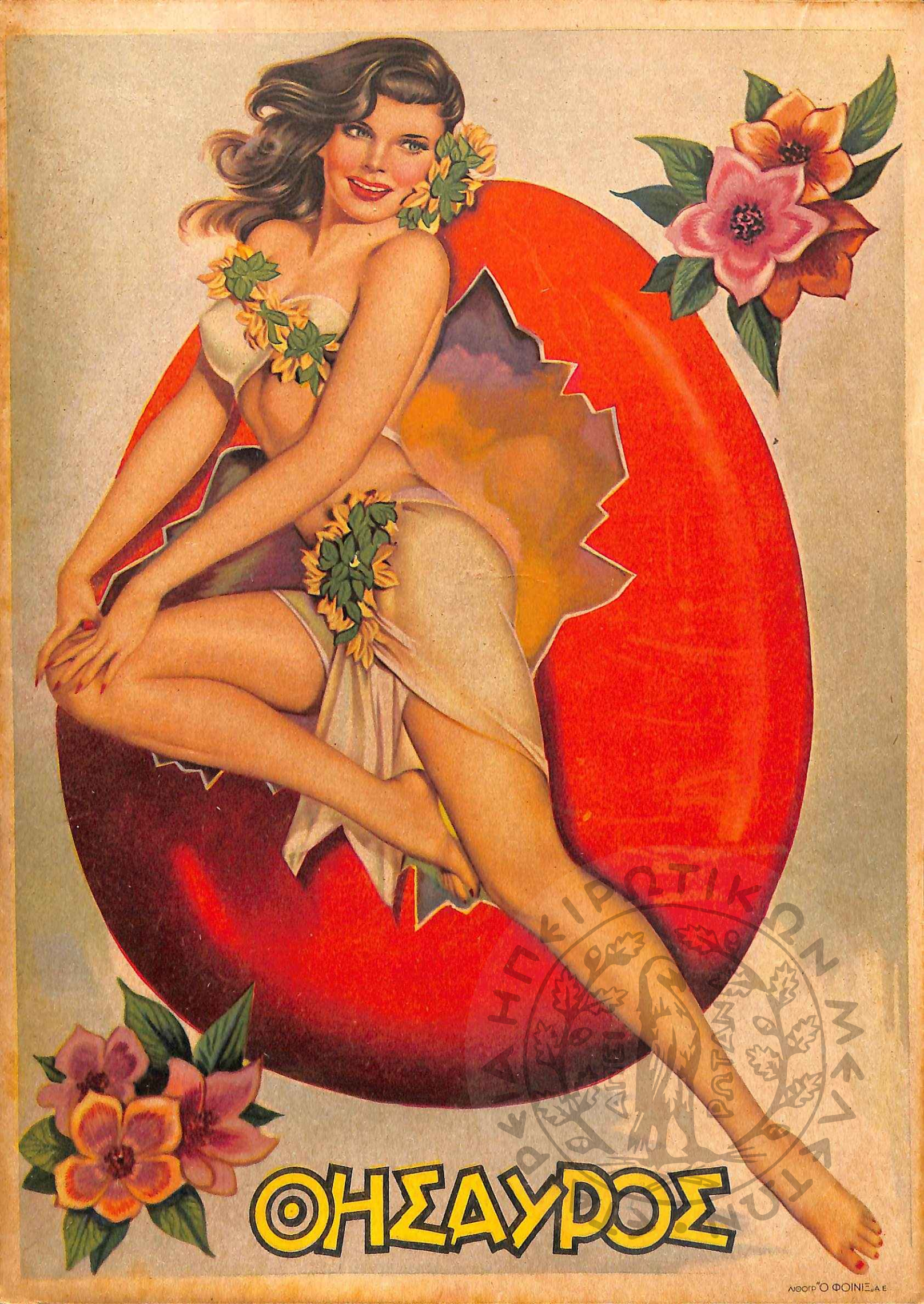

ΗΓΕΚΙΡΩΤΙΚ

ΛΙΘΟΓΡ. "Ο ΦΟΙΝΙΞ" Α.Ε.

Ἡ φαλάκρα εἶνε δεῖγμα ἀνδρισμοῦ;

Τί ὑποστηρίζουν οἱ ἐπιστήμονες

Ἀρχίζουν νὰ πέφτουν τὰ μαλλιά σας; Χτενίζεσθε μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ κρύψετε μιὰν ἀρχὴ φαλακρας στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ σας; "Η το ἐχετε παρει πιὰ ἀποφασι ὁτι θὰ γίνετε φαλακρός;

"Αν βλέπετε νὰ πέφτουν τὰ μαλλιά σας καὶ ἂν ἀνήκετε στὸ ἰσχυρὸ φυλο, τὸ καλυτερο ποὺ ἐχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ τὸ πάρετε ἀποφασι. Δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε σχεδὸν τίποτε γιὰ ν' ἀποφυγετε τὴ φαλάκρα. Τὰ διάφορα τονωτικά, οἱ λοσιόν, τὰ ἀντισηπτικά, οἱ περιπλοκες συσκευὲς για ἠλεκτρικὸ μασσάζ, πλουτίζουν πολλοὺς ἐξυπνους ἐμπορους καὶ βιομηχάνους, ἐλαχιστα ὅμως συντελοῦν στὸ νὰ διατηρησουν τα μαλλιὰ στο κεφάλι σας.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέστε κάθε φορὰ ποὺ βλέπετε τὴ χτένα σας νὰ γεμίζη τρίχες. Ἡ ἀλήθεια ποὺ ἔχει ἀποδειχθῆ ἐπιστημονικώς εἶναι οτι οἱ ἀρρενωποὶ ἄντρες γίνονται φαλακροί.

Αὐτὸ θὰ σας φανῆ βεβαια πολὺ παράξενο. Καὶ ὅμως, ὅσο κι' ἂν βασανίσετε τὴ σκέψι σας δύσκολα θα βρῆτε μεταξὺ τῶν γνωστῶν σας μιὰ φαλακρὴ γυναίκα. Ἀκόμη καὶ στὴν πιὸ μεγάλη ἡλικια εἶνε σπανιώτατες οἱ γυναῖκες ποὺ φοροῦν περοῦκα. Καὶ σχεδὸν πάντοτε οἱ γυναῖκες γίνονται φαλακρὲς ἢ ἀπο ἀτύχημα ἢ ἀπὸ κάποια σοβαρὴ ἀρρώστεια. Ἡ φαλάκρα λοιπὸν εἶνε ἀνδρικὸ χαρακτηριστικό, ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὰ γένεια.

Ὁ Ἱπποκράτης, ὁ πατέρας τῆς ἰατρικῆς, πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐμβριθέστερους μελετητὰς τῶν ζητημάτων τοῦ τριχώματος, γιατὶ ὁ ἴδιος εἶχε ἐλάχιστες τρίχες στὸ ὁλόγυμνο κρανίο του. Πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν, λοιπόν, ὁ Ἱπποκράτης ἀνακάλυψε ὅτι οἱ εὐνοῦχοι καὶ οἱ θηλυπρεπεῖς δὲν γίνονται ποτὲ φαλακροί. Ἡ λεπτὴ φωνὴ καὶ τὸ πλούσιο στῆθος τῶν εὐνούχων εἶνε καθαρὰ γυναικεῖα χαρακτηριστικά. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν πλούσια κόμη ποὺ ἔχουν πάντοτε οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ στερήθηκαν τὸν ἀνδρισμό τους.

Ὁ Σάτυρος, τὸ σύμβολο τοῦ ἀνδρισμοῦ στὴν ἀρχαια ελληνικη μυθολογία, εἶνε τριχωτός, μὲ μεγαλα γένεια καὶ — τὸ σημαντικωτερο — φαλακρος. Ἀντιθέτως, οἱ θηλυπρεπεῖς ἄντρες ἔχουν ἀφθονα μαλλιὰ καὶ τα περιποιοῦνται ὅπως οἱ γυναίκες.

"Αν εἴσαστε νέος, στὴν ἀνθησι τῆς ἡλικίας σας καὶ βλέπετε νὰ πέφτουν οἱ τρίχες σας καὶ νὰ σχηματίζωνται κενὰ στοὺς κροταφους σας δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε. Ἀντιθέτως. Εἶνε μια ἀποδειξι ὁτι εἴσαστε ἄντρας.

"Ενας ἀπο τοὺς διασημότερους στὸν κόσμο μελετητας τῆς ἐξελίξεως των φύλων, ὁ Γκρεγκόριο Μαρανιόν, καθηγητης τῆς ἐνδοκρινολογίας στὸ πανεπιστήμιο τῆς Μαδρίτης, τονίζει ὅτι τὸ χαρακτηριστικο ἀνδρικο μέτωπο εἶνε ψηλό, ἀκριβῶς γιατὶ ἡ γραμμὴ των μαλλιῶν ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῆ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐφηβείας.

Ἔτσι ἡ φαλακρα ἀρχίζει στοὺς ἄντρες πολὺ πρὶν ἀρχίσουν νὰ τὴν προσέχουν γιατί, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ἡ ὑποχώρησι των μαλλιῶν ἀπὸ τὸ μέτωπο καὶ τοὺς κροταφους συνεχίζεται.

Στὶς γυναίκες δὲν παρατηρειται αὐτό. Γιατὶ χαρακτηριστικο των γυναικων εἶνε νὰ ἔχουν χαμηλὸ μέτωπο, ὅπως χαρακτηριστικὸ τῶν ἀντρῶν εἶνε νὰ χάνουν τὰ μαλλιά τους καὶ νὰ ἔχουν ψηλὸ μέτωπο.

Τὰ δυὸ φῦλα ἔχουν κι' ἄλλες διαφορὲς σχετικὰ μὲ τὸ τρίχωμα, ποὺ διακρίνονται πολὺ εὐκολα. Στοὺς ἄντρες π. χ. ποὺ γίνονται φαλακροὶ πολὺ γρήγορα, μεγαλωνουν ἀντιθέτως γρήγορα τὰ γένεια καὶ τὰ φρύδια τους. Ἐπίσης οἱ φαλακροὶ ἄντρες ἔχουν συνήθως πολὺ δασὺ στῆθος.

Πῶς συμβαίνει ὅμως οἱ ἀρρενωποὶ ἄντρες νὰ χάνουν τὰ μαλλιά τους καὶ οἱ γυναῖκες νὰ τὰ διατηροῦν; Αὐτὸ τὸ ρυθμίζει ἡ φύσις μὲ τὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ἀλλὰ δὲν ξέρουμε ἀκόμη πῶς ἀκριβῶς.

Εἶνε ἀπολύτως ἐξακριβωμένο ὅτι οἱ ἐπιγενφρίδιοι παίζουν ἐξαιρετικὰ σπουδαῖο ρόλο στὴ ρύθμισι τῶν λειτουργιων των φύλων. "Οταν μία γυναίκα προσβληθῆ ἀπὸ ὄγκο στὸν σημαντικώτατο αὐτὸν ἀδένα ποὺ παράγει τὴν ἀδρεναλίνη μέσα στὸν ὀργανισμό, ἀποκτᾶ ἀμέσως βαρειὰ φωνὴ καὶ βγάζει μουστάκια καὶ γένεια. Καὶ συχνὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει ἀραιὰ καὶ ἀδύνατα μαλλιὰ μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ μὲ μερικὲς ἐνέσεις ἀδρεναλίνης.

Μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν φύλων ἔχει ἐπίσης ὁ θυρεοειδὴς ἀδὴν ποὺ ὑπάρχει στὸ λαιμό. Καὶ φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ ἀδὴν παίζει τὸ σπουδαιότερο ρόλο γιὰ τὴ ρύθμισι τοῦ τριχώματος τῆς κεφαλῆς.

Οὐδὲν κακὸν λοιπὸν ἀμιγὲς καλοῦ. Ἡ φαλάκρα ἔχει καὶ τὰ καλά της. Εἶνε σῆμα κατατεθὲν τοῦ ἀνδρισμοῦ σας.

Ἡ μεγάλη θυσία

Πρωτότυπο διήγημα

Τὴ στιγμὴ ποὺ πέθαινε ὁ γέρο ἐπιστάτης μας, μοῦ ἐμπιστεύτηκε τὴν ἐγγονή του Ἐλίζα. Κι' ἔτσι παιδὶ σχεδόν, δεκαοχτὼ χρόνων ἀκόμη, ἔγινα προστάτης μιᾶς ὀρφανῆς ποὺ μόλις ἤταν δεκάξη. Ἡ σκέψι πὼς τόσο μικρὸς εἶχα ἀναλάβει τὴν προστασία μιᾶς ἄτυχης κοπέλλας μ' ἔκανε νὰ βλέπω πιὰ τὸν ἑαυτό μου ἄντρα. Εἶχα πεποίθησι πὼς θὰ κατόρθωνα νὰ τὴν προστατέψω καὶ νὰ φροντίσω ὅσο καλύτερα θὰ μποροῦσα γι' αὐτή.

Ἤμουν πρωτότοκος. Καὶ ἐπειδὴ στὸν τόπο μας τὸ πρῶτο παιδὶ τὸ θεωροῦν φυσικὸ διάδοχο τοῦ πατέρα καὶ μοναδικὸ κληρονόμο τῆς περιουσίας καὶ τοῦ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας, ἤμουν βέβαιος πὼς δὲν θ' ἀπαντοῦσα ἐμπόδια στὴν ἐκπλήρωσι τῶν σχεδίων μου. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ πατέρας μου ἔλειπε στὸ Μοντπελλιέ. Ἀπὸ ἕνα τηλεγράφημά του, ἔμαθα πὼς θὰ γύριζε μέσα στὴ βδομάδα. Φοβήθηκα εἶν' ἀλήθεια, μήπως δὲν θὰ βρισκόταν σύμφωνος μὲ τὰ σχέδιά μου γιὰ τὴν Ἐλίζα. Ὅταν ὅμως ἤρθε κι' ἔμαθε τὰ καθέκαστα, μοῦ εἶπε:

—Ἔκαμες πολὺ καλά, παιδί μου. Ἡ Ἐλίζα θὰ μείνη στὴν ἐπαυλι ὡσότου παντρευτῆ. Εἶναι ἀρκετὰ ὄμορφη καὶ δίχως ἄλλο θὰ βρεθῆ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κανένα καλὸ παλληκάρι.

— Τί λές, πατέρα!

Μὲ κύτταξε κατάματα, ἐνῶ ἐγὼ ἔνοιωθα ν' ἀνεβαίνῃ τὸ αἷμα στὸ κεφάλι μου. Ἡ ἰδέα πὼς ἡ Ἐλίζα μποροῦσε νὰ πάρῃ ἕναν ἄλλο, μοῦ κατάστρεφε γιὰ μιὰς ὅλα τὰ νεανικά μου ὄνειρα. Τὴν ἀγαποῦσα, τὴν ἀγαποῦσα παράφορα. Ὁ πατέρας μου σὰν νὰ μάντεψε τὸ λόγο τῆς ἐκπλήξεως ποὺ δοκίμασα, μοῦ εἶπε:

— Τὸ παλληκάρι αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶσαι καὶ σύ, Πώλ. Ἡ Ἐλίζα ἀρέσει καὶ σὲ μένα ὅσο καὶ στὴ μητέρα σου.

Τὸν ἀγκάλιασα συγκινημένος καὶ χωρὶς νὰ προφέρω λέξι βγῆκα ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Στὸ μεταξὺ ὁ καιρὸς περνοῦσε. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἡ Ἐλίζα γινόταν καὶ πιὸ ὁμορφη. Ἤμουν εὐτυχισμένος γιατὶ ξεχώριζε ἀπὸ τὶς ἄλλες κοπέλλες ποὺ ἐρχόνταν στὸ σπίτι. Καὶ κάθε στιγμὴ ποὺ περνοῦσε ὁ ἔρωτάς μου μεγάλωνε. Σκεφτόμουν νὰ τῆς προτείνω νὰ παντρευτοῦμε. Ὁ πατέρας μου δὲν θἄχε φυσικὰ ἀντίρρησι γιατὶ ἀπὸ τότε εἶχαν περάσει τρία ὁλόκληρα χρόνια. Ὁ γάμος μας θὰ γινόταν στὸ παρεκκλήσι τῆς Ἁγίας Θηρεσίας κοντὰ στὸ χτῆμα μας. Μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα ἡ Ἐλίζα μαζὶ μὲ τὴ Μπλάνς, τὴν ἀδελφή μου, πήγαιναν νὰ προσευχηθοῦν. Τελευταῖα ὅμως ἡ Ἐλίζα πήγαινε μόνη της. Ρώτησα τὴν ἀδελφή μου γιατὶ δὲν τὴ συνόδευε πιά.

— Δὲν μοῦ ἀρέσει ἡ ζωγραφική, μοῦ ἀπάντησε. Στὴν Ἁγία Θηρεσία φτιάχνουν καινούργιες τοιχογραφίες κι' ἡ Ἐλίζα κάθεται καὶ παρακολουθεῖ. Τῆς ἀρέσει μάλιστα νὰ βοηθῆ τὸν Πιὲρ Μπονέ, τὸ ζωγράφο. Εἶναι νέος καὶ ὄμορφος.

Ἕνα σκοτεινὸ πέπλο σκέπασε τὰ μάτια μου. Ἔφυγα σὰν τρελλὸς γιὰ τὸ παρεκκλήσι. Ἡ Μπλάνς ἔτρεξε πίσω μου νὰ μὲ προλάβῃ, μὰ δὲ στάθηκα. Πέρασα τὸ μικρὸ δάσος κι' ἔφτασα γρήγορα στὸ λόφο ὅπου ὑψωνόταν ἡ Ἁγία Θηρεσία. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε παράξενα. Ἦταν πρωῒ ἀκόμη κι' ὁ ἥλιος ἔλαμπε ψηλά. Καθὼς προχωροῦσα, εἶδα ξαφνικὰ τὴν Ἐλίζα μαζὶ μὲ τὸ ζωγράφο νὰ κάθωνται στὴ σκιά. Μοῦ τὸν συνέστησε κι' ἀφοῦ ἀνταλλάξαμε λίγα λόγια ἐντελῶς τυπικά, τὴν πῆρα νὰ φύγουμε.

— Γιατὶ δὲν μπῆκες στὴν ἐκκλησία νὰ δῆς τὶς τοιχογραφίες; μὲ ρώτησε μόλις πλησιάσαμε στὴν ἐπαυλι.

Ἔσφιξα τὰ δόντια μου καὶ δὲν ἀποκρίθηκα. Λίγες μέρες ἀργότερα ἔφυγα γιὰ τὸ Μονπελιέ. Ἔμεινα περίπου δυὸ μῆνες κι' ὅταν ἐπέστρεψα, ἡ ἐπαυλι μοῦ φάνηκε σὰν φυλακή. Ἡ ἀδελφή μου κι' ἡ Ἐλίζα ἐλειπαν στὸ Ντεμπλὸν σὲ μιὰ θεία μου, ἀλλὰ στὸ σπίτι δὲν μ' ἄφισαν νὰ πάω ἐκεῖ.

— Πατέρα, κάτι μοῦ κρύβετε τοῦ εἶπα μιὰ μέρα. Ἡ Ἐλίζα δὲν εἶναι στὸ Ντεμπλόν. Ἐκεῖ εἶναι μονάχα ἡ Μπλάνς. Τὸ ἔμαθα τυχαῖα ἀπὸ κάποιον ἄνθρωπο τοῦ χτήματος. Πές μου λοιπὸν τί συμβαίνει!

— Εἶναι καιρὸς νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθεια, μιὰ καὶ ἤρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, μοῦ εἶπε κεῖνος. Ἀσφαλῶς θὰ θυμᾶσαι τὸ ζωγράφο ποὺ ἔκανε τὶς τοιχογραφίες. Ἡ Μπλὰνς τὸν ἐρωτεύθηκε τρελλά.

— Μὰ ἐγὼ νόμιζα πὼς ἡ Ἐλίζα τὸν ἀγαποῦσε, εἶπα.

— Αὐτὸ νομίζαμε ὅλοι. Τὴν ἡμέρα ποὺ εἶδες τὴν Ἐλίζα μαζί του, ἡ Μπλὰνς ἤθελε νὰ σοῦ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθεια μὰ σὺ δὲν τὴν ἄκουσες. Ἡ Ἐλίζα πάλι δὲν ἤθελε νὰ σοῦ μαρτυρήσῃ τὸ μυστικὸ τῆς ἀδελφῆς σου. Ὅταν ἔφυγες γιὰ τὸ Μονπελλιέ, ὁ Μπονὲ ἦρθε ἐδῶ καὶ τὴν ζήτησε σὲ γάμο. Φυσικὰ τοῦ εἶπα νὰ περιμένῃ λίγες μέρες.

—Ἐπιτέλους, πατέρα! Πές μου τί ἀπέγινε μὲ τὴν Ἐλίζα, φώναξα.

—Ἡ Ἐλίζα ἔφυγε μὲ τὸν Πιὲρ Μπονέ, παιδί μου!

— Τί ἐννοεῖς; ρώτησα ἔντρομος. Πῶς ἔφυγε μαζί του ἀφοῦ ἤθελε τὴ Μπλάνς;

— Διάβασε αὐτὸ καὶ θὰ καταλάβῃς, εἶπε ὁ πατέρας μου δίνοντάς μου ἕνα γράμμα.

Μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν τὸ ἄνοιξα κι' ἄρχισα νὰ διαβάζω:

«Ἀγαπημένοι μου, φεύγω μὲ τὸν Πιὲρ Μπονέ, γιατὶ δὲν ἔπρεπε νὰ παντρευτῆ τὴ Μπλάνς. Ὁ Πιὲρ εἶναι ἕνας τυχοδιώκτης ποὺ ἀπέβλεπε μονάχα στὴν περιουσία σας. Εἶπα στὴ Μπλὰνς πὼς θὰ δυστυχήσῃ κοντά του, μὰ δὲν ἤθελε νὰ μὲ πιστέψῃ. Γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξω πόσο ἐπιπόλαιος εἶναι φεύγω μαζί του. Ὁ Πιὲρ νομίζει ὅτι εἶμαι κόρη σας καὶ ὅτι ἕνα μέρος τῆς περιουσίας σας μοῦ ἀνήκει. Τὸ εἶπα αὐτὸ γιὰ νὰ τὸν ξελάσω. Συχωρέστε με. Ἦταν τὸ μόνο ποὺ μποροῦσα νὰ κάνω γιὰ ὅσα σεῖς κάνατε γιὰ μένα — Ἐλίζα».

— Καὶ τοὺς ἄφησες νὰ φύγουν; ρώτησα γεμάτος ἀπογοήτευσι.

— Τὸ γράμμα τὸ βρήκαμε ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες ποὺ ἔφυγαν. Παρ' ὅλ' αὐτὰ τοὺς κυνήγησα μὲ τ' ἄλογο καὶ τοὺς ἔφτασα. Ὁ Μπονὲ προσποιόταν πὼς δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ, μὰ ἡ Ἐλίζα ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά μου. Ἔτσι τὴν ἔφερα πίσω.

— Ποῦ εἶναι; Ποῦ τὴν ἔχετε;

—Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔγινε ντρέπεται νὰ σ' ἀντικρύσῃ. Βρίσκεται στὸ σπιτάκι τοῦ Ζάκομπ, τοῦ παληοῦ μας ὑπηρέτη. Μᾶς ἔχει ὁρκίσει νὰ μὴ σοῦ ποῦμε τίποτε.

Ὁ πατέρας μου κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

— Εἶναι γρὶς ἀκόμη, εἶπε. Ὁ Ζάκομπ δὲ θἄχῃ κοιμηθῆ...

Ἔτρεξα στὸ σταῦλο καὶ καβάλησα τὸ ἄλογο. Μισὴ ὥρα ἀργότερα βρισκόμουν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μικρῆς μου Ἐλίζας. Κι' ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα γινόταν ὁ γάμος μας στὸ παρεκκλήσι τῆς Ἁγίας Θηρεσίας, ἡ Ἐλίζα κύτταζε τὶς τοιχογραφίες καὶ χαμογελοῦσε, ἐνῶ ἡ Μπλὰνς δάκρυζε εὐτυχισμένη.

M. BIBANTI

ΕΤΟΣ ΙΒ' ● ΑΘΗΝΑΙ, 9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1950 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 593

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ○ ΤΗΛ : 27-135 — 29-957 ○ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μὲ πίστι καὶ μὲ χαρά

"Οξω νοῦ. «Μηδεὶς θρηνήτω πενίαν, μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα, μηδεὶς φοβείσθω τὸν θάνατον... Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες εὐφρανθῆτε σήμερον... Εἰσέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου».

Πρόσκλησι στὴ χαρά. Πρόσκλησι γιὰ ὅλους, καὶ γιὰ τοὺς φτωχούς, καὶ γιὰ ὅσους ἁμάρτησαν, καὶ γιὰ ὅσους δὲν νήστεψαν. Δὲν ζητεῖ ἡ χαρὰ ταυτότητες καὶ ποινικὰ μητρῶα. Φτάνει νὰ τὴς ἀνοίξετε τὴν καρδιὰ γιὰ νὰ τὴ δεχθῆτε.

Πάνω στὴν ὥρα. "Αν ἦταν χειμώνας, μὲ τὴ φύσι νεκρωμένη ὁλόγυρα, ἀπρόθυμη στὴ δεξίωσι τῆς χαρᾶς θὰ νοιώθατε καὶ τὴν ψυχή σας. Εἶναι ὅμως ἄνοιξι.

Στὴ χαρὰ τῆς ἀνασταύσεώς της μᾶς καλεῖ κι' αὐτή. Νεκρὴ ἦταν ὡς χτές. Κούτσουρο εἶχε ἀπομείνει το κλῆμα στὸ ἀμπέλι. Κατάξερα τὰ κλαδιὰ τῆς συκιᾶς. "Ασχημη καὶ ἀνέκφραστη στὴ γύμνια της ἡ κορομηλιά. Καὶ βλέπετε: Οἱ χυμοὶ τῆς ζωῆς φουσκώνουν τοὺς ἁρμοὺς των δέντρων. Μὲ τὰ ροζ στολίστηκε ἡ βερυκοκιά. "Ασπρα μπουκέτα αἰωροῦνται ἀπὸ τὰ κλαδιά. Ὁ θάνατος ὡς χτές, ἡ ζωὴ σήμερα.

Σὲ τέτοια ὥρα καὶ τῆς ἄλλης Ἀναστάσεως τὸ θαῦμα. Ἀπὸ τὸν τάφο ἀναπηδᾶ ἡ θαμένη ζωή. Πανωλεθρία τοῦ "Αδη. Νικητήριους ἠχους ἐκπέμπουν οἱ καμπάνες. Ἀνέστη! Μὴν πάτε νὰ ἐξηγήσετε τὸ θαῦμα μὲ τὴ λογική. Μήπως λύσατε μὲ τὴ λογικὴ τὸ θαῦμα τῆς φύσεως ποὺ ἀναγεννήθηκε; Ποιὸς ὁμάφισβήτησε τὴν ἀναγέννησί μας; Ἀφῆστε κατὰ μέρος τὴ λογική. Στεγνή, ψυχρή, στριμένη, γκρινιάρα, ἀνοικονόμητη, δὲν ξέρει τί θὰ πῆ χαρά, δὲν ἔμαθε νὰ πιστεύῃ σὲ ὅσα εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴ μικρότατη ἀκτίνα τῆς διανοήσεώς της. Στεῖρα ὑπῆρξε πάντα ἡ λογική. Χωρὶς ἐνθουσιασμούς, δίχως τὶς ἐκρήξεις ἐκείνες, ποὺ γίνονται δυνάμεις δημιουργικές, ἀνοίγουν νέους δρόμους καὶ προάγουν τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἀνθρώπου.

Μὲ ὁδηγὸ τὴ στεγνὴ λογικὴ θὰ σᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ συλλάβετε τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως. Δὲ σᾶς

Τα δράματα της καρδιάς

ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΤΗΡΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ...

—"Ελαβα ἕνα γράμμα ἀπ' τὸν 'Αντρέ, γιαγιά... ἕνα γράμμα, ποὺ μοῦ ἀναγγέλλει τὸ γυρισμό του...

'Η γρηὰ κ. Ρονάλ, τυφλὴ ἀπὸ καιρό, πλησίαζε στὸ τέλος της. Κι' ὁ πόνος της μεγάλωνε ἀπ' τὴν ὑπόνοια ὅτι ἡ ἐγγονή της, ἡ ἀγαπημένη της Μάρθα, εἶχε μαλώσει ὁριστικὰ μὲ τὸν ἄντρα της...

—"Ωστε λοιπόν, ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνή, γυρίζει ὁ 'Αντρὲ ἀπ' τὸ μακρυνὸ ταξεῖδι του;

—Ναί, γιαγιά, καὶ θὰ μᾶς ἔχῃς πάλι κοντά σου καὶ τοὺς δυό.

—Τίποτ' ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ παρὰ νὰ σὲ πιστέψω. Διώχνεις ἀπ' τὴν καρδιά μου ἕνα βάρος ποὺ τὴ σκότωνε... 'Ωστόσο... ἂν δὲν συνέβη τίποτε δυσάρεστο μεταξύ σας, γιατὶ τότε δὲ φορεῖς τὴ βέρα σου, ἐδῶ κι' ἕξη μῆνες; Τὸ ἔχω ἀντιληφθῆ μὲ τὴν ἀφή...

'Η Μάρθα τὰ χάνει μὲ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ ἐρώτησι, διστάζει καὶ στὸ τέλος ψιθυρίζει μ' ἀγωνία:

—Δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας οἱ βέρες, γιαγιά...

'Η τυφλὴ θυμώνει τώρα, ἐξανίσταται:

—"Αλλοτε θεωρούσαμε ἱερὴ τὴ βέρα, κι' ὅταν τύχαινε νὰ τὴ χάσουμε, φοβόμαστε πὼς θὰ μᾶς συνέβαινε κάποιο κακό... "Ηταν τὸ μόνο κόσμημα ποὺ θέλαμε νὰ πάρουμε μαζί μας, στὴν αἰώνια νύχτα τοῦ τάφου...

—Καλά, γιαγιά, θὰ συμμορφωθῶ ἀπὸ σήμερα μὲ τὴ συμβουλή σας, ἀπαντᾶ ἡ Μάρθα. Τώρα κοιμηθῆτε λίγο...

'Η γρηὰ τυφλὴ ἀποκοιμήθηκε. Κι' ἡ Μάρθα σωριάσμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀνασκιρτάει κάθε ποὺ ἀκούει νὰ περνάῃ ἀπ' ἔξω ἕν' αὐτοκίνητο. Πατῶντας κατόπιν στὰ νύχια, πηγαίνει νὰ δῇ τὴν ὥρα καὶ νὰ δώσῃ διαταγὲς στοὺς ὑπηρέτες.

Θὰ κρατήσῃ ἄραγε ὁ ἄντρας της τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τοῦ ἀπέσπασε, γιὰ χάρι τῆς γιαγιάς της ποὺ μπορεῖ νὰ σβύσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή; 'Η Μάρθα ξαναθυμᾶται τὴ δραματικὴ σκηνὴ μεταξύ τους. "Οταν οἱ γιατροὶ τὴν ἀπέλπισαν πιά, τρελλὴ ἀπ' τὸν πόνο, πῆδησε σ' ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς γυναίκας ποὺ τῆς εἶχε κλέψει τὸν ἄντρα της.

Δὲν τὴν ἔνοιαζε γιὰ τίποτε, οὔτε γιὰ τὸν ἐξευτελισμὸ ποὺ θὰ ὑφίστατο, οὔτε γιὰ τὸ θρίαμβο ποὺ θὰ διάβαζε στὰ μάτια τῆς ἄλλης...

Βλέποντάς την τόσο ταραγμένη, ὁ 'Αντρὲ νόμισε πὼς θάκανε καμμιὰ φοβερὴ σκηνή... Πραγματικά, ἔτρεμε ὁλόκληρη. Τέλος, κατώρθωσε νὰ βρῇ λίγο τὴν ψυχραιμία της καὶ τὸν ἱκέτεψε νὰ ξεχάσῃ γιὰ μιὰ ὥρα τὸ θανάσιμο μίσος ποὺ τοὺς χώριζε...

—"Εκαμαν ὑπαινιγμοὺς στὴ γιαγιὰ γιὰ τὴ θλιβερή μας ἱστορία, τοῦ εἶπε. Μὰ ἐγὼ δικαιολόγησα μὲ διάφορες προφάσεις τὴν ἀπουσία σου, γιὰ νὰ καθησυχάσω τὴν ἁγία αὐτὴ γυναίκα... Σ' ἐξορκίζω, βοήθησέ με νὰ τὴν πείσω πὼς δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ μόνη στὸν κόσμο, πὼς ὁ ἄντρας μου μ' ἀγαπάει, πὼς εἶμαι εὐτυχισμένη! Δῶσ' της αὐτὴ τὴν ὑπέρτατη χαρά, γιὰ νὰ πεθάνῃ ἥσυχα!..

Τὸν παρακαλοῦσε, λαχανιασμένη ἀπὸ συγκίνησι. Κι' ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε, μὲ ἀπάνθρωπη εἰρωνεία:

—"Εστω, θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς. Θέλω ὅμως γι' ἀντάλλαγμα νὰ παρακαλέσῃς τὸ δικηγόρο σου νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ διαζύγιό μας.

★

'Η τυφλὴ ξύπνησε ξαφνικά.

—Δῶσε μου τὸ γιατρικό μου, ψιθύρισε ἀχνά. Πνίγομαι, σβύνω!... Μὰ γιατὶ δὲν ἦρθε ὁ 'Αντρέ;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀνοίγει κάτω ἡ πόρτα.

—'Ο 'Αντρέ! φωνάζει χαρούμενα ἡ Μάρθα. Πάω νὰ σοῦ τὸ φέρω, γιαγιά!

Τρέχει νὰ βρῇ τὸν ἄντρα της καὶ μπαίνει μαζί του στὸ δωμάτιο τῆς ἐτοιμοθάνατης. "Επειτα, παίζοντας ἡρωϊκὰ τὸ ρόλο της, ἀρχίζει νὰ ψιθυρίζῃ ἐρωτόλογα εὐτυχισμένης νιόπαντρης:

—'Ω, δὲν θὰ χωριστοῦμε ποτὲ πιά, ἀγαπημένε μου... Εἶναι πολὺ σκληρὸ νὰ ζοῦμε ὁ ἕνας δίχως τὸν ἄλλον, μήνες ὁλόκληρους... Πόσο θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ γιαγιὰ νὰ σὲ φιλήσῃ!

'Ο 'Αντρὲ πλησιάζει στὸ κρεββάτι τῆς τυφλῆς, γονατίζει μηχανικὰ καὶ λέει μὲ σιγανὴ φωνή:

—"Ηρθα, γιαγιά, νά 'μαι!

'Η ἐτοιμοθάνατη ψιθυρίζει, μὲ φωνὴ παράξενη, ποὺ φαίνεται σὰν νἄρχεται ἀπὸ πολὺ μακρυά. πέρα ἀπ' τὸν κόσμο:

—Νάσαστε πάντα ἀγαπημένοι... γιατὶ δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο τίποτε ὡραιότερο ἀπ' τὴν ἀγάπη... Καὶ σύ, μικρή μου Μάρθα, μὴν ξεχάσῃς νὰ ξαναβάλῃς τὴ βέρα σου... Εἶναι τὸ φυλαχτὸ τοῦ ἔρωτός σας!...

Περνοῦν λίγα λεπτά. 'Η γρηὰ σώπασε. "Εχει ἀφήσει τὴν τελευταία της πνοή, μ' ἕνα ἤσυχο χαμόγελο...

Οἱ δυὸ σύζυγοι σηκώνονται.

—Δὲν μὲ χρειάζεσαι πιά; ρωτάει ὁ 'Αντρέ.

—Σ' εὐχαριστῶ ποὺ κράτησες τὴν ὑπόσχεσί σου, ἀπαντάει ἡ Μάρθα.

—"Εκαμα τὸ καθῆκον μου, ἀγαπητή μου. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κάνω διαφορετικά.

—Καὶ πάλι σ' εὐχαριστῶ, 'Αντρέ.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

'Εκεῖνος χαιρετάει καὶ φεύγει, μὲ ἀργὰ διστακτικὰ βήματα. Μὰ ἡ ἀπατημένη σύζυγος δὲν λέει τίποτε, δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντά της... μολονότι τὰ μάτια της ἔχουν βουρκώσει κι' ἡ καρδιά της εἶν' ἑτοιμη νὰ συγχωρήσῃ.

'Η πόρτα ξανακλείνει. Κι' ὁ ἄπιστος σύζυγος, καθὼς κατεβαίνει τὴ σκάλα, μουρμουρίζει ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

—Δὲν θέλησε νὰ συμφιλιωθοῦμε... Τόσο τὸ χειρότερο!...

P. MANZEROUA

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Καλλιτεχνικὸ γεγονὸς τῆς καλοκαιρινῆς περιόδου θὰ εἶνε ἡ ἐπανεμφάνισις τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη στὸ θέατρο «Ντορὲ» μὲ τὸ ἔργο «Μὶς Μεϊμπλ» τοῦ 'Αμερικανοῦ Σέριφ. Στὸ νέο αὐτὸ ἔργο, ἡ μεγάλη μας τραγῳδὸς θὰ ὑποδυθῇ τὸ ρόλο μιᾶς γεροντοκόρης ποὺ ἡ ἀπεριόριστη καλωσύνη της τὴν ὁδηγεῖ στὸ τέλος στὸ ἔγκλημα!

— 'Εκτὸς ἀπ' τὸ «Ντορὲ» θὰ λειτουργήσῃ τὸ καλοκαίρι καὶ δεύτερο θέατρο πρόζας, στὴ «Γκλόρια» τῆς πλατείας 'Αμερικῆς, ἀπὸ τὸ θίασο Μανωλίδου - Παππᾶ.

— Τὶς τελευταῖες μέρες, ὁ μεγάλος μας τενόρος 'Οδυσσεὺς Λάππας, ποὺ ἔδωσε μιὰ σειρὰ παραστάσεων στὴν ὄπερα τοῦ Μόντε Κάρλο, μέσα στὶς ἁπλέτα φωτισμένες αἴθουσες τοῦ εὐρύχωρου Καζίνου τῆς πόλεως, ἔγινε ἀντικείμενο θαυμασμοῦ τοῦ ὡραιοκόσμου, γιὰ τὴν ἀνθηρότητά του καὶ τὴ φωνή του ποὺ διατηρεῖται πάντα δροσερή.

— Στὸ μεταξύ, στὸ Καζίνο τοῦ Μόντε Κάρλο, ὁ δημοφιλὴς τενόρος πλήρωσε ἀρκετὰ τὸ φόρο τοῦ πειρασμοῦ τῆς ρουλέττας, ποντάροντας ἀπὸ συνήθεια ὁρθὸς τὸ 32 κόκκινο, ποὺ εἶνε τὸ φαβορὶ του νούμερο!

—'Εκτὸς ἀπὸ τὰ τρία κεντρικὰ μουσικὰ θέατρα ('Ακροπὸλ — Σαμαρτζῆ-'Ερμῆς), θὰ λειτουργήσουν τὸ καλοκαίρι δυὸ βαριετέ, τὸ «Ριάλτο» μὲ τὸ συγκρότημα Σταυρίδη — Δούκα καὶ τὴν ὀρχήστρα τοῦ κ. Θ. Παπαδοπούλου καὶ τῆς «Κυψέλης», μὲ τὸ συγκρότημα 'Αρία καὶ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Μπ. Βουγᾶ. Καὶ δύο ἄλλα στὴ Λεωφόρο 'Αλεξάνδρας, τὸ «Βερντὲν» μὲ τὸ συγκρότημα Νικολαΐδου — Ντιριντάουας καὶ τὸ «Ραντὰρ» μὲ τὸ συγκρότημα Σακελλαρίου — Γιαννακοπούλου.

— Οἱ Σπανιόλες χορεύτριες τοῦ μπαλλέτου «Λὸς Τριάνα» ('Εσμεράλδα, Ραδαμές, Κάρμεν, Ποπίτα) ποὺ κατέκτησαν τὸ 'Αθηναϊκὸ κοινό, πρόκειται νὰ ἐμφανισθοῦν σ' ἕνα ἑλληνικὸ φίλμ.

— 'Η ἐκλεκτή μας τραγουδίστρια Καίτη Παρίτση, ποὺ γύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι, θὰ ἐμφανισθῇ προσεχῶς στὸ κέντρο «Μαϊάμι» μὲ Γαλλικὸ ρεπερτόριο.

—'Η «Νόβακ Φίλμ» ἄρχισε τὸ γύρισμα ἑνὸς νέου δραματικοῦ ἑλληνικοῦ φίλμ μὲ τὸν τίτλο : «Μιὰ νύχτα κατέστρεψα τὴ ζωή μου», πάνω σὲ σενάριο τῆς κ. 'Ιωάννας Μπουκουβάλα.

— Πολὺς λόγος γίνεται γιὰ δυὸ καινούργια 'Ελληνικὰ τραγούδια, τὸ «Γειά σου» μιὰ ναπολιτάνικη βαρκαρόλα τοῦ Χαιροπούλου καὶ τὸ «Κοιμήσου» ἕνα βαλς ἐξιτασιὸν τοῦ Σουγιούλ.

'Επίσης ὁ συνθέτης Ν. Γιάκοβλεφ γράφει ἕνα νέο ρεαλιστικὸ τραγούδι, μὲ τὸν τίτλο : «Θεατρίνες».

— 'Εξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ μετάβασις τοῦ θιάσου Λογοθετίδη στὴν Κων)πολι, δεδομένου ὅτι εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ δημοφιλὴς "Ελλην κωμικὸς ὡς θιασάρχης πηγαίνει στὴν Τουρκία.

'Ο 'Αθηναϊκὸς θίασος θὰ ἐμφανισθῇ στὸ «Σαράϊ» τοῦ Πέραν. 'Η ἔναρξις θὰ γίνῃ τὴν 18ην 'Απριλίου μὲ τὴν κωμῳδία τοῦ 'Ακαδημαϊκοῦ κ. Σπύρου Μελᾶ : «'Η μέθοδος τῶν τριῶν», τὴν ὁποίαν θὰ προλογίσῃ ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς ποὺ θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ θίασο.

—'Ο συμπαθὴς κονφερανσιὲ Γιῶργος Οἰκονομίδης κατόπιν συμβολαίου τοῦ κ. Γ. Βέμπο, ἀναχωρεῖ μαζὶ μὲ τὴν Λιάνα Βιτσιώρη καὶ ἕνα γκροὺπ καλλιτεχνῶν στὴν Αἴγυπτο, προκειμένου νὰ ἐμφανισθῇ στὸ κέντρο «Κάλτον» τῆς 'Αλεξανδρείας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Συμφορὰ

'Επιθυμῶν τὴν φήμην μου νὰ προωθήσω πλήρως,
προσέτι βουλευόμενος πεπονηρὸς κι' ἐμπείρως
ἐσκέφθην, ἔχων, ὡς γνωστόν, σαγήνην κατ' ὀκάδας
νὰ ἀποκτήσω ἑκατὸν καὶ πλέον φιλενάδας.
Καὶ οὕτω πως εἰς ὄνειρα καὶ εὐτυχίαν πλέων
μέσῳ τοσούτων ἐκλεκτῶν καὶ στρουμβουλῶν θηλέων
τοῦ ἔρωτος θὰ ἔκαμνον χυδαϊστὶ σελέμιον
καὶ ὡς 'Αβδοὺλ Χαμίτιος θὰ εἶχον καὶ χαρέμιον!
Κατόπιν τούτου σχέδιον μοιραῖον ἑτοιμάσας
προκήρυξιν πασχαλινὴν πρὸς τὰς γυνὰς ἀπάσας,
ἐξέπεμψον καλῶν αὐτὰς ὡς Δὸν - Ζουὰν πομπώδης
ἵνα ἐκλέξω τοιγαροῦν τὰς μᾶλλον νταρντανώδεις.
Καὶ πράγματι συνέρρευσον μετὰ μεγίστης φόρας
θήλεα πάσης φύσεως, ἐξ ἁπασὸς τῆς χώρας,
ἐν οἷς ἐμέτρησον εὐθὺς — ὢ! τῆς καλῆς μου μοίρας! —
πένδε χιλιάδας συναπτὰς ζωνδόχηρας καὶ χήρας.
Κατόπιν τούτου γαυριῶν ἐν μέσῳ τῶν (θηλέων

— Γυναί!... ἀνέκραξον αὐταῖς βρυχώ- (μενος ὡς λέων,
πλὴν — ὤ! ἀλλοὶ καὶ συμφορά, εἰς τὸ (ἐμὸν κρανίον! —
ἐδέχθην — παῖδες — αὐθωρεὶ σωρείαν (... λεμονίων.
Καί, ὡς εἰκός, τὴν τύχην μου καὶ αὐ- (θις ἐβλοσφήμησον,
πλὴν τὴν περίστασιν αὐτὴν ἀλλέως ἐ- (ξετίμησον
καὶ λησμονήσας πάραυτα τὸ τερατῶ- (δες ἄθικον
συνέλεξον τοὺς λέμονας κι' ἤνοιξα... (λεμονάδικον!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

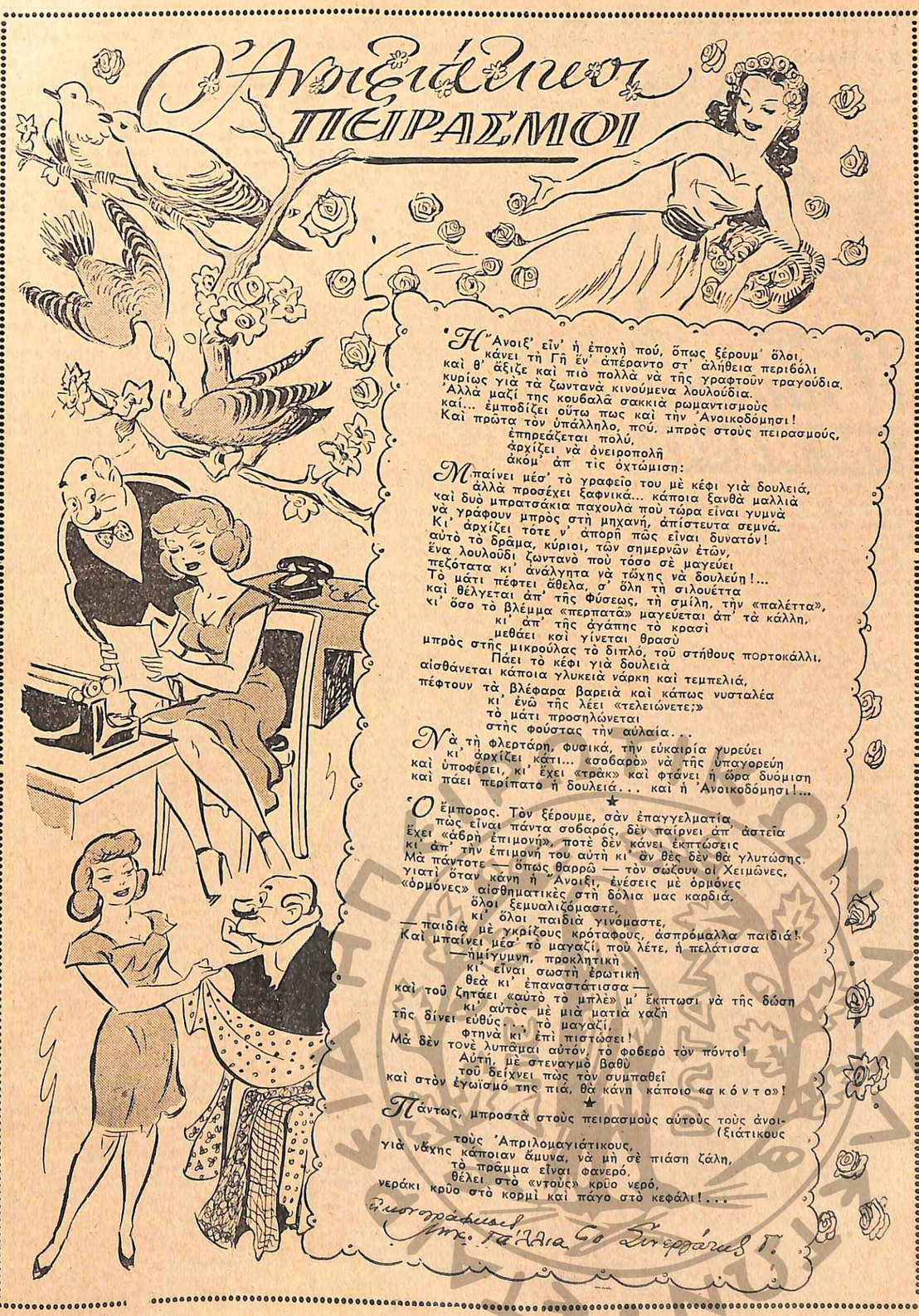

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Η καρδιά ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το παιδί της Κορίννας όσο μεγαλώνει τόσο φαίνεται πιο γερό, πιο πρόσχαρο. Αντίθετα το παιδί της Μαριέττας φαίνεται καχεκτικό, ελαττωματικό, κακορίζικο. Παραθερίζουν τώρα στη Βουλιαγμένη, όπου τις επισκέπτεται ο Λύγερης και διαπιστώνει την ευτυχία της Κορίννας. Συγχρόνως αποφασίζουν να κάνουν μια εγχείρησι στο μικρό της Μαριέττας, για το οποίο η Κορίννα νοιώθει εξαιρετική αγάπη και συμπόνια. Έτσι ο μικρός μεταφέρεται σε μια κλινική. Στον προβλαμο οι γονείς του κι' η θειά του περιμένουν μ' αγωνία.

Το είχαν γυρίσει το παιδάκι σ' όλους τους γιατρούς, κι' όλοι είχαν πη το ίδιο. Πώς έπρεπε να γίνη αυτή η εγχείρησι, αν όχι γιά να γίνη έντελώς καλά ο Ντίνος, αλλά γιά να προληφθή το μεγάλο κακό. Ο Θέμος στην αρχή ούτε ήθελε ν' ακούση γιά εγχείρησι. Αισιοδοξούσε, πίστευε πώς όλ' αυτά ήσαν φαντασίες των γιατρών. Αλλά όταν πιά το παιδί έκλεισε τα τρία του χρόνια, και δεν σκεφτόταν ούτε να μιλήση, ούτε να περπατήση, ή Μαριέττα έπαναστάτησε.

— Προτιμώ να το ίδω να πεθαίνη στην εγχείρησι, παρά να τόχω έτσι δυστυχισμένο σ' όλη του τη ζωή! είπε στον άντρα της. Κι' ο Θέμος πήρε πιά την απόφασι.

Ώρες γεμάτες απελπισία, και αγωνία την ημέρα αυτή στο νοσοκομείο. Ώσπου βγήκε ο γιατρός και τους βεβαίωσε πώς η εγχείρησι πέτυχε, και πώς ό,τι ήταν ανθρωπίνως δυνατόν να κάνη ή επιστήμη, είχε γίνει. Τώρα πιά έπρεπε να κάνη κι' ή φύσι το θαύμα της.

Σε λίγο έβγαλαν και το παιδάκι από το χειρουργείο. Δεν είχε ξυπνήσει από τη νάρκωσι. Το προσωπάκι του ήταν σαν κέρινο, κι' έδινε την εντύπωσι πώς δεν ζούσε.

Η Μαριέττα το ζύγωσε κλαίγοντας σιγανά. Η Κορίννα ένοιωσε ένα άγριο δάγκωμα στην καρδιά, καθώς είδε σ' αυτή την κατάστασι το μικρό. Και ξαγρύπνησε αυτή πιό πολύ κι' από τη Μαριέττα κοντά του.

Σε μιά στιγμή, ο Πάνος την πλησίασε και της είπε με σιγανό παράπονο:

— Μα πρέπει νάρθης λίγο στο σπίτι.. Ο Γιώργος άγριεψε. Κάνει ό,τι θέλει με την ύπηρέτρια. Η μητέρα σου δεν καταφέρνει να τον φέρη σε λογαριασμό.

Η Κορίννα σήκωσε τους ώμους της.

— Ό,τι και να μού πής, δεν μπορώ νάρθω αν δεν ησυχάσω γιά το Ντίνο, τού απάντησε κοφτά. Δεν μπορώ, κάτι ραγίζει μέσα μου!...

Κι' έβαλε τα κλάμματα.

Σήκωσε ο Πάνος τους ώμους του. Πολλές φορές απορούσε κι' αυτός γιά την εξαιρετική τρυφεράδα που δείχνε η γυναίκα γιά το παιδί του αδελφού του. Όπως πάλι πολλές φορές αγανακτούσε γιά την αδιαφορία που έδειχνε η Κορίννα γιά τα δικά του παιδιά.

Έφυγε δυσαρεστημένος, χωρίς να επιμείνη περισσότερο.

«Μαμά!»

Είχαν περάσει δεκαπέντε μέρες από την εγχείρησι. Είχαν αφαιρέσει τους επιδέσμους από το παιδί και το ανασήκωναν στο κρεββατάκι του. Η Κορίννα βρισκόταν τώρα μόνη στο θάλαμο με το άρρωστο μικρό. Η δύστυχη Μαριέττα δεν άντεξε άλλο. Τώρα που ο γιατρός τους είχε διαβεβαιώσει πώς δεν υπήρχε πιά κίνδυνος γιά τη ζωή του παιδιού είχε αποφασίσει να πάη να κοιμηθή κι' αυτή λιγάκι σπίτι της. Η Κορίννα της είχε δώσει το λόγο της πώς δεν θάφευγε βήμα από το παιδί.

Ήταν ένα ηλιολουσμένο χειμωνιάτικο πρωϊνό. Ο ήλιος έμπαινε ζωηρός από τα μεγάλα παράθυρα κι' έπεφτε άπάνω στά άσπρα σκεπάσματα του κρεββατιού.

Ο Ντίνος άκουμπισμένος στά μαξιλάρια του κύτταζε με τα στοχαστικά του μάτια έξω, τον κήπο, και τις ηλιαχτίδες όπου χόρευαν πολλά έντομα. Η Κορίννα τον παρακολουθούσε με μάτια άνήσυχα και προσπαθούσε ν' ανακαλύψη στη φυσιογνωμία του μικρού κάποια σπίθα ζωής, έξυπνάδας.

Άξαφνα, τα παιδάκι γύρισε τα μεγάλα μαΰρα του μάτια, και την κύτταξε βαθειά. Και άξαφνα η φωνή του άκούστηκε καθαρή, άρμονική:

— Μαμά!...

Γιά μιά στιγμή η καρδιά της Κορίννας σταμάτησε, σά νά είχε δεχτή μιά ίσχυρή ηλεκτρική έκκένωσι.

Το παιδάκι την κύτταζε πάντα έπίμονα, και τα χείλη του ψέλλισαν πάλι σταθερά:

— Μαμά!

Σηκώθηκε η Κορίννα και τόσφιξε σάν τρελλή στην άγκαλιά της.

— Ντίνο!... Γλυκό μου άγόρι!... Ποΰ είνε η μαμά νά σ' άκούση; Ποΰ είνε η μανούλα σου νά τρελλαθή άπό τη χαρά της;

— Μαμά!... Μαμά!... έλεγε και ξανάλεγε το παιδί.

Η Κορίννα δεν βάσταξε. Η χαρά την έπνιγε. Άφησε το παιδί κι' έτρεξε κάτω γιά νά τηλεφωνήση στη Μαριέττα.

— Έλα, τρέχα, πέτα! της φώναξε χωρίς ν' άνησυχής. Είνε γιά καλό! Τρέχα γρήγορα!...

Πραγματικά, έφτασε πετώντας η δύστυχη μανούλα.

— Ο γυιός σου σε φώναξε! της είπε η Κορίννα γελαστή.

Έτρεξε κοντά στο παιδάκι η Μαριέττα. Αυτό την κύτταξε στοχαστικά, βαθειά, σούφρωσε τα χειλάκια του, άλλα δεν είπε λέξι.

— Μέ φώναξε έμένα μαμά, πρωτύτερα! είπε η Κορίννα με μάτια βουρκωμένα.

— Έσένα; έκανε με λαχτάρα η Μαριέττα. Άλήθεια μοΰ λές; Γιατί δεν μοΰ μιλάει τώρα; Άχ, πόσο θάθελα ν' άκούσω τη λέξι αύτή άπό τα χειλάκια του!

Όλη έκείνη την ημέρα ο Ντίνος δεν είπε άλλη λέξι. Την άλλη μέρα το πρωΐ όμως άκουσε, έπι τέλους, κι' η Μαριέττα τη γλυκειά λέξι άπό τα χείλη του παιδιού της. Έπειτα, σε λίγες μέρες, ο Ντίνος ξεφούρνιζε ένα σωρό λέξεις.

Λές και τις είχε άποθηκεύσει όλες στο μυαλό του, και περίμενε νά λυθή κάποιο έμπόδιο γιά νά τις πή.

— Θαΰμα! Θαΰμα! έλεγαν όλοι.

— Πρέπει νά ποΰμε και στο Λύγερη νάρθη νά το ίδή! φώναξε ο Θέμος εύτυχισμένος.

Πραγματικά, πήγε ο καθηγητής. Το παιδάκι μίλησε έμπρός του. Ώστόσο φαινόταν μάλλον ένα βασανισμένο μικρό άνθρωπάκι, παρά ένα παιδάκι τριών χρονών.

— Τα πόδια πώς πάνε; ρώτησε ο Λύγερης.

— Καλά θά είνε και τα πόδια σέ λίγον καιρό, άποκρίθηκε ο Θέμος, αίσιόδοξος όπως πάντα.

— Θά συζητήσω έγώ με το χειρούργο, είπε ο Λύγερης.

Άπάνω στη χαρά τους ποΰ είχε λυθή η γλώσσα τοΰ παιδιοΰ, όλοι είχαν ξεχάσει τα πόδια.

Ο Λύγερης πήγε, βρήκε το χειρούργο και κουβέντιασαν πολλή ώρα ιδιαιτέρως. Όταν βγήκαν άπό το γραφείο ήσαν κι' οι δυό τους σοβαροί.

— Λοιπόν; έκανε με πεποίθησι ο Θέμος. Έν τάξει;

— Ο κύριος συνάδελφος δεν μπορεί άκόμα νάχη πλήρη γνώμη, άπάντησε ο Λύγερης.

— Η γνώμη μου είνε μάλλον πώς το παιδάκι αύτό, θά δυσκολευτή πολύ νά περπατήση, άν περπατήση ποτέ! είπε κοφτά ο χειρούργος.

Η Μαριέττα σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της, σά νά είχε νοιώσει έναν ξαφνικό πόνο στην καρδιά. Η Κορίννα κύτταξε το γιατρό με τρόμο, έπειτα τα μάτια της στυλώθηκαν ερωτηματικά στο Λύγερη.

Ο Θέμος όμως γέλασε πλατειά.

— Σωπάτε δά! φώναξε. Έδώ είσαστε κι' έδώ είμαι... Ο γυιός μου θά σάς διαψεύση και σ' αύτό, θά το ίδήτε! Θά περπατήση μιά χαρά. Άφήστε τον μονάχα νά πάρη λιγάκι άπάνω του, και θά ίδήτε!

— Η επιστήμη κάνει σήμερα θαύματα! είπε άόριστα κι' ο Λύγερης.

— Πάντως, είνε κάτι ποΰ μίλησε το παιδί. Πρέπει νάσαστε εύχαριστημένοι. Έγώ, τώρα σάς το λέω, πολΰ φοβόμουν πώς δεν θά κατάφερνε ποτέ νά μιλήση.

— Καλέ, αύτός συνεννοείται κιόλας σά μεγάλος! φώναξε η Μαριέττα συγκινημένη. Δεν είνε σάν όλα τα παιδιά.

Πέρασαν κι' άλλες μέρες και, τέλος, ήρθε ο καιρός νά βγή το παιδάκι άπό την κλινική. Είχε μείνει δυό μήνες έκεί.

Τώρα μιλοΰσε σάν το Γιώργο, καλύτερα μάλιστα άπό το Γιώργο. Πιό λογικά, πιό έξυπνα. Άλλά τα ποδαράκια του, ένώ φαινομενικά δεν παρουσίαζαν κανένα έλάττωμα, δεν είχαν τη δύναμι νά τον στηρίξουν. Ώστόσο μποροΰσε κάπως νά σταθή όρθιος, όταν πιανόταν άπό κανένα έπιπλο.

— Θά διορθωθή κι' αύτό, θά δυναμώση το παιδί, έλεγε και ξανάλεγε ο πατέρας του.

Η Κορίννα δεν κουραζόταν νά σηκώνη στά χέρια της το άνηψάκι της. Όπως δέν κουραζόταν νά κάθεται ώρες δίπλα του νά τοΰ μιλή και νά προσπαθή νά τοΰ μάθη χίλια δυό πράγματα.

Κι' ένοιωθε πάντα μιά πονεμένη χαρά νά κάθεται κοντά σ' αύτό το δυστυχισμένο πλασματάκι.

Μιά έξομολόγησι

Τα μάγουλα της Φαίδρας ήσαν ξαναμμένα καθώς μπήκε στο γραφείο τοΰ Λύγερη. Ήταν ώραία ντυμένη και παρά τα τριαντατρία της χρονάκια φαινόταν άρκετά δροσερή, και άρκετά όμορφη.

— Ήρθα νά σάς άποχαιρετήσω, κύριε Λύγερη, είπε.

Ο καθηγητής σηκώθηκε. Τώρα πιά δέν ήταν η νοσοκόμος της κλινικής του ποΰ τοΰ μιλοΰσε, ήταν η μέλλουσα σύντροφος ένός συναδέλφου, ένός γιατροΰ.

— Ώστε, έπι τέλους! είπε με το μελαγχολικό του χαμόγελο ο Λύγερης. Έπι τέλους!... Πόσο άργήσατε νά τ' άποφασίσετε!

— Πέρασαν τρία χρόνια άπό τότε, είπε η Φαίδρα.

— Σωστά, τρία χρόνια. Τόσον καιρό, τί έκανες;

— Δίσταζα τόσον καιρό νά παρουσιάσω τις λίρες στον άρραβωνιαστικό μου.

— Μα έχεις άρκετόν καιρό ποΰ τοΰ τις παρουσίασες, όπως μοΰ είπε.

— Ναί, κι' άπό τότε πέρασαν δέκα άκόμα μήνες.

— Γιατί; Είχε ένδοιασμούς γιά το γάμο;

— Όχι, κύριε Λύγερη. Άλλά έγώ...

— Έσύ;

— Ναί, έγώ όλο και τον άνέβαλλα.

— Γιατί, Φαίδρα; Έσύ δέν έβλεπες την ώρα νά παντρευτής.

— Ναί... Άλλά θέλετε νά σάς πώ την άλήθεια;

Τα μάτια της χαμήλωσαν τρομαγμένα.

— Φοβάμαι!... ψιθύρισε.

Σκοτείνιασε η φυσιογνωμία τοΰ καθηγητοΰ.

— Τί κουταμάρες είνε αύτές; Τί φοβάσαι; φώναξε άπότομα.

— Κι' έγώ δέν ξέρω... Μά έχω άπό κείνη την ήμέρα ένα βάρος στην καρδιά.

— Μήν είσαι άνόητη! είπε ο Λύγερης, ξεχνώντας τον εύγενικό του τρόπο. Ένα μυστικό ποΰ το ξέρομε μονάχα οι δυό μας, δέν είνε έπικίνδυνο.

— Το ξέρει όμως κι' ο Θεός! ψιθύρισε άχνά η Φαίδρα.

Σήκωσε ο Λύγερης τους ώμους του.

— Άν είνε νά τιμωρηθή κανένας, θά τιμωρηθώ έγώ, άπάντησε. Κι' ώς τώρα, τουλάχιστον, δέν βλέπω νά έγινα πιό δυστυχισμένος άπ' ό,τι ήμουν πρώτα.

— Είσαστε δυστυχισμένος; άπόρησε η κοπέλλα και τον κύτταξε βαθειά στά μάτια.

— Ναί, Φαίδρα, καλύτερα όμως νά μήν τα σκαλίζουμε αύτά... άναστέναξε ο καθηγητής. Σέ τέτοιες περιστάσεις, καλύτερα νά μην πολυεξετάζη κανείς τη ζωή του. Άφησέ τα νά πάνε στο διάβολο! Κάνει κανείς μερικές κουταμάρες καμμιά φορά, κι' έπειτα όλόκληρη η ζωή δέν φτάνει γιά νά πληρώση τα σφάλματά του.

— Την άγαπάτε άκόμα την Κορίννα; τόλμησε νά ρωτήση η Κορίννα.

Δίστασε ο Λύγερης μιά στιγμή. Έπειτα σήκωσε το χέρι του στο μπράτσο του νοσοκόμας. Τους είχε συνδέσει μιά έγχείρησι κλιματική πράξις. Γιατί νά μήν άνακουφίση άνοίγοντάς της την καρδιά του;

— Κάθε μέρα την άγαπάω και πιό πολύ! είπε με φωνή βαθειά. Κάθε μέρα ποΰ περνάει, είνε σά νά μοΰ σκαλίζη μιά πληγή μέσα έδώ.

Και χτύπησε το στήθος του.

— Δέν φαντάζόμουν πώς ήταν δυνατόν νά άγαπάω τόσο μιά γυναίκα ποΰ έγώ ο ίδιος την έγκατέλειψα, συνέχισε με συντριβή.

— Μά πώς το κάνατε αύτό; Τότε δέν το σκεφθήκατε;

— Τότε; Όχι. Την άγαποΰσα, μά ήμουν λογική, το συμφέρον μου βέβαιος πώς ή λογική, το συμφέρον μου βέβαιος πώς ή λογική, το συμφέρον μου θά νικοΰσε κάθε ίχνος άγάπης μέσα μου. — Νά σάς πώ έγώ το μυστικό τοΰ είπε θαρρετά η Φαίδρα. Η γυναίκα σας δέν άξια νά πάρη τη θέσι της Κορίνας στην καρδιά σας. Αύτό είνε.

— Έτσι είνε δυστυχώς. Η Λίλια είνε έ-νας κομμάτι μάρμαρο. Και γι' αύτό κάθε μέρα φουντώνει μέσα μου πιό πολύ η άγάπη για την άλλη.

— Δέν σάς χάρισε και κανένα παιδάκι

Μιά πονεμένη σύσπασι πέρασε στο πρόσωπο τοΰ γιατροΰ.

— Είνε κι' αύτό. Ναί. Η Λίλια δέν είνε πλασμένη γιά μητέρα. Όλη την ήμέρα της την περνάει με το νά θαυμάζη την όμορφιά της στον καθρέφτη ή μέ το νά διαβάζη μυθιστορήματα. Κι' όταν πιά βαρυέται ντύνεται σάν κούκλα και πηγαίνει έπιτα σκέψεις, γιά νά έπιδείξη τις τουαλέττες της. Είνε, άλλοίμονο, ένα άψυχο, όμορφο κορμί, ποΰ φαντάστηκα πώς θά μπορούσα νά τ' άγαπήσω, άλλά πού κάθε μέρα το άποστρέφομαι πιό πολύ!...

Το πρόσωπό του ήταν σκοτεινό, τα μάτια του θολά.

Και πρόσθεσε άκόμα, κυττάζοντας άπελπισμένα την κοπέλλα:

— Είνε ένα μαρτύριο ποΰ σελιματικα το φορτώθηκα. Και θά το ύποστώ σ' όλη μου τη ζωή. Δέν μπορώ ν' άντιδράσω πιά. Γιά όλο τον κόσμο, γιά τις πελάτισσες προπάντων, είμαστε ένα άντρόγυνο ίδανικό. Όλες έρχονται μέ άπόλυτη έμπιστοσύνη σ' έμένα, όταν ξέρουν πώς έχω μιά γυναίκα τόσο όμορφη, τόσο έλκυστική, σάν τη Λίλια. Κι' άν πρίν παντρευτώ, είχα φήμη έπικίνδυνου Δον Ζουάν, τώρα ώς παντρεμένος έχω τη φήμη ένός σοβαροΰ συζύγου, όπως ταιριάζει στη θέσι μου και στην ηλικία μου. Φαινομενικά είνε όλα έν τάξει, περίφημα. Αλλά μέσα μου ο πόνος όλο και μεγαλώνει!...

— Η Λίλια, τί λέει; Υποπτεύεται τίποτε άπ' όλα αύτά;

— Απολύτως τίποτε. Είνε μοΰ φαίνεται. εύτυχισμένη μέ τον τρόπο της. Δέν της κάνει έντύπωσι η ψυχρότης έκ μέρους μου, έπειδή κι' αύτή είνε άπό ιδιοσυγκρασία ψυχρή. Και τό θεωρεί αύτό ώς φυσική κατάστασι. Το ξέρει άλλωστε πώς την πήρα γιά την προϊκα της και το άνέχεται. Δέν έχει την άξίωσι νά την άγαπώ.

— Άπό μιά άποψι, είνε εύτύχημα αύτό, φαντάζομαι.

Ο Λύγερης ποΰ η έξομολόγησις αύτή τον άνακούφιζε συνέχισε:

— Ναί, είνε εύτύχημα. Αλλά όταν συλλογίζομαι πώς είμαι άκόμα ένας άντρας νέος, μοΰρχεται τρέλλα. Κι' η μόνη καλή πράξι ποΰκανα στη ζωή μου είνε το ότι έσωσα άπό τη μεγάλη δυστυχία ποΰ την περίμενε τη γυναίκα ποΰ άγάπησα, ποΰ άγαπά.

— Ώστε σείς δέν έχετε τύψεις! είπε η Φαίδρα συλλογισμένη.

— Όχι! άποκρίθηκε ο καθηγητής κοφτά. Θά είχα τύψεις άν έβλεπα δυστυχισμένη την Κορίννα.

— Κάποιος μοΰλεγε ότι άγαπάει το μικρό άνάπηρο της Μαριέττας πιό πολύ κι' άπό το παιδί της. Είνε άλήθεια;

— Ναί, έτσι φαίνεται. Είνε κι' αύτό ένα άπό τ' άνεξήγητα μυστήρια της φύσεως.

— Τότε, όπωσδήποτε, θά στενοχωριέται γι' αύτό το ταλαίπωρο παιδί.

— Δέν είνε το ίδιο. Άλλο νά στενοχωριέσαι γιά το άνήψι σου κι' άλλο νά πονάς γιά το παιδί σου. Έπειτα, άργότερα, όσο θά της δίνη χαρές το γερό παιδί της, τόσο θά παρηγορίεται γιά την άναπηρία τοΰ άνηψιοΰ της.

— Άς ποΰμε λοιπόν, πώς έπρεπε νά γίνουν όλα έτσι.

Ο Λύγερης άκουμπησε το χέρι του στον ώμο της κοπέλλας.

— Φαίδρα, σοΰ άνοιξα την καρδιά μου, της είπε άργά, θλιβερά. Τώρα όλα αύτά σβΰσε τα άπό τη μνήμη σου. Πές πώς δέν μ' άκουσες ποτέ. Κι' έγώ δέν ξέρω γιατί σοΰ μίλησα έτσι. Άπό τον καιρό ποΰ μάς συνδέει ένα τόσο μεγάλο μυστικό, δέν σέ θεωρώ ξένη. Και σοΰ εύχομαι νά ζήσης εύτυχισμένη, έπειδή πραγματικά άγάπησες τον άντρα ποΰ θά πάρης. Πότε λοιπόν παντρευόσαστε;

— Αΰριο! άποκρίθηκε η Φαίδρα και τα μάτια της βούρκωσαν.

— Σοΰ εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά νά ζήσετε εύτυχισμένοι!

Ο Γολγοθάς μιάς μητέρας

Χρόνια πέρασαν.

Τη μέρα αύτή ο Γιώργος ώρμησε στο δωμάτιο όπου καθόταν η Μαριέττα με το Ντίνο.

Είχε κρεμασμένη τη σάκκα τοΰ σχολείου στον ώμο του και το ώραίο του προσωπάκι άστραφτε άπό χαρά.

— Θεία Μαριέττα, φώναξε, πάω σχολείο!

Ήταν η πρώτη μέρα ποΰ θά πήγαινε σχολείο ο μικρός. Όποιος τον έβλεπε θά τον έπαιρνε γιά όχτώ χρονών παιδί. Τόσο ήταν δεμένος, ψηλός, γερός.

Το πρόσωπό του έμοιαζε καταπληκτικά μέ το πρόσωπο τοΰ πατέρα του, τοΰ Θέμου, τοΰ άληθινοΰ πατέρα του. Άκόμα κι' ο τόνος της φωνής του, κι' οι κινήσεις του έμοιαζαν τοΰ Θέμου. Ήταν κι' αύτός άνυπόμονος, άπότομος, φωνακλάς, γελαστός και καλόκαρδος. Έκανε πολλές φορές τους άλλους νά πονάνε, άπό παιδική έπιπολαιότητα, όχι άπό κακία.

Η Μαριέττα τον άρπαξε στην άγκαλιά της και φίλησε τα δροσερά μαγουλάκια του. Έπειτα τα μάτια της βούρκωσαν και γύρισε άλλοΰ το πρόσωπό της.

Έτσι γινόταν πάντα. Η όμορφιά, η δροσιά, η έξυπνάδα τοΰ Γιώργου την τραβοΰσε, την έκανε νά τον άγαπάη. Αλλά την άλλη στιγμή, μόλις περνοΰσε άπό τη σκέψι της η δυστυχία τοΰ Ντίνου της, τα μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα.

Καθισμένος στην πολυθρόνα του ο μικρός άνάπηρος κύτταζε τον έξάδελφό του με μάτια γεμάτα μελαγχολία.

— Εγώ πάω σχολείο, έσυ δέν πάς! φώναξε παιχνιδιάρικα ο Γιώργος.

Η Κορίννα ποΰ έρχόταν πίσω του τοΰ φώναξε:

ΜΙΑ ΗΜΕΡΗ ΤΙΓΡΙΣ

Η Φενέλλα μιά τίγρις δυό χρόνων ποΰ βρίσκεται σήμερα στο Νόθινγκαμ της Άγγλίας, διαψεύδει τη φήμη ότι το αίλουροειδές αύτό είνε το πιό άγριο θηρίο. Η Φενέλλα άνήκει στό συγκρότημα του τσίρκου Πέτε Κόλλινς και δέχεται χωρίς ν' άγριεύη τα χάδια και τα πειράγματα των μικρών φίλων της ποΰ τολμοΰν νά την πλησιάσουν. Στη φωτογραφία μας, η έγγονή τοΰ δαμαστοΰ της τίγρεως, Ρόζαμουντ Χάιλς, ηλικίας δυό χρόνων, παίζει με την ούρά τοΰ θηρίου.

Ενδιαφέρει

Ληστεία

Τρεις γκάνγκστερς, έπιτίθενται τη νύχτα έναντίον ένός Έβραίου τοκογλύφου της γειτονιάς ποΰ είναι φοβερά τσιγγούνης. Ο τοκογλύφος δέν τα χάνει κι' άρχίζει μιά φοβερη πάλη μεταξύ των κακοποιών. Στο τέλος όμως οι κακοποιοί τον ξαπλώνουν κάτω άναίσθητο.

Μα είναι τόσο κουρασμένοι ποΰ χρειάζεται ένα όλόκληρο τέταρτο της ώρας γιά νά συνέρθουν. Τέλος συνέρχονται, ψάχνουν στις τσέπες τοΰ Έβραίου και βρίσκουν μέσα ένα δολλάριο μόνον! Ώστόσο έκφράζουν το θαυμασμό τους γιά την άντίστασι τοΰ τοκογλύφου.

— Μπράβο του! λέει ο ένας. Ριψοκινδύνεψε γιά ένα δολλάριο!...

— Ναί, άπαντά ο δεύτερος, εύτυχώς γιά μάς ποΰ δέν είχε πάνω του κανένα χαρτονόμισμα των πενήντα δολλαρίων!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Γιῶργο! Τί σοῦ εἶπα; Τί μοῦ ὑποσχέθηκες;

— Ξέχασα, μαμά! ἀποκρίθηκε ἀφήφιστα αὐτὸς κι' ἄρχισε νὰ χοροπηδᾶη.

—"Ε, καλοορίζικος ὁ γυιός σου, εἶπε ἡ Μαριέττα μὲ μάτια βουρκωμένα. "Ωστε μαθητὴς τώρα πιά, ἔ;

— Ναί, σήμερα ἀρχίζουν τὰ σχολεῖα, ἀποκρίθηκε μελαγχολικὰ ἡ Κορίννα κι' ἔπρεπε ν' ἀρχίση νὰ πηγαίνη γιὰ νὰ ἡσυχάση λίγο τὸ σπίτι ἀπὸ αὐτὸ τὸ τρελλόπαιδο.

"Επειτα ζύγωσε τὸ Ντίνο, ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε. Ὁ μικρὸς πέρασε τὰ χέρια του στὸ λαιμὸ τῆς «θείας» του.

— Θεία Κορίννα, εἶπε σιγὰ, στ' αὐτί της. Λυπᾶμαι πάρα πολὺ ποὺ δὲν πάω κι' ἐγὼ σχολεῖο, ἀλλὰ δὲν τὸ δείχνω, γιὰ νὰ μὴ στενοχωριέται ἡ μαμά.

Ἡ Κορίννα ἔνοιωσε ἕναν κόμπο στὸ λαιμό, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μιλήση. Κι' ὁ μικρὸς ἀνάπηρος γύρισε, μ' ἕνα χαμόγελο στὴ Μαριέττα καὶ τῆς εἶπε, τάχα γελαστός:

—'Εγὼ θὰ μάθω γράμματα στὸ σπίτι, καλύτερα, ἔ, μαμά;

— Ναί, μωρό μου, ἐσὺ θὰ τὰ μάθης ἔτσι καλύτερα, ἀποκρίθηκε ἡ Μαριέττα.

Κι' οἱ λυγμοὶ ποὺ τοὺς συγκρατοῦσε τόσην ὥρα, ξέσπασαν.

— Πᾶμε! εἶπε ἡ Κορίννα στὸ Γιῶργο. Πᾶμε, θ' ἀργήσουμε.

Τρέμοντας σύγκορμη τράβηξε τὸ παιδὶ καὶ τὸ πῆγε στὸ σχολεῖο. "Επειτα, ξαναπέρασε ἀπὸ τῆς συνυφάδας της. (Κάθονταν κι' οἱ δυὸ στὴ Νεάπολι). Ἡ Κορίννα σ' ἕνα πολυτελέστατο διαμέρισμα πολυκατοικίας. Ἡ Μαριέττα κατοικοῦσε τώρα σὲ δυὸ δωμάτια ἑνὸς παλιοῦ σπιτιοῦ, ψηλά, πρὸς τὴ λεωφόρο 'Αλεξάνδρας σχεδόν. Ὁ Θέμος εἶχε πουλήσει πρὶν δυὸ χρόνια τὸ ὡραῖο σπίτι ποὺ εἶχε χτίσει κάπου ἐκεῖ κοντά. Κι' εἶχε ἀγοράσει ἕνα σαράβαλο. Νοίκιαζαν μερικὰ δωμάτια καὶ κατοικοῦσαν στὰ ἄλλα.

Βρῆκε τὴ συνυφάδα της μὲ μάτια πρισμένα ἀπὸ τὸ κλάμμα ἡ Κορίννα τώρα.

— Μαριέττα, τῆς εἶπε μὲ συμπόνοια, νὰ μὲ συγχωρῆς ποὺ ἤρθα μὲ τὸ Γιῶργο. Δὲν ἔπρεπε. Αὐτὸς ὅμως ἐπέμενε πολύ. "Ηθελε νὰ τὸν ἰδῆτε μαθητή. Κι' ἐγὼ δὲν θέλησα νὰ τοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι τὴν πρώτη μέρα ποὺ πάει σχολεῖο.

— Τί φταῖς ἐσύ, καὶ τί φταίει τὸ παιδί; ἀναστέναξε ἡ δύστυχη μάνα. Ποιὸς φταίει γιὰ τὴ δυστυχία μου; Κανένας!

— Μαριέττα, τὶ θὰ κάνης τώρα γιὰ τὸ Ντίνο; Πρέπει ὁπωσδήποτε κι' αὐτὸς νὰ μάθη γράμματα.

— Μὲ τρώγεται κι' αὐτὸς ν' ἀρχίση. "Εχει μανία.

— Τὸ ξέρω. Μὲ τὸ λίγο ποὺ τοῦδειξα διαβάζει τώρα θαυμάσια ὁλόκληρα βιβλία.

— Ναί, εἶνε ἕνα πνευματικὰ πρώϊμο παιδί. Ἀλλά, δὲν ξέρω πῶς θὰ τὰ καταφέρω. Θἄπρεπε νὰ βρῶ μιὰ δασκάλα οἰκονομική.

— Πῶς πηγαίνουν, Μαριέττα τὰ οἰκονομικά;

'Αναστέναξε ἐκείνη.

—'Αχ, πῶς νὰ πάνε; Ὁ Θέμος τὰ θαλασσώνει ὅλο καὶ πιὸ πολύ. Ἡ μιὰ ἐπιχείρησι τρώει τὰ λίγα λεφτὰ ποὺ ἀφίνει ἡ ἄλλη. "Ολο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀρχίζουμε, ὅλο καὶ πιστεύει πὼς πιὰ τέλειωσε, θὰ ὀρθοποδήσουμε. Κι' ὅλο εἴμαστε χειρότερα!

— Γιατὶ δὲν ἀφήνει πιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις;

— Γιὰ ν' ἀφήση τὶς ἐπιχειρήσεις θἄπρεπε ν' ἀποφασίση νὰ διοριστῆ κάπου, νἄχη ἐπὶ τέλους λίγα ἔσοδα, ἀλλὰ τακτικά. Μὰ δὲν θέλει οὔτε νὰ τ' ἀκούση. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή του: Τὸ ἀδιάκοπο σκαμπανέβασμα.

— Ναί, ἀλλὰ τώρα τὸ παιδί σας χρειάζεται τόσα πράγματα.

—"Αν δὲν ἦταν ἄρρωστο, δὲν θὰ μ' ἔνοιαζε. Θὰ τὅστελνα κι' ἐγὼ σ' ἕνα δημοτικὸ σχολεῖο, καὶ θἄπαιρνε τὴ σειρά του σὰν ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου. "Ετσι ποὺ εἶνε ὅμως θέλει πιὸ πολλὰ ἔξοδα. Δὲν ξέρω τὶ νὰ κάνω.

Τὰ χείλη της τρεμούλιαζαν καθὼς μιλοῦσε.

"Ηταν νέα ἀκόμα ἡ Μαριέττα, μόλις εἰκοσιπέντε χρονῶν κοπέλλα. Τὸ προσωπάκι της, ὅμορφο καὶ ζωηρὸ εἶχε διατηρήσει ἀκόμα τὴν παιδικὴ του δροσιά, ἀλλὰ ὧρες - ὧρες φαινόταν τόσο πικραμένο, τόσο μαραμένο, ποὺ τὴν ἔδειχνε σὰν μιὰ γυναῖκα βεστωμένη στὰ χρόνια.

— Μαριέττα, εἶπε σιγὰ ἡ Κορίννα μετὰ λίγη ὥρα, ἄκουσε κάτι: Νὰ βρῆς ἐσὺ τὴ δασκάλα γιὰ τὸ Ντίνο, καὶ θὰ τὴν πληρώνω ἐγώ.

—'Εσύ; ἔκανε ἔκπληκτη ἡ συνυφάδα της. Ἄ, ὄχι, δὲν γίνεται.

— Τί σὲ νοιάζει ἐσένα; Δὲν μπορεῖς ν' ἀφήσης κι' ἀγράμματο τὸ παιδί σου.

— Μὰ μήπως ἐσὺ εἶσαι καμμιὰ βαθύπλουτη; Ὁ Πάνος σκοτώνεται στὴ δουλειά.

— Ναί, εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ Πάνος ἐργάζεται, ὑπεράνθρωπα. Μαθήματα, συγγράμματα δικηγορικὲς δουλειές. 'Εργάζεται τόσο ποὺ τὸν λυπᾶμαι.

— Κερδίζει ἀρκετὰ φυσικά.

— Ναί, κερδίζει πολλά.

— Δὲν εἶνε σωστὸ ὡστόσο αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνεις .Τί θἄλεγε ὁ Πάνος;

— Θὰ τοῦ τὸ πῶ κι' εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ δεχθῆ, εἶπε ἡ Κορίννα μὲ πεποίθησι.

— Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε τρεμάμενη, συγκινημένη βαθειὰ ἡ δύστυχη μανούλα. Θὰ εἶνε μιὰ παηγοριὰ νὰ ξέρω πὼς δὲν θὰ μείνη τουλάχιστον ἀγράμματο τὸ δύστυχο παιδάκι μου. 'Αλλά, Κορίννα, δὲν ξέρω πῶς θὰ στὰ ξεπληρώσω ὅλα αὐτά. "Εκανες τόσα γιὰ τὸ παιδί μου!

— Δὲν θέλω νὰ μοῦ ξεπληρώσης τίποτε. Μάνα εἶμαι κι' ἐγώ. Θαρρεῖς δὲν καταλαβαίνω τὸν καϋμό σου;

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφεραν λυγμοὺς στὴ Μαριέττα. "Εγειρε στὸν ὦμο τῆς συνυφάδας της καὶ τὸ κορμί της τραντάχτηκε ἀπὸ τὸ κλάμμα.

— Γολγοθᾶς ἡ ζωή μου, Κορίννα, ἀληθινὸς Γολγοθᾶς! τραύλισε. Τί ἔφταιξα καὶ μὲ βασανίζει ἔτσι ὁ Θεός; Τί ἔφταιξα; . . .

— Σφίξε τὴν καρδιά σου Μαριέττα! . . .

— Κάνω κουράγιο ὅσο μπορῶ. Πρώτη φορὰ ποὺ μὲ βλέπεις ν' ἀπελπίζωμαι ἔτσι. 'Αλλὰ μέσα μου ἡ καρδιά μου ματώνει. Τί θὰ γίνη αὐτὸ τὸ παιδί; Κι' εἶνε τόσο καλὸ παιδί, Κορίννα, τόσο καλό! . . .

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, Μαριέττα, ἀποκρίθηκε ἡ Κορίννα μὲ μάτια βουρκωμένα. Ἴσως ἀργότερα νὰ πρσοδεύση ἀκόμα κι' ἡ ἐπιστήμη, ἴσως νὰ βρεθοῦνε κι' ἄλλα μέσα. Ἴσως ἀκόμα νὰ τὰ καταφέρη ὁ Θέμος νὰ πᾶτε στὴν Εὐρώπη. Ἐκεῖ κάτι θὰ μπορέση νὰ γίνη.

— Πῶς θὰ τὰ καταφέρη; Πῶς θὰ τὰ καταφέρη; Θεέ μου! . . . Δὲν ἔχει μυαλὸ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Εἶνε ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὸν Πάνο. Τὶ μετρημένα ποὺ ξῆ ὁ Πάνος καὶ πόσα κερδίζει! Ὁ Θέμος, δὲν προφταίνει νὰ πιάση μιὰ δεκάρα στὰ χέρια του κι' ἀμέσως ἀρχίζει τὴ σπατάλη. Ποτὲ δὲν σκέφτεται πρῶτα τὸ πιὸ χρήσιμο. Πάντα θὰ σκεφτῆ τὸ πιὸ ἄχρηστο. Θὰ μοῦ φέρη κανένα δῶρο, ποὺ δὲν μοῦ χρειάζεται ἢ θὰ κυττάξη πῶς νὰ διασκεδάσουμε.

— Πάντως σ' ἀγαπάει, Μαριέττα. Δὲν σ' ἀγαπάει;

Τὰ μάγουλα τῆς δύστυχης γυναῖκας κοκκίνισαν. Κάποια λάμψις εὐτυχίας πέρασε στὰ μάτια της.

— Ναί, μ' ἀγαπάει! ἀπάντησε. Κι' αὐτὴ εἶνε ἡ μοναδικὴ χαρὰ τῆς ζωῆς μου τώρα πιά. Ἡ ἀγάπη του.

"Εσκυψε ἡ Κορίννα πιὸ κοντὰ στὴ συνυφάδα της.

— Γιατὶ δὲν κάνετε κι' ἄλλο ἕνα παιδάκι; ρώτησε. Θὰ ἦταν μιὰ παρηγοριὰ αὐτὸ γιὰ σᾶς.

Τὴν κύτταξε μὲ τρόμο ἡ Μαριέττα.

— Τί λὲς, Κορίννα; φώναξε. Θἄπρεπε νἄμαστε τρελλοὶ γιὰ ν' ἀποφασίσουμε νὰ κάνουμε ἄλλο παιδί.

— Μὰ γιατί; Τί φοβόσαστε;

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρη; Ποῦ μπορούσαμε νὰ φανταστοῦμε πὼς τὸ πρῶτο μας παιδὶ θὰ γεννιόταν ἐλαττωματικό;

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς καὶ τὸ δεύτερο . . .

— Κι' ἂν γεννηθῆ καὶ τὸ δεύτερο τέτοιο καὶ χειρότερο;

— Μὰ εἴσαστε κι' οἱ δυὸ τόσο νέοι, τόσο γεροί.

— Τί σημασία ἔχει; ψιθύρισε ἀπελπισμένη ἡ Μαριέττα. Δεν βλέπεις τὸ Ντίνο; Οὔτε ὅμορφος εἶνε καί, τὸ χειρότερο, εἶνε ἀνάπηρος!

— Κι' ὅμως, Μαριέττα, ἂν ἤμουν στὴ θέσι σου, θ' ἀποφάσιζα νὰ κάνω κι' ἄλλο ἕνα παιδί. Θὰ ἦταν ἡ μόνη παρηγοριὰ τῆς ζωῆς μου.

Τὴν κύτταζε ἡ Μαριέττα καὶ δὲν πολυκαταλάβαινε. Γιὰ τὴν ἁπλὴ καρδιά της τὰ πράγματα ἦσαν καθαρά.

— Δὲν θέλω νὰ ξαναδοκιμάσω, εἶπε τέλος. Κι' ὁ Θέμος εὐτυχῶς, εἶνε σύμφωνος κι' αὐτός.

— Δὲν θέλει κι' αὐτὸς ἄλλο παιδί;

— Οὔτε ν' ἀκούση τέτοιο πράγμα.

— Τόχει πάρει, φαίνεται κατάκαρδα τὸ ζήτημα κι' αὐτὸς κι' ἂς μὴν τὸ δείχνη.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, Κορίννα. Μοῦ φαίνεται ὡστόσο ὅτι ἔτσι εἶνε: τόχει πάρει πολὺ κατάκαρδα. Μὲ τὸν τρόπο του ὅμως. Ἀντὶ νὰ μαζευτῆ καὶ νὰ προσπαθήση νὰ κάνουμε οἰκονομίες γιὰ νὰ πᾶμε μιὰ μέρα ἔξω, γιὰ τὸ παιδί, αὐτὸς τὸ ἔχει ξίζει στὸ γλέντι. Ποτὲ δὲν εἶχε τέτοια μανία νὰ βγαίνουμε ἔξω, νὰ διασκεδάζουμε.

— Κι' ἐσύ;

—'Εγώ, μὲ τὴν καρδιὰ ματωμένη, πάω μαζί του. Τί θέλεις νὰ κάνω; Νὰ τὸν χάσω; "Αντρες μὲ τὸ χαρακτῆρα τοῦ Θέμου, παρασύρονται εὔκολα. "Αν κάθομαι ἐγὼ κλεισμένη σπίτι καὶ κλαίω ὅλη τὴν ὥρα τὴ μοῖρα μου, κάποια θὰ βρεθῆ νὰ τὸν παρηγορήση. Κι' ἂν χάσω καὶ τὸ Θέμο, δὲν τὴ θέλω πιὰ τὴ ζωή. Εὐτυχῶς ποὺ εἶνε ἡ μητέρα μου μαζί μας, καὶ κρατάει τὸ παιδί.

— Εὐτυχῶς, ἀναστέναξε ἡ Κορίννα. Καὶ ὅταν παντρευτήκατε, ἦταν τόσο ἐνάντιος ὁ Θέμος στὴν ἰδέα νὰ κατοικήση μαζί σας κι' ἡ μητέρα σου.

— Αὐτὴ μᾶς σώζει τώρα.

— Δὲν εἶμαι καὶ σίγουρη μαμᾶ, μέσ' στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ νομίζω ὅτι βρῆκα μιὰ θέσι κενή!

(Τοῦ Π. Παυλίδη)

— Πάντως, Μαριέττα, ἐκεῖνο ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκα θὰ γίνη. Θὰ τὸ προτείνω τοῦ Πάνου καὶ εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ τὸ δεχτῆ πρόθυμα.

— Εἶσαι πολὺ καλή, Κορίννα. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν καλωσύνη σου.

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ πρόσωπο της σκοτείνιασε.

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τίνος ἁμαρτίες πληρώνει αὐτὸ τὸ δύστυχο παιδί! εἶπε μὲ σπαραγμό. Κάποιου ἁμαρτίες πάντως πληρώνει.

Ἡ Κορίννα πλησίασε στὸ ἀνάπηρο ἀγόρι. Αὐτὸ μόλις τὴν εἶδε, πέρασε τὰ χέρια του τρυφερὰ στὸ λαιμό της.

— Θεία Κορίννα, εἶπε, θἄρχεσαι πάντα νὰ μοῦ μαθαίνης ὡραῖα πράγματα; Θἄρχεσαι νὰ διαβάζουμε μαζὶ παραμύθια;

— Θἄρχωμαι κάθε μέρα, τοῦ ἀπάντησε μὲ τρυφερότητα ἡ Κορίννα. "Οπως πάντα, ἀγόρι μου. Τώρα μάλιστα θὰ σοῦ πάρη ἡ μαμά σου καὶ δασκάλα.

—'Αλήθεια;

Τὸ προσωπάκι τοῦ παιδιοῦ ἄστραψε.

Τὰ μάτια τοῦ Ντίνου ἦσαν μαῦρα, μεγάλα, ὀνειροπόλα, τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου του μακρουλό. "Εμοιαζε κι' αὐτὸς καταπληκτικὰ τοῦ ἀληθινοῦ πατέρα του. Εἶχε κι' αὐτὸς τὰ ἴδια εὐγενικὰ χαρακτηριστικά, τὴν ἴδια ἀρρωστιάρικη χλωμάδα, καὶ τὴν ἴδια ἐκφρασι στὰ μάτια. "Ολη ἡ ζωή του συγκεντρωνόταν στὰ μάτια του.

"Οταν τοῦ διάβαζε ἡ Κορίννα παραμύθια τοῦ Ντίνου, τὰ μάγουλα του φλογίζονταν. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν σὰ νὰ εἶχε πυρετό. "Επασχε γιὰ τὰ φανταστικὰ πρόσωπα τῶν παραμυθιῶν, θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς τἄβλεπε ζωντανά. Πολλὲς φορὲς συμπλήρωνε αὐτὸς τὶς ἱστορίες. Κι' ἡ Κορίννα ἀπορροῦσε γιὰ τὴ φαντασία καὶ τὶς ὡραῖες ἰδέες τοῦ παιδιοῦ.

"Ετσι καὶ τώρα καθὼς κάθησε κοντά του, κι' ἄρχισαν νὰ πλάττουν μαζὶ κάποιο παραμύθι, σὲ μιὰ στιγμὴ γύρισε ἐνθουσιασμένη κι' εἶπε στὴ συνυφάδα της.

— Μαριέττα ὁ γυιός σου θὰ γίνη ἢ ποιητής, ἢ συγγραφεύς, νὰ μοῦ τὸ θυμηθῆς. Δὲν φαντάζεσαι πόση φαντασία ἔχει!

Ἡ Μαριέττα ἀναστέναξε βαρειά.

—"Ας τὸν ἰδῶ νὰ περπατῆ σὰν ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου, κι' ἂς εἶνε κούτσουρο στὰ γράμματα.

— Θὰ γίνω καλὸ παιδί, εἶπε ὁ μικρός. Τὶ λὲς θεία Κορίννα;

— Ναί, ἀγαπημένο μου παιδάκι! ἀποκρίθηκε αὐτὴ καὶ φίλησε μὲ τρυφερότητα τὸ χλωμὸ προσωπάκι τοῦ μικροῦ.

Θεία Δίκη

Ὁ ἄντρας τῆς Φαίδρας, ὁ Μιχάλης Βέρβερης δὲν εἶχε τὴ φήμη τοῦ Φώτου Λύγερη. Πάντως ἐθεωρεῖτο κι' αὐτὸς ἕνας καλὸς μαιευτήρας, κι' ὅταν ἄνοιξε δική του κλινική, εἶχε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κι' ὅλας ἀρκετὴ πελατεία. Ἡ φήμη του ὅμως εἶχε ἀνάγκη ὁπωσδήποτε νὰ στερεωθῆ. Γι' αὐτό, ἦταν διπλὸ πλήγμα γι' αὐτὸν ποὺ τὸ πρῶτο του παιδάκι γεννήθηκε νεκρό: Τί γρουσουζιά!

Κοιτόταν ἡ Φαίδρα στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου καὶ κύτταζε τὸν ἄντρα της θλιμμένη.

Κι' αὐτός, σκοτεινός, τῆς ξανάπε τὴ φοβερὴ λέξι:

—Νεκρό! Νεκρό! Δὲν δίνει σημεῖα ζωῆς.

Στὶς πελάτισσες δὲν μιλοῦσε ποτὲ ἔτσι ὡμά, ὅταν τύχαινε νὰ συμβῆ κανένα ἀτύχημα στὸν τοκετό τους. 'Αλλὰ στὴ Φαίδρα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κρύψη. "Ηξερε ὅτι ἦταν ἀποφασιστικὴ θαρραλέα. Καὶ τὸ καλύτερο ἦταν νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν ἀρχή.

— Γιατί; . . . ψιθύρισε ἡ δύστυχη γυναῖκα. Γιατί συνέβη αὐτό, Μιχάλη; . . .

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ ἄντρας της. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Εἶνε τέλειο παιδάκι κι' ὅμως γεννήθηκε νεκρό! . . .

Δυὸ δάκρυα κύλησαν στὰ ὀλόχλωμα μάγουλα τῆς Φαίδρας. Πῆγε κοντά της ὁ ἄντρας της καὶ τῆς εἶπε ἐκνευρισμένος:

—"Ε, δὲν χάλασε ὁ κόσμος! Νέοι εἴμαστε, θὰ κάνουμε ἄλλο.

"Ηταν ἕνα χρόνο παντρεμένη ἡ Φαίδρα μὲ τὸν ἄντρα ποὺ λάτρευε τόσα χρόνια. Κι' ὅμως τὸ χρόνο αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ πῆ πὼς ἦταν εὐτυχισμένη.

Ὁ Μιχάλης Βέρβερης ἦταν ἕνας τύπος στεγνός, ὑπερβολικὰ θετικός. Δὲν τῆς ἄφινε περιθώριο γιὰ τὴν παραμικρὴ γυναικεία ἀδυναμία, γιὰ τὴν παραμικρὴ ἔστω γυναικεία ἀφέλεια. Γιὰ ὅλα τὰ πράγματα ζητοῦσε ἐξηγήσεις. "Ολα τὰ ἐξήταζε μὲ τὸ πρῖσμα τῆς ὠφελείας, τοῦ συμφέροντος.

Βέβαια, κι' ἡ Φαίδρα, δὲν ἦταν καμμιὰ ἀνειροπαρμένη. Δυστυχισμένη στὴν παιδική της ἡλικία, ἐργάστηκε σκληρὰ στὰ νειάτα της. Στὴν κλινικὴ τοῦ Λύγερη ἡ δουλειὰ δὲν ἦταν παῖξε - γέλασε. Εἶχε πάντα πολλὲς πελάτισσες ὅλες ἀπαιτητικές, κακομαθημένες, ποὺ βασάνιζαν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, τὶς ἀδελφές.

'Ωστόσο εἶχε καὶ τὰ τυχερά της. Τὰ φιλοδωρήματα ἦσαν πάντα γενναῖα κι' ἡ Φαίδρα, στὴν ἀρχή, φαντάστηκε πὼς μὲ τὰ κέρδη της θὰ κατάφερνε νὰ σχηματίση ἀρκετὴ προῖκα γιὰ νὰ παντρευτῆ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε.

Ὁ Μιχάλης τὴν προσγείωσε πολὺ γρήγορα. Τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβη πὼς δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸν νὰ καθήση νὰ τὴν περιμένη νὰ γεμίση φασόλι τὸ φασόλι τὸ σακκί. Γιὰ νὰ σχηματίση μιὰ προῖκα ἄξια λόγου θἄπρεπε νὰ δουλέψη στὴν κλινικὴ τοῦ Λύγερη ἀκόμα δέκα χρόνια τουλάχιστον. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κάθεται χωρὶς ν' ἀνοίξη δική του κλινικὴ καὶ ἀνύπαντρος τόσα χρόνια.

Οἱ λίρες ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ Λύγερης ἔλυσαν τὸ σοβαρὸ αὐτὸ ζήτημα. Παντρεύτηκε τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε.

Μὰ εἶχε καταλάβει πὼς ἕνας ἄντρας ποὺ βάζει πάνω ἀπὸ τὴν ἀγάπη τὴν προῖκα, δὲν ἀγαπάει ἀληθινά. Ὁ Μιχάλης δὲν τὴν ἀγαποῦσε σχεδὸν καθόλου. Δὲν τῆς ἔκρυβε κοντὰ στ' ἄλλα ὅτι δὲν τὴ θεωροῦσε σύζυγο ἀνταξία ἑνὸς ἐπιστήμονα τῆς περιωπῆς του. Βέβαια, ὅλα αὐτὰ δὲν τῆς τἄλεγε καθαρά, ἀλλὰ τῆς ἔδινε νὰ τὰ καταλάβη σὲ ὡρισμένες εὐκαιρίες.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἡ Φαίδρα τὸν ἀγαποῦσε τυφλά, φανατικὰ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς της. "Οπως καὶ νὰ τῆς φερόταν, ἡ σκέψι πὼς εἶνε γυναῖκα του, τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη. Κι' ὅταν ἁραιὰ - ἁραιά, θυμόταν νὰ τῆς δώση κανένα φιλί, ὅταν ἔγερνε στὴν ἀγκαλιά του νόμιζε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ γίνη πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα στὸν κόσμο. Καὶ περίμενε τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ, σὰν τὸ πιὸ χαρούμενο γεγονὸς στὴν ἱστορία τῆς ἀγάπης της. Ὁ Μιχάλης λάτρευε τὰ παιδιά, καὶ δὲν τῆς ἔκρυβε πὼς θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένος νὰ γίνοταν πατέρας. Στὴν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης της ἦταν πιὸ τρυφερὸς μαζί της. Στὸ τέλος, τὶς παραμονὲς τοῦ τοκετοῦ, ἦταν, ἀληθινά, ἕνας σύζυγος ἰδανικός. Καὶ νὰ ποὺ τὸ παιδὶ εἶχε γεννηθῆ νεκρό! Κι' ἀπὸ τὴν πρώτη κι' ὅλας στιγμή, πρὶν σηκωθῆ ἀπὸ τὸ χειρουργικὸ κρεββάτι ἡ Φαίδρα, ὁ ἄντρας της τῆς ἔδειχνε χωρὶς καμμιὰ λεπτότητα ὅλη τὴν ἀπογοήτευσί του ποὺ χάθηκε τὸ παιδί.

Τὶς δέκα μέρες ποὺμεινε στὸ κρεββάτι ἡ Φαίδρα προσπαθοῦσε νὰ σταματήση τὸ μυαλό της, νὰ μὴ συλλογίζεται. Ζητοῦσε μιὰ ἐξήγησι, κάποια παρηγοριὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα της γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοὺς συνέβη. Κι' αὐτὸς ἀντὶ νὰ τὴν παρηγορήση τὴν ἔκανε νὰ πονάη πιὸ πολύ, ρίχνοντας τὴν εὐθύνη ἀπάνω της:

— Δὲν πρόσεχες! Κουραζόσουν! "Ετρωγες τροφὲς ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τρῶς.

Ἡ Φαίδρα ἔνοιωθε μιὰ κρυφὴ χαρὰ στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Μιχάλη. Γιατὶ οἱ αἰτίες ποὺ τῆς ἀράδιαζε ξαλάφρωναν τὴν καρδιά της, ἔβγαζαν ἀπ' τὸ πνεῦμα της μιὰ ἔμμονη, μιὰ βασανιστικὴ σκέψι.

Τὶς νύχτες ὅμως, ὅταν κοιμόταν μόνη στὸ μισοσκότεινο δωμάτιο τῆς κλινικῆς, τὶς φρικτὲς αὐτὲς νύχτες, ὅταν ἔβλεπε διπλα της τὸ ἄδειο κρεββατάκι τοῦ μωροῦ της, ἡ φαντασία της πετοῦσε στὸ παρελθὸν κι' ἀντίκρυζε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της, τὸ βασανισμένο πρόσωπο τῆς Μαριέττας. Τῆς Μαριέττας Κράβερα, μαραμένο, γεμάτο ἀγωνία, φοβισμένο γιατί . . . κάποια κακὴ μοῖρα τῆς εἶχε φορτώσει μιὰ ξένη δυστυχία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

— Τί θὰ γίνω, καλέ, μὲ τὸν προκομμένο μου; Δὲν τολμάει ἡ καϋμένη ἡ μαμά, νὰ τοῦ πῆ μιὰ κουβέντα κι' ἀμέσως τὴ διακόπτει! . . .

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος (στὴ σελ. 69) τὸ νέο συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ ΧΕΝΡΥ ΧΟΛΤ

Η ΑΡΑΧΝΗ

Πρόκειται γιὰ τὴν ἐφιαλτικὴ ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ διπλῆ ζωή, ποὺ τρομοκρατεῖ τὸ Λονδῖνο μὲ τὴν ἐγκληματικὴ δρᾶσι του καὶ παραμένει ἄγνωστος, μυστηριώδης καὶ ἀσύλληπτος. Εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς κακούργου μὲ θηριώδη ἔνστικτα ποὺ σκορπίζει γύρω του τὴ φρίκη, τὸν τρόμο, τὸν πανικό, ποὺ προχωρεῖ ἀπὸ ἔγκλημα σὲ ἔγκλημα, μὲ σατανικὴ μεθοδικότητα καὶ φέρνει σ' ἀπόγνωσι τὰ καλύτερα λαγωνικὰ τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ. Σκοτεινὲς καὶ ἀνεξιχνίαστες δολοφονίες, μυστηριώδεις ἀπαγωγές, θρασύτατες διαρρήξεις καὶ ληστεῖες, ξετυλίγονται σὲ μιὰ γοργὴ πλοκὴ καὶ κάνουν τὸ ἔργο αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγκλονιστικὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα.

Τὰ μεσάνυχτα ψάλαμε τὴν 'Ανάστασι στὸ σαλόνι τοῦ πλοίου...

ΜΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΗ ἀκολουθία στὸ πέλαγος

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Μιὰ Λαμπρὴ ποὺ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ στὴ ζωή μου εἶνε αὐτὴ ποὺ πέρασα κάποτε μέσα σ' ἕνα ἰταλικὸ πλοῖο, ταξιδεύοντας στὴ Ρουμανία. Ἦταν ἕνα παληὸ καράβι ποὺ ἔπρεπε κατὰ τὸ δρομολόγιο νὰ φτάσῃ στὴν Κωνστάντζα τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ κι' ἔφτασε τὴν Τρίτη τοῦ Πάσχα. Ἔπαθε μιὰ βλάβη στὰ καζάνια, πῆδισε στὴ Βάρνα γιὰ τὴ σχετικὴ ἐπιδιόρθωσι, ἔπεσε ὕστερα σὲ μία φοβερὴ τρικυμία καί... κατὰ ἕνα περίεργο τρόπο κατάφερε νὰ φτάσῃ στὴν Κωνστάντζα.

Στὸ πλοῖο μέσα ἤμασταν καμμιὰ δεκαριὰ Ἕλληνες. Τέσσερις νεαροὶ φοιτηταί — τρία ἀγόρια κι' ἕνα κορίτσι — ποὺ σπούδαζαν στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καὶ πήγαιναν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὶς οἰκογένειές τους στὴ Ρουμανία. Ἕνα ζευγάρι ἠθοποιῶν ποὺ πήγαινε στὸ Γαλάτσι νὰ ἐνισχύσῃ κάποιον ναυαγισμένο φτωχοθίασο. Μιὰ κοπέλλα ποὺ πήγαινε στὸ Βουκουρέστι νὰ παντρευτῇ. Ἕνας ταξιδιώτης ποὺ κατόρθωσε νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν ἐπιβατῶν διαφημίζοντας τὶς ταξιδιωτικὲς ἐπιχειρήσεις του καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ κι' ἕνας - δυὸ ἄλλοι ποὺ δὲν τοὺς θυμοῦμαι αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ὅταν ξεκινούσαμε κανεὶς μας δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὼς θὰ κάναμε Πάσχα στὸ πέλαγος. Ἀντὶ νὰ ἀποβιβασθοῦμε Μεγάλη Παρασκευὴ στὴν Κωνστάντζα, βρισκόμασταν τὸ ἀπόγευμα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου στὴ Βάρνα τῆς Βουλγαρίας.

Ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ βουλγαρικὸ αὐτὸ λιμάνι κατὰ τὶς 5 μετὰ τὸ μεσημέρι καὶ ὑπολογίζαμε πὼς θὰ βρισκόμασταν στὴν Κωνστάντζα ἡμερώματα τῆς Λαμπρῆς. Θὰ προφταίναμε τουλάχιστον — ἔτσι ὑπολογίζαμε — τὴ δεύτερη Ἀνάστασι στὴν ὡραία ἐκεῖ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία.

Τὰ πράγματα δὲν ἤρθαν σύμφωνα μὲ τὶς προβλέψεις μας. Μιὰ τρομερὴ θύελλα ποὺ ἔξαπασε ἀργὰ τὸ βράδυ ἀνέτρεψε ὅλα τὰ σχέδια μας. Δὲν θυμοῦμαι νὰ εἶχα ξαναδῇ τέτοια τρικυμία καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσω νὰ τὴν ἀντιμετωπίσω τώρα μὲ τὸ ἴδιο θάρρος ποὺ τὴν ἀντιμετώπισα ἐκείνη τὴν ἐποχή. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς δὲν μὲ πειράζει ἡ θάλασσα, αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς θὰ εἶχα ὄρεξι νὰ ξαναβρεθῶ μέσα σ' ἕνα παληοκάραβο στὴ Μαύρη Θάλασσα, φουρτουνιασμένη ἔτσι ποὺ νὰ παίζῃ τὸ σκάφος σὰν παιχνιδάκι.

Ὁ καπετάνιος, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς καὶ μάλλον φρόνιμες σκέψεις, ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσουμε στὴ Βάρνα. Δὲν ἦταν σίγουρος πὼς θὰ φτάναμε σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς στὴν Κωνστάντζα, ἐνῶ γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ μας στὸ βουλγαρικὸ λιμάνι εἶχε... μερικὲς ἐλπίδες.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες εἶχαν τέτοια χάλια ποὺ δὲν τοὺς εἴδαμε παρὰ μετά... τρεῖς μέρες. Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχασαν καθόλου τὸ κέφι τους ἦταν τὰ τέσσερα φοιτητάκια. Καὶ τὸ ζευγάρι τῶν ἠθοποιῶν. Ἀπὸ φιλότιμο ἔκανα κι' ἐγὼ πὼς δὲν ἔδινα πεντάρα γιὰ τὴν περιπέτεια.

Μαζευτήκαμε καὶ οἱ ἑφτὰ σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ καὶ συζητούσαμε γιὰ τὴν κατάστασι. Τὰ φοιτητάκια ἦταν στενοχωρημένα γιατὶ δὲν θὰ κάναν Πάσχα μὲ τὶς οἰκογένειές τους. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ καπετάνιου — ποὺ δὲν ἦταν ποτὲ ἀκριβεῖς — θὰ φτάναμε στὴ Βάρνα κατὰ τὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Τὴν ὥρα ποὺ θὰ ψέλνουν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, εἶπε ἡ φοιτήτρια, τὸ πιὸ μελαγχολικὸ μέλος τῆς συντροφιᾶς. Κι' ἐμεῖς θὰ κυττᾶμε ἀπὸ ἕνα φιλιστρίνι τὸ σκοτεινὸ λιμάνι τῆς Βάρνας.

Εἶχε δίκηο. Ρίχτηκε ἡ ἰδέα ἀπὸ τὸ ζευγάρι τῶν ἠθοποιῶν νὰ κάνουμε Ἀνάστασι πάνω στὸ πλοῖο. Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτή, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ἐξοικονομηθοῦν μερικὰ κεριὰ καὶ κόκκινα αὐγά. Στὸ δωμάτιο τοῦ καμαρότου ἀνακαλύφθηκαν τρία σπαρματσέτα. Ὅσο γιὰ αὐγά, ὑπῆρχαν ἄφθονα στὴν κουζίνα, ἀλλὰ δὲν ἔραμε πῶς νὰ τὰ βάψουμε. Ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι μᾶς ἔβγαλε ἡ ἠθοποιός, ἡ ὁποία ἔθεσε στὴ διάθεσι τῆς Πασχαλίνης γιορτῆς τό... ρούζ της. Ἕνας ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς ποὺ σπούδαζε Χημεία ἀνέλαβε νὰ τὸ ἀναλύσῃ καὶ νὰ βάψῃ τὰ αὐγά. Ἡ ἐπιτυχία ἦταν πλήρης.

Ἡ μεγάλη καὶ εὐχάριστη ἔκπληξις ἦταν μιὰ «Ἱερὰ Σύνοψις» ποὺ προσεκόμισε σὲ λίγο ὁ ἠθοποιός, βγάζοντάς την ἀπὸ τὰ βάθη τῆς βαλίτσας του. Ὁ ἴδιος μᾶς ἀπεκάλυψε πὼς εἶχε χρηματίσει ἐπὶ χρόνια βοηθὸς τοῦ δεξιοῦ ψάλτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρόμβης. Οἱ φοιτηταὶ δὲν ἤξεραν πολλὰ πράγματα ἀπὸ ψαλτική, ἀλλὰ ἐγὼ ποὺ εἶχα χρηματίσει στὰ παιδικά μου χρόνια κανονάρχος ἀνέλαβα νὰ βοηθήσω κατὰ τὸ δυνατὸν τὸν ἀπροσδόκητο ψάλτη.

Οἱ ἐπιβάτες, στραπατσαρισμένοι ἀπὸ τὴ φουρτοῦνα, παράδερναν μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας στὶς καμπίνες τους κι' ἀπὸ τὸ πλήρωμα κανεὶς δὲν εἶχε ὄρεξι ν' ἀσχοληθῇ μὲ μᾶς. Πλησίαζαν μεσάνυχτα ὅταν ἀνάψαμε τὰ σπαρματσέτα καὶ πήραμε θέσι γύρω σ' ἕνα μακρουλὸ τραπέζι, στὸ κεφάλι τοῦ ὁποίου στάθηκε μὲ ἰδιαίτερη ἐπισημότητα ὁ ἠθοποιός. Καὶ ξαφνικά, μέσα στὴ νυχτερινὴ ἀντάρα, ἀντήχησε μιὰ βροντερὴ φωνή: «Τὴν Ἀνάστασίν Σου Χριστὲ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς...». Ὁ πραγματικὰ καλλίφωνος ἠθοποιὸς ἔδινε τὸ σύνθημα τῆς ἀκολουθίας. Ὕστερα ἔψαλε μερικὰ ἄλλα τροπάρια, ὅπου βοήθησα ὅσο μοῦ ἐπέτρεπαν οἱ γνώσεις μου καὶ κατόπιν διάβασε ἀργά, μὲ τόνο γεμάτο εὐλάβεια, τὸ Εὐαγγέλιο: «Ὀψὲ Σαββάτων, τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων...».

Τὸ θρησκευτικὸ διάβασμα τοῦ Εὐαγγελίου φαίνεται πὼς ἀνησύχησε τοὺς ἐπιβάτες, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦταν Ἰταλοί. Ἀκούστηκαν φωνὲς καί.... κλάματα.

— Τί συμβαίνει; Βουλιάζουμε;

Οἱ καμαρότοι ἔτρεξαν νὰ τοὺς καθησυχάσουν. Ἐμεῖς, ἐξακολουθήσαμε τὴν Ἀναστάσιμη ἀκολουθία. Ἐγὼ ἔλεγα μὲ στόμφο — διαβάζοντάς τους ἀπὸ τὴ Σύνοψι — τοὺς στίχους «Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν», κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔψελναν ὅσο μποροῦσαν πιὸ δυνατὰ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Κατόπιν ὁ ἠθοποιὸς θέλησε νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν ἀκολουθία, ἀπαγγέλλοντας τὸν κατηχητικὸ λόγο τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου: «Εἴ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἴ τις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρειν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ...».

Ἤξερε ὅλο τὸν κατηχητικὸ λόγο ἀπ' ἔξω. Ἤξερε σχεδὸν ὅλη τὴν ἀκολουθία ἀπ' ἔξω.

Εἴχαμε φτάσει στ' ἀνοιχτὰ τοῦ λιμανιοῦ τῆς Βάρνας ὅπου κι' ἀράξαμε, περιμένοντας νὰ ξημερώσῃ καὶ νὰρθῇ ὁ πιλότος. Ἡ φουρτοῦνα εἶχε κοπάσει ἀρκετὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μπήκαμε στὴν περιοχὴ τοῦ λιμανιοῦ. Φωνάξαμε τὸν καμαρότο καὶ τοῦ δώσαμε ὁδηγίες πῶς νὰ μᾶς ἑτοιμάσῃ... μαγειρίτσα καὶ νὰ μᾶς τὴ σερβίρῃ τὸ πρωΐ. Δηλαδὴ κάτι σὰν μαγειρίτσα, μὲ κομματάκια κρέας ἀντὶ γιὰ σηκοτάκι καὶ μὲ μπόλικα χόρτα ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὴ Βάρνα τὴν προηγουμένη ὁ προμηθευτὴς τοῦ πλοίου. Κάναμε ρεφενὲ καὶ δώσαμε ἕνα γενναῖο πουρμπουὰρ στὸν καμαρότο, ὁ ὁποῖος μᾶς σερβίρισε τὸ πρωΐ τὴ «μαγειρίτσα» μας. Κατὰ τὰ ξημερώματα βγῆκε ἀπὸ τὴν καμπίνα του κι' ὁ τυρέμπορος. Δὲν ἔφαγε μαγειρίτσα — τὸ στομάχι του δὲν ἀντεῖχε — ἀλλὰ αἰσθάνθηκε τόση συγκίνησι, ὥστε μᾶς κάλεσε στὴν Κωνστάντζα— ὅταν θὰ φτάναμε μὲ τὸ καλὸ — νὰ ψήσωμε ἕνα ἀρνί.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ρώτησα τὸν ἠθοποιὸ πῶς συμβαίνει νὰ ξέρῃ ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτὰ τὴν ἀκολουθία, τῆς Ἀναστάσεως.

— Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, μοῦ εἶπε ἐμπιστευτικά, δὲν πιστεύω νὰ προκόψω ὡς ἠθοποιὸς στὴ Ρουμανία. Ἐλπίζω ὅμως νὰ κάνω κάτι ὡς ψάλτης σὲ καμμιὰ ἑλληνικὴ ἐκκλησία. Αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ταξιδίου μου. Ἀλλά... μὴν τὸ λέτε ἀκόμα σὲ κανέναν...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

✪✪✪

Παρακολουθῆστε ἀπὸ σήμερα, στὴ σελ. 12, τὴ νέα σειρὰ τοῦ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Τὰ ἀπομνημονεύματα ΕΝΟΣ ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ τοῦ αἰῶνος μας

Μιὰ ἀλυσίδα ἀπὸ πονεμένες ἱστορίες, γεμάτες αἷσθημα καὶ λυρισμό, ποὺ καθεμιά τους χωριστὰ ἀποτελεῖ καὶ μιὰ περιπέτεια τοῦ γνωστοῦ Δὸν - Ζουὰν τῶν παλαιοτέρων Ἀθηνῶν Πέτρου Δαμίρη, καὶ ὅλες μαζὶ συνθέτουν τὴν περιπετειώδη καὶ πολυκύμαντη ἐρωτικὴ ζωή του. Πίσω ἀπὸ τὸ ὄνομα «Πέτρος Δαμίρης» κρύβεται ἕνας πραγματικὸς κατακτητὴς τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ στὴν ἀρχὴ τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἔκανε πολλὰ γυναικεῖα μάτια νὰ δακρύσουν, πολλὰ γερὰ θεμελιωμένα σπιτικὰ νὰ σωριαστοῦνε σ' ἐρείπια... Οἱ πιὸ παθητικές, οἱ πιὸ συγκλονιστικὲς αἰσθηματικὲς περιπέτειες τοῦ Δὸν - Ζουὰν αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος μας, ποὺ καθεμιά τους ἀπετέλεσε κι' ἀπὸ ἕνα δραματάκι στὴν ἐποχή της, βασίζονται σὲ στοιχεῖα ἀπολύτως ἐξακριβωμένα.

Ἀνέκδοτα

Ὁ Ἰουλιανὸς Γκάλικους, δικηγόρος στὴν ἀρχαία Ρώμη, ὑπερασπίζόταν ἕναν πελάτη του μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα Κλαύδιο, ποὺ συνήθιζε ν' ἀποδίδῃ δικαιοσύνη καθισμένος σ' ἕνα μέρος ποὺ εἶχε διασκευασθῇ ἐπίτηδες γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Τιβέρεως. Ἡ ἀγόρευσις τοῦ Γκάλικους ὅμως κούρασε τόσο πολὺ τὸν αὐτοκράτορα, ποὺ, σὲ μιὰ στιγμή, ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν πετάξουν μέσα στὸ ποτάμι. Ὁ κατηγορούμενος ἔτρεξε τότε νὰ βρῇ ἕναν ἄλλο συνήγορο καὶ ἡ τύχη τὸν ἔφερε μπροστὰ στὸ Δαμίτιο Ἄφερ.

—Ἔλα νὰ μὲ ὑπερασπισθῇς, τὸν παρακάλεσε. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὰ καταφέρῃς καλύτερα ἀπὸ τὸν Γκάλικους...

— Κάνεις λάθος, ἀπάντησε ὁ Ἄφερ. Κολυμπάω πολὺ χειρότερα ἀπ' αὐτόν...

Κι' ἀρνήθηκε νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ.

★

Ὁ βαρῶνος Ρότσιλδ εἶπε μιὰ μέρα στὸν περίφημο ζωγράφο Ρενουάρ:

—Ἀποφάσισα νὰ κάμω μερικὲς τοιχογραφίες στὸ μέγαρό μου. Νομίζετε πὼς πρέπει ν' ἀσπρίσω πρῶτα τοὺς τοίχους;

—Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ζωγράφο ποὺ θὰ κάμῃ αὐτὲς τὶς τοιχογραφίες, ἀπάντησε ὁ Ρενουάρ. Σὲ ποιὸν θὰ τὶς ἀναθέσετε;

— Στὸν ἀκαδημαϊκὸ Μπουσσόν. Μοῦ εἶπαν πὼς εἶνε εἰδικὸς στὶς τοιχογραφίες.

— Τότε εἶνε καλύτερο, ἀπάντησε ὁ Ρενουάρ, ν' ἀσπρίσετε τοὺς τοίχους... μόλις ὁ ἀκαδημαϊκὸς σας τελειώσῃ τὴν ἐργασία του!...

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

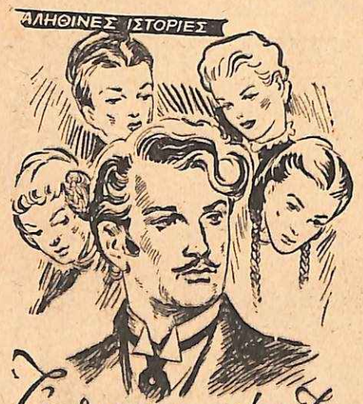

Ταπεινὰ μυστικὰ ἑνὸς ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Διπλῆ ἀγάπη

Ὅταν ὁ Πέτρος Δαμίρης χτύπησε τὸ ρόπτρο τοῦ ἀρχοντικοῦ ἀθηναϊκοῦ σπιτιοῦ, ἐκεῖνο τὸ ἡλιόλουσμένο ἀπομεσήμερο τοῦ Ὀκτώβρη, χτύπησε δυνατὰ κι' ἡ καρδιά του. Ἡ συγκίνησι ποὺ τὸν ἔπνιγε ἦταν μεγάλη. Στὰ χέρια του βαστοῦσε ἕνα μεγάλο μπουκέττο ἀπὸ ὁλόδροσα ἑκατόμφυλλα. Ἡ ἐμφάνισί του ἦταν ὅπως πάντα ἄψογη, ἡ πλατειὰ γραβάτα δεμένη μὲ χάρι γύρω ἀπὸ τὸ σκληρό του κολλάρο μὲ τὸ μαργαριτάρι καρφωμένο στὴ μέση τοῦ φιόγκου της, τὸ μπουμπούκι τοῦ νάρκισσου στὴ μπουτουνιέρα του.

Στὸν ὑπηρέτη ποὺ τοῦ ἄνοιξε, ὁ ἐπισκέπτης ἔδωσε τὴν κάρτα του. Ὁ ὑπηρέτης τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα τεράστιο σαλόνι πολὺ λίγο φωτισμένο, μὲ τοὺς τοίχους του γεμάτους ταμπλὼ τοῦ Ἰακωβίδη, τοῦ Λύτρα καὶ τοῦ Ροϊλλοῦ. Ὁ κύριος πέταξε σὲ μιὰ πολυθρόνα τὸ ἡμίψηλό του, τὰ γάντια του, τὸ ἐδένινο μπαστοῦνι του μὲ τὴ χρυσὴ λαβή, καὶ ἄρχισε νὰ κόβη νευρικὲς βόλτες, ἀπάνω κάτω. Σὲ λίγο, ὁ ὑπηρέτης ξαναγύρισε:

—Ἡ κυρία περιμένει τὸν κύριο... εἶπε.

Ὁ ἐπισκέπτης τὸν ἀκολούθησε, κρατώντας τὸ μπουκέττο του. Περάσανε σ' ἕνα κομψὸ γυναικεῖο σπουδαστήριο, φωτισμένο λίγο πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ σαλόνι, μὲ ρόδινα ἀτλάζινα στόρια στὰ παράθυρα καὶ κομψὰ ἔπιπλα ἀπὸ μαόνι. Μπροστὰ στὸ γραφειάκι, μιὰ ἐξαίσια κρεολὴ στεκόταν ὀρθή.

Ὁ ὑπηρέτης βγῆκε κλείνοντας μαλακὰ τὴν πόρτα. Ὁ Δαμίρης προχώρησε γεμάτος ἐρωτικὸ θαυμασμὸ καὶ πρόσφερε τὰ λουλούδια στὴν ὡραία, ποὺ τὰ πῆρε καὶ τοῦδωσε τὸ χέρι της μ' ἕνα τρυφερὸ χαμόγελο. Ἐκεῖνος ἀκούμπησε στὴ μυρωμένη ἐπιδερμίδα τὰ χείλια του. Ὕστερα, ἁπλησμένος γεμάτος ἔρωτα, γύρεψε νὰ τὴν τραβήξη στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκείνη ὅμως, γεμάτη τρυφερὴ ἀποφασιστικότητα, τὸν ἀπομάκρυνε, καὶ πῆγε νὰ τοποθετήση τὰ φλογερὰ τριαντάφυλλα μέσα σ' ἕνα βαρύτιμο κινέζικο βάζο ποὺ στόλιζε τὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ. Ὕστερα, γύρισε:

— Πέτρο, εἶπε μὲ μιὰ γλυκειά, μελωδικὴ φωνή, σὲ παρακάλεσα νάρθης σήμερα γιατὶ ἔχουμε νὰ μιλήσουμε σοβαρὰ οἱ δυό μας...

—Ἀγαπημένη μου!... τῆς ἀπάντησε γεμάτος συγκίνησι. Εἶναι τόσο μεγάλη ἡ εὐτυχία μου νὰ βρίσκουμαι κοντά σου, νὰ σ' ἀκούω νὰ μιλᾶς...

— Κάτσε, Πέτρο...

Ὁ Δαμίρης ἔκατσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ὡραία γυναῖκα, ποὺκατσε κι' αὐτὴ σὲ μιὰν ἄλλη.

— Σ' ἀκούω, Ἑλένη... μουρμούρισε. Σ' ἀκούω, διψασμένος γιὰ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς σου!...

Χαμογέλασε πάλι μελαγχολικὰ ἐκείνη, καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σοῦ θυμίσω τὸ παρελθόν μας, Πέτρο... Εἶν' ἕνα ρομάντζο, ποὺ τὸ ζήσαμε τόσον καιρό, σὰ δυὸ μεγάλοι ἔνοχοι... Ὁ ἔρωτάς σου μὲ τύλιγε πάντα σὰ θανάσιμο χάδι, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ ζωή μου ἀνῆκε σ' ἕναν ἄλλον—στὸν ἄντρα ποὺ μοῦχε δώσει τ' ὄνομά του, τὴν περιουσία του, καὶ ποὺ τοῦ χρωστοῦσα πίστι καὶ σεβασμό... Αὐτὸς ὁ ἄντρας, ξέρεις καλὰ πὼς μιὰ μέρα βρέθηκε νεκρός, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι του. Ὅλοι ἀποδώσανε τὴν αὐτοκτονία του στὴ νευρασθένεια. Μόνο ἐμεῖς οἱ δυὸ ξέρουμε τί τὴν εἶχε προκαλέσει — ἐμεῖς οἱ δυό, ποὺ ἕνα βράδυ ὁ ἄντρας μου, γυρίζοντας, μᾶς εἶχε βρῆ ἀγκαλιασμένους!...

Ἔσκυψε ὁ Δαμίρης πολὺ χαμηλὰ τὸ κεφάλι του, καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Δὲ σὲ κατηγορῶ, Πέτρο... συνέχισε ἐκείνη μὲ φωνὴ ποὔτρεμε λιγάκι. Εἶμαι τὸ ἴδιο, κι' ἴσως περισσότερο ἔνοχη ἀπὸ σένα... Σ' ἀγαποῦσα ὅμως τόσο, καὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα, ποὺ ὁ θάνατος τοῦ ἄντρα μου δὲν μοῦ ἄφησε καλὰ - καλὰ τύψεις — ἀφοῦ μ' εἶχε ἑνώσει μαζί σου... Περάσανε τὰ χρόνια, καὶ σὺ ἐξακολούθησες νὰ μπαίνης στὸ σπίτι αὐτὸ ὅπως καὶ πρίν, ὅπως πάντα — σὰν φίλος οἰκογενειακός... Τώρα ὅμως, ἐδῶ καὶ λίγον καιρό, νοιώθω τὸν ἑαυτό μου διπλὰ ἔνοχο, γιατὶ βαραίνει ἀπάνω μου κάτι πιὸ ἀδυσώπητο ἀπὸ τὶς τύψεις: τὸ βλέμμα τῆς κόρης μου!...

— Τῆς Χριστίνας;... ἔκανε μὲ ταραχὴ ὁ Δαμίρης.

— Ναί, τῆς Χριστίνας, Πέτρο... Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι τὸ προχτεσινό, εἶναι σήμερα μιὰ μικρὴ δεσποινίς... Τόσον καιρό, πούμπαινες ἐδῶ μέσα κουβαλώντας της καραμέλλες καὶ σοκολάτες, ἤσουν γι' αὐτὴν ὁ μεγάλος της φίλος, κι' ἦταν γιὰ σένα ἡ μικρή σου κούκλα, ὅπως τῆς ἔλεγες... — λίγο πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὶς κούκλες ποὺ τῆς χάριζες τὴν Πρωτοχρονιά... Τελευταῖα ὅμως, ἡ Χριστίνα ἄρχισε ν' ἀλλάζη. Ὁ χαραχτήρας της ἄρχισε νὰ γίνεται δύστροπος, τὸ ὕφος της μελαγχολικό... Ἀδιάφοροι, κι' ἐσὺ κι' ἐγώ, ἐγωϊστικὰ προσηλωμένοι στὴν ἀγάπη μας, δὲν θελήσαμε νὰ δοῦμε τί γινότανε στὴν ἀγνὴ ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ποὖχε πιὰ ἐξελιχτῆ σὲ γυναῖκα... Ὥσπου, χτές, ἡ τύχη θέλησε νὰ μοῦ ἀποκαλύψη σκληρὰ τὸ μυστικὸ τῆς κόρης μου, ρίχνοντας στὰ χέρια μου ἕνα γράμμα της — ναί, ἕνα γράμμα της ποὺ προώριζε γιὰ σένα!...

— Γιὰ μένα;!

— Ναί, Πέτρο...

— Κι' αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Μοῦ ἀποκάλυψε κάτι φοβερό: Ἡ Χριστίνα εἶν' ἐρωτευμένη μαζί σου!...

Ὁ Δαμίρης σηκώθηκε ἀναστατωμένος:

— Τί λές, Ἑλένη;...

— Τὴ φοβερὴ ἀλήθεια... Καὶ τώρα, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι σ' ἀγαπᾶνε δυὸ γυναῖκες!... Μέσα στοὺς ἴδιους αὐτοὺς τοίχους ζοῦνε κι' ἀνασαίνουνε δυὸ θύματά σου — μιὰ μητέρα, καὶ μιὰ κόρη!...

Τῆς ἔπιασε τὰ χέρια μὲ πυρετό:

— Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές;... Ὑπερβάλλεις χωρὶς ἄλλο...

— Δυστυχῶς, ὄχι... Καταλαβαίνεις τώρα, ὅτι αὐτὴ ἡ φοβερὴ πραγματικότης μὲ χτύπησε σὰν κεραυνός!... Γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφτηκα νὰ θυσιαστῶ, νὰ σᾶς ἑνώσω. Κατάλαβα ὅμως ἀμέσως ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ, καὶ ἡ παντρειά σου μὲ τὴ Χριστίνα θὰ εἶχε μιὰ χυδαία καὶ ποταπὴ ἐξέλιξι, καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς μας... Προτίμησα, λοιπόν, νὰ τὴ διώξω!

— Τὴ Χριστίνα;!...

— Ναί· τὴ μοναχοκόρη μου!... Σκέφτηκα νὰ τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ κοντά μου... Στὴ Γαλλία ζῆ ὁ ἀδερφὸς τοῦ ἄντρα μου μὲ τὴ γυναῖκα του, χωρὶς παιδιά. Ἐκεῖ θὰ τὴ στείλω, γιὰ νὰ συμπληρώση τὶς σπουδές της, καὶ ν' ἀποκατασταθῆ... Βλέπεις, ἡ ἀγάπη σου εἶναι καὶ μένει πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅλα, κι' ἀπὸ τὴ μητρική μου στοργή...

Τοὔχε πιάσει τὰ χέρια, καὶ τὸν κύτταζε πυρετικὰ στὰ μάτια.

— Γιὰ νὰ σὲ κρατήσω δικό μου, τοῦ εἶπε πολὺ σιγά, μὲ μάτια ποὺ λάμπανε, θὰ μποροῦσα ἀκόμα καὶ νὰ τὴ σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!...

Σηκώθηκε ἡ ὡραία κρεολή, καὶ πῆγε ν' ἀκουμπήση στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ. Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε μὲ ταραχή.

— Κι' ἐπὶ τέλους, εἶπε, ἡ φυγή της θἄναι ἡ εὐτυχία της... Μακρυά μου, μακρυά σου...

Μιὰ πιστολιὰ ἀκούστηκε ξαφνικὰ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ὁ Δαμίρης κι' ἡ Ἑλένη πεταχτήκανε κατάχλωμοι. Ὕστερα, ἐκεῖνος ἔτρεξε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Πεσμένη χάμω, μιὰ ξανθόμαλλη κοπέλλα κρατοῦσε ἀκόμα τὸ πιστόλι στὸ χέρι της... Μιὰ πλατιὰ κηλίδα λέρωνε τὸ ἄσπρο της φόρεμα, στὴ θέσι τῆς καρδιᾶς!...

— Χριστίνα! οὐόλιασε ἡ μητέρα της, γονατίζοντας διπλὰ στὴν κόρη της. Κόρη μου!... Τί ἔπαθες;...

Τὰ γαλάζια μάτια τῆς ἑτοιμοθάνατης στηρίχτηκανε μὲ λατρεία στὸν ἄντρα ποὺ ἀκινητοῦσε πελιδνὸς σὲ μιὰ γωνιά. Ὕστερα, γυρίσανε γυάλινα στὴ μητέρα της:

— Μαμά... τ' ἄκουσα ὅλα!...

Στὰ γαλάζια μάτια βασίλεψε ἡ ζωή... Σὰν τρελλή, ἡ μητέρα ψιλοῦσε τὴ νεκρὴ κόρη, φωνάζοντας:

— Μὲ τὸ ἴδιο πιστόλι!... Σὰν τὸν πατέρα σου!... Καὶ ἐγὼ σκότωσα ἐγώ!... Ὅπως κι' ἐκεῖνον!...

Ὁ Δαμίρης στεκότανε πάντα στὴ γωνιά του, ἀκίνητος, τραγικὸς ἐραστής, ἀνάμεσα σὲ δυὸ γυναικεῖα πτώματα — ἕνα πεθαμένο, κι' ἕνα ζωντανό!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

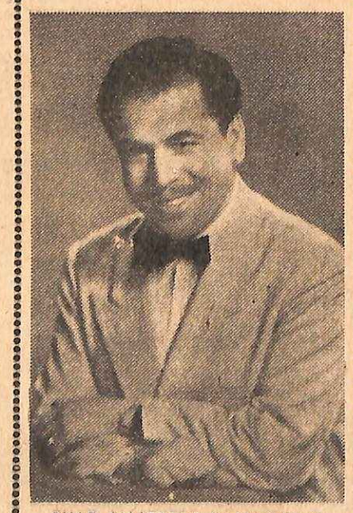

ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΕΧΤΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Σήμερον τὸ ἀπόγευμα ἀναχωρεῖ ἀεροπορικῶς γιὰ τὴ Ρώμη ὁ γνωστὸς Ἕλλην βαρύτονος κ. Γεώργιος Κομποθέκρας, μὲ ὑποτροφία τοῦ Δήμου Ἀθηναίων γιὰ εὐρύτερες σπουδές. Ὁ κ. Κομποθέκρας πρόκειται νὰ παρακολουθήση ἀνώτερες σπουδὲς φωνητικῆς μουσικῆς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα Ὠδεῖα τοῦ κόσμου, τὸ «Σάντα Τσετσίλια».

ΚΗΔΕΙΑ ΜΕ... ΤΖΑΖ

Στὸ γαλλικὸ χωριὸ Κουρσὲλ πέθανε τελευταῖα ἕνας ἀνθρακωρύχος, σὲ ἡλικία 59 χρόνων. Ἦταν ὁ τύπος τοῦ γλεντζὲ καί, ὅταν προαισθάνθηκε τὸ τέλος του, ἀπαγόρευσε ρητὰ στοὺς οἰκείους του νὰ τὸν συνοδεύσουν στὴν τελευταία του κατοικία μὲ κλάματα καὶ θρήνους. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του, μιὰ τζὰζ ἀπὸ δώδεκα ὄργανα πῆρε θέσι γύρω στὸ φέρετρό του. Τὸ ρεπερτόριο εἶχε κανονισθῆ ἀπὸ τὸν ἴδιον καὶ περιελάμβανε τὴ «Βραζιλιανὴ σάμπα», τὴ «Μαρία ἀπὸ τὴ Μπαΐα», τὸ «Φρού-φρούς» κι' ἄλλα εὔθυμα κομμάτια... Τὸ φέρετρο καταβιβάσθηκε στὸν τάφο ὑπὸ τοὺς ἤχους ἑνὸς συναρπαστικοῦ σλόου - φόξ. Καὶ πολλὰ ζευγάρια συνέχισαν τὸ χορὸ πάνω στὸν τάφο του ὡς τὴ νύχτα.

Τοῦ Ἀρχέλαου ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ... τοῦ Χριστοδούλου

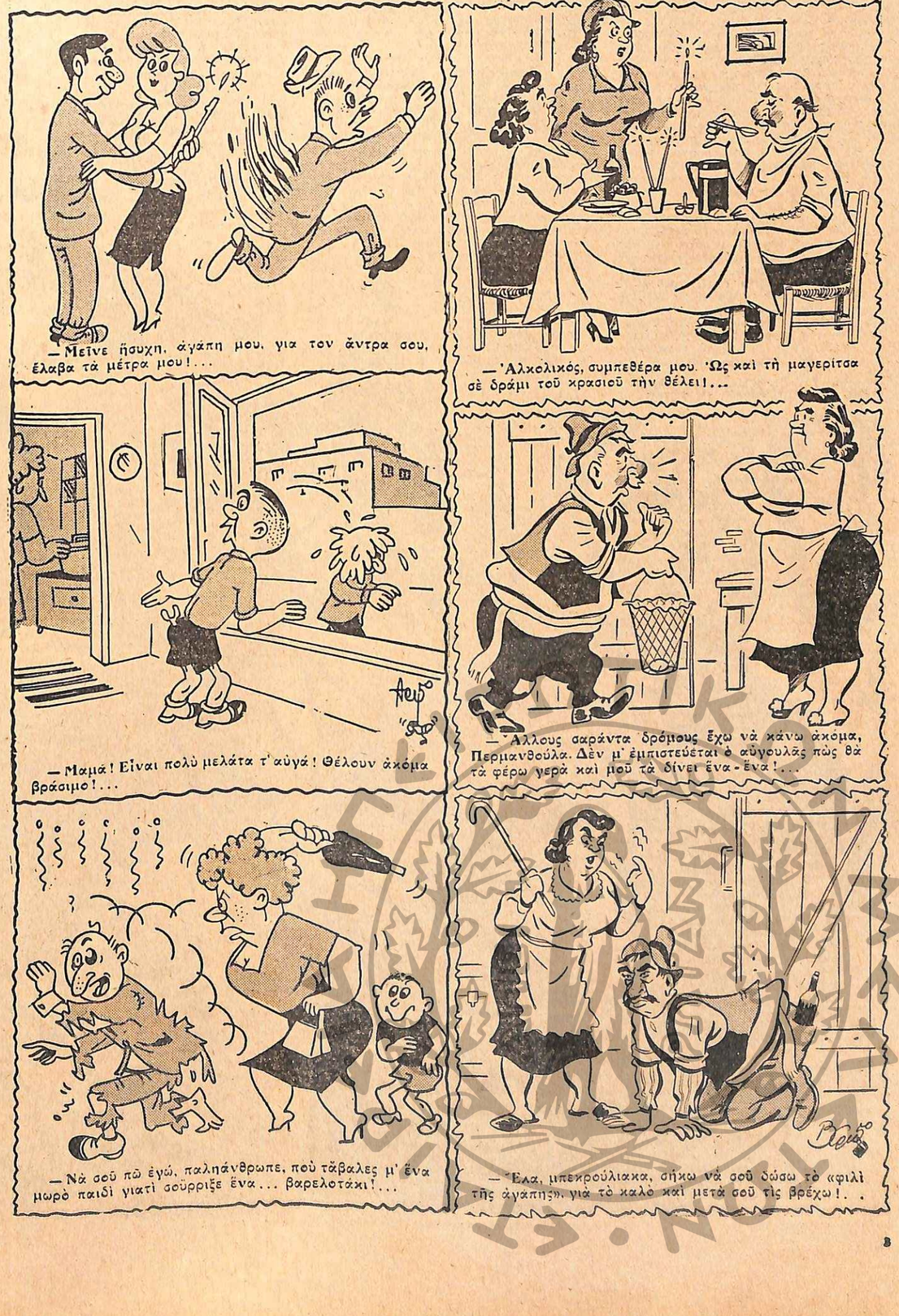

Συγκινητικὸ διήγημα

ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ

Τοῦ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μέσ' στὸν ἀπριλιάτικο κῆπο, ἡ περίτεχνη σκηνοθεσία τῆς ἀνοίξεως εἶχε δημιουργήσει τὴν πιὸ φανταχτερὴ φαντασμαγορία. Οἱ πεταλοῦδες διαγράφανε τὰ πολύχρωμα τόξα τους ἀπάνω ἀπὸ τὶς πασχαλιὲς — καὶ πάνω ἀπὸ τὰ κάτασπρα μαλλιὰ μιᾶς γρηοῦλας, ποὺ εἶχε ἀκουμπήσει πλάϊ της, σ' ἕνα παγκάκι, τὶς ἀναμνήσεις της καὶ τὰ ὀνειρά της. Καὶ ζοῦσε μὲ ἀνώφελη προσήλωσι τὸ παρελθόν.

Δίπλα της, μιὰ κάτασπρη γάτα τῆς 'Αγκύρας, τὸ ἴδιο γρηά, εἶχε κουλουριαστῆ μὲ μισόκλειστα μάτια, αὐτὴ ὅμως χωρὶς ὄνειρα κι' ἀναμνήσεις... 'Η ἡσυχία ἦταν ἀπόλυτη ἐκεῖνο τὸ ἤρεμο πασχαλιάτικο πρωϊνό. Σὰ νὰ εἶχε ὅλη ἡ φύσις ἀκινητήσει ἐκθαμβη γύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς 'Αναστάσεως. Τόσες μέρες τώρα, ὅλη τὴ Μεγάλη Βδομάδα, ἡ γιαγιὰ - Σμαρὼ δὲν εἶχε καταφέρει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι. Καὶ λαχταροῦσε τόσο νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησία... Αὐτὲς οἱ μέρες δὲν εἶνε μονάχα γεμάτες θρησκευτικὸ μεγαλεῖο ποὺ φέρνει κατάνυξι· εἶνε καὶ πλημμυρισμένες ἀναμνήσεις... Τὸ παρελθὸν ἀναδύεται ὁλοζώντανο μέσ' ἀπὸ τὶς ὑποβλητικὲς πολυφωνίες τῶν 'Εγκωμίων καὶ σὰ λατρεμένος βρυκόλακας παραμερίζει τὶς λουλουδένιες γιρλάντες τῶν 'Επιταφίων γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ παρὸν μὲ νοσταλγίες... Τὸ χτὲς καὶ τὸ σήμερα ἑνώνονται μὲ ἀνάλαφρη ἁλυσίδα ἀπὸ βιολέττες καὶ πασχαλιές· ἡ ἄνοιξι κλαίει τόσους αἰῶνες τώρα μὲ τὰ ἴδια μαβιὰ μυρωμένα δάκρυα πάνω ἀπὸ τὸν 'Εσταυρωμένο. Πιοῦ νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησία ὅμως, ἡ γιαγιὰ - Σμαρώ!... Τὸ κορμί της, τσακισμένο στὰ δυὸ ἀπὸ τὸ ἀσήκωτο βάρος τῶν ἐτῶν, δὲν ἄντεχε οὔτε στὸ περπάτημα, οὔτε στὴν ὀρθοστασία, οὔτε στὴν πολυκοσμία... 'Αρκέστηκε λοιπόν, ἡ γρηοῦλα, ὅλες αὐτὲς τὶς ὑποβλητικὲς νύχτες, νὰ σταθῇ μὲ τὴν πολυθρόνα της δίπλα στὸ ἀνοιχτὸ ραδιόφωνο, κι' ἐκεῖ νὰ παρακολουθήσῃ σὰν ἀντίλαλο, τὶς ἀκολουθίες τῶν Παθῶν ἀπὸ τὴ Μητρόπολι. Τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ ὅλοι φύγαν ἀπὸ τὸ σπίτι — ὁ γυιός της, ἡ νύφη της, ἡ ἐγγονοῦλα της, ἡ ὑπηρέτρια. Ὅλοι πήγανε στὸν 'Επιτάφιο. 'Η γιαγιὰ - Σμαρώ, μόνη, ὁλομόναχη στὸ σπίτι, μὲ τὸ γέρικο αὐτί της κολλημένο στὴ μαγικὴ τετραφωνία, εἶχε ρουφηξει δακρυσμένη τοὺς κοπετοὺς τῆς Παναγίας μπροστὰ στὸ λείψανο τοῦ 'Ιησοῦ: «Ὦ γλυκύ μου ἔαρ — γλυκύτατον μου τέκνον — ποῦ ἔδυ σου τὸ κάλλος;...». Ὕστερα, χτὲς τὴ νύχτα, ὅλοι πάλι εἶχανε φύγει γιὰ τὴν 'Ανάσταση. Μόνη της ἡ γιαγιὰ - Σμαρὼ μὲ τὴ γρηᾶ φιλενάδα της, τὴ Τζίλντα, τὴ γάτα της 'Αγκύρας, στὰ γόνατά της, εἶχε ἀκούσει τὸ «Χριστὸς 'Ανέστη!» νὰ ξεπετάγεται σὰν ὁλόχρυσο, καυτερὸ βέλος, μέσ' στὸ μυρωμένο χάος τῆς ἀνοιξιάτικης νύχτας!... Ἔκανε δακρυσμένη ἡ γρηοῦλα τὸ σταυρό της, καὶ τὰ ρυτιδωμένα της χείλια προσπαθήσανε νὰ ἑνώσουνε τὸν τρεμουλιαστὸ τους ψίθυρο μὲ τὴ δυνατὴ πολυφωνία τοῦ θριάμβου: «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν — θανάτῳ θάνατον πατήσας...».

Καὶ σήμερα, εἶχε ξημερώσει μιὰ παραδείσια μέρα!... Ὅλα, χρώματα, μύρα, μυστικὲς μελῳδίες, προδιαθέτανε τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ γιὰ τὴ μενάλη ἀγαλλίασι. 'Η ὑπηρέτρια εἶχε μεταφέρει τὴ μεγάλη φάθινη πολυθρόνα στὸν κῆπο, κάτω ἀπὸ τὴν πανύψηλη λουλουδιασμένη ἀκακία, κι' ὕστερα, σιγὰ - σιγά, κοῦτσα - κοῦτσα, εἶχε βοηθήσει τὴ γιαγιὰ - Σμαρὼ νὰ πάῃ νὰ' κάτσῃ. Σὲ λίγο, πρόθυμη ὅπως πάντα, τὴν ἀνακάλυψε ἡ Τζίλντα, καί, μ' ἕνα χαρούμενο ἀνάλαφρο πήδημα, βρέθηκε στὴν ποδιά της, καὶ τρίφτηκε ἀπάνω της, ψιθυρίζοντάς της μ' ἕνα ρουθούνισμα «χρόνια πολλά»...

Ὥρα πολλὴ ἡ γιαγιὰ - Σμαρὼ καθότανε στὴ σκιά, κάτω ἀπὸ τὴν ἀκακία, μὲ τὰ μάτια της μισόκλειστα, μὲ τὴν ψυχή της μακρυά, στὰ ὀνειρεμένα βάθη τοῦ περασμένου καιροῦ... Γύρω της, τ' ἀρώματα συνωμοτούσανε γιὰ νὰ τὴ μεθύσουνε γλυκά. Καὶ τὰ χαρούμενα ἔντομα βουΐζανε δίπλα στ' αὐτιά της εἰρωνικὰ τὴ μεγάλη συμφωνία τῆς ἀναπαραγωγῆς, πετῶντας ἀπὸ ἄνθῳ σὲ ἄνθο, ἀπὸ χυμὸ σὲ χυμό....

Ξαφνικά, δυὸ τρυφερὰ χέρια ἀγκαλιάσαν ἀπὸ πίσω τὴ μισοναρκωμένη γρηοῦλα, ἐνῶ μιὰ χαρούμενη φωνὴ κοριτσιοῦ, ξάστερη σὰν κρύσταλλο καὶ δροσερὴ σὰν καταρράχτης, ἀντηχοῦσε στὰ γέρικα αὐτιὰ γεμίζοντάς τα ζωή:

— Καλημέρα, γιαγιούλα!... Χρόνια πολλά!...

Μ' ἕνα πήδημα, ἡ Τζίλντα τόσκασε φανερὰ δυσαρεστημένη. 'Η Ματοῦλα φίλησε τὴ γιαγιά της δυνατὰ καὶ στὰ δυὸ ρυτιδωμένα της μάγουλα, κι' ὕστερα, ἄφισε ἀπάνω στὴν ποδιά της μιὰν ἀγκαλιὰ φρεσκομένες πασχαλιές.

— Χρόνια πολλά, κοριτσάκι μου...

Τὸ κοκκαλιάρικο χέρι χάϊδευε τὶς ἐανθὲς μπουκλες τοῦ κοριτσιοῦ ποὺχε γονατίσει στὰ χαλίκια τοῦ κήπου, μπροστὰ στὴν ψάθινη πολυθρόνα. Ὕστερα, τὸ ἴδιο χέρι πέρασε τρέμοντας ἀπάνω ἀπὸ τὶς μυρωμένες τοὔφφες τῶν λουλουδιῶν:

— Τί ὄμορφες πασχαλιές...

— Τὶς ἔκοψα γιὰ σένα, γιαγιοῦλα, ἀπο...

— Τὶς ἔκοψα γιὰ σένα, γιαγιοῦλα, ἀπὸ τὴ μικρὴ πασχαλιὰ τῆς γωνιᾶς... Νὰ τὴ δῆς, εἶν' ὅλη ἀνθισμένη, σὰ νυφοῦλα...

— Πασχαλιές...

'Απότομα, τὰ βαθουλωμένα γέρικα μάτια θολώσανε. Τὰ δάκρυα πῆραν ἀργὰ τὸ δρόμο τῶν ρυτίδων...

— Κλαῖς, γιαγιοῦλα;!... φώναξε τὸ κορίτσι ἀναστατωμένο, ἀγκαλιάζοντας σφιχτὰ τὴ γρηά.

— Δὲν εἶνε τίποτα, μωρό μου... Μόνο ποὺ... αὐτὲς οἱ πασχαλιές... μυρίζουνε τόσο ὄμορφα!...

"Εσκυψε ἡ γιαγιὰ - Σμαρώ, κι' ἔχωσε τὶς ρυτίδες της καὶ τὰ δάκρυά της μέσα στὶς ρυτίδες καὶ τὰ δάκρυα τῆς μέσα στὰ ὁλόδροσα μύρα τῶν λουλουδιῶν. "Εστὰ ὁλόδροσα μύρα τῶν λουλουδιῶν. "Εμεινε ἔτσι γιὰ πολλὴ ὥρα. Ἀμίλητη, σὰ μεταρσιωμένη...

Μὰ τὰ νειάτα εἶνε πιεστικά, ἐπίμονα.

— Ἐπειδὴ μυρίζουν ὄμορφα οἱ πασχαλιὲς κλαῖς, γιαγιοῦλα;... ρώτησε ἡ μικρή.

Σήκωσε ἀργὰ τὸ κάτασπρο κεφάλι της ἡ γιαγιὰ - Σμαρὼ καὶ τῆς ἀπάντησε μὲ τὰ εἰλια της ποὺ τρέμαν:

— Οἱ πασχαλιές, Ματοῦλα, μοῦ θυμίζουνε μιὰ πολὺ παλιά, λησμονημένη ἱστορία...

— Θὰ σὲ κούραζα, γιαγιοῦλα, νὰ μοῦ τὴν πῆς:...

'Η Ματούλα, μὲ τὴν ἀνάσα κομένη, παρακολουθοῦσε τὸ φοβερό, τὸ ἀληθινὸ παραμύθι τῆς γιαγιάς

— Δὲν εἶν' εὐχάριστη, οὔτε εὔθυμη...

— Πέ μου τη, σὰν παραμύθι... Ἔχεις τόσον καιρὸ νὰ μοῦ πῆς παραμύθια—ἀπὸ τότε ποὺ μεγάλωσα...

Χαμογέλασε μελαγχολικὰ ἡ γρηοῦλα, καὶ ξαναχάϊδεψε τὸ ξανθὸ κεφαλάκι τοῦ κοριτσιοῦ:

— Ναί, μόνο ποὺ τὸ παραμύθι μου σήμερα... μπορεῖ νάναι κι' ἀληθινό...

Τοποθετήθηκε καλύτερα ἡ Ματούλα, μὲ τὰ χέρια της στὴν ποδιὰ τῆς γιαγιᾶς της, δίπλα στὶς πασχαλιές, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ μάτια της.

— Ἔχει περάσει ἀπὸ τότε περισσότερος ἀπὸ μισὸς αἰῶνας... ἄρχισε ἡ γιαγιὰ - Σμαρώ, σιγά. Σὲ μιὰ ἥσυχη γειτονιὰ τῆς παλιᾶς 'Αθήνας ζοῦσε τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἕνα νέο κορίτσι, λίγο πιὸ μεγάλο ἀπὸ σένα, μὲ τὶς ἴδιες ὅμως ξανθὲς μπούκλες τὶς δικές σου, μὲ τὰ ἴδια ὁλόδροσα νειάτα σου... Ζοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς του, σ' ἕνα αὐστηρὸ περιβάλλον χωρὶς ἐκπλήξεις, χωρὶς ἐλευθερία, μὰ μὲ τὴν καρδιὰ του γεμάτη ὄνειρα τρελλά... Τὰ ὄνειρα αὐτὰ ἐνσάρκωνε ἕνας νέος, ὡραῖος σὰ Θεός, γενναῖος σὰν ἱππότης τοῦ παλιοῦ καιροῦ, εὐγενικὸς καὶ φλογερὸς σὰν ποιητής... Ἦταν ἀξιωματικός, καὶ συνήθιζε νὰ περνάῃ ἀπάνω στὸ ἄσπρο του ἄλογο κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ κοριτσιοῦ, πού, γοητευμένο, τοὔχε χαρίσει τὴν καρδιά του... Τίμιος, ὅπως σοῦ εἶπα, ὁ νέος εἶχε πάρει τὸν ἴσιο δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ χωρὶς περιστροφὲς στὴ λύσι τοῦ γάμου... Οἱ γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ εἶχανε πῆ τὸ ναὶ στὴν πρότασι ποὺ ἐκεῖνος τοὺς εἶχε κάνει, κι' ἡ ἐκκλησία ἑτοιμαζότανε νὰ ἑνώσῃ τὶς δυὸ νεανικὲς καρδιὲς μὲ τὰ ἄσπαστα λουλουδένια δεσμά της, ὅταν....

Σταμάτησε λίγο ἡ γρηοῦλα, κουρασμένη ποὖχε τόσο μιλήσει καὶ τόσο πολὺ πλανηθῇ στὸ παρελθόν. 'Ησυχία ἀπόλυτη βασίλευε πάντα στὸν πασχαλινὸ κῆπο. Μιὰ πολύχρωμη πεταλοῦδα πέταξε πάνω ἀπὸ τὰ δυὸ κεφάλια, τὸ κάτασπρο καὶ τὸ ξανθό... γιὰ νὰ χαθῇ ὕστερα στὰ ὕψη, ἀνάμεσα στὰ χιονόλευκα μυρωμένα τσαμπιὰ τῆς ἀκακίας.

— Ὅταν, γιαγιοῦλα;... ρώτησε ἡ ἐγγονή, κρεμασμένη στὰ γέρικα χείλια ποὺ οἱ διηγήσεις τους εἶχανε συνηθίσει νὰ τὴ γοητεύουν ἀπὸ μικρή.

— Ὅταν, Ματοῦλα μου, ξέσπασε σὰ θύελλα ὁ πόλεμος! Ἦταν ἀνοιξι καὶ τότε. 'Η πιὸ ἄτυχη ἑλληνικὴ ἀνοιξι... Τὰ λουλούδια πλημμυρίζανε τοὺς κήπους, σὲ λίγο ὅμως θὰ τὰ πατούσανε βάρβαρα τὰ ἄλογα τῶν νικητῶν... Γιατί, ἐκεῖνη ἡ ἀνοιξι τοῦ 97, ἦτανε γραφτὸ νὰ σαρώσῃ σὰν πασωμένος χειμώνας, ματωμένη τὴν 'Ελλάδα!... Ἡ εἴδησι τοῦ πολέμου ἔπεσε σὰν ἀστροπελέκι ἀπάνω στὰ σμιγμένα κεφάλια τῶν δυὸ νέων! Ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ φύγῃ, ἀμέσως, χωρὶς ἀναβολή!... «Θὰ σὲ περιμένω νὰ γυρίσῃς, νικητής!», τοῦ φώναξε ἐκείνη μὲ πίστι, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της. 'Αλλοίμονο! Δὲν ἦτανε γραφτὸ ἐκεῖνος οὔτε νὰ νικήσῃ, οὔτε νὰ γυρίσῃ... Τὸν εἶδε ἀπάνω στὸ ἴδιο του κάτασπρο ἄλογο νὰ φεύγῃ, σὰ Βασιλόπουλο ποὺ γύριζε ἐκεῖ ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει, στὴ χώρα τῶν παραμυθιῶν...

Σταμάτησε πάλι γιὰ λίγο ἡ γρηοῦλα. 'Η ἐγγονή της, συγκινημένη ἀπ' τὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο δράμα ποὺ ξετυλιγότανε τώρα μπροστὰ της σὰν σίτταρις δακρυσμένη καὶ σιωπηλή. "Ενα σπουργίτι φτερούγισε μπροστά της μ' ἕνα χαρούμενο κελάϊδημα, καὶ χώθηκε μέσ' στὶς χλωρασιὲς μιᾶς φυστικιᾶς.

Σιγά, ἡ γρηοῦλα συνέχισε:

— 'Αρχίσαν οἱ μέρες νὰ κυλᾶνε γεμάτες ἀγωνία στὴν 'Αθήνα... Τὰ νέα ἀπὸ κεῖ πάνω ἦτανε σκοτεινά... Τοὺς πρώτους ἀνώφελους ἐνθουσιασμοὺς τῶν ρητόρων ποὺχανε παρασύρει τὴν 'Ελλάδα στὸν τρελλὸ αὐτὸ πόλεμο, εἶχε ἀρχίσει νὰ μαδάνῃ ἀλύπητα ἡ σκληρὴ πραγματικότης... Γεμάτο ἀγωνία, τὸ κορίτσι διάβαζε τὶς εἰδήσεις στὶς ἐφημερίδες, τρέμοντας γιὰ τὴν πατρίδα, γιὰ τὸν καλό του... Πίσω ἀπὸ τὰ μασσημένα ἀνακοινωθέντα, πρόβαλλε σὰν ἐφιάλτης τραγικὴ ἡ ἀλήθεια: 'Ο στρατὸς ὑποχωροῦσε!... Ξαφνικά, μιὰ φωτεινὴ εἴδησι ἤρθε νὰ δώσῃ λίγη ἐλπίδα στὶς σκοτεινιασμένες καρδιὲς τῶν μετόπισθεν: 'Ο Κωνσταντῖνος Σμολένσκης εἶχε σταματήσει τὸν ἐχθρὸ στὸ Βελεστῖνο!... Θεέ μου... Μά, ἐκεῖνος, ἦταν ὑπαστράτης τοῦ Σμολένσκη!... Τὸ κορίτσι, μὲ τὴν καρδιά του σταματημένη, ἀναλογίστηκε τὴ φρίκη τῆς μάχης, καὶ μέσα στοὺς καπνούς της, εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας ἐκείνον νικητή!... Γέμισε τὸ στῆθος τῆς κοπέλλας ἡ ἑλληνικὴ περηφάνεια... Καί, τὴ νύχτα, μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα, μιὰ θερμὴ προσευχὴ ἀκούστηκε σὰν ψίθυρος μέσ' στὸ δωμάτιο τῶν παρθενικῶν ὀνείρων: «Χριστέ μου, κάνε νὰ γυρίσῃ... Νὰ τὸν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου...». Πλησίαζε καὶ τότε τὸ Πάσχα. 'Αλλοίμονο ὅμως! 'Η ἀντίστασι τοῦ Σμολένσκη στὸ Βελεστῖνο ἦταν ἕνα σύντομο ἀστραποβόλημα... Οἱ ἐχθροί, πολυάριθμοι, γερὰ ὡπλισμένοι, πειθαρχημένοι, κάνανε γενικὴ ἐπίθεσι σ' ὅλη τὴ γραμμὴ Βελεστίνου - Φαρσάλων. 'Ο Σμολένσκης, κάτω ἀπὸ τὴ φοβερὴ πίεσι, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ στὴ γραμμὴ Δομοκοῦ - 'Αλμυροῦ... 'Η Θεσσαλία, ματωμένη, ἑτοιμοθάνατη, ἄφινε τὸ νικητὴ νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν καρδιὰ τῆς 'Ελλάδος!... Σὲ λίγο, ἔπεφτε κι' ὁ Δομοκός, κι' οἱ Θερμοπύλες, οἱ παλιὲς ματωμένες Θερμοπύλες τοῦ Λεωνίδα, μένανε σὰν τελευταῖο προγεφύρωμα ἀπέναντι στὸν ἐχθρό, πρὶν προχωρήσῃ ἀνεμπόδιστος πρὸς τὴν 'Αθήνα!...

'Η γρηοῦλα σταμάτησε σὰ νὰ πνιγόταν. 'Η φωνή της δὲν ἔβγαινε πιὰ ἀπὸ τὸ σφιγμένο της λαρύγγι... 'Η Ματοῦλα, δακρυσμένη, μὲ τὴν ἀνάσα της κομένη κι' αὐτή, παρακολουθοῦσε τὸ φοβερό, τὸ ἀληθινὸ παραμύθι τῆς γιαγιάς...

— Στὴν 'Αθήνα, κατάφερε αὐτὴ νὰ συνεχίσῃ σὲ λίγο, ἐπικρατοῦσε πανικὸς κι' ἀναρχία... Κανεὶς δὲν ἤξερε τί ζητοῦσε... Οἱ ἀνόητοι ρήτορες τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος ποὺχανε παρασύρει τὴν πατρίδα μας σ' αὐτὴ τὴν ἀδίκη καταστροφή, εἶχανε χαθῇ... 'Ο 'Απρίλης ξεψυχοῦσε ματωμένος... Μπῆκε ὁ Μάης, καὶ τότε, οἱ Μεγάλοι σταματήσανε τὸ νικητὴ ἐχθρὸ λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν 'Αθήνα μὲ μιὰ ντροπιασμένη γιὰ τὴν 'Ελλάδα ἀνακωχή... Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει, ἡ 'Ελλάδα εἶχε νικηθῇ.... Σὰν 'Ελληνίδα, ἡ κοπέλλα ἐνοιωσε ὅλο τὸ βάρος τῆς ταπεινώσεως νὰ τῆς σκύβῃ χαμηλὰ τὸ κεφάλι... Ὕστερα ὅμως, συλλογίστηκε καὶ τὸ φτωχό της ἔρωτα: Τί νάχε γίνει ἐκεῖνος;... Νέα του δὲν εἴχανε φτάσει ἐδῶ καὶ πολλὲς μέρες στὴν 'Αθήνα... Κουρελιασμένοι, ματωμένοι, μὲ τὰ δάκρυα τῆς ντροπῆς ποὺ πλημμυρίζανε τὰ βαθουλωμένα μάτια τους, φτάναν ἕνας - ἕνας οἱ νικημένοι μας στρατιῶτες... Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐρχόταν... Ἔτρεξε ἡ κοπέλλα σὰν τρελλὴ στὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν, στὸ Ἐπιτελεῖο, στὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων. Μέσ' στὴ γενικὴ ἀναστάτωσι, ποιὸς νὰ τὴν πληροφορήσῃ;... Ὥσπου, μιὰ μέρα, ἐν' ἀπόγεμα, τὸ νέο ἤρθε σὰν κεραυνός...

"Εσβυσε ἡ φωνὴ τῆς γιαγιᾶς - Σμαρῶς. Τὰ μάτια της καρφωθήκανε πάνω στὶς δροσερὲς πασχαλιὲς ποὺχε στὴν ποδιά της. "Εσκυψε λίγο, ἀνάσανε βαθειὰ τὸ ἄρωμά τους, κι' ὕστερα, σὰ νάχε πάρει ζωή, μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ:

— Ἦταν ἕνα ὁλόφωτο δειλινὸ τοῦ Μάη... 'Η κοπέλλα στὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ σπιτιοῦ της προσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ κάπως τὴν ἀγωνία της μὲ μιὰ ἀπασχόλησι. Κρατοῦσε μηχανικὰ ἕνα κέντημα, καί, κατπου - κάπου,

('Η συνέχεια ὄπισθεν)

ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ

(Συνέχεια εκ της προηγουμένης σελίδος)

πρόσθετε κι' ἀπὸ μιὰ βελονιά... Ξαφνικά, ἄκουσε τὸ ὄνομα της. Πετάχτηκε ὀρθὴ καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Μπροστά της εἶδε τὸν πατέρα της, χλωμό, δακρυσμένο, καί, δίπλα του, ἕναν ψηλὸ μελαχροινὸ νέο μὲ δεμένο τὸ κεφάλι. «Ὁ κύριος θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ...», τῆς εἶπε σοβαρὰ ὁ πατέρας. Μὲ φρίκη ἐκείνη ὑποχώρησε μέσ' στὸ σαλονάκι, κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα ποὺ βρέθηκε πίσω της. Ἀργά, μπήκανε στὸ σαλονάκι καὶ οἱ δυὸ ἄντρες. Ὁ νέος μὲ τὸ δεμένο κεφάλι ἄνοιξε ἕνα τσιγαρόχαρτο ποὺ κοατοῦσε, κι' ἀπὸ μέσα ἔβγαλε δυὸ - τρία κλωνάρια μαραμένα πασχαλιές. Ἐκείνη τὶς κύτταζε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ. «Δεσποινίς», τῆς εἶπε ὁ νέος μὲ βαθειά, συγκινημένη φωνή, «ἔρχομαι νὰ σᾶς φέρω αὐτὰ τὰ λουλούδια ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο σας...». Περισσότερο μὲ τὰ μάτια παρὰ μὲ τὰ χείλια, ἐκείνη ρώτησε: «Ποῦ εἶνε;...». Χαμήλωσε τὰ δικά του μάτια ὁ νέος: «Ἔμεινε ἐκεῖ πάνω...», μουρμούρισε σιγά. «Βρέθηκα δίπλα του ὅταν τὸ ἐχθρικὸ βόλι τοῦ τρύπησε τὸ στῆθος... Δίπλα του, δίπλα μας, λουλουδιάζανε τὰ ἀνοιξιάτικα περιβόλια... Ἐκεῖνος βρέθηκε πλάϊ σὲ μιὰ ὁλάνθιστη πασχαλιὰ· ἔκανε ν' ἀπραχτῇ ἀπὸ τὰ λουλουδιασμένα κλαδιά της, κι' ἔπεσε κόβοντας δυὸ - τρία... Ἔσκυψα πάνω του, καὶ τὸν ἄκουσα νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ: —«Πήγαινέ της... αὐτές... τὶς πασχαλιές...». Σᾶς τὶς ἔφερα, δεσποινίς.... Εἶνε βαμένες μὲ τὸ αἷμα του...»

»Ἡ κοπέλλα κύτταξε ἄγρια τὰ λουλούδια ποὺχανε πιῇ τὸ αἷμα τοῦ ἀγαπημένου της. Τ' ἁρπαξε ὕστερα, σὰν τρελλή, στὴν ἀγκαλιά της, καὶ λιποθύμησε...

Τὰ δάκρυα τῆς γρηᾶς ἀνακατωθήκανε τώρα μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἐγγονούλας της... Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα, χωρὶς οὔτε ἡ μιά, οὔτε ἡ ἄλλη νὰ μιλήσουνε. Στὸ τέλος, ἡ φωνὴ τῆς γιαγιᾶς - Σμαρῶς ἀκούστηκε πάλι:

— Περάσανε χρόνια πολλὰ ἀπὸ τότε, μικρή μου Ματοῦλα.... χρόνια, πού, σιγὰ - σιγά, χωρὶς νὰ φέρουνε τὴ μόνιμη λησμονιά, ρίξανε τὸ πρόχειρό τους βάλσαμο πάνω ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πληγὴ τῆς θλιβερῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς... Μὲ τὸν καιρό, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ στερνὴ χαρὰ στοὺς γέρους γονεῖς της, δέχτηκε νὰ παντρευτῇ, χωρὶς καρδιά, χωρὶς ἔρωτα... Ἔκανε οἰκογένεια, παιδιά, τὰ παιδιά της μεγαλώσανε, παντρευτήκανε κι' αὐτὰ κάναν ἄλλα παιδιά... Ἡ κοπέλλα τοῦ παλιοῦ καιροῦ εἶνε πιὰ γιαγιά... Στὸ γέρικο σήμερα κορμί της ἔχει σχεδὸν σβυστῇ ἡ ζωή... Νὰ ὅμως, πού, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, τόσα χρόνια, ἕνα μπουκέττο φρεσκοκομένες πασχαλιὲς ἦρθε νὰ τῆς θυμίσῃ κάποιες ἄλλες, ματωμένες πασχαλιὲς τοῦ 97...

Ἔσκυψε ξανὰ ἡ γιαγιὰ - Σμαρώ, ἔκρυψε τὸ ρυτιδωμένο της πρόσωπο μέσ' στὰ φρέσκα λουλούδια, κι' ἔκλαψε σιγά, μὲ τὰ γερασμένα δάκρυα τῶν πρεσβυωπικῶν της ματιῶν, τὸ παλιό της πεθαμένο ὄνειρο...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪✪

Ἀνάστασι στὴ Ζάκυνθο

Στὴ Ζάκυνθο, κατὰ παλαιὸ μεσαιωνικὸ ἔθιμο, μαζευόντουσαν σ' ἕνα σπίτι τὴν Μ. Πέμπτη δώδεκα παρθένες ποὺ ἔφεραν ὅλες τὸ ὄνομα Μαρία. Αὐτὲς ἔγνεθαν μπαμπάκι καὶ ἔφτιαχναν ἕνα πουκάμισο ποὺ ἔπρεπε τὴ Μ. Παρασκευὴ νὰ εἶνε ἕτοιμο πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Τὸ πουκάμισο αὐτὸ χρησίμευε γιὰ τοὺς ἐπιληπτικοὺς ἢ καὶ ἄλλες βασεῖες ἀρρώστειες ποὺ τὶς γιάτρευε, ὅπως πίστευαν.

★

Ἡ πρώτη Ἀνάστασις γίνεται τὸ ξημέρωμα τοῦ Μ. Σαββάτου καὶ τὴν ἀναγγέλλει ἕνας κανονιοβολισμός, τὸ «κομμάτι» ὅπως τὸν λένε οἱ Ζακυνθινοί.

Ὅταν ὁ παπᾶς διαβάσῃ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ πάῃ νὰ μπῇ στὴν ἐκκλησία ἡ πόρτα εἶνε κλειστὴ καὶ φωνάζει: «Ἄρατε Πύλας». Ὁ καντηλανάφτης ποὺ εἶνε ἀπὸ μέσα ρωτάει: «Ποιὸς εἶσαι;» Καὶ τότε ὁ παπᾶς κλωτσάει τὴ πόρτα λέγοντας: «Ἄρχων ἰσχυρὸς» καὶ μπαίνει μὲ ἀναμμένη τὴ λαμπάδα μὲ τὸν σκοπὸ νὰ διώξῃ τὸν διάβολο

Εἰδικὴ ὀμπρέλλα γιὰ κοπέλλες μὲ λουλούδια.

('Από τὸ «Ici Paris»)

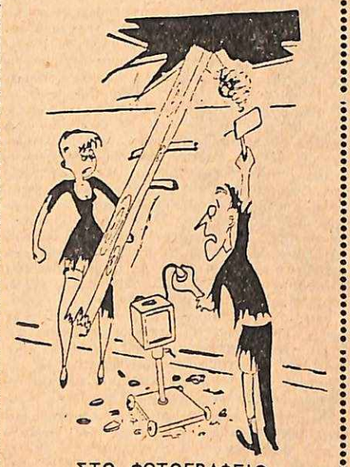

ΣΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟ

— Ὤ, μὲ συγχωρεῖτε... Ἔβαλα φαίνεται πολὺ μαγνήσιο!...

('Από τὸ «Marius»)

Κούρεμα «ἀσσορτί»!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ βούλωσε

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παραδαρμένου, γνωστοί μαυραγορίτες καὶ — φυσικὰ — ἑκατομμυριοῦχοι, πῆραν στὴν ὑπηρεσία τους ἕνα νέο σωφὲρ μὲ τρόπους ἀριστοκρατικούς. Σὲ λίγο καιρό, ὁ κ. Παραδαρμένος ἀντιλαμβάνεται πὼς ἡ γυναῖκα του τάχει φτιάσει μὲ τὸ σωφέρ. Δὲν χάνει καιρὸ καὶ τῆς κάνει μιὰ τρομερὴ σκηνή.

— Ἄκου δῶ, φίλε μου, ἀπαντάει μ' ἀπάθεια ἡ κυρία, ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ μοῦ κάνῃς σκηνὲς γιὰ τὸ σωφέρ, σοῦ ὁρκίζομαι πὼς... θὰ διώξω ἀμέσως τὴν καμαριέρα!...

Ὁ κ. Παραδαρμένος τὸ βούλωσε καὶ δὲν ξαναμίλησε.

★

Ὁ κύριος Ἀγησίλαος Παρδαλὸς ἦταν πολὺ ὀλιγόλογος. Μὲ δυσκολία μποροῦσε νὰ τοῦ πάρῃ κανεὶς μιὰ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἕνα πρωῒ, μιὰ ἄγνωστη κυρία πῆγε στὸ σπίτι του.

— Ἡ κυρία Παρδαλοῦ εἶνε δῶ; τὸν ρώτησε.

— Ὄχι.

— Τότε θὰ τὴν περιμένω...

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ἡ ἄγνωστη ξαναρώτησε :

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ ἔχει πάει ἡ γυναῖκα σας;

— Στὸ νεκροταφεῖο.

— Κι' ἔχει πάει ἐκεῖ ἀπὸ πολλὴ ὥρα;

— Πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες.

★

Σ' ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο τοῦ Ντητρόϊτ βρίσκεται ἡ ἀκόλουθη ἐπιγραφή :

«Νέες, ἂν ἡ φοῦστα σας εἶνε πολὺ φαρδειά, προσέχετε τὶς μηχανές.

» Νέες, ἂν ἡ φοῦστα σας εἶνε πολὺ κολλητή, προσέχετε τοὺς μηχανικούς.

» Οἱ μηχανὲς μπορεῖ στὸ πέρασμά σας νὰ κομματιάσουν τὴ φοῦστα σας. Ἀλλ' οἱ μηχανικοὶ δὲν θὰ περιοριστοῦν μόνο σ' αὐτό».

★

Ὁ Ντιντῆς, σπουδαῖος γλεντζές, βγαίνει ἀπὸ μιὰ ταβέρνα μεθυσμένος. Ὅταν βρίσκεται στὸ δρόμο ἀντιλαμβάνεται πὼς περπατάει σκυφτός. Προσπαθεῖ ν' ἀναση-κώσῃ τὸ κορμί του, μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Φοβισμένος φωνάζει ἕνα ταξὶ καὶ πάει στὸ γιατρό.

— Γιατρέ μου, τοῦ λέει, στὸ δρόμο ποὺ ἐρχόμουνα καμπούριασα ξαφνικά. Τί ἔχω;

Ὁ γιατρὸς τὸν ἐξετάζει προσεκτικὰ καὶ τοῦ λέει γελῶντας :

— Ἄκουσε, φίλε μου, ἅμα πίνῃς ἄλλη φορά, νὰ προσέχῃς νὰ μὴν κουμπώνῃς τὸ γιλέκο σου στὰ κουμπιὰ τοῦ πανταλονιοῦ σου!

★

Στὸ δρόμο συζητεῖ μιὰ παρέα τερατολόγων :

— Ἐγὼ ζχασα τὸ μάτι μου στὸν πόλεμο. Μοῦβαλαν ὅμως ἕνα ἄλλο καὶ βλέπω τώρα περίφημα.

— Κι' ἐγὼ ἔχασα τὰ δυό μου πόδια, λέει ὁ ἄλλος. Ὁ γιατρὸς ὅμως μοῦ τὰ ξανακόλλησε καὶ περπατάω τώρα, δίχως νὰ κουτσαίνω.

— Ἐσεῖς, ρωτοῦν τὸ σύντροφό τους, τί πάθατε;

— Ὤ, ἐγὼ δὲν ἔπαθα καὶ σπουδαῖα πράγματα. Σκοτώθηκα καὶ εἶμαι νεκρὸς ἀπὸ τὸ 1914!...

★

Ἕνας σωφὲρ φτάνει κατάκοπος στὶς δύο τὸ πρωῒ σὲ μιὰ πόλι. Πάει σ' ἕνα ξενοδοχεῖο καὶ παρακαλεῖ νὰ μὴν τὸν ξυπνήσουν πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Στὶς δέκα χτυπάνε τὴν πόρτα του.

— Μὰ σᾶς εἶπα πὼς εἶμαι ξενυχτισμένος καὶ θέλω νὰ κοιμηθῶ ὡς τὸ μεσημέρι, φωνάζει.

— Ἀδύνατον, κύριε, μᾶς χρειάζονται τὰ σεντόνια, γιὰ νὰ στρώσουμε... τραπέζι! τοῦ ἀπαντᾶ ὁ ὑπάλληλος.

★

Ἡ μαμᾶ στὴν ὑπηρέτρια :

— Εἴπατε στὸν κύριο ὅτι ἔγινε πατέρας τριδύμων;

— Ἄκουα ὄχι. Δὲν βρῆκα κατάλληλη στιγμή. Ὁ κύριος κρατάει τὸ ξυράφι καὶ ξυρίζεται...

Ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ στὴν περυσινὴ δημιουργία της «Λάκκος μὲ τὰ φίδια», ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ κερδίσῃ κι' αὐτὴ τὸ «Ὄσκάρ».

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Τὰ «Ὄσκὰρ» τοῦ 1950

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔγινε κι' ἐφέτος στὸ Χόλλυγουντ ἡ ἀπονομὴ τῶν περίφημων «Ὄσκὰρ» ποὺ ἀποτελοῦν τὶς πιὸ ὑψηλὲς διακρίσεις τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου.

Ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ πῆρε τὸ «Ὄσκὰρ» τῆς καλύτερης ἠθοποιΐας (τμῆμα γυναικῶν) γιὰ τὸ ρόλο της στὸ φίλμ «Ἡ κληρονόμος». Τὸ «Ὄσκὰρ» αὐτὸ εἶναι τὸ δεύτερο ποὺ ἀπονέμεται στὴν Ὀλίβια. Τὸ εἶχε ξανακερδίσει τὸ 1946 μὲ τὸ ρόλο της στὸ φίλμ «Δός μου πίσω τὸ παιδί μου». Τὸ ἔργο «Ἡ κληρονόμος» εἶναι αὐτὸ ποὺ μᾶς παρουσίασε ὁ θίασος Μουσούρη στὴν ἀρχὴ τῆς ἐφετεινῆς σαιζόν.

Τὸ «Ὄσκὰρ» τῆς καλύτερης ἠθοποιΐας (τμῆμα ἀνδρῶν) ἀπενεμήθη στὸν ἄγνωστό μας ἀκόμα ἠθοποιὸ Μπρόντερικ Κράουφορντ γιὰ τὸ ρόλο του στὸ φίλμ «Ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ βασιλῆ».

Ὡς καλύτερο ἀμερικανικὸ φίλμ ἐκρίθη τὸ φαβορὶ «Ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ Βασιλῆ» καὶ τὸ «Ὄσκὰρ» ποὺ προορίζεται γιὰ τὴν καλύτερη ξένη ταινία τὸ κέρδισε ἡ Ἰταλικὴ «Ὁ κλέφτης τῶν ποδηλάτων».

Τὸ «Ὄσκὰρ» τῆς καλύτερης σκηνοθεσίας τὸ πῆρε ὁ Τζόζεφ Κάκιεβιτς, σκηνοθέτης τοῦ φίλμ «Γράμμα σὲ τρεῖς γυναῖκες». Τὸ ἴδιο αὐτὸ φίλμ κέρδισε καὶ τὸ «Ὄσκὰρ» ποὺ προορίζεται γιὰ τὸ καλύτερο σενάριο.

Στὸ μουσικοσυνθέτη Ἀαρὼν Κόπλαντ ἀπενεμήθη τὸ «Ὄσκὰρ» τῆς καλύτερης μουσικῆς γιὰ τὴ μουσικὴ ποὺ συνέθεσε γιὰ τὸ φίλμ «Ἡ κληρονόμος».

Τέλος ἀπενεμήθησαν καὶ μερικὰ «Ὄσκὰρ» τιμῆς ἐνερικὰ «Ὄσκὰρ» τιμῆς ἐνε-κεν, στοὺς Σεσὶλ ντὲ Μίλλ, γιὰ τὰ 35 χρόνια του στὸν κινηματογράφο, στὸν Φρέντ Ἀστέρ γιὰ τὴν ἐξαιρετική του σταὶρ καὶ στὸν Μπόμπυ Ντρίσκολ, ὡς τὸν καλύτερο ἑρμηνευτὴ παιδικῶν ρόλων.

Σημαντικὸ εἶναι ἐπίσης τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ «βραβεῖο Ἰργεγονὸς ὅτι τὸ «βραβεῖο Ἰρ-ἕνα εἶδος δινγκ Θάλμπεργκ», «ὑπὲρ Ὄσκάρ», ποὺ προορίζεται γιὰ μιὰ ταινία μὲ ἐξαιρετικὰ προσόντα, δὲν ἀπενεμήθη ἐφέτος.

Ἀδιακρισίες

★ Ὁ Ροὺντολφ Μπίνγκ, νέος διευθυντὴς τῆς Μετροπόλιταν «Ὄπερα» πρόκειται νὰ προσλάβῃ τὸν Ντὰν Κάϊη γιὰ τὸν ρόλο τοῦ δεσμοφύλακα τῶν φυλακῶν Φρὸς στὴν ὁπερέττα «Ἡ Νυχτερίδα». Ὁ διάσημος κωμικὸς ποὺ βρίσκεται σήμερα στὴν Ἀγγλία σκέπτεται ἀκόμα, ἂν πρέπει ἢ ὄχι ν' ἀποδεχθῇ τὸ ρόλο αὐτὸ γιατὶ δὲν τοῦ πάει πολύ.

★ Ὁ Ἀγὰ Χὰν εἶδε πρὸ ἡμερῶν γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐγγονή του Γιασμινὰ, ποὺ γεννήθηκε στὴ Λωζάννη στὶς 28 τοῦ περασμένου Δεκεμβρίου. Ὁ Ἀγὰς, ἐπωφελήθηκε τῆς ἐπισκέψεώς του αὐτὴς στὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορο τοῦ γυιοῦ του, ποὺ βρίσκεται στὸ Γκστάντ, γιὰ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὴν νύφη του Ρίτα Χαϊηγουωρθ τὴν ὁποία κατὰ δημοσιογραφικὲς πληροφορίες, συμβούλεψε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν κινηματογράφο δεδομένου ὅτι οὔτε ἡ δόξα, οὔτε τὰ χρήματα ποὺ προσφέρει τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ εἶναι εὐκαταφρόνητα. Ἂν αὐτὸ ἀληθεύῃ, ἀποτελεῖ μιὰ διαβεβαίωσι τῆς εἰδήσεως ὅτι τὰ πλούτη τοῦ Ἀγὰ Χὰν ἄρχισαν νὰ ἐξανεμίζωνται.

★ Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετοὺς δισταγμούς, ὁ Σὰρλ Μπουαγιὲ δέχτηκε τὸ ρόλο ποὺ τοῦ πρότειναν στὸ φίλμ «Σιρόκο», ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Ζοζὲφ Κεσσὲλ «Χαριστικὴ βολὴ» ποὺ κυκλοφόρησε τὸ 1927. Τὸ σενάριο αὐτὸ ἔχει μιὰ μακρὰ ἱστορία. Πουλήθηκε προπολεμικὰ στὸν Ἀνατὸλ Λίτβακ, αὐτὸς ὅμως δὲν γύρισε τὸ φίλμ κι' ἔτσι τὰ δικαιώματα ξαναγύρισαν στὸ συγγραφέα ποὺ τὸ πούλησε μεταπολεμικὰ στὴ «Φόξ». Ἡ «Φὸξ» τὸ ἔδωσε στὸ Κάρυ Γκρὰντ κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τὸ ἔδωσε στὴ «Γουὼρνερ» ποὺ σκέφθηκε ἀμέσως τὸν Χὼμφρεϋ Μπόγκαρτ. Ὁ Μπόγκαρτ ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ τὸ φίλμ γιὰ δικό του λογαριασμὸ καὶ νὰ παίξῃ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ κυρίους ἀντρικοὺς ρόλους: τοῦ Μωχαμὲτ Πασὰ (Σὰρλ Μπουαγιὲ) καὶ τοῦ Ἱππολύτου, (Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ).

★ Ὁ παραγωγὸς τῆς «Μανὼν» Ἀνρὺ - Ζωρζ Κλουζὼ ποὺ παντρεύτηκε πρὸ ἑβδομάδων τὴν Βέρα Γκίμπσον Ἀμάντο, κόρη τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Βραζιλίας στὸν Ο. Η. Ε διοργάνωσε στὸ Παρίσι ἕνα ἀποχαιρετιστήριο κοκτέϊλ προκειμένου νὰ φύγῃ γιὰ ἕνα γαμήλιο ταξίδι στὴ Βραζιλία. Θὰ ἐπωφεληθῇ τῆς παραμονῆς του στὴ Ν. Ἀμερικὴ γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ φίλμ «Βραζιλία» τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι παραγωγός, σκηνοθέτης, συγγραφεὺς τοῦ σενάριο καὶ πρωταγωνιστής. Προτοῦ φύγῃ ἐπισκέφθηκε ἕνα γνωστὸ Γάλλο μακιγιὲρ καὶ τὸν ἔβαλε νὰ τοῦ φτιάξῃ ψεύτικα τσίνορα ποὺ θὰ τὸν κάνουν νὰ μοιάζῃ περισσότερο μὲ Βραζιλιάνο μιὰ καὶ ἔγινε καί... βραζιλιανὸς γαμπρός!

★ Ὁ Ζὰν Γκαμπὲν θὰ γυρίσῃ στὴν Ἰταλία τὸν πρῶτο του κωμικὸ ρόλο. Ὁ ἀρχικὸς τίτλος τοῦ φίλμ ποὺ θὰ παίξῃ ἦταν κάθε ἄλλο παρὰ εὔθυμος: «Οἱ πύλες τῆς κολάσεως». Γι' αὐτὸ καὶ ἀντικαταστάθηκε μὲ τὸν τίτλο: «Μιὰ γκαμῆλα θὰ περάσῃ». Μένει τώρα νὰ μάθωμε ποιὰ θὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ κι' ... ἂν θὰ δεχτῇ νὰ παραμείνῃ αὐτὸς ὁ ὁριστικὸς τίτλος τοῦ ἔργου ἢ θὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀλλαγή του!

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ψυχολογικὲς ἐπιδράσεις

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤμουν ἀρχαιολόγος. Εἶχα δημοσιεύσει, μάλιστα καὶ μιὰ σπουδαία ἀρχαιολογικὴ μελέτη, μὲ θέμα: «Οἱ Καρυάτιδες ἦσαν ξανθὲς ἢ μελαχροινές;». Ἤμουν ὁ πρῶτος ἀρχαιολόγος, ἀπ' τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα, ποὺ ἔρριχνε ἕνα τέτοιο πρωτότυπο ζήτημα στὴ μέση κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἡ ἐργασία μου ἔκανε πάταγο.

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Πρόκειται γιὰ τὴ Ρέα, μιὰ ζωντανή, χαριτωμένη ὕπαρξι, ποὺ τὴν ἀνακάλυψα πολὺ ἀργὰ — στὰ εἴκοσι ὀχτὼ μου χρόνια. Ὡς τότε, ἀπασχολημένος μὲ τὶς ἀρχαίες γυναῖκες, δὲν εἶχα προσέξει πὼς ὑπάρχουν καὶ νέες, ὄχι ἀπὸ μάρμαρο ἢ χαλκό, ἀλλὰ ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστά, ποὺ καίνε καρδιές. Περνοῦσα μπροστά τους, ἀλλὰ ὁ νοῦς μου ἦταν ἀφωσιωμένος πάντα στὶς μαρμάρινες ὑπάρξεις. Εἶχε μαρμαρώσει κι' ἡ καρδιά μου. Κι' ἔπρεπε νὰ βρεθῇ στὸ διάβα τῆς ζωῆς μου ἡ Ρέα, γιὰ νὰ κάνῃ τὸ μάρμαρο τῆς καρδιᾶς μου γλυκὸ καὶ μαλακὸ στὰν χαλδᾶ πολίτικο καὶ νὰ μὲ ἀποτραβήξῃ ἀπὸ τὴ σχολαστικὴ ἀρχαιολογία.

★

Ἦταν ἀνοιξιάτικη νύχτα κι' ἐγὼ κατέβαινα ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι ὅπου εἶχα ἀνέβει ἀπὸ νωρὶς γιὰ νὰ ὑπολογίσω τὸ βάρος εἶχαν ἀπάνω - κάτω οἱ κολώνες τοῦ Παρθενῶνος. Ὅταν, λοιπόν, κατέβηκα τὰ Προπύλαια, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ πάω νὰ μπῶ στὸ τράμ, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸ ἀρκετὰ ἀρχαῖο, ἄκουσα κάτι μυστηριώδεις λυγμούς, ποὺ μ' ἔκαναν νὰ σταθῶ. Μωρὲ ποιὸς κλαίει, τέτοια ὥρα καὶ σὲ τέτοιο ἱερὸ τόπο; λέω μέσα μου. Κάποιο δρᾶμα συμβαίνει ἐδῶ. Στὸ ἀμφίβολο σκοτάδι τῆς ἐαρινῆς νύχτας, διακρίνω μιὰ ἄσπρη σιλουέττα, καθισμένη σ' ἕνα παγκάκι. Ἦταν γυναίκα. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔκλαιγε.

Τότε δυὸ σκέψεις μοῦ ἦρθαν. Ἡ μία, νὰ τὴν ἀφήσω νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τραβήξω στὴ δουλειά μου. Ἡ ἄλλη νὰ δείξω πνεῦμα ἀλληλεγγύης καὶ νὰ ἐνδιαφερθῶ. Ἴσως αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα νὰ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά μου. Τὸ λιγώτερο ποὺ μποροῦσε νὰ τῆς συμβαίνῃ ἦταν ἕνας δυνατὸς πονοδόντος. Ἐκλινα πρὸς τὴ δεύτερη ἄποψι καὶ πῆγα κοντά της. Ἡ λεγάμενη εἶχε πάρει μιὰ πρωτότυπη στάσι στὸ κλάμα της. Εἶχε τὸ κεφάλι της στηλωμένο ψηλὰ καὶ κύτταζε τ' ἀστέρια. Κύτταζε τ' ἀστέρια κι' ἔκλαιγε, μὲ νύδυνο νὰ τῆς πιαστῇ ὁ σβέρκος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, λέω, σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

Ταράχτηκε, γιατὶ τότε μονάχα μὲ πῆρε εἴδησι.

— Ἄχ! Σὲ τίποτα! ἔκανε, κι' ἀπόσυρε τὴ ματιά της ἀπὸ τὸν οὐρανό.

— Καὶ ὅμως κλαῖτε! ἐπέμεινα.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἀλλὰ ἐσᾶς τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

— Μ' ἐνδιαφέρει ὡς ἄνθρωπο, ποὺ ἀγαπᾶ τὸν πλησίον του. Ἔρχομαι εἰς βοήθειάν σας.

— Μὰ εἶσθε ἕνας ἄγνωστος.

— Κάνετε λάθος. Εἶμαι πολὺ γνωστός, στοὺς ἀρχαιολογικοὺς κύκλους τουλάχιστον. Ἐκτὼρ Μαρμαροκολώνας — ἂν ἔνετε ἀκουστά. Εἶμαι ἐγὼ ποὺ ὑποστηρίζω ὅτι οἱ Καρυάτιδες ἦσαν ξανθές. Καὶ μπορῶ νὰ τὸ ἀποδείξω! Καί, ὄν βλέπω καλά, κι ἐσεῖς εἰσθε ξανθή!

— Μάλιστα! Ξανθὴ εἶμαι!

— Χαρίστε μου τ' ὄνομά σας!

— Ρέα!

Ρέα! Αὐτὸ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς ὄνομα μὲ συγκλόνισε, περισσό-

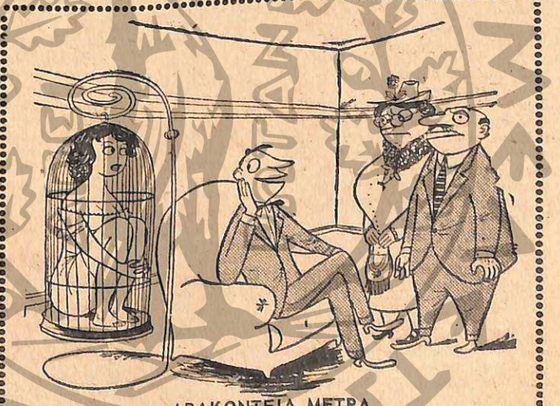

ΔΡΑΚΟΝΤΕΙΑ ΜΕΤΡΑ

—Ἡ γυναῖκα μου εἶναι, ξέρετε, λίγο πεταχτούλα!...

τερο ἀπὸ τοὺς λυγμούς της. "Ενοιωσα μιὰ παράξενη, μικτὴ συγκίνησι.

— Εἶσθε ξανθή, λέγεσθε Ρέα καὶ κλαίτε, Γιατί;

'Η Ρέα σήκωσε τὸ κεφάλι της πρὸς τ' ἀστέρια καὶ ξέσπασε σὲ καινούργιο κῦμα λυγμῶν. Τῆς ἔπιασα τὸ χέρι.

— Αἰσθηματικὴ ἀπογοήτευσις, εἶπε. Θυμήθηκα κάποιον ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσα κάποτε καὶ μ' ἄφησε ἢ τὸν ἄφησα, δὲν θυμᾶμαι καὶ καλά. "Αχ, ἀνασταίναξε. "Εχει καθῆ πιά!

— Καὶ ψάχνετε νὰ τὸν βρῆτε στ' ἄστρα;

— "Οχι, εἶπε. 'Αλλὰ τ' ἄστρα μοῦ τὸν θυμίζουν. 'Ο Τέλης ἦταν ἀστρονόμος!...

Τότε μπῆκα στὸ νόημα. 'Η θέα τῶν οὐρανίων σωμάτων, τῆς θύμιζε τὸν παλιό της καῦμο. Καί, περισσότερο ἀπ' ὅλα, ὁ τροῦλος τοῦ 'Αστεροσκοπείου, ποὺ πρόβαλλε τὸ σκοτεινό του ὄγκο σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Ψυχολογικὴ ἀστρονομικοαισθηματικὴ ἐπίδρασι.

— Πᾶμε κάπου ἀλλοῦ, εἶπα, νὰ μὴ βλέπετε τ' ἀστέρια καὶ τὸν τροῦλο καὶ σᾶς φέρνουν μελαγχολικὲς ἀναμνήσεις. "Αμα ἀλλάξετε περιβάλλον, θὰ σᾶς περάσῃ. 'Εμπιστευθῆτε με!

Μ' ἐμπιστεύθηκε. Πήγαμε σ' ἕνα κέντρο, φάγαμε, ἤπιαμε, ἀκούσαμε μουσική, εὐθυμήσαμε. 'Η Ρέα ξαλλεγράρισε καὶ μὲ πολλὴ μου ἱκανοποίησι τὴν ἔβλεπα νάχῃ κέφι. Ξέχασα κι' ἐγὼ τὴν ἀρχαιολογία καὶ διασκέδασα σὰν ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος. Μὲ εἶχε θαμπώσει ἡ ὁμορφιὰ τῆς Ρέας καὶ κοντά της, ἐνοιωθα μιὰ παράξενη ψυχικὴ ζεστασιά, ποὺ δὲν μοῦ τὴν ἔδωσαν ποτὲ οἱ μαρμάρινες κρύες κολῶνες. Σὲ λίγον καιρὸ τὰ εἴχαμε ψήσει — ποὺ λέει ὁ λαός. Βγαίναμε μαζὶ ἔξω κι' ὅταν νύχτωνε τῆς ἀπαγόρευα νὰ κυττάζῃ κατὰ τὸν οὐρανό, γιὰ νὰ μὴ τῆς φέρνουν ἀναμνήσεις τ' ἀστέρια καὶ τὸ φεγγάρι. Τῆς τὸ ἐπέτρεπα μονάχα ὅταν εἶχε συννεφιά.

★

Στὴν τρίτη αἰσθηματική μας συνάντησι, πρότεινα νὰ πᾶμε μιὰ ἐκδρομοῦλα σὲ μιὰ ἀκροθαλασσιά. Καθήσαμε σ' ἕνα παραθαλάσσιο κέντρο καὶ πίναμε μπύρα, ἀγναντεύοντας τὸ γαλάζιο πέλαγος. Καὶ νὰ ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ ἀκρωτηρίου, φάνηκε ἕνα βαπόρι ποὺ ἀρμένιζε.

— Κύττα τὸ πλοῖο ποὺ ταξειδεύει! εἶπα στὴ Ρέα.

'Εκείνη γύρισε καὶ τὸ εἶδε. Καὶ σὲ λίγο τὰ μάτια της γίνονται βρύσες καὶ λυγμοὶ φουσκώνουν τὸ στῆθος της.

— Τί ἔχεις; ρωτῶ.

— "Αχ! Αὐτὸ τὸ καράβι μοῦ θυμίζει κάποιον ποὺ ἀγαποῦσα. 'Ηταν ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ... Κι' ὁ καπνὸς τοῦ φουγάρου, μοῦ φαίνεται σὰν τὸ αἴσθημά μας ποὺ διαλύθηκε...

— Τότε θὰ στὸν θυμίζῃ καὶ ἡ θάλασσα!

— Ναί. Γι' αὐτὸ εἶμαι ἔτσι μελαγχολικὴ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἤρθαμε. Μὴ ζηλεύῃς, Ἕκτωρ. Εἶνε μιὰ παληά, πεθαμένη ἱστορία

— Τὸ βλέπω, ἀλλὰ πᾶμε νὰ φύγουμε. Δὲν θέλω νὰ ὑφίστασαι αὐτὴ τὴ θαλασσοαισθηματικὴ ἐπίδρασι.

— Σ' εὐχαριστῶ. Εἶσαι τόσο καλός!

— "Ετσι εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἀρχαιολόγοι!

"Οταν βρεθήκαμε μακρυὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἡ Ρέα ξαναβρῆκε τὸ κέφι της. Μόνο ποὺ εἶνε χαλάσει τὸ δικό μου. 'Αλλὰ τί μποροῦσα νὰ κάνω; 'Η ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μυστήριο πρᾶμα...

★

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἴχαμε πάει πάλι ἐκδρομή, ἀλλὰ σὲ βουνό. 'Απὸ κεῖ δὲν φαινόταν ἡ θάλασσα καὶ ἤμουν ἥσυχος. Καθίσαμε στὴ ρίζα ἑνὸς βράχου κι' ἀπολαμβάναμε τὸ μεγαλεῖο τῆς φύσεως καὶ τ' ἄλλα σχετικά. "Οταν, ἐντελῶς ξαφνικά, ἀκούγονται κανονιές. Φυσικὰ δὲν τρόμαξα. "Ηξερα ὅτι κατὰ ἐκεῖνα τὰ μέρη, γίνονται συχνὰ γυμνάσια πυροβολικοῦ. 'Η Ρέα ὅμως ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ἐκπέμπῃ λυγμούς. Τὴν τράβηξα κοντά μου :

— Φοβᾶσαι, χρυσό μου; εἶπα. Δὲν εἶνε τίποτα. Τὸ πυροβολικὸ γυμνάζεται!

— Τὸ ξέρω, μοῦ λέει ἀνάμεσα στ' ἀναφυλλητά της. 'Αλλὰ δὲν κλαίω γιατὶ φοβᾶμαι.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος (σελ. 42) τὴν ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος σειρὰ ἐπικαίρων ἄρθρων:

Η ΚΟΛΑΣΙΣ
τοῦ ὑπερατομικοῦ πολέμου

Εἶναι ἡ πιὸ αὐθεντικὴ καὶ λεπτομερὴς περιγραφὴ τῶν τρομερῶν πολεμικῶν ὅπλων ποὺ ἑτοιμάζει πυρετωδῶς ἡ ἐποχή μας γιὰ μιὰ μελλοντικὴ παγκόσμια σύρραξι.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΒΟΜΒΑ ΤΟΥ ΥΔΡΟΓΟΝΟΥ
("Η Η ΒΟΜΒΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ)

ποὺ κονιορτοποιεῖ τὰ πάντα σὲ ἀκτῖνα 9 χιλιομέτρων!

Η ΟΡΜΟΝΙΚΗ ΑΚΤΙΣ

ὁ πιὸ ἀπαίσιο ὅπλο, ποὺ μπορεῖ νὰ μεταβάλῃ τοὺς ἄνδρες σὲ γυναῖκες, νὰ γεμίσῃ μὲ τέρατα μιὰ περιοχὴ καὶ νὰ κάνῃ στείρους τοὺς κατοίκους μιᾶς ἄλλης.

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΠΑΛΙΡΡΟΙΕΣ

ποὺ θὰ καταποντίζουν ὁλόκληρες περιοχὲς

ΟΙ "ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΕΣ,, ΤΟΡΠΙΛΕΣ

ποὺ θὰ βρίσκουν ἀλάνθαστα τὸ στόχο τους

ΤΑ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΑ "ΝΤΟΥΣ,,

Τρομακτικὰ νέφη ποὺ θὰ σκορπίζουν ἀτομικὲς ἀσθένειες.

ΤΟ ΠΥΡ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ

ποὺ θὰ ἐξαπολύεται ἀπὸ τὸ «ἱπτάμενο πλοῖο»

— Λοιπόν, γιατὶ κλαῖς;

— Γιατὶ αὐτὲς οἱ κανονιὲς μοῦ θυμίζουν ἕνα παληὸ εἰδύλλιο.

— 'Αγαποῦσες κανένα κανόνι;

— "Οχι. "Εναν ὑπολοχαγὸ τοῦ πυροβολικοῦ! Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἀκούω κανονιές, ξυπνοῦν αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις μέσα μου καὶ μὲ πιάνει κλάμα. Μὴ βάζῃς κακὸ στὸ νοῦ σου, Ἕκτωρ, εἶνε πεθαμένη ἱστορία πιά. Ἀλλὰ... δὲν μπορῶ ν' ἀντισταθῶ. Εἶμαι συναισθηματικὸς τύπος.

— Τὸ ξέρω, ἀλλὰ πᾶμε νὰ φύγουμε. Νὰ βρεθοῦμε ἐκτὸς ἀκοῆς πυροβολικοῦ, γιὰ νὰ φύγῃ αὐτὴ ἡ πυροβολοαισθηματικὴ ἐπίδρασι.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ἕκτωρ. Εἶσαι τύπος μὲ βαθειὰ ψυχολογικὴ κατανόησι!

— "Ετσι εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἀρχαιολόγοι.

Γυρίσαμε στὴν πόλι. 'Η Ρέα ἔγινε καὶ πάλι ζωηρὴ καὶ πρόσχαρη κοπέλλα, ἀλλά, ὅσο νὰ πῆς, ἡ δική μου διάθεσι εἶχε γυρίσει πρὸς τὴν κακοκεφιά.

Κι' ὅσο νὰ πῆς, τὴν ἄλλη μέρα εἶχε ξεχαστῆ τὸ πρᾶμα. Πήγαμε στὸ σινεμά, εἴδαμε ἕνα ἔργο μὲ ἀρχαία ὑπόθεσι καὶ βγήκαμε. Ξαφνικά, ἀκοῦμε τὶς σειρῆνες καὶ τὰ κουδούνια τῆς πυροσβεστικῆς ἀντλίας. Κάνω ἔτσι καὶ βλέπω νὰ τάχῃ ἀμολύσει πάλι.

— Τί κλαῖς, βρὲ κουτό; Σκέπτεσαι μήπως τὰ θύματα τῆς πυρκαϊᾶς.

— "Οχι, Ἕκτωρ, δὲν εἶνε αὐτό. 'Αλλά... Πῶς νὰ στὸ πῶ. Οἱ πυροσβεστικὲς ἀντλίες μοῦ θυμίζουν ἕνα παληὸ εἰδύλλιο. Κάποιο δεσμὸ ποὺ εἶχα μ' ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ πυροσβεστικοῦ σώματος. Μεγάλη φωτιὰ μοῦ εἶχε ἀνάψει. Εἶνε πέντε χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἔχει σβύσει. Μὰ κάτι σπίθες ποὺ μένουν στὴ στάχτη αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ξαναζωντανεύουν κάθε φορὰ ποὺ ἀκούω τὶς σειρῆνες τῶν πυροσβεστικῶν ἀντλιῶν... 'Αλλὰ πάει πιά. Πέρασε. Οἱ σπίθες ξανάσβυσαν!

Τὴν πῆρα καὶ φύγαμε μακρυά, πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι.

— Εἶσαι ἀνώτερος ἄνθρωπος! μοῦ εἶπε.

— Ναί, ἔτσι εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἀρχαιολόγοι, ἀπάντησα.

Εἶχα δυὸ - τρία παρόμοια κρούσματα ἀκόμα. "Ενα νοσοκομεῖο, ποὺ τῆς θύμιζε κάποιο γιατρό. "Ενα γιαπὶ ποὺ τῆς ἔφερνε στὸ νοῦ κάποιον πολιτικὸ μηχανικό. Τὰ ψυγεῖα ποὺ τῆς ξυπνοῦσαν κάποιο αἴσθημα μὲ τὸ γυιὸ ἑνὸς ἐργοστασιάρχου παγοποιΐας.

Τὸ τελευταῖο κρούσμα ἦταν τὶς παραμονὲς τῶν ἐκλογῶν. Εἴχαμε ὁρίσει τὸ ραντεβοῦ μας στὴν ὁδὸ Φιλελλήνων. Πῆγα πέντε λεπτὰ ἀργότερα. Καὶ τὴν εἶδα νὰ στέκεται μπροστὰ στὴ φωτογραφία ἑνὸς ὑποψηφίου καὶ νὰ κλαίῃ. «Θεόδωρος Τρίχας, ὑποψήφιος βουλευτὴς τοῦ 'Ανανεωτικοῦ Κόμματος». Φυσιογνωμία μὲ τὰ ἀναιδὲς ὕφος ἐκείνων ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ σώσουν τὸν τόπο.

— Καταλαβαίνω, τῆς εἶπα, πιάνοντάς την ἀπὸ τὸ χέρι. 'Η φωτογραφία σοῦ θυμίζει κάποιον πολιτευόμενο ποὺ ἀγαποῦσες μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό.

— Δὲν μοῦ τὸν θυμίζει ἁπλῶς. Εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος!

— 'Ο Θεόδωρος Τρίχας;

— Ναί!

— Λοιπόν, κι' ἐγὼ τὸν σχίζω!

— Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω! φώναξε ἀπειλητικά.

— Καὶ τον σχίζω καὶ τὸν πατάω! φώναξα κι' ἔκανα τὴ δουλειά μου.

Μὲ εἶχαν πιάσει τὰ δαιμόνια. Τράβηξα τὸν Τρίχα, ὅπως ἦταν καὶ φρεσκοκολλημένος, τὸν ἔρριξα χαμω κι' ἄρχισα νὰ τὸν τσαλαπατάω νευρικά.

— Καὶ ἤθελα νὰ τὸν ψηφίσω κι' ὅλας! ἔλεγα.

'Η Ρέα θύμωσε.

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ πατᾶς τὴν καρδιά μου! φώναξε. Εἶσαι βάναυσος! Βάρβαρος! Βάνδαλος!

— "Ετσι εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἀρχαιολόγοι! ἀπάντησα. Κι' ἂν δὲν σ' ἀρέσουμε, τράβα νὰ βρῆς κανένα ἄλλο εἶδος.

Ἔφυγε γεματη δάκρυα καὶ ἀξιοπρέπεια. 'Εγὼ ἔμεινα ἐκεῖ γιὰ ν' ἀποτελειώσω τὸν Τρίχα. "Υστερα πῆρα συνέχεια τοὺς δρόμους κι' ὅπου ἔβλεπα φωτογραφία του, τὴν ἔσχιζα, καὶ πατοῦσα τὰ κομμάτια της.

'Η Ρέα δὲν ξανάδωσε σημεῖα ζωῆς. Δὲν μ' ἔνοιαζε καὶ πολύ. "Ισα - ἴσα ποὺ ἐνοιωσα ἕνα αἴσθημα ἀνακουφίσεως νὰ μοῦ ξαλαφρώνῃ τὴν καρδιά. Μὰ δὲν ἦταν δουλειὰ αὐτή, σὲ κάθε συνάντησί μας νάχουμε δάκρυα καὶ συγκινήσεις γιατὶ τοῦτο τῆς θύμιζε τὸν ἄλφα, ἐκεῖνο τὸ βῆτα καὶ θὰ φτάναμε σιγὰ - σιγὰ στὸ σημεῖο νὰ κλαίῃ μπροστὰ σὲ κανένα ζιλέ, γιατὶ θὰ τῆς ἔφερνε στὸ νοῦ κάποιον ἔμπορο μαλλιῶν.

'Αφοσιώθηκα καὶ πάλι στὶς Καρυάτιδες. Αὐτὴ τὴ φορὰ θ' ἀποδείκνυα πῶς ἦταν μελαχροινές...

★

"Ομως δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς ὅλα αὐτὰ τὰ ψυχασυναισθηματικὰ φαινόμενα ποὺ παρουσίαζε ἡ Ρέα, δὲν εἶχαν ἀφήσει τὰ ἴχνη της στὸν ψυχικό μου κόσμο. "Ενοιωθα τὸν ἑαυτό μου μειωμένο καθὼς θυμόμουν, κάπου - κάπου, τὰ δάκρυά της γιὰ τὸν ἀστρονόμο καὶ τὸν καπετάνιο, γιὰ τὸν πυροσβέστη καὶ τὸν κύριο Τρίχα, ποὺ δὲν εἶχε μπῆ στὴ Βουλή, εὐτυχῶς. "Ηθελα νὰ βρῶ ἕναν τρόπο νὰ φύγῃ αὐτὸ τὸ ψυχικὸ βάρος ἀπὸ πάνω μου.

Μισὸς χρόνος εἶχε κυλήσει ἔτσι. Τὸ βράδυ κάποιας μεγάλης γιορτῆς, εἶχα βρεθῆ στὸ Ζάππειο κι' ἀπὸ κεῖ ἀποπλάμβανα τὴ φωταγωγημένη 'Ακρόπολι, ποὺ ἔλουνε τὴ λαμπερὴ σιλουέττα της μέσα στὴν ἀνοιξιάτικη νύχτα. Καθόμουν σ' ἕνα τραπεζάκι, ἀφοσιωμένος στὶς σκέψεις μου, ὅταν ὡς τὴν ἄκοη μου φτάνουν λυγμοὶ γυναικείας προελεύσεως. Στυλώνω τ' αὐτιά μου κι' ἄκουσα αὐτὸ τὸ διάλογο :

— Γιατὶ κλαῖς, ἀγάπη μου;

— "Αχ! Η 'Ακρόπολι... "Ετσι ποὺ εἶνε φωτισμένη μοῦ θυμίζει κάποιον ἀρχαιολόγο ποὺ ἀγαποῦσα!...

— Πᾶμε νὰ φύγουμε! ἀκούστηκε ἄγρια ἡ ἀντρικὴ φωνή.

Τὸ ζευγάρι ἔφυγε — ξεχώρισα τὴ σιλουέττα τῆς Ρέας. Μὰ ἤμουν εὐτυχισμένος. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ βάρος ἔφυγε ἀπὸ τὴν ψυχή μου, εἶχα πάρει τὸ αἷμα μου πίσω. Τώρα μὲ θυμόταν κι' ἐμένα. Εἶχε προστεθῆ καὶ ἡ ἀρχαιολογοαισθηματικὴ ἐπίδρασι. Κατὰ βάθος ὅμως λυπόμουν τὴν ταχύμενη τὴ Ρέα. "Αν πήγαινε ἔτσι ἡ δουλειά, σὲ πεντέξη χρόνια, θἄκλαιγε καὶ μπροστὰ σ' ἕνα κουτὶ σπίρτα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

"Εθιμα, ἀνομνήσεις, σχέδια γιὰ τὸ μέλλον

Οἱ ἄδειες καὶ τὸ Πάσχα

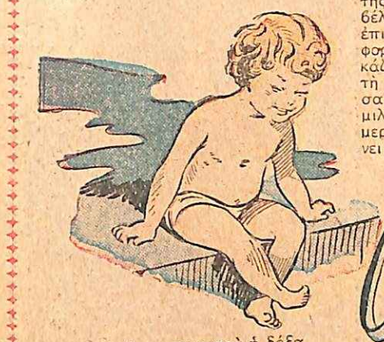

Εἴπαμε καὶ ἄλλοτε πὼς δὲν ὑπάρχει χώρα ποὺ νὰ μὴν ἀντιπροσωπεύεται στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ ἕνα τουλάχιστον ἄστρο. Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ὀφείλει ἡ πόλις αὐτὴ τὴν ἐπωνομασία της «Σύγχρονος Βαβέλ». "Αν τώρα, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν ἐκεῖ, οἱ διάφοροι ἠθοποιοὶ ἀναγκάζονται νὰ ξεχάσουν τὴ μητρική τους γλῶσσα καὶ νὰ μάθουν νὰ μιλοῦν ἀπταιστα τ' ἀμερικάνικα, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου τους ποὺ ἡ δόξα δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς κάνῃ νὰ τὰ λησμονήσουν καὶ τὸ χρῆμα τοὺς ἐπιτρέπει νὰ τὰ ξαναζωντανέψουν μὲ τρόπο ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἐπιδεικτικὸ ποὺ νὰ καταπλήξῃ τοὺς συναδέλφους τους καὶ νὰ δώσῃ στοὺς δημοσιογράφους μιὰ εὐκαιρία νὰ μιλήσουν γι' αὐτούς.

Μὲ πρωτοβουλία τοῦ Μίσσα "Αουερ καὶ τῆς Μαρίνα Κόσσετς, ὅλοι οἱ Ρῶσσοι ποὺ ἐργάζονται στὸ Χόλλυγουντ: ἠθοποιοί, φιλοκυρᾶν, μηχανικοὶ κλπ. γιορτάζουν μὲ ἀφάνταστη μεγαλοπρέπεια τὸ Πάσχα, ὅπως γιορταζόταν στὴν παληὰ Ρωσσία. Τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης εἶναι ἀπαραίτητο καὶ κανεὶς δὲν τὸ ἀποφεύγει. "Ολη τὴ Μεγάλη 'Εβδομάδα, οἱ νοικοκυρὲς ἑτοιμάζουν στὰ σπίτια τους τὰ «μπαμπᾶ», κάτι πήττες καμωμένες μὲ ἀλεύρι, σταφίδες, αὐγὰ καὶ βούτυρο καὶ βάφουν τ' αὐγά τους κόκκινα μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Χριστὸς 'Ανέστη». Στὸν ἑορτασμὸ αὐτὸ τοῦ Πάσχα συμμετέχουν καὶ οἱ λίγοι "Ελληνες τοῦ Χόλλυγουντ, καὶ ὁ περίφημος ὀβελίας σημειώνει κάθε χρόνο ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία, τόσο ἀπὸ ἀπόψεως γραφικότητος ὅσο καὶ ἀπὸ ἀπόψεως... γεύσεως. Τὸ ἀθόδοξο Πάσχα καὶ ἰδίως οἱ γραφικὲς συνήθειες ποὺ τὸ συνοδεύουν, ἀρέσει τόσο σὲ πολλοὺς γνησίους 'Αμερικανοὺς ἀστέρες, ὥστε φροντίζουν κάθε χρόνο, νὰ περνοῦν τὴ μεγάλη αὐτὴ θρησκευτικὴ γιορτὴ κοντὰ στοὺς ὀρθόδοξους συναδέλφους τους.

Μεγαλοπρεπῶς ἑορτάζεται ἐπίσης στὸ Χόλλυγουντ τὸ Πάσχα ἀπὸ τοὺς πολυάριθμους Μεξικάνους ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ. 'Ο Ρικάρντο Μονταλμπὰν ποὺ ἦταν πέρυσι ὁ διοργανωτὴς τῶν ἑορτῶν ποὺ συμπεριλάμβαναν καὶ μιὰ μικρὴ ἀναπαράστασι τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ, δήλωσε ἐφέτος πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ συμμετάσχῃ σ' αὐτές, γιατὶ τὰ τρία του παιδάκια, ἡ Λάουρα, ὁ Μὰρκ καὶ ἡ 'Αννίτα τὸν παρακάλεσαν νὰ περάσῃ ἐφέτος μαζί τους τὶς Παρασκαλινὲς διακοπές του. 'Η δήλωσις αὐτὴ ἔχει ἀπογοητεύσει τοὺς Μεξικάνους συναδέλφους του, γιατὶ ὁ Ρικάντο εἶναι μοναδικὸς στὴ δημιουργία ἀτμοσφαίρας κεφιοῦ.

Καὶ ἡ "Εστερ Οὐίλλιαμς ἔχει καταστρώσει ἕνα ὡραῖο πρόγραμμα γιὰ τὸ ἐφετεινὸ Πάσχα ποὺ θὰ περοάσῃ σὲ στενὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον. Θὰ μείνῃ στὸ σπίτι της μαζὶ μὲ τὸν σύζυγό της Μπὲν Γκέτης καὶ τὰ δυό της παιδιά: τὸ νεοῖτζ καὶ τὸν Μπέτζαμιν, ποὺ γένηκε τὸν περασμένο χρόνο. Εἶναι ἀποφασισμένη νὰ κάνῃ τὸν τελευταῖο φασισμένη νὰ κάνῃ τὸν τελευταῖο νὰ νοιώσῃ πὼς ἡ ἡμέρα αὐτὴ διαφέρει ἀπὸ τὶς ἄλλες καὶ νὰ θυμᾶται ἔτσι στὸ μέλλον τὸ δεύτερο αὐτὸ Πάσχα τῆς ζωῆς του. Γιὰ τὸ μικρὸ Μπέντζαμιν, τὸ ἐφετεινὸ Πάσχα δὲν θὰ εἶναι μόνο μιὰ μέρα χαρᾶς καὶ διασκεδάσεων, ἀλλὰ καὶ σταθμὸς στὴ ζωή του. Πρῶτον ἡ "Εστερ σκοπεύει ν' ἀλλάξῃ τακτικὴ στὸν τρόπο τῆς ἀνατροφῆς του. Δεύτερον, ὁ Μπέντζαμιν πρόκειται τὴν ἡμέρα αὐτὴ νὰ κολυμπήσῃ γιὰ πρώτη φορά, χωρὶς καμμιὰ βοήθεια ἐκ μέρους τῆς μητέρας του.

— "Εχω ἐφαρμόσει, λέει ἡ "Εστερ, ἕνα - τελείως δικό μου σύστημα γιὰ νὰ μάθω τὸ γυιό μου νὰ κολυμπᾶ. Δὲν συμφώνησα ποτὲ μὲ τοὺς μοντέρνους καθηγητὰς ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ παιδί, γιὰ νὰ μάθῃ κολύμπι, πρέπει νὰ τὸ ἀφήνωμε μόνο του, ὥστε τὸ συναίσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως νὰ τὸ συγκρατῆ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Βρίσκω τὸ σύστημα αὐτὸ ὀλέθριο, γιατὶ τὶς περισσότερες φορὲς τὸ παιδὶ παθαίνει ἕνα τέτοιο νευρικὸ κλονισμό, ὥστε νὰ συχαθῆ τὸ νερὸ καὶ νὰ μὴ θέλῃση νὰ τὸ ξαναϊδῆ στὴ ζωή του.

»Ἐγὼ τὸ γυιό μου τὸν ἔμαθα νὰ κολυμπᾶ μ' ἕνα δικό μου σύστημα καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα πρόκειται νὰ ἐξακριβώσω κατὰ πόσον ἐπέτυχα, γιὰ νὰ τὸ ἀνακοινώσω κατόπιν καὶ στὶς ἄλλες μητέρες ποὺ θέλουν νὰ κάνουν τὰ παιδιά τους ν' ἀγαπήσουν τὸ νερὸ καὶ νὰ γίνουν ἀργότερα δεινοὶ κολυμβηταί.

'Ο Βὰν Τζόνσον τονίζει πὼς τὸ Πάσχα εἶναι ἡ πιὸ ἀγαπημένη του γιορτὴ καὶ μᾶς ἐξηγεῖ τὸ γιατί:

—Σὲ ἡλικία 19 χρόνων ἐγκατέλειψα τὸ σπίτι μου, στὸ Νιοὺπορτ, κι' ἔφυγα γιὰ τὴ Νέα 'Υόρκη μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γίνω ἠθοποιός. Φανταζόμουν πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὸ εὔκολο πρᾶγμα ἀπ' τὸ νὰ βρῶ δουλειὰ στὸ θέατρο, ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν ἦρθαν ὅπως τὰ περίμενα. 'Αδέκαρος, χωρὶς δουλειὰ καὶ μὲ κλονισμένες τὶς ἐλπίδες μου, πέρασα στὴ Νέα 'Υόρκη τὶς χειρότερες γιορτὲς Χριστουγέννων καὶ Πρωτοχρονιᾶς ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου. Οἱ ἑβδομάδες καὶ οἱ μῆνες κυλοῦσαν χωρὶς καμμιὰ οὐσιαστικὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεώς μου καὶ χωρὶς καμμιὰ ἀκτῖνα νὰ φωτίζῃ τὶς ἐλπίδες μου. Βέβαιος πὼς θὰ περνοῦσα ἕνα Πάσχα ἐφάμιλλο τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, πῆγα τὸ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου σ' ἕνα μικρὸ θέατρο τοῦ Μπρόντγουαιη γιὰ νὰ ἰδῶ ἕνα φίλο μου ποὺ χόρευε ἐκεῖ καὶ νὰ φύγωμε μαζὶ ὅταν θὰ τελείωνε τὸ νούμερό του. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ τύχη ἀποφάσισε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ μοῦ χαμογελάσῃ. "Ενας ἀπὸ τοὺς χορευτὰς εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ ὀξεῖα κρίσι σκωληκοειδίτιδος καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ σκηνή. "Αν καὶ δὲν εἶχα ποτὲ μου χορέψει ἐπὶ σκηνῆς ποσθυμοτριήκοσα νὰ τὸν ἀντικαταστήσω. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου δίστασε λίγο κι' ὕστερα μοῦ ἀνέθεσε τὸ ρόλο.

» Τὰ κατάφερα σοῦ ἀρκετὰ καλά, γιατὶ τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης, ἀνήμερα τὸ Πάσχα, ὁ διευθυντὴς μὲ κάλεσε νὰ ὑπογράψω τὸ πρῶτο μου καλλιτεχνικὸ συμβόλαιο. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς καριέρας μου. Καταλαβαίνετε τώρα γιατὶ δίνω στὸ Πάσχα ἰδιαίτερη σημασία.

ΠΩΛ ΚΑΟΣ

Μιὰ πασχαλινὴ ἐκπληξις τῆς Τζὶν Κὲνγ στοὺς θαυμαστάς της.

Το τραπεζάκι της ζωής

ΒΡΑΔΥ
Μεγάλου Σαββάτου

('Η σκηνὴ σ' ἕνα πολὺ μικρὸ ἰσόγειο διαμέρισμα πολυκατοικίας ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχουν γίνει «ἑκ προμελέτης» γιὰ νὰ στεγάζουν αἰσθηματικὲς παρανομίες. Ἐπιπλωμένο μὲ λιτὸ γοῦστο. Στὴ μέση τοῦ χώλ ἕνα τραπεζάκι στρωμένο γιὰ πασχαλινὸ γεῦμα. Λουλούδια, φροῦτα, κόκκιν' αὐγὰ τοῦ βίνουν τὴ γιορτάσιμη ὄψι.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αθόρυβη, λεπτὴ ὁμορφιὰ μὲ βαθειὰ μαῦρα μάτια γεμάτα «φῶς» κι' ἐκφρασι. Ὠχρὸ πρόσωπο, ἀμυδρὰ κουρασμένο ἀπ' τὴν πολύχρονη θητεία στὴ μάχη τῆς κρυφῆς ἀγάπης.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σαραντάρης, μὲ τὸ «ὕφασμα» τοῦ προσώπου τσαλακωμένο ἀπ' τὰ σκληρὰ χέρια τῆς βιοπάλης. Ἔκφρασι γλυκειὰ καὶ ἤρεμη).

ΕΚΕΙΝΗ: ...Γιατὶ ἔχεις τόση μελαγχολία; 'Απόψε εἶναι τὸ βράδυ ποὺ τόσο τὸ περιμέναμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μ' ἀδέξια προστοίησι): Μὰ δὲν ἔχω μελαγχολία. Πῶς σοῦ φάνηκε;

ΕΚΕΙΝΗ (Γλυκὸ χαμόγελο): "Ἐν' ἀπ' τὰ χαρίσματα ποὺ μ' ἀρέσουνε σ' ἐσένα εἶναι ποὺ δὲν ξέρεις νὰ πῆς ψέμματα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ἐν' ἀπὸ τὰ φρικτά μου ἐλαττώματα θέλεις νὰ πῆς. Γιατ' ἡ ζωὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ψευτιὰ γιὰ νὰ ὑπάρξῃ. Προχτὲς ἀναγκάστηκα νὰ ὁμολογήσω στὴ γυναῖκα μου πὼς δὲν τὴν ἀγαπῶ... παρὰ μόνο σὰν ἀδερφός, σὰ φίλος!... Κι' αὐτὸ δὲν ἦταν εἰλικρίνεια... Μποροῦσα νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπὸ ἕνα τόσο σκληρὸ χτύπημα. Νὰ τὴν ἀφήσω νὰ ζῇ στὴν πλάνη!... (Παρασύρεται ἀπ' τὴν κουβέντα του). Στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς, μιὰ γυναῖκα λέει: «Μπορεῖ νάνε σωστὲς οἱ ὑποψίες μου. Μὰ γιὰ νὰ μοῦ τὸ κρύβῃ, θὰ πῇ πὼς μὲ ὑπολογίζει... πὼς μ' ἀγαπάει!» (τσιγάρο). Καὶ τώρα... βλέπεις τί κάνω; 'Ηρθα ἐδῶ νὰ περάσουμε μαζὶ τὴ βραδυὰ τοῦ Πάσχα καὶ σοῦ λέω ἐκεῖνα ποὺ ἀμριβῶς δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ πῶ!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως δὲν τὰ μαντεύω; Μήπως δὲ διαβάζω κάθε μέρα στὰ μάτια σου πόσο ὑποφέρεις;... (Σηκώνεται καὶ τοῦ χαϊδεύει ἀπαλὰ τὰ μαλλιά). Μὰ τί φταίς ἐσύ; Παντρεύτηκες συμβατικὰ μ' ἕνα συνοικέσιο. "Εκανες παιδιά... Κι' ὁ ἔρωτας ἤρθε νὰ σοῦ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς σου λίγο ἀργά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αὐτὸ εἶνε ψέμμα. Μοιάζει σὰν ἔνεσι παρηγοριᾶς. Νόμιζα πὼς ἀγαποῦσα τὴ γυναῖκα μου. Πίστευα ὅτι αὐτὸ ποὺνοιωθα εἶν' ἡ ἀγάπη (σιγά). "Οταν γνώρισα ὅμως ἐσένα, τότε κατάλαβα πόσο εἶν' ἀλλοιώτικο... Πόσο ἀνασταίνει τὰ νεῦρα, τὴν ψυχή, τὴ ζωή, τὴ σκέψι... Πόσο κυριαρχεῖ στὸ «εἶνε» σου ὁλόκληρο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ σὲ πείραζε ἂν ἀφήναμε αὐτὸ τὸ θέμα, Παῦλο; "Η σ' ἀνακουφίζει ποὺ τὰ λές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οὔτε ξέρω.. "Ισως ὄχι...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἤρεμη φωνὴ ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ τὴν κάνη αἰσιόδοξη): 'Απόψε ἀνασταίνεται ὁ Θεὸς τῆς 'Αγάπης καὶ τῆς Καλωσύνης. "Ελα νὰ χαροῦμε κι' ἐμεῖς!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά): Πῶς νὰ χαροῦμε; 'Ο Θεὸς τῆς 'Αγάπης καὶ τῆς Καλωσύνης, μοῦ ἀπαγορεύει καὶ τὴν 'Αγάπη καὶ τὴν Καλωσύνη. 'Ηρθα δῶ καὶ σκέπτομαι πὼς ἡ γυναῖκα μου θὰ κλαίη καὶ τὰ παιδιά θὰ ρωτᾶνε μὲ τὴν ἀθῶα τους φωνοῦλα: «Ποὺ εἶν' ἀπόψε ὁ μπαμπάς;» "Αν ἔμενα ἐκεῖ, βάμουνα πάλι νευρικὸς κι' ἀπότομος, γιατὶ θὰ σκεπτόμουνα πὼς θἄκλαιγες ἐσύ, μόνη, ὁλόμονη ἐδῶ μέσα καὶ καταπικραμένη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλεις νὰ πᾶς, Παῦλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μήπως δὲ θὰ εἶνε τὸ ἴδιο; Τί θ' ἀλλάξῃ;

ΕΚΕΙΝΗ: Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν εἶμαι στενοχωρημένη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η καρδιά σου τὸ ὑπόσχεται; (Σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ: Πρέπει τότε νὰ ἐπιβληθοῦμε στὸν ἑαυτό μας! Νὰ κάνουμε μιὰ προσπάθεια καὶ νὰ χαροῦμε ἀπόψε... ἔστω καὶ ψεύτικα! Κι' ἐσὺ τὸ εἶπες. 'Η Ζωή, χρειάζεται ψευτιὰ γιὰ νὰ ὑπάρξῃ!... (Σερβίρει στὰ δυὸ ποτήρια κρασί). "Ας γλυκάνουμε τὴν πίκρα μας κι' ἂς χαροῦμε μ' αὐτὰ ποὺ μᾶς δίνει ὁ Θεός... (Σιγὰ καὶ τονισμένα). Κι' ἂς μὴν τὰ βάζουμε μαζὶ Του γιὰ τὶς κακοκεφαλιές μας...καὶ γιὰ τὶς ἀδυναμίες μας!... Στὴν ὑγειά σου, ἀγάπη μου! (Πίνει). Πάω νὰ φέρω τὸ ρολόϊ. Θὰ τὸ στήσουμε στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ θ' ἀνάψουμε τὶς λαμπάδες μας καὶ μόλις πάῃ δώδεκα θὰ φιληθοῦμε ζητώντας συγγνώμη ἀπ' τὸ Χριστὸ γιὰ τὸ ἁμαρτωλὸ φιλί μας... (Βγαίνει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψιθυριστά, σὰν τοὺς μονολόγους τοῦ «Παράξενου 'Ιντερμέτζου»): Μὰ εἶνε, ἄραγε, ἁμαρτωλό; (Μικρὴ σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ (ἀρχίζει ἀπὸ μέσα νὰ φωνάζῃ): "Ελα, Παῦλο... γρήγορα!... "Αναψε τὶς λαμπάδες. (Μπαίνει). Εἶνε δώδεκα παρὰ δυὸ λεπτά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰν ἀφηρημένος): "Α, ἔτσι;...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀνάβει δυὸ λευκὰ κεριὰ ποὺ βρίσκονται μέσα σ' ἓν' ἄδειο βάζο): Στὴν ὑγειά σου!... (Μὲ νευρικὸ κέφι). Βάλε λίγο κρασί!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πίνει τὸ δικό του καὶ ξαναγεμίζει τὰ ποτήρια): Στὴν ὑγειά σου, ἀγάπη μου!... (Πίνει).

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζοντας τὸ λεπτοδείκτη): 'Ακριβῶς δώδεκα! (Χαρούμενα). Χριστὸς 'Ανέστη!... (Φιλιοῦνται).

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ας πιοῦμε, λοιπὸν ἀκόμη ἕνα! (Ρίχνει πολὺ κρασὶ στὸ ποτήρι σὰ νὰ νοιώθῃ τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν βοηθήσῃ τὸ πιοτό). Καὶ τοῦ χρόνου, Ρένα!... (Κάθεται). "Ε, δὲ θ' ἀρχίσουμε νὰ τρώμε; "Αξαφνα, αἰσθάνθηκα πὼς πεινῶ.

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ βέβαια!.. (Βγαίνει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (βγάζει βιαστικὰ μέσ' ἀπ' τὸ πορτοφόλι του μιὰ φωτογραφία) Συχωρέστε με!.... (Σφίγγοντας τὶς γροθιές του). Εἶμαι ἕνα κτήνος!... ('Ακούγονται τὰ βήματά της καὶ κρύβει βιαστικὰ τὴ φωτογραφία).

ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνει μέσα μὲ τὸ παλτό του καὶ μὲ τὸ καπέλλο του): "Ετοιμη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἔκπληξι) Τί σημαίνει αὐτό;

ΕΚΕΙΝΗ (κρατώντας πάντα τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο): Αὐτὸ τὸ Πασχαλινὸ τραπέζι ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω! (Καταπίνει ἐπιδέξια μιὰ ὑποψία λυγμοῦ). 'Ο Θεὸς τῆς 'Αγάπης καὶ τῆς Καλωσύνης, ἄκουσε τὸ παράπονό σου! Κι' ἀναστήθηκε γιὰ μᾶς μιὰ ὥρα νωρίτερα!... 'Η ὥρα εἶν' ἕνα! (Μὲ λίγο σπασμένη φωνή). Μιὰ πικραμένη μαμᾶ καὶ δυὸ χαριτωμένα παιδάκια, περιμένουν τὸ μπαμπᾶ γιὰ νὰ κάνουν μαζὶ τὴν 'Ανάστασι!... (Τοῦ χαϊδεύει τὸ κεφάλι ὅπως οἱ μητέρες στὰ παιδιά). 'Ο μπαμπᾶς, λοιπόν, θὰ πάρῃ γρήγορα ἕνα ταξὶ καὶ θὰ τρέξῃ στὸ σπιτάκι του!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γεμάτος ἔκπληξι καὶ θαυμασμό): "Εβαλες τὸ ρολόϊ μιὰ ὥρα νωρίτερα;

ΕΚΕΙΝΗ: "Ετσι μοῦ εἶπε ὁ Θεὸς τῆς 'Αγάπης!.. (Τοῦ κρατάει τὸ παλτό) "Ελα γρήγορα, μὴν ἀργήσης!... ('Εκείνος ἀφήνει νὰ τοῦ τὸ φορέσῃ, σὰν ὑπνωτισμένος καὶ πρὶν καλογυαλίσουν στὸ φῶς τῆς «ράμπας» δυὸ δάκρυα ποὺ προβάλλουν στὰ μάτια του, πέφτει ἀργὰ κι' ἀπαλὰ ἡ :

Αὐλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΗ ΜΠΕΡΚΕΤΗ

'Ο ἐξαίρετος σαξαφωνίστας κ. Μπάμπης Μπερκέτης ὠργάνωσε γιὰ τὴν Κυριακὴ καὶ τὴν Δευτέρα τοῦ Πάσχα ἕνα Φεστιβὰλ χοροῦ καὶ τραγουδιοῦ ποὺ θὰ δοθῇ στὸν «'Ορφέα» καὶ τὶς δυὸ μέρες στὶς 11 τὸ πρωΐ. Στὸ Φεστιβὰλ αὐτὸ θὰ συμμετάσχουν τὸ παγκοσμίου φήμης βιεννέζικο μπαλλέτο Peter's καὶ οἱ κορυφαῖοι "Ελληνες καλλιτέχναι.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΠΟΤΗΡΙΑ

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἑταιρία τῆς Βαλτιμόρης, κατασκευάζει τὰ ποτήρια αὐτὰ ποὺ ἔχουν μιὰ πρόσθετη μετάλλινη βάσι. "Οταν πατήσῃ κανεὶς ἕνα κουμπὶ ποὺ βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴ βάσι, πετιέται ἕνα μικρὸ σταχτοδοχεῖο!

Η ΜΟΔΑ

Αὐτὸ τὸ «σατενέν.ο» μὲ τὰ κόκκινα κεντήματα καπελλάκι, εἶνε ἡ τελευταία δημιουργία τοῦ οἴκου μόδας Σιμὸν Μιρμάν. "Εκανε τελευταίως τὴν ἐμφάνισί του σὲ μιὰ ἔκθεσι καπέλλων αὐτοῦ τοῦ οἴκου.

Εδῶ Αθῆναι...

...με τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

Οἱ ΟΙΚΟΠΕΔΟΦΑΓΟΙ εἶναι μιὰ παληὰ ἑλληνικὴ πληγή, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπόρεσε ν' ἀπαλλάξῃ τὸν τόπο καμμιὰ νομοθεσία. Κατὰ τὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς καὶ κατόπιν, οἱ οἰκοπεδοφάγοι κατάκτησαν τὰ Τουρκοβούνια. Τώρα πάλι γίνεται μιὰ ἀπόπειρα κατακτήσεως τῆς Μαγκουφάνας. Οἱ ἐπιδρομεῖς ἄρχισαν νὰ καταλαμβάνουν τὶς καλύτερες ἐκτάσεις, ἐκεῖνες ἀκριβῶς ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὸ Πατριωτικὸ "Ἱδρυμα καὶ οἱ ἁρμόδιες κρατικὲς ὑπηρεσίες γιὰ τὶς θερινὲς κατασκηνώσεις τῶν παιδιῶν. "Αν πρόκειται νὰ ληφθοῦν μέτρα, ἂς ληφθοῦν τώρα γρήγορα, προτοῦ ὁλοκληρωθῇ ἡ κατάκτησις τῆς Μαγκουφάνας.

★

ΠΟΛΥ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ἡ ἀπόφασις τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως νὰ ἐρευνήσῃ ἀπὸ τώρα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἀσφάλεια, τὶς ὑγιεινὲς συνθῆκες κτλ. τῶν θερινῶν κινηματογράφων. 'Η ἐπιτροπὴ ποὺ θ' ἀσχοληθῇ μὲ τὸ ζήτημα ἔχει μπροστά της δυὸ μῆνες καὶ περισσότερο, ὥστε νὰ ἐρευνήσῃ λεπτομερέστατα τὶς συνθῆκες λειτουργίας κάθε κέντρου, τὰ μέσα ἀσφαλείας ποὺ διαθέτει καὶ γενικὰ ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν κατοχύρωσι τῶν θεατῶν. Γιατὶ εἶναι γνωστὸ πὼς δὲν εἶναι λίγα τὰ ὑπαίθρια κέντρα ποὺ λειτουργοῦν ὑπὸ πανάθλιες συνθῆκες...

★

ΑΠΟ ΠΟΛΛΑ ἐπαρχιακὰ κέντρα διαβιβάζεται ἡ παράκλησις νὰ δοθῇ μιὰ μικρὴ παράτασις γιὰ τὰ ἐκλογικὰ βιβλιάρια τῶν γυναικῶν, μιὰ ποὺ δόθηκε σειρὰ παρατάσεων στὴν 'Αθήνα. Μᾶς γράφουν σχετικὰ ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη, τὰ Γιάννενα καὶ τὴν Κέρκυρα. Νομίζουμε πὼς τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ δοθῇ μιὰ τελευταία παράτασις γενικὰ σ' ὅλο τὸ Κράτος, μὲ τὴν ἐπίσημη δήλωσι ὅτι δὲν πρόκειται νὰ δοθῇ ἄλλη...

★

Οἱ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ τῆς ὑπηρεσίας ΕΦΕΞ ('Εφοδίων Ἐξωτερικοῦ) ἐργάζονται μὲ τὶς ἴδιες ἀκριβῶς συνθῆκες ποὺ ἐργάζονται καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς 'Αγροτικῆς Τραπέζης στὶς ἐπαρχίες καὶ μάλιστα στεγάζονται στὰ ἴδια κτίρια. 'Αλλὰ στὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς των δυὸ ὑπαλληλικῶν κατηγοριῶν ὑπάρχει τερατώδης διαφορά. Κάθε φορὰ ποὺ δίνεται μιὰ ἔκτακτη ἐνίσχυσις στοὺς τραπεζιτικοὺς ὑπαλλήλους, ἀγνοοῦνται οἱ ὑπηρεσίες τῆς ΕΦΕΞ. Αὐτὴ ἡ διάκρισις εἶναι ἀπαράδεκτη. Καὶ πρέπει τὸ ἁρμόδιο ὑπουργεῖο νὰ τὴν καταργήσῃ τὸ ταχύτερο.

Ο ΟΙΚΙΣΤΑΙ τῆς Νέας Πεντέλης, διαμαρτύρονται ἐντονώτατα, γιατὶ ὁ ἡγούμενος τῆς ἐκεῖ Μονῆς ἀναβάλλει τὴν τακτοποίησι τοῦ ζητήματος τῶν οἰκοπέδων. Συγκεκριμένα πρόκειται γιὰ τὸ ἑξῆς: Οἱ οἰκισταὶ ἀγόρασαν τὰ οἰκόπεδα, κατέβαλαν στὴ Μονὴ τὴν ἀξία τους, ἔγιναν τὰ προσύμφωνα, ἀλλὰ ὁ ἡγούμενος δὲν φαίνεται πρόθυμος νὰ ὑπογράψῃ τὰ ὁριστικὰ ἐκχωρητήρια. "Αν ὅμως ἔχη τυχὸν ἀντιρρήσεις, γιατὶ εἰσέπραξε ἀπὸ τοὺς οἰκιστὰς τὸ ποσὸν τῆς ἀξίας τῶν οἰκοπέδων; Νομίζουμε ὅτι πρέπει νὰ ἐπέμβῃ προσωπικὰ ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος καὶ νὰ ὑποχρεώσῃ τὴν 'Ηγουμενία νὰ ἐκτελέσῃ τὶς ὑποχρεώσεις της...

★

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ 'Εφοδιασμοῦ διετίμησε τὸν καφὲ στὰ κέντρα Α' τάξεως σὲ 1300 δραχμές. Πασχαλιάτικο δῶρο στοὺς φίλους τοῦ ἐρατεινοῦ καὶ δείγμα, ταυτοχρόνως, τῆς σταθερῆς συμπιέσεως τῶν τιμῶν...

★

ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ἀπὸ τὴ Θράκη ὅτι ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς 'Αθηνῶν δὲν ἀκούγεται καθόλου στὰ νέα κύματα. "Ας σημειωθῇ ὅτι ὁ κόσμος περίμενε μὲ ἀγωνία τὴ μετάθεσι τῶν κυμάτων, γιατὶ ἐλπίζε πὼς θ' ἀκούγονταν εὐκρινέστερα οἱ μεταδόσεις, ἀφοῦ ἄλλως τε εἶχε γραφῇ στὶς ἐφημερίδες ὅτι «ἡ μεταβολὴ γίνεται διὰ νὰ παρεμποδισθοῦν αἱ παρεμβολαὶ ξένων σταθμῶν». Τώρα λοιπὸν ὁ σταθμός μας δὲν ἀκούγεται καθόλου, ἀκούγεται ὅμως θαυμάσια στὴ θέσι του τό... Μόναχο, ποὺ φαίνεται πὼς βρίσκεται στὸ ἴδιο μῆκος κύματος. "Ας σημειωθῇ ὅτι καὶ σ' ἄλλες περιοχὲς ὁ σταθμὸς δὲν ἀκούγεται ἢ ἀκούγεται ἐλάχιστα. Τὸ ζήτημα πάντως πρέπει νὰ μελετηθῇ τὸ ταχύτερο...

★

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΟΙ οἱ ὑπάλληλοι ποὺ φέρονται ὡς «ἀπεσπασμένοι» σὲ διάφορες κρατικὲς ὑπηρεσίες, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν πατοῦν πουθενὰ καὶ οἱ φροντίδες τους περιορίζονται στὴν εἰσπραξι τοῦ μισθοῦ τους. 'Ορθῶς λοιπὸν τὸ 'Υπουργεῖο 'Εσωτερικῶν διέταξε τὴ διακοπὴ τῶν «ἀποσπάσεων» καὶ τὴν ἐπάνοδο τῶν δημοτικῶν αὐτῶν ὑπαλλήλων στὶς βασικὲς ἐργασίες τους. Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴν εἰδικὴ αὐτὴ περίπτωσι ὑπάρχει ἕνα γενικώτερο ζήτημα σχετικὸ μὲ τὴν... ἐφεύρεσι τῶν «ἀποσπάσεων, ποὺ πρέπει νὰ καταργηθῇ μὲ νομοθετικὰ μέτρα. Οἱ «ἀποσπάσεις εἶναι ἕνα σύστημα ποὺ εὐνοεῖ τὴ ρουσφετολογία...

★

ΜΕ ΟΛΙΓΟΜΗΝΕΣ φυλακίσεις καὶ μὲ πρόστιμα μερικῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων δραχμῶν δὲν σωφρονίζονται οἱ νοθευταὶ τῶν φαρμάκων, ὅπως αὐτοὶ ποὺ καταδικάστηκαν γιὰ τὴ νοθεία ἀσπιρίνης Μπάγιερ. Οἱ κυρώσεις ἐναντίον αὐτῶν ποὺ ἐμπορεύονται μὲ τόση ἀσυνειδησία τὴν ὑγεία τοῦ λαοῦ πρέπει νὰ εἶναι παραδειγματικές. "Ετσι μονάχα ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ σταματήσῃ τὸ κακό.

★

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ἀπὸ τὴ Νέα Υόρκη ἀναφέρουν ὅτι ἕνας ἱερωμένος ὑπέβαλε τὴν πρότασι νὰ νηστέψουμε ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Πλανήτη, καὶ νὰ προσευχηθοῦμε γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν δεινῶν ποὺ θὰ προκαλέσῃ στὴν ἀνθρωπότητα ἡ βόμβα ὑδρογόνου. Νὰ προσευχηθοῦμε, εὐχαρίστως. 'Αλλὰ γιατί νὰ νηστέψουμε; Εἶναι ἀνάγκη νὰ πάμε μέ... ἄδειο στομάχι ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς βόμβας;

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Ὁ Θησαυρὸς

Εὔχεται
στοὺς ἀραιωτοὺς
ἀναγνώστας του
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

Ἐπίκαιροι στίχοι

Ἑλληνικὴ Ἀνάστασις

Χριστὸς 'Ανέστη, φίλοι μου, καλοὶ κι' ἀγαπημένοι,
κάθε καμπάνα, σήμερα, 'Ανάστασι σημαίνει
κι' εἰδοποιεῖ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ τοὺς πιστοὺς συ-(νάμα,
πὼς τελειώνει τὸ φριχτὸ τοῦ Θεανθρώπου δρᾶμα.

★

Τελείωσαν τὰ πάθη του, τὰ πάθη τὰ γνωστά,
ποὺ τὴ ζωὴ τοῦ "Ελληνος θυμίζουνε πιστά,
γιατὶ κι' ὁ "Ελλην, ὡς γνωστὸν καὶ δίχως φλυαρία,
θυμίζει, σ' ὅλα, τοῦ Χριστοῦ τὴν τραγικὴ ἱστορία.

★

'Απ' τὴν πανάρχαιη ἐποχὴ — κι' ἐκεῖνος — πρῶτα (πρῶτα,
στὴ βάρβαρη ἀνθρωπότητα ἐσκόρπισε τὰ φῶτα
καὶ σὰν λαὸς σοφὸς
στῆς Οἰκουμένης τοὺς...«τυφλοὺς» ἐχάρισε τὸ φῶς!

★

Διδασκαλίες ἔκανε κι' αὐτὸς πάρα πολλὲς
κι' ἀνθρωπισμὸ ἐδίδαξε στὶς ἄγριες φυλές.
Τὰ θαύματά του θάμπωσαν τῆς γῆς τὰ μέρη πάντα
καὶ τοὺς λαοὺς κατέπληξε τὸ «θαῦμα τοῦ σα-(ράντα».

★

Μὲ θαυμασμὸ μιλούσανε, ὡς τὸ σαράντα ἕνα,
γιὰ τὸ μεγάλο θαῦμα του, 'Ανατολὴ καὶ Δύσι
κι' εἶχε ὁ Λαὸς μας Κυριακὴ Βαΐων ὁλόενα
γιατὶ σὲ... δάφνες τούταξε ἡ μοῖρα νὰ βαδίσῃ!

★

'Απὸ τοὺς Οὔννους διώχτηκε κι' ἀπὸ τοὺς 'Ιταλοὺς
...'Ιούδες, μὲ τὰ μάτια του, ἀντίκρυσε πολλούς.
Κι' ἔλεγε πάντα, στὴ σκλαβιά, στὴ βία καὶ στὴ (φοβέρα:
«Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαύρ' ἡ μέρα»!

★

"Ηρθε κατόπιν ἐποχή, ἦρθαν κατόπιν χρόνια
ποὺ γνώρισ' ἐγκατάλειψι καὶ μαύρη καταφρόνια
κι' ὁ ἐνδοξότερος λαός, ποτίστηκε ἀδόξως
καὶ ἀπὸ φίλους του κι' ἐχθροὺς «ἀντὶ τοῦ μάννα... (ὄξος»!

★

'Αγνώμονες τοῦ φάνηκαν κι' οἱ σύμμαχοί του ἀ-(κόμα,
ὅσοι μὲ δάφνες, ἄλλοτε, τοῦ στρώνανε τὸ χῶμα
κι' ἀντὶ γιὰ δαφνοστέφανα, οἱ φίλοι του οἱ μεγάλοι,
τοῦ φόρεσαν... «ἀκάνθινο» στεφάνι στὸ κεφάλι!

★

'Εκτὸς αὐτῶν παρέτεινε, γιὰ μιὰ τετραετία,
τὸ φόβερο τὸ δράμα του κι' ἡ γραφειοκρατία.
'Ανέβαινε, κατέβαινε, ἀμέτρητα σκαλιά,
γιὰ μιὰ μικρὴ του ὑπόθεσι κι' ἀσήμαντη δουλειά.
'Απὸ τὸ πρῶτο, γύριζε, στὸ τελευταῖο πάτωμα,
τῶν ἁρμοδίων πλήρωνε ἀράδα κάθε γκάφα
καὶ μ' ὅλη του τὴν κούρασι, ἢ μᾶλλον τὸ ξεπάτωμα,
ἀπὸ τὸν... "Αννα πήγαινε, γραμμή, στὸν Καϊάφα!

★

Τὸ ὕβριζαν τὸν χλεύαζαν στὸν 'Επισιτισμό,
ποὺ πήγαινε γιὰ τρόφιμα καὶ γιὰ ἱματισμό,
γιατὶ ἄλλοι τάπαιρναν γι' αὐτὸν καὶ γιὰ λογαρια-(σμό του
κι' ἔτσι «διεμοιράζοντο» καὶ τὸν... ἱματισμό (του!

★

Στὸ πλῆθος τῶν δραμάτων του καὶ τῶν παθῶν ἐν (τέλει,
ἀξίζει νὰ προσθέσουμε καὶ τ' ἀπειρά του «τέλη»,
ποὺ ἔβγαλε γιὰ χάρι τους, ἀπέλπιδα φωνὴ
κι' 'Ιλί! 'Ιλί! ἀνέκραξε, Λαμὰ Σαβαχθανί!...

★

Αὐτά, λαέ μου ἔνδοξε, ἐτράβηξες ὡς τώρα,
μὰ τελευταίως, φαίνεται, πὼς κόπασε ἡ μπόρα.
Εἰρήνη ξαναπλώνεται στὰ ἱερά σου ἐδάφη
κι' ἐδῶ καὶ μῆνες ἄρκετοὺς τὸ αἷμα δὲν τὰ βάφει!
Αὐγὴ μᾶς φέρνει ρόδινη ἡ πασχαλιὰ μας τούτη,
μυρίζει ἡ φύσις πασχαλιές, πουλάκια μπουροῦτι
κι' ἐκεῖ που ξέρναγε φωτιὰ τὸ κανονίδι πρῶτα,
πασχαλινὰ θ' ἀκούσουμε κι' ἀθῶα βαρελοττα!

★

«Χριστὸς 'Ανέστη»! «Κι' ἀληθῶς», λοιπόν, ἂς (ποῦμε ὅλοι
καὶ τὶς χαρὲς ἂς ξαναδρῇ κάθε χωριὸ καὶ πόλι.
Διῶξε, φυλή, μου, συνεπῶς, τὶς μπορες τὶς παλιὲς
καὶ φέρε, σ' ἕνα τσάμικο, δυὸ - τρεις γυροβολιές!
Σημαίνει 'Ανάστασις Χριστοῦ; ἀλλὰ κι 'Ανάστα-(σί σου
γι' αὐτὸ καὶ ρίχτο στὸ χορό, στὸ γλέντι, στὸ κρα-(σί σου.
Τὴ ρετσινούλα τὴν ξανθειὰ ἀλύπητα κοπάνα τη
καὶ πὲς μὲ ὅλη τὴν ψυχή: «Γειά σου φυλὴ 'Α-(θάνατη!

Γ. ΘΙΣΒ.

Ἡ Γερουσία ...ΜΑΪΜΟΥ

Καὶ ἄλλα περίεργα καὶ παράξενα Κωλετικά

Ὁ Ι. Κωλέτης ἄγρια πολεμήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικούς, ὡς τὸ θάνατό του, τὸ 1847. Μὰ κι' ὁ ἴδιος ἀλύγιστος ἦταν στὴν πολεμική, ἐναντίον τους, ὅσο ζοῦσε. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἀνεξήγητο. Καὶ θὰ τὸ καταλάβουμε ὅταν σκεφθοῦμε πὼς ὁ δημόσιος βίος τοῦ πολιτικοῦ ἐκείνου ἀναπτύχθηκε τόσο πολύ, κατὰ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ Εἰκοσιένα καὶ ὕστερα, κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ποὺ ἡ φήμη του, σὰν πολιτικοῦ καὶ διπλωμάτη, ξεπέρασε τὰ ἑλληνικὰ ὅρια καὶ κίνησε παντοῦ, στὸ ἐξωτερικό, τὸ θαυμασμό.

Τζενεράλ Κωλετή, τὸν ἔλεγαν κοροϊδευτικὰ οἱ ἐχθροί του. Παίρνοντας τὸν τίτλο ἀπὸ τὶς εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες, ἰδίως τὶς γαλλικές, ποὺ τιμώντας τον τὸν ἔλεγαν ἔτσι συχνὰ - πυκνά, ἀφοῦ ἦταν βαθμολογημένος στρατηγὸς καὶ κηδεύτηκε μὲ τὶς τιμὲς τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ πρωθυπουργοῦ.

Ἕνας βιογράφος του, ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικούς, ἔγραψε : «Εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας θὰ χαραχθῇ διὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ Κωλέτη μιὰ γραμμὴ μὲ δυὸ λέξεις: μεγαλοφυΐα καὶ πατριωτισμός. Πολιτικὴ ἀγνότης καὶ εἰλικρίνεια δὲν ὑπῆρχον εἰς αὐτόν».

Τὸν κατηγόρησαν πὼς ἔφτασε πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν Ἤπειρο στὸ Ναύπλιο (1822) ψειριάρης. Καὶ πὼς ἀργότερα τοῦ χάρισε ὁ κόντε - Μεταξᾶς (Ἀνδρ. Μεταξᾶς) ἕνα πανωφόρι γιὰ νὰ ντυθῇ.

Ὁ Κωλέτης ἦταν γιατρός, σπουδασμένος στὴν Εὐρώπη. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν Ζωγράφο καὶ τὸν Γλαράκη — ποὺ στὸ τέλος, ὅλους τοὺς κέρδισε ἢ, ἂν θέλετε, τοὺς παρέσυρε ἡ πολιτικὴ — θεωροῦνταν ἀπὸ τοὺς καλύτερους στὴν ἐπιστήμη του. Τὴ φτώχεια του ὁ Κωλέτης δὲν τὴν ἔκρυβε. Συχνὰ διηγόταν πὼς ἐνῷ ἦταν ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, δὲν εἶχε νὰ ζήσῃ. Καὶ ἔκανε τὸ γιατρὸ γιὰ νὰ ἐξοικονομηθῇ (1824 - 25). Ἡ πληρωμή του ἀπὸ τοὺς χωριάτες καὶ τὶς χωριάτισσες γινόταν σὲ κοτόπουλα, αὐγὰ καὶ διάφορα ὄσπρια.

—Ἔκανα, ἔλεγε ὁ ἴδιος, πὼς δὲν ἤθελα ἀμοιβή. Ἐκεῖνοι ὅμως μοῦ τὰ ἔχωναν, μὲ τρόπο, στὶς τσέπες τοῦ ταμπάρου μου (παλτοῦ), ποὺ κι' ἐγώ, ἅμα πήγαινα ἐπίσκεψι, τὸ ἔβγαζα καὶ μὲ τ ρ ό π ο πάλι τὸ ἄφηνα, ὥσπου νὰ φύγω, σὲ κανένα γιοῦκο ἀπάνω ἢ σὲ κάποιο κάθισμα, γιὰ νὰ μοῦ τὸ γεμίσουν...

Εἶχε μιὰ γρηὰ συγγενίσσά του μαζί, στὸ Ναύπλιο, γιὰ νὰ τοῦ φροντίζῃ τὸ σπίτι. Κάποτε πῆγε αὐτὴ στὸ Ἄργος γιὰ δουλειά της. Ἐκεῖ συνεδρίαζε, τότε, καὶ ἡ Γερουσία. Ἅμα γύρισε τὴν ρώτησε πῶς τὰ πέρασε καὶ τί εἶδε ἐκεῖ.

—Ὡραῖα, ἀπάντησε ἐκείνη. Εἶδα καὶ τὴ Γερουσία...

—Ἔ, πῶς σοῦ φάνηκε;

— Δὲ μοῦ ἔπιασε στὸ μάτι, ἀπάντησε πάλι. Καθόταν ἴσα - ἴσα στὸ παράθυρο κι' ἔμοιαζε σὰ γάτα, ἀλλὰ εἶνε λίγο μεγαλύτερη.

Ἡ ἁπλοϊκὴ γρηὰ εἶχε περάσει μιὰ ἡμερωμένη μαϊμοῦ γιὰ τὴ Γερουσία, ποὺ διηύθυνε, τότε, τὶς τύχες τῆς Ἑλλάδος...

Ἂν καὶ ἀναδείχτηκε ἀπὸ τοὺς ἄκτακτους στρατιωτικοὺς τοῦ 21 καὶ συχνὰ τοὺς μεταχειρίστηκε πάτημα γιὰ ν' ἀνεβῇ, ἐν τούτοις, τοὺς ἀντιπαθοῦσε. Ἔλεγε τὸ 1838, ὅταν ἦταν πρέσβυς στὸ Παρίσι:

— Οἱ πολιτικοὶ στὴν Ἑλλάδα ἔμαιναν τὸ πᾶν. Οἱ στρατιωτικοὶ ἦταν τυφλὰ ὄργανά τους, καὶ ὅπου ἔμειναν μόνοι τους ἀπέτυχαν.

Χαρὰ στὴν εἰλικρίνεια!

Ὅμως ἡ ἐκτίμησι κι' ὁ θαυμασμός του πρὸς τὸν Καραϊσκάκη — τὸν ἄτακτο βέβαια — δὲν εἶχαν ὅρια. Ὅταν, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Παρίσι, (1843) ἔφτασε στὸν Πειραιά, ἀπειράριθμο πλῆθος φίλων του, τὸν περίμενε ἐκεῖ, στὴν ἀποβάθρα. Τὸν πῆρε καὶ μὲ ζητωκραυγὲς τὸν ἔφερε στὴν Ἀθήνα. Στὸ δρόμο ἀποχωρίστηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος, καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ Νέο Φάληρο, καὶ μόνος προχώρησε στὸν τάφο τοῦ Καραϊσκάκη. Γονατιστὸς δεήθηκε ἐκεῖ καὶ στὸ τέλος ἐκλαψε.

Γιὰ μερικὰ παράδοξα ἡ ἀπροσδόκητα τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς συνήθιζε νὰ λέῃ :

— Αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν.

Γιὰ ὁποιον εἶχε δυνατὴ πολιτικὴ προστασία ἔλεγε :

—"Εχει τὰς πλάτας γερὰς!

Στὴ Βουλή, συνεδρίασι 1 Ἰουνίου 1845 :

«Ὁ Κωλέτης (πρωθυπουργός) : "Οποιος καὶ εἰς τὸ γιαοῦρτι φυσάει καὶ τὸ κουρκοῦτι (γέλια)... πῶς τὸ λέγουν; Ἄ, ὁποιος καὶ εἰς τὸ κουρκοῦτι, φυσάει καὶ τὸ γιαοῦρτι».

Οἱ λόγοι τοῦ Κωλέτη ἦσαν ἀμελημένοι κι' ἀπρόσεχτοι, ὅσο ἡ πνευματική του δύναμι κι' ὁ ψυχικός χαρακτῆρας του ἦταν μεγάλα.

Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἀθηνᾶ» τοῦ 1846 : «Χθὲς ὁ Πρωθυπουργός μας ἐώρτασε τὰ γενέθλιά του... Ἂν τῷ ὄντι ὁ πάτερ Κοσμᾶς ἐπροφήτευσε περὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀνδρός, (ὑπάρχει γραμμένη κι' ἀλλοῦ προφητεία τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ γιὰ τὸν Κωλέτη, στὴ μητέρα του) ὁ κύριος Ι. Κωλέτης ἐμβήκεν εἰς ἡλικίαν τὴν ὁποίαν ψεύδει ἡ φενάκη του καὶ ὁ χρωματισμός τοῦ μουστακίου του».

Ἡ ἐφημερίδα ἀφίνει νὰ πιστευθῇ πὼς ὁ Κωλέτης φοροῦσε περρούκα κι' ἔβαφε τὸ μουστάκι. Μὰ πρόκειται γιὰ κουτσομπολιὸ καὶ εἶνε ψέμματα, ὅσα γράφει — κακολογίες.

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ στὰ 1845, ἀρρώστησε ἀπὸ τὰ νεφρά του — κι' ἀπ' αὐτὸ πέθανε ἀργότερα — ἡ «Ἐλπίδα» τοῦ Κ. Λεβίδη ἀνήγγειλε τὴν ἀσθένειά του ἔτσι :

«Ὁ Πρωθυπουργός μας ἀσθενεῖ ἀπό τινων ἡμερῶν πάσχων ἀπὸ νεφρῖτιν. Μή, πρὸς Θεοῦ, ἀναγραμματισμός (φρενῖτιν)».

Στὴν ἀρρώστεια του ποὺ πολὺ τὸν βασάνισε, ὁ Κωλέτης ἔφτασε κάποτε ἡ ὥρα νὰ νοιώσῃ καλλίτερα τὸν ἑαυτό του. Τὸ εὐχάριστο νέο διαδόθηκε στὸ λαὸ καὶ καθὼς ὁ Ὄθων μὲ τὴν Ἀμαλία γύριζαν ἀπὸ τὸν περίπατο, τρέξανε πολλοὶ καὶ βγῆκαν μπροστὰ ἀπὸ τ' ἄλογα, φωνάζοντας :

—"Ανακουφίστηκε, ἀνακουφίστηκε!...

Ἡ — ὅπως λένε — φ ό ρ τ σ α ἀντικωλετικὴ ἐφημερίδα τοῦ Κ. Λεβίδη «Ἐλπίς», τοῦ εἶχε γράψει κι' ἕνα ἄλλο κάποτε, νομίζοντας ὅτι ἔτσι τὸν ἐξευτέλιζε, ἐνῶ στὴν οὐσία τὸν σήκωνε ψηλά, ὡς τὰ οὐράνια. Εἶνε αὐτό :

«Τὸ ἑλληνικὸν ἔνδυμα (ἡ φουστανέλα δηλαδὴ) τοῦ πρωθυπουργοῦ κυρίου Κωλέτου, τὸ γιγαντιαῖον ἀνάστημά του, ἡ πελώρια κεφαλή του, αἱ παρακολουθοῦσαι αὐτὸν οὐρανὶ ἀπὸ ἀτάκτους στρατιωτικοὺς καὶ πολίτας, ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ του καθ' ἑκάστην σωρευομένη πληθὺς αἰτητῶν, ἤθελον κάμει τινὰ νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ Κωλέτης εἶνε ὁ μέγας πολιτικὸς τῆς Ἑλλάδος».

Ὄχι ψέμματα! Καὶ ἴσα - ἴσα αὐτὰ τὸν εἶχαν ἐπιβάλει. Ὄχι μόνο στὸν τόπο του, μὰ καὶ παραέξω, στὴν ἄλλη Εὐρώπη. Γι' αὐτὸ κι' ἔδωσε τὴν πιὸ μακρόχρονη, μέχρι τότε, ἑλληνικὴ κυβέρνησι, ποὺ ἔβάσταξε ὡς τὸ θάνατό του!.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

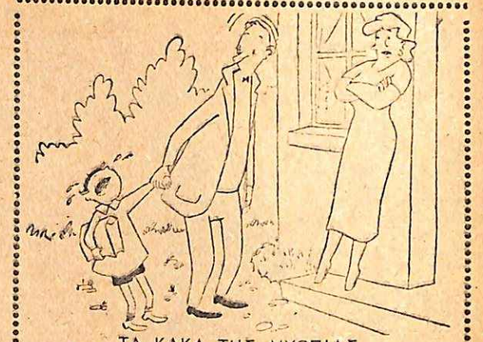

ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΗΣ ΜΥΩΠΙΑΣ

— Ξέχασες ἐδῶ τὰ γυαλιά σου καὶ φέρνεις τώρα ἕνα ξένο παιδὶ ἀπ' τὸ σχολεῖο;

('Από τὴν «France - Dimanche»)

— Πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας νὰ... πέσετε πρῶτος!...

— Νόμισα, κύριε διευθυντά, πὼς θὰ καταλαβαίνατε ὅτι ἔχω μεγάλες οἰκονομικὲς στενοχώριες!...

('Από τὴν «France - Dimanche»)

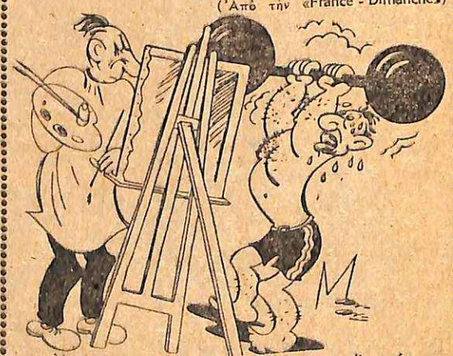

—Ἀμάν!... Ἀργεῖ πολὺ ἀκόμα, κ. ζωγράφε;...

(Τοῦ Μ. Ἀναστόπουλου)

Δ. ΨΑΘΑ

Ἔρωτες καὶ ἔριδες τῆς οἰκογενείας Βλαμένου

Πρότασι γάμου

Καταπληκτική, σχεδὸν ἀπίστευτη ἐπιτυχία σημείωσε ὁ Ντιντῆς — ἐπιτυχία τέτοια ποὺ κανένας ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῇ. Μπορεῖ νὰ μὴ πέτυχε σπουδαῖα πράγματα μὲ τὴν κόρη τῶν ὀνείρων του, κέρδισε, ὅμως, τελικά, ὁλοκληρωτικὰ καὶ τελεσίδικα τὴν καρδιὰ τοῦ πατέρα της, ἐκλαμπροτάτου κυρ - Ἀντρέα... τοῦ ἀρχιδλαμένου.

Πῶς ἔγινε αὐτό; Μυστήριο! Νὰ ἦταν ὁ κυρ - Ἀντρέας κανένας ἄνθρωπος ἀπὸ κείνους ποὺ συμπαθοῦν εὔκολα τοὺς ἄλλους, κατὶ θὰ πήγαινε κι' ἐρχόταν. Μὰ ὁ ἐκλαμπρότατος μας πάτερ - φαμίλιας καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας Βλαμένου ἦταν σ' αὐτὰ τὰ πράμματα ὡμός, τραχὺς καὶ ἀδιάλλακτος. Νὰ δείξῃ φιλία σὲ ἄνθρωπο; Ἀδυναμία; Ἐκτίμησι; Ποτέ!

Δὲν ἔδινε σημασία σὲ κανέναν! Κι' ὅμως! Νὰ ποὺ εἶχε γοητευθῇ μὲ τὸν Ντιντὴ καὶ δὲν ἔπαυε νὰ δηλώνῃ κατηγορηματικὰ ὅτι τὸν ἔχει μέσα στὴν καρδιά του.

— Νά, βρέ, νέος! Νά, βρέ, ἄνθρωπος! Νά, βρέ, ἕνα χρυσὸ παιδὶ ποὺ χαίρεσαι νὰ τὸ βλέπῃς! Μπράβο, κ. Ντιντή! Μὰ τὸ Θεὸ σοῦ λέω, μέσ' τὴν καρδιά μου σ' ἔχω!

Οἱ ἐγκάρδιες αὐτὲς ἐκδηλώσεις γινόντουσαν κατὰ κανόνα μπροστὰ στὴν ὁλοτέλεια τῆς οἰκογενείας Βλαμένου καὶ πάνω μπροστὰ στὸν ἴδιο τὸ Ντιντή, ποὺ τὰ μπροστὰ στὸν ἴδιο τὸ Ντιντή, ποὺ βρισκόταν σὲ δύσκολη θέσι, μὴ ξέροντας πῶς νὰ φερθῇ. Ἀσυνήθιστος σὲ τέτοιο κομπλιμέντα—γιατὶ κανένας δὲν βρέθηκε ποτὲ νὰ σημειώσῃ, ἔστω καὶ ἕνα ἐλάχιστο μέρος ἀπ' τὸν πλοῦτο τῶν χαρισμάτων ποὺ τοῦ ἀναγνώριζε ὁ κυρ - Ἀντρέας — βρισκόταν σὲ πραγματικὴ ἀμηχανία. Πρῶτα μειδιοῦσε μ' εὐχαριστησι καὶ ξεῤῥόβηχε, φτιάχνοντας τὸ φιογκάκι του. Ὕστερα κοκκίνιζε καὶ κυττοῦσε τὸ ταβάνι. Κι' ὅσο ἄκουγε τὶς ἀκατάσχετες συναισθηματικὲς ἐκρήξεις τοῦ μέλλοντος πεθερροῦ του, τόσο τὸ πρόσωπό του ἐπαιρνε τὴν ἠλίθια ἔκφρασι ἑνὸς ἀκαθόριστου χαμόγελου εὐτυχισμένης, μετριοφροσύνης. Στὸ τέλος, κάτω ἀπ' τὸν καταρράκτη τῶν ἐγκωμίων, κατέβαζε τὸ φαγί του καὶ οἱ πεταχτὲς αὐτάρες του γινόντουσαν καταπεταχτὲς καὶ διαφανεῖς σὰν λεπτὲς φέτες κόκκινες καὶ διαφανεῖς σὰν λεπτὲς φέτες παστουρμά.

Τὶ εὐτυχισμένες στιγμές! Ἀλλὰ καὶ τὶ δύσκολες. Ἡ μαμὰ Βλαμένου γυρνοῦσε καὶ κύτταζε τὸν ἐγκωμιαζόμενο Ντιντὴ μὲ ὕφος συμπάθειας, δίνοντας καταφατικὸ ὕφος συμπάθειας, δίνοντας ψῆφο ἀνοχῆς:

— Καλὸς εἶνε ὁ φουκαρᾶς!

Ὁ Ζὰν Βλαμένος ἀπέστρεφε τὸ βλέμμα καὶ κυττώντας πρὸς τὸ ἄπειρο ἔδειμα καὶ κυττώντας πρὸς τὸ ἄπειρο ἐδείχνε καθαρὰ ὅτι δὲν συμμεριζόταν αὐτὲς τὶς ὑπερβολὲς τῆς πατρικῆς παραφορᾶς, ποὺ κατέληγαν πάντα σὲ δυσάρεστους παραλληλισμούς, στὸλ «ἡ πρὸς Δημόνικον παραίνεσις»:

— Νά, βρὲ χαραμοφάη! Τέτοιος νάσουνα κι' ἂς πέθαινα! Τὸν βλέπεις; Μάσουνα κι' ἂς πέθαινα! Τὸν βλέπεις; Μάλαμα! Ἕνα κομμάτι μάλαμα σωστό!

Ἡ "Αλεξ Βλαμένου τίναζε μὲ ἐλαφρὴ δυσφορία τὴν τρελλὴ μαλλάρα κι' ἀφοῦ χαμογελοῦσε βιασμένα στὸν Ντιντὴ ἔστρεφε στὸν πατέρα της:

— Μπαμπᾶ! Σιώπα πιά!

— Γιατί; Ψέμματα λέω;

— Καλά! "Ash τὸν ἄνθρωπο! Τὸν πέθανες στὰ κομπλιμέντα. Οὔτε ὁ Χόμφρεϋ θανες στὰ κομπλιμέντα. Οὔτε ὁ Χόμφρεϋ Μπόγκαρτ νάταν, δὲν θὰ μιλοῦσες ἔτσι.

— Ποιὸς εἶνε ὁ Χόμφρεϋς;

— Αὐτὸς ποὺ εἶνε!

— Νὰ τὸν βράσω!

Καὶ δὲν ἔλεγε ἀκριβῶς «νὰ τὸν βράσω» ἀλλὰ κάτι ἄλλο τόσο τρομερὸ ποὺ ἡ γοητευτικὴ καὶ εὐαίσθητη "Αλεξ θιγότανε βαθύτατα, κοκκίνιζε κι' ἀποχωροῦσε ἐπιδεικτικὰ εἰς ἔνδειξιν ἐντονωτάτης διαμαρτυρίας. Ὕστερα ἔφευγε κι' ὁ Ζάν. Ὑστερα ἔφευγε καὶ ἡ μαμά. Κι' ἔτσι ἔμενε μόνος ὁ Ντιντής, ἔρμαιο στὶς τρικυμιώδεις διαχύσεις τοῦ κυρ - Ἀντρέα Βλαμένου, ποὺ τότε δὰ πεισμάτωνε καὶ διπλασίαζε τοὺς ὕμνους του.

— Μπὰς ἔχεις πυρετό;

—"Οχι, κ. Ἀνδρέα.

Ἀπορούσε, βέβαια, ὁ κυρ - Ἀντρέας αὐτὲς τὶς στιγμὲς τῆς μουγκαμάρας τοῦ Ντιντή, ἀλλὰ τὸ μυαλό του δὲν πήγαινε ποτὲ στὸ πονηρό. "Οπου ἐν' ἀπόγευμα ἐκεῖ ποὺ καθόντουσαν ὅλοι μαζὶ καὶ κουβέντιαζαν ἄλλα τὰν ἄλλων μπῆκε μέσα τὸ Βλαμενάκι κι' ἔδωσε τὴν λύσι:

— Μπαμπάκα! φώναξε. Μὴν τὸν ἀγαπᾶς αὐτὸν τὸν κ. Λέλεκα. Γιατὶ πῆγε νὰ φιλήσῃ τὴν Ἀλέκα μας κι' ἡ Ἀλέκα μας τοὔδωσε ἕνα χαστούκι.

Κατάπληξι. Σιγή. Κι' ὕστερα βρυχηθμός:

— Πότε, βρέ;

— Χτὲς τ' ἀπόγεμα.

— Ποῦ, βρέ;

—Ἐδῶ στὴ σάλα.

Ἀμάν, Ἀνάστασι! Μπόμπα νὰ ἔσκαζε μέσα στὸ σπίτι δὲν θὰ ἔφερνε τόσο καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα κι' οὔτε θὰ σάρωνε μὲ τόση ταχύτητα ἀστραπιαία τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τοῦ κυρ - Ἀντρέα:

— Οὔξω, ἄτιμε! οὔρλιασε σὰν μανιακός. Μωρὴ χήνα! Τὴν μαγκούρα μου! Ποῦ εἶνε ἡ μαγκούρα μου, μωρέεεεε; Φέρτε την νὰ τοῦ τσακίσω τὰ παΐδια!

Βόησε ἡ κυρία Ἀσπασία:

—Ἀντρίκο μου! Γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας!

Τινάχτηκε ἡ "Αλεξ.

— Μπαμπᾶ! Χρυσέ μου μπαμπᾶ!

Χρεμέτισε ὁ Ζάν:

— Κάφροι! Κάφροι!

Τσίριξε τὸ Βλαμένο:

—Ἀααααα!

Κι' ἐνῶ ἡ Βαγγελίτσα ἡ χαζὴ ἔφερνε λάχανιασμένη τὴν μαγκούρα κι' ἡ κυρα - Ἀσπασία προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἀσυγκράτητο σύζυγό της, κάτσπρος ἀπ' τὸν τρόμο ὁ Ντιντὴς εἶχε χωθῇ κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ ὑπέβαλλε μέσα σ' αὐτὴ τὴν θύελλα, τὴν πρότασί του, φωνάζοντας ὅσο μποροῦσε περισσότερο, γιὰ ν' ἀκουστῇ:

— Κύριε Ἀνδρέα, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀγαπῶ τὴν κόρη σας καὶ ἐὰν τὴν παντρευτῶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ τὴν καταστήσω μητέρα εὐτυχισμένην πολλῶν παιδιῶν καὶ διὰ τοῦτο θὰ τὸ ἐθεώρουν μεγάλην μου τιμὴν νὰ σᾶς ὑποβάλω τὴν παράκλησιν νὰ γίνετε πενθερός μου, ἀφοῦ μὲ ἀγαπᾶτε καὶ σᾶς ἀγαπῶ, μὲ ἐκτίματε καὶ σᾶς ἐκτιμῶ!...

Παῦσι...

Νέα κατάπληξι. Τέτοια αἴτησι γάμου, μέσα σὲ παρόμοια θύελλα, μὲ τὸν γαμπρὸ κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τὸν πεθερὸ ἀπὸ πάνω του μὲ τὴν μαγκούρα ὑψωμένη δὲν εἶχε γίνει ποτέ, οὔτε ἀκουστή. Καὶ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ συμβῇ παρὰ μονάχα στὴν οἰκογένεια Βλαμένου. Μιοὺ λεπτὸ ἀμηχανίας, κι' ὕστερα ὁ κυρ - Ἀντρέας κατέβασε τὴν μαγκούρα. Καὶ σὰν στρατηγός, στὸ πεδίο τῆς μάχης διάταξε:

—Ἐσεῖς, ἔξω!

Βγῆκαν ὅλοι ἀπ' τὴν σάλα. Ὕστερα ἔσκυψε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι:

—Ἔβγα, ρὲ μπαγασάκι!...

Ἀλλὰ τὸ «μπαγασάκι» δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ βγῇ. Γιατὶ ἀπλούστατα εἶχε λιποθυμήσει!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

✪✪

Κίθωτὲς μὲ... γαϊδάρους!

Ἕνας κύριος τερασπίων σωματικῶν διαστάσεων ἀνεβαίνει σ' ἕνα λεωφορεῖο. Κάποιος ἄλλος ἐπιβάτης ψιθυρίζει τότε στὸ διπλανό του:

— Θεέ μου! Τί ἱπποπόταμος εἶν' αὐτός!...

Ἀλλὰ ὁ χοντρὸς κύριος τὸν ἀκούει καὶ τοῦ λέει μ' ἐτοιμότητα:

— Τὸ λεωφορεῖο μοιάζει μὲ τὴν Κιβωτὸ τοῦ Νῶε. Ὑπάρχουν μέσα σ' αὐτὸ ὅλα τὰ ζῶα... ἀκόμη καὶ γάϊδαροι!

Ἡ πριγκήπισσα Καζοῦκο, κόρη τοῦ αὐτοκράτορος Χιροχίτο.

Ο Χιροχίτο παντρεύει ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΟΥ

Μιὰ «δημοκρατικὴ» πρόταση γάμου

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας ἔστειλε τὸν τελετάρχη του στὸ σπίτι ἑνὸς νέου 26 χρόνων, τοῦ Τοσιμίτσι Τακατσουκάζα, γυιοῦ τοῦ ἀρχιερέως τοῦ ναοῦ τοῦ Μέϊζι, στὸ Τόκιο, καὶ μακρυνοῦ συγγενοῦς τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, πού, αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅμως, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐργάζεται σὲ μιὰ ἑταιρία μὲ μισθὸ 20 δολλαρίων τὸ μῆνα. Ὁ τελετάρχης ὅταν εἶδε τὸ νέο, ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ τοῦ εἶπε:

— Οἱ Μεγαλειότητές των, ὁ αὐτοκράτωρ κι' ἡ αὐτοκράτειρα ἐπιθυμοῦν νὰ νυμφεύσουν τὴν κόρη τους μὲ τὸν ἐντιμότατο Τακατσουκάζα., Ποιὲς εἶναι οἱ ἀντιλήψεις τοῦ ἐντιμοτάτου πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

Ὁ νέος ἀνταπέδωσε τὴν ὑπόκλισι καὶ ἀπάντησε: «Δέχομαι».

Ὁ Ἰάπων αὐτοκράτωρ θέλησε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ δείξη τὴν προσήλωσί του στὶς δημοκρατικὲς ἀρχὲς καὶ ἀνέτρεψε τὸ πρωτόκολλο ποὺ ὡριζε ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα. Στὸ παρελθόν, ὁ Μικάδος καλοῦσε τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ διάλεγε γιὰ σύζυγο τῆς κόρης του καὶ τὸν διέτασσε νὰ εἶναι ἕτοιμος σὲ μιὰ ὡρισμένη ἡμερομηνία γιὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου. Αὐτὸς ἔπεφτε τότε μπρούμυτα μπροστά του καὶ τοῦ φιλοῦσε τὰ πόδια.

Στὴν προκειμένη περίπτωσι, ὅμως, ὁ Χιροχίτο ἔκαμε τὸ ἀντίθετο. Ἡ ἰδιότης του ὡς αὐτοκράτορος τοῦ ἀπαγόρευε νὰ δεχτῆ μιὰ πρότασι γάμου ἀπὸ ἕναν κοινὸ θνητό, ἔστω κι' ἂν αὐτὸς ἦταν μακρυνὸς συγγενὴς τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Σκέφτηκε, λοιπόν, νὰ κάμη αὐτὸς τὴν πρότασι καὶ διάλεξε τὸν τρόπο ποὺ ἀναφέραμε καὶ ποὺ συμβίβαζε κάπως τὰ πράγματα. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ὁ αὐτοκράτωρ φαινόταν ὅτι διατηροῦσε τὴν πρωτοβουλία. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο, ἀπόφευγε νὰ διατάξη τὸν Τακατσουκάζα.

Ἡ ὑποψηφία νύφη λέγεται Καζοῦκο καὶ εἶναι εἴκοσι χρόνων. Ξέρει νὰ μαγειρεύη, νὰ ράβη, νὰ κάνη παρκὲ καὶ ἀγαπάει τὰ βιβλία, τὴ μουσικὴ τῆς Δύσεως καὶ τὸ νεαρὸ Τοσιμίτσι.

Γιατί, ὅπως καταλαβαίνετε, πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν τυπικὴ αἴτησι γάμου, κρύβεται ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα μεταξὺ τῆς Καζοῦκο, ποὺ εἶναι μιὰ ὡραιοτάτη νέα καὶ τοῦ Τοσιμίτσι, ποὺ διακρίνεται γιὰ τὴν ἀθλητικὴ κορμοστασιά του καὶ τὶς προοδευτικὲς ἰδέες του.

Οἱ δυὸ νέοι εἶχαν γνωριστῆ πέρυσι κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν ἀνθέων. Ἀπὸ τότε, ἡ ἀγάπη φούντωσε στὶς καρδιές τους. Τὸ ζήτημα ἦταν, ὅμως, πῶς θὰ μιλοῦσαν γι' αὐτὴν στοὺς γονεῖς των. Κι' ἡ Καζοῦκο βρῆκε τὸν τρόπο. Ἔφτιαξε ἕνα μεγάλο ποίημα καὶ τὸ ἔστειλε στὴ μητέρα της. Μέσα σ' αὐτὸ μιλοῦσε γιὰ τοὺς πόνους τῆς καρδιᾶς της κι' ἀφοῦ ἐξωμολογεῖτο τὸ αἴσθημά της, ζητοῦσε ἀπὸ τὴ μητέρα της νὰ τὴν συγχωρήση γιὰ τὴν ἀναίδειά της καὶ κατέληγε τονίζοντας ὅτι θὰ δεχόταν πρόθυμα τὴν τιμωρία ποὺ θὰ ἔκρινε πὼς ἔπρεπε νὰ τῆς ἐπιβάλη. Ἡ αὐτοκράτειρα, ὅμως, ἀντὶ νὰ ὀργισθῆ, μίλησε στὸν ἄντρα της κι' αὐτὸς πάλι κάλεσε τοὺς συμβούλους του καὶ συσκέφθηκαν μαζὶ πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ συνδυάσουν τὶς παληὲς παραδόσεις μὲ τὶς καινούργιες ἀρχές. Στὸ τέλος, βρῆκαν τὴ λύσι ποὺ ἀναφέραμε.

Ὁ γάμος τῶν δυὸ νέων θὰ γίνη τὸν Ἰούνιο.

Ἡ τάσις αὐτὴ γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τὶς παληὲς παραδόσεις καὶ τὴ «δημοκρατοποίησι» τῆς ζωῆς εἶναι, ὡστόσο, ἐπιφανειακή. Σ' ἕναν πρόσφατο ραδιοφωνικὸ χαιρετισμό του πρὸς τοὺς Ἀμερικανούς, ὁ Αὐτοκράτωρ Χιροχίτο ἐτόνισε καθαρά: «Δὲν εἶμαι Θεός». Αὐτό, βέβαια, τὸ ξέρουν οἱ Ἀμερικανοί, ὅπως τὸ ξέρει κι' ὁ ἴδιος. Ἀλλ' ἡ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ Ἰαπωνικοῦ λαοῦ ἀρνεῖται νὰ τὸ πιστέψη.

Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ ὅσα ἀναφέρει σχετικὰ ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Οὐίλλιαμ Μπάϋλ. Μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου εἶχε παρακολουθήσει πολλὲς ἐπισκέψεις τοῦ Χιροχίτο στὰ νοσοκομεῖα, ὅπου νοσηλεύονταν Ἰάπωνες τραυματίες. Ὁ Αὐτοκράτωρ στεκόταν ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα μπροστὰ στὸν καθένα καὶ τοῦ ἀπηύθυνε τρεῖς στερεότυπες ἐρωτήσεις: «Κρυώνεις;. — Ζεσταίνεσαι; — Πεινᾶς;» Τίποτε ἄλλο. Ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος δὲν τὸν εἶδε ποτὲ νὰ χαμογελάση, νὰ λέη ἕναν ἐνθαρρυντικὸ λόγο ἢ νὰ σφίγγη ἕνα χέρι κι' ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τοῦ φαινόταν παράξενο ρώτησε ἕναν ἀπὸ τοὺς συνοδοὺς τοῦ αὐτοκράτορος.

—Ἀλλ' ἂν φερνόταν διαφορετικά, τοῦ ἀπάντησε ὁ συνομιλητής του, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ ἔχαναν τὴν ἐμπιστοσύνη τους στὴ ζωὴ κι' ἡ ἀπελπισία τους μποροῦσε νὰ τοὺς ὁδηγήση στὴν αὐτοκτονία.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ἐπίσης ὅτι, μ' ὅλο ποὺ ἔχουν περάσει πέντε χρόνια ἀπὸ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου, ποὺ βαράθρωσε τὴν Ἰαπωνία, οἱ κάτοικοι τοῦ Τόκιο ἐξακολουθοῦν νὰ ὑποκλίνωνται πάντα ὅταν περνοῦν ἔξω ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα. Κι' ὄχι μόνο οἱ πεζοί. Οἱ αὐτοκινητιστὲς ἐπίσης, ὅταν περνοῦν μπρὸς ἀπ' αὐτά, ἀφήνουν τὸ βολάν, φέρνουν τὰ χέρια τους στὸ στῆθος καὶ σκύβουν τὸ κεφάλι. Τὰ δυστυχήματα ποὺ συμβαίνουν γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶναι ἀναρίθμητα. Ἀλλ' ὅλες οἱ προσπάθειες ποὺ ἔκαμαν οἱ Ἀμερικανοὶ γιὰ νὰ σταματήσουν τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ συνήθεια δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 271

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Οἱ δυὸ λέξεις τῆς σειρᾶς αὐτῆς ἔχουν σχέσι καὶ μεταξύ τους καὶ μὲ τὴ μεγάλη θρησκευτικὴ γιορτή.

2) Κράτος τῆς Ν. Δ. Ἀσίας. — Λουλοῦδι ποὺ μᾶς εἶνε περισσότερο γνωστὸ ὡς μπλουὲ (καθ.).

3) Ἐρωτηματικὴ ποσοτικὴ ἀντωνυμία (θηλ.). — Καταλαβαίνω. — Βρέφη.

4) Ὑποθετικὸς σύνδεσμος (ἀρχ.)— Πρόσκλησις. — Χρονικὸς σύνδεσμος. — Ὕπαρξις.

5) Τὸ ἐπαναλαμβάνουν τὰ μικρὰ ὅταν χτυπήσουν.— Ἅγια.— Φανερά. — Νότα.

6) Ἄτονος, ἀποκαρωμένος.—Χωριουδάκι καὶ περιοχὴ τῆς Κρήτης.

7) Ὄργανα αἰσθήσεως.— Ἀπαραίτητο σ' ἕνα κατάστημα.—Αἴσθησις (γεν.). — Ἡ μητριὰ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης.

8) Τιμητικὸς τίτλος στὴν Ἀγγλία.— Ἄξια.— Εἰς διπλοῦν ἀκούγεται στὴ ζούγκλα.

9) Ὑπάρχει ἕνα τέτοιο ἄκρον.— Δὲν ἔχουν εὐχάριστη γεύσι (καθ.).

10) Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου. — Ὕλη, φυσικὸ σῶμα, (πληθ. καθ.).

11) Ἡ ἰδιότης τοῦ συγκεχυμένου.

12) Ἐπώνυμον μεγάλης στέρ. — Κτητικὴ ἀντωνυμία, (οὐδ. πληθ.).

13) Ἡ μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ.— Ἕνα τέτοιο τραῦμα εἶνε θανατηφόρο.— Δέρμα ζώου (καθ.).

14) Σκουλαρίκι (καθ.).— Οἱ ὑπηρεσίες αὐτὲς ἀσχολοῦνται μὲ τὰ δάση, (καθ.).

15) Ἰταλικὴ ναυτικὴ βάσις.— Τὸ μικρὸ ὄνομα γνωστῆς Ἑλληνίδος ντιζέζ.

16) Συμπερασματικό.— Σκεπαστὴ δίοδος (αἴτ.)— Δηλητήριον.

17) Ἀριθμὸς (ὀπτικῶς).—Δὲν παρουσιάζουν σημεῖα ζωῆς (οὐδ.).—Δυὸ ὅμοια σύμφωνα.

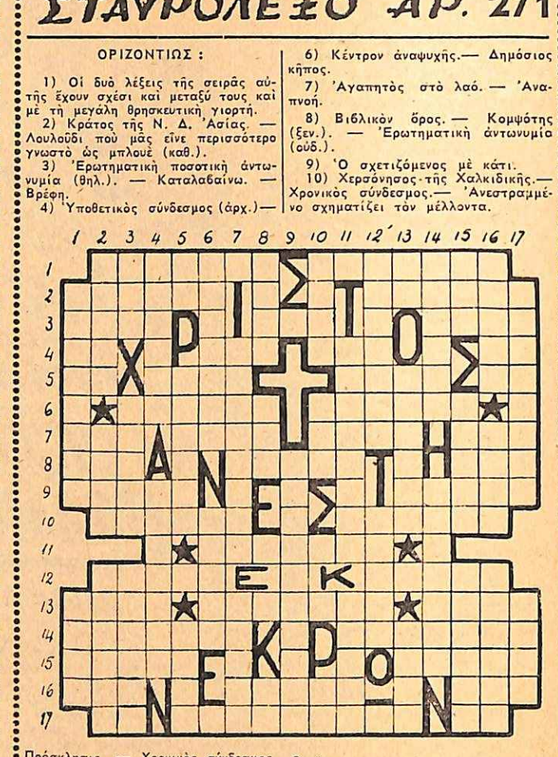

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Μιὰ λέξι ποὺ θὰ λέγαμε ἂν μπορούσαμε νὰ μιλήσωμε ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατό μας.— Πρόθεσις.

2) Χρῶμα.— Χρονικὸ ἐπίρρημα.— Ἡ μηχανὴ ποὺ ξαίνει τὸ μαλλί, (δημ.).

3) Ἀφρικανὸς φύλαρχος.— Γραφικὴ ὕλη.— Κούνιες (καθ.).

4) Ἡ Ἱσπανία καὶ ἡ Πορτογαλία μαζί (ἀρχ.)— Θὰ βρῆτε ἄφθονα σ' ἕνα ἡμερολόγιο.

5) Νότα.— Κάνω κάτι πλατύτερο. —Ἐκτείνεται σὲ εὐθεῖα γραμμή (θηλ.).

11) Ἐξαιρετικὰ λαίμαργοι.—Ψυχικὸς πόνος.

12) Δὲν ἀλλάζει θέσι (θηλ.). — Θηρίον.

13) Προσωπικὴ ἀντωνυμία.—Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.— Τὴν ἀναζητοῦμε τὸ καλοκαίρι.

14) Ἔχουν πάντα κοντὰ τους ἄφθονο χρῆμα (καθ.).— Μικρὸ ἀγχέμαχο ὅπλο (πληθ.).

15) Τοπικὸ ἐπίρρημα.— Ἀφορμή. —Το σημεῖον τῆς τελείας (καθ.).

16) Νεκρὸ σῶμα.— Κοιμίζει τὰ μωρά. — Παρουσιάζει ἀρκετὰ κενά.

17) Ἐπίστρωμα ἀπὸ σανίδες. — Ὁμηρικὸς ἥρως.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 270 σταυρολέξου στὴ σελ. 92

✪ ✪

Ἕνα ἀποτελεσματικὸ φάρμακο κατα τῆς λέπρας

Οἱ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν ἕνα παλαιὸ γερμανικὸ φάρμακο ἐναντίον τῆς λέπρας, τὴ διαμπαδιφαινολσουλφονάτη. Τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶχε ἀνακαλυφθῆ τὸ 1908 ἀπὸ ἕναν ὅμιλο Γερμανῶν ἐπιστημόνων, ἀλλὰ δὲν εἶχε χρησιμοποιηθῆ λόγῳ τῆς μεγάλης τοξικότητός του. Τὰ νεώτερα μέσα ἐπέτρεψαν, ὅμως, τὴ μείωσι τῆς τοξικότητός της σὲ πολὺ μεγάλο βαθμό, ὥστε μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἀκινδύνως. Οἱ δοκιμὲς ποὺ ἔγιναν στὸ λεπροκομεῖο τῆς Νιγηρίας ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικώτατα ἀποτελέσματα. Ἐπὶ 100 ἀσθενῶν, οἱ 72 ἐθεραπεύθησαν τελείως. Στοὺς ὑπολοίπους 28 σταμάτησε ἡ πρόοδος τῆς ἀσθενείας.

Ἠλεκτρικὰ καμάκια

Τὰ καμάκια μὲ ἐκρηκτικὸ γέμισμα, ποὺ σκάζουν μόλις χωθοῦν στὸ σῶμα τῆς φάλαινας, ἀρχίζουν νὰ θεωροῦνται πιὰ ἀπηρχαιωμένα. Τὰ ἀντικαθιστοῦν κάτι ἄλλα, ποὺ σκοτώνουν τὶς φάλαινες μὲ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι. Τὰ νέα αὐτὰ καμάκια ἔχουν δοκιμασθῆ ἤδη μ' ἐπιτυχία ἀπὸ ἕνα ἀγγλικὸ φαλαινοθηρικό. Συνιστᾶ δὲ τὴ χρῆσι τους καὶ ἡ Ἑταιρία Προστασίας τῶν Ζώων, γιατὶ δὲν βασανίζουν τὶς φάλαινες.

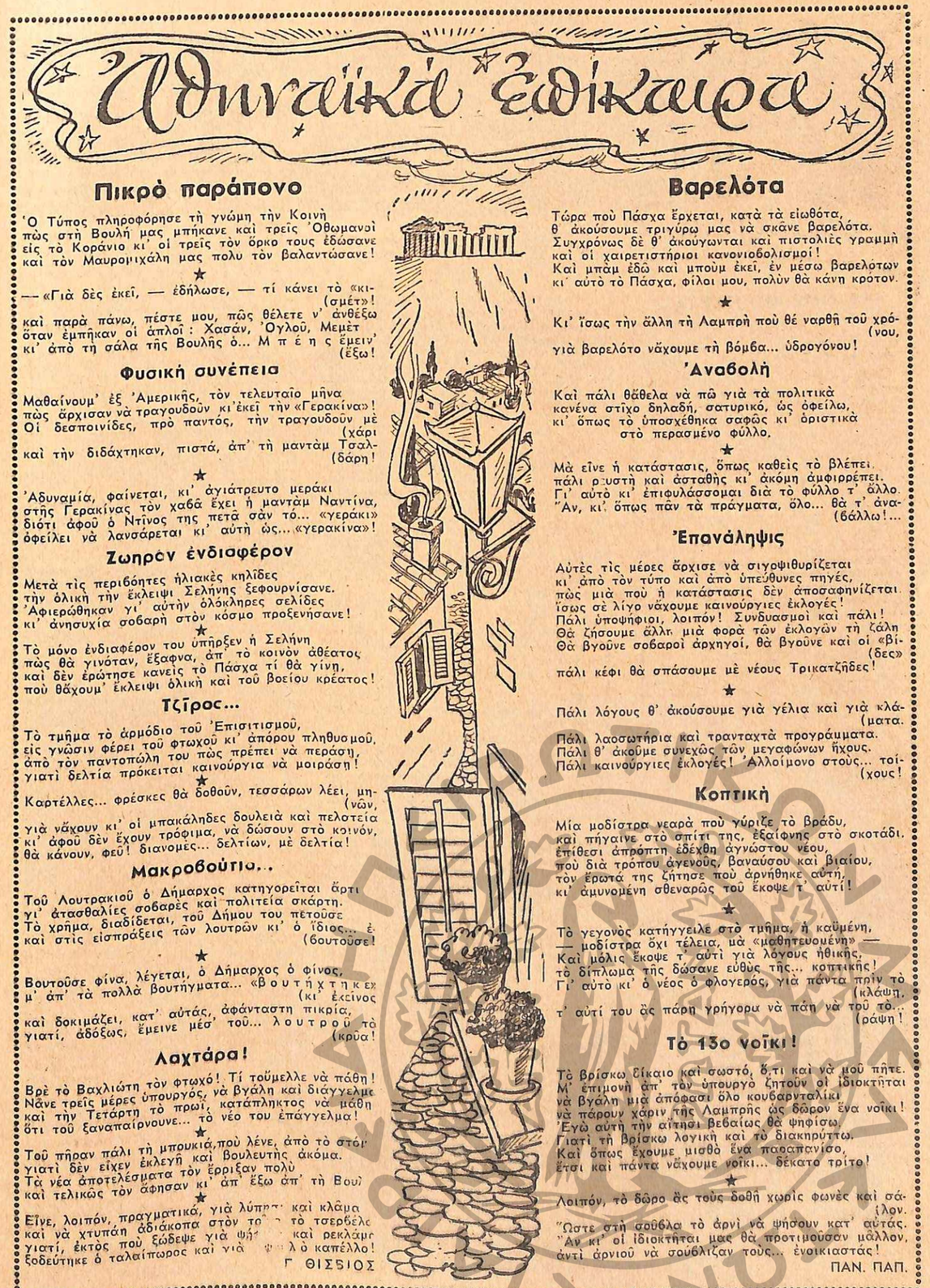

Πικρὸ παράπονο

Ὁ Τύπος πληροφόρησε τὴ γνώμη τὴν Κοινὴ
πὼς στὴ Βουλὴ μας μπήκανε καὶ τρεῖς Ὀθωμανοὶ
εἰς τὸ Κοράνιο κι' οἱ τρεῖς τὸν ὅρκο τους ἐδώσανε
καὶ τὸν Μαυρομιχάλη μας πολυ τὸν βαλαντώσανε!

★

— «Γιὰ δὲς ἐκεῖ, — ἐδήλωσε, — τί κάνει τὸ «κι-(σμέτ»!
καὶ παρὰ πάνω, πέστε μου, πῶς θέλετε ν' ἀνθέξω
ὅταν ἐμπῆκαν οἱ ἁπλοῖ : Χασάν, Ὀγλοῦ, Μεμέτ
κι' ἀπὸ τὴ σάλα τῆς Βουλῆς ὁ... Μ π έ η ς ἐμειν' (ἔξω!

Φυσικὴ συνέπεια

Μαθαίνουμ' ἐξ Ἀμερικῆς, τὸν τελευταῖο μῆνα
πὼς ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν κι' ἐκεῖ τὴν «Γερακίνα»!
Οἱ δεσποινίδες, πρὸ παντός, τὴν τραγουδοῦν μὲ (χάρι
καὶ τὴν διδάχτηκαν, πιστά, ἀπ' τὴ μαντὰμ Τσαλ-(δάρη!

★

Ἀδυναμία, φαίνεται, κι' ἀγιάτρευτο μεράκι
στῆς Γερακίνας τὸν χαβᾶ ἔχει ἡ μαντὰμ Ναντίνα,
διότι ἀφοῦ ὁ Ντίνος της πετᾶ σὰν τό... «γεράκι»
ὀφείλει νὰ λανσάρεται κι' αὐτὴ ὡς... «γερακίνα»!

Ζωηρὸν ἐνδιαφέρον

Μετὰ τὶς περιβόητες ἡλιακὲς κηλίδες
τὴν ὁλικὴ τὴν ἔκλειψι Σελήνης ξεφουρνίσανε.
Ἀφιερώθηκαν γι' αὐτὴν ὁλόκληρες σελίδες
κι' ἀνησυχία σοβαρὴ στὸν κόσμο προξενήσανε!

★

Τὸ μόνο ἐνδιαφέρον του ὑπῆρξεν ἡ Σελήνη
πὼς θὰ γινόταν, ἔξαφνα, ἀπ' τὸ κοινὸν ἀθέατος
καὶ δὲν ἐρώτησε κανεὶς τὸ Πάσχα τί θὰ γίνη,
ποὺ θἄχουμ' ἐκλειψι ὁλικὴ καὶ τοῦ βοείου κρέατος!

Τζίρος...

Τὸ τμῆμα τὸ ἀρμόδιο τοῦ Ἐπισιτισμοῦ,
εἰς γνῶσιν φέρει τοῦ φτωχοῦ κι' ἀπόρου πληθυσμοῦ,
ἀπὸ τὸν παντοπῶλη του πὼς πρέπει νὰ περάσῃ,
γιατὶ δελτία πρόκειται καινούργια νὰ μοιράσῃ!

★

Καρτέλλες... φρέσκες θὰ δοθοῦν, τεσσάρων λέει, μη-(νῶν,
γιὰ νἄχουν κι' οἱ μπακάληδες δουλειὰ καὶ πελοτεία
κι' ἀφοῦ δὲν ἔχουν τρόφιμα, νὰ δώσουν στὸ κοινόν,
θὰ κάνουν, φεῦ! διανομὲς... δελτίων, μὲ δελτία!

Μακροβούτια...

Τοῦ Λουτρακιοῦ ὁ Δήμαρχος κατηγορεῖται ἄρτι
γι' ἀτασθαλίες σοβαρὲς καὶ πολιτεία σκάρτη.
Τὸ χρῆμα, διαδίδεται, τοῦ Δήμου του πέτοῦσε
Τὸ χρῆμα, διαδίδεται, τοῦ Δήμου του πέτοῦσε
καὶ στὶς εἰσπράξεις τῶν λουτρῶν κι' ὁ ἴδιος... ἐ-(βουτοῦσε!

★

Βουτοῦσε φίνα, λέγεται, ὁ Δήμαρχος ὁ φίνος,
μ' ἀπ' τὰ πολλὰ βουτήγματα... «β ο υ τ ή χ τ η κ ε»
καὶ δοκιμάζει, κατ' αὐτάς, ἀφάνταστη πικρία,
γιατί, ἀδόξως, ἔμεινε μέσ' τοῦ... λ ο υ τ ρ ο ῦ τὸ (κρύα!

Λαχτάρα!

Βρὲ τὸ Βαχλιώτη τὸν φτωχό! Τί τοὔμελλε νὰ πάθῃ!
Νάνε τρεῖς μέρες ὑπουργός, νὰ βγάλη καὶ διάγγελμα
καὶ τὴν Τετάρτη τὸ πρωΐ, κατάπληκτος νὰ μάθῃ
ὅτι τοῦ ξαναπαίρνουνε... τὸ νέο του ἐπάγγελμα!

★

Τοῦ πῆραν πάλι τὴ μπουκιά, ποὺ λένε, ἀπὸ τὸ στό-(μα
γιατὶ δὲν εἶχεν ἐκλεγῆ καὶ Βουλευτὴς ἀκόμα.
Τὰ νέα ἀποτελέσματα τὸν ἔρριξαν πολὺ
καὶ τελικῶς τὸν ἄφησαν κι' ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴ Βουλ-(ή
Τὰ νέα ἀποτελέσματα τὸν ἔρριξαν πολὺ
καὶ τελικῶς τὸν ἄφησαν κι' ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴ Βουλ-(ή

★

Εἶνε, λοιπόν, πραγματικά, γιὰ λύπη[illegible] καὶ κλᾶμα
καὶ νὰ χτυπᾶη ἀδιάκοπα στὸν το[illegible] τὸ τσερβέλο
γιατί, ἐκτὸς ποὺ ξώδεψε γιὰ ψή[illegible] καὶ ρεκλάμες
ξοδεύτηκε ὁ ταλαίπωρος καὶ γιὰ [illegible]λὸ καπέλλο!

Γ ΘΙΣΣΙΟΣ

Βαρελότα

Τώρα ποὺ Πάσχα ἔρχεται, κατὰ τὰ εἰωθότα,
θ ἀκούσουμε τριγύρω μας νὰ σκάνε βαρελότα.
Συγχρόνως δὲ θ' ἀκούγωνται καὶ πιστολιὲς γραμμὴ
καὶ οἱ χαιρετιστήριοι κανονιοβολισμοί!
Καὶ μπᾶμ ἐδῶ καὶ μπούμ ἐκεί, ἐν μέσῳ βαρελοτων
κι' αὐτὸ τὸ Πάσχα, φίλοι μου, πολὺν θὰ κάνη κροτον.

★

Κι' ἴσως τὴν ἄλλη τὴ Λαμπρὴ ποὺ θέ νἀρθῆ τοῦ χρό-(νου,
γιὰ βαρελότο νἄχουμε τὴ βόμβα... ὑδρογόνου!

Ἀναβολὴ

Καὶ πάλι θἄθελα νὰ πῶ γιὰ τὰ πολιτικὰ
κανένα στίχο δηλαδή, σατυρικό, ὡς ὀφείλω,
κι' ὅπως τὸ ὑποσχέθηκα σαφῶς κι' ὁριστικὰ
στὸ περασμένο φύλλο.

★

Μὰ εἶνε ἡ κατάστασις, ὅπως καθεὶς τὸ βλέπει
πάλι ρευστὴ καὶ ἀσταθὴς κι' ἀκόμη ἀμφιρρέπει.
Γι' αὐτὸ κι' ἐπιφυλάσσομαι διὰ τὸ φύλλο τ' ἄλλο.
Ἂν, κι' ὅπως πᾶν τὰ πράγματα, ὅλο... θὰ τ' ἀνα-(βάλλω!...

Ἐπανάληψις

Αὐτὲς τὶς μέρες ἄρχισε νὰ σιγοψιθυρίζεται
κι' ἀπὸ τὸν τύπο καὶ ἀπὸ ὑπεύθυνες πηγές,
πὼς μιὰ ποὺ ἡ κατάστασις δὲν ἀποσαφηνίζεται
ἴσως σὲ λίγο νἄχουμε καινούργιες ἐκλογές!
Πάλι ὑποψήφιοι, λοιπόν! Συνδυασμοὶ καὶ πάλι!
Θὰ ζήσουμε ἄλλη μιὰ φορὰ τῶν ἐκλογῶν τὴ ζάλη
Θὰ βγοῦνε σοβαροὶ ἀρχηγοί, θὰ βγοῦνε καὶ οἱ «βί-(δες»

πάλι κέφι θὰ σπάσουμε μὲ νέους Τρικατζῆδες!

★

Πάλι λόγους θ' ἀκούσουμε γιὰ γέλια καὶ γιὰ κλά-(ματα.

Πάλι λαοσωτήρια καὶ τρανταχτὰ προγράμματα.
Πάλι θ' ἀκοῦμε συνεχῶς τῶν μεγαφώνων ἤχους.
Πάλι καινούργιες ἐκλογές! Ἀλλοίμονο στοὺς... τοί-(χους!

Κοπτική

Μία μοδίστρα νεαρὰ ποὺ γύριζε τὸ βράδυ,
καὶ πήγαινε στὸ σπίτι της, ἐξαίφνης στὸ σκοτάδι,
ἐπίθεσι ἀπρόπτη ἐδέχθη ἀγνώστου νέου,
ποὺ διὰ τρόπου ἀγενοῦς, βαναύσου καὶ βιαίου,
τὸν ἐρωτὰ της ζήτησε ποὺ ἀρνήθηκε αὐτή,
κι' ἀμυνομένη σθεναρῶς τοῦ ἔκοψε τ' αὐτί!

★

Τὸ γεγονὸς κατήγγειλε στὸ τμῆμα, ἡ καϋμένη,
— μοδίστρα ὄχι τέλεια, μὰ «μαθητευομένη» —
Καὶ μόλις ἔκοψε τ' αὐτὶ γιὰ λόγους ἠθικής,
τὸ δίπλωμα τῆς δώσανε εὐθὺς τῆς... κοπτικής!
Γι' αὐτὸ κι' ὁ νέος ὁ φλογερός, γιὰ πάντα πρὶν τὸ (κλάψῃ,
τ' αὐτί του ἂς πάρῃ γρήγορα νὰ πάῃ νὰ τοῦ τὸ... (ράψῃ!

Τὸ 13ο νοῖκι!

Τὸ βρίσκω εἴκαιο καὶ σωστό, ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ πῆτε.
Μ' ἐπιμονὴ ἀπ' τὸν ὑπουργὸ ζητοῦν οἱ ἰδιοκτῆται
νὰ βγάλη μιὰ ἀπόφασι ὅλο κουβαρνταλίκι
νὰ πάρουν χάριν τῆς Λαμπρῆς ὡς δῶρον ἕνα νοῖκι!
Ἐγὼ αὐτὴ τὴν αἴτησι βεβαίως θὰ ψηφίσω,
Γιατὶ τὴ βρίσκω λογικὴ καὶ τὸ διακηρύττω.
Καὶ ὅπως ἔχουμε μισθὸ ἕνα παρεπάνισο,
ἔτσι καὶ πάντα νἄχουμε νοῖκι... δέκατο τρίτο!

★

Λοιπόν, τὸ δῶρο ἂς τοὺς δοθῆ χωρὶς φωνὲς καὶ σά-(λον.

Ὥστε στὴ σούβλα τὸ ἀρνὶ νὰ ψήσουν κατ' αὐτάς.
Ἂν κι' οἱ ἰδιοκτῆται μας θὰ προτιμοῦσαν μᾶλλον,
ἀντὶ ἀρνιοῦ νὰ σούβλιζαν τοὺς... ἐνοικιαστάς!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η κωμωδιούλα μας

ΕΝΑ ΩΜΟΡΦΟ ΠΑΣΧΑ...

ΠΡΟΣΩΠΑ :

'Ο κ. ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Σοβαρός, γλυκομίλητος, συγκαταβατικός, μετριόφρων όπως... όλοι οι κύριοι ύπουργοί. 'Η κ. ΛΕΝΑ ΛΕΝΟΥ: 'Η πιό χαριτωμένη γυναίκα τοῦ κόσμου, καὶ φαντασθῆτε τὴν ὅπως θέλετε, σύμφωνα μὲ τὸ ἐρωτικὸ ἰνδάλμα ποὺ ἔχετε φτιάξει στὴ μικρὴ θεατρικὴ σκηνὴ τῶν ὀνείρων σας. 'Ο ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: "Ενας ἰδιαίτερος, ὅπως εἶνε ἡ πλειοψηφία τῶν ἰδιαιτέρων. Μοιάζει σὰ «στυλὲ καμαριέρης» κι' ἐνδιαφέρεται πάρα πολύ.... γιὰ τὶς «ἰδιαίτερες ὑποθέσεις» τοῦ κ. 'Υπουργοῦ!.. 'Ο κ. ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΕΝΟΣ: Σύζυγος τῆς κ. Λένας Λένου. «"Ομ ντ' ἀφφαίρ». ('Ελληνιστί... ἄνθρωπος ἐργασίων, δηλαδὴ ἐπιχειρήσεων, καὶ ἁπλοελληνιστί...«Κομπίνας»!)

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ κ. 'Ιδιαιτέρου, ὅπου συζητοῦνται πάντοτε ὑποθέσεις... ἰδιαιτέρας φύσεως).

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ (...ἰδιαιτέρως!)...: Χρυσέ μου ἄνθρωπε, δὲν ἀντιλαμβάνεσαι τί σοῦ λέω! 'Η κ. Μαίρη Μαιρίδου εἶνε ἡ εὐνοουμένη τοῦ 'Υπουργοῦ. 'Αλλὰ σοῦ δείχνει, ὅπως θὰ εἶδες, μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια. (Παρένθεσις συγγραφέως: 'Η λέξις «ἰδιαίτερη» ἀρέσει πολὺ στοὺς 'Ιδιαιτέρους καὶ τὴν χρησιμοποιοῦν ...ἰδιαίτερα!) Τὸ σχέδιό μου λοιπόν, εἶνε ἁπλούστατο. Θὰ φύγουμε σὲ μιὰ πασχαλινὴ ἐκδρομή. 'Εγώ, ἐσὺ καὶ ἡ Μαίρη Μαιρίδου. 'Ο 'Υπουργὸς εἶνε γέρος. 'Εσὺ νέος καὶ ὡραῖος. Τὰ ὑπόλοιπα... εἶνε ὑπόθεσις ποὺ ρυθμίζεται! (Χαμόγελο μακιαβελλικοῦ πολιτικοῦ σκηνοθέτου). Φυσικά... ὑπὸ τὴν προστασία μου!

ΓΙΩΡΓΟΣ (ἐνθουσιαστικός): Σπῦρο μου, σ' εὐχαριστῶ θερμά!

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ (ἔμπειρα): ...Κάθε δουλειὰ θὰ μοιράζεται στὰ τρία! Σύμφωνοι; Εἶσαι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζήταγα!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σύμφωνοι!... (Μὲ κάποια δυσχέρεια ἐκφράσεως) Μόνο ποὺ... ὑπάρχει κάποιο μικρὸ κώλυμα!

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ: Δηλαδή;

ΓΙΩΡΓΟΣ: ...Τὶ θὰ πῶ στὴ γυναίκα μου;... Πάσχα εἶνε!

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ (χαμόγελο φιλικῆς προστασίας): "Ασε αὐτὸ τὸ ζήτημα, χρυσέ μου! Θὰ τὸ ρυθμίσω ἐγώ! Θἄρθω σπίτι σου καὶ θὰ πῶ πὼς ὁ κ. 'Υπουργὸς ἐπιμένει νὰ σὲ πάρη μαζί του, σὲ μιὰ ἐκδρομὴ τοῦ Πάσχα. Θέλει νὰ εἴσαστε οἱ δυό σας καὶ νὰ κουβεντιάσετε ὡρισμένα σοβαρὰ ἐ.ματα! Καταλαβαίνεις;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σπῦρο μου, σ' εὐγνωμονῶ!

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ: Περιττόν! Γιὰ τὸ κοινὸν συμφέρον, δουλεύουμε!

ΣΚΗΝΗ 2α

(Στὸ σαλόνι τῆς κ. Λένας Λένου)

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ: Λοιπόν!... Σᾶς τὸν παίρνω τὸ σύζυγο!... Καὶ σᾶς εὐχομαι Καλὸ Πάσχα!

ΛΕΝΑ: 'Αφοῦ τὸ θέλει ὁ κ. 'Υπουργὸς θὰ ὑποστῶ τὸ χωρισμὸ στὶς ὥμορφες αὐτὲς μέρες!... Ωρδουάρ! Καλὸ Πάσχα!... (Χειροφίλημα. Φεύγουν. Καὶ πέφτει ἀτσαλα καὶ βιαστικὰ τὸ ριντώ).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ ἴδιο σαλόνι)

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: ...'Αγάπη μου! 'Ωραῖα τὰ κατάφερε ὁ ἰδιαίτερός μου! Κατώρθωσε νὰ μὰς ἀπαλλάξη κι' ἀπ' τὸν ἄντρα σου κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ὀχληρὴ Μαίρη Μαιρίδου ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ νομίζη πὼς εἶνε ἡ... εὐνοουμένη μου!

ΛΕΝΑ: Μά... ἦταν κάποτε!...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Σὲ σένα θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινής! Τῆ μεταχειρίζομαι γιὰ νὰ... ἀπομακρύνω τοὺς συζύγους!...

ΛΕΝΑ: "Εξυπνο κόλπο!

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Μάλλον, ναί!...

ΛΕΝΑ: "Οχι, «μάλλον»!... 'Απολύτως!... (Φωνάζει) Γιώργο!

ΥΠΟΥΡΓΟΣ (χαμογελαστά): "Αστονε! Κάνει κόρτε τώρα... στὴ Μαίρη Μαιρίδου γιὰ νὰ πετύχη... τὴν εὔνοια τῆς εὐνοουμένης καὶ νὰ τελειώση τὶς δουλειές του!...

ΛΕΝΑ: Μά... γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἄφησα νὰ φύγη! Θὰ τὶς τελειώση ἐδῶ!... (φωνάζει) Γιώργο!

ΥΠΟΥΡΓΟΣ (κατακόκκινος): Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ κάνατε τέτοια δουλειά;

ΛΕΝΑ (θριαμβευτικὰ καὶ συγκαταβατικά): "Οχι!... 'Αλλὰ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω! Γιατὶ ἐμπιστεύεσθε στὸν 'Ιδιαίτερό σας τέτοιες ὑποθέσεις; Νὰ τὶς φτιάχνετε μόνος σας, ἀγαπητέ μου!

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Τὶ σχέσι ἔχει αὐτό;

ΛΕΝΑ (ἔξαλλη): 'Ο 'Ιδιαίτερος, κύριε 'Υπουργέ, ζητάει... ἐρωτικὸ μερίδιο! "Αν πείσμωνα, θὰ κράταγα ἐδῶ τὸν ἄντρα μου, θὰ μᾶς ἔπιανε στὸν πρόλογο τοῦ «ἐπ' αὐτοφώρω» καὶ ἡ θέσις σας θὰ ἦταν τραγικὰ δύσκολη!...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: "Α, τὸν παλιάνθρωπο!

ΛΕΝΑ: Τὸν ἄντρα μου;

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Καθόλου! Τὸν 'Ιδιαίτερο!

ΛΕΝΑ: "Ελα τώρα!... (γλυκὸ χαμόγελο) Σ' ἀγαπῶ!... (Φιλί). Τὰ λέμε ὕστερα!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Πάντα στὸ ἴδιο σαλόνι)

ΓΙΩΡΓΟΣ: ...'Αγάπη μου, δὲν μποροῦς νὰ φανταστῆς πόση λύπη ἐννοιωσα ποὺ δὲν πέρασα μαζί σου τὸ Πάσχα.

ΛΕΝΑ: ..."Αστα τώρ' αὐτὰ καὶ πές μου τὶ σοῦλεγε ὁ 'Υπουργός.

ΓΙΩΡΓΟΣ: "Ημαστε διαρκῶς μαζὶ καὶ γίναμε πολὺ φίλοι. Θὰ πετύχω ὅλες μου τὶς δουλειές! Ἐξετίμησε τὰ προσόντα μου καὶ μὲ προορίζει...

ΛΕΝΑ (ἔξαλλη): Γιατὶ μοῦ λὲς ψέμματα; 'Ο 'Υπουργὸς δὲν κούνησε καθόλου ἀπ' τὴν 'Αθήνα!

ΓΙΩΡΓΟΣ (κατακόκκινος): Πῶς τὸ ξέρεις;

ΛΕΝΑ (ψύχραιμα): Μά... ὑπάρχει τηλέφωνο, φίλε μου, καὶ ρώτησα!... (ψευτοθυμωμένα) Πήγαινε νὰ πάρης τὸ μπάνιο σου καὶ τὰ λέμε ὕστερα!

ΓΙΩΡΓΟΣ (βρεγμένη γάτα): Πάντως... γιὰ δουλειὰ πῆγα!

ΛΕΝΑ: Καλά, καλά! Τὰ λέμε ὕστερα!... (Παίρνει στὸ τηλέφωνο τὸν 'Ιδιαίτερο) 'Αγάπη μου, καλῶς ὥρισες!... Θὰ σὲ περιμένω τὸ πρωῒ στὶς ἑντεκα. Τὸν 'Υπουργό σου τὸν ξεφορτώθηκα μὲ πρωϊτισμένο τρόπο... Τί; "Οχι, δὲν τοὔκοψα φυσικὰ τὶς ἐλπίδες! Δὲν εἶμαι βλάκας!... "Ε;... Σοῦ φέρεται ψυχρά; "Α, ναί!... Σὲ ζηλεύει μαζί μου!... Μοῦ τῶπε! Προσπάθησε νὰ τοῦ βγάλης τὴν ἰδέα!... Πές του πὼς ἂν ἐνδιαφερόσουν ἐσὺ προσωπικῶς δὲν θὰ σκηνοθετοῦσες τὴν ἐκδρομὴ γιὰ νὰ τοῦ ἀφήσης ἐδῶ ἐλεύθερο τὸ ἔδαφος!... Δὲν μοῦ λές; 'Ο ἄντρας μου πὼς πῆγε μὲ τὴ Μαίρη Μαυρίδου; "Α, ἔτσι; "Εκανε... ἀναγκαστικο κόρτε; Τὸν καϋμένο!... Λοιπὸν χρυσό μου, αὔριο τὸ πρωῒ στὶς ἑντεκα! Γειά σου!... (Κλείνει). Οὐῦῦφφφφ!... Δύσκολο πρᾶμμα νὰ τὰ βγάλη πέρα μιὰ γυναῖκα μὲ τρεῖς ἄντρες!... (Χτυπάει κουδοῦνι) Μαρία!... Πάω νὰ ντυθῶ!... Μόλις βγῆ ὁ κύριος, θὰ τοῦ πῆς «ἐμπιστευτικὰ» πὼς ἤμουνα κλαμμένη!

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Εὔθυμα λόγια

'Ο γιατρὸς στὸν πελάτη του :

— "Ωστε λοιπὸν ὑποφέρετε ἀπὸ ἄϋπνία!

— Ναί, γιατρέ μου. Προπάντων τὶς ὧρες τοῦ γραφείου μου...

★

'Ο δικαστής: Κατηγορεῖσαι ὅτι μεθοκοπᾶς καὶ δέρνεις τὴ γυναῖκα σου...

'Ο κατηγορούμενος: Δὲν πίνω περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἔπινε ὁ Σωκράτης, ὁ Βύρων κι' ὁ Σαίξπηρ...

'Ο δικαστής: Δυὸ μῆνες φυλακή... Καὶ νὰ πάρη ὁ χωροφύλακας τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀνέφερε ὁ κατηγορούμενος καὶ νὰ μοῦ τοὺς φέρη μπροστά μου, γιὰ νὰ τοὺς κανονίσω!...

★

— Ποτὲ δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἤμουν ὁ δεύτερος σύζυγος μιᾶς χήρας...

— Ἐγὼ δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἤμουν ὁ... πρῶτος!...

★

Δυὸ κριτικοὶ περιεργάζονται τοὺς πίνακες μιᾶς φουτουριστικῆς ἐκθέσεως.

— Αὐτὸς ὁ πίνακας, λέει ὁ ἕνας, νομίζω πὼς παριστᾶ μιὰ δῦσι στὴ Ριβιέρα.

— Ἀδύνατο, παρατηρεῖ ὁ ἄλλος. Ἐμένα μοῦ φαίνεται πὼς παριστᾶ ἕνα κοπάδι ζῶα... πρόβατα ἴσως...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοὺς πλησιάζει ὁ ζωγράφος.

— Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ «Ναυάγιο τῆς Μεδούσης»; τοὺς ρωτάει, δείχνοντας τὸν πίνακα.

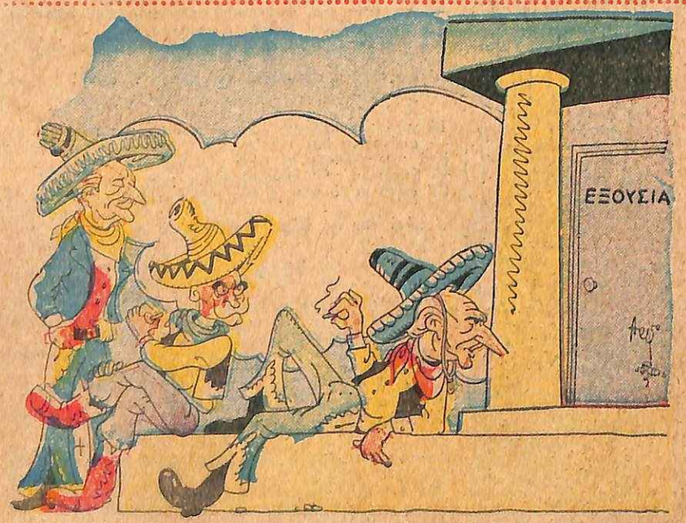

Οἱ τρεῖς καμπαλέρος στὸ... ἴδιο τὸ μέρος!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

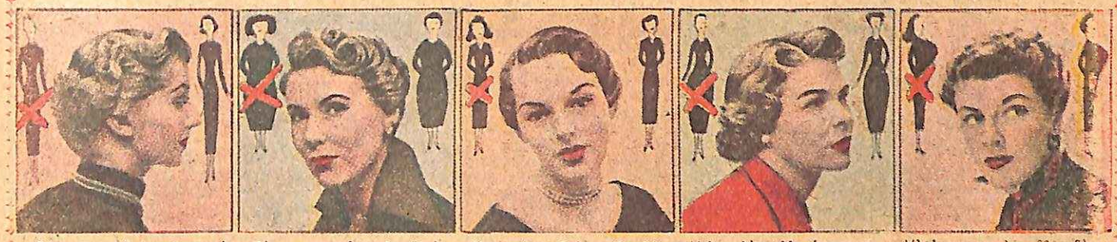

Σὲ ψηλὸ καὶ λεπτὸ κορμὶ δὲν ταιριάζουν μαλλιὰ κοντὰ ἢ χτενισμένα ψηλά, ἀλλὰ ἕνα χτένισμα πλατὺ στὰ πλάγια.

Οἱ κοντοστρούμπουλες ἂς ἀποφεύγουν τὰ φουσκωτὰ χτενίσματα κι' ἂς βουρτσίζουν πρὸς τὰ πάνω τὰ μαλλιά, μὲ τὸ λαιμὸ γυμνό.

Χτενισιὲς «φλοὺ» στὰ πλάγια δὲν ταιριάζουν σὲ κεφάλι πολὺ μεγάλο. Τὰ μαλλιὰ πρέπει νἀναι κολλητὰ κι' ὁ λαιμὸς ξεσκέπαστος.

Μιὰ πολὺ κολλημένη χτενισιὰ δὲν ταιριάζει μὲ φαρδειοὺς γοφούς. Πρέπει νἀναι μέτρια φουσκωτὴ (ὄχι ὑπερβολικά).

Μὲ ὑπερτροφικὸ στῆθος δὲν ταιριάζουν «ρουλὸ» τοῦ λαιμοῦ, ἀλλὰ μαλλιὰ μάλλον κοντὰ καὶ κολλημένα πίσω.

Διαλέξτε τὸ χτένισμά σας

Ἀναλόγως τοῦ προσώπου καὶ τῆς σιλουέτας

Δ' Π' τὴν ἐπιτυχημένη ἢ ὄχι χτενισιά, ἐξαρτᾶται ὁλη ἡ ὠμορφιὰ ἑνὸς γυναικείου προσώπου. Εἶνε λοιπὸν σπουδαιότατο τὸ νὰ ξέρετε νὰ διαλέξετε τὸ χτένισμα ποὺ σᾶς ταιριάζει.

Σταθῆτε μπροστὰ στὸν καθρέφτη σας καὶ χαράξετε μὲ κιμωλία πάνω στὸ κρύσταλλο τὴ γραμμὴ τοῦ γύρου του προσώπου σας. "Αν ἔχετε πρόσωπο ωοειδὲς — τὸ ὡραιότερο ἀπ' ὅλα τὰ σχήματα — μπορεῖτε ἀκίνδυνα νὰ χτενίσετε τὰ μαλλιά σας ὅπως σᾶς ἀρέσει καὶ νὰ τὰ κόψετε στὸ μῆκος ποὺ προτιμᾶτε.

Γιὰ ἕνα πρόσωπο στρογγυλό, τὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ κολλοῦν στὰ πλάγια καὶ νὰ φουσκώνουν στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ, ὥστε νὰ προσθέτουν μῆκος στὴ φυσιογνωμία. Οἱ πλατειὲς χτενισιὲς εἶνε ἀταίριαστες σ' αὐτὸν τὸν τύπο.

"Εχετε πρόσωπο τετράγωνο; Μιὰ χτενισιὰ μὲ πολλὲς καμπύλες καὶ μὲ πλάτος στοὺς κροτάφους θὰ «μαλακώση» τὶς γωνίες του.

Σ' ἕνα πρόσωπο μακρουλό, ταιριάζουν μαλλιὰ κάπως μακρυά, μὲ «ρουλὸ» ἢ «πὰζ» στὰ πλάγια, ποὺ κρύβουν κάπως τὸ λαιμὸ καὶ τονίζουν τὸ κάτω μέρος τῆς φυσιογνωμίας. Ἀποφεύγετε τὸ χωρίστρα στὴ μέση, ἰδίως ἂν ἔχετε ψηλὸ μέτωπο καὶ μακρειὰ μύτη καὶ πηγοῦνι.

"Ενα πρόσωπο ρομβοειδὲς (πλατὺ στὰ μάγουλα καὶ στενώτερο ἀπάνω καὶ κάτω) κολακεύεται ἀπὸ πολλὲς χτενισιές, ἀρκεῖ μόνο νὰ μὴν ξεσκεπάζουν ἐντελῶς τὸ μέτωπο.

Μαλλιὰ πολὺ τραβηγμένα πρὸς τὰ πίσω ταιριάζουν μόνο σ' ἕνα τέλειο πρόσωπο, γιατὶ τονίζουν κάθε γραμμή του, κάθε χαρακτηριστικό του. "Αν ἔχετε φυσιογνωμία ἀσύμμετρη ἢ μύτη ὄχι ἰδεώδη, μὴν κάνετε χωρίστρα στὴ μέση. Μαλλιὰ χτενισμένα μαλακὰ πρὸς τὰ πάνω καὶ πίσω στοὺς κροτάφους δείχνουν νεώτερο τὸ πρόσωπο. Ἀντιθέτως, οἱ ποὺ ἔρχονται πρὸς τὰ ἐμπρὸς στοὺς κροτάφους καὶ στ' αὐτιά, προσθέτουν χρόνια καὶ τονίζουν περισσότερο τὰ ματωτὰ γυάλια. τὰ ἐλαττώματα τοῦ δέρματος κλπ. "Αν φορᾶτε ματογυάλια, χτενίζετε τὰ μαλλιά σας ψηλὰ καὶ πρὸς τὰ πίσω στὰ μάγουλα καὶ στοὺς κροτάφους.

"Αν ἔχετε πλατὺ μέτωπο, κάνετε στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ ἕνα «ρουλὸ», ποὺ κατεβαίνει λίγο καὶ σκεπάζει ἕνα μέρος τοῦ μετώπου.

"Αν φορᾶτε ματογυάλια, ἀποφύγετε τὶς ἀφέλειες καὶ τὰ «μυτάκια» πρὸς τὰ ἐμπρός. Χτενίζετε τὰ μαλλιά σας ψηλὰ καὶ πρὸς τὰ πίσω.

"Ανω : Μαλλιὰ πολὺ κοντὰ καὶ κολλημένα πίσω τονίζουν περισσότερο μιὰ μεγάλη μύτη. Οἱ μπούκλες «φλοὺ» στὰ σβέρκο καὶ τη. Οἱ μπούκλες «φλοὺ» στὰ σβέρκο καὶ πάνω ἀπ' τὸ μέτωπο τὴν κρύβουν κάπως. πάνω ἀπ' τὸ μέτωπο τὴν κρύβουν κάπως. Κάτω : Τὰ μαλλιὰ ποὺ σκεπάζουν τ' οὐ-Κάτω : Τὰ μαλλιὰ ποὺ σκεπάζουν τ' οὐτιὰ καὶ γυρίζουν πρὸς τὰ ἐμπρός, δείχνουν περισσότερο ἕνα τραβηγμένο πηγοῦνι. Ἀντιθέτως, τὸ κρύβουν, ἂν εἶναι ἀνασηκωμένα καὶ ξεσκεπάζουν τ' αὐτί.

Τὸ πηγοῦνι σας εἶνε τραβηγμένο πρὸς τὰ μέσα; Τὰ μαλλιά σας δὲν πρέπει νὰ σκεπάζουν τ' αὐτιά σας καὶ νὰ γυρίζουν ὕστερα πρὸς τὰ ἐμπρὸς στὰ πλάγια τοῦ προσώπου. Τ' ἀνασηκώνετε, ἔτσι ὥστε ν' ἀφίνουν ξεσκέπαστα τ' αὐτιά, γιὰ νὰ φαίνεται μεγαλείτερη ἡ ἀπόστασι μεταξὺ αὐτιοῦ καὶ πηγουνιοῦ.

Τὰ μαλλιὰ ποὺ πέφτουν «χυτὰ» στοὺς ὤμους δὲν εἶνε πιὰ τῆς μόδας ἀπὸ χρόνια — ἐκτὸς μόνο στὰ παιδιά. 'Αποφεύγετε ἐπίσης γενικῶς τὰ πολὺ «ἀλὰ γκαρσόν» χτενίσματα ποὺ καταστρέφουν τὸ πολυτιμώτερο γυναικεῖο χάρισμα: τὴ θηλυκότητά σας. 'Αλλὰ καὶ τὰ ὑπερβολικὰ πολύπλοκα κι' ἐξεζητημένα χτενίσματα ποὺ καταστρέφουν τὸ πολυτιμώτερο γυναικεῖο χάρισμα: τὴ θηλυκότητά σας. 'Αλλὰ καὶ τὰ ὑπερβολικὰ πολύπλοκα κι' ἐξεζητημένα χτενίσματα ποὺ κρύβουν τὸ λαιμό, ἀλλὰ μάλλον κοντὰ καὶ κολλημένα πίσω.

Τὰ μαλλιὰ σας εἶνε πολὺ μακρυὰ καὶ πέφτουν στὸ λαιμό; Μὴν τὰ κόψετε ἐντελῶς, ἀλλὰ μὴν τὰ ἀφίνετε καὶ ἀτημέλητα. Τὰ μαλλιὰ ποὺ πέφτουν «χυτὰ» στοὺς ὤμους δὲν εἶνε πιὰ τῆς μόδας ἀπὸ χρόνια — ἐκτὸς μόνο στὰ παιδιά. 'Αποφεύγετε ἐπίσης γενικῶς τὰ πολὺ «ἀλὰ γκαρσόν»

Τὰ «μπαλκόνια»

Ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ παντρεύωνται οἱ ἄνθρωποι κάνοντας τὴ γνωριμία τῆς μελλούσης συζύγου τους ἀπὸ φωτογραφίες, χωρὶς νὰ ξέρουν τὸ χαρακτῆρα της, χωρὶς νὰ ξέρουν τίποτε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Σπάνια βέβαια οἱ γάμοι αὐτοὶ μπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχισμένοι. Μὰ καμμιὰ φορὰ — ὁ γάμος, ὅπως ξέρετε, εἶναι πραγματικὸ λαχεῖο— τὸ ζευγάρι ζῆ ἁρμονικὰ κι' εὐγνωμονεῖ τοὺς συγγενεῖς ποὺ εἶχαν τὴν ἔμπνευσι νὰ ἀνταλλάξουν τὶς φωτογραφίες τους.

Ὁ ὑπαστυνόμος α΄ κ. Νῖκος Χειλᾶς ποὺ δῶ κι' ἀρκετὰ χρόνια ὑπηρετεῖ στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ χειρίζεται μὲ ἐξαιρετικὴ λεπτότητα ὅλες τὶς ὑποθέσεις ποὺ τοῦ ἀναθέτουν, μᾶς ἀφηγήθη τὴ χαρακτηριστικὴ περίπτωσι ἑνὸς τέτοιου γάμου ποὺ θυμίζει παληὲς ἱστορίες μὲ τοὺς ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς:

Στὴν Ἀθήνα, δῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ζοῦσε μιὰ οἰκογένεια ποὺ ἦταν ἀληθινὸ ὑπόδειγμα. Ἡ γυναίκα ἦταν νοικοκυρά, πιστὴ σύζυγος, ὠμορφη κι' ἀφοσιωμένη στὸν ἄντρα της. Ἐκεῖνος ἦταν δημόσιος ὑπάλληλος, μὰ κατάφερνε μὲ τὶς οἰκονομίες ποὺ ἔκανε καὶ τοὺς συνδυασμούς του νὰ περνᾶ καλὰ τὸ σπίτι του. Ἡ εὐτυχία τους συμπληρωνόταν ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι στὸ ὁποῖο συγκεντρωνόταν ὅλη ἡ προσοχή, ὅλη ἡ λατρεία τῶν συζύγων. Κόσμο δὲν δέχονταν βέβαια στὸ σπίτι τους, γιατὶ τὰ χρόνια ἦταν δύσκολα καὶ λίγα τὰ λεφτά. Μερικοὶ φίλοι τοῦ συζύγου πήγαιναν μόνον στὶς γιορτές. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς πήγαινε πειὸ συχνὰ κι' εἶχε ἀποχτήσει μεγάλη οἰκειότητα μὲ τὸ ζεῦγος. Κάθε τόσο περνοῦσε τὰ βράδυα του ἐκεῖ κι' εὐχαριστιόταν νὰ ζῆ μέσα σ' αὐτὴ τὴν εὐτυχισμένη ἀτμόσφαιρα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὡστόσο ὅτι ἐρχόντουσαν στιγμὲς ποὺ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ζήλευε τὴν εὐτυχία τῶν συζύγων. Κι' ὁ οἰκογενειακὸς φίλος ἄρχισε νὰ ὀνειρεύεται νὰ βρῆ κι' αὐτὸς μιὰ γυναίκα μὲ τὴν ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος. Ἀλλὰ φοβότανε, δίσταζε ἀκόμα...

Ἡ ὥμορφη καὶ ἀφοσιωμένη σύζυγος τοῦ φίλου του τὸν ἔβλεπε μὲ συμπόνοια μόνο κι' ἔρημο, ἔβλεπε ν' ἀσπρίζουν σιγὰ - σιγὰ τὰ μαλλιὰ στοὺς κροτάφους του, νὰ μένῃ ὧρες ὁλόκληρες μελαγχολικός, νὰ γίνεται γερροντοπαλλήκαρο. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ἔχῃ τὶς ἰδιοτροπίες του, τὶς λόξες του.

— Πρέπει, τοῦ ἔλεγε, ν' ἀποφασίσῃς κι' ἐσὺ νὰ παντρευτῇς. Τὰ χρόνια περνοῦν γρήγορα. Σοῦ χρειάζεται ἕνας σύντροφος στὴ ζωή σου...

— Πραγματικά, ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος, πολλὲς φορὲς τὸ ἔχω σκεφθῆ, μὰ δὲν μπορῶ νὰ βρῶ μόνος μου γυναῖκα. Μιὰ φίλη εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ τὴν ἀποχτήσῃ κανείς, μὰ μιὰ σύζυγος εἶναι μεγάλη ἱστορία. Ἂν δὲν βγῇ καλή, ἂν σοῦ κάνῃ Κόλασι τὴ ζωή σου; Ἂν εἶναι σπάταλη, γλωσσοῦ, στριμμένη; Ποῦ θὰ βρῶ ἄκρη μὲ μιὰ τέτοια σύζυγο; Βέβαια θὰ ἔπρεπε νὰ πάρω μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ ταιριάζῃ στὴν ἡλικία μου, μὰ ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται καὶ πάλι ὅτι θὰ πετύχω; Ξέρω πολλὲς τέτοιες ποὺ ἔχουν τοὺς ὑστερισμούς τους, τὶς ἰδιοτροπίες τους, δημιουργοῦν βάσανα στοὺς δικούς των μὲ τὶς φαντασιοπληξίες τους. Πῶς νὰ πάρω μιὰ τέτοια γυναίκα; Θὰ προτιμοῦσα μιὰ μικρότερή μου, ἔστω κι' ἂν ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας μας θὰ ἦταν καταφανής. Οἰκονομικῶς εἶμαι ἀνεξάρτητος. Θὰ μποροῦσα νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη. Καί, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν διστάζω νὰ σᾶς πῶ, μ' ὅλο τὸ θάρρος ποὺ ἔχω μαζί σας, ὅτι θὰ ἤθελα νὰ παντρευτῶ μιὰ φρόνιμη καὶ ὥμορφη γυναῖκα σὰν κι' ἐσᾶς! Ὅπως ἐσεῖς κάνατε εὐτυχισμένο τὸν παιδικό φίλο μου ἔτσι κι' ἐκείνη ποὺ θὰ σᾶς μοιάζῃ θὰ μὲ κάνῃ κι' ἐμένα εὐτυχισμένο.

Μόλις ἄκουσε τὸν οἰκογενειακὸ φίλο τους νὰ τοὺς λέῃ ὅτι ἤθελε νὰ παντρευτῇ μιὰ γυναίκα σὰν αὐτή, σκέφτηκε ἀμέσως τὴν κατάλληλη κοπέλλα καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Στὴν ἔχω κι' ὅλας ἕτοιμη! Εἶνε ἡ ἀδελφή μου ποὺ μένει στὴν Αἴγυπτο! Οἱ δυό μας μοιάζουμε σὰν δυὸ σταγόνες νερό! Θὰ τῆς γράψω καὶ θὰ ἔχω ἀμέσως τὴ συγκατάθεσί της. Ἄλλωστε θέλει νὰ παντρευτῇ κι' αὐτὴ Ἀθηναῖο...

Ὁ οἰκογενειακὸς φίλος συμφώνησε κι' ἡ κυρία ἔγραψε στὴν ἀδελφή της: «Ἔχω ἕναν καλὸ γαμπρὸ γιὰ σένα μὲ περιουσία. Ἀφοῦ θέλεις νὰ παντρευτῇς στὴν Ἀθήνα νὰ μὴ φέρῃς ἀντίρρησι, ἀλλὰ νὰ στείλῃς ἀμέσως τὴν φωτογραφία σου ἀφοῦ τὴν ρετουσάρῃς λιγάκι...».

Ἡ ἀδελφή της, ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ φοβερὰ ἔξυπνη, τῆς ἀπάντησε πὼς δεχόταν, μὰ ὅσο γιὰ τὴ φωτογραφία θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρῃ τὰ γούστα τοῦ ὑποψηφίου γαμπροῦ. Τί τοῦ ἄρεσε περισσότερο σὲ μιὰ γυναῖκα;

Ἡ παντρεμένη ἀδελφή της ἔμαθε ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς προτιμοῦσε... τὰ «μπαλκονάκια», τὸ πλούσιο στῆθος δηλαδή, τὸ φανταχτερὸ ντεκολτέ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα τῆς ἀδελφῆς της: «Ἑτοίμασε φωτογραφία μὲ μπαλκόνια».

Ἡ ἀδελφή της κατάλαβε τί ἐσήμαινε ἡ λέξι. Κι' ἡ φωτογραφία δὲν ἄργησε νὰρθῇ. Ἦταν πραγματικὰ ἐξαιρετική. Ὁ οἰκογενειακὸς φίλος μόλις τὴν εἶδε τρελλάθηκε. Ἔστειλε ἕνα σωρὸ λεφτὰ στὴν Αἴγυπτο γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ. Κι' ἡ νέα μὲ τὰ φανταχτερὰ «μπαλκόνια» ἀφίχθη σὲ λίγο, μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Ἰωνία» στὸν Πειραιά.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἔγιναν οἱ γάμοι. Μὰ ὁ οἰκογενειακὸς φίλος, μετὰ τὴν πρώτη νύκτα τοῦ γάμου, ἀντελήφθη ὅτι τὴν ἔπαθε. Τὰ «μπαλκονάκια» ἦταν ψεύτικα. Μὰ τί νὰ εἰπῇ; Σὲ ποιὸν νὰ ἐξομολογηθῇ τὸ πάθημά του; Ἕνα μόνο εὐχόταν πλέον: Ἡ ἔλλειψις τῶν «μπαλκονιῶν» νὰ ἦταν τὸ μοναδικὸ ἐλάττωμα τῆς νέας ποὺ παντρεύτηκε μὲ φωτογραφία!

Πῶς τώρα αὐτὴ ἡ ἱλαροτραγωδία ἔγινε γνωστὴ στὴν Ἀστυνομία; Ἀπὸ τὸ συνθηματικὸ τηλεγράφημα τῆς μιᾶς ἀδελφῆς στὴν ἄλλη. Σὲ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκανε ὁ ὑπαστυνόμος κ. Χειλᾶς στὸ τηλεγραφεῖο γι' ἄλλη ὑπόθεσι, εἶδε τὸ τηλεγράφημα: «Ἑτοίμασε φωτογραφία μὲ «μπαλκόνια». Σκανδαλισμένος ρώτησε τί σημαίνει αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα κι' ἔτσι ἔμαθε ὅλη αὐτὴ τὴν περίφημη ἱστορία.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

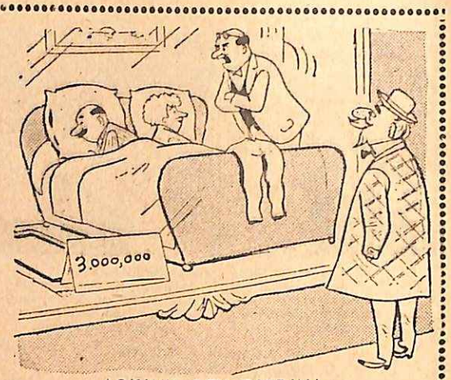

ΔΟΚΙΜΗ ΣΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ

— Τί ἀποφασίσατε; Θὰ τὸ πάρετε τὸ κρεββάτι;

('Ἀπὸ τὸ «Marius»)

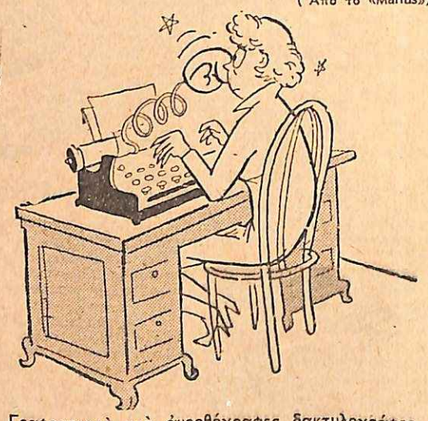

Γραφομηχανὴ γιὰ ἀνορθόγραφες δακτυλογράφες.

('Ἀπὸ τὴν «Bataille»)

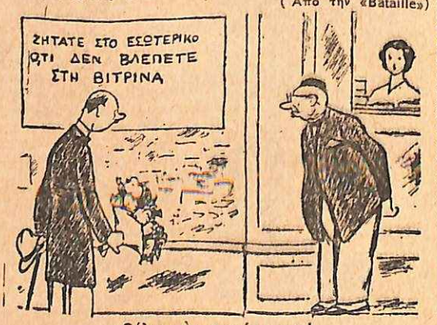

— Θέλω τὴν ταμία σας!...

('...15»)

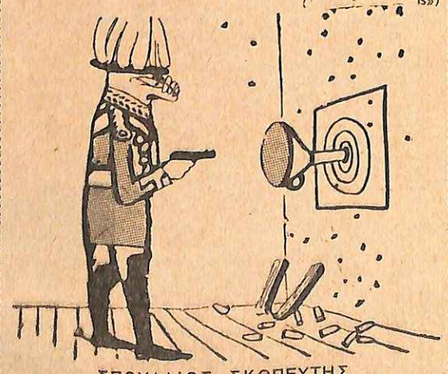

ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ

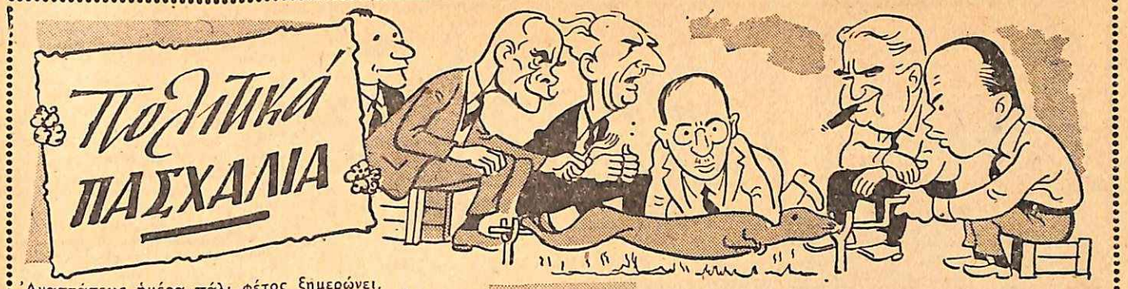

Ἀναστάσεως ἡμέρα πάλι φέτος ξημερώνει,
ποὺ τὰ πάθη κατευνάζει καὶ τὰ ἤθη ἐξημερώνει
κι' ἀπὸ χρόνους παμπαλαίους τέτοια μέρα τὸ καλεῖ,
ν' ἀνταλλάσσῃ ὁ κόσμος ὅλος «τῆς ἀγάπης τὸ φιλί»!

★

Ἑορτὴ χαρᾶς κι' ἀγάπης θεωρεῖται ἀπὸ τὰ πλήθη
καὶ ξεχνοῦν ὅλοι τὰ μίση καὶ τὰ ρίχνουνε στὴ λήθη!
συνεπῶς κι' οἱ ἀρχηγοί μας, οἱ πατέρες τῆς Φυλῆς
κι' ὅσοι ἔμειναν, ἀδόξως, στὸ κατῶφλι τῆς Βουλῆς,
ἐπιβάλλεται καὶ πρέπει ὁμοθύμως νὰ φροντίσουν,
νὰ γιορτάσουνε τὸ Πάσχα καὶ μαζὶ νὰ τὸ γλεντήσουν!

★

Ἄντε γειά σας, ἐπομένως, εὐσεβεῖς πολιτικοί,
ἀρχηγοί τε κι' ἀρχηγίσκοι, μαυρισμένοι καὶ λευκοί,
λησμονῆστε τὰ τερτίπια καὶ ξεχάστε τὰ παλιά,
μὴν τρωγώσαστε ἀράδα, μεταξύ σας, σὰν... σκυλιὰ
κι' ἡ Βουλή μας μὴ ζητᾶτε... κ υ ν ο - β ο ύ λ ι ο ν
ποὺ τὰ πάθη κατευνάζει καὶ τὰ ἤθη ἐξημερώνει!

★

Πανηγύρεως ἡμέρα ξημερώνει, ὡς εἰκὸς
καὶ γλεντῆστε κερδισμένοι καὶ χαμένοι γενικῶς.
Μὲ ἀγνὴ φιλία, φέτος, κι' ὄχι μὲ λυκο - φιλία,
τὸν ἀμνό σας ξεροψῆστε, δηλαδὴ τὸν ὀβελία,
φτάνει, πάνσοφοι σωτῆρες, σᾶς τὸ λέω ἐξωδίκως,
ὁ ἀμνὸς ποὺ θὰ σουβλίστε, νὰ μὴν εἶν' ὁ... λαουτζίκος!

★

Μαγειρίτσα, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἐκλεκτοί μας ἐτοιμάστε
καὶ στὸν Κόντε Θεοτόκη τὸ μαγείρευμά της ὅστε.
Στὸ στοιχεῖο του θὰ εἶνε καὶ στὴν εἰδικότητά του,
ὅταν συζητοῦν κι' οἱ ξένοι γιὰ τὰ... «μαγειρεύματά» του!
Μὰ στὸ φάγωμά της, ὅμως, φαταούληδες μὴν εἶστε
καὶ τὸν ἄτυχο Βαρβούτη στὸ τσιμποῦσι σας κρατᾶστε.
Εἶνε κρῖμα κι' ἁμαρτία, ἐπὶ τέλους καὶ ντροπή,
μαγειρίτσα, τέτοια μέρα, τοῦ φτωχοῦ νὰ τοῦ μυρίζῃ
καὶ κανεὶς νὰ μὴν τοῦ πῇ:
«Κάτσε λίγο, βρὲ Γιωργάκη, καὶ θὰ ρίξουμε τὸ...»

★

Ὅσοι τάχετε «τσουγκρίσει», λησμονῆστε τὸν καυγᾶ σας
καὶ τσουγκρῖστε τὰ ποτήρια καὶ τὰ κόκκινα τ' αὐγά σας.
Ἐπὶ πλέον, μὴν ξεχνᾶτε, ἔτσι γιὰ ἐλεημοσύνη
νὰ καλέσετε στὸν γλέντι καὶ τὸν Σπῦρο Μαρκεζίνη!
Νὰ χαρῇ κι' αὐτός, ἀφῆστε, ὁ καϋμένος λιγουλάκι
καὶ τσουγκρῖστε καὶ μαζί του ἕνα κόκκινο αὐγουλάκι,
μιὰ καὶ τῆς νεότητός του τὸν παρέσυρε ἡ παλάβρα
καὶ τὸ Πάσχα τοῦ πενῆντα, τάχει βάψει ὅλα... μαῦρα!

★

Πάσχα μέγα ξημερώνει, πανσεβάσμιον συνάμα
καὶ φιλὶ ἀγάπης δῶστε μεταξύ σας, ἐν τῷ ἅμα.
Σπεῦστε πρῶτος, ἐκ τῶν πρώτων, ἑπομένως Γονατά
καὶ μὲ τὸν Μελὰ τὸν Γιῶργο φιληθῆτε... σταυρωτά!
Περασμένα ξεχασμένα τὰ τσακώματά σας πέστε,
τὴν ἀγάπη σας καὶ πάλι τὴν παληὰ ξανασυνδέστε!
Προσοχὴ μόνο κὺρ Στέλιο! Προσοχὴ πολὺ μεγάλη
ὁ... δ ε σ μ ό ς σας νὰ μὴν εἶνε... ἀ λ υ σ σ ί δ α τοῦ
ποὺ τὰ πάθη κατευνάζει καὶ τὰ ἤθη ἐξημερώνει!

★

Δίχως ὑστεροβουλία, πονηριὰ καμμιὰ καὶ δόλο,
ἀγκαλιὰ βρεθῆτε ὅλοι, μάλλον σφιχταγκαλιασμένοι
κι' ἂς φιλήσῃ καὶ ὁ Ζέρβας μὲ κατάνυξι τὸν...
γιὰ νὰ μείνουν, αὐτομάτως, ὅλοι... ἀ π ο - σ β ο λ ω - μ έ ν ο ι!
Μὲ τὸν Ἀβραὰμ φιλήσου Ναπολέων, μέσα στ' ἄλλα,
παρηγόρα τον λιγάκι καὶ συγχώρα τον μιὰ στάλα,
γιὰ νὰ πάψῃ νὰ μαδιέται κι' ὅπως εἶπε κάποιος (εἴρων,
νὰ μὴ βλέπῃ τὸν Περαία σὰν «Λιμάνι... ἀ π ο κ λ η - ρ ω ν»!

★

Ἄντε, Μαῦρε Καβαλλάρη καὶ Πλαστήρα Νικολῆ,
δῶστε τοῦ Κανελλοπούλου τῆς ἀγάπης τὸ φιλί.
«Ἀπαράδεκτος» πὼς εἶσαι, ἂν δηλώνῃ ποῦ καὶ ποῦ,
μὴ τὸ παίρνῃς ἐπὶ πόνου καὶ μὴ τοῦ κρατᾶς κακία,
ὅταν βλέπῃς πὼς ὁ Μπέμπης ἀπαρνίεται τὸν...
καὶ μιλάει, αὐτὲς τὶς μέρες, γιὰ τὴν... «Θεία Εὐ- δοκία»!

★

Τὴν ὡραία τούτη μέρα, τὴ λαμπρὴ καὶ τὴ χρυσῆ,
ἀγκαλιάσου Παπανδρέου μὲ τὸν Σοφοκλῆ κι' ἐσύ!
Φίλα, μ' ὅλη τὴν καρδιά σου, τοῦ Λευτέρη τὸν βλα- στό,
ἂν καὶ σοῦκαν' ἀπιστία καὶ τὸν ἔπιασες... σκαστό!
Χριστιανὸς εἶνε κι' ἐκεῖνος καὶ μονάχος σου τὸ λές,
ὅτι δὲν τηρεῖ τοὺς «λόγους» μὰ τηρεῖ τὶς... «Ἐν- τολές»!

★

Τῆς ἀγάπης, ὅλοι ἐν γένει, ἀνταλλᾶχτε ἀσπασμὸ
καὶ τὸν Κουλουμβάκη, Τσάτσο, φίλα μ' αὐθορμητι- σμό.
Ρουφηχτὰ φιλάκια δός του καί, χωρὶς περιστροφάς,
νὰ νομίζῃ ὁ κόσμος ὅλος... σαλιγκάρια πὼς ρουφᾶς!
Ροῦφα Τσάτσο σαλιγκάρια, ὅπως λένε μερικοὶ
μαγκοφέρνοντες πολῖτες, ἤγουν τύποι λαϊκοί,
ἐπειδὴ ὁ Κουλουμβάκης, ποὺ τὸ φτύσιμο τ' ἀρέσει
μὲ τὴ συνομοταξία τῶν... σ α λ ι ά γ κ ω ν ἔχει (σχέσι!

★

Πάσχα τ' ἄμωμον σημαίνει! Κι' ἄμωμε κι' ἀγνὲ (Τσαλδάρη
καὶ τοῦ Καμαριοῦ... καμάρι,
φίλα, σήμερα, τὸν Μπέη, μὰ καὶ τὸν Τουρκοβασίλη
καὶ γίνῆτε πάλι φίλοι.
Φίλα Τοῦρκο, φίλα Μπέη καὶ φιλιὰ δός τους ἀγάπης,
στὶς καινούργιες ἐκλογὲς μας νὰ μὴ βγῆς... Γιου- σουφ - Ἀράπης!

★

Ξεφαντῶστε, τέτοια μέρα, στὸ χορὸ καὶ στὸ τρα- γούδι,
πάρτε καὶ τὸν Χατζηππάνο, νὰ... «κ α ῆ τὸ τελε- κούδι».
Κι' ὁ Κωστάκης μὲ τὸν Κώστα, — ὁ Κοτζιὰς κι' ὁ (Μανιαδάκης,—
ἀσπασμὸν ὀφείλουν, ἤδη, ν' ἀνταλλάξουν εἰκοσάκις
καὶ νὰ κάνουν ἕνα γλέντι,
ἀπ' αὐτὰ ποὺ λέει ὁ κόσμος «χάνει ὁ σκύλος τὸν... (ἀφέντη»!
Δηλαδὴ ποιὸς εἶν' ἀφέντης καὶ σκυλὶ τῆς Π. Α. Π.
νὰ χάσουν,
νᾶνε φίλοι—καρυφίλι—καὶ τὸν... π ά γ ο τ ο υ ς
νὰ σπάσουν!

★

Πέστε ὅλοι μὲ τὰ μοῦτρα στὴ χαρὰ καὶ στὸ κρασὶ
στὸ χορό τους ἔμπα φέτος Σοφιανόπουλε κι' ἐσύ,
μόνο φρόντισε, Γιαννάκη, νάσαι σ' ὅλα λογικός,
κι' ὁ χορός σου νᾶνε, φέτος καθαρός... Ἑλληνι- κός!

★

Στοῦ γλεντιοῦ τὴν παραζάλη μὴ ξεχνᾶτε τελικὰ
πὼς ὁ Χέλμης ὁ Δημήτρης ἔχει χαλία τραγικά.
Ἀπ' τὰ... μαῦρα του τὰ χαλία
ἔχει χάσει τὰ... π α σ χ α λ ι α
κι' εἶν' ἀνθρώπινο, νομίζω, νὰ γευθῇ κι' ἐκεῖνος ἤδη
λίγη πέτσα τοῦ ἀμνοῦ σας, ἢ κι' ἐλάχιστο κοψίδι,
γιὰ νὰ θυμηθῇ λιγάκι
τὰ... κοψίδια ποὺ τραβοῦσε ἀπ' τὶς ... σάρκες τοῦ (κοσμάκη!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ξένοι κατάσκοποι στην Ελλάδα

Ένα επικίνδυνο παιγνίδι

Στην Ελλάδα ή γερμανική αντικατασκοπεία έχασε τον πόλεμο. Δεν υπάρχει σήμερα αμφιβολία ότι οι αποβατικές επιχειρήσεις στην Ιταλία θα πραγματοποιούνταν πολύ δυσκολότερα αν ή γερμανική ύπηρεσία πληροφοριών που έφερνε τον τίτλο: «ΦΟΝΚΕΝ ΝΤΕΡ ΑΠΦΕΡ ΣΤΕΛΛΕ» δηλαδή «Υπηρεσία Μεταβιβάσεων» και που είχε εγκατασταθή στην Ελλάδα από τις αρχές άκόμη της Κατοχής, έδειχνε περισσότερη διορατικότητα.

Οι Σύμμαχοι όχι μονάχα γνώριζαν από κοντά την ύπηρεσία αυτή, υποκλέπτοντας όλα τα μηνύματα που μετεβίβαζε στο Βερολίνο, αλλά κατώρθωσαν με τον πιο έξυπνο τρόπο να εξαπατήσουν κι' αυτούς άκόμη τους άρχηγούς της, όπως το Βέρνερ Σμίθ. Ο διαβόητος αύτός Γερμανός που έπαιρνε άπ' ευθείας διαταγές άπ' το 'Ανώτατο γερμανικό στρατηγείο του Φύρερ, ήταν γενικός άρχηγός της Γερμανικής αντικατασκοπείας στα Βαλκάνια. Παρ' όλη όμως την αναμφισβήτητη εξυπνάδα του, έπεσε στο τέλος στην παγίδα που του προετοίμασε ή Ίντέλλιτζενς Σέρβις.

Η παρουσία του στην Ελλάδα σημειώθηκε άρχες του 1943. Μόλις τότε είχε έρθει άπό τη Ρουμανία — όπου είχε συγκληθή το μεγάλο έτήσιο συνέδριο των έφτά άρχηγών της γερμανικής αντικατασκοπείας υπό το Μπόρμαν — για να κατευθύνη ό ίδιος τις γερμανικές μονάδες αντικατασκοπείας έναντίον των Ελλήνων και συμμάχων πρακτόρων που τόσα θανάσιμα πλήγματα είχαν καταφέρει ώς τότε στον "Αξονα. Η έμφάνισις του Σμίθ άντίθετα με τους άλλους Γερμανούς, έδειχνε άνθρωπο έξαιρετικά πολιτισμένο. Κάτω όμως άπ' το εύγενικό αύτό παρουσιαστικό, ό Σμίθ έκρυβε άφάνταστη σκληρότητα και σαδισμό. Φοροϋσε πάντοτε πολιτικά και σ' όσους δεν τον γνώριζαν παρουσιαζόταν πότε ώς Φλαμανδός ζωγράφος, πότε ώς Σουηδός παραγγελιοδόχος και πότε ώς έκπρόσωπος μιάς ελβετικής έταιρείας κατασκευής σιδηροδρόμων.

Το καμουφλάρισμά του όμως αύτό, δε μπορούσε να ξεγελάση και τις συμμαχικές μυστικές οργανώσεις που δρούσαν τότε στην 'Αθήνα. "Αρχισαν να παρακολουθούν συστηματικά τις κινήσεις του, τις γνωριμίες του και πρό παντός το ρόλο που έπαιζε κοντά στους Γερμανούς. Και δεν άργησαν ν' άναλύψουν την άλήθεια. Η «"Αφερ Στέλλε» που ώς τότε ήταν μιά άγνωστη σχεδόν ύπηρεσία, παρουσιάσθηκε ξαφνικά σαν ένα κυρίαρχο πνεύμα που κυβερνούσε άόρατες δυνάμεις. Οι πράκτορές της ήταν άμέτρητοι: άριστοκράτες και ύπόκοσμος. Τρείς άπ' τους κυριώτερους συνεργάτες του Σμίθ ήταν ό διερμηνέας Κώστας Δούκας, ό Γερμανός Βίλλυ Φρίντμαν και ή φρουλάϊν "Αγκα Γκαίριτς, στενή φίλη του πρώτου, ένας καθαρά έγκληματικός τύπος που βασάνιζε με τα χέρια της κάθε πατριώτη που θα τύχαινε να συλληφθή. Όταν ό δικηγόρος Ι. Θειακάκης πιάστηκε άπ' τα "Ες-"Ες, ή Γκαίριτς, πάνω στο πείσμα της, έσβυνε τα τσιγάρα της πάνω στο γυμνό του στήθος. Ο ήρωϊκός όμως αύτός πατριώτης — που έξετελέσθη λίγο άργότερα ώς σαμποτέρ της όμάδος "Αδάμ — δεν καταδέχτηκε ούτε μιά φορά να δείξη ότι υποφέρει. Χαμογελούσε με τέτοιο τρόπο, που άνάγκασε τη σαδίστρια να τον χαστουκίση.

— Είσαι χειρότερος κι' άπό σκύλος! του φώναξε λυσσασμένη άπό θυμό.

— Είμαι "Ελληνας, άποκρίθηκε ό Θειακάκης, κι' ό πόνος είνε γλυκός όταν πονή κανείς για την Ελλάδα!

Ωστόσο, όταν οι συμμαχικές ύπηρεσίες άντελήφθηκαν την πραγματική ιδιότητα της «"Αφερ Στέλλε» έπεδίωξαν να παρακολουθήσουν τις έκτομπές της προς το 'Ανώτατο στρατηγείο του Φύρερ. Το κτίριο που ήταν έγκαταστημένη ή ύπηρεσία αύτή βρισκόταν στην όδό Τροίας, κοντά στη στάσι Λεβίδη και ένα δεύτερο στην όδό Ψαρών. Έκεί μέσα λειτουργούσαν δυό πομποί άσυρμάτου κι' ό καθένας χρησιμοποιούσε διαφορετικό κώδικα. Έγκατέστησαν τότε σ' ένα γειτονικό σπίτι του ίδιου δρόμου, ένα είδικό δέκτη που άρχισε άμέσως να συλλαμβάνη, να καταγράφη και ν' άποκρυπτογραφή τις έκπομπές της. Το κλειδί του κώδικα που χρησιμοποιούσαν οι Γερμανοί δεν άργησε ν' άποκαλυφθή. Έμαθαν ότι ή μυστική ύπηρεσία πληροφοριών του Βερολίνου, έπεδίωκε με κάθε τρόπο να μάθη τί σκοπό είχαν τα σε μεγάλη κλίμακα σαμποτάζ, οι έπιθέσεις και οι καταστροφές που γίνονταν στην Ελλάδα. Έπρόκειτο άραγε για έπικειμένη άποβατική ένέργεια των Συμμάχων;

Πραγματικά το καλοκαίρι του 1943, είχε άρχίσει μιά έντονη συστηματική και καταστρεπτική δράσι έναντίον των ιταλικών και γερμανικών μονάδων. Οι έπιχειρήσεις στρέφονταν κυρίως κατά των γερμανικών τμημάτων στο μήκος της δημοσίας όδου Τυργάθου - Σαρανταπόρου.

Το δίμηνο Ιούνιος - Ιούλιος ύπήρξε άποφασιστικό σε γεγονότα γενικής σημασίας. Βρεττανοί άξιωματικοί, όπως ό ταξίαρχος Μπάρκερ Μπένφιλντ, γενικός άρχηγός της «"Αντβανς Φόρς 133» ό ταγματάρχης Γκόρντον Γκρίντ, ό λοχαγός Τέντυ Γκρέϋ, ό κάπταιν Φέρλυ και πολλοί άλλοι, διηύθυναν τις έπιχειρήσεις αύτές, που άπέβλεπαν στην παραπλάνησι των Γερμανών για έπικειμένη δήθεν ένέργεια στην Ελλάδα. Έπρόκειτο ώστόσο για ένα συντονισμένο σχέδιο — που την έκτέλεσί του την παρακολουθούσε προσωπικά ό άρχιστράτηγος Μ. Άνατολής Ούΐλσων και που έφαρμόσθηκε σ' άναλογική κλίμακα και σ' όλα τα νευραλγικά σημεία που κατείχε ό έχθρός.

Η έπιτυχία του ύπήρξε άπό κάθε άποψι τέλεια, όπως όμολόγησε ό ίδιος ό Ούΐλσων. Η φθορά των Γερμανών ήταν σημαντική. Αύτό όμως, τη στιγμή έκείνη, δεν είχε και τόση σημασία. Το σπουδαιότερο για τους Γερμανούς ήταν ότι, έκτός άπ' την αίμορραγία και τη διασπάθισι των δυνάμεών τους, τους άναγκαζε να συγκεντρώνουν στην Ελλάδα άρκετές έκλεκτές μεραρχίες τους, προορισμένες για την Ιταλία, να όχυρώνουν έσπευσμένως διάφορα σημεία και να τοποθετούν φυλάκια σε κάθε χιλιόμετρο δρόμου και σιδηροδρομικής γραμμής, όπου τα σαμποτάζ ήσαν στην ήμερησία διάταξι.

Ο "Ολυμπος σήκωσε το μεγαλύτερο βάρος και τις όδυνηρότερες συνέπειες των έπιχειρήσεων αύτών. Ολόκληρη ή περιοχή του είχε μεταβληθή σ' ένα άπέραντο θέατρο πολέμου: Στο δυτικό πλευρό του συνεχείς έπιθέσεις έναντίον των διερχομένων κάθε λεπτό έχθρικών σχηματισμών. Στο άνατολικό του, έκτροχιάσεις κι' άνατινάξεις άμαξοστοιχιών. Το ένα γεγονός διαδεχόταν το άλλο. Με άπερίγραπτη λύσσα οι Γερμανοί έκαιγαν χωριά και άνθρώπους. Φτάνει ν' άναφερθή το έξής χαρακτηριστικό γεγονός για να δείξη όλη τη θηριώδη μανία τους: Σε τέτοιο σημείο είχε φτάσει ή άκόρεστη δίψα τους για το έγκλημα, ώστε το χωριό Ολυμπιάδα, που είχαν κάψει έντελώς σε προηγούμενη έπιδρομή, άφού σκότωσαν όσους βρήκαν έκεί, έκοψαν με τσεκούρια τα δέντρα που ύπήρχαν στην πλατεία και κατάστρεψαν την πηγή του. Δεν ύπάρχει καμιά ύπερβολή σ' αύτά. Είναι μάλλον κατώτερα της πραγματικότητας. Η Ελλάδα, ύστερα άπ' την καθυστέρησι που τους έκανε στην κήρυξι του πολέμου κατά της Ρωσίας, τους καθυστερούσε τώρα άπ' όλα τα σημεία της και στην άποστολή ένισχύσεων στην Ιταλία. Γι' αύτό το άγωνιώδες έρώτημα του 'Ανώτατου Στρατηγείου του Φύρερ ήταν: Πρόκειται άραγε για έπικείμενη άποβατική ένέργεια των Συμμάχων στην Ελλάδα;

Αύτό ήταν άρκετό για την Αγγλική ύπηρεσία. Κατάλαβε πολύ καλά πώς οι καταστροφές αύτές είχαν κεφαλαιώδη σημασία για τους Γερμανούς που τους άνάγκαζε να διασκορπίσουν τις δυνάμεις με τη συγκέν-

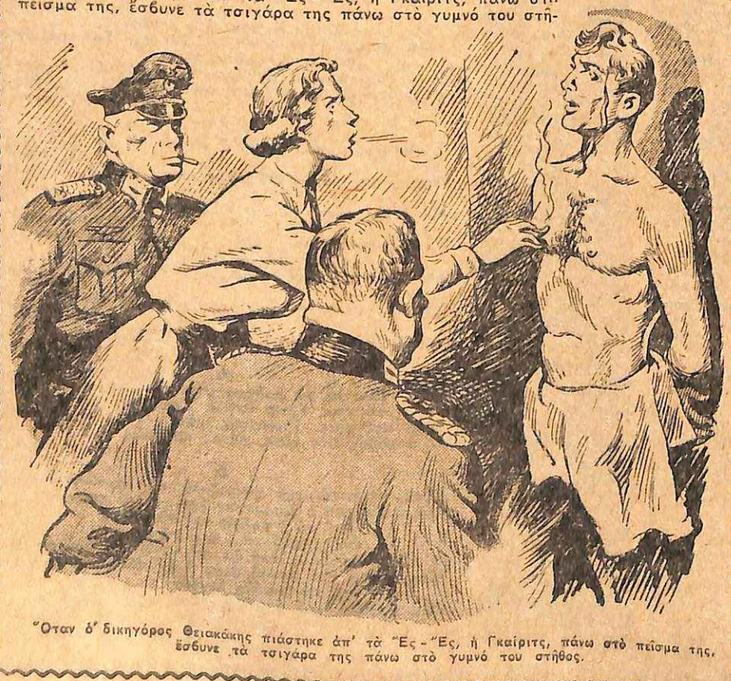

"Οταν ό' δικηγόρος Θειακάκης πιάστηκε άπ' τα "Ες-"Ες, ή Γκαίριτς, πάνω στο πείσμα της, έσβυνε τα τσιγάρα της πάνω στο γυμνό του στήθος.

τρωσι, όπως είπαμε, στην Ελλάδα, άρκετών έκλεκτών μεραρχιών που προορίζονταν για την Ιταλία. Έτσι ή άγγλική ύπηρεσία δεν άργησε να καταστρώση το σχέδιό της. Λίγο άργότερα, και συγκεκριμένα δυό μήνες πριν άπ' τη συμμαχική άπόβασι στη Σικελία, ό Κώστας Δούκας παρουσιάσθηκε κατενθουσιασμένος στην ύπηρεσία του και έμπιστεύθηκε στο συνάδελφό του Φρίντμαν, ότι ένας Βρεττανός πράκτορας που για την είτου

"Ελληνες καί ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

Μπομποτίνου, τὰ παλληκάρια αὐτὰ ποὺ ἀψηφοῦσαν τὸ θάνατο ἄρχισαν συστηματικὰ τὴ δράσι τους. Στὸ 11 Γραφεῖο τοῦ 'Επιτελείου ὑπάρχουν τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα ποὺ μιλοῦν μὲ τὴν ἀδιάψευστη γλῶσσα τῶν ἀριθμῶν. Τὰ σαμποτὰζ αὐτὰ τοῦ Μαλτσινιώτη στοίχισαν στοὺς Γερμανοὺς 148 ὁπλιταγωγὰ καὶ καταδιωκτικὰ αεροπλάνα. Καὶ χρειάστηκαν ἑννιὰ μῆνες συνέχεια γιὰ νὰ λύσουν καὶ νὰ ξανασυναρμολογήσουν 400 ἀκόμη μοτέρ, γιατὶ οἱ Γερμανοὶ ὑποπτεύονταν ὅτι οἱ σαμποτὲρ εἶχαν καταστρέψει σ' ὡρισμένα σημεῖα τὸ μηχανισμό τους. Μὰ ἡ ὁμάδα αὐτὴ δὲν περιοριζόταν μονάχα στὰ σαμποτάζ καὶ στὶς πληροφορίες. "Ενας ἀπ' τοὺς κύριους σκοπούς της ἦταν ἡ ἀπόκρυψι καὶ ἡ φυγάδευσι Βρετανῶν ἀπ' τὴν 'Ελλάδα.

"Ενα βράδυ ὁ Παντελὴς Μπαλιμπασάκης εἶπε στὸν κ. Παπακωνσταντίνου:

—"Εμαθα πὼς στὴ σπηλιὰ τοῦ Νταβέλη, πέρ' ἀπ' τὴν 'Ηλιούπολι, κρύβονται μερικοὶ "Αγγλοι ποὺ δραπέτευσαν ἀπ' τὸ στρατόπεδο Κοκκινιᾶς. Τί λές, νὰ πάω;

— Ρωτᾶς; Μονάχα πρόσεχε, Παντελή. 'Υπάρχουν πολλοὶ προδότες ποὺ προσποιοῦνται τοὺς "Αγγλους, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πιάσουν "Ελληνες πατριῶτες.

Κι' ἔτσι ἦταν στὴν πραγματικότητα. Τὰ τεχνάσματα ποὺ ἔκαναν οἱ Γερμανοὶ γιὰ ν' ἀνακαλύψουν κρυμμένους "Αγγλους, ἦσαν ἐντελῶς πρωτότυπα καὶ σατανικά. "Εστελναν ἑλληνομαθεῖς πράκτορές τους μαζὶ μὲ "Ελληνες συνήθως, ἄντρες ἢ γυναῖκες, στὶς διάφορες συνοικίες τῆς 'Αθήνας, ποὺ προσποιούμενοι τοὺς Βρετανοὺς «φυγάδες» ζητοῦσαν καταφύγιο καὶ φιλοξενία ἀπ' ὡρισμένα σπίτια ποὺ ἔβαζαν στὸ μάτι. 'Αφοῦ ἔμεναν «κρυμμένοι» μιὰ δυὸ μέρες, ἐφευναν ξαφνικὰ γιὰ νὰ στείλουν τὴ Γκεστάπο νὰ συλλάβη ἐκείνους ποὺ ἀπατήθηκαν καὶ τοὺς φιλοξένησαν. Δυὸ ἀπ' τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους πράκτορες τῶν Γερμανῶν ἦσαν οἱ Νῖκος Βέρκης καὶ Ναπ. Μπλούμης, ποὺ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ πῆραν ἑκατοντάδες "Ελληνες στὸ λαιμό τους. "Αλλοι τρεῖς πράκτορες τῶν 'Ιταλῶν ἦσαν οἱ Κάρλο Πίβερι, "Αλντο Κορσίλο κι' ὁ ἐπικίνδυνος "Ελληνας Γεώργιος Γεωργιάδης, ἀπ' τὴ Μικρὰ 'Ασία, κάτοικος Ν. Φιλαδέλφειας. 'Ο τελευταῖος ἦταν ὁ ὑπ' ἀριθμ. 17 καταδότης τοῦ 11 'Επιτελικοῦ Γραφείου τῆς 11ης 'Ιταλικῆς Στρατιᾶς. Οἱ τρεῖς πράκτορες προσποιούμενοι τοὺς "Αγγλους μὲ τὰ ὀνόματα Κάρπ, Ντίξον καὶ Τζῶνσον, πλησίαζαν διάφορες πατριωτικὲς ὀργανώσεις, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἤθελαν νὰ φύγουν γιὰ τὴ Μ. 'Ανατολή. Ζητοῦσαν δὲ νὰ τοὺς διευκολύνουν τὴ δραπέτευσί τους. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ κατώρθωσαν νὰ πλησιάσουν ὡρισμένα στελέχη τῆς ὀργανώσεως Τσιγάντε, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1942 καὶ συγκεκριμένα τὸν πλοίαρχο κ. Λεβίδη. Τὴν κατάστασι ὅμως τὴν ἔσωσε ὁ συνταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς κ. 'Αγγελίδης, ποὺ ἀποκάλυψε τὸν πραγματικὸ ρόλο τοῦ Γεωργιάδη καὶ τῶν δυὸ 'Ιταλῶν. "Ολ' αὐτὰ τὰ γνώριζε ὁ κ. Παπακωνσταντίνου, γι' αὐτὸ καὶ προειδοποίησε τὸν Μπαλιμπασάκη γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε πηγαίνοντας στὴ σπηλιὰ τοῦ Νταβέλη. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν ἐπρόκειτο γιὰ προδότες. Μέσα στὴ σπηλιὰ ἦσαν πραγματικὰ δεκαπέντε "Αγγλοι καὶ δέκα Κύπριοι, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους οἱ Λάουρινς, λοχαγός, Στήβενς, Τζῶρτζ Μπρέκμαν, Μπίλλ "Αλμπον, Τζῶν Πέρκινς, Τζῶν Ντέρεκ, Γουΐλλιαμ Σῶου κλπ. 'Απ' τοὺς Κυπρίους ἦσαν οἱ Χρῆστος Παύλου, Χρῆστος Κωνσταντίνου, Παῦλος 'Ανδρεάδης, Γιάννης Καρμίρης, 'Αντώνιος Μιχαηλίδης, κλπ.

'Ο κ. Παπακωνσταντίνου δὲν ἔχασε καιρό. Τοὺς ἔβγαλε ἀμέσως ταυτότητες μὲ ἑλληνικὰ ὀνόματα καὶ δελτία τροφίμων καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ κρυφτοῦν σὲ διάφορα φιλικὰ σπίτια, ὡς ποὺ νὰ βρεθῆ τρόπος νὰ τοὺς στείλουν στὴν Αἴγυπτο. Αὐτὸ ὅμως δὲν γινόταν γιὰ πρώτη φορά. 'Ο ἡρωϊκὸς αὐτὸς "Ελληνας εἶχε ἐκδώσει ὡς τότε ἕνα σωρὸ πλαστὲς ταυτότητες καὶ δελτία τροφίμων κι' εἶχε προμηθεύσει ρουχισμὸ καὶ τρόφιμα στὴν οἰκογένεια Βασιλείου Χατζηχρήστου — ποὺ τὸν ἐξετέλεσαν οἱ Γερμανοὶ γιὰ τὴν ἐθνική του δρᾶσι — στὸν 'Ιωάννη Κελαϊδῆ ποὺ ἔκρυβε "Αγγλους, στὴν οἰκογένεια "Ελλης Μπαλιτῆ ποὺ φιλοξενοῦσε τρεῖς Βρεταννοὺς ἀξιωματικούς, στὸν καθηγητὴ Λουκᾶ Παπαζησίμου γιὰ ἕναν "Αγγλο ἀξιωματικό, στὸν κ. Σωτήριο Ζάννα — ἀδελφὸ τοῦ τέως ὑπουργοῦ — ποὺ ἔκρυβε πολλοὺς Βρετανοὺς καὶ στὴ σύζυγο τοῦ ταγματάρχη Παυλῆ γιὰ ἕναν "Αγγλο ἀξιωματικό, τὸ Μὰκ Τζόρνταν. 'Ο τελευταῖος ποὺ πιάστηκε ἀπ' τὰ "Ες - "Ες δὲν ἄνθεξε στὰ μαρτύρια ποὺ τὸν ὑπέβαλαν κι' ἄρχισε τὶς ὁμολογίες. Τὸ πρῶτο ὄνομα ποὺ ἀνάφερε ἦταν τοῦ κ. Παπακωνσταντίνου. Χάρις ὅμως στὴν ψυχικὴ ἀντοχὴ τῆς κ. Παυλῆ ποὺ τὸν διέφευσε, ὁ κ. Παπακωνσταντίνου γλύτωσε ἀπ' τοῦ Χάρου τὰ δόντια.

'Απ' τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἄρχισε ἡ στενὴ παρακολούθησί του. 'Ωστόσο ὁ τολμηρὸς αὐτὸς "Ελληνας δὲν δίστασε νὰ κρύψη στὸ σπίτι του ἕνα ὁλόκληρο χρόνο τὸ θρυλικὸ συνταγματάρχη Δημήτριο Ψαρρό, ποὺ ἦταν στενὸς συνεργάτης του. Συγχρόνως, ὕστερ' ἀπὸ ἐντολὴ τοῦ κ. Γιάννη Μπομποτίνου, ἄρχισε νὰ προμηθεύη αὐτόματα τρυπάνια εἰδικὰ γιὰ τὴ διάνοιξι «ὀπῶν ἐκχύσεως» στὰ ντεπόζιτα βενζίνης, στὸν ἀρχιεργάτη τοῦ ἀεροδρομίου Χασανιοῦ κ. Δημ. Οἰκονομίδη καὶ σ' ἄλλους μεμυημένους στὸν μυστικὸ αὐτὸ πόλεμο τῆς κατοχῆς. Τὰ σαμποτὰζ αὐτὰ τοῦ Χασανιοῦ τὰ παρακολουθοῦσε αὐτοπροσώπως ὁ κ. Παπακωνσταντίνου, μαζὶ μὲ τὸν ἄλλο ἐξαιρετικὸ πατριώτη, τὸ Δημήτρη Παπαδάκη, ποὺ τὸν ἔντυνε μὲ στολὴ ὑπαστυνόμου γιὰ νὰ διευκολύνη τὶς κινήσεις του. Δεκάδες φορὲς κινδύνεψαν νὰ πιαστοῦν, κυρίως ὅταν ἡ ὁμάδα τους ἄρχισε νὰ συνεργάζεται μὲ τὸν 'Ιβάνωφ καὶ τὸ βοηθό του 'Ηλία 'Αράπη. "Υστερ' ἀπὸ τὴ σύλληψι καὶ τὴν ἐκτέλεσί τους, ὁ κ. Παπακωνσταντίνου ἄρχισε νὰ συνεργάζεται μὲ τοὺς ἀδελφοὺς Πέτρο καὶ Κωνσταντῖνο Χαραλαμπῶφ (Σπετσῶν 3) προμηθεύοντάς τους πλαστὲς ταυτότητες, περίστροφα, ἐκρηκτικὲς ὕλες, φυσίγγια καὶ παίρνοντας πάντα μέρος σὲ κάθε σαμποτάζ. 'Η συμβολὴ τοῦ κ. Παπακωνσταντίνου στὸ συμμαχικὸ ἀγῶνα ὑπῆρξε ἀφάνταστη. 'Ωστόσο ἡ δράσι του σταμάτησε μὲ τὴν ἀνακάλυψι καὶ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Γιάννη Τσιγάντε, τοῦ θρυλικοῦ «Μίδα 614». Μέσα στὰ χαρτιὰ ποὺ βρῆκαν οἱ 'Ιταλοὶ στὸ δωμάτιο τοῦ τελευταίου, ἀνακάλυψαν καὶ τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἔμενε ὁ κ. Παπακωνσταντίνου μὲ τὸν Ψαρρό.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Ψαρρὸς ἔφυγε γιὰ τὸ βουνὸ κι' ὁ Παπακωνσταντίνου γιὰ τὴ Μ. 'Ανατολή. 'Εκεῖ συνέχισε τοὺς ἀγῶνες του σὲ ἄλλο πλαίσιο ὡς τὴ μέρα ποὺ ξαναγύρισε στὴν 'Ελλάδα, ἐλεύθερος πιὰ κι' εὐτυχισμένος ποὺ ἔκανε τὸ καθῆκον του.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Παρακολουθῆστε στὸ τεῦχος αὐτὸ (σελ. 36) τὸ νέο περιπετειῶδες καὶ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τοῦ περιφήμου Γάλλου συγγραφέως ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΟΡΗ τῆς ἁμαρτίας

Μιὰ ὡραία νέα, τολμηρὴ καὶ ἀτρόμητη, φτάνει μιὰ μέρα στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἐκδικήση τὴ νεκρὴ μητέρα της. Λίγοι ἀφοσιωμένοι φίλοι της, τὰ πιὸ τρομερὰ ξίφη τῆς Γαλλίας, τὴ συντροφεύουν σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι κι' ἀρχίζουν μαζί της ἕναν σκληρὸ ἀγῶνα μέχρι θανάτου ἐναντίον τοῦ πανίσχυρου Καρδιναλίου Ρισελιέ, τοῦ τρομεροῦ ἐχθροῦ της ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ κατέβη ἡ μητέρα της στὸν τάφο, ντροπιασμένη.

Εἶναι ἕνα ἀριστουργηματικὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα, γεμάτο δραματικὰ ἐπεισόδια, λυσσώδεις συγκρούσεις, ὑπέροχες θυσίες, θανάσιμη μίση καὶ παθητικοὺς ἔρωτες ποὺ θὰ συναρπάσουν καὶ θὰ συγκινήσουν τοὺς ἀναγνώστες μας.

Τὰ κατασκοπευτικὰ

'Απαντήσεις ἐπιστολῶν

Νικόλαον Κόντον, 'Ενταῦθα: "Ας μὴ χανόμαστε σὲ λόγια. "Αν θέλετε νὰ τὰ συναντήσετε περάστε ἀπ' τὰ γραφεῖα μας νὰ τὰ ποῦμε. 'Η διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ θερμά σας λόγια. Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ. 'Αναστασία Βαρυπάτη, Κερκυρα: Τὸν 'Ιωαννίδη ποὺ ἀναφερετε τὸν ἐξετέλεσαν οἱ Γερμανοὶ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1944. "Ηταν ἀρχηγὸς τοῦ κλιμακίου «Παρις» τῆς ὀργανώσεως «'Απόλλων» κι' ὀνομαζόταν 'Αλέξαντρος. "Αν ἤμουν ἐγώ, ὅπως νομίζετε, σήμερα δὲν θὰ ἔγραφα τοὺς ... Κατασκόπους! 'Η διεύθυνσι τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Βασίλη Πετρίτη, Ξάνθη: Πρὸς Θεοῦ, μὴν εἶσαστε τόσο βιαστικός. Πρὶν ἀπ' αὐτὸν προηγοῦνται ἄλλοι. "Αλλωστε γιὰ τὸν ἐπισμηνία Ν. Σ. ἔγραφα κι' ἄλλη φορά. Γεώργιον Χριστοδούλου, 'Ενταῦθα: Οἱ «Κατάσκοποι» δὲν θὰ ἐκδοθοῦν σὲ βιβλίο, ἂν δὲν τελειώση πρῶτα ἡ δημοσίευσίς των. Τὰ τεύχη ποὺ σᾶς λείπουν ὑπάρχουν στὰ γραφεῖα μας. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Βασίλεον Μ. Δημάδην, 'Ενταῦθα: "Ισως μὲ εἰρωνεύεστε, ἀλλὰ θὰ γράψω καὶ γιὰ τοὺς «σαλτασόρους» τῆς Κατοχῆς. Μάλιστα γιὰ ἕναν ἔχω πολλὲς σελίδες. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι κι' αὐτοὶ ἔκαναν «ἀντίστασι» μὲ τὸν τρόπο τους φυσικά. "Ας εἶνε. "Οταν θὰ τὸ διαβάσετε, θὰ τὰ ποῦμε. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστῶ. Μεν. Βερβίτσαν, Ἰωάννινα: Μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὑπεύθυνα ὅτι μὲ τ' ἀρχικὰ Α. Θ. Ε. δὲν ἔβρασε καμμιὰ ἐθνικὴ ὀργάνωσι στὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς. Οἱ κυριώτερες ἦσαν οἱ ἑξῆς: «'Απόλλων», «Μπουμπουλίνα», «Βύρωνες», «Πλούτων», «ΠΕΑΝ», «Ζεύς», «"Ομηρος», «Προμηθεύς» καὶ «'Αλίκη». Βαρθολομαίον Ποζανάκη, Κρήτη: Νὰ μοῦ στείλετε τὸ γράμμα σας γιὰ τὸν κ. Λουκὰ Λιναρᾶ καὶ θὰ τοῦ τὸ παρδώσω στὰ χέρια του. Εἴμαστε πολὺ φίλοι καὶ βλεπόμαστε καθημερινά. 'Η διεύθυνσι τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν ἀγάπη σας. Αλέκο Καραμαλέγκο, 'Ενταῦθα: Μὴν πιστεύετε στὶς διαδόσεις. Τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχω ὑπ' ὄψι γιὰ τὴ δρᾶσι του λένε ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο. 'Ο Ν. Α. ἦταν, εἶνε καὶ θὰ μείνη πατριώτης καὶ πρὸ παντὸς "Ελληνας. "Αν ἀμφιβάλλετε, περάστε ἀπ' τὰ γραφεῖα μας νὰ σᾶς δείξω ἐπίσημες ἐκθέσεις. Μίμη Βερελλάν. Καλλιθέα: Δυστυχῶς δὲν ἐλαβα κανένα τέτοιο γράμμα. 'Αφοῦ ὅμως ζῆτε μέσα στὴν 'Αθήνα σχεδόν, γιατὶ δὲν μοῦ τὸ φέρνατε ὁ ἴδιος στὰ γραφεῖα μας; Β. Αγγελ. συνταγματάρχην, 'Ενταῦθα: Δὲ βρίσκω λόγια νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τ' ἀποσταλέντα βιογραφικὰ σημειώματα τοῦ ἀειμνήστου Ι. Τ. Στὰ γραφεῖα μας ὑπάρχουν τὰ τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ» ποὺ σᾶς λείπουν. Ρούμπενς Μονάρτος, Θεσσαλονίκη: Σᾶς ἔγραψα καὶ περιμένω. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα θὰ γίνη ἡ μικρὴ ἐπανόρθωσι ποὺ μοῦ ζητᾶτε. Ιωάννην Παπαντωνίου, Βέρροια: Δὲν ἔλαβα κανένα τέτοιο γράμμα. Φωτογραφία τοῦ κ. Γιανάτου δὲν ἔχω. 'Η διεύθυνσί του εἶνε: Ἐμμ. Μπενάκη 40 καὶ μπορεῖτε νὰ τοῦ γράψετε νὰ σᾶς στείλη ὁ ἴδιος. 'Η διεύθυνσι τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Μανώλη Κουρτάκη, Ἡράκλειον Κρήτης: Τὰ στοιχεῖα τοῦ "Ερνεστ Χάντ ἔχουν ὡς ἑξῆς: No 1469 919 - 20 Anti Battery, R. A. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς ἦταν κρυμμένος στὸ σπίτι τῆς κ. Εὐαγγελιος Παράσχου, στὴν Καλλιθέα. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι παντρεύτηκε 'Ελληνίδα κι' ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του, τὸ Γιορκσάϊρ. Βενιαμίν, 'Ενταῦθα: Περιμένω νὰ μοῦ στείλετε τὴ φωτογραφία τοῦ ἀδελφοῦ σας. 'Αφοῦ συνεργάστηκε μὲ τὸν ἐπισμηνία Ναστάσιο Σκάλκο, σημαίνει πὼς ἀνῆκε στὴν «Ατδανς Φὸρς 133». Γιὰ τὰ θερμά σας λόγια εὐχαριστῶ. Ιωάννη Ντάβαρη, Κορωπί: Εὐχαρίστως. Περάστε ἀπ' τὰ γραφεῖα 12 - 2 Τετάρτη ἢ Σάββατο γιὰ νὰ τὰ ποῦμε ἀπὸ κοντά. Οἱ πληροφορίες σας πολὺ ἐνδιαφέρουσες καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Αἱμ. Χαδιαράκου, 'Ενταῦθα: Εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι δὲν ἔγραφα γιὰ τὸν ἐκτελεσθέντα σύζυγό σας. Εἶμαι πρόθυμος ὅμως νὰ γράψω σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ μοῦ στείλετε τὰ στοιχεῖα του. Πάντως γιὰ τὰ καλά σας λόγια, εὐχαριστῶ. Μαρία Καστριώτου, Κῶ) πολιν: Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς; "Αν θέλετε στείλτε μου τὴ διεύθυνσί του νὰ πάω νὰ τὸν συναντήσω ἐγώ. 'Η διεύθυνσι τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς εὐχαριστεῖ. Κωνσταντίνον Μανουηλίδην, Λάρισα: Νὰ μοῦ γράψετε ὅ,τι θέλετε. "Οχι ὅμως σὲ «ἡρωϊκὰ τετράστιχα» σὰν κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ στείλατε. Τὸ ρεπορτὰζ καὶ ἡ ποίησι ἀπέχουν ὅσο ὁ Βόρειος Πόλος ἀπ' τὸ Νότιο. Γεώργιον Νικολετάτον, 92 Ε. Τ. Π., Σ.Τ.Γ. 907: Χαίρομαι ποὺ γίνομαι σύντροφος τῆς «μοναξιᾶς» σας. Οἱ ἡρωϊσμοὶ δὲν ἦταν μονάχα στὴν Κατοχή. 'Εξακολουθοῦν ἀκόμη ἀπὸ τὰ φανταράκια μας, τοὺς θρυλικοὺς ἀκρίτες τῶν συνόρων μας. Γιὰ τὴν ἀγάπη σας εὐχαριστῶ. 'Αντώνιον 'Ανδρόνικον, 'Ενταῦθα: "Αν θέλετε περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας 12 - 2 Τετάρτη ἢ Σάββατο νὰ συζητήσουμε τὴν ὑπόθεσί σας. "Εχει ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ μοῦ ἀναφέρετε μοῦ εἶνε πολὺ γνωστά. Ιωάννη Παπαστάρου, 'Ενταῦθα: Οἱ «Κατάσκοποι» δὲν θὰ σταματήσουν πρὸς τὸ παρόν. Θὰ κυκλοφορήσουν σὲ βιβλίο μόλις τελειώση ἡ δημοσίευσίς των.

Γ. Β. Ι.

"Ενα ἐθιμο ποὺ στοίχισε ἀκριβὰ στὴν Ελλάδα

Τὸ κάψιμο τοῦ Ἰούδα

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ πιὸ γραφικά, ἀλλὰ καὶ πιὸ ταραχώδη παλαιὰ Μεγαλοβδομαδιάτικα ἔθιμα ἦταν καὶ τὸ κάψιμο τοῦ 'Ιούδα.

'Απ' τὴ Μεγάλη Πέμπτη, ἀπὸ τὴ νύχτα δηλαδὴ τῆς προδοσίας τοῦ Θεανθρώπου, ἄρχιζε στὶς γειτονιὲς τῆς 'Αθήνας τὸ «φτιάσιμο» τοῦ 'Ιούδα, τοῦ προδότη τοῦ Χριστοῦ.

Σὲ κάθε συνοικία ὑπῆρχαν εἰδικοὶ κατασκευασταὶ τοῦ ὁμοιώματος τοῦ 'Ισκαριώτη. Τὸ ἔφτιαναν δὲ μαζεύοντας ἀπ' τὶς γειτόνισσες διάφορα παληόρρουχα καὶ παραγεμίζοντάς τα μὲ ἄχυρα, πίτουρα, στουπὶ κι' ἐκρηκτικὲς ὅλες, καμμιὰ φορά.

Τὸ πρόσωπο τοῦ 'Ιούδα τὸ ζωγράφιζαν μὲ κόκκινη βαφὴ τῶν αὐγῶν τοῦ Πάσχα καὶ τοῦ ἔρραβαν γένεια καὶ μαλλιά, δίνοντάς του ὄψι φρικτὴ καὶ τερατώδη.

Τὸ ὁμοίωμα αὐτὸ τοῦ 'Ιούδα τὸ φύλαγαν ὡς τὴν Κυριακὴ τῆς 'Αναστάσεως, ὁπότε τὸ κρεμοῦσαν ἀπὸ ἕνα δέντρο ἔξω ποὺ στηναν πρόχειρα. ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ἢ σὲ ἰκρίωμα

Τὸ σχοινὶ τῆς κρεμάλας τοῦ 'Ιούδα τὸ ἔδεναν πάντα οἱ ἐπίτροποι τῆς ἐκκλησίας.

Τὸ ἀπομεσήμερο, μετὰ τὸ πασχαλινὸ φαγοπότι, ὅλη ἡ συνοικία, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ παπᾶς τῆς ἐκκλησίας, συγκεντρώνονταν μπρὸς στὸ ναὸ πάνοπλοι. Κι' ἄρχιζε τότε βροχὴ πυροβολισμῶν ἐναντίον τοῦ προδότη τοῦ Κυρίου.

Πρῶτος ἔπρεπε, κατὰ τὸ ἔθιμο, ν' ἀδειάση τὴν κουμπούρα του κατὰ τοῦ 'Ιούδα ὁ παπᾶς τῆς ἐκκλησίας.

Ζωσμένος, ὅπως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι, μὲ φυσεκλήκια, ὁ παπᾶς κραύγαζε πρὶν πυροβολήση:

—Καὶ ἀπελθὼν ἀπήγξατο!...

Δὲν περιοριζόταν ὅμως μόνον σ' αὐτό. "Εβριζε συγχρόνως, ἀναθεμάτιζε καὶ καταριόταν τὸν 'Ιούδα.

Πρῶτος, κατὰ τὸ ἔθιμο, ἄδειαζε τὴν κουμπούρα του κατὰ τοῦ 'Ιούδα ὁ παπᾶς τῆς ἐκκλησίας.

Μετὰ τὸν πυροβολισμὸ τοῦ παπᾶ, ἄρχιζε ν' ἀδειάζη τὰ ὅπλα του κατὰ τοῦ ὁμοιώματος ὁ λαός, ἐξαγριωμένος κατὰ τοῦ προδότη, μέσα σ' ἕνα φοβερὸ πανδαιμόνιο. Πυροβολοῦσαν ἀκόμα κι' οἱ γυναῖκες!

Τὸ πανηγῦρι κρατοῦσε ὡς τὴν τρίτη ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας αὐτῆς ξεκρεμοῦσαν τὸν 'Ιούδα, κατατρυπημένον ἀπὸ τὶς σφαῖρες καὶ τὸν ἔσερναν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, σὲ μέρος χέρσο καὶ ἄγριο. 'Εκεῖ τὸν ἔβαθαν καὶ σκέπαζαν τὸν τάφο του μὲ πέτρες.

Τὸ σχοινὶ τῆς κρεμάλας τοῦ 'Ιούδα τὸ πετοῦσαν πάνω ἀπ' τὸ σωρὸ τῶν πετρῶν. Κι' οἱ διαβάτες ποὺ περνοῦσαν ἀπ' τὸν τάφο τοῦ προδότη ἔκαναν τὸ σταυρό τους κι' ἔφτυναν στὸν κόρφο τους.

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ μεγάλων κακῶν καὶ περισπασμῶν γιὰ τὴν 'Ελλάδα.

Στὰ 1849, αὐτοὶ ποὺ ἔμεναν στὸ Ψυρρῆ, ἐπέμεναν νὰ κάψουν τὸν 'Ιούδα στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τους.

'Η ἀστυνομία ὅμως εὑρισκε τὸ μέρος αὐτὸ ὄχι κατάλληλο, λόγω τοῦ στενοῦ χώρου, γιατὶ ἤξερε, ἀπὸ ἄλλες χρονιές, πόσοι σκοτώνονταν καὶ τραυματιζόντουσαν ἀπὸ τὶς ἀδέσποτες σφαῖρες. 'Υπόδειξε λοιπὸν στοὺς Ψυρριῶτες νὰ κάψουν τὸν 'Ιούδα τους στὴν πλατεῖα Κουμουνδούρου, ποὺ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἦταν πολὺ ἀραιὰ κατοικημένη.

Οἱ Ψυρριῶτες ἐξαγριώθηκαν. Φαντάστηκαν ὅτι ἡ ἀστυνομία ἔλαβε τὸ μέτρο αὐτὸ κατόπιν ἐπεμβάσεως ἑνὸς παμπόνηρου καὶ καταφερτζῆ 'Εβραιοπορτογάλου, τοῦ περίφημου Πατσίφικου, ποὺ κατοικοῦσε κοντὰ στὴν πλατεῖα Ψυρρῆ, στὴν ὁδὸν Καραϊσκάκη.

Τὰ ἐπακόλουθα τῆς παρεξηγήσεως αὐτῆς ἀποφεύγουμε νὰ τὰ περιγράψουμε πλατειὰ γιατὶ εἶνε γνωστὰ σ' ὅλους. Οἱ Ψυρριῶτες παρασυρμένοι ἀπὸ θρησκευτικὸ φανατισμὸ ἔκαναν γιουροῦσι στὸ σπίτι τοῦ Πατσίφικου κι' ἔσπασαν ὅ,τι βρῆκαν μπροστά τους.

'Ο Πατσίφικος ξέφυγε πηδῶντας ἀπὸ στέγη. "Υστερ' ἀπ' αὐτό, ὁ 'Εβραιοπορτογάλος, ποὺ ἦταν "Αγγλος ὑπήκοος, ζήτησε γι' ἀποζημίωσι 350 χιλιάδες φράγκα χρυσᾶ, ἐνῶ τὸ γοικοκυριό του ποὺ καταστράφηκε ἦταν πενιχρότατο!

'Η ἀπαίτησι τοῦ Πατσίφικου ἀναφέρθηκε στὸ σχετικὸ ἀγγλικὸ τελεσίγραφο ποὺστειλε ἡ 'Αγγλία στὴν 'Ελλάδα. Καὶ γιὰ ν' ἀναγκασθῆ ἡ φτωχὴ πατρίδα μας νὰ πληρώση, ὁ ἀγγλικὸς στόλος τὴν τιμώρησε μὲ σκληρὸ ἀποκλεισμό.

"Επειτα ἀπ' τὸ θλιβερὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο, οἱ ἀρχὲς πῆραν τὴν ἀπόφασι ν' ἀπαγορεύσουν τὸ ἔθιμο τοῦ καψίματος τοῦ 'Ιούδα, γιατὶ ξάναφτε τὸ θρησκευτικὸ φανατισμὸ τοῦ λαοῦ.

Οἱ 'Αθηναῖοι ὅμως δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν κουβέντα γιὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Περισσότερο μάλιστα ἀπὸ τοὺς πολίτες ξεσηκώθηκαν πολλοὶ στρατιῶτικοί, ἀπομειναρία τοῦ 21. "Ολοι αὐτοὶ εἶχαν τὴ γνώμη ὅτι χάρις στὸ πασχαλινὸ αὐτὸ ἔθιμο, ὁ ἑλληνικὸς λαός... συνήθιζε στὴ χρῆσι τῶν ὅπλων καὶ στὴ μυρωδιὰ τῆς μπαρούτης!

Οἱ ἀρχὲς ὅμως ἐπέμειναν. Καὶ σιγὰ - σιγὰ οἱ 'Αθηναῖοι δέχτηκαν νὰ καίνε τὸν 'Ιούδα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι.

Μὲ τὸ πέρασμα ὅμως τῶν χρόνων ἄρχισε νὰ παραμελῆται καὶ νὰ ξεχνιέται καὶ τὸ ἔθιμο αὐτό.

'Ο τελευταῖος 'Ιούδας κάηκε στὴν πρωτεύουσα στὰ 1888, στὸν "Αγιο Παῦλο, ὅπου ὑπῆρχε τότε πευκῶνας κι' ἕνα πηγάδι μὲ δροσερὸ νερό.

'Από τὰ 1889 ἡ ἀστυνομία ἀπαγόρευσε τὸ ἔθιμο αὐστηρότατα. Καὶ καμμιὰ 'Αθηναϊκὴ συνοικία δὲν τόλμησε νὰ παραβῆ τὴ διαταγή αὐτή.

Μόνο στὶς ἐπαρχίες διατηρήθηκε τὸ πασχαλινὸ αὐτὸ ἔθιμο ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Τὰ θαύματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς

Τὰ προκάλεσε ἕνας κομήτης

Οἱ ποιηταὶ ποὺ φαντάζονται τὰ ἄστρα αἰώνια καὶ τὸ στερέωμα ἀμετάβλητο στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων... δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται! Αὐτὴς τῆς γνώμης εἶνε ὁ δόκτωρ Ἰμμανουὴλ Βελικόφσκυ, ἕνας ἐπιστήμων ποὺ ἔγραψε καὶ ἐξέδωσε τελευταίως ἕνα ἐνδιαφέρον βιβλίο μὲ τίτλο «Σύγκρουσις τῶν κόσμων». Στὸ ἔργο αὐτό, ὁ δόκτωρ Βελικόφσκυ ὑποστηρίζει καὶ προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ μὲ θετικὰ ἐπιχειρήματα ὅτι συνέβησαν στὴν πραγματικότητα πολλὰ ἀπ' τὰ κολοσσιαῖα «θαύματα» τῶν ἀρχαίων χρόνων, ποὺ περιγράφονται ἀπ' τὴ μυθολογία ἢ ἀπ' τὰ θρησκευτικὰ κείμελα διαφόρων λαῶν. Κατὰ τὴ θεωρία του, τὸ Σύμπαν, ποὺ μᾶς φαίνεται τόσο καλὰ τακτοποιημένο καὶ σταθερό, μοιάζει πραγματικὰ σὰν ἕνα ἐργοστάσιο πυροτεχνημάτων! Μπορεῖ δηλαδὴ κάθε στιγμὴ νὰ ἐκραγῇ ἀπὸ μιὰ τυχαία σπίθα καὶ νὰ ἐκτοξεύσῃ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις οὐράνιες «ρουκέτες», ποὺ θὰ προκαλέσουν τότε τεράστιες καὶ ἰλιγγιώδεις συγκρούσεις.

Ὑποστηρίζει ἐξ ἄλλου ὅτι ἔχει συμβῇ συχνὰ νὰ περάσῃ ἕνας κομήτης πολὺ κοντὰ ἀπ' τὴ Γῆ καὶ νὰ δημιουργήσῃ θεομηνίες, πλημμύρες, κλπ. Ἕνα πελώριο βάραθρο ποὺ ὑπάρχει στὴν Ἀριζόνα, τὸ περίφημο «Κάνυον τοῦ Διαβόλου», εἶνε — κατὰ τὸ δόκτορα Βελικόφσκυ — ἡ τρύπα ποὺ ἄνοιξε ἡ σύγκρουσις ἑνὸς κομήτου μὲ τὴ Γῆ.

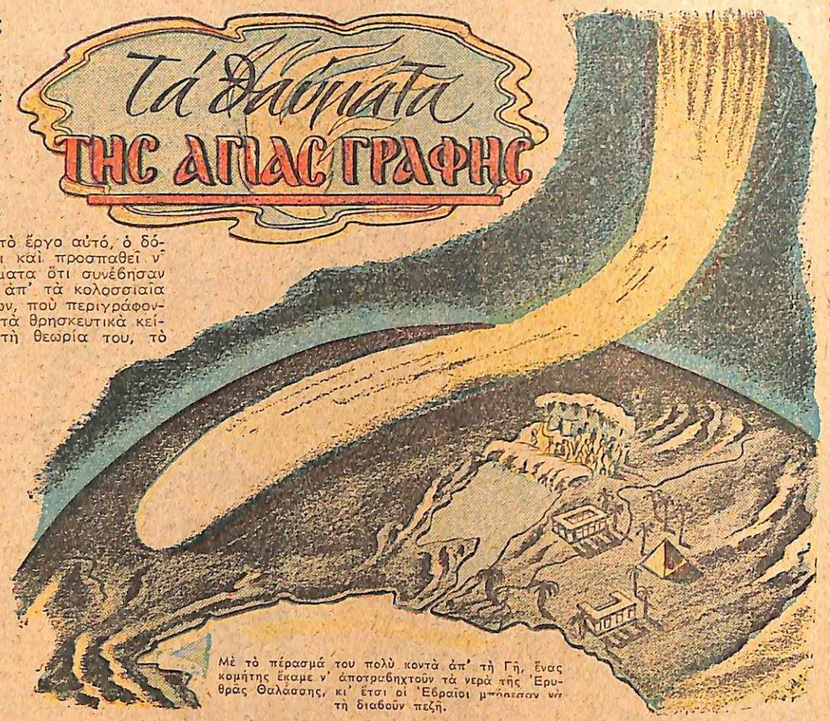

Μὲ τὸ πέρασμά του πολὺ κοντὰ ἀπ' τὴ Γῆ, ἕνας κομήτης ἔκαμε ν' ἀποτραβηχτοῦν τὰ νερὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, κι' ἔτσι οἱ Ἑβραῖοι μπῆκαν στὴ διαβοῦν πεζῇ.

Διάφορα ὑπερφυσικὰ γεγονότα ποὺ ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή, βρίσκουν μιὰν ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι στὸ βιβλίο τοῦ δόκτορος Βελικόφσκυ. Ὑποστηρίζει π.χ. ὁ συγγραφεύς του ὅτι οἱ πέτρες ποὺ ἔπεσαν ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ τρομοκράτησαν τοὺς Χαναναίτες, στὴ μεγάλη μάχη τῆς Γαβαών, ἦταν μιὰ βροχὴ μετεωρολίθων. Τὸ κοινὸ αὐτὸ φυσικὸ φαινόμενον ἔδωσε τὴ νίκη στοὺς Ἑβραίους τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουν ὅμως τὸ θρίαμβό τους οἱ Ἰσραηλῖτες, ἔπρεπε νὰ κυνηγήσουν καὶ ν' ἀποδεκατίσουν τοὺς ἐχθροὺς ποὺ ἔφευγαν. Δυστυχῶς, θὰ τοὺς ἐμπόδιζε τὸ σκοτάδι — γιατὶ πλησίαζε πιὰ νὰ βραδυάσῃ. Τότε ὁ ἀρχηγός τους, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, εἶπε τὸ περίφημο ἐκεῖνο: «Στῆθι, ἥλιος, κατὰ Γαβαών...». Καὶ πραγματικά, ὁ ἥλιος σταμάτησε, ἢ μᾶλλον ἀργησε πολὺ νὰ δύσῃ, κι' ἔτσι οἱ Ἑβραῖοι βρῆκαν τὸν καιρὸ νὰ συμπληρώσουν τὴ νίκη τους.

Αὐτὰ λέει ἡ Ἁγία Γραφή. Ὁ δόκτωρ Βελικόφσκυ λοιπὸν ἐξηγεῖ ὅτι, στὴν περίπτωσι αὐτή, ἕνας μεγάλος κομήτης ἔτυχε νὰ περάσῃ πολὺ κοντὰ ἀπ' τὴ Γῆ, κι' ἡ μαγνητικὴ ἕλξις του ἐλάττωσε προσωρινὰ τὴν ταχύτητα τῆς περιστροφῆς της. Γι' αὐτὸ ἡ ἡμέρα ἐκείνη διήρκεσε περισσότερες ὧρες.

Ἕνα ἄλλο ἀποτέλεσμα, ἀπ' τὴν ἀεριώδη ὕλη τῆς οὐρᾶς τοῦ κομήτου, ἦταν μιὰ βροχὴ κοκκινωπῆς σκόνης. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ «ὅλα τὰ νερὰ ἔγιναν αἷμα», ὅπως βεβαιώνει ἡ Ἁγία Γραφή.

Ὁ ἴδιος κομήτης εἶχε ξαναεμφανισθῇ πολλὰ χρόνια ἐνωρίτερα καὶ εἶχε προκαλέσει ἀκόμη ἕνα «θαῦμα» στὸ ἴδιο περίπου μέρος τοῦ κόσμου: Μὲ τὴ μαγνητικὴ ἕλξι του, ἔκαμε ν' ἀποτραβηχτοῦν γιὰ λίγο τὰ νερὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Οἱ Ἑβραῖοι μπόρεσαν τότε νὰ περάσουν πεζὴ στὴν ἀντικρυνὴ ξηρά. Ὅταν ὅμως ἐπεχείρησαν νὰ τοὺς κυνηγήσουν οἱ ἐχθροί τους, οἱ Αἰγύπτιοι, ἡ θάλασσα ξαναγύρισε στὴ θέσι της — γιατὶ εἶχε πιὰ ἀπομακρυνθῇ ὁ κομήτης — τοὺς σκέπασε καὶ τοὺς ἔπνιξε.

Ὁ Βελικόφσκυ βεβαιώνει ὅτι ὁ μεγάλος αὐτὸς κομήτης ἀναφέρεται ἐπίσης στὰ ἀρχαῖα κείμενα τῶν Κινέζων καὶ τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Ἀμερικῆς. Μιὰ ἀπ' τὶς συνέπειες ποὺ προκαλοῦσε, ἦταν νὰ κάνῃ ἄγονο γιὰ πολλὰ χρόνια τὸ ἔδαφος πάνω ἀπ' τὸ ὁποῖο περνοῦσε. Γι' αὐτὸ οἱ Ἑβραῖοι κινδύνεψαν νὰ πεθάνουν τῆς πείνας, μετὰ τὴ διάβασι τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, καὶ σώθηκαν μόνο χάρις στὸ μάννα, δηλαδὴ σ' ἕνα εἶδος θρεπτικῶν σπόρων ποὺ βρῆκε ὁ ἀρχηγός τους Μωϋσῆς.

Στὴ μάχη τῆς Γαβαών, οἱ Χαναναίτες δέχθηκαν μιὰ βροχὴ μετεωρολίθων ἀπ' τὸν οὐρανό, ποὺ ἦταν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀποτέλεσμα τῆς ἀκανόνιστης κινήσεως τῆς Ἀφροδίτης.

Οἱ ἐρευνες τοῦ δόκτορος Βελικόφσκυ τὸν ἔπεισαν ἐξ ἄλλου ὅτι ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη τὸν 20ὸ αἰῶνα π.Χ. Σχηματίσθηκε ἀργότερα, ἀπὸ μιὰ ἔκρηξι ποὺ συνέβη σ' ἕνα ἄλλο οὐράνιο σῶμα. Καθὼς μάλιστα ἀκολουθοῦσε στὴν ἀρχὴ μιὰν ἀκανόνιστη τροχιά, λίγο ἔλειψε νὰ συγκρουσθῇ μὲ τὸν Ἄρη καὶ μὲ τὴ Γῆ. Τὴν ἐποχὴ αὐτή, θὰ προκάλεσε ἀσφαλῶς διάφορα συνταρακτικὰ φαινόμενα, ποὺ θεωρήθηκαν τότε ὡς ὑπερφυσικά. Ἴσως μάλιστα ἕνα ἀπ' αὐτὰ νάταν καὶ ἡ βροχὴ τῶν μετεωρολίθων ποὺ διασκόρπισε τοὺς Χαναναίτες στὴ Γαβαών.

Εὐτυχῶς, ὁ καινούργιος πλανήτης μπῆκε κατόπιν σὲ πειθαρχία, ἀφοῦ εἶχε ἀπειλήσει νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμο μας...

Οἱ περίεργες αὐτὲς θεωρίες τοῦ δόκτορος Βελικόφσκυ ἔχουν προκαλέσει ἤδη ζωηρότατες συζητήσεις στὸν ἐπιστημονικὸ κόσμο.

✪✪

Τὰ μυστήρια τοῦ Ἄρεως

Ὁ Ρῶσσος ἐπιστήμων καθηγητὴς Γκρέγκορ Τύχωφ ἀνήγγειλε ὅτι καλλιέργησε λειχῆνες κι' ἄλλα κατώτερα φυτά, ὅμοια μ' ἐκεῖνα ποὺ ὑπάρχουν στὸν Ἄρη! Διάλεξε γι' αὐτὸ τὸ πείραμά του τοὺς βράχους τῶν κορυφῶν τῆς ὀροσειρᾶς Ἀλτάϊ, ὅπου πιστεύει ὅτι ἐπικρατοῦν κλιματολογικὲς συνθῆκες ἀνάλογες μὲ τοῦ Ἄρεως. Οἱ ἐπιστήμονες ὅμως τῆς Δύσεως ἐκφράζουν πολλὲς ἀμφιβολίες γι' αὐτὲς τὶς διαβεβαιώσεις του.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, οἱ ἀστρονόμοι ἀσχολήθηκαν καὶ πάλι μὲ τὸν Ἄρη καὶ μὲ τὶς θεωρίες ποὺ τὸν ἀφοροῦν. Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη πολλῶν ἐπιστημόνων, ὁ πλανήτης αὐτὸς γνώρισε ἕνα ἀνώτερο πολιτισμό, τώρα ὅμως ἀργοπεθαίνει ἀπ' τὴν ἀνυδρία, τὸ θανάσιμο αὐτὸ ἐχθρὸ κάθε ζωῆς.

— Γιὰ τὸ Θεό, κοῦκλα μου, μὴ ζυγώνῃς κοντὰ στὶς λαμπάδες καὶ θὰ μοῦ λυώσουνε.
(Τοῦ Π. Παυλίδη)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ
ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

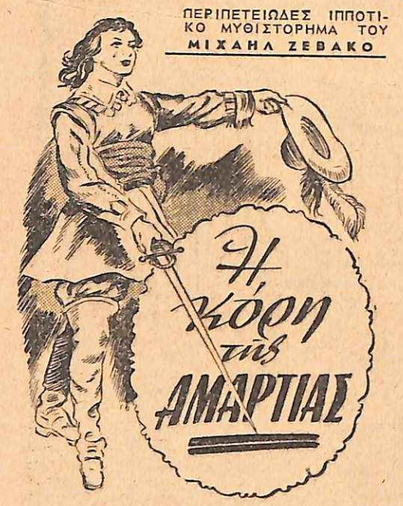

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Το ερωτευμένο λιοντάρι

Ολομόναχος, μέσα στο πολυτελές σαλόνι του, ντυμένος με κατακόκκινη τήβεννο, στολισμένη με δαντέλλες και πολύτιμα πετράδια, με ύφος τρομερό, ο πανίσχυρος και τρομερὸς καρδινάλιος Ρισελιὲ συλλογίζεται την άγαπημένη του. Ο καρδινάλιος πρόκειται νὰ τελέσῃ ὁ ἴδιος μιὰ λειτουργία γιὰ νὰ ἐγκαινιάσῃ τὸ καινούργιο του μέγαρο. Στὴ λειτουργία θὰ παρασταθοῦν ὁ βασιλιάς, οἱ πρίγκηπες, οἱ αὐλικοὶ καὶ ὅλοι οἱ εὐγενεῖς.

Μὰ ὁ Ρισελιὲ εἶνε ἀνήσυχος καὶ μουρμουρίζει μὲ πείσμα καὶ πόνο :

— "Ολοι θάρθοῦν, γιατὶ ὅλοι τρέμουν τὴν παντοδυναμία μου! Αὐτὴ ὅμως δὲν θάρθῃ!... Μοῦ τὸ παράγγειλε!... Μὲ συντρίβει μὲ τὴν περιφρόνησή της!... Εἶνε ἡ μόνη μέσα στὴ Γαλλία καὶ στὴν Εὐρώπη ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ μένα!... Μὲ ταπεινώνει ἐμένα, μιὰ γυναίκα, ἐμένα ποὺ κυβερνῶ ὁλόκληρο βασίλειο! Τί νὰ κάνω, Θεέ μου; Ὅλα θὰ τἄδινα καὶ δόξα καὶ πλοῦτο καὶ τὰ βασίλεια τῆς γῆς κὰι τὴν ψυχή μου ἀκόμα γιὰ ἕνα βλέμμα τῆς βασίλισσάς μου, τῆς Ἄννας τῆς Αὐστριακῆς! Εἶνε βασίλισσα, μὰ κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι κατώτερός της...

Ἐξαφνα μιὰ φωνὴ ἀντηχεῖ:

— Πανιερώτατε, ἡ Μεγαλειότης της ἔφτασε στὸ παρεκκλήσιο.

Ο καρδινάλιος ἀναπηδάει.

Μπροστά του ὑποκλίνεται ἕνας καλόγηρος μὲ μακρυὰ γενειάδα, μὲ κορμοστασιὰ μπράβου, ἕνας διαβολοκαπουτσίνος. Χλωμὸς ὁ Ρισελιέ, τὸν ἁρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ ψιθυρίζει :

— Κορινιάν! Λὲς ἀλήθεια;

— Λέω, ὅτι σὲ λίγο θὰ τὴν δῆτε νὰ σᾶς χαρίζῃ τὸ πρῶτο της χαμόγελο, ἀπαντάει ὁ καλόγηρος.

— Μήπως γελιέσαι; τραυλίζει ὁ καρδινάλιος. Μήπως σάλεψαν τὰ λογικά σου;

— Λέω, ὅτι ἀρκεῖ νὰ θέλετε, κι' ἐκείνη θὰ γίνῃ δική σας, Πανιερώτατε.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Ἐξηγήσου.

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ γυρίζω ἀπὸ τὸ Λοῦβρο. Συνάντησα ἐκεῖ τὴν κυρία Ντὲ Ξιβραὶ καὶ τῆς εἶπα τὸ λογάκι μου. Τῆς εἶπα δηλαδὴ ὅτι τὸ παλάτι αὐτὸ ποὺ ἐγκαινιάζεται σήμερα, δὲν τὸ προορίζετε γιὰ τὸν ἑαυτό σας, ἀλλὰ γιὰ τὴ βασίλισσα...

— Τελείωνε... τελείωνε... φωνάζει ὁ Ρισελιέ.

— Λοιπόν, Πανιερώτατε, ἡ βασίλισσα περιμένει τώρα τὴν ἐπιβεβαίωσι τῶν λόγων μου. Πότε θέλετε νὰ πάω στὸ Λοῦβρο τὴν ἐπιστολὴ ποὺ θὰ γράψετε στὴν Ἄννα τὴν Αὐστριακή;

Ο καρδινάλιος πνίγει ἕνα στεναγμὸ καὶ ἀπαντᾶ:

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα θὰ σὲ περιμένω στὸ σπίτι τῆς Βασιλικῆς Πλατείας.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνας ἄνθρωπος μαυροντυμένος ἀπομακρύνεται πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα, ποὺ ἦταν κρυμμένος καὶ κρυφάκουγε.

Ο ἀδελφὸς Κορινιὰν ὑποκλίνεται ταπεινὰ καὶ φεύγει. Στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ σκοντάφτει πάνω σὲ κάποιον ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ μπῇ.

Ο νέος αὐτὸς ἐπισκέπτης εἶνε κοντέχοντρος, κοιλαρᾶς, ἔκτρωμα τῆς φύσεως σπανός, μὲ φάτσα κατασκόπου.

Ρασκάς, φωνάζει ὁ Κορινιάν, πάντα θὰ μπερδεύεσαι στὰ πόδια μου;

— Κορινιάν. μουγκρίζει ὁ Ρασκάς, πάντα θὰ φυτρώνῃς μπροσά μου;

— Μοῦ παραφορτώνεσαι, μικρέ μου Ρασκάς!

— Μὲ παραζαλίζεις, κρεμανταλὰ μου, Κορινιάν.

Εἶνε ἕτοιμοι ν' ἁρπαχτοῦν σὰν τὰ κοκόρια, μὰ διάζονται καὶ οἱ δυό.

— Θὰ ξαναϊδωθοῦμε, λέει ὁ Κορινιάν.

— Θὰ ξαναϊδωθοῦμε, λέει κι' ὁ Ρασκάς, τρίζοντας τὰ δόντια του.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Ρισελιὲ εἶνε βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ἡ συγκίνησί του εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε ἀργεῖ ν' ἀντιληφθῇ τὸ Ρασκάς, ποὺ λαχανιασμένος καὶ σκονισμένος ὑποκλίνεται διαρκῶς μπροστά του.

Ἐπιτέλους, ὁ καρδινάλιος τὸν ἀντιλαμβάνεται καὶ τὸν ρωτάει ἀπότομα :

— Τί γίνεται ἡ κυρία Ντὲ Λεσπάρ;

Ο κατάσκοπος στηλώνει τὸ κορμί του κι' ἀπαντάει μὲ μιὰ λέξι μόνο:

— Πέθανε!

Ο καρδινάλιος χαμογελάει ἱκανοποιημένος. Τὸ μῖσος του εἶνε τρομερό, ὅπως κι' ἡ ἀγάπη του.

— Πέθανε;... Καλά!... Πές μου τώρα ποιὸς τὴ βοήθησε νὰ πεθάνῃ; ρωτάει σιγανά.

Ο Ρασκὰς ἀνατριχιάζει. Διστάζει. Πρέπει νὰ πῇ ἕνα μεγάλο ψέμμα. Τέλος παίρνει τὴν ἀπόφασι κι' ἀπαντᾶ :

— Ἐγώ, Πανιερώτατε, ἐγώ!

— Ρασκάς, εἶσαι ἕνας πιστὸς ὑπηρέτης. Πήγαινε στὸν ταμία μου... σὲ περιμένει... Ἡ λέξι, ποὺ μοῦ εἶπες ἀξίζει νὰ ζυγιστῇ μὲ χρυσάφι... Πήγαινε τώρα κι' ἔλα τὸ βράδυ σπίτι μου νὰ μοῦ διηγηθῇς μὲ λεπτομέρειες πῶς πῆγε τὸ ταξεῖδι σου καὶ πῶς ἔγινε αὐτὴ ἡ δουλειά.

— Μιὰ στιγμή, Πανιερώτατε, λέει ὁ Ρασκάς. "Επρεπε νὰ εἶμαι ἐδῶ πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, ἀφοῦ ἡ κυρία Ντὲ Λεσπὰρ «πέθανε» στὶς 23 Φεβρουαρίου. Ἡ ἀργοπορία μου αὐτὴ συνέβη γιατὶ ἀναζητοῦσα κάποιον ποὺ ἐξαφανίσθηκε τὴν ἑπομένη τῆς κηδείας. Κάποιον ποὺ τὸν κατασκόπευα ἐπὶ ἕνα μήνα, καὶ ποὺ μοῦ γλύστρησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χέρια, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ θὰ τὸν ἔπιανα. Μὰ ποῦ θὰ μοῦ πάῃ.. Θὰ τὸν ξαναβρῶ!

— Γιὰ πὸιον μοῦ μιλᾶς, Ρασκάς; Δὲν μ' ἀρέσουν τὰ μυστήρια. Τὸ ξέρεις.

ΓΙΑ ΛΙΓΗ ΖΕΣΤΑΣΙΑ

— Δυστυχῶς, γυναῖκα, δὲν θὰ μποροῦσα νὰρθω νωρὶς γιατὶ ἔχω πολλὴ δουλειὰ ἀπόψε!...

("Απὸ τὸ «Marius»)

— Συγγνωμην, Πανιερώτατε. Γιὰ κεῖται γιὰ τὴν κόρη τῆς γαλαζοαίματης αὐτῆς κυρίας, γιὰ τὴν Ἀνναΐδα ντὲ Λεσπάρ...

— Τὴν Ἀνναΐδα! Αὐτὸ τὸ κοριτσόπουλο;

— Αὐτὸ τὸ κοριτσόπουλο κυβερνοῦσε τὴ μητέρα του, ἀπαντάει ὁ κατάσκοπος. Ἀπατηθήκαμε, Πανιερώτατε. Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔπρεπε νὰ χτυπήσουμε! "Επρεπε νὰ τὴ σκοτώσουμε καὶ ν' ἀφήσουμε τὴ μητέρα της νὰ ζήσῃ.

Ο καρδινάλιος τινάζεται ἀπότομα. Τὰ σκληρὰ μάτια του ἀστράφτουν.

Ο Ρασκὰς ἐξακολουθεῖ :

— Αὐτὴ ἦταν ὁ κίνδυνος, Ἐκλαμπρότατε! Μοῦ ξέφυγε ὅμως! Ἀλλοιῶς θὰ τὴν εἶχα στείλει ν' ἀνταμώσῃ τὴ μητέρα της. Ὢ! πιστέψτε με... Εἴκοσι εὐπατρίδες συνωμότες δὲν ἀξίζουν, ὅσο ἀξίζει αὐτὸ τὸ κορίτσι... Ἴσως νἄρθῃ νὰ σᾶς βρῇ... Εἶνε ἄξια νὰ φτάσῃ ὡς ἐδῶ μέσα... Ἂν συμβῇ αὐτὸ προσέξτε!... Οὔτε τρέμει, οὔτε συγχωρεῖ, οὔτε ἀφοπλίζεται ἡ Ἀνναΐδα ντὲ Λεσπάρ!

Ο Ρισελιὲ κατσουφιάζει. Δὲν σκέφτεται πιὰ τὴν ἀγαπημένη του. Σχεδιάζει τώρα μιὰ δολοφονία. Κάνει ἕνα προσχέδιο γιὰ νὰ πιάσῃ αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἐχθρά του, τὴν Ἀνναΐδα. Ἂν τὴν βάλῃ στὸ χέρι θὰ τὴν δεχτῇ ὁ τάφος. Καὶ οἱ τάφοι εἶνε βουβοί, δὲν μιλάνε...

Ἐξαφνα στηρίζει τὰ μάτια του στὸν κατάσκοπο.

— Ρασκάς, τὸν ρωτάει, εἶδες στὸ Ἀνζὲ αὐτὸν τὸν βαρῶνο ντὲ Σαιμπριάκ;

Ο Ρασκὰς ἀνατριχιάζει, μὰ δὲν τὸ δείχνει.

— Μάλιστα, Πανιερώτατε, ἀπαντάει. Ξεκίνησε γιὰ τὸ Παρίσι τὴν ἴδια μέρα μὲ μένα. Εἶνε ἐφοδιασμένος μὲ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἐκλαμπρότητά σας γιὰ νὰ τὸν δεχθῆτε σ' ἀκρόασι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πολύτιμος γιὰ σᾶς, Πανιερώτατε. Εἰκοσιτριῶν χρονῶν, χεροδύναμος, σβέλτος καὶ στὸ σπαθὶ καλλίτερος ἴσως ἀπὸ τὸν φημισμένο Τραγκαβέλ!

— Τὸν Τραγκαβέλ;

— Μάλιστα. Τοῦ ἀριστοτέχνη τῆς ξιφομαχίας ποὺχει τὴν πιὸ πολυσύγχαστη ὁπλομαχητικὴ σχολὴ στὸ Παρίσι. Τὸν ξέρω καλὰ τὸν Τραγκαβέλ, Πανιερώτατε. Πρέπει κι' αὐτὸν νὰ τὸν πάρετε μὲ τὸ μέρος σας.

— Θὰ δοῦμε, θὰ δοῦμε, φιθυρίζει ὁ Ρισελιέ. Οἱ ἀναφορὲς τῶν κατασκόπων μοῦ λένε, ὅτι αὐτὸς ὁ Σαιμπριὰκ λατρεύει τὴ δεσποινίδα ντὲ Λεσπάρ. Εἶνε ἀλήθεια;

— Ἀλήθεια, Πανιερώτατε. Καὶ τὴν ψυχή του θὰ πουλοῦσε στὸ διάβολο, ἀρκεῖ ὁ διάβολος νὰ τοῦ πρόσφερε τὴν Ἀνναΐδα.

Καὶ συνεχίζει ἀπὸ μέσα του ὁ κατακαχθόνιος Ρασκάς :

«Χμ... τὴν ἔχει πουλήσει κι' ὅλας τὴν ψυχή του στὸ διάβολο, ἀφοῦ γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν κόρη ξεμπέρδεψε τὴ μητέρα».

— Ἄκουσε δῶ, Ρασκάς, λέει ὁ Ρισελιὲ χαμογελώντας, ἀπαίσια. Μὴ φροντίζῃς πιὰ γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι. Ἐσὺ μ' ἀπάλλαξες ἀπ' τὴ μητέρα. Ὁ Σαιμπριὰκ θὰ μ' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν κόρη.

— Πῶς, Πανιερώτατε;

— Μὲ τὸ νὰ τὴν παντρευτῇ!

Ο Ρασκάς, ὁ κατάσκοπος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ μαχαιριοῦ καὶ τῶν δολοφονιῶν ἀνατριχιάζει βλέποντας τὸ σατανικὸ χαμόγελο ποὺ πλανιέται στὰ χείλη τοῦ καρδιναλίου.

Ο Ρισελιὲ τοῦ γνέφει ν' ἀποσυρθῇ.

Κι' ἐνῶ ὁ κατάσκοπος φεύγει, μουρμουρίζει μὲ φρίκη:

—Ο Σαιμπριάκ, σύζυγος τῆς Ἀνναΐδας ντὲ Λεσπάρ!... Εἶναι φρικτό!... Ο Σαιμπριάκ!... Φρικτό...φρικτό.

Ο καρδινάλιος χτυπᾶ τὸ κουδοῦνι.

"Ενας ὑπηρέτης παρουσιάζεται.

—Ἀνοῖχτε τὶς πόρτες! προστάζει ὁ πανίσχυρος Ρισελιέ.

Οἱ μεγάλες πόρτες ἀνοίγουν, τραβιοῦνται τὰ βαριὰ παραπετάσματα καὶ μπαίνουν μέσα ὑποκλινόμενοι βαθειὰ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀκολουθίας του. Ὁ Ρισελιὲ προηγεῖται ὅλων αὐτῶν τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν ἄλλων αὐλικῶν του ποὺ πηγαίνουν πρὸς τὸ παρεκκλήσιο. Τὴν ὥρα αὐτὴ τὸ παρεκκλήσιο παρουσιάζει μεγαλοπρεπὲς θέαμα. Βρίσκονται ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΓ', ἡ σύζυγός του, ἡ ὡραία "Αννα ἡ Αὐστριακή, ἡ μητέρα του Μαρία τῶν Μεδίκων, ὁ Γαστὼν ντ' Ἀνζοῦ, οἱ Κονδέ, οἱ Ροάν, οἱ Κομπαλέ, οἱ Μοντμορανσύ, ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄρχοντες τῆς Γαλλίας, ὅλοι οἱ αὐλικοί, ὅ,τι ὡραῖο καὶ μεγαλοπρεπὲς ἔχει νὰ δείξῃ ἡ ἔνδοξη αὐτὴ χώρα. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ γενναῖοι εὐπατρίδαι σκύβουν τὸ κεφάλι τους μπροστὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο. Τὸν καρδινάλιο Ρισελιέ! Ο καρδινάλιος τοὺς κυττάζει περήφανα. "Εξαφνα ὅμως τὸ πρόσωπό του σκοτεινιάζει.

Στὸ βάθος τοῦ παρεκκλησίου στέκεται περήφανη μιὰ νέα ποὺ δὲν σκύβει μπροστά του τὸ κεφάλι της, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, ποὺ τὸν κυττάει προκλητικά, ἀψηφιστά, τολμηρά.

Ο Ρισελιὲ χλωμιάζει ἀπὸ λύσσα...Τρέμει ὁ Ρισελιέ... Τὰ μάτια του ἀντιφεγγίζουν ἀπειλές, ἀναθέματα, κατάρες. Μὰ ἡ νέα δὲν χαμηλώνει τὸ βλέμμα της. Στὶς βουβὲς φοβέρες του, ἀπαντάει μ' ἄλλες φοβέρες, καὶ στὶς κατάρες του μὲ κατάρες.

Εἶναι μιὰ σιωπηλὴ κήρυξις ἀμείλικτου πολέμου μέχρις ἐσχάτων.

Ο Ρισελιὲ διευθύνεται κατόπιν πρὸς τὸ βωμό. Μὰ εἶναι χλωμός, πράσινος σχεδὸν ἀπὸ μῖσος ἢ ἀπὸ τρόμο γιατὶ ξέρει καλά, ὅτι ἡ νέα αὐτὴ στηρίζεται στὸ Δίκαιό, διψᾷ Εκδίκησι κι' ἔρχεται καιο, διψᾷ Εκδίκησι κι' ἔρχεται καιρὸ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ τῆς λέει μπορεῖ νὰ τὸν στείλῃ σίγουρα στὴν κρεμάλα.

Ἡ συνομιλία τους αὐτὴ διαρκεῖ μόνον δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὕστερα ὁ μαυροντυμένος ἄνθρωπος γλυστράει τρομαγμένος στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάρου, ἐνῶ ἡ Ἀνναΐδα ντὲ Λεσπὰρ ἀπομακρύνεται φιθυρίζοντας ἀνάμεσα στὰ σφιγμένα της δόντια:

—Ο καλόγηρος!... ἀπόψε... τὰ μεσάνυχτα... στὸ σπίτι τῆς Βασιλικῆς Πλατείας... Ὢ, τὸν ἔχω στὰ γέρια μου, τὸν ἄθλιο!... Μητέρα... μητέρα μου... θὰ σὲ ἐκδικήσω!...

Βγαίνει κατόπιν στὸ δρόμο καὶ προχωρεῖ γοργὰ ἀνάμεσα στὸν κόσμο. Χώνεται σὲ διάφορα στενά, κυττάζει πίσω της μήπως τὴν παρακολουθοῦν καὶ τέλος στὴ διασταύρωσι δυὸ δρόμων ἑτοιμάζεται νὰ τρυπώσῃ σ' ἕνα μέγαρο, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς δὲν τὴν εἶδε κανένα μάτι. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ περνάει μὴ αὐτὴ ἕνας καβαλλάρης, ποὺ περνάει καλπάζοντας τῆς φράζει τὸ δρόμο.

Ἡ Ἀνναΐδα ἀνατριχιάζει καὶ ψιθυρίζει:

—Ο Βαρῶνος ντὲ Σαιμπριάκ!

Ο Βαρῶνος πηδάει ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ βγάζει τὸ καπέλλο του. Εἶναι ντυμένος κομψότατα, ἔχει κόκκινο καλοστριμμένο μουστάκι, κόκκινα μαλλιὰ καὶ βλέμμα ἀναιδέστατο.

—Ἡ μοῖρα δὲν θέλει νὰ μᾶς χωρίσῃ, δεσποινίς, λέει στὴν Ἀνναΐδα, μὲ φωνὴ τραχειὰ καὶ σαρκαστική. "Εφυγα ἀπὸ τὸ Ἄνζὲ καὶ νόμιζα πὼς σᾶς ἔχασα γιὰ πάντα. "Ερχομαι στὸ Παρίσι καὶ νὰ ἐσεὶς ἀντικρύ μου!... Βλέπετε;... Εἴχατε ἄδικο νὰ μὲ ἀποφεύγετε ἔτσι!...

Ἡ ἀπάντησι τῆς Ἀνναΐδος τὸν μαστιγώνει ἀλύπητα.

— Τὰ παραλέτε, κύριε!... φωνάζει. Εἴσαστε καυχησιάρης... Γιὰ νὰ σᾶς ἀποφεύγω θἄπρεπε νὰ σᾶς φοβοῦμαι... Μὰ ἐγὼ σᾶς μισῶ, χωρὶς νὰ σᾶς φοβοῦμαι... Χαίρετε, κύριε...

— Δὲν σᾶς ἀφήνω πειά, μουγγρίζει μὲ λύσσα ὁ Σαιμπριάκ. Εἴτε μὲ μισεῖτε, εἴτε ὄχι θὰ μ' ἀκούσετε...

Κι' ἀρχίζει, ἐκεῖ καταμεσῆς τοῦ δρόμου νὰ τῆς μιλάῃ γιὰ τὸν ἔρωτά του, πρῶτα μὲ ἀπειλὲς κι' ὕστερα μὲ ἱκεσίες καὶ λυμούς. Τὰ ἴδια του τὰ λόγια τὸν ἀγάπουν, τὸν μεθοῦν.

— Σᾶς ἀγαπῶ! τελειώνει λαχανιασμένος. Δέκα φορὲς ὡς τώρα μὲ ἀποκρούσατε. Μὰ τώρα ἡ μητέρα σας πέθανε...Σᾶς χρειάζεται ἕνα μπράτσο γιὰ νὰ στηριχθῆτε... Ἀκοῦστε με... Ἡ τύχη μου ἦταν καλὴ καὶ τώρα γίνεται λαμπρότερη... Μὲ προσκαλεῖ κοντά του ὁ ἴδιος ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ... "Οταν δεχθῆτε νὰ γίνετε βαρώνη ντὲ Σαιμπριάκ, ἡ Αὐλὴ θὰ σᾶς εἶναι ἀνοιχτή, μιὰ ὀνειρευτὴ ζωὴ τιμῶν καὶ διασκεδάσεων θ' ἀρχίσῃ γιὰ σᾶς... Πέστε μου, ὦ, πέστε μου μιὰ μονάχα λέξι... Μὴ μ' ἀπελπίζετε τόσο σκληρά!...

Περιφρόνησις ἁπλώνεται στὸ πρόσωπο τῆς νέας. Τρομερὰ λόγια βγαίνουν ἀπ' τὰ χείλη της.

— Μοῦ ζητᾶτε μιὰ λέξι, τοῦ ἀπαντᾶ. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν σᾶς τὴν πῶ... Μὰ τώρα μ' ἀναγκάζετε νὰ τὴν προφέρω. Βαρῶνε ντὲ Σαιμπριάκ, ἡ Ἀνναΐς ντὲ Λεσπὰρ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ γυναῖκα ἑνὸς κλέφτη!

Ο Βαρῶνος ζαλίζεται, χλωμιάζει. Μὰ συνέρχεται γρήγορα, ὀρθώνει τὸ κορμί του, στέκει μπροστὰ στὴ νέα, τῆς φράζει τὸ δρόμο καὶ τῆς φωνάζει ἐξάλλος:

— Κλέφτης!... Ναί, κλέφτης!... Καὶ δὲν εἶναι τὸ μόνο ἐπίθετο ποὺ μοῦ ταιριάζει αὐτό... Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα... Ἴσως νὰ μάθετε ἄλλοτε ποιὸς εἶμαι πραγματικά... Κλέφτης!... "Ωστε τὸ ξέρετε αὐτὸ πειά;... "Ενας λόγος λοιπὸν παραπάνω γιὰ νὰ γίνετε γυναῖκα μου...

— Τολμᾶτε... τραυλίζει ἡ Ἀνναΐδα γεμάτη θυμό.

— Τολμῶ τὸ πᾶν! Βρυχᾶται ἀφρισμένος ὁ Σαιμπριάκ. Καὶ μιὰ ποὺ σὲ ξαναβρίσκω σὲ παίρνω μαζί μου.

Μὲ φλογερὰ μάτια, ἀγριεμένος ἀπὸ τὸ πάθος του, ἑτοιμάζεται ν' ἁρπάξῃ τὴ νέα ἀπὸ τὴ μέση. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅμως ἕνας ἄνθρωπος πηδάει ἔξω ἀπὸ μιὰ πλαγινὴ πόρτα. Μὲ μιὰ γερὴ γροθιὰ κατάστηθα τινάζει τὸ βαρῶνο τέσσερα βήματα μακρυὰ καὶ μὲ βροντερὴ φωνὴ τοῦ λέει σαρκαστικά:

— Σὲ καλό σας, βαρῶνε μου!... Δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἐνοχλεῖτε τὴν κυρία;

Ο Σαιμπριὰκ κυττάζει μανιασμένος γύρω του καὶ βλέπει μ' ἀπορία, ὅτι ἡ Ἀνναΐδα ἔχει ἐξαφανιστῆ. Μπροστά του στέκει τώρα ὁ ἄγνωστος νέος ποὺ δοκίμασε πρὸ ὀλίγου τὴ δύναμι τῆς γροθιᾶς του.

"Εξαλλος ὁ βαρῶνος ὁρμάει ἐνεντίον του μουγκρίζοντας:

—Ἔχετε ξίφος; Ἐμπρός! Φυλαχθῆτε γιατὶ θὰ σᾶς σκοτώσω!...

Καὶ συγχρόνως τραβάει τὸ ξίφος του.

— Μιὰ στιγμή, κύριε, τοῦ λέει ὁ νέος ψυχρά. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μονομαχήσω μαζί σας, μὰ ὄχι καὶ νὰ πεθάνω στὴν κρεμάλα. Ὑπάρχουν διατάγματα ξέρετε, ποὺ ἀπαγορεύουν τὴ μονομαχία ἐπὶ ποινῇ θανάτου. Λοιπὸν βάλτε τὸ ξίφος σας στὴ θήκη του καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα.

— Μὰ τὴν Κόλασι, εἶναι ἀλήθεια. μουγκρίζει ὁ Σαιμπριάκ. Τὰ διατάγματα!...; Ο Ρισελιέ!... Ἡ ἐπιστολὴ ποῦχω γι αὐτόν... Ἡ τύχη μου, τὸ μέλλον μου... Διάβολε! διάβολε! Τί πήγαινα νὰ κάνω!...

Γυρίζει κατόπιν στὸν νέο καὶ τοῦ λέει:

—Ὅστόσο, κύριε, πρέπει νὰ χτυπηθοῦμε. Ποῦ θέλετε νὰ συναντηθοῦμε καὶ πότε;

— Αὔριο, ὅταν νυχτώσῃ... "Εξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Θὰ εἶμαι στὶς διαταγές σας.

— Καλά. Καὶ τώρα θέλω νὰ μάθω ποιὸς εἴσαστε κύριε, ἄγνωστέ μου; Θὰ ρίξω τὴ καρδιά σας νὰ τὴν φάῃ τὸ σκυλί μου καὶ θέλω νὰ ξέρω τὸ ὄνομά σας, φωνάζει μανιασμένος ὁ Σαιμπριάκ.

— Τὸ δικό σας πρῶτα, ἂν εὐαρεστῆσθε, λέει ὁ ἄγνωστος ψυχρά.

— Εἶμαι ὁ Βαρῶνος "Εκτωρ ντὲ Σαιμπριάκ!

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἁπλῶς ὁ Τραγκαβέλ, ἀπαντᾶ ὁ νέος. Τραγκαβέλ, διευθυντὴς τῆς «Ακαδημίας τῶν Καλῶν Παιδιῶν», αὐτὸ εἶμαι.

Η ΜΙΣ ΙΡΛΑΝΔΙΑ ΘΑ ΓΙΝΗ ΣΤΑΡ;

Ἡ Μαίρη Κόλλινς, ἡλικίας 20 χρόνων, ἔφτασε πρὸ ἡμερῶν στὸ Λονδίνο, ἀφοῦ κέρδισε στὴ Νέα Ὑόρκη τὸν τίτλο τῆς «Μὶς Ἰρλανδίας». Ἡ Μὶς Κόλλινς ἔχει θριαμβεύσει καὶ σὲ ἕξη ἄλλους διαγωνισμοὺς καλλονῆς, ἀλλὰ τὸ ὄνειρό της ἦταν νὰ παίξῃ στὸν ἀγγλικὸ κινηματογράφο καὶ ὄχι στὸ Χόλλυγουντ. Εἶνε τώρα βέβαιη πὼς ὁ νέος της τίτλος θὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπό της. Στὴ φωτογραφία μας ἡ νέα κοκκινομαλλοῦσα γόησσα ποὺ ἔχει — ἀξίζει νὰ σημειωθῇ — παράξενα πρασινα μάτια.

δάσκαλος τῆς ὁπλομαχίας.

Καὶ χαιρετῶντας τον μὲ χάρι προσθέτει:

— Λοιπὸν ὡρεβούάρ, κύριε Βαρῶνε. Θὰ σᾶς περιμένω...

Ὁ Σαιμπριὰκ σπηρουνίζει τ' ἄλογό του καὶ φεύγει μανιασμένος.

Ὁ Τραγκαβὲλ σηκώνει ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του καὶ μπαίνει στὴν πόρτα του ψιθυρίζοντας θλιμμένα:

— Καὶ ὅμως οὔτε μ' ἐκύτταξε ἐκείνη!

Εἶναι ἀλήθεια, οὔτε τὸν κύτταξε καθόλου τὸν γενναῖο Τραγκαβὲλ ἡ Ἀνναΐδα ντὲ Λεσπάρ.

Μονάχα ἕνα βιαστικὸ βλέμμα, ἕνα ἀστραπιαῖο βλέμμα τοὔριξε. Οὔτε νοιάστηκε νὰ μάθῃ ποιὸς ἦταν ὁ σωτῆρας της. Μιὰ σκέψις μονάχα κυριαρχοῦσε στὸ μυαλό της: Νὰ τρυπώσῃ στὸ σπίτι ποὺ πήγαινε χωρὶς ὁ Σαιμπριὰκ νὰ τὸν ἀντιληφθῇ. Γρήγορα λοιπὸν σὰν ἀστραπὴ ἔστριψε τὴν ὁδὸν Κουρτώ, κι' ὥρμησε σὲ μιὰ μισάνοιχτη πόρτα. Ἀσφαλῶς τὴν περίμεναν, γιατὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε ἀμέσως πίσω της.

Ἡ Ἀνναΐδα μπαίνει σ' ἕνα εὐρύχωρο χῶλ καὶ κάθεται λίγο γιὰ νὰ συνέρθῃ. Ἡ καρδιά της χτυπάει δυνατά, ἐνῶ ψιθυρίζει:

— Αὐτὸς ὁ γενναῖος ἄγνωστος θὰ μονομαχήσῃ πρὸς χάριν μου!... Θὰ κινδυνέψῃ τὴ ζωή του διασταυρώνοντας τὸ ξίφος του μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς τρομερώτερους ξιφομάχους τῆς Γαλλίας, τὸν Σαιμπριάκ... Ὢ! πῶς θἄθελα νὰ μάθω ποιὸς εἶναι!...

Σωπαίνει γιὰ λίγο ἀκούγοντας τοὺς γοργοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς της κι' ἔπειτα ξαναμουρμουρίζει ἀποφασιστικά:

— Ἐμπρός!... Δὲν ἔχω δικαίωμα οὔτε ν' ἀργοπορῶ, οὔτε νὰ συγκινοῦμαι... Ἐμπῆκα στὸ δύσκολο δρόμο πειά!... Θὰ βαδίσω ὡς τὸ τέλος, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ συναντήσω τὸν γκρεμὸ ποὺ θὰ μὲ καταπιῇ... Ἡ πεθαμένη καταράστηκε... Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ... Ναί, θὰ σ' ἐκδικήσω, μητέρα μου!...

★

Στὸ μεταξὺ ὁ Τραγκαβὲλ ἀνέβηκε στὸ σπίτι του. Ἡ φωλιὰ στὴν ὁποία κατοικοῦσε ἦταν μιὰ σοφίτα, ποὺ τὴν εἶχε ἐπιπλωμένην μὲ γοῦστο. Τὸ μοναδικό της παράθυρο ἔβλεπε στὸν μεγάλο κῆπο τοῦ ἀντικρυνοῦ μεγάρου.

Ὁ Τραγκαβὲλ ἄνοιξε τὸ τζάμι κι' ἔσκυψε ἔξω ψιθυρίζοντας:

— Θὰ τὴν ξαναδῶ... Ὅπως τὴ βλέπω τώρα δέκα μέρες καθισμένη σ' ἐκεῖνο τὸ παγκάκι...

Αὐτὸς ὁ κῆπος βρίσκεται στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ μπῆκε ἡ Ἀνναΐδα ντὲ Λεσπάρ. Στὸ σπίτι αὐτὸ κρύβεται ἡ γενναία κόρη, ποὺ ἦρθε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὴ μητέρα της. Πρέπει νὰ μὴν τὴν ἀντιληφθῇ κανείς, γιατὶ οἱ ἐχθροί της εἶναι πανίσχυροι καὶ τρομεροί.

Κι' ὁ Τραγκαβὲλ τί λογῆς ἄνθρωπος εἶναι;

Νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσουμε:

Εἶναι εἰκοσιδύο χρονῶν, νευρώδης, εὐλύγιστος καὶ σβέλτος. Δὲν ξέρει τί θὰ πῇ πίκρα. Ἡ ζωὴ τοῦ φαίνεται σὰν γλέντι. Ἔχει καλὴ κεφαλή, μὰ οἱ θυμοί του εἶναι τρομεροὶ γιατὶ εἶναι πολὺ εὐερέθιστος κι' ἁρπάζεται εὔκολα...

Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀφελές, μ' ἔκφρασι περήφανη. Τὰ μαλλιά του ἄφθονα. Τὰ μάτια του ἔξυπνα καὶ τίμια. Τὸ μουστάκι του λεπτὸ καὶ καλοστριμμένο. Τὸ σύνολό του, τέλος πάντων, εἶναι πολὺ ἁρμονικὸ πολὺ συμπαθητικό. Ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ νεότητα, δύναμι καὶ ἱπποτικὴ ἀνδρεία..

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Τραγκαβὲλ κρεμασμένος, ὅπως εἴπαμε, ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς σοφίτας του, ἔχει καρφωμένο τὸ βλέμμα του στὸ παγκάκι ποὺ κάθεται συχνὰ ἐκείνη.

Ἔξαφνα δυὸ ἄνθρωποι μπαίνουν στὴν κάμαρη τοῦ νέου. Ὁ ἕνας ἔχει κορμοστασιὰ γίγαντος καὶ πρόσωπο γελαστό, ποὺ δείχνει καλὴ καρδιά. Ὁ ἄλλος εἶναι ψυχρός, ἄμεμπτος, εὐπατρίδης μὲ κομψὸ ντύσιμο.

Ὁ Τραγκαβὲλ ἀκούγοντάς τους νὰ μπαίνουν γυρίζει καὶ τοὺς ἁπλώνει ἐγκάρδια τὰ χέρια του.

— Δάσκαλε, τοῦ λέει ὁ γίγαντας, ἀφήνετε λοιπὸν τὴ σχολή σας;

— Ναί, ἀπαντᾶ, ὁ Τραγκαβέλ. Μοῦ φαίνεται πὼς θ' ἀναγκαστῶ νὰ τὴν κλείσω, κι' ἔπειτα θὰ πάω νὰ κρεμαστῶ! Ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, ποιὸς θὰ μονομαχῇ πειὰ τώρα, ὕστερ' ἀπὸ τὰ διατάγματα τοῦ Ρισελιέ, ποὺ ἀπαγορεύουν τὴ μονομαχία;

— Τραγκαβέλ, λέει σοβαρά, ὁ ψυχρὸς εὐπατρίδης. Ἔμαθα τὸ ὄνομα τῆς ἀγνώστου σου!

— Μωλουΰ, φωνάζει ἔξαλλος ἀπὸ χαρὰ ὁ Τραγκαβέλ. Ἀγαπητέ μου κόμη Μωλουΰ, ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου νὰ σὲ φιλήσω!

— Ἀφῆστε τα αὐτά, λέει ὁ Μωλουΰ. Ἡ ἄγνωστή σας λέγεται...

Ξαφνικὰ ὅμως σωπαίνει καὶ διστάζει ὁ κόμης. Στενοχωριέται καὶ ρίχνει ἕνα βλέμμα οἴκτου στὸν Τραγκαβέλ. Αὐτὸ τὸ ὄνομα, ποὺ τὸ ἔμαθε καὶ ποὺ τόσο ἀνυπομονεῖ ν' ἀκούσῃ ὁ φίλος του, εἶναι ἀπὸ κεῖνα ποὺ γεννοῦν τὸν τρόμο καὶ τὴ δυστυχία...

— Λοιπόν; ρωτάει, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατηθῇ ὁ Τραγκαβέλ, πῶς ὀνομάζεται ἡ νέα, ἀγαπητέ μου φίλε;

— Ὀνομάζεται Ἀνναΐδα ντὲ Λεσπάρ!..

— Ἀνναΐδα!... Τί λατρευτὸ ὄνομα!... Ἀπὸ σήμερα θ' ἀνθίζῃ διαρκῶς στὰ χείλη μου!... Σ' εὐχαριστῶ ἀπείρως, Μωλουΰ!...

Ἔπειτα γυρίζει στὸν γίγαντα καὶ τοῦ λέει:

— Ἀγαπητέ μου Μονταριόλ, αὔριο βράδυ μονομαχῶ... Μονομαχῶ μὲ κάποιον Σαιμπριὰκ ποὺ πρόσβαλε τὴν ἀγαπημένη μου... Ἀνναΐδα! Ἀνναΐδα!... Ἀχ! ἀγαπητέ μου κόμη, πῶς σ' εὐγνωμονῶ!...

— Πραγματικὰ ὁμορφο ὄνομα, λέει ὁ κόμης. Ἐπίσης αὐτὸν τὸν Σαιμπριὰκ τὸν γνώρισα ἄλλοτε στὸ Ἀνζέ... Εἶναι καλὸς ξιφομάχος καὶ μπορεῖ νὰ σὲ σκοτώσῃ. Πρόσεξε, καλέ μου, Τραγκαβέλ!...

— Τί διάβολο ἤρθε νὰ κάνῃ στὸ Παρίσι αὐτὸ τὸ παληόμουτρο; ρωτάει ὁ Τραγκαβέλ.

— Δὲν ξέρω, ἀγαπητέ μου. Ἀλλά, γιὰ στάσου... Γιὰ ρώτησε τὸν ὑπηρέτη μου. Ἦταν ἄλλοτε μαζί μὲ τὸν Σαιμπριὰκ καὶ θὰ ξέρῃ νὰ σοῦ πῇ πολλὰ πράγματα γιὰ λογαριασμό του. Αὐτὸ ποὺ ξέρω ἐγώ, πάντως εἶναι, ὅτι ὁ Σαιμπριὰκ εἶναι τρομερὸς ξιφομάχος καί... φοβοῦμαι γιὰ τὴ ζωή σου!...

— Διάβολε!... Θὰ ἱδρώσῃ πολὺ ὥσπου νὰ σκοτώσῃ τὸν Τραγκαβέλ! φώναξε ὁ Μονταριόλ.

— Σώπα, Μονταριόλ, εἶπε ὁ Τραγκαβέλ.

Καὶ γυρίζοντας στὸν κόμητα πρόσθεσε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κόμη, γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ μὲ κάνατε νὰ νοιώσω σήμερα.

— Ὥστε εἶσαι ἀποφασισμένος ν' ἀγαπήσῃς τὴν δεσποινίδα ντὲ Λεσπάρ;

— Τὴν ἀγαπῶ σὰν τρελλός! ἀποκρίνεται ὁ Τραγκαβέλ. Εἶναι δέκα μέρες τώρα ποὺ ἡ ζωή μου ἔχει ἀναστατωθῇ. Ὧρες ὁλόκληρες παραφυλάω γιὰ νὰ τὴν δῶ νὰ κατέβῃ στὸν κῆπο, καὶ νὰ καθίσῃ σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ἀντικρυνὸ παγκάκι.

— Λοιπόν, λέει ψυχρὰ ὁ κόμης, θέλετε νὰ σᾶς ἀναγγείλω κάτι;

— Λέγετε, ἀγαπητέ μου κόμη.

— Ἀκοῦστε... Ἂν ὁ Σαιμπριὰκ δὲν σᾶς τρυπήσῃ μὲ τὸ ξίφος του πέρα - πέρα, ὁ ἐρωτάς σας αὐτὸς θὰ σᾶς σκοτώσῃ ἀκόμα πιὸ σίγουρα!...

— Δὲν καταλαβαίνω... τραυλίζει ὁ ἐρωτευμένος ξιφομάχος.

Κι' ὁ Μωλουΰ ἀπαντᾶ τονίζοντας τὰ λόγια του:

— Ἡ ὥμορφη αὐτὴ κόρη μὲ τὸ λεπτὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀξιοθαύμαστη θέλησι, ἡ γοητευτικὴ αὐτὴ κόρη, ἀγαπητέ μου φίλε, συνοδεύεται στὴ ζωή της ἀπὸ ἕνα φάντασμα, ποὺ λέγεται «Δυστυχία»!

Ὁ Μονταριὸλ καὶ ὁ Τραγκαβὲλ ἀνατριχιάζουν. Ὁ κόμης ντὲ Μωλουΰ, ψύχραιμος πάντα καὶ μὲ τὴν ἴδια ἐπίσημη φωνὴ συνεχίζει:

— Ναί... Αὐτὴ ἡ κόρη τρέχει πρὸς τὴν καταστροφή της... Ἐπομένως θὰ σὲ παρασύρῃ κι' ἐσένα, ἀγαπητέ μου Τραγκαβέλ, καὶ θὰ εἶναι κρίμα νὰ χαθῇς!

Ὁ Μονταριὸλ βλαστημάει ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Ὁ Τραγκαβὲλ νοιώθει μιὰ θανάσιμη ἀγωνία νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμό. Τινάζεται ὅμως καὶ χλωμὸς ἀπὸ συγκίνησι ἀπαντάει:

— Ἔστω, κόμη... Τὴν προκαλῶ τὴ μοῖρα... Καὶ θὰ δῆτε ὅτι δὲν σκοτώνομαι τόσο εὔκολα... Εἶμαι δάσκαλος τῆς ὁπλομαχίας, διάβολε!... Κι' ἔχω σκληρὸ τομάρι!... Δὲν εἶν' ἔτσι, Μονταριόλ;

Κι' ὁ Μονταριὸλ μουγκρίζει:

— Καὶ βέβαια ἔχουμε σκληρὸ τομάρι... Ὅποιος θέλει ἂς πάρῃ τὰ μοῦτρα του ναρθῇ νὰ δοκιμάσῃ...

★

Εἶναι νύχτα. Οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Παρισιοῦ σημαίνουν ἀργὰ καὶ πένθιμα τὶς ὧρες. Σιωπὴ καὶ σκοτάδι. Ὅλοι κοιμοῦνται. Μονάχα οἱ νυχτερινὲς περιπολίες γυρίζουν στοὺς δρόμους.

Μέσα στὸ κοιμισμένο Παρίσι τρία σπίτια ξενυχτοῦν. Τὸ πρῶτο τοῦ καρδιναλίου Ρισελιὲ στὴ Βασιλικὴ Πλατεῖα. Τὸ δεύτερο τῆς Ἀνναΐδας ντὲ Λεσπάρ, στὴν ὁδὸν Κουρτώ. Καὶ τὸ τρίτο τῆς «Ἀκαδημίας τῆς Ὁπλομαχίας» στὴν ὁδὸν τῶν Καλῶν Παιδιῶν. Ἐκεῖ βρίσκονται ὁ Τραγκαβέλ, ὁ γίγαντας Μονταριὸλ καὶ ὁ καλὸς φίλος τοῦ Τραγκαβέλ. ὁ κόμης ντὲ Μωλουΰ.

.....

Στὴ Βασιλικὴ Πλατεῖα, στὸ ἀπέραντο σπουδαστήριο τοῦ μεγάρου του, ὁ καρδινάλιος Ρισελιὲ βηματίζει πάνω - κάτω.

Ξίφη, πιστόλια καὶ ντουφέκια εἶνε κρεμασμένα στοὺς τοίχους τοὺς ντυμένους μὲ κόκκινο μεταξωτό.

Ἀπὸ τὸ σπουδαστήριο αὐτὸ βγαίνουν διαταγὲς ποὺ σκοτώνουν, διατάγματα ποὺ προκαλοῦν αἱματοχυσίες καὶ ἀποφάσεις ποὺ συνταράζουν τὴν Εὐρώπη.

Ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος βγῆκαν πρὸ ὀλίγου καὶ οἱ τρομεροὶ κατάσκοποι τοῦ Ρισελιέ, μὲ τὴ διαταγὴ ν' ἀνακαλύψουν καὶ νὰ συλλάβουν τὴν Ἀνναΐδα ντὲ Λεσπάρ.

Ἡ ἐπικίνδυνη νέα εἶναι ἀδύνατον νὰ γλυτώσῃ πιά! Ὁ καρδινάλιος εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος σήμερα. Στὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου μεγάρου του ταπείνωσε τὸν ἴδιο τὸ βασιλέα. Κι' ἡ βασίλισσα, ἡ περήφανη Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ τοῦ χαμογέλασε γιὰ πρώτη φορά.

Ὁ καρδινάλιος κάθεται τέλος στὸ γραφεῖο του καὶ γράφει μιὰ ἐπιστολή. Τὴν τελειώνει, ἐπὶ τέλους, καὶ τὴ διαβάζει προσεκτικὰ μιὰ - δυὸ - πέντε, δέκα φορές.

Ἀντίκρυ του σὲ μιὰ πολυθρόνα κάθεται ὁ μυστικοσύμβουλός του, ὁ μυστηριώδης ρασοφόρος πάτερ Ἰωσήφ, ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἐπιβάλλεται στὸν τρομερὸ καρδινάλιο.

Ὁ πάτερ Ἰωσὴφ μάταια προσπαθεῖ νὰ μαντέψῃ τὸ περιχόμενο τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς. Τέλος λέει στὸ Ρισελιέ:

— Παιδί μου, αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέγαρο δὲν ἀξίζει πειὰ γιὰ σένα. Πρέπει νὰ ἐγκατασταθῇς τὸ γρηγορώτερο στὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρο, ποὺγιναν σήμερα τὰ ἐγκαίνιά του.

— Στὸ καινοὺργιο αὐτὸ μέγαρο δὲν θὰ ἐγκατασταθῶ ποτέ μου, ἀπαντᾶ κοφτὰ ὁ Ρισελιέ.

— Γιατί; ἀπορεῖ ὁ πάτερ Ἰωσήφ.

— Γιατὶ στὸ μέγαρο αὐτὸ θὰ κατοικήσῃ μιὰ Βασίλισσα!

Ἡ στιγμὴ εἶναι τρομερή.

Ὁ πάτερ Ἰωσὴφ μαντεύει τί θέλει νὰ πῇ ὁ Καρδινάλιος καὶ τὸν κυττάζει αὐστηρά.

Μὰ κι' ὁ καρδινάλιος εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Ἁρπάζει τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ τραπέζι του, τὸ δίνει στὸν πάτερ Ἰωσὴφ καὶ τοῦ φωνάζει:

— Διάβασε!

Ἐκεῖνος διαβάζει, τὰ χέρια του τρέμουν, χλωμιάζει σὰν νεκρὸς καὶ λέει στὴν πανιερότητά του:

— Ἂν αὐτὸ τὸ γράμμα πέσῃ στὰ χέρια τοῦ Βασιλῆ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ τρομακτικὴ πτῶσις σου, ἡ ἐξορία σου, ἴσως ἡ φυλακή...

— Καὶ ἴσως - ἴσως ἡ κρεμάλα! τὸν διακόπτει μὲ ἄγριο μεγαλεῖο ὁ Ρισελιέ. Τὰ παίζω ὅλα γιὰ ὅλα, πάτερ Ἰωσήφ... Παίζω τὸ κεφάλι μου... Ἂν κερδίσω θὰ γίνω ὁ μεγαλύτερος βασιλιᾶς τῆς Χριστιανωσύνης. Σὲ μένα χρειάζεται μιὰ βασίλισσα γιὰ ἐρωμένη. Ὥστε ὅ,τι κι' ἂν μοῦ πῆς δὲν θὰ σ' ἀκούσω.

— Αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν πρέπει νὰ φύγῃ καὶ δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ δῶ μέσα, φωνάζει ὁ πάτερ Ἰωσήφ.

— Σὲ μιὰ ὥρα ὁ Κορινιὰν θὰ τὸ πάῃ στὸ Λούβρο, ἀπαντᾶ ὁ Ρισελιὲ καρφώνοντας τὸ τρομερὸ βλέμμα του στὸ συνομιλητή του.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!...

Καὶ ὁ πάτερ Ἰωσήφ, καὶ φεύγει ἀναστενάζει ἀναστενάζει ὁ πάτερ Ἰωσήφ, καὶ φεύγ

Ἀνυπομονοῦσαν νὰ χύσουν γι' αὐτὴ τὸ αἷμα τους!...

Ἔμπρος - ἔμπρὸς στὴν ὁμάδα ξεχωρίζουν οἱ δυὸ ἀρχικατάσκοποι τοῦ Ρισελιέ, ὁ Κορινιὰν κι' ὁ Ρασκάλ. Πίσω τους ἔρχονται οἱ ἄλλοι παλληκαράδες, σιωπηλοί, προσεκτικοί, ἕτοιμοι νὰ τραβήξουν τὰ σπαθιά τους.

Ὁ Πασκὰλ ὑποψιάζεται ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κορινιὰν εἶνε πολὺ σπουδαία καὶ σκάζει ἀπὸ τὸ κακό του.

— Κορινιάν, τὸν παρακαλεῖ μὲ κλαψιάρικη φωνή, πές μου ποῦ πᾶς, Κορινιάν, καὶ θὰ γίνουμε φίλοι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

— Κατάπιε τὴ γλῶσσα σου, Ρασκάλ! μουγκρίζει ὁ Κορινιάν. Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτα. Κάνε μου μάλιστα τὴ χάρι καὶ ξεκουμπίσου γιατὶ θὰ γυρίσω στὸν καρδινάλιο καὶ θὰ τοῦ πῶ πὼς μὲ κατασκοπεύεις.

— Κορινιάν, εἶσαι ἕνας γάϊδαρος μὲ ράσα!

— Ρασκάλ, θὰ σοῦ δώσω μιὰ κλωτσιὰ ἐκεῖ ποὺ πρέπει καὶ θὰ βρεθῇς στὰ κεραμίδια τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ!

— Καλά, Κορινιάν, φεύγω, μουρμουρίζει ὁ Ρασκὰλ καὶ προσθέτει σιγά: Θὰ σ' ἐκδικηθῶ κάθαρμα, παληκαλόγερε!...

— Πᾶρε μαζύ σου καὶ τοὺς συντρόφους σου, τοῦ φωνάζει ὁ Κορινιάν.

Ὁ Ρασκὰλ καλεῖ τοὺς παλληκαράδες του κι' ἀπομακρύνεται.

Ὁ Κορινιὰν μένει μόνος του καὶ προχωρεῖ μὲ προφυλάξεις μέσα στὸ σκοτάδι τραβῶντας γιὰ τὸ Λούβρο.

Φτάνοντας στὸ μέρος ποὺ περίμενε ἡ Ἀνναΐδα μὲ τοὺς συντρόφους της, βρέθηκε μπροστά τους, μὰ δὲν τάχασε.

— Ἔ, φώναξε, φουχτώνοντας τὴ λαβὴ τοῦ ξίφους, πούκρυβε κάτω ἀπὸ τὸ ράσο του. Παραμερίστε, παληολωποδῦτες, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σᾶς κόψω τ' αὐτιά.

— Ἄφησε τ' ἀστεῖα, διαβολοκαλόγερε, καὶ δῶσε μας τὸ γράμμα ποὺχεις ἀπάνω σου, τοῦ φώναξε ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῆς Ἀνναΐδας.

Ὁ Κορινιὰν κατόλαβε ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάνη μὲ λωποδύτες. Δὲν σάστισε ὡς τόσο. Πέταξε ἀστραπιαίως τὸ ράσο του καὶ τράβηξε τὸ μακρὺ ξίφος του.

Ἡ Ἀνναΐδα μὲ τοὺς τέσσερες εὐπατρίδες ρίχτηκαν ἀπάνω του. Τὰ ξίφη συγκρούσθηκαν μὲ λύσσα μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Κορινιὰν ἦταν καλὸς ξιφομάχος. Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ δέχτηκε ἕνα καλὸ χτύπημα καὶ κυλίστηκε στὸ ἔδαφος οὐρλιάζοντας:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

...

Στὴν ὀδὸν Καλῶν Παιδιῶν στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ὁπλομαχητικῆς βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Τραγκαβέλ, ὁ Μοντοριὸλ κι' ὁ κόμης ντὲ Μωλουΰ.

Οἱ τρεῖς φίλοι κάθονται γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι κι' ἀδειάζουν μιὰ μπουκάλα ἐκλεκτοῦ ἱσπανικοῦ κρασιοῦ.

Στοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης κρέμενται διάφορα ὅπλα. Στὴν Ἀκαδημία αὐτὴ παίρνουν μαθήματα οἱ πιὸ γνωστοὶ ἀριστοκράτες καὶ οἱ πιὸ ὡραῖες ἀριστοκράτισσες τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ Τραγκαβὲλ εἶχε πολλὴ δουλειὰ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ φαίνεται κουρασμένος.

Ἄξαφνα ἡ πόρτα χτυπᾶ καὶ μπαίνει μέσα ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ καρδιναλίου Ρισελιέ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Οἱ Ἐκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ἐκυκλοφόρησαν σὲ κομψοὺς τόμους τὰ ἑξῆς ἔργα, γραμμένα ἀπὸ διασήμους Γάλλους παθολογους, ποὺ ὑποδεικνύουν τὸ σύστημα θεραπείας καὶ τὸ εἰδικὸ συνταγολόγιο γιὰ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω ἀρρώστειες : 1. «Τὸ ἕλκος τοῦ στομάχου». 2. «Ἀμοιβάδες — Αἱμορροΐδες — Κιρσοὶ — Κήλη». 3 «Ἀρθριτισμος — Ρευματισμοὶ — Ἄσθμα — Σακχαροδιαβήτης». Ἐπίσης ἐκυκλοφόρησαν ἕνα πρωτότυπο ἔργο, μὲ τὸν τίτλο : «126 βότανα ποὺ θεραπεύουν 109 ἀρρώστειες», μὲ ὁδηγίες γιὰ τὴ χρῆσι τῶν βοτάνων σὲ κάθε ἀρρώστεια. Τὰ ἀνωτέρω βιβλία πωλοῦνται πρὸς δρχ. 3.000 ἕκαστον καὶ στὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλονται εἰς τὸν προεμβάζοντα τὴν ἀξίαν των εἰς γραμματόσημα.

★

Ἐκυκλοφόρησε τὸ γνωστὸ καλλιτεχνικὸ περιοδικὸ «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τοῦ συγγραφέως κ. Κώστα Μάνεση, μὲ τὰ δημοφιλέστερα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια, ἕλλη πρωτότυπη καλλιτεχνικὴ πλουσία ὕλη καὶ ἕνα γνωστὸ μουσικὸ κομματι.

ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

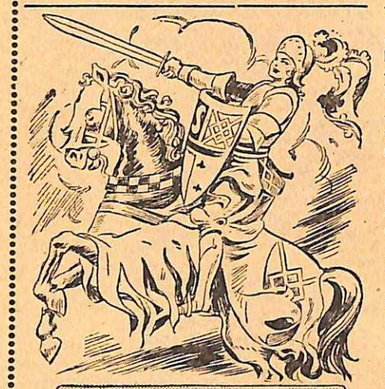

Η ΛΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

16ον

Πραγματικά, ἑτοιμάστηκαν κι' ὥρμησαν σὰν τρελλοί, οὐρλιάζοντας πάντα :

— Θάνατος στοὺς γκιαούρηδες!

— Φίλοι μου! φώναξε ἡ δούκισσα. Ἐφτασε ἡ τρομερὴ στιγμή! Μόλις φτάσουν κοντά μας, τραβῆχτε τὰ σπαθιὰ καὶ τὰ γιαταγάνια!

— Θὰ χρησιμοποιήσουμε τ' ἀρκεβούζια γιὰ ρόπαλα! πρόσθεσε ὁ μπάρμπα - Στάκε, ποὺ δὲν ἔχανε καθόλου τὴν ἠρεμία του. Θέλω νὰ φτιάσω μιὰ θαυμάσια μαρμελάδα ἀπὸ τούρκικα μυαλὰ καὶ νὰ τὴ στείλω νὰ ψηθῇ στοὺς φούρνους τοῦ σαραγιοῦ τοῦ σουλτάνου!

Οἱ Τοῦρκοι διέσχισαν σὰν ἀστραπὴ τὴν ἀπόστασι ποὺ τοὺς χώριζε ἀπ' τοὺς πολιορκημένους. Καί, μ' ὅλους τοὺς πυροβολισμοὺς ποὺ ἔρριξαν κάτω πολλοὺς ἀπ' αὐτούς, ὥρμησαν μέσα στὸ σπίτι, ποὺ δὲν εἶχε πόρτες.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη πάλη, ὁ Περπινιάνο κι' οἱ Ἕλληνες ὑποχώρησαν «προστὰ στὴ συντριπτικὴ ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ κι' ἀποτραβήχτηκαν πάνω στὴν σκάλα, πυροβολῶντας ἀπὸ κοντὰ τοὺς ἐχθρούς. Ὑστερα συνέχισαν τὴ λυσσασμένη ἀντίστασι μὲ τὰ γιαταγάνια.

Ἡ δούκισσα κι' οἱ σύντροφοί της ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τρέξουν νὰ τοὺς βοηθήσουν, ὅταν ξαφνικὰ γκρεμίστηκε ἕνα μέρος τῆς ἀχυροσκεπῆς κι' ἀπ' τὴν τρύπα πῆδησαν μέσα τρεῖς ἄντρες, κόβοντάς τους τὸ δρόμο πρὸς τὴ σκάλα.

— Ὁ Λακζίνσκυ! φώναξε ἡ δούκισσα μὲ μανία.

— Ποὺ ἔρχεται νὰ πάρῃ ὅ,τι τοῦ ἀνήκει, συμπλήρωσε ὁ Πολωνὸς μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο.

— Μόνο πεθαμένη θὰ μὲ πάρετε!

Οἱ ἄλλοι δυὸ ἐχθροὶ ἦταν ὁ Μετιοὺμπ κι' ἕνας ἀξιωματικός του.

— Ἐσὺ φρόντισε γιὰ τὴ γυναῖκα, καπετάνιε! φώναξε ὁ πρῶτος στὸν Πολωνό. Ἐμεῖς θὰ συγυρίσουμε τοὺς ἄλλους. Μὲ τέσσερες γιαταγανιές, θὰ τοὺς ξεπαστρέψουμε.

Μὰ ἔκανε λάθος, γιατὶ εἶχε ἀντίκρυ του ἕνα καλὸ ξιφομάχο, τὸν 'Ελ - Καντούρ, καθὼς καὶ τοὺς δυὸ ναύτες, ποὺ εἶχαν ἁρπάξει ἀπ' τὴν κάννη τὰ μουσκέτα καὶ τὰ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ ὁπλα.

Ἡ δούκισσα εἶχε ὁρμήσει πάνω στὸν Πολωνό, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ γέρι.

Οἱ σύντροφοί της ἐπετέθησαν στὸ Μετιοὺμπ καὶ τὸν ἀξιωματικό του, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες κι' ὁ Περπινιάνο βαστοῦσαν καλὰ στὴ σκάλα. Ἀπέναντι σὲ τόσους ἀντιπάλους.

Ἀπ' τὰ πρῶτα χτυπήματα, φάνηκε πὼς ἡ Τύχη δὲν εὐνοοῦσε τοὺς δυὸ Τούρκους καὶ τὸν Πολωνό. Οἱ δυὸ πρῶτοι κατέφυγαν σὲ μιὰ γωνιά, γιὰ νὰ ὁλοχτοῦν ἀπ' τὸν Ἄραβα καὶ τοὺς δυὸ ναύτες.

Ὁ Λακζίνσκυ πάλι, ὅσο κι' ἂν ἦταν ἱκανὸς σπαθιστής, δὲν κατάφερνε νὰ τὰ βάλῃ πέρα μ' ἐκείνη ποὺ εἶχε νικήσει τὸ Λέοντα τῆς Δαμασκοῦ, κι' ὑποχωροῦσε σιγὰ - σιγά. Ὡστόσο ἀμυνόταν τρομερά. Ἀπελπισμένος πιὰ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ πιάσῃ ζωντανὴ τὴ νέα γυναῖκα καὶ νὰ τὴν πάντρευτῇ, προσπαθοῦσε μὲ μανία νὰ μπήξῃ τὸ σπαθί του στὴν καρδιά της.

Μὰ οἱ προσπάθειές του ἦσαν ἀνώφελες. Βρέθηκε σὲ λίγο κολλημένος στὸν τοῖχο καὶ δέχθηκε μιὰ τέτοια σπαθιὰ στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς, ὥστε ἡ λεπίδα τῆς δούκισσας τὸν διαπέρασε κι' ἔσπασε στὴν πέτρα.

— Ψόφησε, παληόσκυλο! φώναξε ἡ Ἐλεονώρα.

Ὁ Πολωνὸς ἄνοιξε τὰ χέρια του, κάρφωσε πάνω της μιὰ τρομερὴ ματιὰ καὶ σωριάστηκε κάτω, βογγώντας:

— Πεθαίνω!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ σχεδόν, ὁ Μετιοὺμπ ἔπεσε κι' αὐτός, μὲ τὸ κεφάλι του τσακισμένο ἀπ' τὸν ὑποκόπανο τοῦ μουσκέτου τοῦ μπάρμπα - Στάκε. Καὶ τὸν ἀκολούθησε ὁ ἀξιωματικός του, ποὺ εἶχε πληγωθῇ τρεῖς ἢ τέσσερες φορὲς ἀπ' τὸ γιαταγάνι τοῦ Ἐλ - Καντούρ.

Ἡ δούκισσα ἔτρεξε νὰ βοηθήσῃ τοὺς φίλους της.

— Ἡ δουλειὰ τελείωσε, κυρία, τῆς εἶπε ὁ μπάρμπα - Στάκε, πετῶντας τὸ ἀρκεβούζιό του καὶ παίρνοντας ἀπὸ χάμω τὸ γιαταγάνι τοῦ Μετιοὺμπ. Ἔφυγαν γιὰ τὸν παράδεισο, κι' οἱ ψυχές τους κουβεντιάζουν τώρα μὲ τὰ οὐρί.

— Πᾶμε νὰ βοηθήσουμε τὸν Περπινιάνο! διάταξε ἡ Ἐλεονώρα.

Καθὼς ὅμως πήγαινε πρὸς τὴ σκάλα, ὁ 'Ελ - Καντοὺρ ρίχτηκε μ' ἕνα πήδημα μπροστὰ στὴ δούκισσα καὶ τῆς φώναξε:

— Φυλάξου, κυρία!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔπεσε ἕνας πυροβολισμός, κι' ὁ Ἄραψ σωριάσθηκε κάτω, μ' ἕνα βογγητό. Εἶχε πυροβολήσει ὁ Πολωνός. Δὲν ἦταν ἀκόμη νεκρός, καὶ βλέποντας κοντά του τὸ ἀναμμένο φυτίλι ἑνὸς μουσκέτου, ἅναψε ἀπ' αὐτὸ τὸ φυτίλι τοῦ πιστολιοῦ του καί, μὲ μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια, τράβηξε τὴ σκανδάλη, ἐλπίζοντας νὰ σκοτώσῃ τὴ δούκισσα.

Ἐνῶ ὁ μπάρμπα - Στάκε κι' ὁ Σιμόνε ὁρμοῦσαν στὸν προδότη καὶ τὸν ἀποτελείωναν μὲ τὰ γιαταγάνια τους, ἡ δούκισσα ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸν Ἄραβα καὶ τοῦ φώναξε μὲ λυγμούς, παίρνοντας τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια της:

— Φτωχέ μου 'Ελ - Καντούρ:...

— Πεθαίνω... κυρία... ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἀδύνατη φωνή. Ἀντίο...Νάσαι... εὐτυχισμένη...

— Μὰ ὄχι, δὲν θὰ πεθάνῃς!

Ὁ Ἄραψ μισοχασμογέλασε, κυττάζοντας τὴ δούκισσα. Τὰ μάτια του εἶχε ἀρχίσει νὰ τὰ σκεπάζῃ ὁ πέπλος τοῦ θανάτου.

— Χαῖρε, κυρία..., ξανάπε. Εἶμαι εὐτυχισμένος... ποὺ σ' ἔσωσα... Τὸ μαρτύριό μου.. τελείωσε... κυρία... Δῶσε ... ἕνα φιλί... στὸν πιστό σου σκλάβο ...γιὰ νὰ πεθάνῃ... εὐτυχισμένος...

Ἐνῶ ὁ μπάρμπα - Στάκε κι' ὁ Σιμόνε ἔκλαιγαν, γονατιστοί, ἡ δούκισσα ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸν ἐτοιμοθάνατο κι' ἀκούμπησε τὰ χείλη της στὸ μέτωπό του. Ὁ 'Ελ - Καντοὺρ ἀνασκίρτησε, ἔπειτα ξανάκλεισε σιγὰ - σιγὰ τὰ μάτια του καὶ τὸ κεφάλι του ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω. Ἦταν νεκρός.

Ἐπίλογος

Λίγο μετὰ τὸ θάνατο τοῦ δυστυχισμένου καὶ πιστοῦ σκλάβου, ἔφτασαν καλπάζοντας μπροστὰ στὸ σπίτι ὁ Μουλεὺ - ἐλ - Καντὲλ κι' ὁ Νικόλας Τζιώτης, μαζὶ μὲ τοὺς τριάντα καβαλλάρηδες τοῦ πρώτου.

Ἀκούγοντας τὸ ποδοβολητὸ τόσων ἀλόγων, οἱ Τοῦρκοι φοβήθηκαν ἀφινδιασμὸ κι' ὥρμησαν ἄτακτα ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἀφίνοντας πίσω τους ἀρκετοὺς νεκροὺς καὶ πληγωμένους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Το τέλος.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ παρασκήνια

Αὐθεντικὰ καὶ πικάντικα

Μόλις σχηματίστηκε ἡ Κυβέρνησι, ἐλευθερώθηκαν τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν στὰ «πολιτικὰ παρασκήνια». Φυσικά, τὰ πάντα δὲν γράφονται! Γιατί, ὅπως εἶπε κάποιος ἐπιγραμματικά, ὑπάρχουν δυὸ εἰδῶν δημοσιογράφοι: Ἐκεῖνοι ποὺ πληρώνονται λίγο γιὰ νὰ γράφουν ὅλα ὅσα μαθαίνουν καὶ κεῖνοι ποὺ πληρώνονται πολύ... γιὰ νὰ μὴ γράφουν τίποτε ἀπ' ὅσα ξέρουν!... Ὁ γράφων εἶναι... «τρίτη κατάστασις»! Πληρώνεται ἀρκετά, γιὰ νὰ γράφῃ... ἀρκετὰ ἀπὸ κεῖνα ποὺ ξέρει!

Νά, λοιπόν, ὅσα γράφονται ἀπ' ὅσα συνέβησαν μέσα στὴν τρικυμιώδη θάλασσα τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

★

Πρώτη βάσις τῆς «συνεννοήσεως» τῶν «Τεσσάρων Μεγάλων» τοῦ «Κέντρου» ἦταν νὰ γίνῃ, ὁπωσδήποτε, Κυβέρνησις συνασπισμοῦ. Ἀλλὰ ἡ ἀνάγκη τῶν ἀμοιβαίων ὑποχωρήσεων, ἐνοχλοῦσε ἀρκετὰ τὶς εὐαίσθητες χορδὲς τῆς φιλοδοξίας. Βλέπετε, ὁ Λαὸς — καί... ἡ Ἀναλογική — ἔφιαξε ἕνα πολυπρόσωπο κυβερνητικὸ «κοκτέϊλ», λὲς κι' εἶχε τρομάξει τὴν κρυπτοδικτατορικὴ ἀσυδοσία τῆς ἀπόλυτης πλειοψηφίας κι' ἤθελε νὰ κατασκευάσῃ μιὰ Κυβέρνησι ποὺ νὰ βασίζεται στὸ περίφημο σοφὸ ρητό: «Φοβᾶται ὁ Γιάννης τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸ Γιάννη!». Ὁ "Ενας θὰ ἐλέγχη τὸν "Αλλο, εἶπε ὁ Λαός! Κι' ὁ καθένας μέσα στὴν Κυβέρνησι... θὰ εἶναι 'Αντιπολίτευσι γιὰ τοὺς "Αλλους!...

Τάπαν αὐτὰ — ἢ περίπου αὐτὰ — κι' οἱ τέσσερες 'Αρχηγοὶ στὸ σπίτι τοῦ κ. Βενιζέλου. Καὶ ὁ Πλαστήρας ἀπεφάνθη:

—"Αν θὰ πρέπῃ νὰ φοβᾶται ὁ Γιάννης τὸ θεριό, τὸ θεριὸ εἴμαστ' ἐμεῖς οἱ τέσσερες κι' ὁ Γιάννης εἶναι... ὁ Σοφιανόπουλος!...

★

Τὴν ἔπαθε κι' ὁ Παπανδρέου, παρὰ τὴ φήμη τῆς μεγάλης πολιτικῆς «ἀτσίδας», ποὺ ἔχει. Ὁ κ. 'Ανδρέας Λαμπρόπουλος, τέως διοικητὴς τῆς 'Αγροτικῆς Τραπέζης, δημοφιλέστατος καὶ ἐδῶ καὶ στὴν ἐπαρχία του ἐβγῆκε, ὡς γνωστόν, βουλευτὴς καὶ στὰς 'Αθήνας καὶ στὴ Μεσσηνία. Ὁ κ. Παπανδρέου, ἐνδιεφέρετο νὰ παραιτηθῇ ὁ κ. Λαμπρόπουλος ἀπὸ τὰς 'Αθήνας γιατὶ ἔτσι θάβγαινε βουλευτὴς ἕνα ἀπὸ τὰ «ἀνῴαν - γκατέ» του: Ὁ ἐκλεκτὸς οἰκονομολόγος καὶ πρόεδρος τοῦ Χρηματιστηρίου κ. Λεωνίδας Δερτιλῆς. Αὐτό... τὸ μυρίστηκε ὁ κ. Λαμπρόπουλος καὶ ὅταν ἀνέβηκε ἀπάνω στὸ Καστρί, στὸ σπίτι τοῦ κ. Παπανδρέου, τοῦ εἶπε:

— Κύριε πρόεδρε, εἶμ' εὐτυχὴς ποὺ βγῆκα καὶ στὴν 'Αθήνα. Τώρα θὰ παραιτηθῶ ἀπ' τὴ Μεσσηνία καὶ θὰ βγάλω ἔτσι βουλευτὴ τὸν ἀγαπητό μας φίλο κ. Στηλιόπουλο.

Ξεροκατάπιε ὁ κ. Πρόεδρος:

— Βρὲ ἀδερφὲ 'Αντρέα, δὲν ἔχεις δίκηο! 'Εγὼ σὲ χρειάζομαι κάτω, στὴ Μεσσηνία!

—"Α, τί λέτε, κ. Πρόεδρε; Βουλευτὴς 'Αθηνῶν πρέπει νὰ μείνω ἐγώ! Κάτω θὰ βγάλουμε τὸ Στηλιόπουλο!

Μισὴ ὥρα συζήτησι. Δὲν παρητεῖτο ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, ὁ κ. Λαμπρόπουλος!

— Βρὲ ἀδερφὲ 'Αντρέα, εἶπε ὁ κ. Παπανδρέου, ἐγὼ θὰ σὲ κάνω ὑπουργὸ ἅμα πιῶ στὴν κυβέρνησι κι' ἐσὺ μοῦ φέρνεις ἀντιρρήσεις;

'Αλλ' αὐτὸ ἦταν ἀκριβῶς... τὸ ψητὸ τῆς συζητήσεως!

— Μπά; εἶπε ὁ κ. Λαμπρόπουλος. Θὰ μὲ κάνετε ὑπουργό; Καὶ τί ὑπουργὸ θὰ μὲ κάνετε, κ. Πρόεδρε;

— Τῶν 'Εσωτερικῶν; Τῆς Παιδείας; "Ο,τι θέλεις!

— Σύμφωνοι! Εὐχαριστῶ κ. Πρόεδρε. Καί... μὴν ἐνοχλεῖσθε γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς παραιτήσεως. 'Ασχέτως δηλαδή... μὲ τὸ ζήτημα ποὺ συζητήσαμε, ἐγὼ δὲν ἐπροκειτο νὰ σᾶς χαλάσω τὸ χατῆρι!!

Λεπτὸν δηλαδὴ καὶ ἀβρόν... παζάρι γίνεται καὶ στὴν πολιτική!

★

Νεαρὸς βουλευτής, ἀξίωσε ὑπουργιλίκι. Βγῆκε μὲ τὸ συνδυασμὸ τῆς ΕΠΕΚ. 'Αλλὰ οἱ δυὸ 'Αρχηγοὶ — Πλαστήρας καὶ Τσουδερὸς — ἐξεμάνησαν:

— Βρὲ αὐτὸς ἦταν μὲ τὸ Μαρκεζίνη!

Ὁ νεαρὸς βουλευτὴς ὅμως δὲν τάχασε:

— Κι' ὁ Μαρκεζίνης ἦταν ἄλλοτε μὲ τὸν Τσαλδάρη! εἶπε.

—"Ε, πάψε κι' ἐσὺ αὐτὰ ποὖπαθε ὁ Μαρκεζίνης! τοῦ παράγγειλε ὁ κ. Πλαστήρας.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ νεαρὸς βουλευτὴς ἦταν στὴν ὀδὸν Λυκαβηττοῦ 5, στὸν κ. Μαρκεζίνη, ὁ ὁποῖος προέβη κατόπιν σὲ... ἐμπιστευτικὰς ἀνακοινώσεις:

— 'Αρχίζουν οἱ προσχωρήσεις! Δύο ἔγιναν οἱ ἕδρες τοῦ Νέου Κόμματος!

Καὶ ναὶ μὲν ὁ κ. Πλαστήρας δὲν ἔγινε πρωθυπουργὸς ἀλλὰ καὶ ὁ νεαρὸς βουλευτὴς... θὰ περιμένῃ πολὺ ἂν πιστεύῃ ὅτι θὰ τὸν ὑπουργοποιήσῃ ὁ κ. Μαρκεζίνης!

★

Ὁ κ. Ι. Μελᾶς, τοῦ Πειραιῶς, πληροφορήθηκε τὶς ἡμέρες ποὺ ἐπροκειτο νὰ γίνῃ κυβέρνησις τῶν τεσσάρων 'Αρχηγῶν, ὅτι δὲν τοῦ ἀνέθεταν 'Υπουργεῖο.

Καὶ θύμωσε:

—"Εφυγα ἀπ' τὸν Παπανδρέου καὶ πῆγα στὸν Τσουδερὸ γιὰ νὰ δῶ κι' ἐγὼ Θεοῦ πρόσωπο! Τώρα θὰ ξαναγυρίσω στὸν Παπανδρέου! ἀπείλησε.

Καὶ ὁ κ. Παπανδρέου ποὺ τὸ ἔμαθε κατὰ σύμπτωσιν... τὸ βράδυ τῆς ὁρκωμοσίας τοῦ κ. Βενιζέλου, εἶπε μὲ πικρὸ χιοῦμορ:

— Γυρίση δὲν γυρίση, ὑπουργὸ δὲν τὸν κάνω!...

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Παρακολουθῆστε στὸ σημερινὸ τεύχος (σελ. 52) τὸ νέο δραματικὸ καὶ αἰσθηματικὸ κοινωνικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλοῦς Γάλλου συγγραφέως

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Ἡ ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Πρόκειται γιὰ μιὰ τραγικὴ ἱστορία μιᾶς φτωχῆς νέας τοῦ λαοῦ ποὺ κληρονομάει — χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ! — τὴν κολοσσιαία περιουσία τοῦ παππού της, ποὺ δὲν τὸν γνώρισε ποτέ. Ἀλλὰ ἡ ἐκπληκτικὴ αὐτὴ τύχη τῆς ὁμορφης νέας τὴν ἐκθέτει ξαφνικὰ σὲ τρομεροὺς κινδύνους καὶ ἀφάνταστα μαρτύρια. Σατανικοὶ τυχοδιῶκτες προσπαθοῦν νὰ τὴ χωρίσουν ἀπὸ τὸ νέο ποὺ ἀγαπάει καὶ καταφεύγουν στὶς πιὸ ζοφερὲς πλεκτάνες καὶ στὰ πιὸ ἀπάνθρωπα ἐγκλήματα γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τὰ ἑκατομμύρια τῆς κληρονομιᾶς της.

Ἡ ἀκόρεστη δίψα τοῦ χρήματος προκαλεῖ συναρπαστικὰ δράματα, σκοτεινὰ μίση καὶ θυελλώδεις συγκρούσεις παθῶν.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Στὴ νοτιοδυτικὴ πλευρὰ τῆς Ταγκανίκας, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, ἐπικρατεῖ μεγάλη ξηρασία ποὺ ἀπειλεῖ ν' ἀποστραγγίσῃ ὅλες τὶς λίμνες τῆς περιοχῆς. Ἡ ξηρασία αὐτὴ ἐκτὸς ἀπ' τὶς οἰκονομικὲς συνέπειες, ἔχει καὶ ἄλλες δραματικὲς. Οἱ ἀτυχεῖς ἱπποπόταμοι ποὺ ζοῦσαν ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια στὶς λίμνες αὐτὲς ἀρχισαν νὰ πεθαίνουν κατὰ ἑκατοντάδες, λόγῳ τῆς λειψυδρίας. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα τραγικὸ ζευγάρι ἱπποποτάμων ποὺ περιμένει καρτερικὰ τὸ μοιραῖο τέλος τον στὴν κόλασι αὐτὴ τῆς ξηρασίας ποὺ ἀπλώθηκε σὲ μιὰ μεγάλη ἔκτασι ποὺ παρουσίαζε πρὸ δεκαετίας μὲ τὰ νερά της καὶ τὴ χλωρίδα της ὄψι ὀνειρώδους παραδείσου.

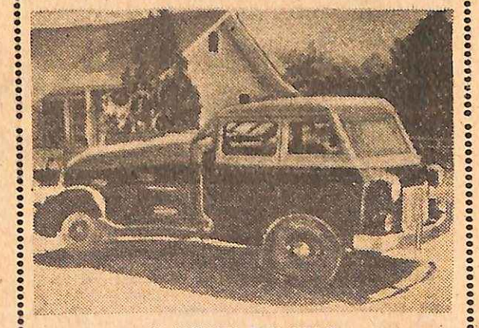

Η ΜΗΧΑΝΗ ΣΤΗ ΜΕΣΗ

"Ενας μηχανικὸς ἀπ' τὴ Νότιο Καρολίνα διέθεσε τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶχε γραφεῖο γιὰ νὰ φτιάσῃ τὸ ἀρκετὰ πρωτότυπο αὐτὸ αὐτοκίνητο. Τὸ πιὸ παράξενό σ' αὐτὸ εἶνε ὅτι ἔχει τὴ μηχανὴ στὴ μέση. Ὁ κατασκευαστής του, σκόπευε νὰ τοποθετήσῃ πίσω τὴ μηχανή, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲ βρῆκε τὰ κατάλληλα ἀνταλλακτικά, τὴν τοποθέτησε στὴ μέση. Φυσικὰ τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ τοῦ Ἰδιότροπου 'Αμερικανοῦ μηχανικοῦ, μοναδικὸ στὸ εἶδος του, δὲν πρόκειται νὰ τὸ μιμηθῇ κανείς. Πολὺ καλὰ βρίσκεται ἡ μηχανὴ ἐμπρός. Τί δουλειὰ ἔχει στὴ μέση;...

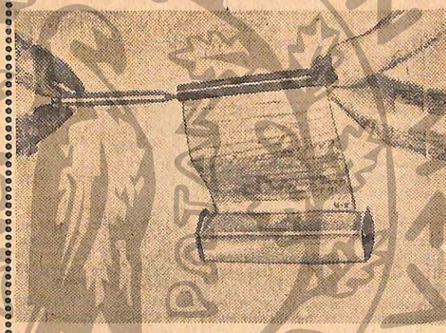

ΤΟ ΚΥΛΙΝΔΡΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἑταιρία τῆς Νέας 'Υόρκης κατεσκεύασε τὴν κυλινδρικὴ αὐτὴ θήκη μέσα στὴν ὁποία βρίσκεται μιὰ μακρυὰ ταινία χαρτιοῦ ποὺ τυλίγεται χάρις σ' ἕνα ἐσωτερικὸ ἐλατήριο. Ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ χαρτί, μποροῦν κανεὶς νὰ σημειώσῃ περισσότερους ἀπὸ 130 ἀριθμοὺς τηλεφώνων. Μὲ τὸ ἴδιο ἐλατήριο ἡ ταινία τοῦ χαρτιοῦ ξετυλίγεται καὶ βλέπει κανεὶς τὸν ἀριθμὸ ποὺ προσώπου, στὸ ὁποῖο θέλει νὰ τηλεφωνήσῃ. Ἡ θήκη εἶναι πολὺ μικρὴ καὶ ἐξαιρετικὰ εὐκολομετεχείριστη.

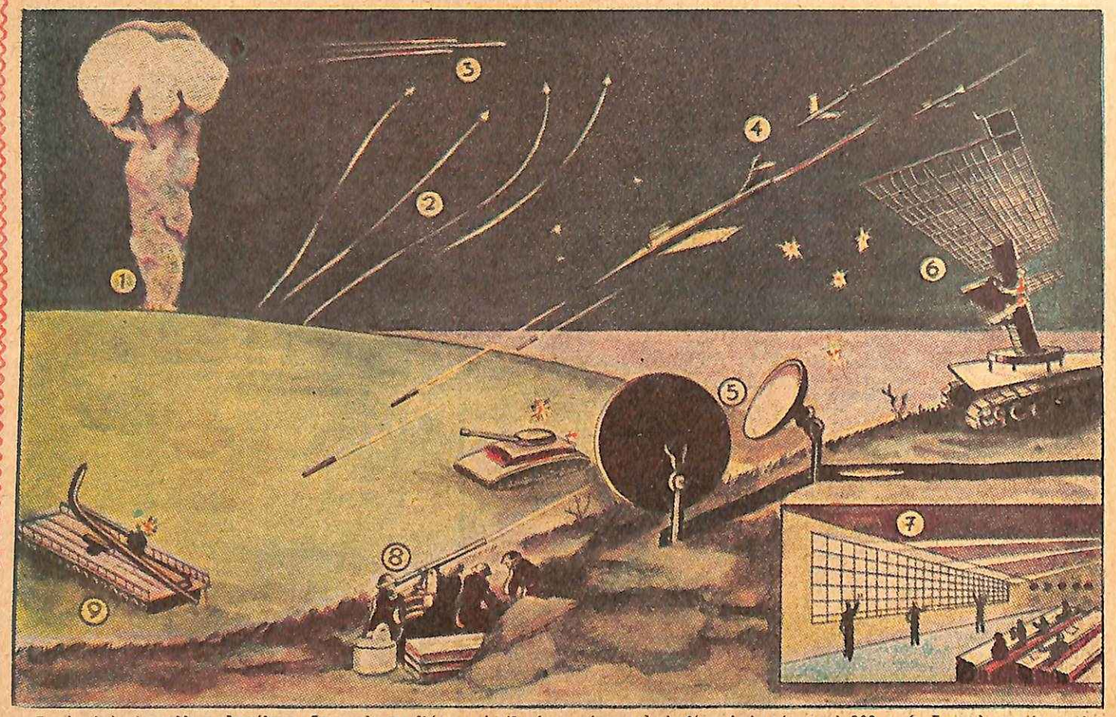

Σκηνὲς ἀπ' τὸν μελλοντικὸ πόλεμο, ὅπως τὸν προβλέπουν οἱ εἰδικοί: 1. Ἕνας πύραυλος μὲ ἀτομικὴ γόμωσι ἑξερράγη κάπου. 2. Πύραυλοι ἀνέρχονται σὲ ὕψος 15.000 μέτρων σὲ διάστημα 3' λεπτῶν καὶ κατευθύνονται ἐναντίον τῶν ἐχθρικῶν βομβαρδιστικῶν. 3. Τὰ ἐχθρικὰ βομβαρδιστικὰ ἀφοῦ ἐκσφενδονίσουν τὶς βόμβες τους ἀπομακρύνονται μὲ μεγάλη ταχύτητα. 4. Βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα ἐφαρμοῦν καθέτως ἐκσφενδονίζοντας πυραύλους. 5. Τὸ ἡχητικὸ κανόνι σκοτώνει τὸν ἄνθρωπο στὰ 60 μέτρα καὶ τὸν θέτει ἐκτὸς μάχης στὰ 300 μ. 6. Συσκευὴ ραντὰρ ποὺ μεταφέρεται πάνω σὲ τάνκ, παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξι τῆς μάχης. 7. Τὸ ραντὰρ μεταδίδει τὶς πληροφορίες του στὴν αἴθουσα ὅπου βρίσκεται τὸ ἐπιτελεῖο. Οἱ πληροφορίες αὐτὲς προβάλλονται πάνω σὲ εἰδικὴ ὀθόνη. 8. Εἰδικοὶ πύραυλοι τοῦ τύπου «Μπαζόκα» ἐκσφενδονίζονται ἐναντίον τῶν αὐτοκατευθυνομένων ἐχθρικῶν βλημάτων. 9. Τὸ κανόνι μὲ σέρα ἐξαρθρώνει τὰ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα ποὺ πετοῦν σὲ χαμηλὸ ὕψος.

Ἡ κόλαση τοῦ ὑπερατομικοῦ πολέμου

Εἰκόνες τῆς Ἀποκαλύψεως...

ΑΠΟ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀτομικῆς ἐκρήξεως τῆς Χιροσίμα, ἐπιστήμονες καὶ τεχνικοί, σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου, δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐργάζωνται μέρα-νύχτα γιὰ ν' ἀνακαλύψουν καινούργια ὅπλα καὶ νὰ ἐπινοήσουν νέες μεθόδους καταστροφῆς καὶ ἀφανισμοῦ.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ αἰσιοδοξῆ. Ἀλλ' ὅ,τι κι' ἂν κάμη, δὲν θὰ μπορέση ν' ἀγνοήση τὴν πραγματικότητα, ποὺ ὑψώνεται τραγικὴ κι' ἀμείλικτη μπροστά του, γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίζη ὅτι ἡ ἐπίπλαστη ἡρεμία κι' ἡ φαινομενικὴ γαλήνη, ποὺ ἁπλώνονται σήμερα στὸν κόσμο, στηρίζονται πάνω σὲ ἡφαίστεια, ποὺ κλείνουν μέσα τους τὸν ὄλεθρο καὶ τὴ συμφορά. Ἂν κάποτε ὅλ' αὐτὰ τὰ ἡφαίστεια ἀρχίσουν νὰ ξερνοῦν λάβα καὶ μύδρους, ἂν ὁ πόλεμος ἐκραγῆ, ξαφνικά, ἕνα πρωΐ, ἴσως αὔριο ἢ μεθαύριο, μ' ὅλη τὴν κεραυνοβόλο ταχύτητα, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν τὰ σκληρὰ μέσα, τότε, ἀλλοίμονο, στὴν ἀνθρωπότητα!

Τὸ μυαλό μας σταματάει ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα ἑνὸς μελλοντικοῦ πολέμου: Ὡς πέρυσι, ὡς πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, τὸ τρομερώτερο ὅπλο ποὺ διέθετε ἡ ἐποχή μας ἦταν ἡ ἀτομικὴ βόμβα. Ἀλλὰ κανένα ὅπλο δὲν εἶχε ζωὴ πιὸ σύντομη ἀπὸ αὐτή. Οἱ σύγχρονοι ἀτομικοὶ ἐπιστήμονες μιλοῦν τώρα περιφρονητικὰ γιὰ τὴ βόμβα ποὺ ἔδωσε τὸ θάνατο σὲ χιλιάδες χιλιάδων ἀνθρώπων στὴ Χιροσίμα καὶ τὸ Ναγκασάκι καὶ τὴν χαρακτηρίζουν πιὰ σὰν κάτι τὸ ἀπηρχαιωμένο καὶ τὸ πρωτόγονο. Κι' ὅμως ἡ βόμβα αὐτὴ ἀριθμεῖ ζωὴ μόλις μιᾶς πενταετίας! Κι' οἱ ἴδιοι οἱ ἐπιστήμονες ποὺ τὴν περιφρονοῦν σήμερα μιλοῦσαν γι' αὐτὴ μὲ θαυμασμό, ὅταν ἀνεκαλύφθη καὶ χρησιμοποιήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ δὲν ἔπαυαν νὰ τονίζουν ὅτι ἀποτελοῦσε τὸ τρομερώτερρ ὅπλο ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Ἀλλά, τί ἀξία μπορεῖ νὰ ἔχουν οἱ 100 ἢ 150 χιλιάδες τῶν θυμάτων μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας, ἐμπρὸς στὰ ἑκατομμύρια τῶν θυμάτων ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἄλλα σύγχρονα ὅπλα; Ἡ ἀτομικὴ βόμβα μπορεῖ νὰ καταστρέψη μιὰ πόλι. Τὰ ὅπλα, ὅμως ποὺ κατασκευάζονται σήμερα σὲ διάφορες χῶρες μποροῦν νὰ νεκρώσουν τὴ ζωὴ πάνω σὲ ὁλόκληρες ἠπείρους κι' ἀκόμη νὰ προκαλέσουν τὴν ὁριστικὴ ἐξαφάνισί τους.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶνε τὰ νέα πολεμικὰ ὅπλα ποὺ ἑτοιμάζει ἡ ἐποχή μας; Ὁ «Θησαυρὸς» ποὺ βασίζεται στὶς ἀνακοινώσεις καὶ τὶς ἀποκαλύψεις τῶν ἀρμοδιοτέρων ἐπιστημόνων καὶ τεχνικῶν τῆς ἐποχῆς μας, ὅπως τοῦ καθηγητοῦ Οὐρεί, ἑνὸς τῶν πέντε «Μεγάλων τοῦ Ἀτόμου» στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τοῦ Ντάβιντ Λίλιενταλ, τέως προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, τοῦ Λώρενς Χάφσταιντ καὶ Βάννεβαλ Μπούς, διευθυντῶν τοῦ τμήματος ἐρευνῶν τῆς ἰδίας ἐπιτροπῆς, τοῦ Ἀμερικανοῦ γερουσιαστοῦ Ὄουεν Μπρέβστερ, τοῦ συνταγματάρχου Λέλ' Σίμον, ποὺ ἐμελέτησε ὅλες τὶς ἐφευρέσεις τῶν Γερμανῶν, τοῦ περιφήμου καθηγητοῦ Μπλάκετ, τοῦ Τζαίημς Ρέστον ἐκπροσώπου τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ Τύπου, τῶν δημοσιογράφων Οὐάλτερ Βίντσελ (Ἀμερικανοῦ) καὶ Κένεθ ντὲ Κουρσὺ (Ἄγγλου) καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκόμη, θὰ προσπαθήση νὰ κατατοπίση τοὺς ἀναγνώστες του πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἡ «βόμβα τῆς σιωπῆς»

Φαντασθῆτε μιὰ καρφίτσα, νὰ εἶναι χωμένη στὴ μέση τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Μόνο τὸ κεφάλι της μένει ἔξω. Στὸ κεφάλι αὐτό, ἀδιάφορο μὲ ποιὸ μέσο, ἔχομε δώσει τὴ θερμοκρασία τοῦ πυρῆνος τοῦ Ἡλίου, δηλαδὴ μιὰ θερμοκρασία γύρω στὰ 20 ἑκατομμύρια βαθμῶν τοῦ ἑκατονταβάθμου (τοῦ Κελσίου). Τί ἀξία μπορεῖ, βέβαια, νὰ ἔχη ἕνα κεφαλάκι καρφίτσας, ἔστω κι' ἂν ἡ θερμοκρασία του εἶνε 20 ἑκατομμύρια βαθμῶν; Κι' ὅμως, ἡ ἀκτινοβολία ποὺ θὰ ἐξέπεμπε θὰ ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε κάθε ἴχνος ζωῆς θὰ ἐξαφανιζόταν σὲ ἀκτῖνα 1500 χιλιομέτρων, ὅση περίπου εἶνε ἡ ἀπόστασις μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Μονάχου. Τὰ φυτά, τὰ ζῶα κι' οἱ ἄνθρωποι, ποὺ θὰ βρίσκονταν σὲ ἀκτῖνα πολλῶν δεκάδων χιλιομέτρων ἀπ' αὐτὴ τὴν καρφίτσα θὰ ἀπανθρακώνονταν. Ἀλλὰ καὶ πέρα ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἡ ζωὴ θὰ νεκρωνόταν σὲ μιὰ ἀκτῖνα πού, ὅπως εἴπαμε, θὰ ἔφτανε τὰ 1500 χιλιόμετρα, λόγω τῆς ἰσχυροτάτης ἀκτινοβολίας ποὺ θὰ ἐξέπεμπε τὸ κεφαλάκι αὐτῆς τῆς καρφίτσας.

Ἡ περίφημη βόμβα τοῦ ὑδρογόνου — οἱ Ἀμερικανοὶ τὴν ἀποκαλοῦν «βόμβα τῆς σιωπῆς», ἐπειδὴ ἁπλώνει γύρω της τὴ σιωπὴ τοῦ θανάτου ἢ ἀκόμη «βόμβα τῆς κολάσεως» — πρόκειται γιὰ εἶνε, οὔτε λιγώτερο, οὔτε περισσότερο, μιὰ ἀπομίμησις τοῦ ἡλιακοῦ πυρός.

Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀποροῦμε. Ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σκοτώση αὔριο εἶνε τῆς ἰδίας φύσεως μ' αὐτὸ ποὺ μᾶς κάνει νὰ ζοῦμε σήμερα. Ἡ ἀρχὴ τῆς βόμβας τοῦ ὑδρογόνου εἶνε ἡ ἴδια μ' ἐκείνην ποὺ κάνει τὸν Ἥλιο μας νὰ μᾶς στέλνη ἀκατάπαυστα τὸ τεράστιο ποσὸν ἐνεργείας ποὺ μᾶς δίνει τὴ ζωή.

Ἀλλὰ σὲ τί συνίσταται αὐτὴ ἡ ἀρχή; Σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ μετατροπές, ποὺ μποροῦν νὰ συνοψισθοῦν σὲ μιὰ μόνο: στὴ μετατροπὴ τοῦ ὑδρογόνου σὲ ἥλιο, ἢ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἑνὸς εἰδικοῦ τύπου ὑδρογόνου, τοῦ δευτερίου, σ' ἕναν εἰδικὸ τύπο ἡλίου.

Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἦταν γνωστὴ ἀπὸ τὸ 1939, ὅταν, γιὰ πρώτη φορά, δυὸ ἀστροφυσικοί, ὁ Χὰνς Μπέθ καὶ ὁ Κὰρλ φὸν Βαϊσζάκερ, ἀπέδειξαν ὅτι ὁ Ἥλιος εἶνε ἕνα μεγάλο ἀτομικὸ ἐργοστάσιο, ποὺ διασκορπίζει ὁλόγυρά του ἕνα τρομακτικὸ ποσὸ θερμότητος, χάρις στὸν ἀδιάκοπο μετασχηματισμὸ τοῦ ὑδρογόνου σὲ ἥλιο.

Οἱ ἀτομικὲς ἀντιδράσεις, ποὺ προκαλοῦν αὐτὸ τὸ μετασχηματισμό, ἀκολουθοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, σὰν τοὺς κρίκους μιᾶς ἁλυσίδας. Χάρις σ' αὐτές, ὁ Ἥλιος μᾶς στέλνει κάθε μέρα ἕνα ποσὸ θερμότητος, ποὺ ἀντιστοιχεῖ σὲ 500 δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων ἀτμοῖππων!

Οἱ σύγχρονοι ἀστροφυσικοὶ μᾶς λένε ὅτι ἡ θερμοκρασία πάνω στὸν Ἥλιο αὐξάνει συνεχῶς. Ἔτσι ἡ Γῆ δὲν θὰ πεθάνη λόγω τοῦ Ἡλίου, ὅπως πιστεύθηκε ὡς τώρα γιὰ ἀρκετὸ καιρό, ἀλλὰ γιατὶ τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας θὰ μᾶς πυροπλήση κάποτε μὲ ψύξεως τοῦ Ἡλίου, τὴ μεγάλη θερμοκρασία του. Ὑπολογίστηκε, πράγματι, ὅτι ὁ Ἥλιος θ' ἀποχτήση, σιγὰ - σιγά, φωτεινότητα 77 φορὲς ἀνώτερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἔχει σήμερα. Ἡ θερμοκρασία τοῦ πλανήτου μας θὰ ξεπεράση τότε τοὺς 300 βαθμοὺς κι' ἡ ζωὴ πάνω σ' αὐτὸν θὰ καταστῆ ἀδύνατη.

Μὴν τρομάζετε! Ὁ Ἥλιος, ἀφ' ὅτου ὑφίσταται ἔχει κάψει μόλις τὸ 1% τοῦ ὑδρογόνου του. Ἔτσι, ἂν ἡ Γῆ μας πρόκειται νὰ τελειώση μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἴπαμε, αὐτὴ ἡ τρομερὴ καταστροφὴ δὲν πρόκειται νὰ συμβῆ πρὶν ἀπὸ μερικὰ δισεκατομμύρια χρόνια.

Καὶ τώρα ἂς ἔρθωμε στὴ βόμβα τοῦ ὑδρογόνου. Νὰ μερικοὶ ἀριθμοὶ ποὺ θὰ σᾶς δώσουν μιὰ ἰδέα γι' αὐτή:

Μιὰ κοινὴ ἀτομικὴ βόμβα, σὰν αὐτὴ ποὺ ρίχτηκε στὴ Χιροσίμα ἢ τὸ Ναγκασάκι, μπορεῖ νὰ προκαλέση τὸ θάνατο 100,000 περίπου ἀτόμων. Ἡ ἀκτὶς ἀμέσου δράσεως της — κονιορτοποίησις τῶν πάντων — φτάνει σὲ 3 χιλιόμετρα γύρω στὸ σημεῖο τῆς πτώσεως της.

Ἡ βόμβα τοῦ ὑδρογόνου, μὲ τὴν προϋπόθεσι, βέβαια, ὅτι θὰ πέση σὲ μιὰ κατοικημένη περιοχή, μπορεῖ νὰ προκαλέση τὸ θάνατο 1 ἑκατομμυρίου ἀτόμων. Ὁ ἀριθμὸς ὅμως τῶν θυμάτων θὰ εἶνε πολὺ μεγαλύτερος, ἂν συμβῆ νὰ πέση σὲ μιὰ πυκνοκατοικημένη πόλι, ὅπως π.χ. τὴ Νέα Ὑόρκη ἢ τὸ Λονδίνο. Σὲ ἀκτῖνα 9 χιλιομέτρων, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς πτώσεως της, τὰ πάντα θὰ μεταβληθοῦν σ' ἕνα σύννεφο σκόνης.

Πέραν ὡστόσο ἀπ' αὐτὸ τὸν κύκλο, ἐκτείνεται μιὰ δεύτερη ζώνη «μερικῆς καταστροφῆς». Ἡ ἀκτίς της φτάνει, κατ' ἄλλους ἐπιστήμονας τὰ 40 καὶ κατ' ἄλλους τὰ 260 χιλιόμετρα. Ἀλλ' οἱ καταστροφὲς δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ δεύτερη ζώνη ἐκτείνεται μιὰ τρίτη. Οἱ ἀκτινοβολίες τῆς βόμβας τοῦ ὑδρογόνου θὰ νεκρώσουν κάθε ἴχνος ζωῆς σ' αὐτή, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ ἀκτινοβολία ποὺ ἐκπέμπει τὸ κεφαλάκι τῆς καρφίτσας που ἀναφέραμε στὴν ἀρχή. Πόση εἶνε ἡ ἀκτὶς αὐτοῦ τοῦ νέου κύκλου;

Ἄλλοι ἐπιστήμονες τὴν ὑπολογίζουν σὲ 1000 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ σημεῖο πτώσεως τῆς βόμβας. Ἄλλοι, ὅμως, ὑποστηρίζουν ὅτι εἶνε μεγαλύτερη καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου Χάρισσον Μπράουν, ποὺ θεωρεῖται σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς διαπρεπέστερους ἀτομιστὰς τῆς ἐποχῆς μας, ὑπολογίζει ὅτι ἡ ραδιενεργὸς ἀκτινοβολία τῆς βόμβας θὰ καταστρέψη κάθε ἴχνος ζωῆς σὲ ἀκτῖνα 2500 - 5000 χιλιομέτρων!

Οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες βεβαιώνουν ὅτι ἀρκοῦν 2000 βόμβες ὑδρογόνου γιὰ νὰ προκαλέσωμε τὴν ἔκρηξι, ὄχι τῆς Γῆς, ἢ τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος μόνον, ἀλλὰ ὁλοκλήρου τοῦ Σύμπαντος!

Τὸ κόστος μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας παλαιοῦ τύπου εἶνε 2 περίπου ἑκατομμύρια δολλάρια. Κάθε βόμβα ὑδρογόνου θὰ στοιχίση κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμοὺς 200 ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ κατὰ τοὺς πιὸ ἀκριβεῖς 2 δισεκατομμύρια δολλάρια!

Δυὸ ἄλλοι ἀριθμοὶ ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν τρομακτικὴ διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἀτομικῆς βόμβας καὶ μιᾶς βόμβας ὑδρογόνου εἶνε οἱ ἑξῆς:

Ὡς γνωστόν, ἡ ἀτομικὴ βόμβα στηρίζεται στὴν ἀρχὴ τῆς διασπάσεως τοῦ πυρῆνος τοῦ οὐρανίου. Ἡ διάσπασις, λοιπόν, 1 γραμμαρίου οὐρανίου μᾶς παρέχει 20 περίπου ἑκατομμύρια θερμίδες. Στὴ βόμβα ὑδρογόνου, ὅμως, ὁ σχηματισμὸς 1 μόνου γραμμαρίου ἡλίου μᾶς δίνει ὄχι λιγώτερα ἀπὸ 150 δισεκατομμύρια θερμίδες!

Οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν τὴ θερμοκρασία ποὺ ἀναπτύσσεται κατὰ τὰ διάφορα στάδια τοῦ μετασχηματισμοῦ τοῦ ὑδρογόνου σὲ ἥλιο σὲ 15 τουλάχιστον ἑκατομμύρια βαθμῶν τοῦ ἑκατονταβάθμου. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι στὸν κεντρικὸ πυρῆνα τοῦ Ἡλίου ἐπικρατοῦν μεγαλύτερες θερμοκρασίες: 20 περίπου ἑκατομμύρια βαθμῶν. Ἀλλά, σ' ἕνα σημεῖο, ὑπερτερεῖ τὴ φύσει. Ὑπολογίζεται, πράγματι, ὅτι γιὰ νὰ μετασχηματισθῆ ἕνα ἀτομο-ὑδρογόνου σὲ ἥλιο πάνω στὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας χρειάζονται ὄχι λιγώτερα ἀπὸ 5 ἑκατομμύρια χρόνια. Οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες πραγματοποιοῦν αὐτὸ τὸ μετασχηματισμὸ στὴ στιγμή. Μποροῦμε ἴσως νὰ εἴμαστε ὑπερήφανοι γι' αὐτὴ τὴν ὑπεροχή. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἡ βόμβα τοῦ ὑδρογόνου ἀποτελεῖ στὰ χέρια ἐκείνου ποὺ τὴν κατέχει ἕνα μέσον ὀλέθρου καὶ ἀφανισμοῦ, ποὺ δὲν ἔχει τὸ ὅμοιό του στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ὡς σήμερα.

Ἡ ἀκτίνα τῆς ἀμέσου δράσεως τῆς ἀτομικῆς βόμβας εἶνε 3 χιλιόμετρα. Ἡ ἀκτίνα τῆς βόμβας ὑδρογόνου εἶνε περίπου 9 χιλιόμετρα ... σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη μερικῶν εἰδικῶν. πολὺ μεγαλύτερη. Στὸν τεράστιο κύκλο ποὺ σχηματίζει αὐτὴ ἡ ἀκτίνα τὰ πάντα κονιορτοποιοῦνται.

Ἡ «ὁρμονικὴ ἀκτὶς»

Ἡ ἐποχή μας ὅμως δὲν περιορίστηκε μόνο στὰ ἀτομικὰ ὅπλα. Ἐπελειοποίησε ἐπίσης τὰ βακτηριολογικὰ ὅπλα καί, σὰν νὰ μὴ τῆς ἔφταναν αὐτά, ἐπενόησε τὰ ὁρμονικὰ ἀέρια, ποὺ εἶναι πολὺ τρομερώτερα. Μποροῦν νὰ μεταβάλουν τοὺς ἄνδρες σὲ γυναῖκες, νὰ γεμίσουν μιὰ περιοχὴ μὲ τέρατα ἢ νὰ κάμουν στείρους τοὺς κατοίκους μιᾶς ἄλλης.

Ἡ ὕπαρξίς των ἦταν γνωστὴ ἀπὸ τὶς ἀνακοινώσεις ποὺ ἔκαμε στὶς 31 Ἰουλίου 1947 στὸ Μπίρμιγχαμ ὁ καθηγητὴς Ὀλίβαντ, ὁ ἐπιφανέστερος μεταξὺ τῶν Ἄγγλων «ἀτομικῶν» ἐπιστημόνων. Ἀλλ' ἡ πρόσφατη «ὑπόθεσις Φούκς» ἔφερε στὴ δημοσιότητα πολλὲς ἄγνωστες λεπτομέρειες γι' αὐτά.

Ὁ δόκτωρ Κλάους Φούκς ἦταν ἕνας νεαρὸς Γερμανὸς φυσικὸς καὶ μαθηματικός, γυιὸς τοῦ καθηγητοῦ Αἰμιλίου Φούκς. Τὸ 1938, σὲ ἡλικία 26 χρόνων, ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὶς καταδιώξεις τῶν ναζὶ καὶ πῆγε στὴν Ἀγγλία. Ἐκεῖ, συμπλήρωσε τὶς σπουδές του, ἀπόχτησε τὸ 1942 τὴν ἀγγλικὴ ὑπηκοότητα καὶ ἐξελίχθη ταχύτατα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἀτομικοὺς ἐπιστήμονες τοῦ κόσμου. (Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

Ἡ κόλασις τοῦ ὑπερατομικοῦ πολέμου

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

Τὸ 1943, ὡρίσθηκε ἀρχηγὸς τῆς «ἀτομικῆς» ἀγγλικῆς ἀποστολῆς στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἐργάσθηκε ἐπὶ τρία χρόνια, ὡς τὸ 1946, στὸ περίφημο «ἀτομικὸ» ἐργοστάσιο τοῦ Ὄκ Ρήτζ. Κατόπιν, γύρισε στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἀνέλαβε τὴ διεύθυνσι τοῦ τμήματος τῶν ἀτομικῶν ἀερίων στὸ ἀτομικὸ ἐργοστάσιο τοῦ Χάρβελ.

Ἐπίσημα τοὐλάχιστον, οἱ σχετικὲς ἔρευνες μὲ τὰ ἀτομικὰ ὅπλα γίνονται μόνο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἡ Ἀγγλία τὶς παρακολουθεῖ, ἀλλὰ δὲν συμμετέχει σ' αὐτές. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Χάρβελ ἀσχολεῖται κυρίως μὲ τὴν ἔρευνα καὶ τὴ μελέτη τῶν μέσων χρησιμοποιήσεως τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας στὴ βιομηχανία. Παράλληλα, οἱ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες ἐπιδίδονται σὲ ἔρευνες σχετικὰ μὲ τὰ ἀτομικὰ ἀέρια, ποὺ ἀποτέλεσαν ἀνέκαθεν τὴ μεγάλη εἰδικότητά των. Οἱ Ἀμερικανοὶ τοὺς ἀναγνώρισαν πρόθυμα αὐτὴ τὴν ὑπεροχὴ καὶ εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι, στὸ μεγάλο ἐργοστάσιο ποὺ ἵδρυσαν στὸ Κὰμπ - Ντιέτριτς, μιὰ ἔρημο περιοχὴ τῆς Βιργινίας, γιὰ τὴ μελέτη τῶν ἀτομικῶν ἀερίων, προσέλαβαν Ἄγγλο διευθυντὴ καὶ ἐμπιστεύθηκαν σὲ Ἄγγλους τὶς σημαντικώτερες θέσεις μέσα σ' αὐτό.

Ὁ Φούκς ἤξερε, λοιπόν, πολλά, πάρα πολλὰ γιὰ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ φαίνεται ὅτι πρόδωσε στοὺς Ρώσσους μερικὰ σημαντικὰ μυστικά.

Τὸ ὅτι οἱ Ρῶσσοι κατώρθωσαν νὰ παραγάγουν τὴν ἀτομικὴ βόμβα τὸ 1949, ἐνῶ, σύμφωνα μὲ τοὺς εὐνοϊκωτέρους ὑπολογισμούς, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸ ἐπιτύχουν πρὶν ἀπὸ τὸ 1952 ἢ τὸ 1956, ἀποδίδεται στὴ μυστικὴ «συνταγή», ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Φούκς. Ἐκφράζονται φόβοι ἐπίσης μήπως πρόδωσε καὶ τὸ μυστικὸ τῆς βόμβας ὑδρογόνου. Βέβαιο, πάντως, θεωρεῖται ὅτι οἱ Ρῶσσοι κατέχουν σήμερα, χάρις στὸν Φούκς, πολλὰ ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῶν ἀτομικῶν ἀερίων.

Ἀλλὰ τί εἶναι τὰ ἀτομικὰ ἀέρια;

Δὲν πρόκειται γιὰ κεῖνα ποὺ παράγονται ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας. Ἀλλὰ γιὰ ἄλλα ἀέρια, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ παραχθοῦν μὲ ἀτομικὰ μέσα καὶ νὰ ἐξακοντισθοῦν μὲ τρόπο ὕπουλο καὶ κρυφό, χωρὶς τὸν ἐκκωφαντικὸ θόρυβο καὶ τὶς ἐμφανεῖς συνέπειες τῆς ἐκρήξεως μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας.

Μιὰ κατηγορία ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀέρια ἐπιδρᾶ μόνον στὰ φυτὰ καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαφανίσῃ ἐντελῶς τὴν παραγωγὴ μιᾶς ὡρισμένης περιοχῆς. Ἡ ἐσφενδόνισίς των θὰ ἔχῃ νὰ ποῦμε προειδοποιητικὸ χαρακτῆρα. Ὁ ἀντίπαλος θ' ἀντικρύσῃ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη τὸ φάσμα τῆς πείνης καὶ θὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ ὑποκύψῃ.

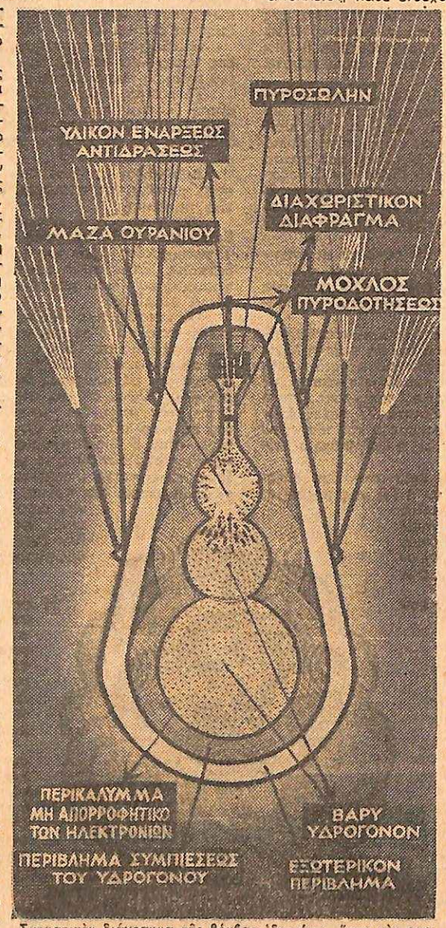

Σχηματικὸν διάγραμμα τῆς βόμβας ὑδρογόνου, ὅπως τὴν φαντάζονται οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες.

"Ας ὑποθέσωμε, ὅμως, ὅτι δὲν ὑποχωρεῖ, γιατὶ εἶχε τὴν πρόνοια νὰ συγκεντρώσῃ στὶς ἀποθήκες του τεράστιες ποσότητες τροφίμων παντὸς εἴδους, ποὺ τοῦ ἐπαρκοῦν γιὰ ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα. Ἀντιμετωπίζει, λοιπόν, χωρὶς ταραχὴ αὐτὴ τὴν πρώτη ἐπίθεσι. Ἀλλά, ξαφνικά, τὰ ζῶα, ἀπὸ τὰ μικρότερα ὡς τὰ μεγαλύτερα, ἀρχίζουν νὰ πεθαίνουν κατὰ ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μιὰ νέα κατηγορία ἀερίων ἐξετοξεύθη ἐναντίον του.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἀέρια δὲν ἔχουν ἐπίδρασι στοὺς ἀνθρώπους. Γιὰ νὰ θιχθοῦν οἱ ἀνθρώπινοι ὀργανισμοί, θὰ χρειασθῇ ἡ ἐκσφενδόνισις μιᾶς νέας κατηγορίας ἀτομικῶν ἀερίων, ποὺ ἐπενεργοῦν ὑπουλα καὶ μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε, στὴν ἀρχὴ τοὐλάχιστον, δὲν μπορεῖ νὰ ὑποπτευθῇ κανεὶς τὴν παρουσία των. Οἱ ἄνθρωποι μιᾶς ὡρισμένης περιοχῆς αἰσθάνονται βαθμιαία μιὰ μεγάλη κούρασι καὶ πολὺ γρήγορα εἶναι τελείως ἀνίκανοι γιὰ ἐργασία. Τρῶνε, κοιμοῦνται, κινοῦνται, ζοῦν μὲ μιὰ λέξι, ἀλλά, στὴν πραγματικότητα, εἶναι ἀληθινὰ ἐρείπια, σωματικὰ καὶ διανοητικά.

Οἱ νεώτερες ἔρευνες ἐπέτρεψαν στοὺς Ἄγγλους ἐπιστήμονες νὰ κατευθύνουν μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια αὐτὰ τὰ ἀέρια καὶ ὄχι νὰ τὰ ἐμπιστεύωνται στὴ διάθεσι τοῦ ἀνέμου, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ τοξικὰ ἀέρια.

Ἀλλά, θὰ ρωτήσετε, ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀέρια δὲν φθάνουν; Τί χρειάζονται ἄλλα; Κι' ὅμως, οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες δὲν ἱκανοποιήθηκαν φαίνεται μ' αὐτά. Κι' ἀνακάλυψαν τὴν καλουμένη «ὁρμονικὴ ἀκτῖνα» ποὺ φαίνεται πολὺ πίσω της ὅλα τὰ ἄλλα ἀέρια.

Εἶναι γνωστὸς ὁ σημαντικώτατος ρόλος τῶν ὁρμονῶν στὸ σύνολο τοῦ ὀργανισμοῦ μας καὶ ἰδιαιτέρως στὰ φαινόμενα τῆς ἀναπαραγωγῆς. Τὸ ὁρμονικὸ ὅπλο θὰ εἶναι ἕνα «διευθυνόμενο» κῦμα ἀκτίνων, ποὺ θὰ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴ στείρωσι τῶν ἀτόμων ποὺ θὰ προσβάλλουν ἢ τὸν μετασχηματισμό τους σὲ τέρατα. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασί τους, αὐτὸ τὸ μέλος ἢ αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ σώματος θὰ μεγαλώνῃ τερατωδῶς ἢ, ἀντίθετα, θὰ ἐξαφανίζεται. Οἱ ἴδιες ἀκτῖνες θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβάλουν τοὺς ἄνδρες σὲ γυναῖκες καὶ νὰ τοὺς ἀφαιρέσουν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνδρεία ποὺ χαρακτηρίζει τὸ φῦλο τους.

Σκεφθῆτε τώρα μιὰ ἄλλη συνέπειά τους, ποὺ δὲν εἶναι λιγώτερο τρομακτικὴ ἀπὸ τὶς προηγούμενες. Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι μιὰ χώρα θέλει νὰ κρατήσῃ μιὰ ἄλλη κάτω ἀπὸ τὴν ἐξάρτησί της καὶ ν' ἀποκλείσῃ κάθε ἐνδεχόμενο ἐπαναστάσεως ἢ ἐξεγέρσεως. Στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὴν βομβαρδίζῃ ἤρεμα καὶ ἀθόρυβα μὲ ἕνα ὡρισμένο εἶδος ὁρμονικῶν ἀκτίνων. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρονικὸ διάστημα, οἱ κάτοικοί της δὲν θὰ διαφέρουν ἀπὸ τ' αὐτόματα καὶ κάθε ἰδέα ἀντιδράσεως ἢ ἐξεγέρσεως θὰ ἔχῃ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ μυαλό τους. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ θὰ ἔχῃ ἐπιτευχθῇ, χωρὶς οὔτε οἱ ἴδιοι, οὔτε κανεὶς ἄλλος, νὰ μπορῇ νὰ ὑποπτευθῇ τὸ παραμικρό.

Νὰ γιατὶ τὸ ὁρμονικὸ ὅπλο εἶναι τὸ τρομερώτερο ἴσως ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Δὲν εἶναι ὅπλο καταστροφῆς καὶ θανάτου, ἀλλ' ὅπλο ὑπουλης ὑποδουλώσεως καὶ ἐξανδραποδισμοῦ. Ἐκεῖνος ποὺ τὸ κατέχει δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐξαντλήσῃ ὅλες τὶς μορφὲς του καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴ στείρωσι π. χ. τῶν κατοίκων μιᾶς περιοχῆς ἢ τὴν παραμόρφωσί των. Τοῦ εἶναι ἀρκετὸ νὰ ὑπονομεύσῃ τὸ ἠθικό των, γιὰ νὰ τοὺς μεταβάλῃ σὲ ἄβουλα ὄντα, ποὺ θὰ σκύβουν πρόθυμα τὸ κεφάλι στὶς διαταγές του.

Τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ὅπλο ὑπάρχει σήμερα. Καὶ φαίνεται πὼς δὲν ἀποτελεῖ τὸ μυστικὸ ἑνὸς μόνον κράτους...

Οἱ ἐπιστήμονες μιλᾶνε ἐπίσης γιὰ τὸ «ὁρμονικὸ νέφος», ποὺ ἡ δράσις του θὰ ἦταν πολὺ περισσότερο τρομακτικὴ καὶ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἐπεκταθῇ ὄχι σὲ μιὰ χώρα μόνον, ἀλλὰ σὲ ὁλόκληρες ἠπείρους, γιὰ ν' ἀνατρέψῃ τελείως τοὺς βιολογικοὺς νόμους πάνω σ' αὐτές.

Τὸ χαρακτηριστικὸ τῶν ὁρμονικῶν ὅπλων εἶνε ἡ ὑπουλότης των καὶ τὸ ἀδύνατο τῆς ἐξακριβώσεως τῆς παρουσίας των σὲ μιὰ περιοχή. Κατὰ τοῦτο διαφέρουν ἀπὸ τὰ ἀέρια ποὺ παράγονται ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ἀτομικῆς ἢ ὑπερατομικῆς βόμβας. Τὴν παρουσία τῶν τελευταίων σὲ μιὰ ὡρισμένη περιοχὴ μποροῦμε νὰ τὴν πληροφορηθοῦμε ἀμέσως χάρις στοὺς μετρητὰς Γκέϊγκερ, ποὺ μᾶς δείχνουν τὴν ποσότητα τῆς ραδιενεργείας, ποὺ εἶνε σκορπισμένη γύρω μας καὶ μᾶς ἐπιτρέπουν ν' ἀντιληφθοῦμε ἂν καὶ κατὰ πόσον μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψῃ. Ἡ ἐπίδρασίς της στὸν ὀργανισμό μας δὲν ἀργεῖ, ἄλλωστε, νὰ ἐκδηλωθῇ. Εἶνε ὅπως θὰ λέγαμε ὁρατή. Ἀλλὰ τίποτε τέτοιο δὲν συμβαίνει μὲ τὰ ὁρμονικὰ ἀέρια.

Οὔτε οἱ μετρηταὶ Γκέϊγκερ, οὔτε κανένα ἄλλο ὄργανο μποροῦν νὰ μᾶς πληροφορήσουν γιὰ τὴν παρουσία των σὲ μιὰ ὡρισμένη περιοχή. Τὰ ἀποτελέσματά των, ἄλλωστε, δὲν ἐκδηλώνονται ἀμέσως. Τὰ ὁρμονικὰ ἀέρια ὑποσκάπτουν βαθμιαία τὸν ὀργανισμὸ τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπιφέρουν τὶς τρομερὲς καταστροφές των, χωρὶς τὸ ἄτομο νὰ μπορῇ ν' ἀντιληφθῇ τὸ παραμικρό.

Ἀλλὰ μήπως οἱ οὐδέτερες χῶρες — ἂν ὑποτεθῇ πὼς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν οὐδέτερες χῶρες σὲ προσεχῆ σύρραξι — θὰ μποροῦσαν νὰ εἶνε ἀσφαλισμένες ἀπὸ παρόμοια ἀέρια; Ἕνας ἐλαφρὸς ἄνεμος, ἢ τὰ νέφη ποὺ κυλοῦν πάνω στὸν οὐρανὸ εἶνε δυνατὸν νὰ μεταφέρουν αὐτὰ τὰ ἀέρια, ποὺ προορίζονταν γιὰ ἄλλους, σ' αὐτές.

Κυριεύεται κανεὶς ἀπὸ φρίκη στὴ σκέψι ἑνὸς πολέμου ποὺ θἄπαιρνε αὐτὴ τὴ μορφή. Δὲν πρέπει ἴσως νὰ εἴμαστε καθόλου περήφανοι γιὰ τὶς τεράστιες ἐπιστημονικὲς προόδους μας κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς μᾶς φέρνει πιὸ κοντὰ στὴν μοιραία καταστροφή, ποὺ θὰ σημάνῃ ἴσως τὸ τέλος τοῦ πλανήτου μας. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ἀστροφυσικούς, στηριζόμενοι σὲ διάφορα ἐπιστημονικὰ δεδομένα, μᾶς λένε ὅτι ἡ Σελήνη δὲν εἶνε τέκνον τῆς γῆς, ἀλλ' ἕνα ἄστρο ποὺ προϋπῆρξε ἀπὸ τὸν πλανήτη μας καὶ ποὺ οἱ κάτοικοί του εἶχαν φτάσει σὲ ὑψηλὸ ἐπίπεδο γνώσεων κι' ἤξεραν νὰ χειρίζωνται τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια σ' ὅλες της τὶς μορφές. Μιὰ μέρα, ὅμως, ἤρθαν σὲ πόλεμο μεταξύ τους, ἢ, γιὰ ὁποιονδήποτε λόγο, ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια ξέφυγε ἀπὸ τὸν ἔλεγχό τους. Καὶ τότε ἕνα κῦμα θανάτου ἁπλώθηκε πάνω στὸ δυστυχισμένο αὐτὸ ἄστρο κι' ἐξαφάνισε κάθε ἴχνος ζωῆς. Παρόμοιο θὰ εἶνε ἴσως τὸ τέλος τοῦ πλανήτου μας, ἂν, μιὰ μέρα, σκεφθοῦμε νὰ χρησιμοποιήσωμε τὰ τρομακτικὰ ὅπλα ποὺ ἡ ἐπιστήμη ἔθεσε καὶ θέτει ἀκατάπαυστα στὴ διάθεσί μας. Ἡ ζωὴ θὰ ἐξαφανισθῇ τότε ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ποὺ θὰ μεταβληθῇ σ' ἕνα ἄστρο ἐρημώσεως καὶ θανάτου, ὅπως εἶνε σήμερα ὁ θλιβερὸς δορυφόρος μας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ «ἱπτάμενο πλοῖο».

Πρόβαλαν οἱ ἄντρες τοῦ ἀποσπάσματος μὲ τὸν Τουρκάκη στὴ μέση, δεμένον πισθάγκωνα.

Μαρία Η ΠΕΝΤΑΓΙΩΤΙΣΣΑ

Ἡ νεραϊδα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θανάτου

Ἡ Πενταγιώτισσα τοὺς ἄφησε νὰ προχωρήσουν λίγο καὶ τοὺς ἤρεμε ξοπίσω. Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια της. "Ενα μαῦρο προαίσθημα βάραινε τὴν καρδιά της...

★

Στοὺς Πενταγιοὺς ἤξεραν τί ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ καὶ περίμεναν. Ἄντρες καὶ γυναῖκες εἶχαν μαζευτῆ στὴν πλατεία, μπρὸς στὴν ἐκκλησιά. Κρυφομιλοῦσαν μεταξύ τους κι' ἀφουγκράζονταν. Περίμεναν ν' ἀκούσουν τουφεκίδι. Πίστευαν πὼς ὁ Τουρκάκης θὰ χτυπιόταν μὲ τὸ ἀπόσπασμα. Κι' ἂν αὐτὸς δείλιαζε θὰ τοὺς χτυποῦσε ἡ Μαρία. Τὴν ἤξεραν καλὰ αὐτὴ τὴ λάμια.

Μὰ δὲν ἀκούστηκε οὔτε μιὰ τουφεκιά. Κι' ἡ βουβαμάρα αὐτὴ τοὺς παραξένευε.

Πίσω ἀπ' τὸ μισόκλειστο παράθυρό της παραμόνευε κι' ἡ ξαδέρφη τῆς Πενταγιώτισσας. Δὲν τὸν ἀγαποῦσε πιὰ τὸν Τουρκάκη. Κι' ἀνυπομονοῦσε. Ἀνυπομονοῦσε νὰ τὸν δῇ δεμένον πισθάγκωνα καὶ τὴν ἀγαπημένη του τρελλὴ καὶ σπαραγμένη ἀπ' τὴν ἀπελπισιά της.

Πέρασε κάμποση ὥρα.

Ξαφνικὰ γοργὸ τρέξιμο ἀντίχησε. Ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ, ποὺ εἶχε βγῆ ὡς ἔξω στὸ λόγγο. Μόλις ἔφτασε στὴν πλατεία λαχανιάζοντας φώναξε:

—"Ερχονται!... Τὸν πιάσανε... Τὸν φέρνουν!...

— Κι' ἐκείνη; ρώτησε κάποιος.

— Δὲν ξέρω... Δὲν τὴν εἶδα... Μὰ μαζί τους θἄναι κι' αὐτή...

Λίγα λεπτὰ περάσανε ἀκόμα. Καὶ νά, πρόβαλαν οἱ ἄντρες τοῦ ἀποσπάσματος, μὲ τὸν Τουρκάκη στὴ μέση, δεμένον πισθάγκωνα.

Κανένας δὲν μίλησε. Οὔτε μιὰ φωνὴ συμπόνοιας δὲν ἀκούστηκε. Κι' ἀργά, μέσα στὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς ἀναστρης νυχτιᾶς ροβόλησε κι' ἡ Μαρία γιὰ τὸ σπίτι της.

Ἦταν βαλαντωμένη βαρειὰ ἡ καρδιά της, σὰν βουνὸ ὁλάκαιρο νὰ τὴν πλάκωνε, κόμπος στεκόταν στὸ λαιμό της τὸ κλάμα.

Μπῆκε στὸ σπιτικό της, ἀμπάρωσε τὴν πόρτα, σωριάστηκε στὸ κρεββάτι της καὶ τότε ξέσπασε ἀσυγκράτητος ὁ θρῆνος της, θρῆνος βουβός, ἀναφυλλητὰ πνιγμένα, καϋμὸς μεγάλος, φουρτοῦνα τῆς καρδιᾶς:

— Λεβέντη μου... παλληκαρά μου... ἀφέντη τῆς καρδιᾶς μου, πῶς θὰ ζήσω ἐγὼ χωρὶς ἐσένα;... Ποιὸς ἄτιμος σὲ πρόδωσε, καλέ μου, ποὺ κακὸ βόλι νὰ τὸν χτυπήσῃ στὴν καρδιά, φασμακερὸ λεπίδι νὰ τοῦ θερίσῃ τὰ σπλάγχνα;... Θὰ σ' ἐκδικηθῶ, ἀγάπη μου... Θὰ βρῶ τὸν προδότη καὶ θὰ ρίξω τὴ μαγαρισμένη του καρδιὰ νὰ τὴν φάνε τὰ σκυλιά!...

Σκοτάδι μέσα στὴν κάμαρη. Σβυστὸ τὸ εἰκονοστάσι... μαυρίλα γύρω της καὶ στὴν καρδιά της!...

Ὡς τὰ μεσάνυχτα ἔκλαιγε ἡ Μαρία ἡ Πενταγιώτισσα τὸν ἀγαπημένο της κι' ἔκανε ὅρκους φριχτοὺς γιὰ νὰ τὸν ἐκδικήσῃ.

Ὅρκοι τρελλὴς κι' ἄμυαλης κοπέλλας.

Μέσα σὲ λίγες μέρες πέρασε ὁ καϋμός της, ἐξαστκε ὁ Τουρκάκης, ἄνοιξε σ' ἄλλη ἀγάπη ἡ καρδιά της.

Δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς ἔρωτα ἡ Μαρία. Ἔβραζε τὸ αἷμα στὶς φλέβες της. Καὶ πάνω στὶς δέκα μέρες ἀγάπησε ἕνα μακρυνὸ ξάδερφό της..

Καὶ ὕστερα τὸν διαδέχτηκε, κι' αὐτὸν ἄλλος στὸ θρόνο τῆς καρδιᾶς της, κι' ἄλλος, κι' ἄλλος.

Τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ εἶχαν ξετρελλαθῆ μαζί της.

Μὰ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὥριμοι, ἄντρες, γέροι καὶ γυναίκες τὴν περιφρονοῦσαν καὶ τὴν ἀναθεμάτιζαν.

Ἡ γενικὴ αὐτὴ περιφρόνησι ἔκανε τὴ Μαρία νὰ σκυλιάζῃ, νὰ γίνεται θηρίο.

Ὅπως ἀναφέρει ὁ ἀλησμόνητος διηγηματογράφος Ἀνδρέας Καρκαβίτσας, ποὺ πέρασε ἀπ' τοὺς Πενταγιοὺς καὶ συγκέντρωσε πληροφορίες ἀπ' τοὺς πιὸ γέρους Πενταγιῶτες, ἡ Μαρία ἔβγαινε συχνὰ στὸ παράθυρο κι' ἔβριζε, ἄντρες καὶ γυναῖκες, μὲ τὰ χειρότερα, τὰ πιο βαρειὰ λόγια.

Καὶ δὲν περιοριζόταν μόνο σ' αὐτό. Μπροστὰ σ' ὅλους ἀγκάλιαζε καὶ φιλοῦσε τοὺς ἀγαπημένους της, γιὰ νὰ τοὺς μπαίνῃ στὸ μάτι.

Πολλὰ παλληκάρια πιάστηκαν κι' αἱματοκυλίστηκαν γιὰ τὴν ἀγάπη της.

Μὰ περνοῦν τὰ χρόνια... Μαραίνονται οἱ ὠμορφιές. Λυνάει τὸ κουράγιο... "Οσο ὅμως διάβαινε ὁ καιρός, τόσο ἡ Μαρία ριχνόταν μὲ παραφορὰ στὶς περιπέτειες.

Μὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ χαλᾶη ἡ ἀσύγκριτη καλλονή της. Μονάχα τὰ μάτια της, γλυκά, μαγνητικά.

Μάτια ἔμεναν ζωντανά, γλυκὰ καὶ τὰ νεραϊδένια ἐκεῖνα κρασογάλανα μάτια ἔμεναν ζωντανά.

"Εφτανε νὰ σὲ κυττάξῃ ἡ Πενταγιώτισσα, γράφει ὁ Καρκαβίτσας, γιὰ νὰ χάσῃς τὸ μυαλό σου, νὰ σοῦ σηκωθῇ ὁ καβίτσας, γιὰ νὰ χάσῃς τὸ μυαλό σου, νὰ σοῦ σηκωθῇ ὁ νοῦς!... Τὰ μάτια της σὲ μάγευαν σὲ παράλυαν. Αὐτὸς ὁ πατέρας της, ὅσο θυμωμένος κι' ἂν ἦταν, μαλάκωνε, λύγιζε, παραδινόταν στὰ καπρίτσια της, ὅταν ἡ Μαρία σήκωνε τὰ μάτια της ἀπάνω του.

— Μὴ μὲ κυττᾶς ἔτσι, διαολοκόριτσο!... τῆς ἔλεγε. Χαμήλωσε τὰ μάτια σου...

★

Ἦταν μεγάλη πιὰ ἡ γόησσα τῶν Πενταγιῶν, ὅταν τὴν ἐρωτεύθηκε ἕνας θεῖος τοῦ λήσταρχου Κωνσταντέλου. Ληστὴς ἦταν κι' αὐτὸς διαβόητος στὰ μέρη ἐκεῖνα.

Μὰ ἡ Μαρία δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς λίγες φορὲς ποὺ δὲν συγκινήθηκε ἀπ' τὴ λεβεντιὰ τοῦ ληστῆ.

Ὁ Κωνσταντέλος τῆς μήνυσε:

«Θὰ γίνῃς δική μου θὲς δὲν θές». Τῆς Πενταγιώτισσας δὲν ἔδρωνε τὸ αὐτὶ ἀπὸ κάτι τέτοια. Κι' τοῦ ἀντιμήνυσε:

«Πάρε τὰ μοῦτρα σου καὶ τόλμησε νὰ βγῇς μπροστά μου, ἂν τὸ λέη ἡ καρδιά σου..».

Ὁ Κωνσταντέλος τὴν παραφύλαξε μιὰ μέρα σ' ἕνα ἐρημικὸ μονοπάτι στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ καὶ βγήκε ξαφνικὰ μπροστά της.

— Γειά σου, Μαρία Πενταγιώτισσα. Ξέρεις ποιὸς εἶμαι;

— Οὔτε σὲ ξέρω, οὔτε καὶ θέλω νὰ μάθω.

— Εἶμαι ὁ Κωνσταντέλος, Μαρία.

Ἡ Πενταγιώτισσα ἄναψε καὶ φλογίστηκε ἀπ' τὸ θυμό. Ἐσήκωσε τὴ γκλίτσα ποὺ κρατοῦσε. Τοῦ τὴν κατέβασε κατακέφαλα, τὸν ξάπλωσε κάτω ζαλισμένο καὶ συνέχισε ἥσυχα καὶ περήφανα τὸ δρόμο της.

★

Πέρασαν κάμποσα χρόνια ἀκόμα.

Γέρασε ἡ Μαρία, κλείστηκε στὸ σπιτικό της, μόνη κι ἔρημη, καὶ πέθανε περιφρονημένη. Κι' ὁ λαός, ποὺ μονάχα ὅ,τι τὸν συγκινεῖ θυμᾶται, τὴν ἀποθανάτισε μὲ τὸ πανελλήνιο γνωστὸ ὡς σήμερα τραγούδι:

Στὰ Σάλωνα σφάζουν ἀρνιὰ καὶ στὸ Χρισσὸ κριάρια
καὶ στῆς Μαρίας τὴν ποδιὰ σφάζονται παλληκάρια.
Μαρὴ Δασκαλοπούλα, ἐσὺ τὰ ξέρεις αὐλα.
Κλείστε τὰ παραθύρια σου καὶ σκέπασ' τὴ φωτιά σου
Νὰ μὴ φανῇ ὁ ἀσήκωτος σου ποὺ ἔχεις στὴν ποδιά σου,
Τ' εἶν' τὸ κακὸ ὁπώχαμες στὸ δόλιο τὸ Θανάση;
Τὸν ἀδερφό σου σκότωσες τὸν Τοῦρκο γιὰ νὰ πάρῃς.
Στὸν Κάρκαρο τὸν ἔρριξες, στὸν Κάρκαρο τὸν ρίχνεις
Κανεὶς δὲν κάνει ἀπόφασι νὰ μπῇ γιὰ νὰ τὸν βγάλῃ.
Ὁ Γιάνης κάνει ἀπόφασι νὰ μπῇ γιὰ νὰ τὸν βγάλῃ
Παίρνει πεντόδιπλα χαιντιὰ μὲ δεκοχτὼ φανάρια.
Σὰν μπῆκε κεῖ τὸν ἔβγαλε στὸ αἷμα βουτημένον
Τότ' ἡ Μαρὴ λιγοψυχᾶ καὶ πέφτει νὰ πεθάνῃ.
Τίνος τὰ λὲς αὐτὰ Μαρὴ καὶ Τουρκοπιστεμένη;
Ἐσὺ 'σουν ποὺ τὸν σκότωσες καὶ τώρα θὰ τὸν κλάψῃς;

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Σκίτσα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνστάντανὲ

Στὰ γραφεῖα μιᾶς ἐφημερίδος ἐνέσκηψε πρὸ ἡμερῶν ἕνας ἄνθρωπος νευρικὸς ποὺ τὸ μάτι του ἐγυάλιζε ἐπικινδύνως καὶ στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα μικρὸ πακέττο.

— Κύριοι, ἐδήλωσε, ἀνακάλυψα, κατασκεύασα καὶ σᾶς ἔφερα τὴν βόμβα τοῦ ὑδρογόνου! Πάρτε την!

Κι' ἀφοῦ στριφογύρισε τὸ χέρι του δυὸ τρεῖς φορὲς ἐξεσφενδόνισε τὸ στρογγυλὸ πακέττο ποὺ κρατοῦσε φωνάζοντας:

— Ἀποθανέτω ἡ ψυχή μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων!...

Ἐντρομοι οἱ συντάκται τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια γιατὶ δὲν ἤξεραν τί μποροῦσε νὰ ἔκρυβε ἕνας τρελλὸς μέσα σ' ἕνα πακέττο. Δὲν ἀπεκλείετο, φυσικά, καθόλου νὰ ἦσαν ἐκρηκτικὲς ὕλες. Καὶ ἐνῶ περίμεναν ν' ἀκούσουν καμμιὰ ἔκρηξι, εἶδαν τὸν τρελλὸ νὰ διασχίζῃ τὴν αἴθουσα καὶ νὰ κατεβαίνῃ μὲ ὕφος ἀγέρωχο τὶς σκάλες τῆς ἐφημερίδος, ψιθυρίζοντας:

— Ἡ ὑδρογόνος βόμβα μου θὰ σκάσῃ σὲ μισὴ ὥρα ἑπτὰ λεπτὰ καὶ τρία δευτερόλεπτα.

Ὅταν ἔφυγε, οἱ τολμηρότεροι πλησίασαν τὸ πακέττο καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμοὺς τὸ ἄνοιξαν. Ἦταν γεμάτο ἀπὸ... φλοῦδες πορτοκαλλιῶν!

★

Κουρέλια πραγματικὰ ἔγιναν τὰ χιλιάρικα ποὺ πολλὰ εἶναι διπλομπαλωμένα, ξεθωριασμένα, βρώμικα, διπλοκολλημένα. Καὶ φυσικὰ τὰ ἐπεισόδια στὰ λεωφορεῖα εἶναι καθημερινά.

Ἕνα τέτοιο ἐπεισόδιο, ἀπ' τὰ πολλὰ εἶναι κι' αὐτό: Ὁ εἰσπράκτορας ἔδινε ρέστα σὲ μιὰ κυρία κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἕνα τρισάθλιο χιλιάρικο. Ἦταν τόσο κολλημένο ὅσο καὶ τὰ τζάμια τῶν σπιτιῶν τὴν καιρὸ τῆς κατοχῆς. Μόλις τὸ εἶδε ἡ κυρία διαμαρτυρήθηκε:

— Τί εἶν' αὐτό;

— Χιλιάρικο, μαντάμ.

— Δῶσε μου κανένα ἄλλο. Αὐτὸ εἶναι κουρέλι.

— Κουρέλι - ξεκουρέλι ἀπὸ σᾶς τὰ παίρνουμε κι' ἐμεῖς. Μόνος μου τὸ φτιαξα;

Ἡ κυρία ὅμως ἦταν ἀνένδοτη:

— Δὲν τὸ παίρνω, ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ!

Ἔτσι ποὺ πήγαινε ἡ συζήτησις δὲν ἐπρόκειτο νὰ τελειώσῃ ποτέ. Ἐφ' ᾧ καὶ παρενέβη ἕνας συνετὸς ἐπιβάτης:

— Πάρτε το μαντὰμ καὶ σᾶς τὸ ἀλλάζω ἐγώ. Ἐμένα μοῦ χρειάζονται τὰ κουρέλια.

Ἡ κυρία τὸ πῆρε καὶ ὁ κύριος τῆς τὸ ἄλλαξε πραγματικὰ μ' ἕνα ὁλοκαίνουργο χιλιάρικο. Σὲ λίγο ὁ εἰσπράκτορας τοῦ ζήτησε τὸ εἰσιτήριο. Καὶ ὁ πονηρὸς κύριος τοῦ ἄπλωσε μὲ κακεντρεχὲς μειδίαμα τὸ κουρέλι:

— Ὁρίστε κ. εἰσπράκτορα.

Ὁ ἄλλος ξεροκοκκίνισε, ξεροκατάπιε, τὸ πῆρε καὶ εἰς ἐκδίκησιν ἔψαξε μέσ' τὴν τσάντα του κι' ἔδωσε γιὰ ρέστα ὅ,τι παληατσούρα εἶχε. Ἀλλὰ ὁ εὔθυμος ἐπιβάτης δὲν ἔχασε τὸ κέφι του:

— Δὲν πειράζει, εἶπε, Ἐγὼ φτιάχνω κουρελοῦδες ἀπὸ κάτι τέτοια.

Τὰ ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ τὸ ἐπεισόδιο ἐθεωρήθη λῆξαν.

★

Μοῦ διηγοῦνται:

Ἡ σκηνή, ποὸ ἡμερῶν, στὴν Ἁγία Ἐλεοῦσα τῆς Καλλιθέας. Πρόκειται νὰ γίνῃ γάμος. Στολισμένη μὲ

τὰ ἄνθη λεμονέας καὶ τὰ πέπλα της ἡ νύφη περιμένει τὸν γαμπρό, ποὺ καθυστερεῖ. Γύρω της οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι κόβουν βόλτες καὶ ἐρευνοῦνε τὸν ὁρίζοντα.

— Ἀκόμα;

— Ποῦντος ὁ γαμπρός;

Ἀλλὰ νάτος ποὺ καταφθάνει ὁ γαμπρὸς ἐπὶ ταξὶ καὶ κατεβαίνει, φιλομειδὴς καὶ χαριτόβρυτος, μὲ τὴν μπλὲ του κοστουμιὰ καὶ τὴν ἄσπρη του γραβάτα. Περιχαρὴς ἡ νύφη κρέμεται στὸ μπράτσο του καὶ ἑτοιμάζεται νὰ χορέψῃ τὸν περιπόθητο χορὸ τοῦ Ἡσαΐα.

Ἀλλὰ τὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμὴ γίνεται κάτι τὸ ἀπρόοπτο. Δυὸ ἐξαλλες γυναῖκες, ποὺ παφανῶς περιπολοῦσαν κάπου ἐκεῖ, ὁρμοῦν μὲ φωνές:

— Παληάνθρωπε!

— Ἀσυνείδητε!... Γαϊδοῦρι!...

Ἡ νύφη, κατάχλωμη, σταματᾶ... τὸ χορὸ καὶ κόβεται στὴ μέση τὸ χαριτόβρυτο μειδίαμα τοῦ γαμπροῦ, μόλις ἀντικρύζει τὶς δυὸ γυναῖκες. Σπεύδουν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῆς νύφης νὰ σχηματίσουν περιχαρακωμένο στρατόπεδο γύρω ἀπ' τοὺς δυὸ μελλονύμφους, ἐνῶ ὁ παπᾶς προσπαθεῖ νὰ ἠρεμήσῃ τὶς δυὸ γυναῖκες:

— Εἰρήνη ὑμῖν! Τί συμβαίνει, τέκνα μου;

Καὶ τότε ἡ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης μᾶλλον δραματικὴ ἱστορία παίρνει μορφὴν κωμικοτραγικήν:

— Τί συμβαίνει, παπᾶ μου; λέει ἡ μιὰ μαινάς. Συμβαίνει ὅτι εἶναι ἄντρας μου, αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος, κι' ἔχει μαζί μου δυὸ παιδιὰ καὶ τώρα μοῦ κορδώθηκε καὶ πάει γιὰ γαμπρός!

Καὶ γυρίζοντας στὸν γαμπρό:

— Φτοῦ σου!...

Συχρόνως ξεσπᾶ καὶ ἡ δεύτερη:

— Κι' ἐμένα εἶναι ἄν-

τρας μου, παπᾶ μου, κι' ἔχει μαζί μου ἕνα παιδί! Κι' ἐνῶ ἔχει ὁ παληάνθρωπος δυὸ γυναῖκες καὶ τρία παιδιὰ πάει τώρα σειστὸς καὶ λυγιστὸς γιὰ τρίτο γάμο.

Καὶ γυρίζοντας κι' αὐτὴ στὸ γαμπρὸ τὸν καταβρέχει:

— Φτοῦ σου!

Ἐμβρόντητη ἡ νύφη, τότε, στρέφεται πρὸς τὸν γαμπρὸ καὶ χωρὶς ἄλλους προλόγους τοῦ τρυβᾶ κι' αὐτὴ μὲ τὴν σειρά της τὴν σχετικὴ ψιχάλα:

— Φτοῦ σου!

Καὶ σπεύδει νὰ λιποθυμήσῃ.

Ἐπακολουθεῖ σαματᾶς ἄνευ προηγουμένου, φασαρία, φωνές, γρατσουνίσματα τοῦ γαμπροῦ ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες του καὶ μέγα γλέντι τῶν γύρω, ποὺ ἔσπευσαν νὰ παρακολουθήσουν τὸν ἀνεκδιήγητο αὐτὸ γάμο τοῦ κουτρούλη. Καταφθάνει καὶ ἡ ἀστυνομία καὶ παίρνει στὸ τμῆμα τὸ γαμπρό, ποὺ δίγαμος ὁ ἄθλιος ἐπήγαινε πλησίστιος νὰ γίνῃ τρίγαμος! Ὅσο γιὰ τοὺς συγγενεῖς τῆς νύφης, — προστίθεται — ἀφοῦ ἐφιλοδώρησαν τὸν γαμπρὸ ὅσο τὸ ἐπέτρεπε ἡ στιγμὴ καὶ ἡ περίστασις, πῆραν τὴν νύφη, μόνη της, καὶ τὴν ὡδήγησαν στὸ σπίτι της ὁπου ἔγινε γλέντι τρικούβερτο γιά... νὰ ἑορτασθῇ ἡ παρὰ τρίχα σωτηρία της ἀπὸ τὸν νέον αὐτὸν Κυανοπώγωνα.

Ὁ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

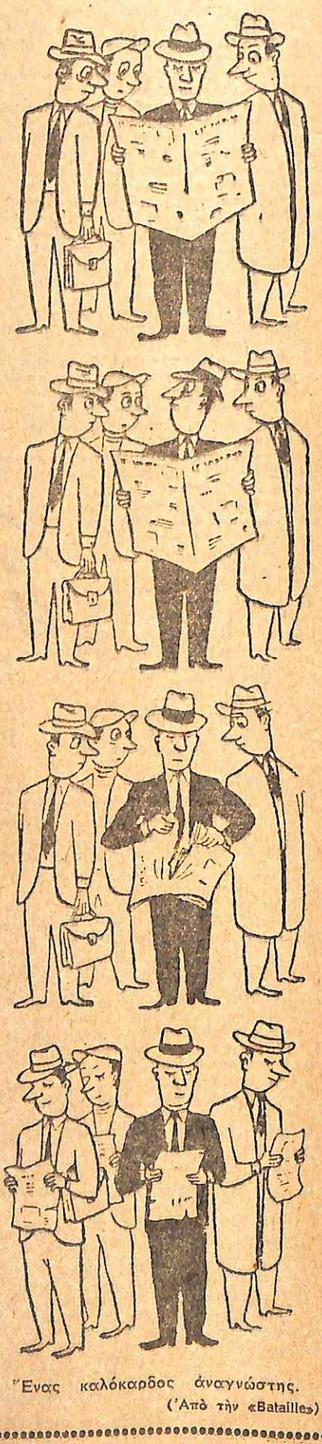

Ἕνας καλόκαρδος ἀναγνώστης.
(Ἀπὸ τὴν «Batailles»)

Τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἔγιναν ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μανώλης Τομπάζης
(1784 - 1831)

ΕΝΑ παληό, πολὺ παληὸ λαϊκὸ τραγουδάκι στὴν Ὕδρα, μιλοῦσε γιὰ τὴ δόξα τῶν Τομπάζηδων, στὰ μεγάλα χρόνια τοῦ πολέμου τῆς ἀνεξαρτησίας:

«Μαρτυράτε το Φραντζέζοι,
πέστε το καὶ σεῖς Ἰγγλέζοι
ἡ γολέτα τοῦ Τομπάζη
τοὺς τυράννους τοὺς τρομάζει!...»

Σ' αὐτὸ τὸ ἡρωϊκὸ λαϊκὸ τετράστιχο διεγράφετο ὁ ρόλος τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὑδραϊϊκης οἰκογενείας Τομπάζη, τῆς ὁποίας γόνος ἦταν ὁ Μανώλης Τομπάζης.

Εἶχα τὸ εὐτύχημα, στὸ διάστημα τῶν ὀκτὼ ἐτῶν ποὺ ὑπηρέτησα ὡς διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ν' ἀπαντήσω στὴν ἔρευνά μου, πολλὰ ἀνέκδοτα στοιχεῖα περὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἕλληνος ποὺ γεννήθηκε στὴν Ὕδρα, στὰ 1784.

Πατέρας του ἦταν ὁ καπετὰν - Νικόλας Τομπάζης, ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους θαλασσόλυκους τοῦ δοξασμένου νησιοῦ, διάσημος κι' αὐτὸς γιὰ τὴ δράσι του στὴ θάλασσα.

★

Τὸ ἐπώνυμο Τομπάζης εἶνε παρατσούκλι. Τοῦ τὸ εἶχαν κολλήσει τοῦ καπετὰν - Νικόλα οἱ Τούρκοι, ποὺ τὸν ἔλεγαν Τουμπάζη, ἀπὸ ἕνα καράβι του ποὺ ἄνηκε στὸ εἶδος ποὺ στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας ὠνομάζετο: Τουμπάζια.

Ἀπὸ τὰ καράβια δὲ τῶν παιδιῶν τοῦ Τομπάζη, ἀργότερα οἱ Τοῦρκοι ἔλεγαν τὴν «Τερψιχόρη»:

— Σεϊτὰν γκεμισί!

Δηλαδή: διαβολοκάραβο, ἐπειδὴ προπορευότανε, πάντοτε ἀπ' τὸν ἑλληνικὸ στόλο κι' ἔκανε θαύματα.

Ὁ Μανώλης Τομπάζης, λοιπόν, ἀπὸ μικρὸ παιδάκι, μαθητὴς ἀκόμα στὴν Ὑμικρὸ παιδάκι, μαθητὴς ἀκόμα στὴν Ὑδρα, ἀγαποῦσε τὴ θάλασσα κι' ἐθαύμαζε ὅ,τι καὶ καμάρωνε γιὰ τὸν πατέρα του ποὺ ἔκανε, τότε, μακρυνὰ ταξίδια καὶ φημιζόταν σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους καραβοκυραίους τοῦ νησιοῦ.

Ἦταν πολὺ καλὸς μαθητὴς ὁ Μανώλης, ἀλλ' ἡ ἀδυναμία του, τότε, ἦταν νὰ κάνῃ μικρὰ ξύλινα καραβάκια καὶ νὰ μαζεύῃ γιὰ τὸ καθένα, τσούρμο (πλῆρωμα) ἀπὸ ἄλλα παιδιά, ποὺ ἦσαν φίλοι του καὶ συμμαθηταί του.

Ἐννοεῖται τὸ τσούρμο ἔμενε, εἰκονικό, φυσικά, ἕξω ἀπ' τὰ καραβάκια καὶ τὰ παιδιὰ παίζοντας ταξίδευαν, ἔτσι φανταστικά. Κι' ὅταν ἐρχότανε ἡ ὥρα τῆς πληρωμῆς τῶν... πληρωμάτων ὁ μικρὸς Μανώλης Τομπάζης, ζητοῦσε ἀπ' τὴ μάνα του... σταφίδες καὶ τὰ πλήρωνε... εἰς εἶδος!

Ὡστόσο, αὐτός, ἀπὸ τότε ὠνομαζότανε ἀπὸ τοὺς μικροὺς φίλους του «καπετὰν - Μανώλης», κι' ὑπερηφανευότανε γιατὶ τ' ὄνειρο του, ἔκτοτε, ἦταν ν' ἀφιερώσῃ τὴ ζωή του στὴ θάλασσα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο!

Ὅταν ὅμως πάτησε τὰ εἴκοσι χρόνια του κι' ἔμαθε γράμματα, ἀρκετὰ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ νεαρὸς Τομπάζης πῆρε τὸν τίτλο «καπετὰν-Μανώλης» γιατὶ ὁ πατέρας του τὸν γύμναζε στὴ θάλασσα, σὲ μακρυνὰ ταξίδια. Ἔτσι σιγὰ - σιγά, ὁ Μανώλης Τομπάζης ἔγινε πλοίαρχος καὶ καραβοκύρης.

★

Ὅπως ὁ πατέρας του, ἔτσι κι' ὁ Μανώλης Τομπάζης δούλεψε σκληρὰ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ κρατήσῃ καὶ ν' αὐξήσῃ ὅ,τι τ' ἄφηκε ὁ πατέρας του.

Πολλὲς φορές, ὅταν γύριζε ἀπὸ μακρυνὰ ταξίδια, ἔλεγε στὴ μάνα του:

— Εὐχαριστημένος εἶμαι μάνα, ἀπ' τὸ ταξίδι. Ἀλλὰ πάντα μοῦ λείπει κάτι, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀπολαύσω ἀκόμα! Αὐτὸ μοῦ πιέζει τὴν ψυχὴ καὶ στὶς καλύτερες ὧρες μου!

— Τί σοῦ λείπει, παιδί μου; τὸν ρωτοῦσε ἡ Ὑδραΐϊσσα στοργικὴ μάνα.

— Μοῦ λείπει ἡ ἐλευθερία τῆς πατρίδος μου. Ἂς τὴν εἴχαμε αὐτή, κι' ἂς μοὐλειπαν τὰ περισσότερα κέρδη!

Αὐτὴ ἦταν, τότε, ἡ νοοτροπία τῶν ἡρωϊκῶν παιδιῶν τῆς Σουλτανοκρατουμένης Ἑλλάδος ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν τὸν τυραννικὸ ζυγὸ καὶ ποὺ ἔγιναν, ἀργότερα, ἡρωϊκοὶ πολεμισταὶ καὶ ὑπερασπισταὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος των.

Ὅταν ἔφτασε ἡ μεγάλη ὥρα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Εἰκοσιένα, ὁ Μανώλης Τομπάζης ἦταν ὡρίμος ἄντρας, τριάντα ἑφτὰ χρόνων.

Ἦταν, ἔτσι, σωστὸς θαλασσόλυκος καὶ γι' αὐτὸ ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος στὴ θάλασσα ἔγινε ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους καπετάνιους ποὺ τὸ μάτι του δὲν θόλωνε μπροστὰ σὲ κανένα κίνδυνο.

Ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει τότε, καὶ ἡ πονεμένη μάνα του ἄταιρ εἶδε ὅτι τὰ παιδιά της θἄφευγαν γιὰ τὸν πόλεμο, εἶπε στὸ Μανώλη:

— Ὁ Θεὸς καὶ ἡ ψυχή μου εἶνε μαζί σας! Κάμετε τὸ καθήκον σας πρὸς τὴν

Μανώλης Τομπάζης

πατρίδα κι' ὰς γίνῃ, παιδιά μου, ὅ,τι θέλει ὁ Θεός!

Ἔτσι, μὲ τὴν εὐχὴ τῆς μάνας του, ὁ Μανώλης Τομπάζης, καθὼς καὶ ὁ ἀδελφός του Ἰάκωβος, μπῆκαν στὸ ναυτικὸ ἀγῶνα, τὸ Μάη τοῦ Εἰκοσιένα.

★

Ὁ πρῶτος θρίαμβος τοῦ Μανώλη Τομπάζη μὲ τὴν «Τερψιχόρη» του, ἔγινε στὸν κόλπο τῶν Πατρῶν ὅπου συνεπολέμησε ὁ ἄφοβος θαλασσόλυκος μαζὶ μὲ τὸ Μιαούλη,τὸν Κριεζῆ καὶ τὸ Γκίκα Τσούπη.

Αὐτοὶ οἱ τέσσερις καπετάνιοι τότε ἔκαμαν ἄνω κάτω τὸν παϊσχυρο Ὀθωμανικὸ στόλο στὴ ναυμαχία ποὺ κράτησε πέντε ὁλόκληρες ὧρες, μέσα στὸ φουρτουνιασμένο Πατραϊκὸ κανάλι.

Μὲ τόσο δὲ πεῖσμα ἔκαμαν, τότε, τὴν ἐπίθεσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ οἱ ἀτρόμητοι Ὑδραῖοι καραβοκύρηδες ὥστε ὁ Ὀθωμανικὸς στόλος σκόρπισε, κακὴν κακῶς κι' ἄλλα καράβια κατέφυγαν στὴ Ζάκυνθο κι' ἄλλα ἔπεσαν τὴ νύχτα στὰ ρηχά, πρὸς τὸ λοιμοκαθαρτήριο τοῦ νησιοῦ.

Ὁ Ἄγγλος ἱστοριογράφος Μπλέκιερ ἔγραφε, τότε, γιὰ τὸ θρίαμβο αὐτὸ τῶν Ὑδραίων καπετάνιων:

«Ἔπρεπε νὰ τοὺς βλέπατε πῶς πολέμησαν! Ὁ Τομπάζης, μὲ τὸ μικρὸ καράβι του ποὺ δὲν εἶχε παρὰ μόνο εἴκοσι κανόνια, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν μεγάλα ἐχθρικὰ καράβια ποὺ δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ καταφύγουν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν μανιασμένη ἐπίθεσι τοῦ φοβεροῦ Ὑδραίου θαλασσομάχου!»

★

Τὴν ἴδια ἡρωϊκὴ δρᾶσι ἔδειξε ὁ Μανώλης Τομπάζης, ἀργότερα μὲ τὸ καράβι του καὶ στὴ ναυμαχία ἔξω ἀπ' τὸ Ναύπλιο ὅπου ὁ ὄγκος τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου ἔκαμε τοὺς ἄλλους καπετάνιους νὰ σκέπτωνται καὶ νὰ συζητοῦν πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦν καλύτερα ὥστε νὰ μὴ διατρέξουν μεγάλους κινδύνους καταστροφῆς.

Πῆγε κι' ὁ Τομπάζης στὴ σύσκεψι καὶ καθὼς τοὺς εἶδε νὰ σκέπτωνται καὶ νὰ συζητοῦν τὸν τρόπο τῆς ἐπιθέσεως, ἐπὶ πολλὲς ὧρες, μαθημένος αὐτὸς νὰ μὴ χάνῃ καιρό, τοὺς εἶπε ἀποφασιστικά:

— Τί καθόσαστε; Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶνε ψάρια γιὰ νὰ καθήσῃς νὰ τὰ ψήσῃς στὴ σκάρα! Θέλουν καρδιὰ καὶ σύντομη ἐνέργεια! Ἀλλοιώτικα θὰ μᾶς φάνῃ ἡ σκέψι!

Ἔτσι, ἀποφασίστηκε ἡ ἡρωϊκὴ ἐπίθεσι κι' ὁ ἐχθρικὸς στόλος ἔγινε σωστὸ... σκορποχώρι.

Ὁ Μισολύγκης, τότε, ὑπερήφανος ποὺ εἶχε συναγωνιστὴ τὸν Μανώλη Τομπάζη, τοὔλεγε ἀργότερα μὲ τὸ θαλασσινὸ χιοῦμορ του:

— Ἂς εἶχα δυὸ τρεῖς Μανώληδες σὰν καὶ σένα, μωρὲ Τομπάζη, κι' ἂς μοὐλειπαν τόσοι χαλβάδες ποὺ παριστάνουν τοὺς καπετάνιους!...

★

Μιὰ ἀπ' τὶς σπουδαιότερες σελίδες τῆς ἡρωϊκῆς ζωῆς τοῦ Μανώλη Τομπάζη ἦταν ἡ ἀποστολή του στὴν Κρήτη στὰ 1824 ὅπου ὁ ἡρωϊκὸς Ὑδραῖος ναυτικὸς ἔγινε ὕπατος Ἀρμοστὴς τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, μετὰ τὸν Κομνηνὸ Ἀφεντούλιεφ.

Οἱ Κρητικοί, ἀπελπισμένοι τότε ἀπ' ἀτυχήματα τοῦ ἀγῶνος των, παράγγελναν στὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι:

— Νὰ μᾶς στείλετε ἕναν ἀρχηγὸ ἀπ' τὴν Ὕδρα!

Ὁ Τομπάζης ποὺ ἤξερε τὴν ἀνδρεία τῶν Κρητικῶν, ἔλεγε:

— Τί διαολο! Ἐγὼ θὰ πάω νὰ διοικήσω τοὺς Κρητικούς; Αὐτοὶ εἶνε ὅλοι τους φοβεροὶ καπεταναῖοι στὴ στεριάς!

Ὡστόσο πῆγε καὶ διέθεσε μάλιστα καὶ ἀρκετὰ χρήματα γιὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα τῆς Κρήτης. Κι' ἀργότερα ἔλαβε μέρος καὶ στὴν ἐπίθεσι κατὰ τοῦ λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας, μὲ τὸν Κωνσταντῖνο Κανάρη.

Ὁ Μανώλης Τομπάζης ἀντιπροσώπευσε τὴν Ὕδρα καὶ στὶς Ἐθνικὲς Συνελεύσεις. Πέθανε στὰ 1831 καὶ θάφτηκε στὸ μοναστήρι τοῦ Πόρου, ὅπου ἀκόμα βρίσκεται ὁ τάφος του.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΚΟΛΟΥΣ

Ἡ θεραπεία τοῦ στραβισμοῦ στὰ παιδάκια

Ἡ ἀγγλικὴ μέθοδος «ὀπτικῆς ἐπανεκπαιδεύσεως»

Εἶναι γνωστὸ πόσο εὐαίσθητα εἶναι τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἔρχεται στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰ προσέξωμε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ καὶ νὰ τὰ προστατεύσωμε ἀπὸ τὸν κίνδυνο μολύνσεων, πού, στὴν ἡλικία αὐτή, μπορεῖ νὰ ἔχη καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ τὸ παιδάκι μεγάλωσε... Ἔφτασε στὸ δεύτερο ἢ τὸν τρίτο χρόνο. Δὲν εἴχατε ὡς τότε κανένα λόγο ν' ἀνησυχῆτε γιὰ τὰ μάτια του. Καί, ξαφνικά, κάνετε τὴν παρατήρησι πὼς σᾶς κυττάζει μ' ἕναν παράξενο τρόπο. Τὰ μάτια του δὲν εἶναι προσηλωμένα πάνω σας, ἀλλ' ἔχουν μιὰ μικρὴ λόξευσι, εἴτε πρὸς τὰ δεξιά, εἴτε πρὸς τὰ ἀριστερά. Βγάζετε τότε τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ παιδάκι σας εἶναι ἀλλοίθωρο καὶ ὁ ὀφθαλμολόγος ποὺ ἐπισκέπτεσθε ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀκρίβεια τῶν παρατηρήσεών σας.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε σὲ ὑπερβολικὸ βαθμό. Τὸ ἀλλοίθωρο παιδάκι δὲν εἶναι κατ' ἀνάγκην ἀνάπηρο. Ἐνδέχεται, ἄλλωστε, ἡ λόξευσις αὐτὴ τῶν ματιῶν νὰ εἶναι παροδική. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ μάτι θὰ ξαναπάρη μόνο του μὲ τὸν καιρὸ τὴν κανονική του θέσι. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ ἡ λόξευσις εἶναι ὁριστική, —πρόκειται δηλαδὴ γιὰ τὸν καλούμενο στραβισμὸ — οἱ ἐλπίδες τῆς θεραπείας εἶναι πολὺ μεγάλες, ἀρκεῖ νὰ ἐφαρμοσθοῦν ἐγκαίρως τὰ κατάλληλα μέτρα.

Ἀλλὰ πῶς ἐπέρχεται αὐτὴ ἡ λόξευσις;

Τὸ μάτι, ὡς γνωστόν, εἶναι φτιαγμένο ὅπως μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή, ἡ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ εἶναι φτιαγμένη ὅπως τὸ μάτι. Μέσα σ' αὐτό, βρίσκεται, λοιπόν, μιὰ φωτογραφικὴ συσκευή, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν κερατοειδῆ χιτώνα, ἀπὸ τὸν κρυσταλλώδη φακὸ ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ κινούμενο παραπέτασμα τῆς ἰριδος καὶ ἀπὸ τὸν ἀμφιβληστροειδῆ, ποὺ εἶναι κρυμμένος στὸ βάθος τοῦ βολβοῦ τοῦ ματιοῦ καὶ ποὺ δέχεται τὶς εἰκόνες τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε καλά, τὸ μάτι πρέπει νὰ ἔχη σφαιρικὸ σχῆμα. Οἱ εἰκόνες προβάλλονται τότε κανονικὰ πάνω στὴ σφαιρικὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς. Ὅταν, ὅμως, ὁ ἀμφιβληστροειδὴς δὲν εἶναι σφαιρικός, ἀλλὰ ὠοειδής, ὅπως μιὰ ἐλπά, τότε οἱ εἰκόνες παραμορφώνονται καὶ κάνουν τὸν ἐγκέφαλο, ποὺ δέχεται τὶς ἐντυπώσεις τῶν αἰσθήσεων, νὰ ὑποφέρη. Συμβαίνει, λοιπόν, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὸ ἑξῆς: Τὸ ἄρρωστο μάτι, ποὺ στενοχωρεῖται ἀπ' αὐτὴ τὴ διαστρέβλωσι τῶν εἰκόνων τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, λοξεύει ἐλαφρὰ γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγη. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὁ στραβισμὸς ἐπεκτείνεται καὶ στὰ δυὸ μάτια, ἀλλὰ πάντοτε σχεδὸν τὸ ἕνα ὑποφέρει περισσότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἐκεῖνο ποὺ ἀγνοοῦν οἱ περισσότεροι γονεῖς εἶναι ὅτι ὁ σύγχρονος ὀφθαλμολόγος εἶναι σὲ θέσι νὰ διακρίνη τὴν τάσι τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς πρὸς τὸ ὠοειδὲς σχῆμα καὶ, μάλιστα, νὰ τὴν μετρήση μ' ἀπόλυτη ἀκρίβεια, προτοῦ γίνη ἐμφανὴς μὲ τὴν ἀναπόφευκτη συνέπειά της, τὸ στραβισμό. Γι' αὐτό, τὸ παιδάκι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐξετάζεται ἀπὸ ἕναν εἰδικὸ γιατρό, μόλις συμπληρώση τὸ πρῶτο ἔτος τῆς ἡλικίας του. (Ἡ ἐξέτασις πρὶν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, ἐκτὸς στὴν περίπτωσι ποὺ ὑπάρχουν εἰδικοὶ λόγοι, εἶναι ἄσκοπη καὶ δὲν ἀποδίδει συνήθως θετικὰ ἀποτελέσματα γιατὶ δὲν βρίσκεται ἡ βλάβη).

Ἡ Ἰδεώδης λύσις στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι νὰ φορέσωμε στὸ παιδάκι γυαλιὰ καὶ νὰ προσέχωμε ὥστε νὰ μὴν τὰ βγάζη καθόλου ἀπὸ τὰ μάτια του. Ὁ ἄξων αὐτῶν τῶν γυαλιῶν θὰ εἶναι ἀντίθετος μὲ τὸν ἄξονα τοῦ ἄρρωστου ματιοῦ ἢ καὶ τῶν δύο, ὅταν ἡ πάθησις ἔχει ἐπεκταθῆ καὶ στὰ δυὸ μάτια. Τὰ γυαλιὰ αὐτὰ διορθώνουν τὸ ἐλάττωμα τοῦ στραβισμοῦ καὶ ξαναδίνουν στὸν ἀμφιβληστροειδῆ τὸ σφαιρικὸ σχῆμα του, ἔτσι ποὺ νὰ καταντοῦν ἄχρηστα ὅταν τὸ παιδάκι φτάση στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία.

Ἀλλ' εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ συνηθίσουμε τὸ παιδάκι νὰ φορῆ γυαλιὰ ἀπὸ τὴν ἡλικία τοῦ ἑνὸς ἢ τῶν δύο χρόνων. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ Ἄγγλοι ὀφθαλμολόγοι ἐπενόησαν μιὰ μέθοδο «ὀπτικῆς ἐπανεκπαιδεύσεως», ποὺ χρησιμοποιεῖ δυὸ εἰδικὲς συσκευές: τὸν συναπτοφόρο τοῦ Κλὰρκ ἢ τὸ ὀρθοσκόπιο τοῦ Πούγκ.

Αὐτὲς οἱ δυὸ συσκευές, ποὺ βασίζονται στὴν ἀρχὴ τοῦ στερεοσκοπίου, συνηθίζουν τὸ παιδάκι νὰ ταυτίζη τὶς δυὸ εἰκόνες ποὺ τοῦ δίνουν τὰ μάτια του καὶ νὰ τὶς συνενόνη σὲ μιά. Ἀλλά, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, «ἐπανεκπαιδεύει» τὰ ἄρρωστα μάτια του, ποὺ ξαναπαίρνουν τὸ κανονικό τους σχῆμα καὶ δὲν τὸ κάνουν πιὰ νὰ ὑποφέρη ὅπως πρίν.

Τὸ πλεονέκτημα τῆς νέας μεθόδου εἶναι ὅτι ἐξαφανίζει τὸ στραβισμὸ ταχύτατα καὶ ὁριστικά, ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ νὰ ἐφαρμοσθῆ ἀπὸ τὴ νηπιακὴ ἡλικία μὲ ἐπιμονὴ καὶ προσοχή.

Μιὰ τελευταία θεραπευτικὴ μέθοδος εἶναι ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις, ποὺ ἐφαρμόζεται σὲ μεγάλη κλίμακα στὶς ἡμέρες μας. Ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία της δὲν εἶναι πάντοτε ἐξησφαλισμένη. Ἀντίθετα, ἡ μέθοδος τῶν γυαλιῶν ποὺ ἀναφέραμε, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν παρουσιάζει κανένα ἀπολύτως κίνδυνο, παρέχει πάντοτε θετικὰ καὶ ἀσφαλῆ ἀποτελέσματα.

Λόκτωρ ΑΝΡΥ ΩΡΑΝ

Τὰ στοιχεῖον 97

Ὁ δόκτωρ Γκλὴν Σήμποργκ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπέρκλεϋ, βομβαρδίζοντας τὸ ἀμερίκιον μὲ σωματίδια ἄλφα, ἀνεκάλυψε ἕνα νέο στοιχεῖο ποὺ τὸ ὠνόμασε «Μπέρκλιον» πρὸς τιμὴν τοῦ ἱδρύματος ὅπου ἐργάζεται. Τὰ στοιχεῖα ἦταν, ὡς γνωστόν, μέχρι τοῦ 1940 92. Σ' αὐτὰ προσετέθησαν ἕκτοτε: τὸ νεπτούνιον (93), τὸ πλουτώνιον (94), τὸ ἀμερίκιον (95), τὸ κούριον (96) καὶ τὸ μπέρκλιον (97).

Οἱ ἀριθμοὶ ποὺ χαρακτηρίζουν τὰ στοιχεῖα φανερώνουν τὸν ἀριθμὸ τῶν ἠλεκτρονίων, ποὺ περιστρέφονται πέριξ τοῦ ἀτομικοῦ πυρῆνος των. Ἔτσι, τὰ ἠλεκτρόνια τοῦ νεπτουνίου εἶνε 93, τοῦ πλουτωνίου 94 κλπ.

Τὸ τελευταῖο σταθερὸ στὴν κλίμακα εἶνε τὸ πλουτώνιο (94). Τὰ ἐπόμενα ἀπ' αὐτὸ στοιχεῖα εἶνε ἀσταθῆ καὶ δὲν μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν παραγωγὴ ἀτομικῆς ἐνεργείας. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἔχουν τὴν τάσι νὰ διασπῶνται αὐτόματα καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὸ μπέρκλιον.

Οἱ ἐπιστήμονες φρονοῦν ὅτι ὑπολείπονται ἀκόμη ἄλλα 40 στοιχεῖα. Ὁ πυρὴν τοῦ τελευταίου ἀπ' αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ ἔχη 137 ἠλεκτρόνια. Ἡ ὕπαρξις στοιχείων μὲ 138 ἠλεκτρόνια θεωρεῖται ἀδύνατη. Γιατὶ τότε αὐτὰ τὰ ἠλεκτρόνια θὰ ἔπρεπε νὰ περιστρέφωνται γύρω στὸν ἀτομικὸ πυρῆνα των μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ τοῦ φωτός, πρᾶγμα ποὺ θεωρεῖται ἀδύνατο ἀπὸ τὴ σύγχρονη φυσική.

Ἕνα νέο ἐμβόλιο ἐναντίον τῆς φυματιώσεως

Ἕνας Γάλλος γιατρός, ρουμανικῆς καταγωγῆς, ὁ δόκτωρ Μαρμπαί, ἀνακάλυψε ἕνα ἐμβόλιο, πού, σύμφωνα μὲ τοὺς ἰσχυρισμούς του, προλαμβάνει καὶ θεραπεύει ἀποτελεσματικὰ τὴ φυματίωσι σ' ὁποιοδήποτε στάδιο.

Τὸ ἐμβόλιο αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ ἀντιφυματικὸ ἐμβόλιο Καλμέτ - Γκερέν (Β. C. G.). Στὸ δεύτερο γίνεται χρῆσις βακίλλων τοῦ Κώχ, ποὺ παίρνονται ἀπὸ ἀγελάδες. Ἐνῶ ὁ δόκτωρ Μαρμπαὶ χρησιμοποιεῖ γιὰ τὴν παρασκευή του ἐμβολίου τοὺς βακίλλους ποὺ παίρνει ἀπὸ φυματικὰ ἄτομα.

Μὲ τὸ ἐμβόλιο αὐτὸ ἔχει θεραπεύσει ὡς σήμερα χιλιάδες ἀσθενῶν. Ἡ Ἰατρικὴ Ἀκαδημία τῶν Παρισίων ἀνέθεσε σὲ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ νὰ παρακολουθήση τὶς ἐργασίες του. Τὸ πόρισμά της θὰ ὑποβληθῆ κατὰ τὰ τέλη τοῦ θέρους.

Κατὰ τὸν δόκτορα Μαρμπαί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρίως φυματίωσι, πολλὲς ἄλλες ἀσθένειες, ὅπως ἡ σκωληκοειδίτις, ἡ ἐξώφθαλμος βρογχοκήλη, οἱ παρεμφερεῖς ρευματισμοί, τὸ ἔκζεμα, οἱ χιονίστρες κλπ. ὀφείλονται σὲ πλείστες περιπτώσεις στὸ βάκιλλο τῆς φυματιώσεως.

Ἡ ἐφηβεία στὶς τροπικὲς χῶρες

Ὁ καθηγητὴς Ἕλλις, Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου, ἔπειτα ἀπὸ διάφορες παρατηρήσεις ποὺ ἔκαμε μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν τροπικῶν χωρῶν, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν εἶνε ἀληθὲς τὸ λεγόμενο ὅτι σ' αὐτὲς οἱ νέοι καὶ οἱ νέες φτάνουν ἐνωρίτερα στὴν ἐφηβεία. Ὁ Ἄγγλος ἐπιστήμων διεπίστωσε ὅτι ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἐφηβείας στὶς νέες τῶν τροπικῶν κλιμάτων γίνεται γύρω στὰ 14½ χρόνια, ἐνῶ στὶς νέες τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν γίνεται στὰ 13½ (γιὰ τὴν ἀκριβεια στὰ 13,73). Στὰ ἀγόρια ὁ δόκτωρ Ἕλλις δὲν παρετήρησε καμμιὰ διαφορά. Τόσο στὶς τροπικὲς χώρες ὅσο καὶ στὰ ἄλλα κλίματα ἡ ἐφηβεία ἐμφανίζεται σ' αὐτὰ γύρω στὰ δέκα πέντε χρόνια.

Ἡ ἠπαρίνη ἐναντίον τῶν ρευματισμῶν

Οἱ Γάλλοι γιατροὶ Ντουζελὰ καὶ Κάουφμαν ἐφήρμοσαν μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα τὴν «ἡπαρίνη» ἐναντίον τῶν ρευματισμῶν.

Ἡ «ἡπαρίνη», εἶνε μιὰ οὐσία ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἧπαρ καὶ ποὺ χρησιμοποιεῖται ἐναντίον τῆς πήξεως τοῦ αἵματος. Τὸ φάρμακο αὐτό, κατὰ τοὺς δυὸ Γάλλους ἐπιστήμονες, ἐπιφέρει σημαντικὴ βελτίωσι στὶς καρδιακὲς ἐπιπλοκές, ποὺ ἀποτελοῦν μιὰ ἀπὸ τὶς συχνότερες καὶ σοβαρώτερες συνέπειες τῶν ρευματικῶν παθήσεων.

Ἡ κορτιζόνη στὶς φρενολογικὲς παθήσεις

Ἡ «κορτιζόνη», τὸ κατ' ἐξοχὴν φάρμακο τῶν ἀρθριτικῶν καὶ ρευματικῶν παθήσεων, φαίνεται ὅτι ἔχει μιὰ ἀξιοσημείωτη ἐπίδρασι καὶ στὰ φρενολογικὰ νοσήματα. Οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ Μπόλαντ καὶ Χήντλεϋ, σ' ἕνα τελευταῖο ἀπολογισμὸ ποὺ ὑπέβαλαν στὴν Ἀμερικανικὴ Ἰατρικὴ Ἑταιρία, ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ «κορτιζόνη» διεγείρει τὶς διανοητικὲς λειτουργίες καὶ ὅτι φέρνει μιὰ κατάστασι μεγάλης σωματικῆς καὶ ψυχικῆς εὐφορίας σὲ ὅσους ἔχουν μεγάλη ἀρτηριακὴ πίεσι ἢ κάποια πάθησι τῆς καρδιᾶς.

Ὡς τώρα, τὰ ἀποτελεσματικότερα φάρμακα κατὰ τῆς ἡμικρανίας ἦσαν ἡ ἐργοτίνη καὶ τὰ παράγωγά της (Ζυνερζέν, Καφεργκόν, κλπ.). Εἶχαν ὅμως δηλητηριώδη ἐνέργεια, ἂν ἐχρησιμοποιοῦντο ἐπὶ πολὺν καιρό. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει μὲ τὸ «ὀκτίν», ποὺ μπορεῖ ἐπίσης νὰ χορηγηθῆ συνδυασμένο μὲ τὰ παραπάνω φάρμακα.

Ὁ δόκτωρ Μὰκ Νὴλ ἔχει καθορίσει τὶς ἑξῆς 11 κοινότερα αἴτια τοῦ πονοκεφάλου: Ἡμικρανία, ἰσταμινικὸς πονοκέφαλος, ὀξεῖα μόλυνσις, διάρρηξις αἱμοφόρων ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου, θρόμβωσις σὲ μιὰ φλέβα τοῦ κεφαλιοῦ, νευραλγία, αὐξημένη ἀρτηριακὴ πίεσις, ἠλίασις, κτυπήματα στὸ κεφάλι, παρακέντησις τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ ἀνωμαλίες τῆς ἐμμήνου ροῆς.

Στοὺς δύο πρώτους τύπους πονοκεφάλου, διαστέλλονται ὑπερβολικὰ τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐλαττώνοντας λοιπὸν αὐτὴ τὴ διαστολή, τὸ «ὀκτὶν» σταματᾶ τὸν πόνο.

Γι' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους πονοκεφάλους, ἔχει χρησιμοποιηθῆ μ' ἐπιτυχία ἀπ' τὸ δόκτορα Ντάγιαρντ Χάρτον ἡ ἰσταμίνη. Ἡ οὐσία αὐτὴ παράγεται φυσιολογικὰ μέσα στὸ σῶμα ἀπ' τὸν ἐρεθισμὸ ὡρισμένων ἱστῶν, προκαλεῖ δὲ τὴ διαστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι οἱ ἐνέσεις της σὲ πολὺ μικρὲς δόσεις προλαμβάνουν καὶ θεραπεύουν τοὺς πονοκεφάλους ποὺ ὀφείλονται σὲ διαστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ἀπὸ ὑπερβολικὲς ποσότητες ἰσταμίνης τοῦ σώματος. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ μιὰ περίπτωσι «ὁμοιοπαθητικῆς» θεραπείας, ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμη ἐξηγηθῆ.

Στοὺς πονοκεφάλους αὐτοὺς παίζουν σπουδαῖο ρόλο κι' οἱ ψυχικὲς διαταραχές, γιατὶ προκαλοῦν τὴν παραγωγὴ ἰσταμίνης στὸν ὀργανισμό. Ἐπανειλημμένες κρίσεις πονοκεφάλων, τοῦ τύπου τῆς ἡμικρανίας, εἶνε ἀπόδειξις ὅτι κάτι μᾶς βασανίζει διαρκῶς, στὸ σπίτι μας ἢ στὴ δουλειά μας. Γιὰ νὰ θεραπευθοῦμε λοιπόν, ὁ μόνος τρόπος εἶνε ν' ἀλλάξουμε τρόπο ζωῆς. Τὰ φάρμακα, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, φέρνουν μιὰ προσωρινὴ μόνον ἀνακούφισι στὸν πάσχοντα.

Ζ. ΛΑΛ.

Τὸ φτάρνισμα

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων τοῦ Βιολογικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Φιλαδελφείας κάθε φτάρνισμα περιέχει 20000 σταγονίδια, διαμέτρου 20 - 200 μικρῶν. (Τὸ «μικρὸν» ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ χιλιοστόν του χιλιοστομέτρου). Τὰ σταγονίδια αὐτὰ ἐξατμίζονται ἀμέσως σχεδόν. Ἀλλὰ διασκορπίζουν στὴν ἀτμόσφαιρα ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ μικροβίων, ἰῶν, κ.τ.λ., ποὺ παραμένουν στὴ ζωὴ ἐπὶ πολλὲς βδομάδες.

Ἡ κίρρωσις τοῦ ἥπατος

Ὁ Ἄγγλος γιατρὸς Μπέντ, σ' ἕνα ἄρθρο του, ποὺ δημοσίευσε τελευταία στὴ «Βρεταννικὴ Ἰατρικὴ Ἐφημερίδα», ὑποστηρίζει ὅτι ἡ κίρρωσις τοῦ ἥπατος ὀφείλεται περισσότερο στὴν ἔλλειψι χολεΐνης παρὰ στὸν ἀλκοολισμό.

Ἡ χολεΐνη εἶνε, ὡς γνωστόν, μιὰ οὐσία ποὺ ἐκκρίνεται ἀπὸ τὸ ἧπαρ καὶ ποὺ ὁ προορισμός της εἶνε νὰ τὸ προστατεύη ἀπὸ τοὺς κινδύνους κιρρώσεως.

ΤΟ ΜΗΧΑΝΙΚΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Σ' ἕνα κατάστημα, στὸ Λὸς Ἄντζελες, ἐξετέθη τὸ νέο αὐτὸ μηχανικὸ νοσοκομειακὸ κρεββάτι, κατάλληλο γιὰ τοὺς τραυματίες ποὺ βρίσκονται στὴν περιοδο τῆς ἀναρρωσεως. Ἔχει μιὰ σειρὰ ἀπὸ κουμπιὰ ποὺ ἐκτελοῦν χρέη νοσοκόμου. Φέρνουν κοντὰ ἕνα δίσκο, ἕνα νιτρίτρα, σηκώνουν τὸ μαξιλάρι, τὸ στρῶμα καὶ τέλος κινοῦν ρυθμικὰ ὁλόκληρο τὸ κρεββάτι, λικνίζοντας ἔτσι τὸν ἄρρωστο. Κοστίζει 3.000 δολλάρια.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ τῆς ἡμικρανίας

Οἱ ἐπιτυχημένες δοκιμὲς τοῦ «ὀκτίν»

Οἱ ἄρρωστοι ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ χρόνια ἀπὸ ἐπανειλημμένες καὶ συχνὲς κρίσεις ἡμικρανίας, θὰ αἰσθανθοῦν σίγουρα μεγάλη ἀνακούφισι, ἂν μάθουν ὅτι βρέθηκε ἕνα νέο φάρμακο ὀρκετὰ ἀποτελεσματικὸ κατὰ τῆς βασανιστικῆς αὐτῆς παθήσεως. Λέγεται «ὀκτὶν» καὶ τὸ ἔχουν δοκιμάσει πρὸ πολλοῦ οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ Ντέβιντ Νταΐβις (Βοστώνη) καὶ Πέρρυ Μὰκ Νὴλ (Φιλαδέλφεια) πάνω σὲ ἀρρώστους μὲ διάφορα εἴδη πονοκεφάλου, παρετήρησαν δὲ σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἀξιοσημείωτες ἐπιτυχίες. Οἱ μισοὶ περίπου ἀπ' τοὺς πάσχοντας ἀνακουφίστηκαν γρήγορα καὶ ριζικά.

Μιὰ γυναῖκα π.χ. πάθαινε τόσο συχνὰ προσβολὲς ἡμικρανίας, ὥστε εἶχε ἀποφασίσει πιὰ ν' αὐτοκτονήση γιὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπ' τὴ μαρτυρικὴ αὐτὴ ζωή. Τὸ «ὀκτὶν» ὅμως ἔξαφάνισε ἀμέσως τοὺς πόνους της. Ἐξακολούθησε ἔπειτα νὰ τὸ χρησιμοποιῆ ἐπὶ 3 ½ χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτό, ἔκαμε 300 ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις τῶν 50-150 χιλιοστογράμων. Κάθε ἔνεσις σταματοῦσε ἀμέσως τὴν ἡμικρανία στὴν ἀρχή της. Ἡ συνεχὴς αὐτὴ χρῆσις τοῦ φαρμάκου δὲν τῆς ἔφερε κανένα βλαβερὸ ἀποτέλεσμα.

Τελευταίως, ἔγιναν καινούργιες δοκιμὲς τοῦ «ὀκτὶν» στὴν περίφημη Κλινικὴ Μάγιο τοῦ Ρότσεστερ, ἀπ' τοὺς δόκτορες Πέττερς καὶ Ζέλλερ. Τὸ φάρμακο χορηγήθηκε σὲ περιπτώσεις ἡμικρανίας, ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλα εἴδη πονοκεφάλου ποὺ χαρακτηρίζονται ἀπὸ διαστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου. Ἀπὸ 59 λοιπὸν ἀρρώστους, οἱ 48 ἔπαψαν νὰ πονοῦν μέσα σὲ χρονικὸ διάστημα κυμαινόμενον ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὡς 2 ὧρες μετὰ τὴν ἔνεσι. Στὶς ὑπόλοιπες 11 περιπτώσεις δὲν ἐσημειώθηκε καμμιὰ βελτίωσις.

Τὸ νέο φάρμακο μπορεῖ νὰ χορηγηθῆ κι' ἀπ' τὸ στόμα, σὲ δισκία — ὅπως ἔγινε σὲ 26 ἀρρώστους, μ' ἐπιτυχία στοὺς 15. Φέρνει ὅμως γρηγορώτερα καὶ καλλίτερα ἀποτελέσματα σὲ ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις (ὄχι σὲ ἐνδοφλέβιες).

Προσωρινῶς, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ προμηθευθῆ κανεὶς χωρὶς συνταγὴ γιατροῦ, γιατὶ βρίσκεται ἀκόμη στὸ πειραματικὸ στάδιο. Προορίζεται γενικῶς γιὰ δυὸ περιπτώσεις: πρῶτον γιὰ νὰ προκαλέση τὴ χαλάρωσι τῶν «λείων» μυῶν (π.χ. τῶν ἐντέρων) καὶ δεύτερον γιὰ τὴ συστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ἀποτελεσματικὸ κατὰ τῆς ἡμικρανίας καὶ ὡρισμένων ἄλλων πονοκεφάλων, ποὺ ὀφείλονται σὲ διαστολὴ καὶ ὑπεραιμία τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου. Συγχρόνως, χάρις στὴ χαλάρωσι τῶν «λείων» μυῶν, ἐξαφανίζει τὴ ναυτία ποὺ συνοδεύει συνήθως τὴν ἡμικρανία.

Τὸ μόνο μειονέκτημα τοῦ «ὀκτὶν» φαίνεται πὼς εἶνε ἡ τάσις του ν' αὐξάνη τὴν πίεσι τοῦ αἵματος. Δὲν ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ χορηγηθῆ σὲ ὅσους ἔχουν μεγάλη ἀρτηριακὴ πίεσι.

Γελωτοθεραπεία

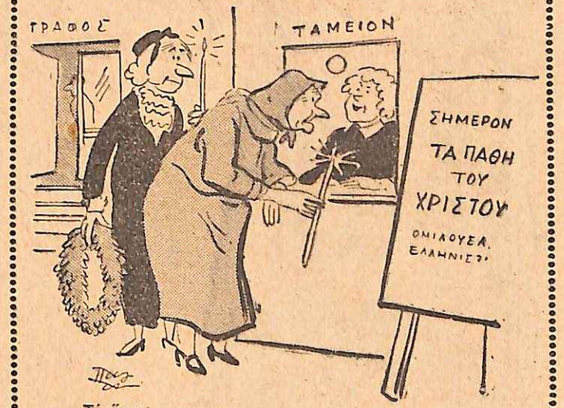

—Τί ὥρα, παιδάκι μου, βγάζετε τὸν Ἐπιτάφιο!

(Τοῦ Π. Παυλίδη)

—Ἐσὺ λέγε ὅ,τι θέλεις Πουλχερία. Ἐγὼ ἐπιμένω πὼς ἡ μαγειρίτσα εἶναι ἀνάλατη!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

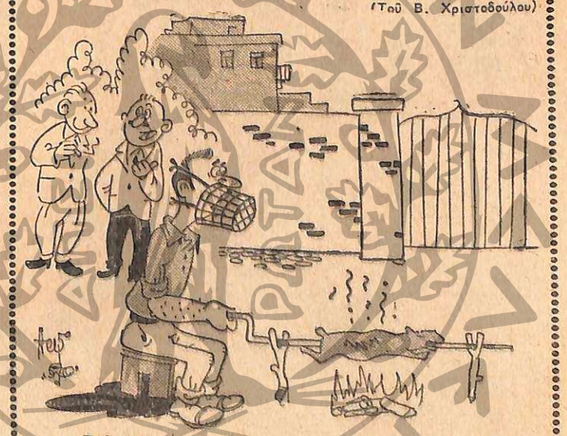

—Τοῦ βάλαμε φίμωτρο, γιατὶ πέρυσι μᾶς ὄφησε μόνο τὰ κόκκαλα!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Πάσχα στο χωριό

Πάσχα... Γιορτάζει ή "Ανοιξι. Καὶ γύρω γύρω ἡ φύσ
μὰς δείχνει μὲ καμάρι της, ἀφάνταστη ἀλλαγή,
τὸ κάθε πλάσμα νοιώθει ὁρμὴ καινούργια ν' ἀγαπήση,
κι' ὁ ἥλιος — ἥλιος πρόσχαρος — γλυκοφιλᾶ τὴν γῆ.
Ὁ κόσμος ἐρωτεύεται. Φιλιοῦνται τὰ πουλιὰ
καὶ πίσω ἀπ' τὸ καλύβι του, τὸ φτωχικό, τ' ἀχύρινα
νάτον ὁ Μήτρος, πούσμιξε μ' τὸ ἀφράτη κοπελλιὰ
καὶ γιὰ τοῦ χρόνου τὸ καλό, φιλὶ τῆς δίνει πύρινο.
— Χριστὸς 'Ανέστη, Μήτρο μου!...

μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ χρόνου θὰ σὲ πάρω
καὶ θἄμαστε στὸ σπίτι μας, καλή μου παινεμένη,
καὶ θὰ γιορτάσωμε μαζί, τὸ Πάσχα, παντρεμένοι...

Τὰ δυὸ κεφάλια γέρνουνε κι' ἐκεί, στόμα μὲ στόμα,
δίνεται τὸ λαμπριάτικο, ἐρωτικὸ φιλὶ
ἐνῶ τὰ κατσικόπουλα, στοῦ γρασιδιοῦ τὸ στρῶμα
παίζουν, πηδοῦν καὶ χαίρονται τὴ μέρα τὴν καλή.
Εἶνε τοῦ Πάσχα τὸ φιλί, φιλὶ ἀγάπης μόνο
ποὺ δίνεται αὐθόρμητα στὸ μυρωμένο ἀγέρα
κι' ἀκομπανιάρει ἄθελα τὸ μακρυνὸ τὸν τόνο
ποὺ στέλνει μιὰ φλογέρα.

Δυὸ πεταλοῦδες παρδαλές, σοφὰ πουδραρισμένες,
σὰν τὶς κοντέσσες τοῦ καιροῦ ἐκείνου τοῦ παληοῦ,
σωστὰ χουλούδια μὲ φτερά, ζητοῦν ζευγαρωμένες
— ἐνῶ γιορτάζει ἡ "Ανοιξι — τὴν γλύκα ἑνὸς φιλιοῦ.
Τὰ χελιδόνια γύρισαν καὶ πάλι στὰ παληά τους,
ἀπὸ μακρυὰ τὸ εἴδανε τὸ γνώριμο χωριὸ
καὶ βρήκανε ἀπείραχτη τὴν ἴδια τὴν φωλιά τους
κι' ἔτσι τὸ ἴδιο στήσανε ξανά, νοικοκυριό.

Ετοιμασίες γίνηκαν ὁλόκληρη βδομάδα
κι' ἐδῶ, στοῦ χωριατόσπιτου τὸν κῆπο, θὰ στηθῆ
μιὰ σοῦβλα, μέσ' τὴν ὁμορφη καὶ φρέσκια πρασινάδα
καὶ μὲ τραγούδια, τὸ παχὺ μανάρι, θὰ ψηθῆ...
Χριστος 'Ανέστη!... Γύρω μας, μοσχοβολάει ἡ ἄνοιξι,
στὶς σοῦβλες ψήνονται ἀρνιὰ καὶ κοκορέτσια φίνα,
ρετσίνα ὑπάρχει μπόλικη... 'Ελᾶτε μὲ κατάνυξι
καὶ ποιὸς δὲν ἀνασταίνεται μὲ μιὰ καλὴ ρετσίνα;
Χριστὸς 'Ανέστη, ἀδελφοί!... 'Ελᾶτε νὰ τσουγκρίσωμε
καὶ μαλωμένοι ἂν ἤμαστε... ἐλᾶτε ν' ἀγαπήσωμε.
Νοιώθεις πὼς κάτι ἔκτακτο τριγύρω σου συμβαίνει
σαλάτες ἑτοιμάστηκαν, κόκκιν' αὐγά, τυρί,
τὸ κοκορέτσι ψήνεται, ἡ κνίσσα του ἀνεβαίνει,
μοιράζει κόκκινα αὐγὰ ἡ κόρη ἡ λυγερή...

Χριστὸς 'Ανέστη στὸ χωριό... Τὸ γέρικο πλατάνι,
θυμιάζεται ἀπ' τὸν ἀχνὸ τοῦ ἀρνιοῦ ποὺ σιγοψήνεται
κι' ὁ Μπίθας, ἕνας βιολιτζῆς ποὺ ἄλλος δὲν τὸν φτάνει
βρίσκεται στὰ μεράκια του κι' ἡ δοξαριά του χύνεται
σὰν τὸ κρυστάλλινο νερὸ τῆς διπλανῆς πηγῆς...
Οἱ γέροι κι' οἱ γερόντισσες, κάθονται κατὰ γῆς
κι' ἕνας γλυκὸς λεβεντονειὸς λυγίζεται καὶ γέρνει
μὲ τὸν χορὸ ποὺ σέρνει...

Εἶναι ἡ Μάρω του ἡ καλὴ στοῦ μαντηλιοῦ τὴν ἄκρη
— ἐνῶ πιὸ πέρα ἡ μάννα της, τοὺς διπλοκαμαρώνει —
κι' ὁ 'Αναστάσης ὁ παπᾶς «...σὰν τοῦ Χριστοῦ τὸ δάκρυ»
βρίσκει πὼς εἶναι τὸ κρασὶ καὶ δός του καὶ σουρώνει.
Μανάρια, κάπου ἑφτὰ - ὀχτὼ ψήνονται στὴ σειρὰ
σὲ μιὰ παρέα σμίξανε ὅλοι μαζὶ σὰν φίλοι
κι' ἐνῶ βαράει ὁ βιολιτζῆς, τὸ τσούζουνε γερὰ
καὶ στέλνει μοσχοβόλημα τὸ φρέσκο χαμομήλι,
ποὺ μέσ' τὸν καταπράσινο τὸν κάμπο πρωτοβγαίνει
νὰ ὑποδεχτῆ τὴν "Ανοιξι τὴν μυριοστολισμένη

Χριστὸς 'Ανέστη ἀδέρφια μου!... ὁ πάρεδρος φωνάζει
καὶ τὸ ποτῆρι ποὺ κρατᾶ, μὲ μιᾶς τὸ κατεβάζει,
τοῦ τὸ ξαναγεμίζουνε, μὲ τὸν παπᾶ τσουγκρίζει
— πάντοτε κάποιος βρίσκεται ποτήρια νὰ γεμίζη —
κι' ἔτσι λοιπὸν τσουγκρίζοντας, πρωτοῦ νάρθῆ τὸ γιῶμα,
ὁ πάρεδρος μὲ τὸν παπᾶ... θἄχουνε γίνει λυώμα!...

Δεκάδες πλατανόφυλλα πλυμένα στὴν πηγὴ
ποὺ ὕστερα τ' ἁπλώσανε κατάχαμα στὴ γῆ
εἶναι τραπεζομάντηλο, λαμπριάτικο στρωσίδι
στὸ πράσινο γρασίδι.
'Εδῶ οἱ σοῦβλες θἄρθουνε κι' ἐδῶ θὰ τιναχτοῦνε
θὰ πέσουν τὰ κοψίδια τους — χαρὲς καὶ πανηγύρια —
κι' ὅταν τὰ δοκιμάσουνε, ὅλοι μαζὶ θὰ ποῦνε:
— Λουκούμι τ' ἀφιλότιμο... γεμίστε τὰ ποτήρια

Οὔτε πηρούνια ὑπάρχουνε οὔτε καθόλου πιάτα,
μόνο γαβάθες μερικὲς γιὰ μαρουλοσαλάτα,
κι' ὁ 'Αναστάσης ὁ παπᾶς, θὰ πῆ χωρὶς ν' ἀργήσῃ
ὅτι τὰ δάχτυλα ὁ Θεὸς τὰ ἔχει εὐλογήσει...
Σ' αὐτὸ ἐπάνω, ὁ δάσκαλος — ἄντε βοήθειά του —
θὰ δείξῃ ὅπως δήποτε τὴν πολυμάθειά του
λέγοντας πὼς κι' οἱ πρόγονοι, σὲ συμποσίων πλῆθος
«δακτύλοις μόνον ἔτρωγον» τὰ κρέατα συνήθως.
Σ' αὐτὸ πιὰ θὰ γελάσουνε κι' ἂς μὴν τὸ καταλάβουνε
κι' ἔτσι μὲ γέλια καὶ χαρὲς ἀνάβει πιὰ τὸ γλέντι,
τσούζουνε διπλοπότηρα καὶ διπλομπούκια χάβουνε
καὶ χάνει ὁ ἀφέντης τὸ σκυλὶ κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντι...

Παίρνει τὸ γιῶμα... Κόκκινος ὁ ἥλιος πάει στὴ δύσι
καὶ τὸ βιολὶ τοῦ βιολιτζῆ, στοῦ γρασιδιοῦ τὸ στρῶμα
δὲν ἔχει πιὰ τὴν δύναμι νὰ γλυκοκελαϊδήσῃ,
μ' ἀπὸ τοὺς ἄντρες, μερικοί, τὸ τσούζουνε ἀκόμα
Μ' ἂν τώρα πρὸς τὸ ἀπόβραδο, δὲν παίζει τὸ βιολὶ
τοῦ ἑσπερινοῦ τὸ σήμαντρο, ποὺ τοὺς πιστοὺς καλεῖ,
ἀκούγεται γλυκύτατο στὸ μυρωμένο ἀγέρα
ἀπ' τὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ στὰ βοσκοτόπια πέρα...

Ο Μήτρος μὲ τὴν Μάρω του, φύγανε μυστικὰ
στὰ βοσκοτόπια, νὰ χαροῦν λίγο τὴν ἐρημιά του·
καὶ τὴν καμπάνα ἀκούγοντας ν' ἀντιλαλῆ γλυκὰ
σμίγουν μαζὶ σ' ἕνα φιλὶ τὴν τόση ἐπιθυμιά τους:
— Χριστὸς 'Ανέστη, Μῆτρο μου!...

— Χριστὸς 'Ανέστη, Μάρω
τοῦ χρόνου πιὰ μὲ τὸ καλό, δική μου θὰ σὲ πάρω...
καὶ γέρνουν τὰ κεφάλια τους ποὺ μένουνε σκυφτά.
Γύρω, τὰ κατσικόπουλα χοροπηδοῦν κι' αὐτὰ
κι' οἱ παπαροῦνες ντροπαλές, ἐνῶ ψευτανεμίζουνε
λιγάκι περισσότερο ἀκόμα κοκκινίζουνε.

Δημήτρης Γιαννουκάκης

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η παντρεμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οἰκογενειακὴ εὐτυχία

Ὁ Πέτρος Λυρὼ ἦταν ἕνας ἀγαθὸς καὶ τίμιος χτίστης, ποὺ, κατὰ τὸ 1831, ζοῦσε σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα στὴν ὁδὸ Βωμπούργκ. Ἦταν παντρεμένος, καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ ζεῦγος Λυρὼ ζοῦσε εὐτυχισμένα.

Εἶχαν μιὰ κόρη χαριτωμένη ἡλικίας δεκατεσσάρων χρονῶν.

Ἡ κυρία Λυρώ, ποὺ ἦταν ἀσπροροῦχοῦ, κι' ἐργαζόταν στὸ σπίτι της, ἦταν σαραντάδυο χρονῶν, μικρότερη κατὰ τέσσερα χρόνια ἀπὸ τὸν ἄντρα της.

Τὰ τρία αὐτὰ ὄντα λατρεύονταν. Καὶ πρὸ πάντων, ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα λάτρευαν τὴν κόρη τους.

Ἡ Εὐγενία εἶχε τὴ δική της καμαρούλα. Τὸ κρεββατάκι της εἶχε ἄσπρες κουρτίνες γύρω - γύρω. Πάνω στὸ τζάκι καὶ στὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ, ὑπῆρχαν πάντοτε λουλούδια, ποὺ ὁ πατέρας της τ' ἀγόραζε κάθε βδομάδα, ξοδεύοντας ὅσα χρήματα οἱ συνάδελφοί του σπαταλοῦσαν στὰ καπηλειά.

Ἂν τὸ κοριτσάκι τους ἔβηχε λίγο, ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα ἦσαν γεμάτοι ἀγωνία.

Ὅταν ὁ χτίστης γυρνοῦσε τὸ βράδυ, στὸ σπίτι του, ἡ κορούλα του ἔτρεχε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ.

Πολλὲς φορές, καθὼς ἐκεῖνος καθόταν, ἄφινε τὴν κούκλα της, σκαρφάλωνε στὸ κάθισμά του, καὶ τὸν φιλοῦσε.

Ἡ ἀγάπη τῆς μικρῆς αὐτῆς κόρης, γιὰ τοὺς γονεῖς της, μὲ τὰ χρόνια, εἶχε μεγαλώσει, καὶ τὰ τρία αὐτὰ ὄντα ἦσαν τόσο ἀφοσιωμένα τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἄλλο, ὥστε θἄλεγες πὼς ἦσαν μιὰ καρδιὰ σὲ τρία σώματα.

Προκισθήματα

Οἱ Λυρὼ εἶχαν χαρακτῆρα ἁπλὸ κι' ἀνάθρεψαν τὴν κόρη τους μὲ τιμιότητα.

Ἀλλωστε κι' ἡ Εὐγενία ἦταν πλασμένη ἀπὸ τὴ φύση γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν καλὸ δρόμο.

Εἶχε γενναιότητα, ὑπομονή, πίστι, ἦτε σεμνή, οἰκονόμα, ἐργατική.

Ὅταν ἔγινε δώδεκα χρονῶν πήγαινε τ κτικὰ στὸ σχολεῖο της καὶ βοηθοῦσε μητέρα της στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. μὲ τὶς εὐχάριστες διηγήσεις της. ξεκούζε τὸν πατέρα της.

Οἱ Λυρὼ εἶχαν ἄλα τὰ στοιχεῖα γιὰ ναι εὐτυχισμένοι. Εἶχαν βάλει μὲ τὴ βλειά τους καὶ λίγα λεπτὰ κατὰ μέρ Ἦταν ἡ προίκα τῆς κόρης των.

Κάπου - κάπου ὅμως τὸ μέτωπο τοῦ Λρὼ σκοτείνιαζε. Ὁ χτίστης ἔβλεπε τὸ μ

λον σκοτεινό, κι' αὐτὸ ἐντελῶς ἀδικαιολόγητα.

— Γιὰ πές μου, τὸν ρώτησε μιὰ μέρα ἡ γυναῖκα του, ποὺ τῆς ἔκανε ἐντύπωσι ἡ μελαγχολία του. Τί ἔχεις;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Ἀλλ' ἐπὶ τέλους γιατὶ εἶσαι τόσο συχνὰ σκεφτικός, μελαγχολικός;

— Νά, φοβᾶμαι...

— Τί φοβᾶσαι;

— Κανένα δυστύχημα.

— Τί δυστύχημα μποροῦμε νὰ φοβηθοῦμε; Ἡ Εὐγενία μας εἶνε περίφημα στὴν ὑγεία της. Ἐργάζεται μάλιστα ἀπὸ τώρα. Ἐκείνη ποὺ τῆς μαθαίνει κέντημα καὶ ραπτικὴ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτήν. Σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ νὰ κερδίζῃ καὶ χρήματα... Μήπως εἶσαι ἄρρωστος; Ὄχι ; Τότε γιατί στενοχωριέσαι;

— Τί νὰ σοῦ πῶ; Εἶμαι ἀνόητος, ἴσως. Φοβᾶμαι γιὰ τὴν Εὐγενία μας. Ἂν τῆς συνέβαινε κάτι; Ἂν πεθάνω;

Ἡ γυναῖκα του ταράχτηκε.

— Νὰ πεθάνῃς ἐσύ, Πέτρο μου; φώναξε. Ἀλλὰ εἶσαι γερός, πολὺ γερός. Μὴ λὲς ἀνοησίες. Φτάνει νὰ προσέχῃς ὅταν ἀνεβαίνῃς στὶς σκαλωσιές.

Τὴν ἴδια σύστασι τοὔκανε συχνὰ κι' ἡ κόρη του.

— Ναί, ναί. Θὰ προσέχω, τοὺς ὑπόσχοταν ἐκεῖνος. Ἔλα φίλησέ με, κορούλα μου.

Ὁ κ. Ζοραμὶ

Ἕνα πρωΐ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ἕξη, ὁ Πέτρος Λυρὼ φίλησε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του κι' ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ στὴ δουλειά του. Ἐργαζόταν τότε σὲ μιὰ μεγάλη οἰκοδομή, στὸ μπουλβὰρ Σαὶν Ζερμαίν. Ἡ οἰκοδομὴ εἶχε φτάσει στὸν πέμπτον ὄροφο, κι' ὁ Πέτρος μὲ τοὺς ἐργάτες του δούλευαν πάνω σὲ μιὰ σκαλωσιά.

Ξαφνικά, ἕνα ἀπὸ τὰ χοντρὰ σχοινιά, ποὺ συνέδεε δυὸ δοκάρια, κόπηκε κι' ἡ σκαλωσιὰ ταλαντεύθηκε ἀπότομα. Δυὸ μεγάλα ἀγκωνάρια κύλησαν, παρασέρνοντας στὴν πτῶσι τους καὶ τὸν δύστυχο Λυρώ, ποὺ δὲν πρόλαβε νὰ παραμερίσῃ.

Ὅταν οἱ ἄλλοι ἐργάτες κατέβηκαν ἀπὸ τὴ σκαλωσιὰ κι' ἔτρεξαν κοντά του, τὸ αἷμα ἔτρεχε σὰν βρύση ἀπὸ μιὰ πληγή, ποὺ εἶχε ἀνοιχτὴ στὸ κρανίο του. Ἀνάσαινε ἀκόμα, ἀλλ' εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του.

Τὸν μετέφεραν ἀμέσως στὸ κοντινὸ φαρμακεῖο. Ἐκεῖ ἐξακριβώθηκε ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κρανίο του, εἶχαν σπάσει καὶ πολλὲς πλευρές του, καθὼς καὶ τὰ πόδια του, κι' ἕνα του χέρι.

Ὁ γιατρός, ποὺ κάλεσαν ἀμέσως, δήλωσε ὅτι δὲν τοῦ ἔμεναν πιὰ παρὰ λίγες ὧρες ζωῆς.

Οἱ συνάδελφοί του τὸν μετέφεραν σπίτι του.

Ἡ κυρὰ - Γκρελό, ἡ θυρωρός, βλέποντάς τους νὰ μπαίνουν ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ.

Ἡ κυρία Λυρὼ βγῆκε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἄντρα της ἔβγαλε μιὰ ἄγρια κραυγὴ καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητη πλάϊ στὸ φορεῖο.

Οἱ ἐργάτες μετέφεραν τοὺς δυὸ συζύγους στὸ τέταρτο πάτωμα, κι' ἔβαλαν τὸν πληγωμένο στὸ κρεββάτι του.

Ἡ κυρία Λυρώ, ὅταν συνῆρθε, ἔπεσε πάνω στὸν ἄντρα της κι' ἔκλαιγε μ' ἀναφυλητά.

— Πέτρο μου, τοῦ ἔλεγε, κύτταξέ με, μίλησέ μου...

Μὰ ἐκεῖνος δὲν μιλοῦσε. Δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπ' ὅσα γίνονταν γύρω του.

Στὸ μεταξύ, μιὰ γειτόνισσα πῆγε νὰ φέρῃ τὴν Εὐγενία, ἀπὸ τὴ μοδίστρα, ὅπου ἐργάζοταν. Ἡ ἁμοιρη κόρη μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο κλαίγοντας, καὶ γονάτισε πλάϊ στὴ μητέρα της.

Κατὰ τὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα, ὁ Λυρὼ ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιὰ τῶν δικῶν του, χωρὶς νὰ ξανάρθῃ καθόλου στὶς αἰσθήσεις του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε ἡ κηδεία του.

Ὅταν κατέβασαν τὸ φέρετρο στὸν τάφο, ἡ γυναῖκα του κι' ἡ κόρη του γονάτισαν κι' ἄρχισαν νὰ κλαίνε σπαραχτικά. Μὲ μεγάλο κόπο κατώρθωσαν νὰ τὶς σηκώσουν. Ἔπεσαν τότε ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης, κλαίγοντας.

— Ἀχ, μητέρα, μητέρα μου!... ἀναστέναζε ἡ Εὐγενία.

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνουμε; βόγγηξε ἡ μητέρα της. Θεέ μου, λυπήσου μας!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ σοβαρὴ καὶ γεμάτη συγκίνησι φωνή, ἀντήχησε:

—Ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ ὅσους τὸν πιστεύουν. Παρηγορεῖ τοὺς θλιμένους, προστατεύει τὶς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανά...

Ἡ μητέρα κι' ἡ κόρη στράφηκαν παραξενεμένες, κι' ἀντίκρυσαν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τοὺς ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστος.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁλόμαυρα ντυμένος, καὶ στὸ καπέλλο του, ποὺ τὸ κρατοῦσε στὸ χέρι, εἶχε βαρὺ πένθος.

Τὸ βλέμμα του, ποὺ ἐξέφραζε μιὰν ἄπειρη ἀγαθότητα, ἦταν καρφωμένο πάνω στὴ χήρα καὶ στὴν κόρη της μὲ βαθειὰ συγκίνησι. Καὶ μ' ὅλο ποὺ δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ ἑξηνταπέντε χρόνων, κάποια κρυφὴ ὀδύνη τὸν εἶχε τόσο πολὺ βασανίσει ὥστε φαινόταν ὀγδόντα χρόνων.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ κύριος Ζοραμί. Βρισκόταν στὸ νεκροταφεῖο, γιατὶ εἶχε συνοδέψει ὡς τὴν τελευταία της κατοικία τὴ γριὰ ὑπηρέτρια του, ποὺ τὸν εἶχε ἀναθρέψει ἀπὸ μικρόν.

Οἱ θρῆνοι τῆς συζύγου καὶ τῆς κόρης τοῦ Λυρὼ εἶχαν τραβήξει τὴν προσοχή του, κι' εἶχε πλησιάσει στὸν τάφο τοῦ χτίστη. Ρώτησε τότε κι' ἔμαθε πὼς εἶχε πεθάνει ὁ Λυρώ. Κύτταξε τὴ χήρα καὶ τὴν ὀρφανή, κι' ἔνοιωσε μεγάλη συμπόνοια γι' αὐτές.

Ἡ χήρα τὸν κύτταζε μ' εὐγνωμοσύνη.

— Κυρία, τῆς εἶπε ὁ Ζοραμί, εἶνε μεγάλο τὸ δυστύχημα, ποὺ ἔπληξε σᾶς καὶ τὴν κόρη σας.

—Ἀλλοίμονο, κύριε, χάσαμε τὸ πᾶν! ψιθύρισε μὲ λυγμοὺς ἡ κυρία Λυρώ. Ὁ ἄντρας μου ἦταν καλός, ἀφοσιωμένος σύζυγος καὶ τρυφερώτατος πατέρας.

— Αὐτοὺς συνήθως παίρνει ὁ θάνατος. Πέστε μου, κυρία, μείνατε τώρα χωρὶς πόρους;

— Γιατί μὲ ρωτᾶτε, κύριε;

— Γιατὶ θὰ μποροῦσα, θὰ ἤμουν εὐτυχής, ἂν μοῦ ἐπιτρέπατε νὰ σᾶς βοηθήσω.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλωσύνη σας, κύριε, ἀπάντησε ἡ κυρία Λυρώ, μὲ κάποια περηφάνεια, ἀλλά, δόξα σοι ὁ Θεός, ἔχουμε κάτι οἰκονομίες, κι' ἐπειτα ἐργάζομαι κι' ἐγὼ κι' ἡ κόρη μου, ποὺ, σὲ λίγο θὰ γίνῃ μοδίστρα, κι' ἔτσι θὰ κερδίζῃ κι' αὐτὴ τὴ ζωή της.

— Πολὺ καλά... Ὅπως σᾶς ἔλεγα καὶ πρίν, ὁ Θεὸς θὰ σᾶς προστατέψῃ... Ἀλλ' ἂν καμμιὰ μέρα, γιὰ ὁποιαδήποτε αἰτία, μὲ χρειασθῆτε, ἐλᾶτε νὰ μὲ βρῆτε. Νὰ τὸ ὄνομά μου κι' ἡ διεύθυνσί μου.

Κι' ὁ κ. Ζοραμὶ ἔδωσε στὴν κυρία Λυρὼ τὸ ἐπισκεπτήριό του, τὴν χαιρέτησε μὲ σεβασμὸ κι' ἀπομακρύνθηκε.

★

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ κυρία Λυρὼ βρῆκε τὸ ἐπισκεπτήριο αὐτὸ στὴν τσέπη της. Τὸ εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς μέσα στὴν ταραχή της.

— Μαμά, τῆς εἶπε ἡ Εὐγενία, εἶνε τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ κυρίου, ποὺ μᾶς μίλησε στὸ νεκροταφεῖο. Πῶς λέγεται;

— Παῦλος Ζοραμί.

— Μήπως εἶνε ὁ Βουλευτὴς Ζοραμί;

— Ναί. Ἔχω ἀκούσει γι' αὐτόν. Εἶνε πλουσιώτατος χρηματιστὴς καὶ διευθυντὴς τῆς Τραπέζης τῶν Δυὸ Κόσμων.

— Μαμά, πρόσεξες πόσο ἦταν μελαγχολικός; Εἶχε πένθος γιὰ τὴ γυναῖκα του. Θυμᾶσαι ποὺ εἶχαμε διαβάσει, πρὶν ἀπὸ καιρό, στὴν ἐφημερίδα ὅτι ἡ κυρία Ζοραμὶ δολοφονήθηκε;

— Ναί, τὸ θυμᾶμαι.

— Βλέπεις, μαμά, τὰ δυστυχήματα εἶνε καὶ γιὰ τοὺς πλούσιους, ὅπως εἶνε καὶ γιὰ τοὺς φτωχούς.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ψιθύρισε ἀναστενάζοντας ἡ κυρία Λυρώ.

— Μείναμε μόνες τώρα, μαμᾶ... συνέχισε ἡ Εὐγενία. Ἀλλὰ θὰ παρηγορηθοῦμε μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ νοιώθει ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη.

Ἡ κυρία Λυρὼ ἔρριξε τὸ ἐπισκεπτήριο σ' ἕνα συρτάρι, κι' ἀγκάλιασε τρυφερὰ τὴν κόρη της...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Τὸ ἔγκλημα τοῦ Γκρανθὰλ

Ὁ κύριος Ζοραμί, ὁ διάσημος χρηματιστής, ἦταν ἐτοιμοθάνατος.

Ὁ Ἀντράλ, γιατρός του καὶ φίλος του, τὸν εἶχε περιποιηθῆ μὲ συγκινητικὴ ἀφοσίωσι, περνῶντας νύχτα καὶ μέρα ὧρες ὁλόκληρες κοντά του.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου εἶχε μεταχειριστῆ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης του γιὰ νὰ σώσῃ τὸν πλούσιο χρηματιστή.

Καὶ στὸ τέλος κάλεσε κοντὰ στὸν ἑτοιμοθάνατο τέσσερις ἀπὸ τοὺς διασημότερους καθηγητὰς τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς.

Μετὰ τὸ συμβούλιο ποὺ ἔκαμαν οἱ τέσσερις καθηγηταὶ δήλωσαν: «Τίποτα δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε. Εἶνε χαμένος!»

Ὁ κύριος Ζοραμὶ ἦταν ἑξηντατεννιὰ χρονῶν κι' εἶχε τσακίσει, εἶχε γεράσει σὰν νὰ ἦταν ἑκατὸ χρονῶν. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα. Ἦταν ἕνας ὀργανισμὸς κατεστραμμένος, μιὰ ζωὴ ἐξαντλημένη.

Κι' αὐτὴ ἡ καταστροφὴ εἶχε συντελεστῆ σ' ἕνα χρονικὸ διάστημα μικρότερο ἀπὸ τρία χρόνια.

Ὁ γιατρὸς Ἀντρὰλ εἶχε προσέξει μὲ ἀνησυχία τὴν ἐξασθένησι καὶ τὸν μαρασμὸ τοῦ φίλου του, κι' εἶχε ζητήσει, ἀλλὰ τοῦ κάκου νὰ βρῇ τὸ ἀντιφάρμακο τῆς ἀρρώστειας ἐκείνης, ποὺ κατέτρωγε τὸ Ζοραμί, καὶ θὰ τὸν ὁδηγοῦσε στὸν τάφο.

Τόσο γιὰ τὸ γιατρό, ὅσο καὶ γιὰ ὅλους τοὺς φίλους τοῦ κ. Ζοραμί, ἡ ἀρρώστεια τοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπέζης τῶν Δυὸ Κόσμων εἶχε ὡς ἀφορμὴ τὴ μεγάλη λύπη, ποὺ αἰσθάνθηκε γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τῆς συζύγου του.

Εὐθὺς μετὰ τὸ θάνατο τῆς κυρίας Ζοραμί, ποὺ εἶχε δολοφονηθῆ ἀπὸ τὸν Ζὰκ Βερνιέ, τὸν παλιὸ ἐραστή της, παρατηρήθηκαν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἐξασθενήσεως καὶ τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ πάμπλουτου τραπεζίτη.

Ἀλλὰ ἦταν, ἀληθινά, τόσο μεγάλη ἡ λύπη τοῦ Ζοραμὶ γιὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του;

Τὶς σκέψεις του πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν τὶς φανέρωνε σὲ κανένα.

Δὲν ἤξερε κανεὶς ὅτι ὁ κύριος Ζοραμί, σὲ ἡλικία ἑξηνταενὸς ἐτῶν, νομίζοντας ὅτι νυμφεύεται τὴν δεσποινίδα Καισαρίνα Λεμπερντιέ, ἔδωσε τὸ ὄνομά του στὴ Ραϋμόνδη Ντονσεμέν, ποὺ ἦταν ἤδη παντρεμένη μὲ τὸν κόμητα Γκαστὸν Ντεσολέρ, σὲ μιὰ γυναῖκα δηλαδὴ δίγαμη.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὸν εἶχε ἐξαπατήσει.

Δὲν θρηνοῦσε λοιπὸν τὴ δίγαμη, τὴν ἄκαρδη γυναῖκα, τὴν ἐξαχρειωμένη μητέρα, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἀνεχτῇ ὅτι εἶχε δώσει πίστι σ' ἕνα πλάσμα ἀνάξιο. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀληθινὴ ἀφορμὴ τῆς βαθειᾶς του λύπης, ἡ ἀληθινὴ αἰτία τῆς ἀρρώστειας ποὺ τὸν σκότωνε.

Ὁ Ζοραμὶ ὅμως εἶχε καὶ μιὰ παλιότερη ἀνάμνησι, τῆς νιότης του. Ἦταν ἡ ἀνάμνησι μιᾶς νέας, ποὺ τὴ γνώρισε, τὴν ἀγάπησε, ποὺ ὑπῆρξε ὁ πρῶτος του ἔρως. Ἦταν τότε αὐτὸς εἴκοσι χρονῶν κι' ἐκείνη δεκαπέντε. Αὐτὴ τοῦ εἶχε δώσει τὰ πρῶτα φιλιά, τὰ πρῶτα χάδια. Ἀγαπιόνταν καὶ δὲν σκέπτονταν καθόλου γιὰ τὸ μέλλον. Ἦσαν τόσο νέοι... Ἐκείνη ἦταν γεμάτη ἐμπιστοσύνη κι' αὐτὸς γεμάτος τρυφερότητα.

Μιὰ μέρα τὸν κάλεσε ἕνας οἰκογενειακὸς φίλος του, μακρυά, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ κοινωνικὴ θέσι. Μποροῦσε νὰ διστάσῃ, ἐφ' ὅσον, ἐκεῖ ποὺ ἔμενε, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας γραφεὺς συμβολαιογραφείου;

— Κάνε ὑπομονή, εἶπε στὴν Κλάρα, τὴ φίλη του πούκλαιγε ἀπαρηγόρητα. Θὰ ξαναγυρίσω.

—Ὦ, ναί... Πρέπει νὰ ξαναγυρίσῃς γιατὶ σ' ἀγαπῶ.

— Κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω, Κλάρα.

Ἀγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν, κι' ἐκεῖνος ἔφυγε.

Ξαναγύρισε ὕστερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια. Ἦταν τώρα πρῶτος ὑπάλληλος μὲ ποσοστὰ στὰ κέρδη σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους Τραπεζιτικοὺς Οἴκους τῆς Νέας Υόρκης. Εἶχε ἤδη δημιουργήσει μιὰ μικρὴ περιουσία. Καὶ δὲν εἶχε λησμονήσει τὴν Κλάρα. Γιὰ κείνη ξαναγύριζε.

«Μόλις φτάσω, σκεφτόταν, θὰ τὴν ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα της, θὰ παντρευτοῦμε καὶ θὰ τὴν πάρω μαζί μου στὴν Ἀμερική».

Ἀλλ' ἡ Κλάρα, ἡ δύστυχη Κλάρα, δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ.

Λίγους μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησί του; ἀντελήφθη ὅτι ἦταν ἔγκυος. Ἀναγκάστηκε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ στὸν πατέρα της, κι' ἐκεῖνος, ἄνθρωπος αὐστηρός, ἀσπλαχνος, φοβερὸς στὴν ὀργή του, τὴν καταράστηκε καὶ τὴν ἔδιωξε. Οὔτε σκέφτηκε κἂν τί θὰ γινόταν ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ νέα καὶ τὸ ἄμοιρο ἐκεῖνο πλάσμα, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ στὸν κόσμο .

Ἡ Κλάρα ἔφυγε ἀπὸ τὸ πατρικό της σπίτι, νύχτα, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἰδῇ κανείς, μ' ἕνα μικρὸ μπόγο ὅπου εἶχε τὰ φορέματά της, παραμάσχαλα.

Ἀπὸ τότε κανένας δὲν ἄκουσε νὰ γίνεται λόχος γι' αὐτήν. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ πῇ στὸν κ. Ζοραμὶ ποῦ εἶχε πάει. Ὁ πατέρας της, ὅπως κι' ὅλος ὁ κόσμος, ἀγνοοῦσε τί εἶχε ἀπογίνει.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ κύριος Ζοραμί, βαθειὰ λυπημένος, ξαναγύρισε στὴ Νέα Ὑόρκη. Τάβαλε μὲ τὸν ἑαυτό του, γιατὶ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς ντροπῆς καὶ τοῦ χαμοῦ τῆς Κλάρας, καὶ τῆς ἀπελπισίας μιᾶς ὁλόκληρης οἰκογένειας. Θέλοντας νὰ ξεχάσῃ, ρίχτηκε μὲ μανία στὴ δουλειά. Ὡστόσο ὅμως, ἡ ἀνάμνησι τῆς νέας καὶ τοῦ παιδιοῦ, τοῦ παιδιοῦ του, τὸν παρακολουθοῦσε παντοῦ.

Ὅταν, σὲ ἡλικία σαράντα χρονῶν, ξαναγύρισε στὴ Γαλλία, ὅπου εἶχε προηγηθῆ ἡ φήμη του, ἦταν πιὰ πολυεκατομμυριοῦχος. Τὴν Κλάρα δὲν τὴν εἶχε ξεχάσει, καὶ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἡ ἀνάμνησι τῆς πρώτης του ἀγάπης τὸν ἔκανε νὰ μὴν παντρευτεῖ.

Πέρασαν πολλὰ χρόνια, κι' ἐπειδὴ ὁ χρόνος κλείνει πολλὲς πληγὲς ὁ κ. Ζοραμὶ δὲν σκεφτόταν πιὰ τὴ μητέρα καὶ τὸ παιδί του. Τότε γιὰ μεγάλη του δυστυχία, συνάντησε τὴν Ραϋμόνδη Ντονσεμέν, ποὺ τὴν ἀγάπησε τρελλὰ καὶ τὴν παντρεύτηκε.

Ἔμαθε ποιὰ ἀκριβῶς ἦταν ἡ γυναῖκα του μόνον πέντε χρόνια μετὰ τὸ γάμο τους. Τότε ἔρριξε στὸ πρόσωπο τῆς δίγαμης ὅλα τὰ ἐγκλήματα καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν μπορεῖς πιὰ νὰ ζήσῃς. Πρέπει νὰ ἔχῃς τὸ θάρρος ν' αὐτοκτονήσῃς! Μόνον μ' αὐτὸ τὸ μέσον θ' ἀποφύγῃς τὴ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Ραϋμόνδη φάνηκε ὅτι τὰ ἀποφάσισε,

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Πάσχα

Πάλι, Φροσί, Χριστὸς Ἀνέ -
κι' ἐσὺ βρ' ἀσύδοτη γυναί -
λαχτάρες μοῦ σκαρώνεις.
Ἀντὶ τοῦ Πάσχα τὸ φιλί,
ὄξος μοῦ δίνεις καί... χολὴ
κι' ἀράδα μέ... σταυρώνεις!

★

Ἀντὶ τοῦ «μάνα» δηλαδή,
μοὔχεις τή... μάννα στὸ τσαρδί,
ποὺ κάργα μὲ παιδεύει,
τὸν Ἀνανία μοῦ ἀλλά -
καὶ σὰν τόν... Πόντιο Πιλά -
σερὶ μέ... πιλατεύει!

★

Μέσα στὶς τόσες τὶς λαχτά -,
ζευγάρι νόμιμο ζητᾶ,
ἐπίσης, νὰ μᾶς κάνῃ,
γυρεύει γάμο πῶς καὶ πῶς
γιὰ νὰ φορέσω - συνεπῶς -
... κι' ἀκάνθινο στε - (φάνι!

★

Γι' αὐτό, στὸ λέω ξε - (κομέ -,
ὅτι μὲ χέρια... σταυ - (ρωμέ -,
γιὰ πάντα δὲν θὰ μεί - (νω
κι' ἀπ' τὰ πολλά, στ' (ὁμολογῶ,
τῆς... ἀναλήψεως κι' ἐ - (γώ,
κάποιο πρωΐ θὰ γίνω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ὁ παραγωγὸς τοῦ Χόλλυγουντ Γουίλλιαμ Γουέλμαν δὲν εἶνε μόνο ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐτυχισμένους σύζυγους τῆς κινηματογραφουπόλεως ἀλλὰ καὶ πατέρας ἕξη παιδιῶν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἔχει ἐπονομασθῆ ὁ «πολύτεκνος τοῦ Χόλλυγουντ». Στὴ φωτογραφία μας, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ἡ Τσίσσυ, ἡλικίας 6 χρόνων, ὁ Τίμ 8 χρόνων, ἡ Κίττυ, 10 χρόνων, ὁ Μπίλλυ, 12 χρόνων, ἡ Πάτ, 15 χρόνων, ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος Γουέλμαν καὶ ὁ βενιαμὶν τῆς οἰκογενείας Μάϊκ, ἡλικίας 2 χρόνων.

καὶ τοῦ δήλωσε ὅτι θὰ δηλητηριαστῆ. Ἀλλὰ τὸν ἀπάτησε καὶ πάλι, καί, φεύγοντας κρυφὰ ἀπὸ τὸ μέγαρό τους, πῆρε μαζί της ὅλα της τὰ κοσμήματα κι' ἕνα σοβαρὸ χρηματικὸ ποσόν. Εἶχε σκοπὸ νὰ περάσῃ τὰ σύνορα. Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιατί, τὴν ἴδια νύχτα, ἐπεφτε νεκρὴ κάτω ἀπὸ τὸ ἐγχειρίδιο τοῦ Ζὰκ Μπερνιέ. Ἡ δικαιοσύνη εἶχε ἀποδοθῆ.

Στὸ μέγαρο τοῦ Ζοραμὶ δὲν δίνονταν πιὰ ἐσπερίδες, οὔτε δεξιώσεις, οὔτε λαμπρὰ δεῖπνα. Δὲν ξαναεῖδαν πιὰ τὶς φίλες τῆς ὡραίας κυρίας Ζοραμί, ποὺ, ἐπὶ πέντε χρόνια, ὑπῆρξε ἡ βασίλισσα τοῦ κοσμικοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ τραπεζίτης δὲν ἔκλεισε ἐντελῶς τὶς πόρτες τοῦ μεγάρου του, ἀλλὰ δεχόταν πιὰ μόνο τοὺς στενότερους φίλους του. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν βουλευτής, σπάνια τὸν ἔβλεπαν στὴ Βουλή. Κλεισμένος στὸ γραφεῖο του, ἀρχίζε νὰ βάζῃ τάξι σὲ διάφορους παλιοὺς λογαριασμούς του. Γερνοῦσε. Βαθειὲς ρυτίδες αὐλάκωναν τὸ μέτωπό του. Τὸ πρόσωπο του ἦταν κάτωχρο, τὰ μάτια του σβυσμένα. Φαινόταν ἀδιάφορος γιὰ ὅλα. Μόνο, κάποτε - κάποτε ἄνοιγε καμμιὰν ἐφημερίδα.

Ὅλος ὁ κόσμος πίστευε ὅτι ὁ κ. Ζοραμὶ δὲν μποροῦσε νὰ παρηγορηθῆ γιὰ τὸ χαμὸ τῆς συζύγου του. Κι' αὐτὸς τοὺς ἄφινε νὰ τὸ πιστεύουν.

Καταριόταν τὴν τύχη, ποὺ τοῦβαλε μπρὸς στὰ βήματά του τὴν Ραϋμόνδη, βυθίζοταν στὶς ἀναμνήσεις του; καὶ θυμόταν τὴν πρώτη του ἀγάπη. Ἂν ἡ Ραϋμόνδη εἶχε μπορέσει, γιὰ μερικὰ χρόνια ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴ σκέψι του τὴν Κλάρα, τώρα ἡ ἀνάμνησή της ἦταν πιὸ ζωηρὴ ἀπὸ ἄλλοτε.

Ἀλλοίμονο!... Ἐκείνη τὸν εἶχε ἀγαπήσει εἰλικρινά. Κι' ἀκριβῶς γιατὶ τὸν ἀγάπησε τόσο τὴν εἶχε διώξει τόσο σκληρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του ὁ πατέρας της. Αὐτὸς ἦταν ὁ αἴτιος τῆς δυστυχίας τῆς Κλάρας. Τί τοῦ χρησίμευαν τὰ ἑκατομμύρια ποὺ εἶχε συγκεντρώσει; Τί θ' ἀπογίνονταν ὅλα αὐτὰ μετὰ τὸ θάνατό του; Εἶχε σὺγγενεῖς μακρυνοὺς ὑποκριτάς, φθονερούς, ἐγωϊστάς, κακοὺς ἴσως, ποὺ μόνο γιὰ λόγους συμφέροντος ἐνδιαφέρονταν γι' αὐτόν. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν εἶχε ἐργαστῆ σ' ὅλη του τὴ ζωή;

Πόσο ὑπόφερε μέσα στὴ μόνωσί του! Σύζυγο, παιδιά, οἰκογένεια, ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶχε στερηθῆ, ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ ἔνοιωθε τὸ ρίγος τοῦ θανάτου. Θάδινε, μ' ὅλη του τὴν καρδιά, τὰ πάντα, γιὰ νἄχῃ οἰκογένεια. Ἀλλοίμονο ὅμως, ἦταν ὁλομόναχος. Κι' ὅταν, σὲ λίγο, θὰ κατέβαινε στὸν τάφο, οἱ μακρυνοὶ ἐκεῖνοι συγγενεῖς του θὰπεφταν πάνω στὰ ἑκατομμύρια του, ὅπως τὰ σκυλιὰ ἁπάνω στὰ κόκκαλα.

Κι' ὡστόσο, ἂν ἡ δυστυχία, ἂν ἡ πεῖνα δὲν τὴν εἶχε σκοτώσει, θὰ ὑπῆρχε σὲ μιὰ γωνία τοῦ κόσμου αὐτοῦ μιὰ γυναῖκα, ποὺ τόσο πολὺ τὴν εἶχε ἄλλοτε ἀγαπήσει, κι' ἕνα παιδί, ποὺ ἦταν δικό του. Τὸ ὄνομα τῆς Κλάρας βρίσκοταν πάντοτε στὸ μυαλό του, στὴν καρδιά του, καὶ συχνὰ ἀνέβαινε στὰ χείλη του. Δὲν ἤθελε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐκείνη εἶχε πεθάνει.

Ἀλλὰ ποῦ ἦταν λοιπόν; Ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ποὺ εἶχαν περάσει, τί ν' ἀπόγινε; Ἡ τύχη τῆς γυναίκας αὐτῆς καὶ τοῦ παιδιοῦ του τὸν ἀπασχολοῦσε πάντοτε.

—Ἂν ἤξερα... Ἂν ἤξερα... ἔλεγε συχνὰ μὲ πόνο.

Ὅταν, παρ' ὅλα τὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια τοῦ γιατροῦ Ἀντράλ, κατάλαβε ὅτι τὸ τέλος του πλησίαζε, ἔγραψε μιὰ ἰδιόχειρη διαθήκη, κι' ἔπειτα κάλεσε τὸν κόμητα Ντεσολὲρ νὰ τὸν ἐπισκεφτῆ.

Ὁ Ντεσολὲρ κι' ὁ Ζοραμὶ εἶχαν γίνει φίλοι, μετὰ τὴν ἀποκάλυψι τῆς πραγματικῆς ταυτότητος τῆς Ραϋμόνδης.

Ὁ κόμης ἔσπευσε στὴν πρόσκλησί του. Οἱ δυὸ σύζυγοι τῆς Ραϋμόνδης συνωμίλησαν φιλικὰ ἐπὶ δυὸ ὥρες περίπου, κι' ἔπειτα ὁ κόμης Ντεσολὲρ ἔφυγε παίρνοντας μαζί του τὴ διαθήκη κι' ἕνα ἄλλο ἔγγραφο, κλεισμένα σὲ φακέλλους σφραγισμένους μὲ ἄσπρο βουλοκέρι.

Πρὶν ὁ κόμης γυρίσῃ στὸ μέγαρό του, πέρασε ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου Συμεών καὶ τοῦ παράδωσε τὴν διαθήκη τοῦ κ. Ζοραμί.

Πέντε μέρες ἀργότερα, ἔγινε τὸ ἰατρικὸ συμβούλιο, ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω.

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων ὁ κ. Ζοραμὶ ἤξερε ὅτι ἡ ἀρρώστεια, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε προσβληθῆ, ἦταν ἀνίατη...

Ἡ τελευταία πνοή

Ὁ γιατρὸς Ἀντρὰλ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ κ. Ζοραμί, γιατὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, περίμεναν τὸ θάνατό του. Πένθιμη σιγὴ βασίλευε στὸ λαμπρὸ ἐκεῖνο μέγαρο. Οἱ ὑπηρέτες κυκλοφοροῦσαν πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα.

Στὸ μικρὸ σαλόνι, ποὺ ἦταν ἄλλοτε τῆς κυρίας Ζοραμί, δυὸ ἄντρες συζητοῦσαν, καθισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, μέτριου ἀναστήματος, παχὺς μὲ ἄχαρο πρόσωπο, φρύδια σμιχτά, χείλη παχειὰ καὶ φιλήδονα, βλέμμα ὑποκριτικὸ καὶ δόλιο, ἦταν ἡλικίας πενήντα χρονῶν περίπου. Λεγόταν Ζοζὲφ Ραβιό.

Ἦταν μακρυνὸς συγγενὴς τοῦ Ζοραμὶ ἀπὸ τὴ μητέρα του. Εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ χωριό του πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, γιὰ νἀρθῆ, ὅπως τόσοι ἄλλοι, νὰ βρῇ τὴν τύχη του στὸ Παρίσι. Κατέφυγε στὸν κ. Ζοραμί, στὸν ὁποῖο ἄλλωστε εἶχε στηρίξει ὅλες του τὶς ἐλπίδες, κι' ὁ τραπεζίτης τὸν βοήθησε πολλὲς φορὲς καὶ χρηματικῶς καὶ μὲ τὶς πολύτιμες συμβουλές του. Ἔτσι ὁ Ραβιὸ ἀγόρασε χτήματα στὴν κοιλάδα τοῦ Κουρσάλ, τὰ μεταπούλησε, ἔπαιξε λίγο στὸ χρηματιστήριο, κέρδισε ἀρκετά, κι' ἀγόρασε στὴν ἀρχὴ ἕνα σπίτι στὸ Παρίσι κι' ἔπειτα δεύτερο. Τώρα εἶχε μόνο αὐτὰ τὰ δυὸ ἀκίνητα, ποὺ τοῦ ἀπέδιδαν τριάντα χιλιάδες περίπου φράγκα εἰσόδημα τὸ χρόνο. Ἦταν μιὰ καλὴ περιουσία, κι' ὁ Ραβιὸ τὴν χρωστοῦσε στὴ γενναιοδωρία τοῦ συγγενούς του. Ἀλλ' ὅσα περισσότερα ἔχει κανείς, τόσο πιὸ πολλὰ ἐπιθυμεῖ.

Ὁ Ραβιὸ ἦταν φιλόδοξος. Ὅταν πλούτισε, ἔγινε ἀπληστος. Τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ζοραμὶ τὸν ἐμποδίζαν νὰ κοιμηθῆ, τοῦ ἔφερναν διαρκῶς ζάλη.

Ἡ δίψα τοῦ πλούτου εἶνε ἄσβυστη. Ὅπως ἡ φιλοδοξία, ἔτσι κι' ἡ φιλαργυρία εἶνε ἕνα πάθος ποὺ δύσκολα ἱκανοποιεῖται. Σκοτώνει μέσα στὸν ἄνθρωπο κάθε ἀγαθὸ αἴσθημα καὶ τὸν κάνει ἄγριον. Ὁ φιλάργυρος μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ δολοφόνος!

Ἔτσι, ἅμα ὁ Ραβιὸ ἔμαθε ὅτι ἡ κατάστασι τοῦ κ. Ζοραμὶ ἦταν ἀπελπιστική, κι' ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦσε νὰ ξεψυχήσῃ, ἔτρεξε στὸ μέγαρο. Πῆγε μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ περιουσία τοῦ κ. Ζοραμὶ ἦταν περιέρχοταν σ'αὐτὸν καὶ σὲ δυὸ ἄλλους συγγενεῖς του τραπεζίτη μόνο, κι' ὅτι ὁ κ. Ζοραμὶ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ διαθέσῃ ἀλλοιῶς τὰ ἑκατομμύριά του, ν' ἀδικήσῃ τοὺς συγγενεῖς του...

Πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρό, ὁ Ζοζὲφ Ραβιὸ εἶχε μοιράσει κι' ὅλας στὰ τρία τὴν κολοσσιαία περιουσία τοῦ κ. Ζοραμί, κι' εἶχε κρατήσει γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ μεγαλύτερο μέρος, τὴ μερίδα τοῦ λέοντος. Τὸ μέγαρο θὰ τὸπαιρνε αὐτός. Τὸ ἤθελε, γιατὶ σκόπευε νὰ ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ ὅταν γινόταν ἑκατομμυριοῦχος.

Ἑκατομμυριοῦχος!... Ἡ λέξι αὐτὴ ἀντηχοῦσε μὲ ἀνέκφραστη γοητεία στ' αὐτιά του. Ἑκατομμυριοῦχος!... Ἑκατομμυριοῦχος!... Ναί, θὰ κατώρθωνε ν' ἀνήκῃ σ' αὐτὸν τὸ μέγαρο. Κι' ἔτσι, μὲ ὕφος ἰδιοκτήτου, μπῆκε τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὸ μέγαρο τοῦ κ. Ζοραμί, ψιθυρίζοντας:

— Εἶμαι στὸ σπίτι μου!...

Ὁ ἄλλος, ποὺ συζητοῦσε μὲ τὸν Ζοζὲφ Ραβιὸ στὸ σαλονάκι, ἦταν νέος, καμμιὰ τριανταριὰ χρονῶν, κάπως ὠχρός, ἀρκετὰ ὅμορφος, κομψός, μὲ τρόπους εὐγενικούς, ἀλλὰ μὲ ὕφος ὕπουλο. Ὀνομάζοταν Ἐρρῖκος Κορντιέ.

Ὁ κ. Ζοραμὶ τὸν εἶχε πάρει ἀπὸ μιὰ Τράπεζα ποὺ ἐργαζόταν στὴν ἰδιαίτερη ὑπηρεσία του καὶ τὸν χρησιμοποιοῦσε γιὰ γραμματέα του.

Ὁ Ἐρρῖκος Κορντιὲ ἦταν κι' αὐτὸς φιλόδοξος. Ἦταν φτωχὸς κι' ὀνειροπολοῦσε τὸν πλοῦτο, ἀλλ' ὄχι γιὰ νὰ τὸν συγκεντρώσῃ σὰν φιλάργυρος, ὅπως τὸ ποθοῦσε ὁ Ραβιό. Ἤθελε νὰ εἶνε πλούσιος, γιὰ ν' ἀπολαμβάνῃ κάθε ἡδονὴ καὶ κάθε χαρά, ποὺ παρέχει ὁ πλοῦτος. Κι' ὁ Κορντιὲ ἐπίσης δὲν ἦταν εὐσυνείδητος, δὲν εἶχε ἠθικὲς ἀρχές.

Ὁ Ραβιὸ κι' ὁ Κορντιὲ πολὺ γρήγορα κατάλαβαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ συνενοήθηκαν περίφημα. Ὁ συγγενὴς τοῦ κ. Ζοραμὶ ἔπιασε φιλίες μὲ τὸ γραμματέα του, γιὰ νὰ μαθαίνῃ κάθε τὶ ποὺ γίνόταν στὸ μέγαρο, κι' εἶχε βρῇ στὸν Ἐρρῖκο Κορντιὲ ἕναν ἄνθρωπο προθυμότατο νὰ τοῦ δίνῃ κάθε πληροφορία, μὲ τὴ συμφωνία ὅτι θὰ πληρωνόταν ἀργότερα ἀπὸ τὸν κληρονόμο.

Μ' ὅλο ποὺ συζητοῦσαν μὲ χαμηλὴ φωνή, ἀσφαλῶς ἀπὸ φόβο μὴν ἀκουστοῦν, ἡ συζήτησί τους ἦταν ζωηρή.

— Λοιπόν, ἔλεγε ὁ Ζοζὲφ Ραβιὸ εἶσαστε βέβαιος ὅτι ὁ κ. Ζοραμὶ δὲν κάλεσε συμβολαιογράφο;

— Εἶμαι βεβαιότατος γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Κορντιέ.

—Ὥστε δὲν ἔκαμε διαθήκη;

—Ἡ πεποίθησί μου εἶνε ἀκλόνητη.

— Καὶ ποῦ στηρίζετε αὐτὴ τὴν πεποίθησί σας;

— Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ γιατρὸς Ἀντρὰλ θεώρησε ὑποχρέωσί του νὰ εἰδοποιήσῃ μὲ τρόπο τὸ κ. Ζοραμὶ ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ κανονίσῃ τὶς τελευταῖες του θελήσεις.

—Ἀ!...

—Ὁ κ. Ζοραμί, συνέχισε ὁ Κορντιέ, κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε: «Σὲ καταλαβαίνω καλά, γιατρέ μου, ἀλλ' εἶνε περιττό, δὲν ἔχω νὰ κανονίσω τίποτα...»

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ καλὰ ἀπάντησε, παρατήρησε ὁ Ραβιό. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς συγγενεῖς, νόμιμους δηλαδὴ κληρονόμους, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη, ὁσοδήποτε ἑκατομμυριοῦχος κι' ἂν εἶνε νὰ κάνῃ διαθήκη. Ὁ Ζοραμὶ γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι τὰ χρήματα, ποὺ κέρδισε, θὰ πάνε στοὺς δικούς του. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ πεθάνῃ ἥσυχος.

—Πραγματικά, κύριε Ραβιό, ὡστόσο ὅμως...

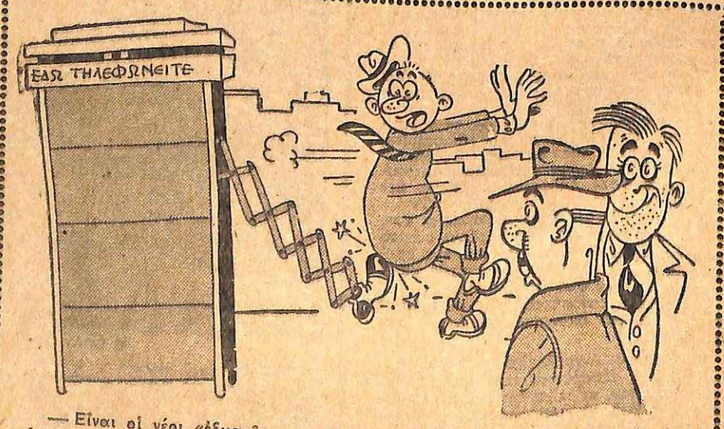

— Εἶναι οἱ νέοι «ἐξωστῆρες» ποὺ ἔβαλε ἡ Τηλεφωνικὴ Ἑταιρεία γι' αὐτοὺς ποὺ τηλεφωνᾶνε παραπάνω ἀπό... πέντε λεπτά! (Τοῦ Ἀρχέλαου)

—Ὡστόσο τί;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ κ. Ζοραμὶ ξέχασε τοὺς γέρους ὑπηρέτες του κι' ἐμένα, τὸ γραμματέα του, ποὺ τὸν ὑπηρέτησα μὲ τόσο ζῆλο καὶ τόση ἀφοσίωσι...

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε μὲ τόση πικρία, σὰν νὰ ἤθελε ὄχι μόνο νὰ κατηγορήσῃ γιὰ ἀχαριστία τὸν κ. Ζοραμί, ἀλλὰ καὶ νὰ δώσῃ στὸ Ραβιὸ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνῃ αὐτὸς ὅ,τι δὲν ἔκανε ὁ ἐτοιμοθάνατος.

Ἐκεῖνος τὸ κατάλαβε κι' ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ:

— Μήπως δὲν εἶμαι ἐδῶ ἐγώ; Ἐγὼ θ' ἀνταμείψω ὅπως πρέπει ἐκείνους ποὺ εἶνε ἄξιοι ἀνταμοιβῆς. Κι' ἀλλωστε, ἡ τύχη τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Ζοραμὶ δὲν εἶνε ἀξιολύπητη. Ὁ Ζοραμὶ ξέρει πολὺ καλὰ ὅτι ὅλοι ἐδῶ μέσα ἔχουν κάνει κομπόδεμα. Δὲν γυρίζει κανεὶς γύρω ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια, χωρὶς κάτι νὰ κολλήσῃ. Κρυτὰ στὸ Ζοραμί, ὅλοι πλούτισαν, καὶ θὰ ἰδῆτε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, μετὰ τὸ θάνατό του, ν' ἀποσυρθοῦν γιὰ νὰ ζήσουν ἥσυχα μὲ τὰ εἰσοδήματά τους. Ἂς εἶνε ὅμως, θὰ ἰδοῦμε... Ὅσο γιὰ σᾶς, κύριε Κορντιέ, μείνετε ἥσυχος. Δὲν θὰ φανῶ ἀχάριστος. Δὲν ξέχασα τὴν ὑπόσχεσι, ποὺ ἔδωσα. Μήπως κι' ἐγὼ δὲν θάχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα γραμματέα, ἕναν οἰκονόμο, τέλος πάντων ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης μου;

— Σὲ σᾶς στηρίζω ὅλες μου τὶς ἐλπίδες, ψιθύρισε ὁ Κορντιέ.

— Κι' ἔχετε δίκιο, ἔσπευσε νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ ὁ Ραβιό.

Μέσα του ὅμως ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν κρατήσῃ καμμιὰν ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις ποὺ τοῦ εἶχε δώσει.

—Ἀλλωστε, ἐπανέλαβε ὁ Κορντιέ, ἐέρετε ὅτι σᾶς εἶμαι ἀφοσιωμένος.

— Ναί. Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσουμε στὸν κ. Ζοραμὶ καὶ στὸ γιατρό. Αὐτὰ μόνο τοῦ εἶπε τοῦ Ἀντράλ;

— Τοῦ εἶπε ἀκόμα: «Δὲν θέλω πιὰ ν' ἀνησυχῶ γιὰ πράγματα, ποὺ θὰ γίνουν μετὰ τὸ θάνατό μου. Ἂν ἡ περιουσία μου δὲν περιέλθῃ σ' ἐκείνους ποὺ ἐγὼ ἐπιθυμῶ, ἐκείνοι ποὺ θὰ τὴν πάρουν ἂς κάμουν ὅ,τι θέλουν».

— Τί νἄθελε νὰ πῇ μ' αὐτὰ τὰ λόγια;

— Δὲν ξέρω.

— Νὰ ἐξέφραζε ἄραγε τὴ λύπη του γιατὶ ἔχει ἑνὰς, τοὺς μόνους συγγενεῖς του, κληρονόμους;

—Ἴσως, κύριε Ραβιό.

Ὁ Κορντιὲ ἐκδικιόταν τώρα.

Ὁ Ραβιὸ σούφρωσε τὰ φρύδια του καὶ ψιθύρισε:

—Ὁ Ζοραμὶ δὲν μᾶς ἀγαπάει πολύ, αὐτὸ τὸ ξέρω, ἀλλὰ ὡστόσο εἴμαστε συγγενεῖς του. Θὰ τὰ διατηρήσουμε τὰ ἑκατομμύρια του. Ἐπὶ τέλους, δὲν ἔκαμε διαθήκη, κι' αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερο. Τώρα εἶμαι ἥσυχος. Φοβόμουν μὴν τοῦ περάσῃ ἡ ἀνόητη ἰδέα ν' ἀφήσῃ τὴν περιουσία του σὲ τίποτα νοσοκομεῖα. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν παράξενες μονομανίες καὶ σκορπίζουν τὰ ἑκατομμύρια τους ἀλύπητα δεξιὰ κι' ἀριστερά. Εὐτυχῶς ὁ Ζοραμὶ δὲν εἶχε τέτοιες ἀνόητες ἰδέες. Ἂν π. χ. ἡ γυναῖκα του ζοῦσε, ἐμεῖς θ' ἀποκληρονομάστε. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἦταν τρελλὸς γιὰ τὴ γυναίκα του, κι' ἐκείνη τὸν ἔσερνε ἀπὸ τὴ μύτη. Ὅταν ἕνας γέρος παίρνῃ νέα γυναῖκα, αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε.

Ὅλα αὐτὰ ὁ Ραβιὸ τὰ εἶπε μὲ ὕφος εἰρωνικὸ κι' ἐχθρικό. Ἡ εἰρωνεία του ἦταν γεμάτη μνησικακία καὶ πικρία ἐναντίον τῆς γυναίκας ἐκείνης, ποὺ, ὅταν ζοῦσε, μὲ τὶς σπατάλες της, εἶχε ἐλαττώσει τὴ μερίδα τῶν κληρονόμων... Πάντοτε τὴν ἐμίσησε. Εἶχε θεωρήσει τὸ γάμο τοῦ Ζοραμὶ σὰν μιὰ πρᾶξι ἄτιμη. Ἂν ἤξερε τὴν ἀλήθεια, πόσο θὰ χαιρόταν...

— Γνωρίσατε τὴν κυρία Ζοραμί, κύριε Κορντιέ, τὴν ὁμορφη κυρία Ζοραμί, ὅπως τὴν ἔλεγαν; ρώτησε τὸ συνομιλητή του.

— Δὲν τὴν εἶδα ποτέ μου, ἀλλ' ἄκουσα πολὺ νὰ μιλοῦν γι' αὐτή, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Ἦταν ὁμορφη γυναῖκα. Ὁ ἄντρας της ἦταν τρελλὸς γι' αὐτήν, ὅπως σᾶς εἶπα. Τότε, τὰ ξέρω, εἶχε κάνει διαθήκη καὶ τ' ἄφηνε ὅλα σ' αὐτήν, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ καθόλου τ' ὄνομά μου οὔτε τὸ ὄνομα κανενὸς ἄλλου συγγενοῦς του. Ξέρετε μήπως τί ἔγινε ἐκείνη ἡ διαθήκη;

— Μάλιστα. Δὲν καταστράφηκε, οὔτε ἀντικαταστάθηκε, μετὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τῆς κυρίας Ζοραμί. Ἔμενε στὸ συμβολαιογραφεῖο. Πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες ὅμως, ὁ κύριος Ζοραμὶ τὴ θυμήθηκε ξαφνικὰ αὐτὴ τὴ διαθήκη. Μ' ἐστειλε καὶ τοῦ τὴν ἔφερα, καί, μπροστά μου, τὴν ἔρριξε στὸ τζάκι χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

—Θαυμάσια!...

—Ὁ κύριος Ζοραμὶ ἔγραψε, τώρα τελευταία, τίποτα γράμματα;

— Κανένα. Μόνο πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, ἐργάστηκε τρεῖς μέρες ὁλομόναχος, κλεισμένος στὸ γραφεῖο του. Τακτοποιοῦσε ἀσφαλῶς τοὺς λογαριασμούς του. Ξέρετε ὅτι κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν δὲν εἶχε ἀγγίξει ποτὲ τὰ βιβλία του, ποὺ τὰ ἔγραφε διαρκῶς κλειδωμένα στὸ χρηματοκιβώτιό του.

— Ναί, ναί. τὸ ξέρω...

— Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, οὔτε κατὰ προσέγγισι δὲν μπορῶ νὰ πῶ σὲ τί ποσὸν ἀνέρχεται ἡ περιουσία του.

— Δὲν πειράζει... Αὐτὸ θὰ τὸ μάθουμε. Ὁ κ. Ζοραμὶ δέχτηκε πολὺν κόσμο τὸν τελευταῖο καιρό;

— Μερικοὺς βουλευτὰς φίλους του, δυὸ τρεῖς ἱερωσύναστάς. Ἄ, ναί, καὶ τὸν κόμητα Ντεσολέρ.

— Μπᾶ; Δὲν τὸν ξέρω αὐτὸ τὸν κύριο.

—Ὁ κ. Ντεσολὲρ εἶναι στενὸς φίλος τοῦ κ. Ζοραμί.

—Ἐρχόταν καὶ τὸν ἔβλεπε συχνά; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Ραβιό.

—Ἐπὶ τέσσερες μῆνες, καθὼς ξέρετε, ὁ κ. Ζοραμὶ δὲν βγῆκε καθόλου ἔξω. Ἀλλά, πρὶν ἔβλεπε συχνὰ τὸν κόμητα στὸ μέγαρό του, στὴν ὁδὸ Σαὶν - Ντομινὶκ - Σαὶν - Ζερμαίν. Σπάνια περνοῦσε μιὰ βδομάδα, χωρὶς νὰ δειπνήσῃ στοῦ κόμητος Ντεσολέρ.

— Εἶναι πλούσιος αὐτὸς ὁ κόμης;

— Πλουσιώτερος ἴσως κι' ἀπὸ τὸν κ. Ζοραμί.

— Δὲν εἴδατε νὰ ἔρχεται ἐδῶ κανένα ὕποπτο πρόσωπο;

—Κανένα. Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐπισκέψεις, ποὺ δέχτηκε ὁ κ. Ζοραμὶ ἦταν τοῦ κυρίου ἐφημερίου.

—Ἕνας ἐφημέριος ἐδῶ; εἶπε ὁ Ραβιό, σουφρώνοντας τὰ φρύδια του.

— Μὰ γιατὶ σᾶς παραξενεύει αὐτό;

— Δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ ἱερωμένοι, ποὺ μπαίνουν στὰ σπίτια, ὅπου ὑπάρχουν ἄρρωστοι. Πολλὲς μεγάλες κληρονομίες τὶς ἔχασαν οἱ νόμιμοι κληρονόμοι, γιατὶ τὶς πῆραν αὐτοὶ καὶ τὶς χρησιμοποίησαν γιὰ τὴν ἵδρυσι φιλανθρωπικῶν καταστημάτων. Ὁ Ζοραμὶ τὸν κάλεσε αὐτὸν τὸν παπᾶ;

—Ὄχι. Ξέροντας πὼς ἡ κατάστασι τοῦ κ. Ζοραμὶ ἦταν ἀπελπιστική, ὁ ἐφημέριος σκέφτηκε ὅτι ἦταν καθῆκον του νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ.

— Κουβέντιασαν πολύ;

— Μισὴ ὥρα περίπου.

— Μόνοι;

—Ὄχι. Ἤμαστε μπροστὰ ὁ γιατρὸς κι' ἐγώ.

— Ξαναῆρθε ὁ ἐφημέριος αὐτός;

— Ναί, χτὲς τὸ βράδυ. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν εἶχε ζητήσει ὁ κ. Ζοραμί, γιατὶ ἤθελε νὰ κοινωνήσῃ.

— Καὶ εἴσαστε βέβαιος πὼς ὁ Ζοραμὶ δὲν ἔγραψε τίποτα;

— Τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ γράψῃ πιά.

— Κι' ὅτι δὲν ἔδωσε τίποτα στὸν ἐφημέριο;

— Εἶμαι βεβαιότατος πὼς ὄχι.

— Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σὰς ρωτήσω, κύριε Κορντιέ.

Οἱ δυὸ ἄντρες σηκώθηκαν, βγῆκαν ἀπὸ τὸ σαλονάκι καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ κ. Ζοραμί.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἔβγαινε ἀπὸ μέσα ὁ καμαριέρης τοῦ τραπεζίτη, σκουπίζοντας τὰ μάτια του.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ Κορντιὲ μὲ σιγανὴ φωνή. Πέθανε;

—Ὄχι ἀκόμα, ἀλλ' εἶναι οἱ τελευταῖες του στιγμές. Ψυχορραγεῖ!... Σὲ λίγο τελειώνει...

— Μποροῦμε νὰ μποῦμε;

— Τώρα ναί.

— Ποιὸς εἶναι κοντά του;

—Ὁ γιατρὸς καὶ τρεῖς φίλοι του, ποὺ ἐπέμειναν νὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι γιὰ τελευταία φορά.

Ὁ Ραβιὸ κι' ὁ Κορντιὲ μπῆκαν ἀθόρυβα μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ζοραμὶ ἦταν κάτασπρο, σὰν τὸ μαξιλάρι του. Τὸ ἕνα χέρι ἦταν ἀκίνητο, πάνω στὴν κουβέρτα. Τὸ ἄλλο τὸ κρατοῦσε ὁ γιατρὸς Ἀντράλ.

Ὁ τραπεζίτης ψυχορραγοῦσε. Τὸ στόμα του ἦταν μισάνοιχτο, καὶ τὰ μάτια του, ὀρθάνοιχτα, κυττοῦσαν μὲ βλέμμα ἁπλανές, σὰν νἄθελαν νὰ διασχίσουν τὸ βαθὺ σκοτάδι τοῦ θανάτου...

Ὁ Ζοζὲφ Ραβιὸ πῆγε κοντὰ στὸ κρεββάτι.

— Θεῖε μου, ἀγαπητέ μου θεῖε!... εἶπε μὲ φωνὴ κλαψιάρικη.

Ὁ ἑτοιμοθάνατος ἔκαμε μιὰν ἀπότομη κίνησι καὶ μιὰ ἀστραπὴ φώτισε τὸ βάθος τῶν ματιῶν του. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ κ. Ζοραμὶ ἔνοιωθε φρίκη, ἢ τουλάχιστον ἀηδία, βλέποντας κοντά του τὸν συγγενῆ του ἐκεῖνον, πού, ἀπὸ πολὺν καιρό, ἤξερε τὸ βρωμερό του χαρακτῆρα.

Ὁ γιατρὸς Ἀντρὰλ κύτταξε αὐστηρὰ τὸ Ραβιό.

Ἐκεῖνος ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο. Μέσα του ἔλεγε μὲ μοχθηρία:

«Ἔνοια σου... Εἴτε μὲ ἀγαπᾶς εἴτε ὄχι, εἶσαι συγγενής μου κι' εἶμαι κληρονόμος σου».

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ καμαριέρης ξαναμπῆκε μέσα, καὶ στάθηκε πάλι δίπλα στὸ προσκέφαλο τοῦ κυρίου του.

Ξαφνικά, ὁ κ. Ζοραμὶ ἔβγαλε ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμό, κι' ἔστρεψε λίγο τὸ κεφάλι του. Γιὰ μιὰ στιγμή, τὰ μάτια του, γεμάτα ἀγωνία καὶ παρακλησί, καρφώθηκαν πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ καμαριέρη. Μάντεψαν ὅλοι ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ κάνῃ μιὰν ὕστατη σύστασι.

— Δὲν πρόσεξα, ρὲ Μιλτιάδη. Ἦταν ὁ περιπτεροιοῦχος μέσα στὸ περίπτερο; (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ι. ΜΑΤΕΥ

Η πολεμαχημένη

35ον

— Τὸ ποτάμι... Ἐκεῖ θὰ ζητήσω τὴ γαλήνη...

Καὶ νὰ τώρα προχωρεῖ πρὸς τὸ Σηκουάνα μὲ ἀργό, κουρασμένο βῆμα. Εἶνε πένθιμα ντυμένη, βουτηγμένη στὰ μαῦρα...

Οἱ διαβάτες ποὺ περνοῦν κυττάζουν μὲ συμπάθεια τὴ χλωμή, πεντάμορφη νεαρὴ κυρία ποὺ εἶνε βυθισμένη στὸ μαῦρο χρῶμα τοῦ θανάτου καὶ ποὺ φαίνεται τόσο πονεμένη.

Ἡ Ρόζα δὲν προσέχει στὰ βλέμματα θαυμασμοῦ καὶ συμπόνοιας ποὺ τῆς ρίχνουν. Εἶνε συνεπαρμένη ἀπὸ τὶς θλιβερὲς σκέψεις της, φαίνεται σὰν νὰ ζῆ σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, πολὺ μακρυά...

Πλησιάζει τώρα στὸ ποτάμι. Στὸ μέρος αὐτὸ καὶ τὴν ὥρα αὐτή, μὲ τὸ θαυμάσιο καιρό, ἡ κίνησις εἶναι ἀραιή.

Αὐτὸ εἶνε τὸ κατάλληλο μέρος ἀσφαλῶς. Ἀκουμπάει γιὰ λίγες στιγμὲς στὸ κρηπίδωμα τῆς ὄχθης γιὰ νὰ ξεκουραστῆ καὶ τοιμάζεται νὰ γυρίση πάλι στὸ σπίτι. Ρίχνει μιὰ τελευταία μελαγχολικὴ ματιὰ γύρω καὶ φεύγει.

Θλιβερὲς σκέψεις συνεπαίρνουν τὴ Ρόζα καθὼς βαδίζει στὸ πεζοδρόμιο καὶ κυττάζει ὁλόϊσα ἐμπρός της. Ὅλη της ἡ ζωὴ περνάει ἀπ' τὴ φαντασία της. Πόσο ἀγαπήθηκε!... Ἀλλὰ καὶ πόσο πόνεσε!...

Θυμᾶται τὸν Ἀδόλφο καὶ τὰ μάτια της βουρκώνουν. Τί λίγο ποὺ χάρηκε τὴ ζωή του ὁ ἄτυχος νέος!... Κι' ὁ Ἐρρῖκος! Νεκρὸς τώρα κι' αὐτός...

Ἔξαφνα σήκωσε τὰ μάτια της, κύτταξε ἐμπρός της, καὶ σάστισε, ἡ καρδιά της σφίχτηκε, νόμισε πὼς δὲν ἔβλεπε καλά, πὼς ὀνειρευόταν ξυπνητή...

Ἦταν ὀπτασία; Τὴ γελοῦσαν τὰ μάτια της; Ἦταν τὸ φάντασμά του;

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ ἐρχόταν ἀντίκρυ της, ἀργά, ἀργά, κουρασμένα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι;

Ἦταν ὁ Ἐρρῖκος Φλεμὰν ἢ τὸ χλωμὸ φάντασμά του;...

Ἡ Ρόζα ἔνοιωσε τὰ πόδια της νὰ τρέμουν καὶ στάθηκε. Στάθηκε μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ φάντασμα ἐκεῖνο τοῦ Ἐρρίκου ποὺ ἀντίκρυζε. Γιατὶ φάντασμα ἔπρεπε νὰ εἶνε...

Κι' ἐκεῖνος τὴν εἶδε καὶ στάθηκε. Σταμάτησε καὶ τὴν κύτταξε μὲ τὰ μάτια διάπλατα ἀνοιγμένα, ταραγμένος, σαστισμένος, βαθειὰ συγκινημένος.

Ἔμειναν ἔτσι οἱ δυό τους ἀρκετὲς στιγμές.

Πρῶτος συνῆρθε ἐκεῖνος. Σὰν νἄθελε νὰ φύγη.

Ἡ Ρόζα τὸ μάντεψε καὶ συγκεντρώνοντας τὸ κουράγιο της ἔτρεξε κοντά του.

Στάθηκε ἐμπρός του, στύλωσε τὰ μάτια της στὰ δικά του, τὸν κύτταξε καλὰ καὶ τραύλισε :

— Ἐρρῖκο!... Εἶσ' ἐσὺ... ἐσύ!...

Ἐκεῖνος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

— Ἐσὺ εἶσαι, Ἐρρῖκο; Ζῆς!...

Ὁ Φλεμὰν δὲν μιλοῦσε.

— Μίλησέ μου, Ἐρρῖκο. Γιατί διστάζεις;... Εἶσαι ζωντανός;... Σώθηκες;...

— Ναί, ψιθύρισε ὁ Φλεμάν.

Συγχρόνως τὸ βλέμμα του ἔπεσε πιὸ προσεκτικὸ πάνω στὴ Ρόζα. Εἶδε τὴ μαύρη της περιβολὴ καὶ τὰ μάτια του ἄνοιξαν διάπλατα.

— Ρόζα!... τραύλισε. Φορᾶς μαῦρα!... Γιατί; Τί συνέβη;...

Ἡ Ρόζα χαμήλωσε τώρα μὲ τὴ σειρά της τὸ κεφάλι της.

— Πές μου, Ρόζα, τί σοῦ συνέβη; Ὁ σύζυγός σου μήπως;

— Ναί, Ἐρρῖκο.

— Τὴν καταραμένη ἐκείνη νύχτα;

— Ναί.

— Εἶχε χτυπηθῆ λοιπὸν σοβαρά;

— Πέθανε λίγες ὧρες κατόπιν.

— Εἶνε τρομερό!... Καϋμένη μου Ρόζα, δὲν ξέρεις πόσο σὲ συμπαθῶ... Μὲ πιστεύεις, Ρόζα;

— Ναί, Ἐρρῖκο, σὲ πιστεύω.

— Εἶνε φρικτό, ἀπίστευτο. Ἔφυγα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς βέβαιος ὅτι ὁ σύζυγός σου εἶχε τραυματισθῆ ἐλαφρά.

— Δυστυχῶς συνέβη τὸ ἀντίθετο. Τὴν ἴδια νύχτα ξεψύχησε μέσα στὴν ἀγκαλιά μου... Πές μου ὅμως τί συνέβη σὲ σένα;

— Γυρίζω ἀπ' τὴν ἄλλη ζωή, Ρόζα!

— Πῶς ἔγινε αὐτό;

— Δὲν ξέρω, Ρόζα... Θὰ σοῦ πῶ... Ἦταν ἕνα θαῦμα...

Βρίσκονταν ἐμπρὸς σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο. Μπῆκαν μέσα καὶ κάθησαν σὲ μιὰ γωνιά.

— Πές μου, Ἐρρῖκο, τί σοῦ συνέβη. Δὲν πιστεύω στὰ μάτια μου ποὺ σὲ βλέπω ἀκόμα ζωντανό.

Ἦσαν κι' οἱ δυὸ συγκινημένοι.

Μ' ἀργή, κουρασμένη φωνὴ ἄρχισε νὰ τῆς διηγῆται:

—"Ἔφυγα χτυπημένος, ὅπως ξέρεις ἀπ' τὸ Σκώ. Γύρισα στὸ Παρίσι. Ἤμουν ἐξαντλημένος, τὸ αἷμα εἶχε φύγει ἀπ' τὸ σῶμα μου. Μὰ δὲν δίστασα. Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασί μου. Σοῦ τὸ εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ χαθῶ ἀπ' τὸν κόσμο. Πολὺ περισσότερο τώρα ποὺ θὰ μ' ἀναζητοῦσε ἡ Ἀστυνομία.

Ἡ Ρόζα τὸν διέκοψε:

— Κάνεις λάθος, δὲν σὲ καταζητεῖ κανείς. Κράτησα καλὰ τὸ μυστικό. Εἶπα πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπενέβη καὶ μ' ἔσωσε ἀπ' τὸν Τρεβίλ, μοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστος, πὼς τὸν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά. Καὶ μὲ πίστεψαν. Οὔτε πῆγε ὁ νοῦς κανενὸς σὲ σένα. Ποιὸ νὰ φανταστοῦν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;

Ὁ Ἐρρῖκος ἀνάπνευσε μὲ ἀνακούφισι. "Ἕνα βάρος σηκώθηκε ἀπ' τὴν καρδιά του.

— Ναί, πρέπει νὰ μὴν ἀνησυχῆς καθόλου, συνέχισε ἡ Ρόζα.

— Δὲν τὸ ἤξερα αὐτό, εἶπε ὁ Φλεμάν. Ἀλλὰ κι' ἂν τὸ ἤξερα δὲν θ' ἄλλαζα τὴν ἀπόφασι ποὺ εἶχα πάρει... Τὴν ἀπόφασ· νὰ πεθάνω, Ρόζα...

— Νὰ πεθάνης;

— Ναί, αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόφασί μου καὶ δὲν δίστασα στιγμή. Τραυματισμένος, βουλιαγμένος στὸ αἷμα, ἐξαντλημένος ρίχτηκα στὸ Σηκουάνα...

— Καὶ σύ;... τραύλισε ἡ Ρόζα.

Μὰ ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἄκουσε ἢ δὲν πρόσεξε τὰ λόγια της.

—"Ἤθελα νὰ πεθάνω, συνέχισε, νὰ τελειώνω ὁριστικά. Μά... κάποιος διάβολος, ἀσφαλῶς μοῦ χάλασε τὰ σχέδια. Πέφτοντας στὸ νερὸ ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου κι' ὅταν συνῆρθα βρέθηκα σ' ἕνα ποταμόπλοιο... Μ' εἶχαν ψαρέψει στὸ ποτάμι οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι καὶ κάνανε ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ μὲ γλυτώσουν ἀπ' τὰ νύχια τοῦ θανάτου. Χαροπάλεψα ἐπὶ ἡμέρες, θέλησα νὰ ξαναπέσω στὸ ποτάμι, ἀλλὰ μὲ πρόλαβαν, μ' ἐπέβλεπαν. Ἀποφάσισα νὰ πραγματοποιήσω τὸ σκοπό μου ἀργότερα..

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ
καὶ τὰ πάθη του

Τὰ καρφιὰ τοῦ γύφτου. — Ἀπὸ τί ξύλο ἦταν ὁ Σταυρός. — Τὸ ἀκάνθινο στεφάνι. — Ὁ Καϊάφας μετὰ θάνατον

"Ἀπειρες, ἐνδιαφέρουσες, κάποτε καὶ περίεργες, εἶναι οἱ λαϊκὲς δοξασίες — ὄχι μόνο οἱ δικές μας ἀλλὰ καὶ οἱ ξένες, ὅπως θὰ δοῦμε — γύρω ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ.

Μέσα στοὺς δημοτικούς μας θρήνους τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς γίνεται λόγος καὶ γιὰ τὰ τρία καρφιὰ τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ. Τὰ δυὸ ποὺ τοῦ πέρασαν στὰ χέρια καὶ τὸ ἄλλο, τὸ τρίτο, που καρφωσαν τὰ δυὸ πόδια του μαζί. Ἡ λαϊκὴ παράδοσι πιστεύει ὅτι τὰ τρία ἐκεῖνα καρφιὰ τὰ ἔφτιαξε ἕνας Ἀτσίγγανος σιδηρουργός.

Ἡ Παναγία περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἐργαστῆρι του, τὸν εἶδε νὰ ἑτοιμάζη τὰ καρφιὰ τῆς σταυρώσεως τοῦ Θεανθρώπου καὶ τὸν καταπάστηκε. Ἀπὸ τότε ἡ γενιά του δὲν ἔχει προκοπή. Ζῆ σὲ τσαντήρια καὶ πάντα ζητιανεύει τὸ ψωμὶ ποὺ τρώει.

★

Μιὰ ἄλλη περίεργη παράδοσι γιὰ τὸ σιδερᾶ ποὺ ἑτοίμασε τὰ καρφιὰ τῆς σταυρώσεως, ἀναφέρει κάποιος παληὸς προσκυνητὴς τῶν Ἱεροσολύμων: «Ἐκεῖ — λέει — ἐμπρὸς στὸ παρεκκλήσιο τῶν Ἰταλῶν ὑπάρχει ἕνα λευκὸ στρογγυλὸ μάρμαρο, κατὰ γῆς, μὲ μιὰ τρύπα στὴ μέση. Ὅσοι σκύβουν καὶ βάλουν ἐκεῖ τὸ αὐτί τους, ἀκοῦνε τὸν χαλκιά, ποὺ ἔκοψε τὰ καρφιά, νὰ χτυπᾶη μὲ τὸ σφυρὶ τὸ ἀμόνι του. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν πέτρα μένει κλεισμένος ὡς τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως».

★

Ἀπὸ τί ξύλο ἔγινε ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ; Ὁ Ἀριστ. Βαλαωρίτης στὶς σημειώσεις τῶν ποιημάτων του μνημονεύει τὴν παράδοσι ὅτι ὁ σταυρὸς τοῦ μαρτυρίου φτιάχθηκε ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο εἶδος δρυός, ποὺ ἁπλᾶ τὴν λένε λοιδοριά, ἄρια ἢ ἀριὸ καὶ ποὺ θεωρεῖται ἀπ' τὸ λαὸ καταραμένη.

Μάλιστα οἱ ξυλοκόποι ἀποφεύγουν συστηματικὰ νὰ κόψουν τὴ λοιδοριὰ μὲ τὸ τσεκοῦρι τους γιὰ νὰ μὴ τὸ μολύνουν.

Ἀλλὰ τί ἔφταιγε, ἡ δρῦς αὐτή, ἂν πῆραν τὸ ξύλο της γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὸ σταυρό; Ἡ παράδοσι ἀναφέρει ὅτι μόλις διαδόθηκε ἡ καταδίκη τοῦ Χριστοῦ, τρομαγμένα ὅλα τὰ δέντρα μαζεύτηκαν μιὰ νύχτα καὶ πῆραν ἀπόφασι ν' ἀρνηθοῦν τὸ ξύλο τους. Καθὼς ὅμως ἀνάμεσα στοὺς Ἀποστόλους εἶχε βρεθῆ ὁ Ἰούδας, ἔτσι καὶ μεταξὺ τῶν δέντρων βρέθηκε ἡ λοιδοριά! Εἶπε καθαρὰ ὅτι δὲν θὰ ὑποκύψη στὴν ἀπόφασι τῶν ἄλλων. Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς κατασκευῆς τοῦ σταυροῦ, οἱ Ἑβραῖοι τεχνῖτες, εἶδαν μὲ κατάπληξί τους, πὼς μὲ κανένα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ξύλα δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ἑτοιμάσουν. Ἔσκαζαν ὅλα ἀπὸ παντοῦ, καὶ τὸ πριόνισμά τους ἦταν ἀδύνατο, παρ' ὅλη τὴν τέχνη ποὺ ἐφαρμόζανε. Ἀφοῦ βασανίστηκαν ἔτσι μὲ ὅλα τ' ἄλλα ξύλα, ὅταν πῆραν τὴ λοιδοριὰ πέτυχαν νὰ ἑτοιμάσουν τὸ σταυρό.

★

"Αλλοι λαοί, ὅπως οἱ Γάλλοι, ἔχουν τὴν παράδοσι, ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ δέντρα μόνο ἡ λεύκα ἀρνήθηκε νὰ πενθήσῃ γιὰ τὴ σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ, καὶ γι' αὐτὸ τὰ φύλλα της τρέμουν στὴ παραμικρὴ πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Οἱ Μαγυάροι πάλι πιστεύουν στὴν παράδοσι, ὅτι ἐνῷ ὅλα τὰ ἄλλα δέντρα ἀντιστάθηκαν ἀποτελεσματικὰ στὸ νὰ προσφέρουν τὸ ξύλο τους γιὰ τὸν σταυρό, μόνο ἡ λεύκα ἔδειξε ἀδυναμία.

Μιὰ Ἰταλικὴ παράδοσι λέει πὼς ἕνα εἶδος φυτοῦ, τὸ αἰγόκλημα ἦταν, ἄλλοτε, πανύψηλο σὰν τὴ δρῦ, ἀλλὰ ἔγινε μικρὸ χόρτο ἀπὸ κατάρα θεϊκή, γιατὶ ἀπ' αὐτὸ φτιάστηκε ὁ σταυρός.

★

"Ενα εἶδος ὡρισμένου ἀγκαθιοῦ, ἔχει τὴν ὀνομασία Ἁγιαγκάθι, ἐπειδὴ ἀπὸ αὐτὸ ἔγινε, ὅπως πιστεύουν, ὁ ἀκάνθινος στέφανος τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Γάλλοι τὸ ἀγκάθι αὐτὸ τὸ λένε «epine de Christ» καὶ οἱ Ἰταλοὶ «Spina sanota», ἐνῷ στὴν Κύπρο πάλι ἕνα ὡρισμένο εἶδος μικροῦ ἀγκαθιοῦ λέγεται Χρισταγκάθιν.

★

Εἶναι πολὺ γνωστὴ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἡ κοροϊδευτικὴ ἔκφρασι γιὰ τοὺς ἀνόητους: κουτεντὲς ἢ γέρο κουτεντές, γιὰ τοὺς πολὺ γέρους. Λοιπὸν σύμφωνα μὲ μιὰ λαϊκὴ παράδοσι ὁ ὑπηρέτης τῆς Συναγωγῆς ποὺ χτύπησε στὸ πρόσωπο τὸ Χριστό, λεγόταν Κουτεντὲς καὶ ἔκανε καὶ τὸν παπουτσῆ. Αὐτὸς ὁ Κουτεντὲς πλανιέται κατὰ τὴν παράδοσι, στὰ βουνὰ καὶ πολλὲς φορὲς πέφτει μόνος του ἀπὸ ψηλοὺς βράχους γιὰ νὰ σκοτωθῆ, ἀλλὰ δὲν παθαίνει τίποτα.

Ὁ ἀλησμόνητος λογοτέχνης καὶ δινηγηματογράφος μας Λ. Καρκαβίτσας, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὴν σχετικὴ παράδοσι ἀπὸ κάτι ναυτικούς, τὴν ἀφηγεῖται ἔτσι:

«Στὶς Ἀττάλειας τὰ βουνὰ γυρίζει ὁ Κουτεντές. Ἐμπάτσισε τὸ Χριστὸ κι' ἐκεῖνος τὸν καταράστηκε νὰ ζῆ ὡς τὴ Δευτέρα Παρουσία. Οἱ Καστελλοριζίτες τὸν βλέπουν. Πρόβατο γίνεται, ἄλογο, ἄνθρωπος, ὅ,τι θέλει. Οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸν φοβοῦνται. Ἐκεῖ ποὺ ἀνάβουν φωτιὲς τὴ νύχτα, πάει κοντὰ καὶ ρίχνει ξύλα. Ἅμα καταλάβη πὼς τὸν φοβοῦνται φεύγει φωνάζοντας: «Ἔχω τὴ θεϊκὴ κατάρα»!

Κατὰ μιὰ ἄλλη παράδοσι: «Ὁ Κουτεντὲς εἶναι ἄνθρωπος μαλλιαρὸς στραβοκάνης κι' ἀπέθαντος».

★

Εἶναι πολὺ παληὰ καὶ ἀρκετὰ γνωστὴ ἡ παράδοσι ὅτι ὁ δικαστὴς τοῦ Χριστοῦ, Καϊάφας, πέθανε καὶ θάφτηκε στὴν Κρήτη. Στὸ ἀπόκρυφο βιβλίο «Τὰ πεπραγμένα τῶ Πιλάτω», μνημονεύεται ρητὰ ὅτι τὸ λείψανο τοῦ Καϊάφα, τὸ χῶμα δὲν τὸ δεχόταν. Τὸ ξερνοῦσε, κατὰ τὴ συνηθισμένη παραστατικὴ ἔκφρασι. Τότε ὁ κόσμος σκέφθηκε νὰ τὸν θάψη μὲ πέτρες, ὅπως κι' ἔγινε. Ὅτι ἡ παράδοσι αὐτὴ εἶναι παμπάλαιη φανερώνεται — ὅπως ἀναφέρει ὁ Σ. Ξανθουδίδης — ἀπὸ δυὸ ἐνετικὰ ἐγγραφα τοῦ 1248 ὅπου μεταξὺ τῶν κτημάτων τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Κρήτης, ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, ὑπάρχει καὶ τὸ χωριὸ Καϊάφα.

Αὐτὲς εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς λαϊκὲς παραδόσεις καὶ δοξασίες γιὰ τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ.

ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

Ἡ Κλωστοβιομηχανία

Α.Β.Γ.-ΚΙΘΑΡΑΣ

Εὔχεται εἰς ὅλους τοὺς συνεργάτας της καὶ εἰς τὴν πολυπληθῆ πελατείαν της

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

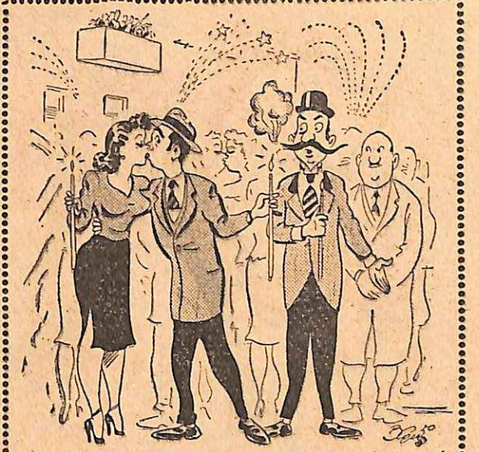

— Δὲν πᾶς πιὸ πέρα, χριστιανέ μου, ν' ἀναστήσῃς; Μοῦ τὸ τσουρούφλισες τὸ ἔρημο!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

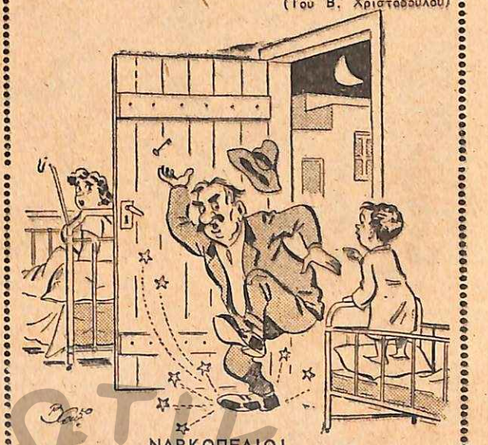

ΝΑΡΚΟΠΕΔΙΟ!...

— Μὴν τρομάζῃς, μπαμπᾶ, τρακατροῦκες εἶναι. Ἡ μαμὰ μοῦπε νὰ τὶς σκορπίσω, γιὰ νὰ σὲ πάρῃ χαμπάρι τὴν ὥρα ποὺ θἄρχεσαι!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ἐγὼ εἶμαι, Εὐδοκία μου. Εἴχαμε πάει μὲ τὸ Τοτὸ νὰ πάρουμε βαρελότα.

(Τοῦ Π. Παυλίδη)

ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η πενταμορφη ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ενας ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους θρύλους, ἀπὸ ὅσους διέσωσε ἡ ἑλληνικὴ παράδοσις καὶ ἡ ἐθνικὴ μας περηφάνεια, σωστὸ διαμάντι τῆς λαογραφίας μας, ὑπάρχει σ' ἕνα χωριὸ τῆς περιφερείας Ἐδέσσης τῆς Μακεδονίας ποὺ λέγεται Μαργαρίτα. Τὸ παληὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ ἦταν Πότσεπ. Ὁ θρύλος αὐτὸς ποὺ διατηρήθηκε αἰῶνες, παρέμεινε καὶ παραμένει περίλαμπρο ἔθιμο τοῦ χωριοῦ, ποὺ γίνεται κάθε Πάσχα, ἕνα ἔθιμο ὅπως τὸ ἔπλασε ἡ φαντασία τῶν χωρικῶν μας, ποὺ ἔζησαν στὰ πολὺ μακρυνὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς. Σὲ κανένα ἴσως ἄλλο μέρος τῆς Ἑλλάδος δὲν ὑπάρχει παρόμοιο ἔθιμο, δεμένο στενὰ μὲ τὴν προκατάληψι τῶν ἀνθρώπων τοῦ βουνοῦ ποὺ νὰ διατηρῆται τετρακόσια καὶ πλέον χρόνια μέσα σὲ τόσες γενεές!

Τὸ χωριὸ Μαργαρίτα ἔχει 35 σπίτια καὶ 250 περίπου κατοίκους, ποὺ φυλᾶνε πιστὰ τὴν πατριαρχικὴ οἰκογενειακὴ παράδοσι. Βρίσκεται σὲ μιὰ μαγευτικὴ τοποθεσία. Πρὸς τὰ βόρειά του εἶναι ἕνα παληὸ φρούριο — κάστρο, ποὺ ἁπλώνεται πάνω σὲ μιὰ βραχώδη καὶ ἀπρόσιτη κορυφή. Τὸ ὄνομά του Μαργαρίτα τὸ πῆρε ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν ἀκόλουθο θρῦλο:

«Πρὶν ἀπὸ χρόνια πολλά, ἴσως πάνω ἀπὸ τετρακόσια, ζοῦσε στὸ χωριὸ μιὰ πεντάμορφη Ἑλληνοπούλα, ξακουσμένη γιὰ τὴν ἀρχοντιὰ καὶ τὴν ὁμορφιά της σ' ὅλη τὴν περιφέρεια. Τὴν ἔλεγαν Μαργαρίτα. Τότε οἱ ἐπιδρομὲς τῶν τουρκικῶν ἀποσπασμάτων στὰ χωριὰ ἦσαν συχνές. Ἐμάζευαν τὰ ὡραιότερα κορίτσια σκλάβες γιὰ τὰ σουλτανικὰ χαρέμια. Ἡ ὁμορφιὰ τῆς Μαργαρίτας ἔφτασε στὰ αὐτιὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἦταν σταλμένοι γιὰ τὸ ἅρπαγμα τῶν κοριτσιῶν καὶ μιὰ μέρα ἕνα τουρκικὸ ἀπόσπασμα ἔφτασε στὸ χωριό, μὲ σκοπὸ νὰ ἁρπάξη τὴν πεντάμορφη Μαργαρίτα. Ἦταν Μεγάλο Σάββατο καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι ἑτοιμάζονταν γιὰ τὴ Λαμπρή. "Ενας τὴ βρῆκε στὴ βρύση κι' ἐκεῖ τὴν κυνήγησε. ἀλλ' αὐτὴ τὸν σκότωσε μὲ μιὰ πέτρα. Οἱ Τοῦρκοι ἐφρύαξαν ἀπ' τὸ κακό τους καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν καταδιώκουν. Ἡ Μαργαρίτα ὅμως βγῆκε στὰ ψηλὰ τοῦ χωριο, στὸ μεγάλο βράχο, κοντὰ στὸ κάστρο.

Κάτω ἔχασκε ἄγριο, τρομερὸ τὸ βάραθρο. "Οποιος θἄπεφτε ἀπὸ κεῖ πάνω θὰ γινόταν χίλια κομμάτια.

Λαχανιασμένη ἡ πανέμορφη Μαργαρίτα κύτταξε πίσω της. Κύτταξε κι' ἡ καρδιά της σφίχτηκε. Εἶδε τοὺς Τούρκους νὰ τρέχουν ἄγριοι, φρενιασμένοι. Ἀνηφορίζανε φωνάζοντας, φοβερίζοντας, ἀνεμίζοντας ψηλὰ τὰ γιαταγάνια τους:

— Στάσου, ὡρὲ σύ, στάσου, π' ἀνάθεμά σε, ἀγρίμι!

Ἡ Μαργαρίτα κατάλαβε πὼς καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας δὲν τῆς ἔμενε. Σὲ λίγο θὰ φτάνανε οἱ διῶχτες της στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν καὶ θὰ τὴν πιάνανε.

Στὴ σκέψι αὐτὴ ἔφριξε. Συλλογίστηκε τί τὴν περίμενε... Αὐτή, ἡ ἁγνὴ χριστιανὴ μέσα σὲ χαρέμι;... Καλύτερα νὰ πέθαινε χίλιες φορὲς παρὰ ν' ἀγγίξουν στὸ παρθενικό κορμί της χέρια ἀπίστων.

Τὴν ὁμορφιά της τὴν εἶχε γιὰ τὸν καλό της ποὺ θὰ γινόταν μιὰ μέρα ἄντρας της, μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν δικῶν της.

Οἱ Τοῦρκοι ἀνηφόριζαν, ἀνηφόριζαν... Σὲ λίγο θὰ βρίσκονταν κοντά της.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν δίστασε περισσότερο.

Ἔκανε τὸ σταυρό της.

— Θεέ μου, συχώρεσέ με! ψιθύρισε.

"Υστερα γύρισε τὸ βουρκωμένο βλέμμα της πρὸς τὸ χωριό.

"Ενας λυγμὸς τὴν ἔπνιξε.

— "Εχε γειὰ μάνα, ἔχε γειὰ πατέρα μου, ἔχετε γειὰ ψηλὰ βουνὰ κι' ἀνθισμένες ραχοῦλες!... Τέτοιο ἦταν τὸ γραφτό μου' νὰ πεθάνω πάνω στὸ ἄνθισμα τῆς ζωῆς μου...

Λίγα δευτερόλεπτα κι' οἱ Τοῦρκοι θὰ τὴν ἔπιαναν.

Ἀναστέναξε γιὰ στερνὴ φορὰ ἡ ὁμορφη Μακεδονίτισσα καὶ ψιθύρισε:

— Δὲν πρόφτασα ἡ ἄμοιρη νὰ ζήσω ὡς αὔριο, νὰ φάω κόκκινο αὐγό...

Κι' ἔπεσε στὸ βάραθρο.

Οἱ Τοῦρκοι ἔμειναν σαστισμένοι, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Δὲν περίμεναν τέτοια τόλμη, τέτοια ἀπελπισμένη παλληκαριὰ ἀπ' τὴν ὡραία κόρη.

Πλησίασαν στὴν ἄκρη τοῦ βαράθρου καὶ κύτταξαν κάτω. Μόλις διακρινόταν τὸ συντριμμένο σῶμα τῆς ἄμοιρης τῆς Μαργαρίτας.

Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ φτάση ἐκεῖ κάτω. Μιὰ τέτοια ἀπόπειρα θὰ στοίχιζε τὴ ζωὴ καὶ τοῦ πιὸ ἀτρόμητου παλληκαριοῦ. Φρικτοὶ γκρεμοὶ ὁλόγυρα, σὰν κομένοι μὲ τὸ μαχαῖρι. Οὔτε τὰ ὄρνια τ' οὐρανοῦ δὲν τολμοῦσαν νὰ πάρουν ἀεροβουτιὰ σὲ τέτοιο τρομερὸ βάθος ποὺ τὸ κατοικοῦσε τὸ κρῦο κι' ἡ σιωπή.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ἔγνεψε στοὺς συντρόφους του νὰ γυρίσουν πίσω, ψιθυρίζοντας μὲ θαυμασμό:

— Πεισματάρηδες, πολὺ ψυχωμένοι αὐτοὶ οἱ γκιαούρηδες!... Δὲν τοὺς τρομάζει οὔτε ὁ θάνατος!...

Ἀπὸ τότε ὁ βράχος λέγεται βράχος τῆς Μαργαρίτας.

Κι' ἀπὸ τότε ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, μαζὶ μὲ ἄλλους ποὺ μαζεύονται ἀπ' τὰ γύρω χωριά, πηγαίνουν κάθε δεύτερη μέρα τοῦ Πάσχα στὸ βράχο καὶ ρίχνουν στὸ βάραθρο ὅλοι, ἀπὸ ἕνα κόκκινο αὐγό, γιὰ νὰ εἶνε πάντοτε ἀναπαυμένη ἡ ψυχὴ τῆς ἄτυχης Μαργαρίτας.

Τὸ ρίξιμο τῶν κόκκινων αὐγῶν γιορτάζεται μὲ πολλὴ ἐπισημότητα. Πηγαίνουν οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ στὸ βράχο μὲ τὶς Ἀρχές, μὲ τὸ δάσκαλο καὶ τὴ δασκάλα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου. Δυὸ κορίτσια ἀπαγγέλλουν διαλογικὰ τὸ παρακάτω ποίημα, ποὺ σώζεται ἀναλλοίωτο, ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά:

— Γιὰ πές μας βράχε ὑψηλὲ
γιὰ πές μας γιὰ τὴν κόρη,
γιὰ πές μας τ' εἶχε κι' ἐ-
(τρεχε
στοὺς λόγγους καὶ στὰ ὄρη;
Γιὰ πές μας, ἦταν ὄμορφη
ἡ Μαργαρίτ' ἀλήθεια
ἢ εἶνε ψέμματα, τί λὲν
ὅπως τα παραμύθια;
— Ἡ Μαργαρίτα ἦτανε
μιὰ κόρη ζηλεμένη
νεράϊδα καὶ πεντάμορφη
στὸν κόσμο ξακουσμένη.
Μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ πήγαι-
στὴ βρύση νὰ γεμίση
χύμηξε πάνω ἕνα σκυλί,
Τοῦρκος νὰ τὴ φιλήση.
Κι' ἡ Μαργαρίτα ὥρμησε
καὶ σκότωσε τὸν Τοῦρκο,
Θεριὰ τότε ἐγίνηκαν οἱ
(Τοῦρκοι
κι' ἔπεσ' ἡ μαύρη στὸν
(γκρεμό.

"Υστερα ἀπ' τὸ ποίημα αὐτό, ρίχνουν ὅλοι στὸ βάραθρο τὰ κόκκινα αὐγὰ καὶ μετὰ ἀκολουθοῦν χοροὶ καὶ τραγούδια. Τὸ ἔθιμο οἱ κάτοικοι τῆς Μαργαρίτας τὸ τηροῦν μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια, γιατὶ ἔχουν τὴν ἀντίληψι, ὅτι ἂν μιὰ χρονιὰ δὲν ρίξουν τὰ κόκκινα αὐγὰ στὸ βράχο, ἡ ἐσοδεία τους θὰ καταστραφῆ.

✪✪

Πασχαλινὰ ἔθιμα

Στὴ Μακεδονία ἡ μητέρα παίρνει τὸ πρῶτο πασχαλινὸ αὐγὸ ποὺ θὰ βάψη καὶ τὸ τρίβει ἐλαφρὰ στὸ πρόσωπο τῶν παιδιῶν της λέγοντας τρεῖς φορές:

«Ἄσπρο - κόκκινο νὰ γίνης!»

★

Τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ προσέχουν νὰ μὴ πιάσουν στὰ χέρια τους σίδερο ἢ καρφί.

★

Σὲ μερικὰ χωριὰ τὸ πρωῒ τῆς Πασχαλιᾶς τρῶνε ψάρι, γιατὶ ψάρι ἔτρωγαν κι' οἱ Ἀπόστολοι ὅταν τοὺς ἀνήγγειλαν τὴν Ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος.

★

Στὰ χωριὰ τῆς Κέρκυρας τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ δὲν στρώνουν καθόλου τραπέζι, ἀλλὰ τρῶνε στὸ πόδι ξεροὺς καρποὺς καὶ ὠμὰ χορταρικὰ ἢ φροῦτα.

★

Στὰ χωριὰ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, ὅσοι πιάσουν στὰ χέρια τους κόκκινο αὐγό, δὲν πρέπει ν' ἀμέξουν γίδα ἢ πρόβατο, γιατὶ τὸν χρόνο ἐκεῖνον θὰ τὰ πιάση αὐγουλίθρα (ἀρρώστεια τῶν μαστῶν).

Βρέθηκε τὸ φάρμακο τῆς ἀϋπνίας

Οἱ ὑπνωτικὲς ὁρμόνες

Πρῶτος ὁ Ἱπποκράτης εἶδε τὸν ὕπνο ὄχι σὰν παθητικὴ κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες λειτουργίες του. Τὴν ἀντίληψι αὐτὴ ἐπεβεβαίωσαν οἱ παρατηρήσεις τῶν καθηγητῶν Κάϊζερ τοῦ Στρασβούργου καὶ "Ες τῆς Ζυρίχης, ποὺ ἀνακάλυψαν ὅτι ὁ ὕπνος προκαλεῖται ἀπὸ τὰ καλούμενα ὑποθαλαμικὰ κύτταρα, ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ μάτι καὶ ποὺ ἔχουν αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀποστολή. Ἀλλὰ τὴν ὁριστικὴ λύσι του στὸ αἴνιγμα τοῦ ὕπνου ἔδωσε στὶς ἡμέρες μας ὁ δόκτωρ Γκραμπόν, ἀποδεικνύοντας τὴν ὕπαρξι εἰδικῶν ὁρμονῶν, ποὺ ἐκκρίνονται ἀπὸ τὰ ὑποθαλαμικὰ κύτταρα μέσα στὸ αἷμα. Αὐτὲς οἱ ὑπνωτικὲς ὁρμόνες μεταφέρονται στὰ κύτταρα τοῦ φλοιοῦ τοῦ ἐγκεφάλου, σταματοῦν τὴ λειτουργία των καὶ προκαλοῦν τὸν ὕπνο. Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ἀποστολῆς των ἀποβάλλονται ἀπὸ τὰ νεφρά.

Τὰ φάρμακα ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς σήμερα ἐναντίον τῆς ἀϋπνίας, ὅπως τὸ γκαρντενὰλ καὶ τὰ βαρβιτουρικά, ἐπέφεραν μὲν ταχύτατα ἀποτελέσματα, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, προκαλοῦσαν μιὰ ἠπατικὴ δηλητηρίασι, πού, σὲ πλείστες περιπτώσεις, καθιστοῦσε ἀδύνατη τὴ χρῆσι των γιὰ μακρὸ χρονικὸ διάστημα.

Ἀλλά, μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ γιατροῦ Γκραμπόν, τὸ ζήτημα τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἀϋπνίας τοποθετεῖται πάνω σὲ καινούργια βάσι.

Οἱ σύγχρονοι φυσιολόγοι κατώρθωσαν νὰ προκαλέσουν πειραματικὰ τὸν ὕπνο σ' ἕνα γάτο, διεγείροντας τὰ ὑποθαλαμικὰ κύτταρα μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς ἠλεκτρικῆς βελόνης. Παρατηρήθηκε, ἐξ ἄλλου, ὅτι μιὰ ἔνεσις αἵματος, ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἕνα κοιμισμένο σκυλί, σ' ἕνα ἄλλο, ποὺ βρίσκεται σὲ κατάστασι ἐγρηγόρσεως, τὸ βυθίζει ταχύτατα σὲ ὕπνο, ποὺ εἶνε τὸ ἴδιο βαθὺς ὅπως καὶ τοῦ πρώτου.

Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ὁ ὕπνος εἶνε μιὰ κατάστασις ἰσορροπίας μεταξὺ τῶν κυττάρων τοῦ φλοιοῦ τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ ἔχουν τὴν ἀποστολὴ νὰ ρυθμίζουν τὴ δραστηριότητα τοῦ ὀργανισμοῦ, ὅταν εἴμαστε ξύπνιοι καὶ τῶν κυττάρων τῶν ὑποθαλαμικῶν ἱστῶν, ποὺ προκαλοῦν τὸν ὕπνο. Ἡ διατάραξις αὐτῆς τῆς ἰσορροπίας προκαλεῖ κατὰ τὶς περιστάσεις τὴν ἀϋπνία — ὑπεροχὴ τῶν κυττάρων τοῦ φλοιοῦ — ἢ, ἀντίθετα, τὴν ὑπνηλία — ὑπεροχὴ τῶν ὑποθαλαμικῶν κυττάρων.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις, ὁ δόκτωρ Γκραμπὸν σκέφτηκε ὅτι, ἀντὶ τῶν διαφόρων ὑπνωτικῶν, ποὺ, ὅπως εἴπαμε, παρουσιάζουν σοβαρώτατα μειονεκτήματα, μποροῦσαν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν πρόκλησι τοῦ ὕπνου ἐκχυλίσματα ἀπὸ τὰ ὑποθαλαμικὰ κύτταρα ζώων καὶ ἰδίως βοῶν, ποὺ παρουσιάζουν τὴ μεγαλύτερη ὁμοιότητα μὲ τὰ ἀνθρώπινα.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιεῖται ὁ ἐγκέφαλος βοῶν, ποὺ ἐσφάγησαν προσφάτως καὶ στὰ ὁποῖα δὲν ἔχει δοθῆ προηγουμένως καμμιὰ φαρμακευτικὴ οὐσία (μορφίνη, κτλ.). Ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο ἀφαιροῦνται τὰ ὑποθαλαμικὰ στρώματα καὶ παραδίδονται στὸ χημικὸ ἐργαστήριο, Ἐκεῖ γίνεται ὁ καθαρισμός των καὶ ἀφαιρεῖται ἀπ' αὐτὰ τὸ λίπος τους. Κατόπιν ὑποβάλλονται σὲ εἰδικὴ ἐπεξεργασία, γιὰ νὰ ἐξαχθοῦν ἀπ' αὐτὰ οἱ ὑπνωτικὲς ὁρμόνες ποὺ περιέχουν.

Γιὰ τὸν προσδιορισμὸ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῶν τῶν ὁρμονῶν ἔγιναν πειράματα σὲ ποντικοὺς βάρους 200 γραμμαρίων. Ἡ ἔνεσις σ' αὐτοὺς 60 ἑκατοστογράμμων θαλαμικοῦ ἐκχυλίσματος, διαλελυμένου μέσα σὲ 3 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα φυσιολογικοῦ ὀρροῦ, δὲν ἔδωσε ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Ἡ δόσις διπλασιάσθηκε κατόπιν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκληθῆ στὸ ζῶο ἕνας ὕπνος διαρκείας 4 ὡρῶν, ἀλλ' ὄχι ἀπόλυτα συνεχής. Ἔγινε τότε νέος διπλασιασμὸς τῆς δόσεως καὶ παρατηρήθηκε τελικὰ ὅτι 2 γραμ. 50 θαλαμικοῦ ἐκχυλίσματος ποὺ διαλύονται μέσα σὲ 12 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα φυσιολογικοῦ ὀρροῦ, προκαλοῦν ἕναν βαθὺ καὶ συνεχῆ ὕπνο διαρκείας 6 ½ ὡρῶν. Αὐτὴ ἡ ποσότης τοῦ θαλαμικοῦ ἐκχυλίσματος χαοακτηρίσθηκε ὡς μονάς.

Τὸ θαλαμικὸ ἐκχύλισμα δοκιμάσθηκε ἔπίσης μὲ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα σὲ ἀνθρώπους. Τὸ παρασκεύασμα παρέχεται εἴτε ἀπὸ τὸ στόμα, εἴτε μὲ ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες συνεχῶς, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν κατάκλισι. Ἡ ἡμερησία δόσις εἶνε 5 μονάδες, δηλαδὴ 12 γραμ. 50 θαλαμικοῦ ἐκχυλίσματος. Ἀπὸ τὴ δεύτερη ἡμερα ὁ ἀσθενὴς κοιμᾶται μὲ ἥρεμο καὶ βαθύτατο ὕπνο. Τὰ ἀποτελέσματα διαρκοῦν ἐπὶ τρεῖς περίπου βδομάδες, χωρὶς νὰ παρατηρῆται διάθεσις ὑπνηλίας κατὰ τὴν ἡμέρα. Ἡ θεραπεία, ὅταν πρόκειται γιὰ χρονία ἀϋπνία, πρέπει νὰ συνεχισθῆ ἐπὶ μερικοὺς μῆνες. Ὁ ἀσθενὴς συνηθίζει τότε νὰ κοιμᾶται φυσιολογικὰ καὶ δὲν αἰσθάνεται πιὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ φαρμάκου.

Ἡ δόσις τῶν 5 μονάδων εἶνε ἡ μεγίστη ποσότης θαλαμικοῦ ἐκχυλίσματος ποὺ μποροῦμε νὰ βγάλωμε ἀπὸ τὰ δυὸ ὑποθαλαμικὰ στρώματα τοῦ ἐγκεφάλου ἑνὸς βωδιοῦ. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ μειονέκτημα τοῦ νέου φαρμάκου. "Οτι, γιὰ τὴ στιγμή, τουλάχιστον, στοιχίζει πολὺ ἀκριβά. Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες πιστεύουν, ὅμως, ὅτι θὰ κατορθώσουν ν' ἁπλουστεύσουν τὰ μέσα τῆς παρασκευῆς του κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἄμεση ἀποστολὴ σὲ εἰδικὰ ἐργαστήρια τῶν ἐγκεφάλων ὅλων τῶν σφαζομένων ζώων. Στὴν περίπτωσι αὐτή, οἱ ὑπνωτικὲς ὁρμόνες θὰ μποροῦν νὰ προσφερθοῦν στὴν τιμὴ μιᾶς συνηθισμένης ἀσπιρίνης.

Ἂς ἐλπίσουμε λοιπὸν ὅτι πολὺ γρήγορα οἱ ἄνθρωποι θὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῆς ἀϋπνίας κι' ἔτσι θὰ πάψουν νὰ ὑπάρχουν δυστυχισμένοι θνητοὶ ποὺ μιὰ στενοχώρια, δυσάρεστες σκέψεις κλπ. κλπ., τοὺς «σκοτώνουν τὸν ὕπνο», ὅπως γράφει ὁ Σαίξπηρ στὸ «Μάκβεθ».

Πραγματικά, οἱ ὑπνωτικὲς ὁρμόνες θὰ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα εὐεργετήματα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ μάλιστα σήμερα ποὺ ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται διαρκῶς σὲ νευρικὴ διέγερσι, ποὺ ἡ ζωὴ ἔχει καταντήσει ἴλιγγος.

Τίποτε γλυκύτερο, τίποτε πιὸ ἀνακουφιστικὸ ἀπὸ τὸν ἥσυχο καὶ χαλήνιο ὕπνο, τὸν ὑπέροχο αὐτὸ ἀδελφὸ τοῦ θανάτου.

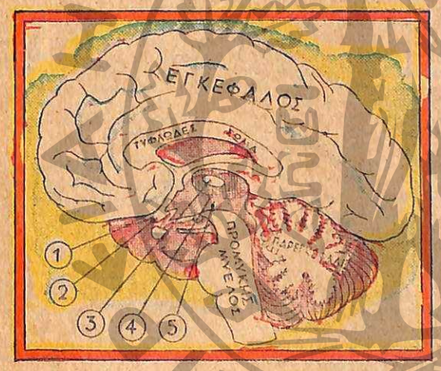

Τομὴ τοῦ ἐγκεφάλου ποὺ δείχνει τὴ θέσι τοῦ θαλάμου: 1. Ὀπτικὸ νεῦρο. 2. Ὀπτικὸ χίασμα. 3. Μέση συνάρθρωσις. 4. Θάλαμος. 5. Μέση κοιλία ποὺ οἱ πορεῖες της σχηματίζονται ἀπὸ τὰ ὀπτικὰ στρώματα.

✪✪

Ἡ θεραπεία τοῦ κρυολογήματος

Ὑπάρχει τώρα στὴν Ἀμερικὴ ἕνα φάρμακο, ποὺ θεωρεῖται ἀποτελεσματικώτατο κατὰ τοῦ κρυολογήματος. Λέγεται «κορισιδίνη» καὶ πουλιέται σὲ μικρὰ κόκκινα χαπία. Ἔχει δοκιμασθῆ σὲ 572 ἀρρώστους, μ' ἐπιτυχία 90 %. Φέρνει ριζικὴ θεραπεία σὲ 24 ὥρες τὸ πολύ.

Μιὰ ἄλλη ἀποτελεσματικὴ μέθοδος κατὰ τοῦ κρυολογήματος εἶνε οἱ εἰσπνοὲς ἑνὸς λεπτοῦ σύννεφου διαλύσεως πενικιλλίνης, ποὺ ἐνεργεῖ ἀπ' εὐθείας στὴ μύτη, στὸ λαιμὸ καὶ στοὺς πνεύμονες κι' ἐξαφανίζει τὰ συμπτώματα σὲ 1 — 3 ἡμέρες. Οἱ ἄρρωστοι κάνουν αὐτὴ τὴν εἰσπνοὴ μὲ μιὰ εἰδικὴ συσκευὴ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ένα καταχθόνιο ΕΓΚΛΗΜΑ

Ονομάζομαι Κάρολος Πλέϊντελ και εἶμαι μεσίτης. Ἡ πελατεία μου ἀνήκει στὴν ἀριστοκρατία. Εἶμαι πλούσιος σήμερα, γιατὶ ἐργάστηκα πάντα εὐσυνείδητα.

Ἕνα πρωῒ ἔλαβα τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

«Κύριε. Εἶμαι Βραζιλιανή. Ἦρθα στὴν Ἀγγλία γιὰ λίγο διάστημα. Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ βρῆτε ἕνα σπίτι εὐπρόσωπο στὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου. Μ' ἐνδιαφέρει νὰ ἔχη πολλὰ δωμάτια, μεγάλα ὑπόγεια καὶ ἀποθῆκες, ἐπειδὴ θὰ ἐγκαταστήσω ἐκεῖ ἕνα ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο. Στέλλα Σκέϊφ»

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γραμματεύς μου μοῦ ἀνάγγειλε τὴ δίδα Μυριέλλα Σκέϊφ. Ἦταν μιὰ ὡραία ξανθὴ νέα, μὲ μαῦρα μάτια. Μὲ ρώτησε ἂν εἶχα βρῆ τὸ σπίτι ποὺ ζητοῦσε ἡ μητρυιά της. Τῆς ἀπάντησα ὅτι βρῆκα ἕνα κατάλληλο σπίτι στὸ Ἔμστεντ κι' ὅτι τὴν ἑπομένη θὰ τὴν περίμενα στὸ σταθμὸ νὰ πᾶμε νὰ τὸ δοῦμε. Πραγματικὰ ἐπήγαμε καὶ τὸ βρῆκε περίφημο, ἰδίως τὸ μεγάλο ὑπόγειό του ὅπου θἄκαναν πειράματα μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς μητρυιᾶς της Μερέλλο.

Πέρασαν δυὸ - τρεῖς ἑβδομάδες κι' εἶχα ξεχάσει ἐντελῶς τὴν ἐνοικίασι αὐτή.

Ξαφνικά, ἕνα μεσημέρι μπαίνει ταραγμένη στὸ γραφεῖο μου ἡ δεσποινὶς Μυριέλλα Σκέϊφ καὶ μοῦ λέει :

— Κύριε Πλέϊντελ, ξέφυγα μὲ δυσκολία γιὰ νἄρθω ὡς ἐδῶ. Μὲ παρακολουθοῦν. Ἀλλὰ ἀκοῦστε με : Ξέρετε τὸν τολμηρὸ ἐξερευνητὴ Οσκὰρ Ντίμπυ;

— Εἶνε ὁ καλλίτερός μου φίλος. Ποῦ εἶνε τώρα;

— Βρίσκεται στὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἀγγλία. Ἴσως νἄχη φτάσει. Ἡ ζωή του κινδυνεύει... Εἶνε φίλος σας, ὅπως λέτε, κι' ὀφείλετε νὰ τὸν σώσετε.

— Νὰ τὸν σώσω ἀπὸ τί; Ἐξηγηθῆτε μου, δεσποινὶς Σκέϊφ.

— Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅμως : Κρατῆστε τον μακρυὰ ἀπὸ μᾶς. Ἂν μάθουν πὼς ἤρθα ἐδῶ, θὰ μὲ σκοτώσουν!

Καὶ χωρὶς νὰ μὲ καιρετίση ἔφυγε τρέχοντας.

Πρωῒ - πρωῒ δεχόμουν τὸ φίλο μου Ντίμπυ.

— Ἔχω ἀνάγκη, μοῦ εἶπε, νὰ μοῦ βρῆς ἕναν κεφαλαιοῦχο ποὺ νὰ διαθέτη ὡς 3 ἑκατομμύρια λίρες. Ἀνακάλυψα ἕνα μέρος, ποὺ ὑπάρχουν στρώματα χρυσοῦ. Μοῦ χρειάζονται ὅμως κεφάλαια γιὰ τὶς ἐγκαταστάσεις.

— Καλά, μὰ ἔχεις ἕτοιμους τοὺς χάρτες, ποὺ θὰ πείσουν τοὺς κεφαλαιούχους; ρώτησα.

— Φυσικά!

— Θὰ σὲ παρουσιάσω λοιπὸν στὸν ἐπιχειρηματία Λανκάστερ. Λείπει ὅμως τώρα. Θὰ γυρίση σὲ ὀχτὼ μέρες.

— Θὰ περιμένω. Ἐξ ἄλλου ἐδῶ εἶνε ἡ κ. Σκέϊφ μὲ τὴν προγονή της καὶ τὸν ἀδελφό της, ποὺ μ' ἔχουν καλέσει. Θὰ σοῦ τοὺς γνωρίσω.

— Ἂν ἤμουν στὴ θέσι σου, ἔσπευσα νὰ τοῦ πῶ, θ' ἀπέφευγα νὰ συναντηθῶ μ' αὐτούς. Ἔχω μάθει τόσα πράγματα...

— Τί ἔμαθες;

— Τί σὲ νοιάζει;

— Μὲ νοιάζει. Πλέϊντελ. Ἀναπῶ τὴ Μυριέλλα...

— Λοιπόν, ἡ ἴδια ἡ Μυριέλλα σοῦ παραγγέλνει μέσον του νὰ μὴν τοὺς ἐπισκεφθῆς.

— Ὥστε πρέπει νὰ μὴ τὴν ξαναδῶ! εἶπε μὲ ἀπελπισμένο ὕφος ὁ Ντίμπυ.

★

Τὴν ἄλλη μέρα μπῆκε χαρούμενος στὸ γραφεῖο μου ὁ Ντίμπυ καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἦρθε στὸ ξενοδοχεῖο μου ἡ Μυριέλλα. Μᾶς ἔχουν τραπέζι τὸ βράδυ.

Τάχα χαμένα. Ὡρισμένως εἶχα νὰ κάμω μὲ τρελλούς.

Στὶς ὀχτὼ πραγματικὰ ἤμαστε στὸ Ἔμστεντ. Ἡ κ. Σκέϊφ μὲ τουαλέττα δεξιώσεως μᾶς ὑποδέχτηκε φιλοφρονέστατα. Ἡ Μυριέλλα φαινόταν πὼς κατέβαλλε πολὺν κόπο γιὰ νὰ χαμογελᾶ. Ὁ κ. Μερέλλο ἦταν διαχυτικώτατος. Καθίσαμε στὸ τραπέζι ὅπου ἡ κ. Σκέϊφ ἔφερε ἐπιδεξιότατα τὴν ὁμιλία στὴν ἀνακάλυψι τοῦ Ντίμπυ.

— Πρέπει ἴσως νὰ ἐνδιαφερθοῦμε θετικώτερα γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι αὐτή, εἶπε. Πρέπει ὅμως νὰ μᾶς δείξετε τοὺς χάρτες.

— Ζητῆστε μου ὅ,τι ἄλλο θέλετε, εἶπε ὁ Ντίμπυ, ἀλλ' αὐτὸ εἶνα ἀδύνατον.

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ γεῦμα φύγαμε γιὰ τὸ Λονδίνο. Τὴν μεθεπομένη ἔλαβα τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

«Κύριε Πλέϊντελ. Πιστέψτε σὲ ὅσα σᾶς γράφω. Εἶδα κι' ἔπαθα γιὰ νὰ μπορέση νὰ σᾶς ρίξη ἡ καμαριέρα μου τὸ γράμμα αὐτό. Ὁ Ντίμπυ ἔφαγε πάλι χθὲς τὸ βράδυ ἐδῶ. Τοῦ ρίξανε ἕνα φάρμακο στὸ κρασί του, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τοὺς ἀποκαλύψη ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ἀνακαλύψεώς του, ἐκτός, εὐτυχῶς ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ τοποθεσία τῆς χρυσοφόρου ἐκτάσεως. Αὔριο θἄρθη πάλι. Τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ φέρη καὶ τοὺς χάρτες. Ἂν ἔχη τὴν ἀπρονοησία αὐτή, δὲν θὰ βγῆ ζωντανὸς ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ σπίτι. Σῶστε τον!».

«Ὡρισμένως ἡ Μυριέλλα, σκέφθηκα, ἔχει κάποια λόξα. Ἂν ὅμως λέει τὴν ἀλήθεια;»

Σηκώθηκα ὡστόσο καὶ πῆγα στὴ Λέσχη Ἐπιστημόνων νὰ βρῶ τὸν Ντίμπυ.

Ἐκεῖνος μόλις μὲ εἶδε μὲ ρώτησε :

— Ἔχεις κανένα νέο;

— Ὁ Λανκάστερ ἔρχεται μεθαύριο τοῦ ἀπάντησα ψυχρά. Πᾶμε αὔριο στὸ Μπράϊτον;

— Ἀδύνατον! Ἔχω πρόσκλησι ἀπ' τὴν κ. Σκέϊφ. Δὲν φαντάζομαι νὰ θυμώση ὁ Λανκάστερ, ἐπειδὴ διαπραγματεύομαι καὶ μὲ ἄλλους τὴν ἐπιχείρησί μου; Γειά σου λοιπὸν καὶ μεθαύριο, ἂν δὲν συμφωνήσω μὲ τοὺς Σκέϊφ, θἄρθω νὰ σὲ πάρω νὰ πᾶμε στὸ Λανκάστερ.

— Μήπως εἶνε πολὺ ἀργά; τοῦ φώναξα, ἀλλὰ δὲν μ' ἄκουσε καὶ ἔφυγε.

★

Τὸ ἄλλο βράδυ στὶς 8 ὁ ἀστυνόμος τοῦ Ἔμστεντ κ. Φρύστ, ὁ φίλος μου ἰατροδικαστὴς κ. Γκαρλὰν καὶ 15 χωροφύλακες εἴχαμε περικυκλώσει τὸ σπίτι τῆς κ. Σκέϊφ. Σὲ λίγο ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο κατέβαινε ὁ Ντίμπυ. Τὴ στιγμὴ ποὺ χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι τὸν πλησίασα καὶ τὸν παρακάλεσα νἄρθη μαζί μου. Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ Ντίμπυ μὲ καληνύχτισε καὶ μπῆκε μέσα. Ἀποφασίσαμε τότε νὰ περιμένουμε τὴν ἔξοδό του.

Χτύπησαν μεσάνυχτα κι' ὁ Ντίμπυ δὲν φαινόταν. Τὸ σπίτι βυθίστηκε στὸ σκοτάδι.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; ρώτησα τὸν κ. Φρύστ.

— Θὰ μποῦμε μέσα.

Χτυπήσαμε τὸ κουδοῦνι.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησαν.

— Εἶμαι ὁ ἀστυνόμος τοῦ Ἔμστεντ. Θέλουμε τὴν κυρία Σκέϊφ, ἀπάντησε ὁ κ. Φρύστ.

Ἀνεβήκαμε. Ὁ ὑπηρέτης μᾶς ὡδήγησε στὸ σαλόνι. Ἡ κ. Σκέϊφ μὲ ρώτησε:

—Τί συμβαίνει κ. Πλέϊντελ;

— Κυρία, τὴ διέκοψε ὁ ἀστυνόμος, πρὸ τεσσάρων ὡρῶν σᾶς ἐπισκέφθηκε ὁ Ὄσκαρ Ντίμπυ. Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη τὸ σπίτι σας ἔχει περικυκλωθῆ καλά. Συνεπῶς ὁ Ντίμπυ βρίκεται ἐδῶ.

— Ὁ κ Ντίμπυ δὲν εἶνε σπίτι μου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε κι' ὁ Μερέλλο, ποὺ σὲ σχετικὴ ἐρώτησι μᾶς ἀπάντησε κι' αὐτὸς ἀρνητικά.

Ὁ ἀστυνόμος ἄφησε δυὸ χωροφύλακες νὰ τοὺς φυλᾶνε καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ μένα καὶ τὸν κ. Γκαρλὰν ἄρχισε νὰ ψάχνη. Γυρίσαμε, ψάξαμε παντοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀνακαλύψαμε τίποτε. Ἕνα σιγανὸ παράπονο ἀκούστηκε ἔξαφνα ἀπὸ ἕνα δωμάτιο κλειστό. Παραβιάσαμε τὴν πόρτα κι' ἀντικρύσαμε τὴ Μυριέλλα.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ντίμπυ; Τὸν βρήκατε; Σώθηκε; φώναξε.

— Δὲν ξέρω τίποτα, παιδί μου, τῆς εἶπα.

— Μὲ κλείσανε δῶ μέσα. Μὲ ποτίσανε ναρκωτικὸ καὶ γι' αὐτὸ δὲν ξέρω τί συνέβη. Ὁ Ντίμπυ εἶνε ἐδῶ; Ἦρθε;

— Αὐτὸν ζητᾶμε, τῆς ἀπάντησα.

— Δὲν θὰ τὸν βρῆτε ποτὲ πιά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε νἄρχεται ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο ἕνα διαπεραστικὸ γέλιο ποὺ μᾶς πάγωσε. Τρέξαμε ἀνήσυχοι. Ἦταν ὁ Γκαολάν.

— Τί τρέχει, Γκαολάν; τὸν ρώτησα.

— Μὴ γυρεύης τὸν 'Οσκάρ, πέθανε!... μοῦ ἀπάντησε. Δὲν ὑπάρχει πιά!

Καὶ μοῦδειξε μιὰ πελώρια μετάλλινη χοάνη.

— Ἡ χοάνη αὐτὴ περιεῖχε ἕνα διαβρωτικὸ ὑγρό. Ἀφοῦ ὁ Ὄσκαρ τοὺς ἔδωσε τοὺς χάρτες τὸν ἐνάρκωσαν καὶ τὸν ἔρριξαν ἐδῶ μέσα.

— Καλὰ καὶ τὸ πτῶμα; ρώτησα τρομαγμένος.

— Τὸ πτῶμα; Μὰ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐξαφανίση σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας καὶ τὸ σκληρότερο ἀτσάλι, χωρὶς ν' ἀφήση κανένα ἴχνος. Τὸ σῶμα τοῦ δύστυχου Ντίμπυ εἶνε σὰν νὰ μὴν ὑπῆρξε ποτέ. Τί νὰ μᾶς κάνη ὁ Νόμος; Πῶς θὰ βασίσης μιὰ κατηγορία στὸ Τίποτε;

★

Πρὶν ἀφήσω τὸ τρομερὸ αὐτὸ σπίτι φρόντισα νὰ μεταφέρω τὴ Μυριέλλα σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ἡ ἄμοιρη δυὸ μῆνες βρισκόταν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἐπιτέλους ἔγινε καλά.

Ἡ μητρυιὰ της — ποὺ ὅ,πως πληροφορήθηκα ἀργότερα, εἶχε δολοφονήσει μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὸν πατέρα τῆς Μυριέλλας γιὰ νὰ σφετερισθῆ τὴ μεγάλη περιουσία του μὲ τὸν ἐραστή της τὸν Μερέλλο ποὺ τὸν παρουσίαζε γιὰ ἀδελφό — καὶ ὁ συνένοχός της Ντίμπυ δικάστηκαν ἐπὶ φόνῳ τοῦ Ντίμπυ καὶ καταδικάστηκαν σὲ πολυετῆ εἰρκτή.

Ὅσο γιὰ τὴ Μυριέλλα σήμερα εἶναι γυναίκα μου καὶ ζοῦμε εὐτυχισμένοι.

Λ. Τ. ΜΕΑΝΤΕ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔτρωγαν κάθε λογῆς κρέας, προτιμοῦσαν ὅμως τὰ ψάρια.

Η Μαγειρική

Μάγειροι, φαγητά, σκεύη, βιβλία μαγειρικῆς

Ἡ μαγειρικὴ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα εἶχε ἐξελιχτῆ σὲ ἀληθινὴ τέχνη. Ἀπὸ τὰ ὁμηρικὰ χρόνια προκαλοῦσαν αἴσθησι στὸ μάτι καὶ γαργαλοῦσαν τὸ λάρυγγα τὰ ἑλληνικὰ ψητὰ καὶ οἱ ἑλληνικὲς σάλτσες. Ἀλλὰ καὶ στὰ κλασσικὰ χρόνια οἱ Ἕλληνες δὲν τρέφονταν μονάχα μέ... φιλοσοφία, ἀλλὰ καὶ μὲ πικάντικα φαγητά, ποὺ τ' ἀγαποῦσαν καὶ αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἀρεσκόταν βέβαια νὰ συζητῆ «περὶ λογικῆς» τρώγοντας χουρμάδες καὶ πίνοντας καθαρὸ νερό, ἐνοιωθε ὅμως μεγάλη ὄρεξι καὶ γιὰ τὰ καλὰ φαγητὰ καὶ τοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ ποικιλία. Ὁ Ἀριστοφάνης κορόϊδευε τοὺς τραγικοὺς ποιητάς, ἀλλὰ ἐγκωμίαζε τοὺς ἀρχιμάγειρους τῆς ἐποχῆς του ποὺ κατάγονταν ἀπ' τὴν τάξι τῶν δούλων.

Ὁ Κάδμος, ὁ ἱδρυτὴς τῶν Θηβῶν ἦταν πρῶτα ἀρχιμάγειρος τοῦ βασιληᾶ τῆς Σιδῶνος. Ὁ Αἴσωπος ἦταν δοῦλος καὶ παρασκεύαζε τὰ φαγητὰ τοῦ κυρίου του. Οἱ καλύτεροι μάγειροι ἦσαν ἀπ' τὴν Ἄνδρο καὶ τὴ Χίο. Ὀνομαστὸς μάγειρος ἦταν ὁ Μίθαικος, ποὺ ἀναφέρει ὁ Πλάτων στὸ «Γοργία». Κάτοχος ὅλων τῶν μυστικῶν τῆς μαγειρικῆς τέχνης εἶχε γράψει καὶ ἕνα ἐξαίρετο βιβλίο μαγειρικῆς, τὴν «Σικελικὴ μαγειρική», ὁ Ἐπίχαρμος. Περίφημος ἦταν καὶ ὁ Ἀρχέστρατος, ποὺ μνημονεύει ὁ Ἀθήναιος, ὁ συγγραφεὺς τῆς «Γαστρολογίας».

Εἶνε γνωστὸ πὼς οἱ γλῶσσες ἀηδονιῶν, τὰ μάτια ρινοκέρων, τὰ μεγάλα στρείδια, τὰ «φουὰ γκρὰ» καὶ τ' ἄλλα προκλῆρων, τὰ μεγάλα στρείδια, τὰ «φουὰ γκρὰ» καὶ τ' ἄλλα προκληρικὰ φαγητὰ τῶν Ρωμαίων τὰ μαγείρευαν Ἕλληνες μάγειροι.

★

Τὰ φαγητὰ παρασκεύαζε καὶ μαγείρευε στὸ σπίτι συνήθως ἡ οἰκοδέσποινα μὲ τὴ βοήθεια τῶν δούλων. Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχαν οἱ Ἕλληνες εἰδικοὺς μαγείρους, ἀργότερα ὅμως παρουσιάστηκαν καὶ μάγειροι καὶ ζαχαροπλάστες. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν τόσον ἐξελιχτῆ στὴν τέχνη τῆς μαγειρικῆς, ποὺ ἔγραψαν καὶ βιβλία μὲ ὀνόματα: «Γαστρονογραφία», «Γαστρονομία», «Ὀψοποιΐα» καὶ «Ὀψαρτησία». Ὅσοι ἤθελαν νὰ προσφέρουν σὲ μιὰ γιορτὴ τραπέζι ἢ συμπόσιο μίσθωναν ἕναν εἰδικὸ μάγειρο γι' αὐτὴν ἀποκλειστικὰ τὴν περίπτωσι.

Οἱ Ἕλληνες δὲν ἦσαν «γαστρίμαργοι», λιχούδηδες καὶ πολυφαγάδες, ὅπως οἱ Ρωμαῖοι. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ κωμικοὶ ποιηταὶ τοὺς ἔλεγαν πὼς ἦσαν «μικροτράπεζοι» καὶ «φυλλοτρῶγες».

Εἶχαν καὶ αὐτοὶ τὰ ὀρεκτικά τους, ὅπως καὶ σήμερα, τὰ στρείδια, τοὺς ἀχινούς, τὶς ἀχιβάδες, τὰ ὠμὰ λάχανα καὶ τὶς «ραφανίδες» (τὰ ραπάνια). Ἀναφέρουν ἀκόμη καὶ ἰδιαίτερο ὀρεκτικὸ ποτό, τὸ «πρόπομα» (γλυκὸ ποτὸ) ποὺ τὸ ἔπιναν πρὶν ἀρχίσουν τὸ φαγητό.

Φοβεροὶ λαχανοφάγοι ἦσαν στὴν ἀρχὴ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὅπως βεβαιώνει ὁ Ἱπποκράτης καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Οἱ Ἀρκάδες λ. χ. τρέφονταν μὲ βαλανίδια, οἱ Ἀργεῖτες μὲ ἀχλάδια, οἱ Ἀθηναῖοι μὲ σῦκα. Ἀργότερα ἀπὸ φυτοφάγοι ἔγιναν κρεωφάγοι. Προτιμοῦσαν μάλιστα τὸ μεδούλι τῶν ζώων, ποὺ τὸ θεωροῦσαν ὡς ἐξαιρετικὸ τονωτικὴ τροφή.

Ἔτρωγαν κάθε λογῆς κρέας, βωδινό, ἀρνίσιο καὶ χοιρινό, «ἀθῶς καὶ πουλερικά. Δὲν περιφρονοῦσαν ὡστόσο τὰ ὄσπρια. Τὰ λαχανικά, τὶς ἐλιὲς καὶ τὸ τυρί. Προτίμησι εἶχαν στὰ λουλούδια καὶ στὰ ἀλλαντικὰ γενικὰ ποὺ τόλεγαν «ἀλλάντες» καὶ «χορδαί». Ἐνῶ στὶς ἀρχὲς δὲν ἀγαποῦσαν τὰ ψάρια, ἀργότερα τοὺς ἄρεσαν, προτιμοῦσαν ὅμως τὰ ψάρια τῆς θάλασσας ἀπ' τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Οἱ σαρδέλλες, τοῦ φαλήρου μάλιστα, ἦταν τὸ ψάρι τῆς προτιμήσεώς τους. Ἀλλὰ καὶ τὰ παστὰ καὶ καπνιστὰ ψάρια, ποὺ ἔφεραν ἀπ' τὸν Ἑλλήσποντο, τὴ Μαύρη Θάλασσα καὶ τὶς ἀκτὲς τῆς Ἱσπανίας, δὲν τὰ στεροῦντο στὸ τραπέζι τους. Φυσικὰ τὸ χαβιάρι καὶ τὰ χέλια τῆς λίμνης Κωπαΐδος τὰ θεωροῦσαν γιὰ φαγητὰ πολυτελείας.

Ἡ μαγειρικὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων κεντοῦσε ἐξαιρετικὰ τὴν ὄρεξι. Ἁπλῆ στὰ πρῶτα χρόνια ἔγινε ὕστερα πολὺ πικάντικη. Συνήθισαν μὲ τὸν καιρὸ νὰ χρησιμοποιοῦν στὸ μαγείρεμά τους λάδι καὶ ξύδι, ἁλάτι καὶ πιπέρι, μάραθο καὶ ἄνιθο, θρούμπι καὶ ρίγανη καὶ σέσκλα. Δὲν ἀγνοοῦσαν οὔτε τὴ σκορδαλιά, «σκοροδάλμη», τὴ μουστάρδα καὶ τὸν πουρέ, «ἔτνος», ὅπως τὸν ἔλεγαν. Ἀδυναμία εἶχαν ἐπίσης μερικοὶ στὶς πικάντικες σαλάτες, τὰ «ἐμβάσματα».

Ἔτσι ἦλθε ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ Ἕλληνες ἔμαθαν νὰ φτιάχνουν φαγητά, ποὺ ὅπως ἔλεγαν οἱ εἰδικοί, «ὅταν τὰ τρῶγε κανεὶς ἔγλυφε τὰ δάχτυλά του». Ὁ λαγὸς μὲ θυμάρι, λάδι καὶ κρεμμύδια, οἱ παχειὲς τσίχλες ψητές, τὸ ἀρνάκι ἢ χοιρίδιο στὴ σούβλα ἦταν πάντα τὰ φαγητὰ τῆς προτιμήσεώς τους. Ἀπ' τὰ πουλερικὰ οἱ κόττες, οἱ πάπιες, οἱ χῆνες, τὰ ὀρτύκια, τὰ περιστέρια, τὰ κοτσύφια, τὰ τρυγόνια, οἱ πέρδικες, τὰ ἀγριοπερίστερα καὶ πρὸ παντὸς οἱ τσίχλες ἐθεωροῦντο σὰν κάτι τὸ ξεχωριστὸ στὸ τραπέζι τους.

★

Ἀπ' τὰ μαγειρικὰ σκεύη τῶν Ἑλλήνων θ' ἀναφέρουμε: τὴ «χύτρα», στρογγυλὸ ἀγγεῖο, ὅπου μαγείρευαν ὄσπρια καὶ κρέας. Συχνὰ τοποθετοῦσαν, τὶς χύτρες πάνω σ' ἕνα τρίποδα ποὺ τὸν ἔλεγαν «χυτρόπους» καὶ «λάσανον».

Ὁ «τρίπους» ἦταν χάλκινο ἀγγεῖο μὲ βάθρο ἕνα τρίποδα, ὅπου ζέσταιναν νερό. Τοὺς τρίποδες αὐτοὺς πολλὲς φορὲς δὲν τοὺς ἔβαζαν στὴ φωτιά, ἀλλὰ τοὺς φύλαγαν γιὰ στολίδι στὰ σπίτια καὶ στοὺς ναοὺς καὶ τοὺς ἔδιναν μάλιστα ὡς ἔπαθλα στοὺς νικητάς.

Ὁ «λέβης» ἦταν καὶ αὐτὸς μαγειρικὸ σκεῦος καὶ συνήθως γινόταν ἀπὸ χαλκό. Ἔφτιαχναν ὅμως καὶ χρυσοῦς καὶ ἀσημένιους λέβητες, ὅπως καὶ χύτρες.

Ἡ «λεκάνη» ἐχρησιμοποιεῖτο εἰδικὰ γιὰ νὰ μαγειρεύουν ψάρια, καλαμάρια καὶ σουπιές.,

★

Κύρια τροφὴ τῶν Ἑλλήνων ἦταν ὁ ἄρτος, τὸ ψωμί. Τὸ ἔφτιαχναν ἀπὸ στάρι ἢ κριθάρι. Τὸ κριθαρένιο ψωμὶ λεγόταν «ἀλφίτου» καὶ τὸ σταρένιο «ζυμίτης». Τὸν ἄρτο πουφτιάχναν χωρὶς ζυμάρι καὶ τὸν ἔψηναν πάνω στὴ θράκα τὸν ἔλεγαν «ἄζυμον» ἢ «σποδίτην». Τὸ βούτυρο τοὺς ἦταν ἄγνωστο. Ἀντιθέτως τὸ τυρὶ τὸ θεωροῦσαν πολὺ ὠφέλιμο καὶ μάλιστα τὸ ὄχι πολὺ ἁλατισμένο, ὅπως λέει καὶ ὁ Ἱπποκράτης. Γιὰ τὸ μέλι εἶχαν τὴν ἰδέα πὼς ἐνίσχυε τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματος καὶ τὴ μακροβιότητα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ οἱ ἀθλητὲς πρὶν λάβουν μέρος στοὺς ἀγῶνες ἔτρωγαν μέλι. Ἀλλὰ καὶ οἱ φιλόσοφοι, ὅπως ὁ Δημόκριτος, εἶχαν μεγάλη ἀδυναμία σ' αὐτό. Οἱ Πυθαγόριοι ποὺ ἐνοιωθαν τὴ μεγάλη ὠφελιμότητά του τρέφονταν μὲ ψωμὶ καὶ μέλι.

Γενικὰ ὅμως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες θαύμαζαν τὴ λιτὴ τροφὴ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων. Βέβαια μεγάλη φήμη εἶχε καὶ ἡ μαγειρικὴ τῶν Σικελῶν. Ἀλλὰ ὅταν ἤθελαν νὰ χαρακτηρίσουν ἕνα λιτὸ δεῖπνο ἔλεγαν «ἀττικηρῶς ζῆν».

Ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ Βοιωτοὶ καὶ οἱ Θεσσαλοὶ ἦσαν κρεοφάγοι. Χωρὶς κρέας, ψητὸ συνηθέστατα, δὲν ἔκαναν.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ Ἀθηναῖοι εἰρωνεύονταν τοὺς Βοιωτούς. Ἡ καλοφαγία καὶ πολυφαγία τους τοὺς φαίνονταν ὑπερβολική. Καί, κοντὰ στ' ἄλλα, τοὺς θεωροῦσαν καὶ χοντροκέφαλους. ἀνθρώπους χωρὶς καλαισθησία, χωρὶς λεπτὸ καὶ ραφινάρισμένο πνεῦμα.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΟΙ ΕΠΤΑ
που δέν κρεμάστηκαν

Πῶς περνοῦν στὴ φυλακὴ

Στὶς φυλακὲς Σπαντάου, στὸ Βερολίνο, πληρώνουν τὸ χρέος τους πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἑπτὰ ἰσχυροὶ ἄλλοτε ἄνθρωποι: οἱ ἀρχιναζῆδες ποὺ γλύτωσαν τὴ θανατικὴ ποινὴ καὶ καταδικάστηκαν ἀπ' τὸ δικαστήριο τῆς Νυρεμβέργης σὲ τιμωρίες κυμαινόμενες ἀπὸ φυλάκισι 10 ἐτῶν ἕως ἰσόβια δεσμά.

Εἶνε ὅλοι κλεισμένοι σὲ κελλιὰ τοῦ ἴδιου «μπλὸκ» τῶν φυλακῶν αὐτῶν, ποὺ χτίσθηκαν γιὰ 600 φυλακισμένους. Ἕνα ἀδειανὸ κελλὶ χωρίζει τὸν καθένα τους ἀπ' τὸ γειτονά του. Δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ μιλήσουν μεταξύ τους χωρὶς τὴν ἄδεια τῶν δεσμοφυλάκων τους, ποὺ εἶνε πάντα παρόντες.

Καθένας τους μπορεῖ νὰ δεχθῇ μόνον ἕνα ἐπισκέπτη κάθε 2 μῆνες, καὶ νὰ γράψῃ ἕνα γράμα κάθε μῆνα. Μέρα παρ' ἡμέρα, τοὺς ξυρίζει ἕνας κουρέας, ποὺ συναδεύεται πάντα ἀπὸ ἕνα δεσμοφύλακα. Παίρνουν τὸ μπάνιο τους μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα (ὅταν ὅμως ἐργάζωνται ἔξω στὸν κῆπο, τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ κάμουν κι' ἕνα πρόσθετο λουτρό).

Τὶς Κυριακές, παρακολουθοῦν τὴ θεία λειτουργία. Οἱ Ρῶσσοι δὲν τὸ ἐνέκριναν στὴν ἀρχή, καὶ συγκατατέθηκαν μόνο μὲ τὸν ὅρο ὅτι δὲν θὰ μιλοῦν καθόλου μεταξύ τους.

Ἡ δίαιτά τους ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ σοῦπα, 68 γραμμάρια κρέας κι' ἕνα πιάτο λαχανικά, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν 1.500 - 1.8.00 θερμίδες τὴν ἡμέρα.

Ἄγγλοι, Ἀμερικανοὶ καὶ Ρῶσσοι ἀναλαμβάνουν διαδοχικὰ κάθε μῆνα τὴ φρούρησι τῆς φυλακῆς τῶν ἑπτὰ καταδίκων. Ὅταν λοιπὸν εἶνε ὁ μῆνας τῶν Ἀμερικανῶν, ὁ Νταϊνιτζ, ὁ Φοὺνκ κι' ὁ Ραίντερ παίρνουν ἐπιπλέον μιὰ μικρὴ μερίδα βούτυρο, γιατὶ ἡ ὑγεία τους δὲν εἶνε σὲ καλὴ κατάστασι.

Δυὸ ἀπ' τοὺς φυλακισμένους κάθε βδομάδα πλένουν τὰ ροῦχα, τὰ δικά τους καὶ τῶν συντρόφων τους.

Ἔχουν ληφθῆ ὅλα τὰ προληπτικὰ μέτρα γιὰ ἀπόπειρες αὐτοκτονίας. Τὰ κελλιὰ εἶνε γυμνά, κι' οἱ φυλακισμένοι φοροῦν μιὰ ἐλαφρειὰ στολὴ ἀπὸ ὕφασμα ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο στερεό. Ἀκόμη κι' οἱ τιράντες τους θὰ κοποῦν, ἂν τὶς τεντώσουν μὲ δύναμι.

Κατ' ἐξαίρεσιν ἔχει ἐπιτοαπῆ στὸ Νταϊνιτζ νὰ φοράη μεταξωτὰ ἐσώρουχα, γιατὶ ὑποφέρει ἀπὸ ρευματισμούς. Κι' ὁ Ἐς, ἀφοῦ ἔμεινε ξαπλωμένος ἐπὶ ἡμέρες κατάχαμα κι' ἀρνήθηκε νὰ κάνη ὁποιαδήποτε δουλειά, ἐπέτυχε μ' αὐτὸ τὸ μέσον νὰ τοῦ δώσουν ἕνα παληὸ γερμανικὸ στρατιωτικὸ μανδύα, ποὺ τὸν φορεῖ συνεχῶς, μέσα κι' ἔξω καλοκαῖρι καὶ χειμῶνα, κουμπωμένο ὡς τὸ λαιμό!

Ἂς ρίξουμε ὅμως μιὰ ματιὰ σὲ καθεμιὰ ἀπ' τὶς ξεπεσμένες αὐτὲς προσωπικότητες.

Ὁ Ἄλμπερτ Σπέερ, 42 ἐτῶν, ἦταν ἄλλοτε ἀρχηγὸς τῆς Ὀργανώσεως Τὸντ καὶ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξοπλισμῶν καὶ τῆς Πολεμικῆς Παραγωγῆς. Δική του ἐπινόησις ἦταν τὸ σύστημα τῆς καταναγκαστικῆς ἐργασίας μυριάδων δούλων τοῦ Τρίτου Ράϊχ. Ὑπῆρξε στενὸς φίλος τοῦ Χίτλερ κι' ἀποτελοῦσε ἐπὶ 10 χρόνια τὸ κέντρον τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Τὸ Μάρτιο ὅμως τοῦ 1945, προειδοποίησε τὸ Χίτλερ ὅτι ἦταν πιὰ χαμένος ὁ πόλεμος.

—Ἂν χαθῇ ὁ πόλεμος, ἂς ἐξαφανισθῇ ὁλόκληρο τὸ ἔθνος μας! ἀπάντησε ὁ Χίτλερ.

Ὡστόσο ὁ Σπέερ δὲν συμφωνοῦσε μ' αὐτὴ τὴ θεωρία. Καὶ φρόντισε, στοὺς τελευταίους μῆνες, γιὰ τὴ διάσωσι τῶν ὀρυχείων καὶ ἐργοστασίων τοῦ Βελγίου καὶ τῆς βορείου Γαλλίας, τῶν νικελωρυχείων τῆς Φινλανδίας καὶ τῶν πετρελαιοπηγῶν τῆς Οὐγγαρίας, ποὺ θὰ καταστρέφονταν ἀλλοιῶς ἀπ' τοὺς Ναζῆδες. Γι' αὐτὸ γλύτωσε ἀπ' τὴν ἀγχόνη καὶ καταδικάστηκε μόνο σὲ 20 ἐτῶν φυλάκισι γιὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ βαρῶνος φὸν Νώϊρατ, ἕνας ψηλὸς καὶ πολὺ ἀδύνατος ἄντρας, στρατιωτικὸς τύπος, ἡλικίας 74 ἐτῶν, ὑπῆρξε ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κι' ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο στὴν κατάληψι τῆς Ρηνανίας καὶ τῆς Αὐστρίας. Ἀργότερα ὡς «προτέκτωρ» τῆς Βοημίας καὶ Μοραβίας, διέλυσε τὰ πολιτικὰ κόμματα καὶ τὰ σωματεῖα κι' ἔκλεισε τὶς ἐφημερίδες. Σήμερα εἶνε πρότυπον φυλακισμένου, διατηρεῖ ὅμως τὸν ἀγέρωχο «ἀέρα» τοῦ Πρώσσου. Ἔχει καταδικαστῆ σὲ 15 ἐτῶν φυλάκισι. Θεωρεῖ ἄδικη τὴν καταδίκη του, δὲν ἔχει ὅμως ἐλπίδες νὰ ἀποφυλακισθῇ.

Νεώτερος ἀπ' ὅλους εἶνε ὁ Μπάλντουρ φὸν Σίραχ, 42 ἐτῶν, καταδικασμένος σὲ 20 ἐτῶν φυλάκισι. Ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ναζιστικῆς Νεολαίας ὑπέβαλλε τοὺς νέους Γερμανοὺς σέ... ἐντατικὴ δίαιτα προπαγάνδας. Ὡς «Γκαουλάϊτερ» τῆς Βιέννης, ἔστειλε τὸ 1940 50.000 Ἑβραίους αὐτῆς τῆς πόλεως σὲ στρατόπεδα καταναγκαστικῆς ἐργασίας τῆς Πολωνίας.

Ὁ Βάλτερ Φούνκ, παχουλός, ἄλλοτε μὲ μεγάλο κεφάλι, ἔχει τώρα ἀδυνατίσει πολύ, γιατὶ ὑποφέρει ἀπὸ μιὰ παληὰ ἀρρώστεια κι' ἀπ' τὶς συνέπειες τῆς ἐκλυτης ζωῆς ποὺ πέρασε στὰ νειάτα του. Ὑπῆρξε ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν. Ἔχει καταδικασθῇ σὲ ἰσόβια δεσμά.

Ὁ Ρούντολφ Ἐς ἔχει παχύνει περὶ τὰ 15 κιλά, ἰδίως ἀφ' ὅτου φόρεσε τὸν πολυπόθητο μανδύα... Ἐργάζεται μὲ κέφι στὸν κῆπο κι' ἐξακολουθεῖ νὰ μιλάη γιὰ τὸ Χίτλερ μὲ τὶς λέξεις «Ὁ Φύρερ μου». Φαίνεται σὰν νὰ ζῇ σ' ἕνα δικό του κόσμο.

Ὁ ἄλλοτε ἀρχηγὸς τοῦ Γερμανικοῦ Στόλου Ἔριχ Ραίντερ ἔχει καταδικαστῆ κι' αὐτὸς σὲ ἰσόβια. Εἶχε ζητήσει ὡστόσο ἀπ' τοὺς δικαστὰς νὰ τὸν καταδικάσουν καλλίτερα εἰς θάνατον καὶ φαίνεται ἀκόμη περίλυπος γιατὶ δὲν τοὺκαναν αὐτὴ τὴ χάρι...

Τέλος, ὁ ναύαρχος Κὰρλ Νταϊνιτζ προσωρινὸς διάδοχος τοῦ Χίτλερ στὴν ἀρχηγία τοῦ Ράϊχ καὶ τῶν ἑνόπλων δυνάμεών του, εἶνε καταδικασμένος σὲ 10 ἐτῶν φυλάκισι. Φαίνεται ὅμως τόσο κουρασμένος καὶ τσακισμένος, ὥστε παρ' ὅλη τὴ σχετικῶς μικρὴ ἡλικία του (56 ἐτῶν) θᾶνε ἴσως ὁ πρῶτος ἀπ' τοὺς ἑπτὰ καταδίκους ποὺ θὰ λυτρωθῇ μὲ τὸ θάνατο.

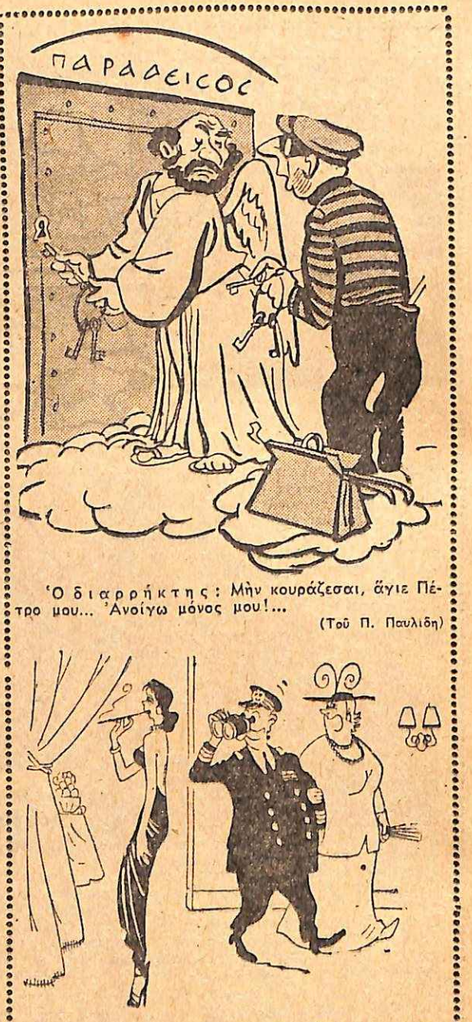

Ὁ διαρρήκτης: Μὴν κουράζεσαι, ἄγιε Πέτρο μου... Ἀνοίγω μόνος μου!...

(Τοῦ Π. Παυλίδη)

—Ἀλβέρτο, ξεχνᾶς πὼς δὲν βρίσκεσαι πάνω στὸ πλοῖο σου;

('Απὸ τὴν «France Dimanche»)

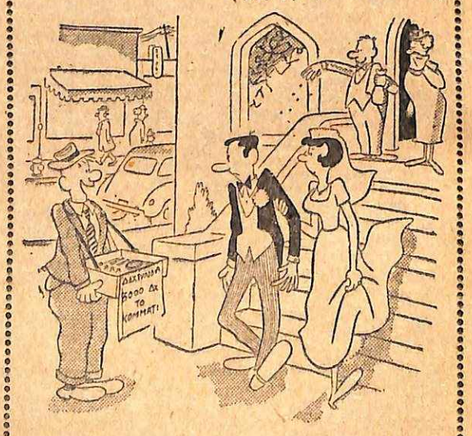

ΣΤΑ ΦΟΡΑ!

—Τῆς ἄρεσε, λοιπόν, τὸ δαχτυλίδι ποὺ σοῦ πούλησα ἐχτές;...

ΓΥΡΩ
ἀπ' τὸν ἔρωτα

Τὰ σπουδαιότερα προσόντα τῶν δύο φύλων

Οἱ παρακάτω ἐρωταποκρίσεις γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ γάμο ὀφείλονται στὸν Ἀμερικανὸ κοινωνιολόγο Ἄλμπερτ Γουΐγκαμ. Ἀφοροῦν παρατηρήσεις ποὺ ἔγιναν στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, ἰσχύουν ὅμως καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, δίχως πολλὲς διαφορές.

Οἱ γυναῖκες κουβεντιάζουν γιὰ τὸν ἔρωτα περισσότερο παρὰ ὅσο οἱ ἄντρες;

Ναί. Ἔχει διαπιστωθῇ ὅτι οἱ κοπέλλες μιλᾶνε μεταξύ τους γιὰ τοὺς νέους πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο μιλᾶνε οἱ νέοι γιὰ τὰ κορίτσια. Ἴσως γιατὶ οἱ νέοι... μιλᾶνε ἀπ' εὐθείας στὰ κορίτσια! Γενικῶς, οἱ γυναῖκες ἀφιερώνουν ὧρες ὁλόκληρες σὲ κουβέντες γιὰ ἐρωτικὰ ζητήματα, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει σπάνια στοὺς ἄντρες.

Οἱ γυναῖκες εἶνε πιὸ περήφανες γιὰ τὸ μυαλὸ τῶν συζύγων τους, παρὰ ὅσο οἱ ἄντρες γιὰ τὶς γυναῖκες τους;

Ναί, κατὰ κανόνα. Οἱ γυναῖκες γενικῶς θέλουν ἕναν ἄντρα ἱκανὸ νὰ συντηρήσῃ αὐτὲς καὶ τὰ παιδιά τους. Δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ὁμορφιά του, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία του στὴ ζωή. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἄντρες νοιώθουν κάποια συστολὴ μπροστὰ σὲ γυναῖκες ὑπερβολικὰ ἐξυπνες. Γι' αὐτό, οἱ πιὸ πολλὲς γυναῖκες φροντίζουν νὰ κρύψουν τὴν ἐξυπνάδα τους. Προτιμοῦν νὰ βροῦν ἕνα σύζυγο, παρὰ νὰ ἐπιδείξουν τὰ πνευματικά τους χαρίσματα...

Οἱ ἄντρες φθονοῦν ἕνα ὠμορφο ὁμόφυλό τους ὅσο κι' οἱ γυναῖκες μιὰν ὡραία γυναῖκα;

Ὄχι, γιατὶ τὰ κυριώτερα προσόντα τοῦ ἀνδρὸς γιὰ τὴν προσέλκυσι τοῦ ἀντιθέτου φύλου εἶναι ἡ δύναμι κι' ἡ ἐξυπνάδα. Ἡ ὁμορφιὰ δὲν λογαριάζεται σχεδὸν καθόλου. Ἀσυγκρίτως σπουδαιότερο ρόλο παίζει ἡ προσωπικότης, ὄχι μόνο στοὺς ἄντρες ἀλλὰ καὶ στὶς γυναῖκες.

Ἡ μητέρα τοῦ γαμπροῦ γίνεται ἐνοχλητικώτερη, ὡς πεθερά, ἀπ' τὴ μητέρα τῆς νύφης;

Ναί, γιατὶ οἱ νέοι ποὺ μένουν «κολλημένοι» στὰ φουστάνια τῆς μαμᾶς τους» εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀπ' τὰ κορίτσια αὐτῆς τῆς κατηγορίας. Ὁ ψυχίατρος Στρέκερ λέει σ' ἕνα βιβλίο του ὅτι οἱ μητέρες ποὺ ἐννοοῦν νὰ προστατεύουν ὑπερβολικὰ τ' ἀγόρια τους, τὰ ἐμποδίζουν νὰ γίνουν σωστοὶ ἄντρες. Οἱ μητέρες αὐτὲς — κι' εἶναι πολλές, δυστυχῶς — δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ζηλέψουν τὴ γυναῖκα ποὺ ἀπέσπασε τὸ γυιό τους ἀπ' τὴν τυραννικὴ προστασία τους.

Πρέπει νὰ παντρεύεται μιὰ κοπέλλα μόνο καὶ μόνο ἀπὸ φόβο μήπως μείνῃ γεροντοκόρη;

Ὄχι. Πρέπει ἀπεναντίας νὰ σκέπτεται πάντα ὅτι, ἐφόσον τράβηξε ἤδη ἕναν ἄντρα τόσο ὥστε νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν παντρευτῇ, εἶναι πιθανὸν πὼς θὰ χῃ τὴν ἴδια ἐπιτυχία καὶ μ' ἕναν ἄλλο, ποὺ θὰ τῆς ἀρέσῃ περισσότερο. Ὁ γάμος δυὸ ἀνθρώπων ποὺ δὲν ταιριάζουν ἀπόλυτα μεταξύ τους, εἶναι συνήθως μιὰ φάρσα μὲ ἄσχημο τέλος.

Μιὰ γυναῖκα κάπως προχωρημένη στὰ χρόνια δικαιολογεῖται ἂν παντρευτῇ δίχως ἰσχυρὴ κλίσι, μόνο γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ σπίτι καὶ συντροφιά. Οἱ νέες ὅμως κοπέλλες ποὺ παντρεύονται ἀπὸ φόβο μήπως δὲν βροῦν ἄλλο γαμπρό, ὑποτιμοῦν τὴν ἀξία τους καὶ κάνουν ἕνα βῆμα στὰ τυφλὰ μ' ὅλες τὶς πιθανότητες τῆς ἀποτυχίας.

Ἡ σημερινὴ ἀνάπτυξι τῶν συγκοινωνιῶν συντελεῖ στὰ διαζύγια;

Ναί. Γιατὶ ἄλλοτε οἱ νέοι παντρεύονταν μόνο μὲ τὰ κορίτσια τοῦ τόπου τους, ποὺ τὰξεραν καλὰ ἀπὸ χρόνια καὶ ποὺ εἶχαν μεγαλώσει μαζί τους. Ἔμεναν δὲ προηγουμένως ἀρραβωνιασμένοι μαζί τους ἐπὶ πολὺν καιρό. Σήμερα ὅμως, χάρις στὰ εὔκολα ταξείδια, κάνουν σύντομες γνωριμίες καὶ παντρεύονται γρήγορα - γρήγορα. Ἀποτέλεσμα: Τὸ διαζύγιο συνήθως—ἐκτὸς ἂν κατασύμπτωσιν ταιριάξῃ τὸ ἀντρόγυνο.

Τί προσόντα ζητοῦν ἰδίως οἱ νέοι καὶ τὰ κορίτσια ἀπ' τὸ ἑτερόν τους ἥμισυ;

Μιὰ στατιστικὴ τὰ κατατάσσει μὲ τὴν ἑξῆς σειρά: 1) διαμορφωμένο χαρακτῆρα, 2) συναισθηματικὴ ὡριμότητα καὶ σταθερότητα, 3) φιλοδοξία καὶ φιλοπονία, 4) ἀγάπη στὸ σπίτι καὶ στὰ παιδιά, 5) καλὴ ὑγεία (καὶ καλὴ κληρονομικότητα), 6) ἀποχὴ ἀπ' τὸ ἀλκοόλ, 7) πρόσχαρη διάθεσι, 8) σεξουαλικὴ ἀγνότητα. Ἡ ὁμορφιὰ ἔχει τὴν εἰκοστὴ θέσι, καὶ στὰ δυὸ φύλα.

Θἄπρεπε νὰ διδάσκεται στοὺς νέους καὶ τῶν δύο φύλων ἡ τέχνη τοῦ φλέρτ;

Ναί. Συνήθως, νέοι καὶ κορίτσια ὁδηγοῦνται σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀπ' τὶς ἔμφυτες μόνο παρτήμα ἀπ' τοὺς. Θεωροῦν τὸ ορμήσεις τους. φλέρτ ἁπλῶς σὰν μιὰ εὐκαιρία γιὰ γλέντια, χοροὺς κι' εὐχαρίστησι, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι μιὰ «ἐπιστήμη» ποὺ διδάσκει στὰ δυὸ φύλα πῶς νὰ ταιριάζουν καλλίτερα μεταξύ τους καὶ πῶς νὰ διαλέγουν τὸν κατάλληλο σύντροφο τῆς ζωῆς τους.

Πασχαλιάτικη ἐκδρομή

Πιστὸς στὶς οἰκογενειακὲς παραδόσεις καὶ στὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα ὁ κ. Πελοπίδας Πελοπιδάκος, σὰν παληός, ἄλλωστε, σοβαρὸς καὶ θεοφοβούμενος οἰκογενειάρχης, γιόρταζε πάντα τὸ Πάσχα στὸ σπιτάκι του, μὲ τὴ γυναικοῦλα του, τὰ παιδάκια του, μέσα σ' ὅλη τὴν οἰκιακὴ ἑορταστικὴ φαντασμαγορία τῆς ἡμέρας: Ὀβελίας, ποὺ τὸν ἔψηνε μονάχος του στὸν κηπάκο τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔρχονταν κι' οἱ γειτόνοι νὰ πάρουν μεζὲ καὶ κρασί, κόκκινα αὐγά, «τσουγκρίσματα», ρετσίνα ἐκλεκτή, ἀστεῖα, καὶ πολλὲς φορὲς καὶ χορὸς τρικούβερτος: «τρία παιδιὰ Βολιώτικα» καὶ τὰ λοιπά...

Τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, φυσικά, μοίραζε τὰ κεριὰ στὴν οἰκογένεια, πήγαιναν στὴν ἐκκλησία, ἄκουγαν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» κι' ὕστερα γύριζε ὅλη ἡ οἰκογένεια «ἐν τοιμπῇ καὶ παρατάξει» στὸ σπίτι ν' ἀλλάξῃ τὸ φιλὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ νὰ καταβροχθίσῃ τὴ γευστικὴ μαγερίτσα τῆς κυρίας Πηνελόπης, — συζύγου, φυσικά, τοῦ κ. Πελοπίδα — ποὺ εἶχε πραγματικὰ μεγάλο ταλέντο στὴ μαγειρικὴ καὶ εἰδικὸς στὴν πασχαλινὴ αὐτὴ σοῦπα.

Ἔτσι, ὅταν πλησίαζε τὸ Πάσχα, ὁ κ. Πελοπίδας, εὐλόγως, τὸ περίμενε μ' ἕνα αἴσθημα γλυκυτάτης ἀνυπομονησίας. Ἀπ' τὴν Καθαρὴ Δευτέρα πλατάγιζε ἠχηρῶς τὴ γλῶσσα του μὲ τὴν ἀνάμνησι καὶ τὴ νοσταλγία τῆς νοστιμωτάτης μαγειρίτσας καὶ τοῦ εὐτραφοῦς καὶ ροδοψημένου ὀβελία.

Ἐφέτος ὅμως, συνέβη μιὰ ἀπρόοπτος ἀλλαγὴ στὴ ρουτίνα τῆς ἀδιατάρακτης οἰκογενειακῆς εὐτυχίας του. Ἡ μεγάλη του κόρη — τί μεγάλη;... μόλις 20 χρονῶν — ἡ Πιπίτσα, χορεύοντας ὅλες τὶς ἀπόκρηες «σάμπα» καὶ «ράσμπα» γνωρίστηκε μὲ τὸν κ. Ντιντὴ Δανηδόπουλο, κομψὸ καὶ φέρελπι νέο, ὑποψήφιο πολιτευτὴ ποὺ «θὰ σώσῃ τὴν πατρίδα» καὶ γιὰ τὴν ὥρα χορευταρὰ καὶ τακτικὸ θαμῶνα στὴ «Μπλὲ - Ἀρκοῦδα». «Γνωρίστηκε» εἶνε σεμνότυφον σχῆμα λόγου. Διότι ἡ δεσποινὶς Πιπίτσα... παραγνωρίστηκε! Εὐτυχῶς, ἡ ἐρωτικὴ της περιπέτεια ὑγῆκε σὲ καλό, γιατὶ θέλεις ἡ ἀγάπη τοῦ κ. Ντιντὴ ποὺ ἦταν φλογερὴ καὶ ἄσβυστη, θέλεις τὰ λεφτὰ τοῦ κ. Πελοπίδα ποὺ δὲν ἦσαν λίγα, ὁ ἀρραβῶνας ἔγινε γρήγορα κι' ἐπίσημα κι' ὁ Ντιντὴς ἐρχόταν ἀπὸ δῶ καὶ μέρες μὲ τὴν καῦρα ποὺ εἶχε νοικιάσει ἀπ' τὴν «πιάτσα» κι' ἔπαιρνε μεγαλοπρεπῶς τὴν ἀρραβωνιαστικιά του νὰ τὴν πάῃ περίπατο. (Τὸ νοίκι τοῦ αὐτοκινήτου, θὰ τὸ πλήρωνε μετὰ τὸ γάμο).

★

Ζύγωνε, λοιπόν, τὸ Πάσχα.

Τὴ Μεγάλη Δευτέρα, ἡ Πιπίτσα εἶπε:

—Τὸ Πάσχα θὰ τὸ περάσουμε στὴν «Ἀπάνω Πανατγία»!

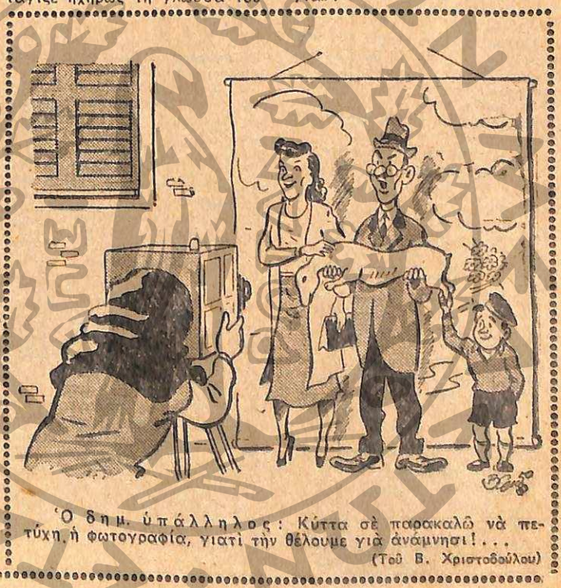

Ὁ δημ. ὑπάλληλος: Κύττα σὲ παρακαλῶ νὰ πετύχῃ ἡ φωτογραφία, γιατὶ τὴν θέλουμε γιὰ ἀνάμνησι!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

'Ο Πελοπίδας, τὴν κύτταξε μ' ἀπορία:

—Τί θὰ πῇ αὐτό; ρώτησε.

—'Εκεῖ θὰ πάῃ φέτος ὅλ' ἡ ἀριστοκρατία. Στὴν 'Απάνω Παναγία! Λὰ ὼτ... Νοτρ Ντάμ!

'Η κ. Πηνελόπη ἔκανε τὸ σταυρό της:

—'Η Παναγία εἶναι... «πανταχοῦ παρουσα»! ἐδήλωσε. Καὶ δὲν ὑπάρχει «ἀπάνω» καὶ «κάτω». Θὰ πάμε ὅπως πάντα στὴν ἐνορία μας!

—Φυσικά! συμφώνησε ὁ κ. Πελοπίδας ρουφώντας ἠχηρὰ τὴν ταχυνόσουπά του.

—Μὰ ὁ Ντιντῆς, δὲν θέλει! Θέλει νὰ πάμ' ἐκδρομή!

—'Εκδρομή, πασχαλιάτικα; Χρονιάρα μέρα νὰ ξεσπιτωθοῦμε; Χριστὸς καὶ Παναγία!

—'Ετσι κάνει ὅλος ὁ καλὸς κόσμος!

Μέσ' τὴν ὥρα, ἦρθε κι' ὁ Ντιντῆς. Πῆρε ὕφος, χαμογέλασε μὲ συγκατάβασι, μίλησε ἐγγλέζικα, μίλησε γαλλικά, εἶπε «σόρρυ» εἶπε «παρντὸν» «σερί»... καὶ τοὺς κατάφερε!... Θάφευγαν τὴ Μεγάλη Πέμπτη.

★

Τὸ εἴπαμε καὶ τὸ ξαναλέμε: 'Η περιπέτεια ἦταν τραγική! 'Η νοικιασμένη «κούρσα» τοῦ Ντιντῆ τοὺς πῆγε ὡς τὴν «ὠτομοτρίς».

(«Στοὺς παληόδρομους, δὲν τὸ βγάζω τ' ἀμάξι!» δήλωσε ὁ σωφέρ στὸ Ντιντῆ).

'Εκεῖ στοιβάχτηκαν σὰν τὶς σαρδέλλες κι' ἔφτασαν ὕστερ' ἀπὸ βάσανα στὸ σταθμὸ ποὺ θὰ κατέβαιναν γιὰ νὰ πάνε ὕστερα στὸ γραφικὸ χωριὸ τῆς μόδας ποὺ λεγόταν «'Απάνω Παναγία».

Τέσσερις ὧρες μὲ τὸ ζῶο!

'Αλλὰ δὲν ὑπῆρχε ζῶο! 'Ο προηγηθεὶς «καλὸς κόσμος» τὰ εἶχε ἀγκαζάρει ὅλα.

—Ζῶο εἶμ' ἐγώ! εἶπ' ὁ κ. Πελοπίδας.

'Ο χωριάτης τὸν κύτταξε μὲ ἔμπειρο βλέμμα.

—'Υπάρχουνε δυὸ ζᾶ! ἐδήλωσε. 'Αλλὰ εἶναι. βλέπεις, τὰ καλλίτερα. Θέλει πολλὰ χιλιάρικα αὐτὸς ποὺ τάχει!

—Νὰ τὰ δώσουμε!

—Τότενες εὐχαρίστως!

"Ηρθανε τὰ «δύο ζᾶ» καὶ πήρανε στὸν πρῶτο δρόμο τὴν Πιπίτσα καὶ τὸ Ντιντῆ.

Νύχτωσε, κι' ἀκόμα νὰ γυρίσουνε!... Πῆγε ἡ ὥρα ὀχτώ, δέκα, δώδεκα... Τίποτε!... Σ' ἕναν παληοκαφενὲ ὁ κ. Πελοπίδας ἔπαιζε «ξερὴ» μὲ τὴ γυναῖκα του, βλαστημώντας θεοὺς καὶ δαίμονες.

—Λὲς νὰ πάθανε τίποτα;

—"Ασε με ἥσυχο κι' ἐσὺ μὴν πῶ... Θεέ μου συχώρεσέ με, μέρες ποὺ εἶναι!

Στὶς δώδεκα καὶ εἴκοσι κατέφθασε ὁ ἀγωγιάτης καὶ δήλωσε «πὼς τὰ ζᾶ ἤτανε κουρασμένα καὶ τ' ἄφησε ἀπάνω»!

Περάσανε τὴ νύχτα στὸ «σπίτι» του—μιὰ κάμαρα συνέχεια μὲ τὸ σταῦλο—στρωματσάδα χάμω μαζὶ μὲ ὅλη τὴ δωδεκαμελὴ οἰκογένεια τοῦ ἀγωγιάτη καὶ μ' ἕνα γουρούνι!

Τὸ πρωὶ γύρισε ὁ χωριάτης μὲ τὸ ἕνα ζῶο κι' ἀνάγγειλε πὼς τὸ ἄλλο ἦταν «ἀνήμπορο». "Ετσι, ἡ κ. Πηνελόπη ἀνέβηκε στὸ ζῶο, κι' ὁ κ. Πελοπίδας ἀκολουθοῦσε μὲ τὰ πόδια.

—'Εδῶ εἶν' ὁ Γολγοθᾶς! φώναζε λαχανιασμένος κάθε λίγο.

Ποτάμι τὸ 'δρωτάρι! 'Εκατὸ παλμοὺς στὸ λεφτὸ ἡ καρδιά!

—Πῶ, πῶ! 'Ογδόντα θὰ μοῦ ἀνέβῃ ἡ «πίεσις»!

Φτάσανε σὲ πέντε ὧρες στὴν κορυφὴ ποὺ ἦταν ἕνα μικρὸ κοινότατο 'ξωκκλήσι μὲ τρία τέσσερα χαμόσπιτα μπροστά, γύρω. Ο κ. Πελοπίδας νοσταλγοῦσε τὸ σπίτι τοῦ ἀγωγιάτη σὰν «ἰδεώδη διαμονὴ μὲ ὅλα τὰ κομφόρ».

Τριάντα ὡς σαράντα κοριτσόπουλα κι' ἰσάριθμοι Ντιντῆδες, παίζανε «βόλεϋ» καὶ χασκογελάγανε.

—Γουὲλ κόμ! φώναξε ὁ δικός τους Ντιντῆς. "Ηρθατε καλά;

—Μᾶς ἄλλαξες τὴν Παναγία! Καὶ τὴν 'Απάνω καὶ τὴν Κάτω!... εἶπε ὁ κ. Πελοπίδας!

Καὶ μόλις κατέβασε τὴ συμβία του ἀπ' τὸ ζῶο, ρώτησε ἐναγωνίως:

—Ποῦ θὰ μείνουμε;

'Ο Ντιντῆς σκυθρώπασε:

—Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόβλημα, εἶπε. Δυὸ δωμάτια εἶναι μόνο, στὸ ἀπὸ δῶ σπίτι. Τὸ ἕνα πῆρε ἡ Πιπίτσα, καὶ τὸ ἄλλο ἐγώ!

—"Ε, λοιπόν;... Θὰ κοιμηθῇ ἡ Πιπίτσα μὲ τὴ μάννα της στὸ ἕνα κι' ἐμεῖς οἱ δυὸ στὸ ἄλλο!

—Σόρρυ! 'Αδύνατον! Μόνο μὲ τὴ γυναῖκα μου μπορῶ νὰ κοιμᾶμαι στὸ μέλλον! Μὲ ἄλλον ἄνθρωπο δὲν μπορῶ!

—Καὶ τί θὰ γίνῃ;

—Τί νὰ σᾶς πῶ; Θέλετε νὰ γυρίσετε πίσω;

Τὸν κύτταξε καλὰ - καλὰ ὁ κ. Πελοπίδας.

—Νὰ κοιμηθῆς μὲ τὴ γυναῖκα σου! τοῦ εἶπε.

—Μά... θὰ τὸ σχολιάσουν οἱ ἄλλοι! 'Αφοῦ δὲν ἔχουμε παντρευτῆ;

—Θὰ παντρευτῆτε, τώρα! Φώναξε τὸν παπᾶ!

—Θὰ θέλῃ ἄδειες!

—Τὴν ἄδεια τὴ δίνω γώ! Πατέρας εἶμαι καὶ τὴ δίνω! Μπρός!...

'Εκλήθη ὁ παπᾶς καὶ πρὸ τῆς... ἀγρίας «παρακλήσεως» τοῦ πεθεροῦ ἐδέχθη καὶ ἐτέλεσε αὐθωρεὶ τὸ μυστήριον!

—Τοῦ τὸ βούτηξα τὸ δωμάτιο! εἶπε ἱκανοποιημένος στὴ συμβία του ὁ κ. Πελοπίδας.

—Τοῦ τὸ βούτηξα τὸ κορίτσι!... ἔλεγε τὴν ἴδια ὥρα ὁ Ντιντῆς σ' ἕναν ἄλλο «Ντιντῆ». Γιατί, χωρὶς τὸ σχέδιο τῆς πασχαλινῆς ἐκδρομῆς, θὰ μάθαινε σίγουρα τί ντενεκὲς καὶ τρακαδόρος εἶμαι καὶ μ' ὅλο ποὺ εἶχα... λάβει τὰ μέτρα μου δὲν θὰ μοῦ τὴν ἔδινε ποτέ!

★

Τὴν Τρίτη τοῦ Πάσχα, γύρισε ὁ κ. Πελοπίδας στὸ σπιτάκι του γιὰ νὰ πληροφορηθῇ πὼς ἂν δὲν πλήρωνε 50.000. 000 ὁ γαμπρούλης του θὰ πήγαινε κατ' εὐθείαν στὸ φρέσκο. 'Αλλὰ τί νάκανε τώρα πιά; Γαμπρός του ἦταν ἐπίσημος!... Ἐβγαλε τὸ καρνὲ τῶν ἐπιταγῶν, ὑπέγραψε μία καὶ ξανάπε μὲ πικρὸ ἀναστεναγμὸ στὴ γυναῖκα του:

—Τὸν ἀτιμο! Σοῦ τὸ εἶπα: Μᾶς ἄλλαξε τὴν Παναγία! Καὶ τὴν «'Απάνω» καὶ τὴν. «Κάτω»!...

ΨΙΛΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ζ. Β. Βόλον: Πιστεύομε νὰ πάρῃ τὸ γράμμα σας ὁ Τζίμης Μακούλης ἀντοῦ τὸ στείλετε στὴ διεύθυνσι τοῦ Β' Σταθμοῦ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων, 781 Λόχον Γενικῶν Μεταφορῶν, Β. Σ. Τ. 902. Θαλασσοπούλι, Θήβας: 'Η διεύθυνσις τῆς Jean Peters καὶ τῆς Linda Darnel εἶνε: 20th Century - Fox - Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. 'Η διεύθυνσις τῆς Yvonne de Carlo εἶνε: Universal Pictures Co Inc, Universal City, Calif. U. S. A. Καὶ τοῦ Gary Cooper Paramount Pictures Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Καραβραμόγλου, Σ. Τ. Γ. 914: Δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀνωνύμων. "Αν τώρα θέλετε τὴ γνώμη μας γιὰ τὸ ποίημά σας, εἶνε ἄτεχνο καὶ χωρὶς συνοχή. Γιώργον καὶ Κώσταν Μαγατζῆν, Θεσσαλονίκην: 'Η προσφορά σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Πρὸς τὸ παρὸν πάντως δὲν μᾶς χρειάζεται. Νικόλαον Ε. Γκιώκαν, Σπερχειάδα: Μερικὲς γενικὲς καὶ αἰτιαστικὲς πληθυντικοῦ, μειώνουν τὴν ἀξία τοῦ σταυρολέξου σας. Θὰ δημοσιευθῇ πάντως μὲ τὴ σειρά του καὶ μὲ μερικὲς διορθώσεις. Σωτήριον Κάκκον: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας γιὰ τὴν 25η Μαρτίου, ἤρθε ὅμως κάπως ἀργά. "Ισως τὸ πράγμα σᾶς φανῇ παράξενο, ἀλλὰ ἡ ἑτοιμασία τοῦ φύλλου ἀρχίζει πολὺ ἐνωρίτερα. Ἄγγελον Σιάγκρην, Καλάμας: 'Η προηγουμένη ἀπάντησις ἰσχύει καὶ γιὰ σᾶς. Γεώργιον Ζαμπούνην, Πειραιά: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας, θὰ δημοσιευθῇ συντόμως. Βασίλειον Κολοκούρην, Χαλκίδα: Πολὺ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Λέξεις ἀνύπαρκτες καὶ ἀνορθόγραφες δὲν ἔχουν καμμιὰ θέσι μέσα σ' αὐτό. 'Αναστάσιον Τσιφλίδην, Ἐλευθερούπολιν: Πολὺ φτωχὸ τὸ σταυρόλεξό σας. Δὲν παρουσιάζει ἱκανοποιητικὴ διασταύρωσι λέξεων, οὔτε καὶ κανένα ἰδιαίτερο χάρισμα. Χρῆστον 'Αναγνόπουλον, Ναύπακτον: "Εχομε τόσα σταυρόλεξα στὰ χέρια μας, ὥστε ἀναγκαζόμαστε νὰ κάνωμε πολὺ αὐστηρὴ ἐπιλογή, προκειμένου νὰ δημοσιεύσωμε ἕνα τὴν ἑβδομάδα. Τὸ κλιμακόλεξο δὲν λέει κι' αὐτὸ πολλὰ πράγματα. Διον. Ζαπάντην, Β. Σ. Τ. 902: Δυστυχῶς, δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀνωνύμων. Μαίρη Σ., 'Ενταῦθα: 'Απευθύνετε τὸ γράμμα ποὺ προορίζετε γιὰ τὸν Τώνη Μαρούδα στὸ Σωματεῖο 'Ηθοποιῶν, Σατωβριάνδου 52, 'Ενταῦθα. 'Η διεύθυνσις τοῦ Errol Flynn εἶνε: Warner Bros. Studios, Burbank Calif. U. S. A. Φούλα Τάγκα, Λεβάδεια: Θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχατε προσέξει πὼς δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀνωνύμων καὶ ἀκόμα περισσότερο τέτοιου εἴδους θέματα. Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐκτίμησι ποὺ τρέφετε γιὰ τὸ περιοδικό μας. Δυὸ τακτικὲς ἀναγνώστριες, 'Ενταῦθα: Τὸ Δημήτρη Χόρν, ποὺ θὰ εἴδατε ἀσφαλῶς στὸ «Μεθύστακα», δὲν πρόκειται νὰ ἰδοῦμε πρὸς τὸ παρὸν σὲ ἄλλο φίλμ. Γράψετέ του στὴν ἑξῆς διεύθυνσι: 'Εθνικὸν Θέατρον, ὁδὸς 'Αγίου Κωνσταντίνου, 'Ενταῦθα. 82Α 'Ενταῦθα: Δὲν γνωρίζομε καμμιὰ διεύθυνσι κατάλληλη γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ ζητᾶτε. Καρδιᾶ Ν. Α. Β.: 'Ο «Θησαυρὸς» καὶ ἰδιαιτέρως ὁ κ. Χαιρόπουλος σᾶς εὐχαριστοῦν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Μικρὴ ἀναγνώστρια: 'Η ἀπάντησις στὸ πρόβλημά σας ἀπαιτεῖ ἀπαραιτήτως ἕνα σχεδιάγραμμα, γι' αὐτὸ ἡ μόνη λύσις εἶνε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε στὴ σελίδα τῶν παιγνιδιῶν. Κώσταν Κανάκην, 'Ηράκλειον - Κρήτης: 'Η διεύθυνσις τοῦ Kieron Moore εἶνε: Alexander Corda Productions, London Films Studios, 146, Piccadilly, London W. I. England. 'Αγνοοῦμε τὴ διεύθυνσι τοῦ Burgess Meredith. Εἶνε πάντως σύζυγος τῆς Paulette Goddard, τῆς ὁποίας ἡ διεύθυνσις εἶνε: Sunset Boulevard, Sunset Towers App., Hollywood, Calif. U. S. A. Ἰωάννην Βούζα, Σ. Τ. Γ. 911. Μιχαὴλ Κορδαλῆν Σ. Τ. Γ. 917Β., Νικόλαον Γρίβαν, Σ.Τ.Γ. 902Β., Φίλιππον Σαμόϊλην καὶ Κωνσταντῖνον Μαδουκάκην Σ. Τ. Γ. 917Β: "Εχουμε τὴν ἀρχὴ νὰ μὴ δημοσιεύουμε ἀγγελίες αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Γεώργιον Νικολιάρην, Βόλον: 'Η διεύθυνσις ποὺ ζητᾶτε εἶνε: Φιλ. Φίνος, Κινηματογραφικαὶ 'Επιχειρήσεις, Στουρνάρα 27, 'Αθῆναι. Μιὰ ἀναγνώστρια, 'Ενταῦθα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν προσφορά σας. Ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει ὅμως στὰ γραφεῖα του τὶς «σειρὲς» ποὺ τοῦ χρειάζονται. Ζὰν Σαμπλόν, Ναύπλιον: 'Η διεύθυνσις τῆς Ava Gardner εἶνε: Metro - Goldwyn-Mayer Studios Culver City, Calif. U. S. A. Τῆς Yvonne de Carlo: Universal - International Pictures Co Incorp. Universal City, Calif. U. S. A. καὶ τῆς Maureen O'Hara: 20th Century - Fox - Films 10201, West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Φτωχὴ προσφυγοπούλα, Καβάλα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ γιὰ τοὺς ἐπαίνους σας. Στείλτε μας μιὰ φωτογραφία τῆς κορούλας σας. "Αν πράγματι εἶνε ὅπως τὴν περιγράφετε, θὰ τὴν δημοσιεύσωμε. Τακην Γιατζόγλου: Καλὴ ἡ γελοιογραφία σας ἀπὸ ἀπόψεως ἰδέας. Ὡς σχέδιο ὅμως παρουσιάζει πολλὲς ἀτέλειες. Θὰ χρειασθῇ νὰ τὴν ρετουσάρουν λίγο οἱ καλλιτεχνικοί συνεργάτες μας. Χριστόφορον Μτάτσαν, Β. Σ. Τ. 902: Δυστυχῶς οἱ γελοιογραφίες σας δὲν εἶνε ἐπιτυχημένες. 'Η μιὰ μὲ τοὺς πολιτικοὺς θὰ χρειαζόταν διαφορετικὴ λεζάντα γιὰ νὰ σταθῇ. Πάντως δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀνωνύμων. Νέον ἀναγνώστην, Σ. Μ., Θεσσαλονίκην: Τὸ σταυρόλεξο ποὺ δημοσιεύσαμε στὶς 25 Μαρτίου ἦταν, ὅπως θὰ εἴδατε, πολὺ καλύτερο ἀπὸ τὸ δικό σας. 'Η μόνη διάκρισις ποὺ κάνομε, εἶνε ὅτι πάντοτε διαλέγομε τὰ καλύτερα. Κώσταν Βαμβακίτην, Μυτιλήνην: 'Η δημοσίευσις τοῦ Πασχαλινοῦ σταυρολέξου σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν ἄλλων ποὺ θὰ λάβωμε γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτή. "Αν ὑπέρχῃ κανένα καλύτερο, θὰ ὑποχρεωθοῦμε νὰ παραμερίσωμε τὸ δικό σας. Κώσταν Δραγούνην, Λαμία: Πολὺ καλὰ καὶ τὰ δικά σας ἀνοιξιάτικα σταυρόλεξα. Στὸ Πρωτομαγιάτικο ὅμως θὰ χρειαστῇ ν' ἀντικαταστήσετε τὴ λέξι ΑΝΑΦΥΛΛΗΤΟΝ γιατὶ τὸ τελικὸ «Ν» εἶνε τελείως ἀδικαιολόγητο. Ἰωάννην Λαχανᾶ: Προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Οἱ λέξεις ΑΝΤΑΛΑΓΗ, ΙΣΟΡΟΠΙΑ, ΝΙΝΗ, ΙΗΥ καὶ μερικὲς ἄλλες παρόμοιες τὸ καταστρέφουν. Στείλτε μας κανένα πιὸ περιτοιημένο. Κ. Ν. Νικολαΐδην, 'Ενταῦθα: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας. Ἀπὸ τὰ παιγνίδια ἐπίσης θὰ δημοσιεύσωμε τὸ εἰκονογραφημένο σταυρόλεξο καὶ τὸ κλιμακόλεξο. Στὸ πρῶτο θ' ἀντικατασταθοῦν μερικὰ ἀπὸ τὰ σχέδια ποὺ ἔχομε κατ' ἐπανάληψιν δημοσιεύσει. Χ. Χ. Γ., 'Ενταῦθα, Μαρίτανα, Χίον καὶ Λιζέττα Γ, 'Ενταῦθα: 'Η διεύθυνσις τῆς Gerard Philipe, ποὺ μᾶς ζητήσατε πρὸ καιροῦ, εἶνε ἡ ἑξῆς: Production Sacha Gordine, 19, Rue Spontini. Paris France. Στυλιανὸν Στάην, 'Ενταῦθα: Δημοσιεύσαμε, ὅπως θὰ εἴδατε, ἕνα σταυρόλεξό σας. Τὴν ἴδια ὅμως ἑβδομάδα δημοσιεύτηκε δικό σας σταυρόλεξο καὶ σὲ ἄλλο ἔντυπο. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀναφέρετε τὰ ὀνόματά τους δὲν μᾶς ἔκαναν ποτὲ κάτι παρόμοιο. "Αν προτιμοῦμε τὰ σταυρόλεξά τους εἶνε ἐπειδὴ μᾶς ἀπέδειξαν πὼς μποροῦμε νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στὶς ἀποστολές τους. Ἰωάννην Μαστρογιάννην, Σάμον: Μᾶς εἶνε δυστυχῶς ἀδύνατον νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε διότι ἡ διεύθυνσις ποὺ μᾶς ζητᾶτε. Θαλασσοπούλι, Θήβας: 'Η διεύθυνσις τοῦ Mickey Rooney εἶνε: United Artists Studios Corp. 1041 N. Formosa Ave, Hollywood 46, Calif. U. S. A. Τοῦ δὲ Humphrey Bogart: Benedict Canyon 2707, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Τέλος ἡ διεύθυνσις τῆς Elizabeth Taylor εἶνε: Sunset Boulebard, 8508, Hollywood Calif. U. S. A.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΑΛΙΖΕΙ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Φοβᾶται ὅμως... τὶς γυναῖκες

Κάποια μέρα τοῦ 'Ιουνίου, ὅταν θἄναι κατάλληλος ὁ καιρός, ὁ Ρὲγκ Κάβαναγκ θὰ πηδήσῃ ἀπὸ ἕνα ἀεριοπροωθούμενον ἀεροπλάνο, ποὺ θὰ πετάῃ σὲ ὕψος περίπου 14.000 μέτρων. Θὰ τραβήξῃ δὲ τὸ σκοινὶ τοῦ ἀλεξιπτώτου του μόνον ἔπειτα ἀπὸ ἐλευθέρα πτῶσι 13.000 μέτρων (γιὰ νὰ καταρρίψῃ τὸ παγκόσμιο ρεκόρ, ποὺ τὸ κρατάει ἕνα Ρῶσσος, μὲ ἐλευθέρα πτῶσι 10.200 μέτρων).

'Ο Κάβαναγκ εἶναι ἕνας χαμογελαστὸς 'Ιρλανδός, 40 ἐτῶν, ποὺ διακινδυνεύει συνεχῶς τὴ ζωή του τόσο παράτολμα, ὥστε καμμιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία δὲν θὰ δεχόταν νὰ τοῦ τὴν ἀσφαλίσῃ... "Εχει ἤδη ἀρκετὴ πείρα στὰ πηδήματα μὲ ἀλεξίπτωτο. Τ' ἄρχισε ἀπὸ παιδὶ 16 ἐτῶν, κι' ἀπὸ τότε ἔχει πηδήσει περισσότερες ἀπὸ 3.500 φορὲς μέσα σὲ 24 χρόνια. 'Αναλογεῖ δηλαδὴ ἕνα πήδημά του κάθε 2½ μέρες!

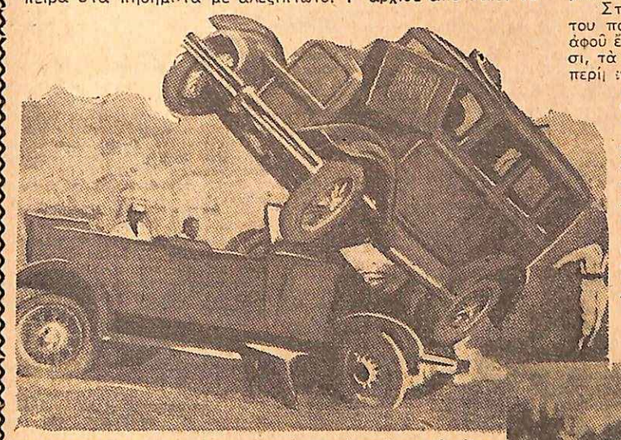

Οἱ θεαματικὲς κι' ἐπικίνδυνες συγκρούσεις αὐτοκινήτων στὰ φίλμ ἀποτελοῦν εἰδικότητα τοῦ Κάβαναγκ καὶ τῶν συναδέλφων του.

Στὴν προηγούμενη ἐπίδειξι αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ἄνοιξε τὸ ἀλεξίπτωτό του ἀφοῦ ἔπεσε ἀπὸ 10.000 μέτρα.

Χρησιμοποιεῖ πάντα τὸ ἴδιο ἀλεξίπτωτο, ποὺ εἶναι σήμερα ἡλικίας 17 ἐτῶν. Φροντίζει ὁ ἴδιος γιὰ τὶς ἐπισκευές του καὶ τὸ διπλώνει μόνος του.

Τώρα κάνει δίαιτα, γιὰ νὰ χάσῃ μερικὰ κιλὰ ποὺ κέρδισε ὅταν ἔμεινε τελευταίως στὸ νοσοκομεῖο. Τὸ πρόσθετο αὐτὸ βάρος θὰ ἐπηρέαζε σημαντικὰ τὴν ταχύτητα τῆς πτώσεώς του, ποὺ δὲν πρέπει νὰ ὑπερβῇ τὰ 400 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Βεβαιώνει ἐξ ἄλλου ὅτι ξεκαθαρίζει τὸ μυαλό του μὲ τὴ δίαιτα — πρᾶγμα πολὺ σπουδαῖο, γιατὶ πρέπει νάχῃ διαρκῶς καρφωμένα τὰ μάτια του στὸ μεγάλο ρολόϊ ποὺ θὰ φορῇ στὸ ἀριστερό του χέρι, καθὼς πέφτῃ. Τὸ πήδημά του θὰ διαρκέσῃ κάτι περισσότερο ἢ λιγώτερο ἀπὸ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀναλόγως τῶν καιρικῶν συνθηκῶν καὶ τοῦ ὕψους τοῦ ἀεροπλάνου. 'Η πραγούμενά του θὰ συνεχισθῇ, ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό, στὴ νότιο Γαλλία, πιθανώτατα δὲ θὰ κάμῃ ἐκεῖ καὶ τὸ πήδημα.

'Ολόκληρη ἡ ζωὴ τοῦ Κάβαναγκ ὑπῆρξε μιὰ συνεχὴς ἀναζήτησι τοῦ κινδύνου καὶ τῆς περιπετείας. "Εχει σπάσει ὅλα του τὰ κόκκαλα, καὶ ἰδιαιτέρως τὸ ἀριστερό του χέρι 9 φορές!

"Ηταν 12 ἐτῶν, ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὸ Τέξας — ὅπου εἶχε μεταναστεύσει ἡ οἰκογένειά του ἀπ' τὴν 'Ιρλανδία — καὶ κατατάχθηκε στὸ ἀμερικανικὸ ἐμπορικὸ ναυτικό. 'Αργότερα, καταστάλαξε στὸ Λονδῖνο, ὅπου ἔκαμε διάφορα παράξενα ἐπαγγέλματα. Μιὰ μέρα, ἔτυχε νὰ περιφερεθῇ σ' ἕνα ἀγῶνα αὐτοκινήτων. "Ενας ἀπ' τοὺς σωφέρ ποὺ συμμετεῖχαν σ' αὐτὸν σκοτώθηκε, κι' ὁ Κάβαναγκ ζήτησε καὶ πῆρε τὴ θέσι του. 'Εγκαινίασε τότε τὴν καινούργια «δουλειά» του μὲ μιὰ ἐπικίνδυνη ἐπίδειξι: ρίχνοντας ὁλοταχῶς τ' αὐτοκίνητό του πάνω σ' ἕνα τοῖχο. Οἱ θεατοὶ ἐνθουσιάσθηκαν μ' αὐτὴ τὴν ἀτραξιὸν καὶ τὴ ζητοῦσαν ἀπὸ τότε τακτικά.

'Αργότερα ὁ Κάβαναγκ ἐπεδίωξε καὶ κέρδισε τὸ εὐρωπαϊκὸ πρωτάθλημα ταχύτητος αὐτοκινήτων.

Συγχρόνως, ἐξασκήθηκε στὸ νὰ πηδᾶῃ δίχως ἀλεξίπτωτο ἀπ' τὸ φτερὸ ἑνὸς ἀεροπλάνου πάνω σ' ἕνα ἄλλο, ψηλὰ στὸν ἀέρα. Τελειοποιῶντας μάλιστα αὐτὴ τὴν ἐπίδειξί του, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ προχωρῇ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπ' τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη ἑνὸς σχηματισμοῦ ἀπὸ 12 ἀεροπλάνα!

Κατόπιν δέχθηκε μιὰ πρότασι τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ ν' ἀντικαθιστᾶ τοὺς ἀστέρες σὲ σκηνὲς τῶν φίλμ ποὺ παρίσταναν συγκρούσεις αὐτοκινήτων ἢ ἀεροπλάνων. "Ετσι, ἀνέλαβε συγκρούσεις αὐτοκινήτων μὲ 100 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, πηδήματα ἀπὸ ἀεροπλάνα σ' αὐτοκίνητα καὶ συγκρούσεις ἀεροπλάνων στὸν ἀέρα.

Στὸ φίλμ «Νυκτερινὴ Πτῆσις» ἔπρεπε νὰ ρίξῃ τὸ ἀεροπλάνο του πάνω σ' ἕνα ἄλλο καὶ νὰ πηδήσῃ μὲ ἀλεξίπτωτο μόνον ἀφοῦ ἔπιαναν φωτιὰ καὶ τὰ δυό. "Επειτα ὅμως ἀπ' τὴ σύγκρουσι, τὰ ἀεροπλάνα ἄρχισαν νὰ πέφτουν χωρὶς ν' ἀνάψουν, ὅπως περίμεναν. Τέλος, ὁ Κάβαναγκ πέταξε ἕνα ἀναμμένο σπίρτο μέσα στὸ σπασμένο ρεζερβουὰρ τῆς βενζίνης καὶ πήδησε στὸ κενό. "Αν ἀργοῦσε ἀκόμη λίγες στιγμὲς μόνο, θἄταν χαμένος...

Τὸ 1930, ὠργάνωσε τοὺς συναδέλφους του τοῦ Χόλλυγουντ στὴν «'Ομάδα κινηματογραφικῶν συγκρούσεων», ποὺ ὑπάρχει ἀκόμη. 'Η ὀργάνωσις αὐτὴ ἀνέλαβε νά... προμηθεύῃ συγκρούσεις στὰ στούντιο, κατὰ παραγγελίαν, καὶ νὰ ἐπιτυγχάνῃ καλλίτερη πληρωμὴ γιὰ τὰ μέλη της.

Γιὰ ν' ἀποδείξῃ στὸ κοινὸν ὅτι οἱ συγκρούσεις τῶν φίλμ δὲν ἦσαν ψεύτικες, ὁ Κάβαναγκ ἔκανε ὁ ἴδιος μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐπιδείξεις, γυρίζοντας διάφορα μέρη τῆς 'Αμερικῆς. Τὸ 1933, πῆγε στὴν Κίνα, γιὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Γιαπωνέζους. Στὸν ἱσπανικὸ ἐμφύλιο πόλεμο, ἔλαβε μέρος ὡς ἐθελοντὴς ἐναντίον τοῦ Φράνκο. "Επαθε τότε σοβαρὰ ἐγκαύματα, σὲ μιὰ κατάρριψι τοῦ ἀεροπλάνου του, καὶ χρειάσθηκε νὰ τοῦ φτιάσουν ἕνα καινούργιο πρόσωπο οἱ πλαστικοὶ χειρουργοί.

"Επειτα ἔφυγε γιὰ τὴν 'Αγγλία, ὅπου ἔλαβε μέρος σὲ ἐπικίνδυνες σκηνὲς διαφόρων φίλμ. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, ἔρριξε μιὰ μοτοσυκλέτα πάνω σ' ἕνα τοῖχο μὲ ταχύτητα 105 χιλιομέτρων.

"Εχει ἐπίσης εἰδικότητα στὸ νὰ πηδᾶῃ μ' αὐτοκίνητο μέσα ἀπὸ ἕνα στεφάνι φωτιᾶς, ἢ πάνω ἀπὸ 7 ἀνθρώπους ξαπλωμένους χάμω στὴ σειρά. 'Ενῶ ἐκτελοῦσε αὐτὴ τὴν τελευταία ἄσκησι, τὸ 1948, ἔπαθε ἕνα δυστύχημα. Ἔσπασε ὅλα τὰ δεξιὰ πλευρά του καὶ θρυμμάτισε τὸ ἀριστερό του χέρι.

Τὸ κόκκαλο τοῦ μπράτσου του εἶχε σπάσει σὲ 100 μερίδες περίπου, καὶ χρειάστηκε νὰ μείνῃ ἕνα χρόνο στὸ νοσοκομεῖο καὶ νὰ ὑποβληθῇ σὲ ἐγχειρήσεις ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστες καὶ σὲ μεταμοσχεύσεις δέρματος ἀπ' τὸ πόδι του, γιὰ νὰ ξαναποκτήσῃ σιγὰ - σιγὰ τὴ χρῆσι τοῦ χεριοῦ του.

Εἶναι σήμερα 'Αργεντινὸς ὑπήκοος. "Εχει μείνει ἀνύπαντρος, καὶ δὲν σκοπεύει ποτὲ νὰ παντρευτῇ, γιατὶ — ὅπως λέει — μιὰ σύζυγος εἶναι πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπὸ ἕνα πήδημα μὲ ἀλεξίπτωτο!

Τὸ πέρασμα μέσα ἀπὸ ἕνα φλεγόμενο στεφάνι παρουσιάζει ὄχι μικροὺς κινδύνους κι' ἀπαιτεῖ μεγάλη ἀκρίβεια, ψυχραιμία κι' αὐτοκυριαρχία.

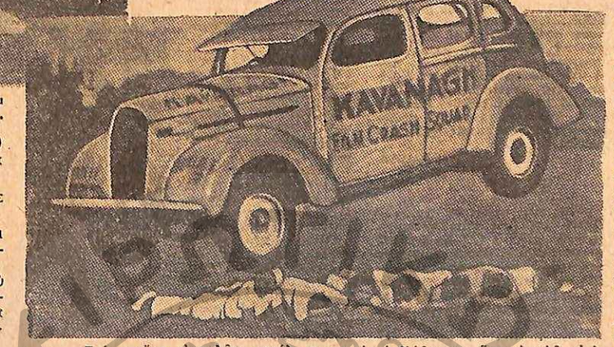

Πρέπει νάχῃ, ἀσφαλῶς μεγάλη ψυχραιμία ὁ Κάβαναγκ, ὅταν ἐκτελῇ αὐτὸ τὸ «πήδημα» μὲ αὐτοκίνητο πάνω ἀπὸ 9 κορίτσια ξαπλωμένα καταγῆς. Μὰ καὶ τὰ κορίτσια — ἴδιως τὸ τελευταῖο — πρέπει νάχουν γερὰ νεῦρα...

Η θέση της Γυναίκας

Κουβεντούλες

«Είμαι δεκάξη χρόνων κοπέλλα και μη φαντασθήτε πώς σάς γραφω γιά νά σάς έξιστορήσω μιά έρωτική περιπέτεια, γιατί ώς τά τώρα δέν αίσθάνθηκα άκόμα τίποτα πού νά μέ κάνη νά προσέξω τ' άγορια πού βλέπω τριγύρω μου. Πολύ μικρούλα έχασα τόν πατέρα μου κι' άπό τότε άφοσιώθηκα στή μητέρα μου, μά αύτή δέν μ' άγαπάει. Όλη της ή άγάπη είνε γιά τό άδελφάκι μου καί τή μεγάλη μου άδελφή. Έμένα δέ μέ λογαριάζει διόλου καί μέ θυσιάζει πάντα γιά τούς άλλους. Ξέρω πώς δέν μπορείτε νά μού δώσετε καμμιά συμβουλή γιά νά μ' άγαπήση ή μητέρα μου, άλλά έκείνο πού θάθελα άπό σάς είνε νά γράψετε στή στήλη σας πόσο άσχημα κάνουν οί μητέρες νά ξεχωρίζουν τά παιδιά τους. Δηλητηριάζουν έτσι τά καλύτερά τους χρόνια καί τό δηλητήριο αύτό έχει έπίδρασι σ' όλη τους τή ζωή».

Είμαι βεβαία μικρούλα μου, πώς αύτό τό γράμμα γράφτηκε σέ μιά στιγμή άπελπισίας καί άγανακτήσεως. Στά δεκαέξη του χρόνια είνε άκόμη κανείς παιδί καί τά παιδιά άδικούν πολλές φορές τούς μεγάλους. Μία κατσάδα, μία άπαγόρευσις καί ή παιδική καρδούλα πληγώνεται, τήν πνίγει τό παράπονο, αίσθάνεται τόν έαυτό της έγκαταλελειμένη. Δέν μπορώ ποτέ νά παραδεχτώ πώς μιά μητέρα μπορεί νά μήν άγαπά τό ίδιο όλα της τά παιδιά. Ώστόσο γιά νά σάς εύχαριστήσω κάνω έκκλησι σέ όλες τίς μητέρες, σέ όλους τούς γονείς καί τούς συνιστώ νά διαβάσουν τό παράπονό σας γιά νά προσέχουν νά μή δείχνουν ποτέ προτιμήσεις άνάμεσα στά παιδιά τους, δίνοντας έτσι άφορμή νά δημιουργήται στίς παιδικές ψυχούλες ή έντύπωσις πώς δέν τ' άγαπούν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ή Μόδα

Ή μόδα τών κομμένων μαλλιών συνεχίζεται καί όσο πάει γενικεύεται. Κοντά μαλλιά δέν έχουν πιά μόνο οί γυναίκες μέ κάπως άρρενωπή έμφάνισι, άλλά καί έκείνες πού έχουν όλη τή χάρι καί τήν κομψότητα πού χαρακτηρίζει τό γυναικείο φύλο. Καί ξέρετε ποιό έγκειται τό μυστικό; Στό ότι τά κοντά μαλλιά κάνουν τίς γυναίκες νά φαίνωνται πιό νέες καί φυσικά νά μή θέλουν νά τά έγκαταλείψουν.

Οί καπελλούδες έκαμαν ό,τι μπόρεσαν γιά νά ξαναφέρουν στή μόδα τό μακρυά μαλλιά, άλλά ήλθαν σέ διάστασι μέ τίς ραφτρες πού ύπερασπίσαν τά κομμένα μαλλιά, γιατί αύτό τίς βοηθούσε νά κάμουν έπίδειξι τών άνοιξιάτικων παλτών καί ταγιέρ. Έτσι άφού ραφτρες καί κομμωταί βρέθηκαν σύμφωνοι, οί καπελλούδες θυσιάστηκαν.

Γιά νά μή παραδώσουν ώστόσο τά όπλα έψαξαν καί βρήκαν καινούργια σχέδια καπέλλων πού νά έναρμονίζωνται μέ τά κοντά μαλλιά. Στρογγυλές καλότες, μικρούς τεπέδες, είδος εμπονέ», μικρά μπετόν καί κανοτιέ έπίσης μικρά.

Τά ύλικά πού χρησιμοποιούνται είνε πολύ λεπτά καστόρια, φάβες, δέρματα φειδιών, σαύρας, μεταξωτά διάφορα καί μουσλίνες. Τά χρώματα τών καπέλλων είνε άνοιχτά καί γιά τίς πολύ νέες φανταχτερά, τά γαρνιρίσματα, φτερά καί κορδέλλες διόλου δέ λουλούδια.

Καί μία λεπτομέρεια: Γενικώς όλα τά καπέλλα δέν θά φοριούνται πιά στραβά, άλλά ίσια μέ μιά έλαφρά κλίσι πρός τά έμπρός ή πρός τά πίσω.

Κάποτε είνε φοβαρισμένα μέ χρώμα πού άποτελεί χτυπητή άντίθεσι καί έχουν τεπέ μικρο μόνο έμπρός πού σκιάζει τά μάτια, ένώ τό πίσω μέρος είνε άπλή καλότα πού έφαρμόζει πάνω στά κοντά μαλλιά.

Μερικές τόκες έχουν φόρμες στρογγυλές ή καρρέ καί γαρνίρονται μόνο μέ μιά πλατειά κορδέλλα γκρο-γκραίν, φάγι ή ταφτά.

Θά θριαμβεύσουν οί φηλές φάβες : Μπακού, Μπεγκάλ, Συζάλ, πάϊγ ντ' Ίταλί, Πικό καί μερικά καινούργια ύλικά, όπως λ. χ. ή λαίζα - άλπαγκά, ή λαίζα - σαντούν πού θ' άντικαταστήσουν τό παγιασόν.

Είπαμε πάρα πάνω ότι δέν χρησιμοποιούνται πιά τά λουλούδια γιά γαρνιρίσματα, τά μεταχειρίζονται όμως κάποτε γιά νά σχηματίσουν ολόκληρους τεπέδες.

Τόκες, κανοτιέ ταμπουρέ γίνονται άπό τριανταφύλλα, πασχαλιές, μαργαρίτες ή άπό ώραία κλασσικά φύλλα γυαλιστά πού πολλές φορές δέν έχουν τά χρώματα τών φύλλων.

Οί φόρμες τών «κινητών αύτών περιβολιών» άκολουθούν κι' αύτές τήν κεντρική γραμμή τής μόδας, δηλαδή φοριούνται μέ κλίσι πρός τά έμπρός σάν τά άλλα καπέλλα ή άφίνουν νά φαίνωνται μπροστά οί ρίζες τών μαλλιών.

Καί γιά νά φτάσωμε στίς βραδυνές έμφανίσεις πού δέν συνοδεύονται ποτέ μέ καπέλλο, άς σπεύσωμε νά ποϋμε ότι άν έλευθερωμαστε άπό τό καπέλλο δέν μπορούμε νά γλυτώσουμε καί άπό τόν κομμωτή. Αύτός είνε άπαραίτητος γιά νά δώση στά κοντά μαλλιά μας τή γυναικεία χάρι.

Είτε μέ έλαφρά κύματα πολύ άπαλά είτε όλοίσια, τά κοντά μαλλιά έχουν άνάγκη άπό μεγάλη περιποίησι καί άπό είδικό τεχνίτη πού θά καταλάβη άμέσως ποιό «φορμάρισμα» θά τούς δώση γιά νά έναρμονίζωνται μέ τόν κάθε τύπο, τό κάθε σχήμα κεφαλιού, τόν κάθε λαιμό.

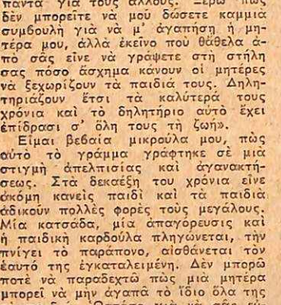

Ε π ά ν ω : Μικρό κανοτιέ φορεμένο πρός τά πίσω άπό Μπακού μαρίν μέ άκόμα άπό πικέ πίσω. Κ ά τ ω : Κανοτιέ άπό άσπρο Μπακού μέ δυό λουλούδια άπό φάβα.

— Τά ρεβέρ τών ταγιέρ είνε μικρα καί οί φούστες πλισέ ή πολύ κλός.

— Τά βραδυνά πλησιάζουν τά κρινολίνα γιατί έχουν πολύ πλατειές φούστες καί μέση έξαιρετικα λεπτή μ' ένα πολύ μικρο κορσαζ πού στέκεται χωρίς μπρετέλες.

— Θά ίδούμε πολλές τουνίκ σέ άπογευματινά φορέματα, τουνίκ πού μοιάζουν σε μεγάλα πανώ πού είνε άνοιχτά έμπρός άφήνοντας νά φαίνεται όλόκληρη ή φούστα τού φορέματος.

— Θά φορεθοϋν πολύ καί τά μεγάλα άσπιτσάμενα» πού φτάνουν πίσω ώς τή μέση τής πλάτης κι' άπό καί καλά κάτω άρχίζει ένα πλισέ μπλουζάκι πού συνεχίζεται καί σε όλη τή φούστα.

— Γενικώς συνηθίζονται πολύ τά πλισέ, όχι μόνο σέ φούστες, άλλά καί σέ όλόκληρα φορέματα.

—Είνε άκόμα τής μόδας οί ταφτάδες σέ χρώμα πράσινο, μπλέ, μωβ, έλιοτρόπι, ροζ μέ μικροσκοπικές άσπρες βούλες.

— Τά χρώματα όμως τών διαφόρων ύφασμάτων είνε πολύ σκοτεινά : πράσινα, μώβ, μπλέ, μαρόν καί συγχρόνως πολύ φωτεινά, φτάνοντας στά πιό χτυπητά, καναρινί, τουρκουάζ, σεριζ βερυκοκί, πορτοκαλλί.

Τά ὅμορφα ἀσπρόρρουχα

Κρεπ - ντέ - σίν, κρεπ - σατέν, μουσλίνες, δαντέλλες «ένκρουστασιόν», νά τί χρησιμοποιοϋμε γιά τ' άσπρόρρουχά μας πού δέν δικαιολογοϋν ποτέ σχεδόν τήν όνομασία τους, γιατί σπανίως είνε λευκά. Τό συνηθέστερο χρώμα είνε τό ροζ καί σε δεύτερη μοίρα έρχονται τό κίτρινο, τό σιέλ καί τό σωμόν.

Οί κομπινεζόν έχουν όλο τό στήθος καμωμένο μέ δαντέλλα πού έφαρμόζεται πάνω στό ύφασμα σέ φεστόνι ή μέ τή βελονιά πού λέγεται «Βελονιά γαλλική» ή σχηματίζουν ένα είδος σουτιέν άπό ύφασμα σέ διαφορετικό χρώμα ή άπό διπλό τούλι.

Τό κάτω μέρος τών κομπινεζόν είνε άρκετά πλατύ άάν φόρμ», ένώ ό μπούστος είνε έφαρμοστός. Κάτω στή φούστα έχει ένίοτε βολάν.

Άλλα άσπρόρρουχα είνε τά νυχτικά πού γίνονται σέ στύλ ελληνικού χιτώνος μέ όλο τό έπάνω μέρος άπό «βαλανσιένα» δαντέλλες καί λεπτή ζώνη στή μέση. Τά νυχτικά γίνονται μακρυά ώς τό έδαφος καί γιά νά είνε ώραία πρέπει νά μήν λυπηθοϋμε τό ύφασμα καί νά τό χρησιμοποιήσωμε σέ άφθονία.

Μερικά νυχτικά είνε τόσο πλούσια, τόσο «γαμπλιέ» πού μοιάζουν μέ βραδυνές τουαλέττες.

Γιά νά εἶσθε «chic»

Άν έχετε μιά μαύρη τουαλέττα, φροντίσετε νά βρήτε ένα άσπρο τριανταφυλλο άληθινό ή ψεύτικο καί κορφώστε το άκριβώς στό χώρισμα τού στήθους γιά νά το κρύψετε διακριτικά... ένώ συγχρόνως θά κάνετε όλων τά βλέμματα νά καρφώνωνται σ' αύτό το σημείο!

— Μοναδικό στολίδι τού λαιμού είνε μια σειρά άπό μαργαριτάρια άληθινά ή τούλάχιστον τέκλα ροζέ.

— Τό ίσιο παλτό άπό κρέπ πολύ «σουπλ» ύφασμα πού χρησιμοποιείται γιά τό αύτοκίνητο είνε ή τελευταία λέξις τής μόδας.

— Τά μακρυά ώς τούς άγκώνες γάντια άπό σατέν θά άποτελοϋν τό συμπλήρωμα τής βραδυνής τουαλέττας.

— Άν έχετε μία κόκκινη φούστα σκωτσέζικη άπό λαινάζ μπορείτε νά τήν φορήτε μέ μούρο κορσάζ καί θά έχετε ένα ώραίο σύνολο.

— Τά ράμπ σεμιζιέ άπό «ρατζιμέρ» μέ κουφόπιετα έμπρός καί πίσω μπορούν νά φορεθοϋν καί τήν ώρα τού κοκτέιλ.

Κλὲς ἀπὸ ἄσπρο γκρογκραὶν μὲ μαύρο βελοῦτο - ὁράχη.

Ἡ συζυγικὴ ζωὴ

Άν είστε καλή σύζυγος έχετε ύπ' όψι σας αύτά τά μικροπράγματα πού όσο καί άν φαίνονται έπουσιώδη, παίζουν ώστόσο μεγάλο ρόλο :

Προσέχετε νά είνε έτοιμο το φαγητό όταν γυρίζη ό άντρας σας κουρασμένος άπό τή δουλειά του.

— Μή τόν κουράζετε μέ περιττές συζητήσεις.

— Μή τού ζητάτε χρήματα όταν σάς λέει ότι δέν έχει.

— Μήν έπιμένετε νά σάς πάη στόν κινηματογράφο τό βράδυ άν καταλάβετε ότι είνε κουρασμένος.

— Μήν άνοίγετε τό ραδιόφωνο άν δήτε ότι θέλει νά μιλήση μαζί σας ή έχει νά έργασθή.

—Μή μιλάτε ποτέ γιά τά έλαττώματά του μπροστά σέ άλλους, έστω καί άν αύτοί είνε φίλοι του.

— Μή παρουσιάζεστε ποτέ άτημέλητη μέ τή δικαιολογία ότι είχατε δουλειές.

— Μήν παραμελήτε νά έπιθεωρήτε τακτικά τά κοστούμια του τίς γραβάτες του.

— Μήν ξεχνάτε ποτέ νά τόν ρωτάτε άν έπιθύμησε κανένα φαγητό γιά νά τού τό μαγειρέψετε.

— Μήν τόν έμποδίσετε νά καπνίζη, νά πίνη μπροστά στούς φίλους του, έστω καί άν τό κάνετε γιά τήν ύγεία του.

— Μήν παρουσιάζεστε ποτέ ένα πρόσωπο σκυθρωπό, γιατί άπό σάς περιμένει ό άντρας σας νά βρή λίγη χαρά καί ξεκούρασι.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ά φ ρ ο δ ί τ η ν τ ή ς Μ ή λ ο υ : Γιά ν' άποκτήσετε τίς γραμμές πού ποθείτε σάς συνιστώ μασσάζ μέ είδικό έξάρτημα άπό λάστιχο. Στοιχίζει 130.000 καί πωλείται σέ όλα τά μυροπωλεία καί φαρμακεία.

Μ ι κ ρ ὴ φ ι λ ά ρ ε σ κ η : Προτιμήσατε τό ρετσινόλαδο, άλλά μέ προσοχή νά μήν είσχωρή στά μάτια. Δέν είνε καλό τό μίγμα πού χησιμοποιείτε γιά τό πρόσωπό σας. Πάρετε ένα άμερικάνικο Κολκρέμ. Τό Πετρόλ Καννά δέν κάνει τίποτε άν δέν κάψετε προηγουμένως όλες τίς ψαλίδες.

Φ ί λ η ν Κ ι ν η μ α τ ο γ ρ α φ ι κ ο ῦ Ἀ σ τ έ ρ ο ς : Νά τόν περιφρονήσετε, τίποτε άλλο. Αύτό έπιβάλλει ή άξιοπρέπειά σας.

Λ α τ ρ ε μ έ ν η Μ ι κ ρ ο ύ λ α : Άγορώ τήν συνταγή πού μού ζητάτε. Γράψετε σ' αύτόν πού τήν είχε ύποδείξει.

Ρ ί τ σ α ν, ένταύθα : Εύχαρίστως σάς στέλνω τή συνταγή πού μού ζητήσατε : Γάλα άμυγδάλων 200 γρ. Βάμμα βενζόης 5 γρ.

Α. Β. Γ. : Μού είνε λιγάκι δύσκολο νά σάς δεχθώ, γιατί είμαι πολύ άπασχολημένη. Άλλως τε αύτό πού θά σάς έλεγα σάς το γράφω : Μή δίνετε μεγαλείτερη σημασία σέ μιά τυχαία συνάντησι καί βγάλτε άπό τή σκέψι σας τό πρόσωπο πού άσφαλώς ξέχασε αύτή τή συνάντησι, άφού δέν έδωσε σημεία ζωής.

Θ. Τ. : Εύχαριστώ πολύ γιά τά καλά σας λόγια.

Γ. Θ. Α. : Δυστυχώς άγνοώ τή διεύθυνσι πού μού ζητάτε, άλλά νοθ ότι δέν χρειάζεται διεύθυνσις μίζω ένα τόσο γνωστό όνομα. Διευθύνετε τό γράμμα σας στό White House. New York, U. S. A.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τὸ ζεῦγος Μπόγκαρτ - Μπάκωλ καὶ ὁ γυιός τους

Μ έχρι τόν Αύγουστο του 1948 τίποτα δέν ταραξε την ήσυχία καί τή μακαριότητα δύο γνωστών καί δημοφιλών άστέρων τής κινηματογραφουπολεως : του Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ καί τής γυναίκας του Λώριν Μπάκωλ. Ζούσαν άγαπημένοι, ένδιαφερόταν καί φρόντιζε ό ένας γιά τόν άλλο — γάμος άπό άμοιβαίο κεραυνοβόλο έρωτα, βλέπετε — καί, παρ' όλο πού είχαν περάσει μόλις τέσσερα χρόνια άπό τό γαμο τους, ό Μπόγκυ δέν παρέλειπε νά στενοχωρή άπό καιρό σέ καιρό τό τρυφερό του ήμισυ μέ τίς ξαφνικές μεταμεσονύχτιες έξόδους του. Πού πήγαινε, πώς περνοϋσε τόν καιρό του μόνος, άφού ή γυναίκα του ήταν σ' ένδιαφέρουσα κατάστασι καί δέν μποροϋσε φυσικά νά τόν συνοδεύση; Ό Μπόγκυ περνοϋσε τίς βραδυές του στά νυχτερινά κέντρα, έκεί πού μεγάλωσε καί γνώρισε τή ζωή άπό κάθε της πλευρά.

— Ποτέ δέν θύμωνα σοβαρά μέ τό Μπόγκυ, λέει σήμερα γελώντας ή Λώριν, όταν κάπου - κάπου μ' έφηνε μόνη γιά νά πάη νά διασκεδάση. Ήξερα ότι μέ άγαποϋσε καί ούτε γιά μιά στιγμή δέν μού πέρασε ή ίδέα ότι έκεί πού πήγαινε θά μποροϋσε νά συνδεθή μ' άλλες γυναίκες. Ήμουνα καί είμαι τόσο σίγουρη γι' αύτόν. Όλ' αύτά, όμως, πέρασαν τώρα. Τώρα έχουμε τό γυιό μας, τό Στέφεν, πού άπασχολεί τόσο πολύ τόν πατέρα του, ώστε ποτέ δέν φεύγει μόνος του γιά νά πάη νά περάση τή βραδυά του σέ κέντρο.

Πράγματι, άπό τίς 17 Αύγούστου τοϋ 1948, πού ήλθε στόν κόσμο ό γυιός τους, ή ζωή τοϋ ζεύγους άλλαξε, πρό πάντων γιά τόν Μπόγκυ. Γι' αύτό τό ζανθό, στρουμπουλό καί χαριτωμένο άγοράκι ό Μπόγκυ τρέφει μιάν άπέραντη στοργή. Πολλές φορές τήν ήμέρα τό παίρνει στά χέρια του, τό σηκώνει ψηλά μέ μάτια που λάμπουν άπό λατρεία καί σάν νά μιλάη σέ πλήθος κόσμου πού τόν κυττάζει, φωνάζει χαρούμενα:

— Τό βλέπετε αύτό το παιδάκι; Είναι ό γυιός μου, ό Μπόγκαρτ ύπ' άριθμόν δύο!

— Μά, Μπόγκυ, χρυσέ μου, έπεμβαίνει ή Λώριν, άφησε ήσυχο τό παιδί. Άφοϋ δέν είναι κανείς έδώ σέ ποιόν τό λές ότι είναι γυιός σου; Μήπως σέ μένα; Μά έγώ τό ξέρω άφοϋ... έγώ τό έφερα στόν κόσμο!

— Δέν έχει σημασία πώς δέν είναι κανείς, άπαντάει σοβαρά ό Μπόγκυ. Θά τό λέω γιά νά τό παίρνη ό άνεμος καί νά τό μεταφέρη στά πέρατα τοϋ κόσμου! Θέλω νά τό μάθη όλος ό κόσμος ότι έχω γυιό, ότι γεννήθηκε ό Μπόγκαρτ ύπ' άριθ. δύο πού θά διαδεχτή μιά μέρα στήν όθόνη τόν ύπ' άριθ. ένα, έμένα δηλαδή!

Πρίν λίγες μέρες, συναντήσαμε τό Μπόγκυ σ' ένα γραφείο τών στούντιο τής Γουόρνερ Μπρός. Φυσικά έπιχειρήσαμε νά τοϋ πάρουμε συνέντευξι, άλλά δέν τό καταφέραμε. Τό στόμα τοϋ δημοφιλούς στάρ έμενε κλειδωμένο ή άπαντοϋσε μέ μονοσύλλαβα. Όταν όμως φέραμε τή συζήτησι στό γυιό του Στέφεν, τότε ό Μπόγκυ παρασύρθηκε άπό άκατάσχετη φλυαρία:

— Πρέπει νά τόν δήτε καί νά τόν φωτογραφίσετε τό Στέφεν, μάς είπε γεμάτος περηφάνεια, γιά νά διαπιστώσετε κι' έσείς τί γυιό έχω. Φαντασθήτε ότι, ένώ είναι μόλις 20 μηνών, έχει δύναμι παιδιοϋ 4 έτών καί άπό τώρα κιόλας πσίζει μέ όπλα καί σπαθιά!

—Ποιό είναι το πιό ένδιαφέρον πρόσωπο μέσα στό σπίτι σας, κύριε Μπόγκαρτ ή γυναίκα σας ή ό γυιός σας;

—Ό γυιός μου, φυσικά, άπαντάει θριαμβευτικά ό Μπόγκυ. Κάθε τί που θά συμβή στο σπίτι μου θα έξαρτηθή άπό τήν έπιθυμία τοϋ γυιοϋ μου. Γιά νά πάρετε μιά μικρή ίδέα άρκεί νά σάς πώ ότι, όταν πρίν λίγο καιρό, έδιναν ένα πάρτυ σπίτι μου, οί φωνές καί τά γέλια τών προσκεκλημένων ξύπνησαν άπότομα τό Στέφεν πού έβαλε τά κλάμματα! Κάθε άλλος οίκοδεσπότης στή θέσι μου θά φρόντιζε νά καθησυχάση τό γυιό του γιά νά μή δυσαρεστήση τούς προσκεκλημένους του. Έγώ όμως έκανα τό άντίθετο: έδιωξα τούς καλεσμένους μου μιά ώρα γρηγορώτερα γιά νά καθησυχάσω τό Στέφεν. Πραγματικά μόλις έφυγαν, ό Στέφεν ξανακοιμήθηκε!

Ό Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ δέν έχει άποφασίσει άκόμη γιά τό μέλλον τοϋ γυιοϋ του. Άλλωστε είναι καί πολύ νωρίς, άφοϋ τό παιδάκι δέν είνε κάν δύο έτών. Έκείνο όμως πού μάς άποκάλυψε ήταν ή άφάνταστη περηφάνειά του γιά τίς έπιτυχημένες φωτογραφίες τοϋ γυιοϋ του.

—Έχει μεγάλη φωτογένεια ό Στέφεν, κατέληξε ό Μπόγκαρτ. Αύτό είναι ένα πολύ καλό σημάδι άν τελικά γίνη ήθοποιός. Έγώ θέλω ν' άκολουθήση τά ίχνη μου. Θά τό θελήση όμως ή μητέρα του; Θά τό θελήση άραγε κι' ό ίδιος όταν μεγαλώση; Θά δοϋμε.

Ή κυρία Μπόγκαρτ είναι πιό θετική στό σημείο αύτό άπό τόν άντρα της:

—Άπό τόν ένθουσιασμό του που άπόχτησε γυιό, ό Μπόγκυ, διηγείται ή Λώριν, πολλές φορές λέει πράγματα που δέν έχουν καμμιά λογική βάσι. Είναι δυνατόν νά σκεφτοϋμε άπό τώρα τί θά γίνη ό Στέφεν άμα μεγαλώση; Δέν πρέπει όμως νά τόν παρεξηγούμε γιατί σάν ποτέρας ένός μονάκριβου γυιοϋ σκέπτεται πολλές φορές άσυλλόγιστα. Κι' όχι μόνο σκέπτεται, άλλά καί ένεργεί άπερίσκεπτα. Δέν πάει πολύς καιρός που ένα βράδυ τά έκανε θάλασσα σ' ένα νυχτερινό κέντρο τής Ν. Ύόρκης. Έδειρε κόσμο κι' έσπασε γυαλικά μέ τήν ψυχή του. Καί ξέρετε γιατί; Γιατί κάποια θερμή θαυμάστρια του τόλμησε νά τοϋ πάρη διά της βίας ένα άρκουδάκι που μόλις τό είχε άγοράσει ό Μπόγκυ γιά τό γυιό του!

Ή άμοιβαία άγάπη καί στοργή που ένωνε άνέκαθεν τό ζεύγος Μπόγκαρτ - Μπάκωλ μεγάλωσε άπό τότε που γεννήθηκε ό μικρός Στέφεν. Καί οί δυό εύτυχείς γονείς τόν κυττάζουν στά μάτια καί τόν περιποιούνται όσο κανείς δέν μπορεί νά φαντασθή. Ό Μπόγκυ είναι ίκανός νά άναστατώση τό Χόλλυγουντ, τό Λός Άντζελες καί τή Ν. Ύόρκη άκόμη, γιά νά ίκανοποιήση μιά έπιθυμία ή ένα καπρίτσιο τοϋ γυιοϋ του. Όλα τά παιδάκια τών πλουσίων οίκογενειών έχουν στή διάθεσί τους ένα δωμάτιο βαμμένο καί έπιπλωμένο ροζ ή θαλασσί. Τό παιδί τοϋ Μπόγκαρτ έχει στή διάθεσί του ένα όλόκληρο διαμερισματάκι!

—Ένα παιδί τό έχουμε, ένα γυιό, συνηθίζει νά λέη συχνά ό Μπόγκυ. Όσα κι' άν ξοδεύουμε γι' αύτό, πάλι λίγα θά είναι. Έγώ, ή γυναίκα μου καί ό γυιός μου άποτελοϋμε μιάν εύτυχισμένη οίκογένεια, ένα ένιαίο καί άδιαίρετο τρίο που τίποτα στόν κόσμο δέν είναι ίκανό νά τό ξωρίση!

Είναι ίσως άπ' τά μοναδικά ζευγάρια που ή ένωσί τους κράτησε τόσο πολύ καί που ή άγάπη δέν έχει ξεστίσει άκόμα καί στούς δυό. Τό Χόλλυγουντ καθημερινά δίνει πολλά παραδείγματα άταίριαστων γάμων άλλά δίνει καί κάποτε πρότυπα ένώσεων που τά ζηλεύει κανείς καί έκφράζει τό θαυμασμά του. Άλλά μπορεί κανείς νά είναι βέβαιος άν αύτός ό δεσμός θά διαρκέση πολύ ή λίγο; Όλα στό Χόλλυγουντ έχουν τόση άστάθεια! Ο. ΠΕΝΝΥ

Ὁ Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ μὲ τὴν Λόριν Μπάκωλ καὶ τὸ γυιό τους σὲ μιὰ φωτογραφία ποὺ δίνει μιὰ ἰδέα τῆς εὐτυχίας τους.

ΑΡΧΕΙΟ ΜΝΗΜΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΑΡΑΤΖΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ
τοῦ ταμπάκου

'Αντὶ τοῦ γαϊδάρου ὁ... Μέγας Φρειδερῖκος

Ἔχουν περάσει μόνον 100 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε ἡ μεγάλη κατανάλωσις τσιγάρων καὶ πούρων ἀπ' τοὺς καπνιστάς. Προηγουμένως, κι' ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες, κρατοῦσε τὰ πρωτεῖα ὁ ταμπάκος, καὶ μάλιστα μὲ συντριπτικὴ ὑπεροχή. Εὐγενεῖς καὶ πληβεῖοι εἶχαν πάντα μαζί τους τὴν ταμπακιέρα τους, γιὰ νὰ παίρνουν κάθε τόσο μιὰ πρέζα, νὰ τὴ φέρνουν στὰ ρουθούνια τους καὶ νὰ τὴ ρουφοῦν ἀπολαυστικά.

Εἶχε ὡστόσο καὶ τοὺς ἀντιπάλους του ὁ ταμπάκος. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΔ', ποὺ δὲν κατόρθωσε ὡστόσο νὰ περιορίσῃ τὴ χρῆσι του ἀπ' τοὺς αὐλικούς του καὶ τὶς κυρίες τῆς τιμῆς. Ὁ γιατρός του Φαγκὸν θεώρησε ὑποχρέωσί του νὰ τὸν βοηθήσῃ σ' αὐτὴ τὴν προσπάθειά του. Μιὰ μέρα λοιπόν, ἀγόρευε σφοδρότατα ἐναντίον τοῦ ταμπάκου. Κάποια στιγμή, σταμάτησε γιὰ λίγο, ἔβγαλε... τὴν ταμπακιέρα του, ρούφηξε μιὰ πρέζα καὶ συνέχισε ὕστερα τὰ ἐπιχειρήματά του μὲ καινούργιο ζῆλο!

Ἡ συνήθεια τοῦ ταμπάκου εἰσήχθη στὴν Ἀγγλία τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Καρόλου Β'. Στὴν ἀρχή, ἄργησε νὰ διαδοθῇ. Ἀλλά, στὰ χρόνια τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου, εἶχε γίνει πιὰ τῆς μόδας στὶς ἀνώτερες κοινωνικὲς τάξεις. Οἱ κομψοὶ εὐγενεῖς κρατοῦσαν μπαστούνια μὲ κούφιες λαβές, ποὺ ἐκτελοῦσαν χρέη ταμπακιέρας. Στὸν περίπατό τους λοιπόν, τὰ πλησίαζαν κάθε τόσο στὴ μύτη τους καὶ ρουφουσαν ἀπ' τὶς μικρὲς τρύπες τους τὸν ταμπάκο ποὺ περιεῖχαν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ὡραῖο φύλον ἔκανε κατάχρησι ταμπάκου. Μιὰ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα τοῦ 1712 κατέκρινε τὴν «ἀηδιαστικὴ» αὐτὴ συνήθεια τῶν κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας.

Οἱ ταμπακιέρες τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν κομψῶν κυριῶν ἦσαν φτιαγμένες ἀπὸ ξύλο ἱστορικῶν κειμηλίων, π.χ. ἀπ' τὴν περίφημη μουριὰ τοῦ Σαίξπηρ, ἀπ' τὸ κατάστρωμα τῆς ναυαρχίδος τοῦ Νέλσωνος, ἢ ἀπ' τὸ τραπέζι ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ Οὐέλλινγκτον... Κάποιος λόρδος μάλιστα καυχιόταν — δίχως νὰ μπορῇ καὶ νὰ τὸ ἀποδείξῃ — ὅτι τὸ σαρκοφαγωμένο ξύλο τῆς ταμπακιέρας του προερχόταν... ἀπ' τὴν Κιβωτὸ τοῦ Νῶε!

Ὑπῆρχαν ἐπίσης ταμπακιέρες ἀπὸ ἕνα εἶδος «πεπιεσμένου χάρτου», φτιαγμένου ἀπὸ πατατόφλουδες! Γιατὶ ὑποτίθετο ὅτι τὸ ὑλικὸ αὐτὸ διατηροῦσε τὸν ταμπάκο σὲ μιὰ κατάλληλη θερμοκρασία, κι' ἔτσι δὲν τὸν ἄφινε νὰ χάσῃ τὸ ἄρωμά του. Αὐτὰ τὰ κουτιὰ ἦσαν διακοσμημένα ἀπ' ἔξω μὲ ὡραῖο βερνίκι καὶ μὲ χρυσᾶ στολίσματα. Συνοδεύονταν δὲ συχνὰ ἀπὸ ἕνα λαγοπόδαρο, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἰδιοκτῆτες του γιὰ νὰ σκουπίζουν τὴ μύτη τους μετὰ τὸ ρούφημα τοῦ ταμπάκου.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος Δ' λάτρευε τὸν ταμπάκο κι' εἶχε σὲ κάθε παλάτι ἢ πύργο του ἕνα ἰδιαίτερο δωμάτιο προωρισμένο γι' αὐτὴ τὴν ἀπόλαυσί του.

Τὴν ἴδια ἀγάπη στὸν ταμπάκο εἶχε κι' ὁ Μέγας Φρειδερῖκος τῆς Πρωσσίας. Ὑπάρχει μάλιστα γι' αὐτὸν τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο: Ἐπειδὴ δὲν πολυσυμπαθοῦσε τὸν κόμητα Σχβέριν, τοῦ χάρισε κάποτε μιὰ ταμπακιέρα, ποὺ εἶχε ζωγραφισμένο στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καπακιοῦ της ἕνα κεφάλι γαϊδάρου!

Τὴν ἄλλη μέρα λοιπόν, σ' ἕνα ἐπίσημο γεῦμα στὰ ἀνάκτορα, ὁ κόμης ἔβγαλε αὐτὴν τὴν ταμπακιέρα, τὴν ἄνοιξε καὶ τὴν ἔβειξε στὴ διπλανή του δούκισσα τοῦ Μπρούνσβικ.

— Τί θαυμάσιο πορτραῖτο τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος! φώναξε ἐκείνη.

Φυσικά, ὁ Φρειδερῖκος ποὺ τὴν ἄκουσε, ζάρωσε τὰ φρύδια του...

— Κυττάχτε καὶ σεῖς... εἶπε ἡ δούκισσα στὸ διπλανό της. Δὲν ἔχω δίκηο;

Ἐκεῖνος συμφώνησε μαζί της... Ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, ἡ ταμπακιέρα ἔφτασε στὸ Φρειδερῖκο. Φανταστῆτε τώρα τὴν ἔκπληξί του, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ κόμης, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα καλὸ μάθημα, εἶχε ἀντικαταστήσει τὴν εἰκόνα τοῦ γαϊδάρου μ' ἕνα πορτραῖτο του!

Νὰ κι' ἕνα ἄλλο χαριτωμένο ἀνέκδοτο, σχετικὸ μὲ τὸν ταμπάκο: Ὁ περίφημος Μπροῦμελ, ὁ «βασιλεὺς τῶν δανδήδων», νευρίαζε ὅταν ἔβλεπε ξένους νὰ χώνουν τὰ δάχτυλά τους στὴν ταμπακιέρα του. Σὲ μιὰ δεξίωσι λοιπόν, τὴν ἔβειξε στοὺς προσκεκλημένους, γιὰ νὰ τὴ θαυμάσουν. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δοκίμασε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, κι' ἐπειδὴ δυσκολευόταν ἔχωσε τὴν ἄκρη ἑνὸς μαχαιριοῦ κάτω ἀπ' τὸ σκέπασμά της. Μὴ μπορώντας πιὰ νὰ κρατηθῇ, ὁ Μπροῦμελ εἶπε μὲ τὴ συνηθισμένη του δηκτικότητα στὸν οἰκοδεσπότη:

— Θάχετε τὴν καλωσύνη νὰ πληροφορήσετε τὸ φίλο σας ὅτι ἡ ταμπακιέρα μου δὲν εἶνε... στρεῖδι;

Πάντως, ὡς τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος — ποὺ ἄρχισε νὰ ἐκτοπίζεται ἀπ' τὸ τσιγάρο — ὁ τομπάκος ἦταν ἕνα περίφημο μέσον γιὰ νὰ γνωρίζωνται οἱ ἄνθρωποι στὸ δρόμο, στὰ κέντρα, στὰ λεωφορεῖα, στὰ πλοῖα, γ' ἀναπτύσσωνται συμπάθειες καὶ γ' ἀνάβῃ ἡ συζήτησις.

ΧΑΙΚΙΚΙΑΣ & Σ[ΙΑ]

Δεκτὴ παὶ εὐγενικὴ ἐνδιήλωσις αἰσθημάτων.

Salon de Fleurs
ΦΛΕΡΙΑΝΟΣ
Σταδίου 3

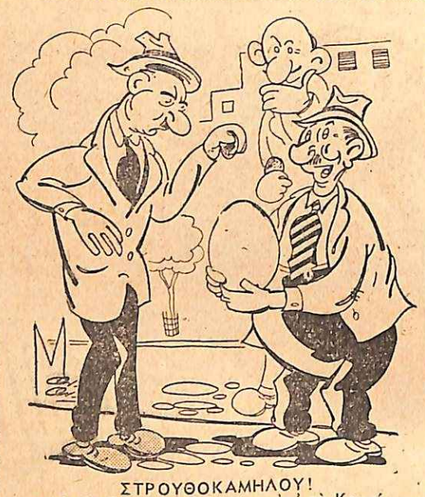

ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΥ!

— Μοῦ τ̓στειλε ὁ θεῖος μου ἀπ' τὸ Κογκό, γιατὶ πέρσι μὲ ταράξανε στὸ... σπάσιμο!...

(Τοῦ Μ. Ἀναστόπουλου)

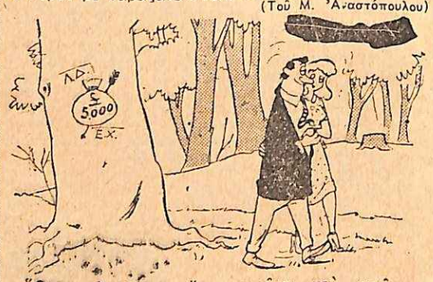

"Οταν ἐκείνη ἔχη προῖκα καὶ κεῖνος εἶναι εἰλικρινής. ('Από τὴν «France - Dimanche»)

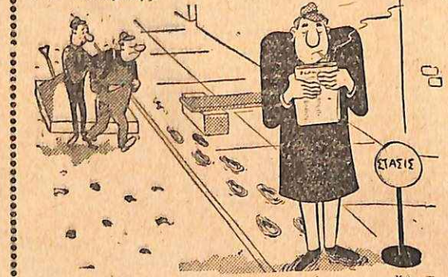

— Μὴ τοῦ λὲς τίποτα, ρὲ Μπάμπη... Ἄφησέ τον ἐκεῖ... Θὰ ξεραθῇ σὲ λίγο τὸ τσιμέντο καὶ θὰ κολλήσῃ!...

ΘΕΛΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΜΗ

— Μὲ συγχωρεῖς ποὺ ἄργησα, χρυσέ μου. Τὸ ὅτι μὲ περίμενες μοῦ ἀποδεικνύει ὅμως πὼς μ' ἀγαπᾶς πραγματικά!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Τὸ τραῖνο τοῦ μεσονυχτίου

Ὁ ἐλεγκτὴς τοῦ τραίνου δίπλωσε μὲ προσοχὴ τὴν ἐφημερίδα ποὺ διάβαζε καὶ τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ἀπὸ τὸν ξεχωριστὸ ἦχο ποὺ ἔκανε τώρα ὁ συρμός, εἶχε καταλάβει πὼς περνούσαν ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ Πέννυστον. Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, θἄφταναν στὸ Λονδῖνο. Μόλις εἶχε τὸν καιρὸ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἐπιβάτες νὰ ἑτοιμαστοῦν.

Εὐσυνείδητος καὶ τυπικὸς ὅπως πάντα, ὁ Χάρρυ Οὐίλσων σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, προχώρησε στὸ διάδρομο καὶ μισάνοιξε τὴν πόρτα τοῦ πρώτου διαμερίσματος.

— Δεσποινίς, εἶπε, τεντώνοντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ μπρός, σὲ λίγο φτάνομε.

Ἀλλὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι κι' ἔκαμε ἕνα βῆμα στὸ ἐσωτερικό. Ὅταν ξαναβγῆκε, τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμὸ καὶ χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Ὁ διάδρομος ἦταν κενός. Ὁ ἐλεγκτὴς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ γειτονικὰ διαμερίσματα. Μόνο στὰ δυὸ ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχαν ἐπιβάτες.

Τὸ τραῖνο εἶχε ἐλαττώσει τώρα τὴν ταχύτητά του καί, σὲ λίγο, ἡ βαρειὰ ἀτμομηχανὴ σταμάτησε λαχανιασμένη, στὸ σταθμὸ τοῦ Κίγκς Κρός.

— Τρέξε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸ σταθμάρχη, φώναξε ὁ ἐλεγκτὴς σ' ἕναν ἀχθοφόρο.

Τὸ πρόσωπό του φανέρωνε τόση ταραχή, ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ σταθμοῦ, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις.

Ὁ σταθμάρχης ἔφτασε σὲ λίγο.

— Τί τρέχει, Οὐίλσων; ρώτησε τὸν ἐλεγκτή

— Ἀνεβῆτε γρήγορα, τοῦ ἀπάντησε αὐτός. Συμβαίνει κάτι τὸ τρομερό... Νά, ἐδῶ, στὸ πρῶτο διαμέρισμα...

Ὁ σταθμάρχης ἀνέβηκε βιαστικὰ καὶ μπῆκε στὸ διαμέρισμα.

Μιὰ νέα ἦταν πεσμένη ἀνάσκελα πάνω στὰ ντυμένα μὲ πράσινο βελοῦδο καθίσματα. Ἔδινε τὴν ἐντύπωσι νεκρῆς.

Ὁ σταθμάρχης ἔσκυψε κι' ἀκούμπησε τὸ αὐτί του στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς.

— Ζῆ ἀκόμη, εἶπε, καθὼς ἀνασηκωνόταν.

Ἔπειτα ρώτησε τὸν Οὐίλσων :

— Τί ξέρετε νὰ μοῦ πῆτε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

— Πολὺ λίγα πράγματα, ἀπάντησε ὁ ἐλεγκτής. Τὴν βρῆκα μόνο σ' αὐτὴ τὴ θέσι πρὶν ἀπὸ δέκα λεπτά. Αὐτὸ — καὶ ἔβειξε ἕνα λεπτὸ γαλάζιο σπάγγο, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του— ἦταν δεμένο γύρω στὸ λαιμό της... Ἔλυσα, φυσικά, τὸ σπάγγο... Ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα τοῦ διαμερίσματος ἦταν ἀνοιχτή. Δὲν πρόσεξα τίποτε τὸ ὕποπτο...

Ὁ σταθμάρχης ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Αὐτὴ εἶνε δουλειὰ τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, εἶπε.

Καί, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, κατέβηκε ἀπὸ τὸ βαγόνι κι' ἔτρεξε στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν ἀστυνομία.

Μερικοὶ ἐπιβάτες, ποὺ κατάλαβαν πὼς συνέβαινε κάτι τὸ ἐξαιρετικό, εἶχαν συγκεντρωθῆ μπροστὰ στὸ βαγόνι; Ἀνάμεσά τους βρισκόταν κι ἕνας ἄνθρωπος μὲ κόκκινα μαλλιά. Φαινόταν σὰν νὰ δίσταζε καὶ τὸ βλέμμα του ἔψαχνε δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἀλλά, ξαφνικά, πῆρε τὴν ἀπόφασί του καὶ προχώρησε μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, δυὸ ἄνθρωποι ἦσαν σκυμμένοι πάνω στὴ νέα.

— Μιὰ ἀποτυχημένη ἀπόπειρα δολοφονίας, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ γιατρὸ Γκοὺντριλος. Νομίζετε πὼς θὰ γλυτώσῃ; ρώτησε ὁ ἄλλος, ποὺ ἦταν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ Σίλβερ.

— Δὲν εἶπα αὐτό, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Τὸ μόνο ποὺ εἶπε, εἶπε, ὅτι δὲν θὰ πεθάνῃ ἀμέσως... Κυττάξτε αὐτὸ τὸ χτύπημα στὸν κρόταφο... Φαίνεται πὼς ἦταν πολὺ δυνατὸ καὶ τὴ ζάλισε. Ὁ δολοφόνος προσπάθησε κατόπιν νὰ τὴν στραγγαλίσῃ, χρησιμοποιώντας αὐτὸ τὸ λεπτὸ σπάγγο... Ἂν δὲν ἔνετε ἀντίρρησι, νομίζω πὼς εἶνε καιρὸς νὰ τὴν μεταφέρωμε σ' ἕνα νοσοκομεῖο...

— Κάμετε ὅπως νομίζετε, εἶπε ὁ Σίλβερ. Δὲν μοῦ χρειάζεται πιά.

Ἐνῶ μετέφεραν τὴ νέα πάνω σ' ἕνα φορεῖο, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐξέταζε τὸ περιεχόμενο τῆς μικρῆς βαλίτσας, ποὺ ἀνῆκε στὴ νέα. Μέσα σ' αὐτήν, βρισκόταν ἕνα τετράδιο μὲ δακτυλογραφημένες σημειώσεις, δυὸ μολύβια, ἕνα μυθιστόρημα καὶ δυὸ μπανάνες.

— Θὰ πρέπει νὰ λέγεται Ἔνινιτ Μύλολαντ, ψιθύρισε ὁ Σίλβερ, διαβάζοντας τὸ ὄνομα ποὺ ἦταν γραμμένο σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ βιβλίου.

Μέσα στὸ μυαλό του, ἀπόκλεισε ὁλότελα τὴν ὑπόθεσι τῆς αὐτοκτονίας. Ἂν ἡ νέα ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ, σφίγγοντας τὸ λαιμό της μ' ἕνα σπάγγο, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος νὰ χτυπήσῃ προηγουμένως τὸ κεφάλι της. Αὐτὸ ἦταν τόσο βέβαιο, ὅσο καὶ τὸ ὅτι ἕνα κι' ἕνα κάνουν δύο.

Ἡ τσάντα τῆς νέας εἶχε ἐξαφανιστῆ. Τὴν εἶχε πάρει μήπως ὁ δολοφόνος; Κι' ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα τοῦ διαμερίσματος, ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος, γιατὶ ἦταν ἀνοιχτή; Ποιὸ σκοτεινὸ δράμα κρυβόταν πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτά; Ὁ Σίλβερ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ διακρίνῃ κάποιο ἀμυδρὸ φῶς μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι ποὺ τὸν τύλιγε ἀπὸ παντοῦ.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ σταθμάρχης μπῆκε βιαστικὰ μέσα στὸ διαμέρισμα.

— Κύριε ἐπιθεωρητά, εἶπε, τηλεφώνησαν μόλις ἀπὸ τὸ μικρὸ σταθμὸ τοῦ Χόρλεϋ Κρόσσινγκ. Βρῆκαν τὸ πτῶμα ἑνὸς ἠλικιωμένου ἀνθρώπου πλάϊ στὶς γραμμές.

— Ποῦ βρίσκεται τὸ Χόρλεϋ Κρόσσινγκ; ρώτησε ὁ Σίλβερ.

— Σὲ ἀπόστασι τριάντα μιλλίων ἀπὸ δῶ, ἀπάντησε ὁ σταθμάρχης.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πότε πέρασε τὸ τραῖνο ἀπὸ κεῖ;

— Στὶς 11 καὶ 32' ἢ 33'. Ἡ ταχύτης του θὰ πρέπει νὰ ἦταν 70 μίλλια τὴν ὥρα.

— Ἕνας ἄντρας νεκρὸς καὶ μιὰ νέα μισοπεθαμένη! μουρμούρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ Σίλβερ. Δὲν ἀρχίζομε καὶ ἄσχημα!

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἕνα αὐτοκίνητο τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ ἔτρεχε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὸ Χόρλεϋ Κρόσσινγκ.

Μιὰ περίεργη λιποθυμία

Μιὰ νέα, ὡς εἰκοσιτριῶν χρόνων, βγῆκε ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ σταθμὸ τοῦ μετρὸ στὸ Πικαντίλλυ κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ μὲ γρήγορα βήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς Σατέμπουρυ Ἀβενίου. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ χιλιάδες ἀνθρώπων ἔτρεχαν στὶς ἐργασίες τους. Πολλοί, ὡστόσο, μ' ὅλη τὴ διασύνη τους, γύριζαν γιὰ νὰ ρίξουν ἕνα βλέμμα θαυμασμοῦ στὴ νέα. Ἦταν, στ' ἀλήθεια, πολὺ κομψὰ ντυμένη, εἶχε τὰ ὡραιότερα πόδια τοῦ κόσμου καὶ περπατοῦσε μὲ τρόπο πολὺ χαριτωμένο.

Ἡ νέα ἔφτασε σὲ λίγο σ' ἕνα ἐπιβλητικὸ μέγαρο, ἀνέβηκε μερικὲς σκάλες καὶ μπῆκε στὰ γραφεῖα τοῦ ἀγγλοαμερικανικοῦ συνδικάτου θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ κύριος Λῶρενς Μπρούς, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ διευθυντὰς τοῦ συνδικάτου, ἔφτασε στὸ γραφεῖο του.

— Καλημέρα, μὶς Μάρς, εἶπε στὴ νέα.

Ὁ Μπρούς εἶχε σκοῦρα μαλλιὰ καὶ κανονικὰ χαρακτηριστικά. Ἀλλὰ τὰ γκρίζα μάτια του εἶχαν μιὰ μεταλλικὴ λάμψι καὶ τὸ πρόσωπό του φανέρωνε ἕνα δυναμισμό, ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Κανεὶς δὲν ἤξερε καλύτερα ἀπὸ τὴ Σάλλυ Μὰρς τὴν ἀκούραστη δραστηριότητα καὶ τὴν ἐπιμονὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου στὸ χειρισμὸ τῶν ὑποθέσεών του.

Ὁ Λῶρενς Μπρούς κάθησε ἀμέσως στὸ γραφεῖο του, ἄνοιξε μερικὲς ἐπιστολὲς κι' ἄρχισε νὰ ὑπαγορεύῃ στὴ Σάλλυ τὶς ἀπαντήσεις σ' αὐτές. Σὲ μιὰ στιγμή, σταμάτησε.

— Δεσποινίς Μάρς, εἶπε, κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ ἰδῆτε ἂν ὁ κύριος Ἰσμαὶ εἶνε στὸ γραφεῖο του. Ἂν δὲν εἶνε παρακαλέστε τὴ μὶς Μύλολαντ νὰ ἔρθῃ νὰ πάρῃ μερικὲς σημειώσεις.

Ἡ νέα βγῆκε ἀμέσως καὶ γύρεσε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

— Ὁ θυρωρὸς λέει πὼς οὔτε ὁ κύριος Ἰσμαί, οὔτε ἡ μὶς Μύλολαντ φάνηκαν ἀκόμη, εἶπε στὸν προϊστάμενό της.

Ὁ Λῶρενς Μπρούς κύτταξε τὸ ρολόγι του. Κόντευε δέκα.

— Περίεργο! ψιθύρισε. Ἐχρόνων, βγῆκε ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ σταθμὸ τοῦ μετρὸ στὸ Πικαντίλλυ κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ μὲ γρήγορα βήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς Σατέμπουρυ Ἀβενίου. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ χιλιάδες ἀνθρώπων ἔτρεχαν στὶς ἐργασίες τους. Πολλοί, ὡστόσο, μ' ὅλη τὴ διασύνη τους, γύριζαν γιὰ νὰ ρίξουν ἕνα βλέμμα θαυμασμοῦ στὴ νέα. Ἦταν, στ' ἀλήθεια, πολὺ κομψὰ ντυμένη, εἶχε τὰ ὡραιότερα πόδια τοῦ κόσμου καὶ περπατοῦσε μὲ τρόπο πολὺ χαριτωμένο.

Ἡ νέα ἔφτασε σὲ λίγο σ' ἕνα ἐπιβλητικὸ μέγαρο, ἀνέβηκε μερικὲς σκάλες καὶ μπῆκε στὰ γραφεῖα τοῦ ἀγγλοαμερικανικοῦ συνδικάτου θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ κύριος Λῶρενς Μπρούς, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ διευθυντὰς τοῦ συνδικάτου, ἔφτασε στὸ γραφεῖο του.

— Καλημέρα, μὶς Μάρς, εἶπε στὴ νέα.

Ὁ Μπρούς εἶχε σκοῦρα μαλλιὰ καὶ κανονικὰ χαρακτηριστικά. Ἀλλὰ τὰ γκρίζα μάτια του εἶχαν μιὰ μεταλλικὴ λάμψι καὶ τὸ πρόσωπό του φανέρωνε ἕνα δυναμισμό, ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Κανεὶς δὲν ἤξερε καλύτερα ἀπὸ τὴ Σάλλυ Μὰρς τὴν ἀκούραστη δραστηριότητα καὶ τὴν ἐπιμονὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου στὸ χειρισμὸ τῶν ὑποθέσεών του.

Ὁ Λῶρενς Μπρούς κάθησε ἀμέσως στὸ γραφεῖο του, ἄνοιξε μερικὲς ἐπιστολὲς κι' ἄρχισε νὰ ὑπαγορεύῃ στὴ Σάλλυ τὶς ἀπαντήσεις σ' αὐτές. Σὲ μιὰ στιγμή, σταμάτησε.

— Δεσποινίς Μάρς, εἶπε, κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ ἰδῆτε ἂν ὁ κύριος Ἰσμαὶ εἶνε στὸ γραφεῖο του. Ἂν δὲν εἶνε παρακαλέστε τὴ μὶς Μύλολαντ νὰ ἔρθῃ νὰ πάρῃ μερικὲς σημειώσεις.

Ἡ νέα βγῆκε ἀμέσως καὶ γύρεσε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

— Ὁ θυρωρὸς λέει πὼς οὔτε ὁ κύριος Ἰσμαί, οὔτε ἡ μὶς Μύλολαντ φάνηκαν ἀκόμη, εἶπε στὸν προϊστάμενό της.

Ὁ Λῶρενς Μπρούς κύτταξε τὸ ρολόγι του. Κόντευε δέκα.

— Περίεργο! ψιθύρισε. Ἐ-

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Μὲ τελειότατα μηχανήματα βραχέων κυμάτων ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Δέρματος — προσώπου. πανάδων, σπυρίδων, φακίδων καὶ πτώσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς μὲ ἀκτίνας ultra - Violet ὑπὸ τοῦ Αἰσθητικοῦ δερματολόγου Ἰατροῦ ΑΝΔΡΕΑ Θ ΧΡΥΣΗ Ὁδὸς Νίκης 13 Τηλ 29548

Μπρεζὲς ἱστορίες

Γι εἶχε ἡ βαλίτσα

Ἕνας Σκωτσέζος, φιλάργυρος ὅπως ὅλοι οἱ πατριῶτες του, γυρίζει μὲ τὸ λεωφορεῖο σπίτι του κι' ἔχει στήσει καυγὰ μὲ τὸν εἰσπράκτορα.

— Ξέρω πὼς τὸ εἰσιτήριο κάνει 40 σέντς καὶ δὲν θὰ σοῦ δώσω οὔτε ἕνα σέντς παραπάνω, τοῦ λέει.

— Μά, κύριε, κάνετε λάθος. Τὸ εἰσιτήριο κάνει 50 σέντς, διαμαρτύρεται ὁ εἰσπράκτωρ.

— Ὄχι, δὲν σοῦ τὰ δίνω! Σαράντα σέντς ἢ τίποτε! ἀγριεύει ὁ Σκωτσέζος.

Κι' ὁ καυγὰς συνεχίζεται. Πὲς ὁ ἕνας, πὲς ὁ ἄλλος, δημιουργεῖται μεγάλη φασαρία. Ἔξω φρενῶν στὸ τέλος ὁ εἰσπράκτωρ, ἁρπάζει τὴ βαλίτσα τοῦ Σκωτσέζου καὶ τὴν πετάει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του λεωφορείου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως τὸ λεωφορεῖο περνοῦσε ἀπὸ μιὰ γέφυρα, κι' ὅταν ὁ εἰσπράκτωρ πέταξε τὴ βαλίτσα, αὐτὴ ἔπεσε μέσα στὸ ποτάμι.

Ὁ Σκωτσέζος ἀρχίζει νὰ ξεφωνίζῃ σὰν νὰ τὸν πνίγουν, κυττάζοντας μ' ἀγωνία στὸ ποτάμι.

— Παλιανθρωπε!... Κακοῦργε!... Κλέφτη!... λέει στὸ ζορικο εἰσπράκτορα. Δὲν φτάνει ποὺ θὲς νὰ μὲ κλέψῃς, θὰ πνίξῃς καὶ τὸ ἀγοράκι μου!...

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΠΟΥ ΕΠΕΒΛΗΘΗ
"PARIS"
ΚΟΠΤΙΚΗ — ΡΑΠΤΙΚΗ
ΦΑΙΔΡΑΣ (ΤΕΩΣ ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΥ)
Διπλ. Παρισίων
ECOLE DE COUPE NAPOLITANO
(Diplome d'Honneur)
και
'Ακαδημίας Κοπτικής Παρισίων
Daydou fils
Πλήρης καὶ ἀποκλειστικὴ συνεργασία καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα μετὰ τῆς παγκοσμίου φήμης Παρισινῆς Σχολῆς
"NAPOLITANO"
Εἰδικὰ γκρουπ δι' ἐργαζόμενα καὶ ἄπορα κορίτσια.
'Αλιπέδου 4 Μέγαρον Παπαφιλίππου ἐναντι ἠλεκτρικοῦ σταθμοῦ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
Ἀνδρικὰ καὶ Γυναικεῖα.
Εἴδη προικός.
ΠΥΣΜΑ
ὁδὸς Σκουζέ, 3 (πλ. Ἁγ. Εἰρήνης)
Τηλ. 32-121. ΠΡΟΣΟΧΗ! Ζητήσατε συνεταίρον:
ΤΑΚΗΝ ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
Ταχεῖα ἐκμάθησις μὲ τὴν νεωτέραν καὶ εὐκολωτάτην μέθοδον τῆς κ. Α-ΘΑΝ. Δεχόμεθα ἐσωτερικάς. Περιβάλλον ἠθικότατον.
Παρὰ τῷ 'Ερυθρῷ Σταυρῷ.
Σεβαστουπόλεως 126.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΛΗΨΕΩΣ
Μὲ ΔΟΣΕΙΣ
Σ. ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 35· τηλ. 26-875

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
χονδρὴ - ἐξαιρετική
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20
ΤΗΛΕΦ. 54 - 287

Μόνον τὸ ὄνομα
Ι. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐξυφαίνει τὰς καλυτέρας ἐπιφανείας καὶ χορδίσματα στὰ
ΠΙΑΝΑ
ΣΟΥΘΟΥ 7 (ΟΜΟΝΟΙΑ) ΤΗΛ. 51-278

πρεπε νἄχουν ἔρθει ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα...

Συνέχισε κατόπιν τὴν ἐργασία του.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἕνας νέος, μὲ ἀθλητικὸ παράστημα, μπῆκε στὸ γραφεῖο. Τὸ πρόσωπό του φανέρωνε μεγάλη ἀνησυχία.

— Συγχωρέστε με γιατὶ σᾶς ἐνοχλῶ, κύριε Μπρούς, εἶπε. Ἡ Ἔνιντ μοῦ τηλεγράφησε χθὲς ἀπὸ τὴν Γιόρκη ὅτι θαρχόταν μὲ τὸ τραῖνο τῶν δώδεκα. Πῆγα, φυσικά, στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ τὴν περιμένω, ἀλλὰ δὲν ἦταν στὸ τραῖνο. Εἶμαι λιγάκι ἀνήσυχος...

— Καταλαβαίνω τὴν ἀνησυχία σας, ἀπάντησε ὁ Μπρούς, συνοδεύοντας τὴ φράση του μ' ἕνα συμπονετικὸ χαμόγελο.

Ὅλοι στὰ γραφεῖα τοῦ ἀγγλοαμερικανικοῦ συνδικάτου ἤξεραν πὼς αὐτὸς ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ.

— Εἶναι πιθανὸν ν' ἀνέβαλαν τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ ταξίδι τους, Πέτερ, συνέχισε ὁ Μπρούς. Ἡ ὑπόθεσις ποὺ τοὺς ἀνάγκασε νὰ πάνε στὴν Γιόρκη ἦταν πολὺ λεπτή...

Ὁ Πέτερ Ἔρβιν ἔκαμε μιὰ ἀόριστη κίνησι μὲ τὸ χέρι του. Ἡ ἐξήγησις ποὺ τοῦ ἔδωκε ὁ Μπρούς δὲν ἦταν ἀπίθανη.

Κείνη τὴ στιγμή, ὁ θυρωρὸς τοῦ γραφείου ἔφερε ἕνα ἐπισκεπτήριο στὸ Μπρούς. Αὐτὸς ἔρριξε μιὰ ματιὰ κι' ἔπειτα εἶπε:

— Ἂς περάσῃ.

Ὁ ἐπισκέπτης ἦταν ὁ ἐπιθεωρητὴς Σίλβερ. Ἕνα ἀόριστο χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη του, ὅταν εἶδε τὴ Σάλλυ Μάρς, ποὺ τὴν εἶχε προσέξει πολλὲς φορὲς ὡς τότε μέσα στὸ μετρό.

— Ποιὸν ἀπὸ μᾶς πρόκειται νὰ συλλάβετε; ρώτησε ὁ Μπρούς, ἐνῶ ἔδειχνε ἕνα κάθισμα στὸν ἐπιθεωρητή.

Ὁ Σίλβερ κάθησε ἀπέναντι στὸν Μπροὺς κι' ἀπόθεσε τὸ καπέλλο του πάνω στὸ τραπέζι.

— Ἦρθα γιὰ μιὰ ὑπόθεσι πολὺ δυσάρεστη, ἀπάντησε.

— Θεέ μου! φώναξε ὁ Πέτερ Ἔρβιν. Μήπως πρόκειται γιὰ τὴν Ἔνιντ;

— Ἐννοεῖτε τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής, κυττάζοντάς τον μὲ περιέργεια.

— Ναί...

— Τῆς συνέβη τίποτε;... Μιλῆστε μου...

— Δὲν ἤξερα πὼς ἡ Ἔνιντ Μύλολαντ εἶχε κάποια σχέσι μ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ. Ὁπωσδήποτε, ὅμως, ἀφοῦ ἐνδιαφέρεσθε γι' αὐτήν, μπορῶ νὰ σᾶς πληροφορήσω πὼς βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Κίνγκς Κρός. Κάποιος τὴν χτύπησε στὸ τραῖνο μὲ σκοπὸ νὰ τὴ δολοφονήσῃ. Ἡ κατάστασίς της εἶναι πολὺ σοβαρή... Οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν ἀκόμη ἂν θὰ γλυτώσῃ...

Ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς ἔφυγε τρέχοντας, χωρὶς νὰ περιμένῃ ν' ἀκούσῃ περισσότερες λεπτομέρειες.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Λῶρενς Μπροὺς σκυθρώπιασε.

— Ποιὸς εἶναι ὁ δράστης; ρώτησε.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν ἦρθα γιὰ τὴ μὶς Μύλολαντ ἐδῶ... Ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν κύριο Σίλας Ἰσμαί, τὸ συνεταῖρο σας...

— Θεέ μου! εἶπε ὁ Μπρούς. Ἔπαθε τίποτε:... Δὲν ἦρθε ἀκόμη στὸ γραφεῖο του...

— Ὁ Σίλας Ἰσμαὶ δὲν πρόκειται νὰ ξαναρθῇ ποτὲ πιὰ ἐδῶ! ἀπάντησε ὁ Σίλβερ. Πέθανε.

Ὁ Λῶρενς Μπροὺς χρειάστηκε μερικὰ λεπτὰ γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴ ποὺ τοῦ προξένησε αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητη εἴδησις.

— Πῶς ἔγινε αὐτό; ρώτησε.

— Ἡ ἀπόπειρα ἐναντίον τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ ἔγινε μέσα στὸ τραῖνο, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής. Ὁ Ἰσμαὶ βρέθηκε νεκρὸς πλάι στὶς γραμμές.

— Μήπως ὁ Ἰσμαὶ προσπάθησε νὰ σκοτώσῃ τὴν Ἔνιντ, κύριε ἐπιθεωρητά;

Ἐκείνη ποὺ ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ἦταν ἡ Σάλλυ Μάρς. Ὁ Σίλβερ γύρισε πρὸς τὸ μέρος της.

— Τί σᾶς κάνει νὰ τὸ ὑποθέτετε; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον.

Ἡ Σάλλυ φάνηκε στενοχωρημένη. Θἄλεγες πὼς εἶχε μετανοιώσει γι' αὐτὸ ποὺ εἶπε.

— Ἤθελα νὰ πῶ, ἐξήγησε, πὼς ἂν ὁ Ἰσμαὶ αὐτοκτόνησε, πέφτοντας ἀπὸ τὸ τραῖνο, θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἐπίσης ὁ δράστης τῆς ἀποπείρας ἐναντίον τῆς Ἔνιντ.

— Ἀλλὰ γιατὶ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ σκοτώσῃ τὴν Ἔνιντ; — Δὲν ξέρω.

— Μήπως συνδέονταν ἐρωτικά;

— Πρέπει ν' ἀποκλείσετε ὁλότελα αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς νέας.

— Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ὁ Σίλας Ἰσμαὶ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ σκοτώσῃ τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ καὶ κατόπιν θὰ πηδοῦσε ἀπὸ τὸ τραῖνο, εἶπε ὁ Λῶρενς Μπρούς, παρεμβαίνοντας. Ὅπως σᾶς εἶπα, εἶχαν πάει μαζὶ στὴν Γιόρκη. Ὁ Ἰσμαὶ ἤθελε νὰ διακανονίσῃ μιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι μὲ τὸν Ὄλιβερ Φός, ἕνα νεαρὸ Αὐστραλιανό, ποὺ ἦταν... πῶς νὰ σᾶς πῶ;... ἀρκετὰ κακόπιστος. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα πολὺ σοβαρὸ ποσόν. Σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ὁ Ἰσμαὶ ἔπαιρνε μαζί του τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ, γιὰ νὰ στενογραφῇ τὶς συζητήσεις ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἔχῃ... Ἡ μὶς Μύλολαντ, ὅταν συνέλθῃ, θὰ μπορέσῃ ἴσως να σᾶς δώσῃ περισσότερες λεπτομέρειες...

— Ἡ μὶς Μύλολαντ δὲν συνῆλθε ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν φαίνεται πιθανὸν ὅτι θὰ ξαναβρῇ πολὺ γρήγορα τὶς αἰσθήσεις της, εἶπε ὁ Σίλβερ.

Ὁ Μπροὺς σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔκαμε τὸν Ἰσμαὶ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ τραῖνο, εἶπε. Οἱ ὑποθέσεις του πήγαιναν περίφημα κι' ἦταν ὑγιέστατος. Ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ κι' ὁ πιὸ ἤρεμος ἄνθρωπος ἔχει στιγμὲς τρέλλας...

Ὁ Σίλβερ δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀλλὰ κατόπιν σκέφτηκε πὼς δὲν χρησίμευε σὲ τίποτε νὰ κρύψῃ περισσότερο τὴν ἀλήθεια.

— Ὁ Σίλας Ἰσμαί, εἶπε, δὲν αὐτοκτόνησε. Τὰ ἴχνη ποὺ βρίσκονται στὸ λαιμό του δείχνουν καθαρὰ πὼς κάποιος τὸν ἔπνιξε μὲ τὰ χέρια του καὶ κατόπιν πέταξε τὸ πτῶμα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ διαμερίσματος.. Κάποιος ποὺ εἶχε συμφέρον ν' ἀπαλλαγῇ ταυτόχρονα ἀπὸ τὸν Ἰσμαὶ καὶ τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε ἕνας γδοῦπος. Ἡ Σάλλυ Μὰρς εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις της κι' εἶχε κυλήσει στὸ πάτωμα..:

Ἕνα ἄγνωστο ἔνσημα

Ὅταν συνῆλθε, ὁ Σίλβερ κα- ἀπέναντί της καὶ τὴν κύτταζε μὲ τρυφερότητα. Βρίσκονταν στὸ διπλανὸ γραφεῖο. Ἡ Σάλλυ δὲν ἤξερε ποιὸς ἦ πῶς τὴν εἶχε μεταφέρει ἐκεῖ.

— Δὲν ἦταν ἡλίθιο αὐτὸ ποὺ ἔπαθα ; εἶπε, προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ.

— Τὰ λόγια μου σᾶς ἐπηρέασαν ἴσως, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ.

— Δὲν ξέρω πῶς τὸ ἔπαθα, ξαναεῖπε ἡ Σάλλυ.

Φαινόταν σαστισμένη. Στ' ἀλήθεια, δὲν τῆς ἦταν εὔκολο νὰ ἐξηγήσῃ τὴ λιποθυμία της.

— Ἀκοῦστε με, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς μὲ σοβαρὸ ὕφος. Ἂν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀπόπειρα δολοφονίας καὶ μιὰ αὐτοκτονία, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἦταν σοβαρό. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶναι ὁλότελα διαφορετική. Φοβᾶμαι πὼς βρισκομαστε στὴν ἀρχὴ ἀκόμη... Μὴν ξεχνᾶτε πὼς ὁ δολοφόνος εἶνε ἐλεύθερος καὶ πὼς πρόκειται γιὰ ἄνθρωπο ποὺ δὲν λογαριάζει τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων... Βρίσκεται ἴσως πιὸ κοντὰ μας ἀπὸ ὅ,τι θὰ μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε... Δὲν θέλω νὰ σᾶς τρομάξω... Ἀλλ' ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς, ὅσο αὐτὸς ὁ δολοφόνος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀσύλληπτος, κινδυνεύει ἡ ζωὴ καὶ πολλῶν ἄλλων ἀνθρώπων...

— Ὑποθέτετε τουλάχιστον ποιὸς εἶνε;

— Τὴν ἴδια ἐρώτησι ἤθελα νὰ σᾶς κάμω κι' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ.

Ἡ νέα ταράχτηκε.

— Δὲν βλέπω, εἶπε, τί σᾶς κάνει νὰ φανταζόσαστε πὼς θὰ μποροῦσα νὰ ξέρω ποιὸς εἶνε ὁ δολοφόνος.

Ὁ Σίλβερ χαμογέλασε.

— Δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ τὸ φαντάζωμαι, ἀπάντησε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο πρόσθετε, ξαναπαίρνοντας τὸ σοβαρὸ ὕφος του:

— Δεσποινὶς Μάρς, θέλετε νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε κάτι;

— Δὲν ξέρω τί πρόκειται νὰ μοῦ ζητήσετε, ἀπάντησε ἡ νέα, βιάζοντας τὸν ἑαυτό της νὰ χαμογελάσῃ.

— Εἶνε πιθανὸν, συνέχισε ὁ ἐπιθεωρητής, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ὑποπτευόσαστε ποιὸς σκότωσε τὸ Σίλας Ἰσμαὶ καὶ χτύπησε τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ. Ἂν, ὅμως, ἀλλάξετε γνώμη πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μοῦ δίνετε τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ μοῦ τὸ πῆτε ἀμέσως;

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ἀπάντησε ἡ νέα.

Ὁ Σίλβερ κατάλαβε ἀπὸ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς της ὅτι μποροῦσε νὰ βασίζεται στὴν εἰλικρίνειά της.

— Καὶ τώρα κάτι ἄλλο, εἶπε. Ποιὲς ἦταν οἱ σχέσεις μεταξὺ τοῦ Σίλας Ἰσμαὶ καὶ τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ;

— Πολὺ καλές; ἀπάντησε ἡ νέα. Ὁ Σίλας Ἰσμαὶ ἦταν πάντα πολὺ εὐγενικὸς ἀπέναντί της καὶ μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια φερνόταν καὶ σὲ μένα. Ἀλλ' ἡ Ἔνιντ... πῶς νὰ σᾶς πῶ... δὲν αἰσθανόταν μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὸν προϊστάμενό της...

— Εἶχε ὡρισμένο λόγο;

— Κανένα. Ἀλλὰ δὲν ἔχει συμβῆ καὶ σὲ σᾶς νὰ αἰσθανώσαστε μιὰ ἀνεξήγητη ἀνατριχίλα ἐμπρὸς σὲ ὡρισμένα πρόσωπα;... Ὁ Σίλας Ἰσμαὶ ἦταν πάντα τόσο ψύχραιμος, ποὺ σοῦ ἔδινε στὰ νεῦρα... Θἄλεγες πὼς δὲν κυκλοφοροῦσε αἷμα μέσα στὶς φλέβες του. Ἀλλά, κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἤρεμη ἐμφάνισι, ἔκρυβε μιὰ δραστηριότητα τιτάνος. Οἱ ἀντιπαλοί του τὸν ἔτρεμαν. Πόσους ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶχε τινάξει στὸν ἀέρα μὲ μιὰ λέξι του, ἕνα τηλεφώνημα, μιὰ ὑπογραφή του! Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κάνουν πολλὰ μὲ λίγα λόγια καὶ πολλὲς φορὲς χωρὶς ν' ἀνοίγουν τὸ στόμα τους.

— Κατάλαβα, εἶπε συλλογισμένος ὁ Σίλβερ. Μιὰ τελευταία ἐρώτησι: Σᾶς λέει τίποτε τὸ ὄνομα Νόμπυ;

— Πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω, ἀπάντησε ἡ νέα.

Τὴν ἴδια ἀπάντησι τοῦ ἔδωσε καὶ ὁ Λῶρενς Μπρούς, ὅταν ὁ Σίλβερ τοῦ ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

Μιὰ ἐξαφάνισις

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἀγγλοαμερικανικὸ συνδικάτο θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων ἀπογοητευμένος. Πηγαίνοντας ἐκεῖ, ἔλπιζε ὅτι θὰ μάθαινε κάτι γι' αὐτὸν τὸ Νόμπυ. Ἀλλ' οὔτε ὁ Λῶρενς Μπρούς, οὔτε ἡ Σάλλυ Μάρς μπόρεσαν νὰ τοῦ ποῦν τίποτε γι' αὐτόν.

Κι' ὡστόσο, τὸν ἐνδιέφερε νὰ μάθῃ ποιὸς ἦταν ὁ Νόμπυ.

Τὴν ὕπαρξί του τὴν ἤξερε ἀπὸ ἕνα σημείωμα ποὺ βρέθηκε μέσα στὴν τσάντα τῆς Ἔνιντ.

Οἱ σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Χορλεῦ Κρόσσινγκ εἶχαν ἀνακαλύψει τὴν τσάντα τῆς νέας, πλαῖ στὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου σὲ ἀπόστασι ἑνὸς περίπου χιλιομέτρου ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἦταν πεσμένος ὁ Σίλας Ἰσμαί. Καὶ μέσα σ' αὐτὴν ὑπῆρχε ἕνα γράμμα ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Τετάρτη.

» Ἀγαπητὴ Ἔνιντ,

» Ἂν δὲν θέλῃς νὰ ξαναπάω στὴ φυλακή, στεῖλε μου πενῆντα λίρες. Δανείσου τις, ζητιάνεψέ τις ἢ κλέψε τις. Ἡ ἀστυνομία μὲ παρακολουθεῖ καὶ καταλαβαίνεις πὼς ἡ θέσις μου εἶνε πολὺ δύσκολη. Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ νὰ ξαναφτιάξω τὴ ζωή μου. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε σοβαρή.

Νόμπυ.»

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Νόμπυ; Καὶ ποιὰ σχέσι εἶχε μὲ τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ;

Ὁ Σίλβερ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ τὸ βρῇ.

Ὅταν ἔφτασε στὸ γραφεῖο του, εἶδε πάνω στὸ τραπέζι ἕναν ἐμπιστευτικὸ φάκελλο τοῦ Γραφείου Ἀναζητήσεων. Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν ἄνοιξε βιαστικὰ καὶ διάβασε:

«Ὁ Σίλας Ἰσμαὶ ποὺ βρέθηκε στραγγαλισμένος κοντὰ στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ γύριζε στὸ Λονδίνο, ἀφοῦ ἐπισκέφθηκε στὴν Γιόρκη ἕναν Αὐστραλό, ποὺ λεγόταν Ὄλιβερ Φός. Ὁ Ἰσμαὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Φὸς στὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα καὶ πῆρε μαζί μὲ τὴ γραμματέα του στὶς ἑπτὰ καὶ εἴκοσι, τὴν ταχεῖα ποὺ πήγαινε στὸ Λονδίνο. Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες σας, ἕνας ντέτεκτιβ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Φός, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ σχετικὰ μὲ τὴ συνομιλία ποὺ εἶχε μὲ τὸν Ἰσμαί. Ἀλλ' ἔμαθε ἀπὸ τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἔμενε ὁ Φός, ὅτι ὁ ἐνοικιαστής της ἔφυγε μιὰ περίπου ὥρα ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ἰσμαί. Φαινόταν, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τῆς ἰδιοκτήτριας, πολὺ ἀνήσυχος. Ἔκτοτε χάθηκαν τὰ ἴχνη του. Ἡ τοπικὴ ἀστυνομία τῆς Γιόρκης φοβᾶται μήπως καὶ ὁ Φὸς εἶχε τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸν Σίλας Ἰσμαί. Ἡ ὑπόθεσις ὅτι ὁ Φὸς εἶνε ὁ δράστης τῆς δολοφονίας τοῦ Ἰσμαὶ καὶ τῆς ἀποπείρας ἐναντίον τῆς γραμματέως του, φαίνεται ὅτι πρέπει ν' ἀποκλεισθῇ, ἐκτὸς ἂν, στὸ μεταξύ, προκύψουν νέα στοιχεία, γιατὶ κανεὶς δὲν τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸ τραῖνο τοῦ μεσονυχτίου. Οἱ ἐπιβάτες στὸ σταθμὸ τῆς Γιόρκης ἦταν ἐλάχιστοι κι' οἱ ὑπάλληλοι τους θυμοῦνται ἕνα πρὸς ἕνα. Χαρακτηριστικὰ τοῦ Ὄλιβερ Φός: Ἀνάστημα πέντε περίπου πόδες καὶ δέκα δάκτυλοι, 32 χρονῶν, μάτια γαλανά, μαλλιὰ σκοῦρα καστανά, μικρὸ μουστάκι, μὲ τρίχες ποὺ πετάγονται πρὸς τὰ πάνω σὰν βούρτσας. Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι, φοροῦσε ἕνα κοστοῦμι σκούρου γκρίζου χρώματος καὶ ρεπουμπλικα.»

— Κατάρα ! βρυχήθηκε ὁ Σίλβερ, ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐκθέσεως.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀναρωτήθηκε:

«Ὁ Ὄλιβερ Φὸς εἶνε δράστης ἢ θῦμα;» ..

Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, δὲν

Ἡ ἀπάντησις βρίσκεται σὲ ὅ,τι φορᾶτε

Αἰκ. Καραγιάννη
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
τῶν Σχολῶν τῶν Παρισίων
GUERRELAVIGNE - ECOLE PIGIER
'Ακαδημίας Κοπτικῆς DAIDOU FILS
ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54 - Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων/νου 60 ΔΙΤΣ

ΦΑΚΑ Ριζικὴ θεραπεία
'Αντιμετωπίζετε τὸν ἥλιον ἄνευ φόβου.
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ ΔΩΡΕΑΝ
Πιπίνου 38 (Πατήσια)
Τηλ. 85-089

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
'Αριστης Τέχνης καὶ ΩΡΟΛΟΓΙΑ 'Ελβετικά. ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ Μέγαρον Παυλίδου 3ος ὄροφος Αἰόλου 59 καὶ Βύσσης ἄνωθεν Ζαχαροπλαστείου

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ριζικὴ ἀποτρίχωσις τοῦ προσώπου κλπ. ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος, ἐπιτυγχάνεται διὰ τελευταίου τύπου εἰδικοῦ μηχανήματος ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ἰατροῦ κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΡΔΑΧΗ. Ἰατρεῖον: Ὁδὸς Γεσανίου 33 Τηλ. 53-539 2—7 μ. μ.

ΕΔΙ
INSTITUT DE BEAUTE
Constant
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28
● ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΡΥΤΙΔΩΝ
● ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
● ΑΚΤΙΝΕΣ ULTRA-VIOLET
● ΔΙΑΘΕΡΜΙΑΙ ● ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΜΕΤΑ ΠΛΕΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΜΕΣΑ
ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "CONSTANT" ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΕΠΙΛΕΞΙΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΝ ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ
ΤΙΜΗΜΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΚΟΜΜΩΣΕΩΣ

Μὲ δόσεις
Χωρὶς προκαταβολή
ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ
Πραξιτέλους 20 3ος ὄροφος ΑΝΟΔΟΣ ΜΕ ΑΣΑΝΣΕΡ Τηλ 30909

Γιατὶ νὰ ράψετε νέο Ἀναζιάτικο Κοστούμι;

Μ' ἕνα καλοραμμένο Ἕτοιμο Σακκάκι Σπόρ, ἐξασφαλίζετε οἰκονομικώτατα τὴν Ἀνοιξιάτικη σας ἐμφάνιση.
MINION

ΠΡΩΤΟΙ
Στά Ραδιόφωνα
ΠΡΩΤΟΙ
Στίς ὁδοὺς
ΡΑΔΙΟ - ΝΕΟΝ
Πλ. Ἁγ. Θεοδώρων 3

ΔΩΡΕΑΝ
ἐξετάζω τὸ δέρμα καὶ τὰ μαλλιά σας. Μανθάνετε πῶς νὰ τὰ περιποιῆστε καταλλήλως καὶ πῶς νὰ ἀπαλλαγῆτε ριζικῶς ἀπὸ ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΙΕΣ, ΠΑΝΑΔΕΣ, ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ, ΡΥΤΙΔΕΣ, ΑΓΓΕΙΩΜΑΤΑ, κλπ. Αἰσθητικὸς Λ. ΓΙΟΕΛ, Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33.039.

ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Εἰς φακέλλους
RIDA
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΑΡΟΡΗ 4 Τηλ 26.123

Ρωτήσατε τὸν τσαγκάρη σας μὲ τί νὰ γυαλίσετε τὰ παπούτσια σας καὶ μὴν δοκιμάζετε τὶς διάφορες μάρκες καὶ τὰ καταστρέφετε
ARIZONA

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Α. ΜΗΤΡΗΣ
1ΧΑΒΡΙΟΥ 1
Β ΟΡΟΦΟΣ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μὲ τὰ τελευταῖα σύγχρονα μέσα στοῦ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Αν. Κωνσταντίνου 12
γνωστοῦ γιὰ τὶς ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Τὸ κατάστημά μας ἀνεκαινίσθη ΡΙΖΙΚΩΣ καὶ ἐπλουτίσθη μὲ τὰ τελειότερα μέσα καὶ ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα.
Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ εὕρητε ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ.
Τηλ. 53-100

μπόρεσε νὰ δώσῃ καμμιὰ ἀπάντησι.

Ἕνα καινούργιο αἴνιγμα

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Σίλβερ εἶχε περάσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς νύχτας ἀγρυπνος, παρακολουθώντας διάφορα ἴχνη, ποὺ δὲν τὸν ὠδήγησαν ὅμως, σὲ κανένα ἀποτέλεσμα. Γύρισε, τέλος, στὸ σπίτι του κατὰ τὰ ξημερώματα κι' ὅπως ἦταν κατάκοπος, ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως μ' ἕναν βαθὺ καὶ ληθαργικὸ ὕπνο.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, χτύπησε τὸ τηλέφωνο ποὺ βρισκόταν πλάι στὸ κρεββάτι του. Ὁ Σίλβερ ἀνασηκώθηκε καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικὸ στὰ χέρια του.

Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος, βρισκόταν ὁ συνταγματάρχης Μπριάν, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ.

—Ἀγαπητέ μου Σίλβερ, τοῦ εἶπε, ξέρω πόσο εἶσαι ἀπασχολημένος μὲ τὴν ὑπόθεσι τοῦ τραίνου τοῦ μεσονυκτίου. Ἀλλ' εἶνε ἀνάγκη νὰ τρέξῃς ἀμέσως στὸ Ντούτνεϋ Ρόου, ὁδὸς Ράϊτερ, 23. Θὰ ἰδῇς ἐκεῖ κάποιον, πού, ἂν οἱ πληροφορίες ποὺ μοῦ ἔδωσαν εἶνε σωστές, δὲν θὰ δυσκολευτῇς ν' ἀναγνωρίσῃς. Ὁπωσδήποτε, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃς τὸ ἀποτέλεσμα μὲ τὸ τηλέφωνο.

Ὁ Μπριὰν κατέβασε τὸ ἀκουστικό. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ παραβληθῇ μαζί του σὲ εὐγένεια. Ἀλλ' οἱ ὑφιστάμενοί του, ποὺ θὰ ξεγελιόνταν ἀπ' αὐτὴ καὶ δὲν θἄπαιρναν στὰ σοβαρὰ τὶς διαταγές του, θἄκαναν πολὺ ἄσχημα, καὶ δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ τὸ καταλάβουν. Ὁ συνταγματάρχης παρακαλοῦσε. Ἀλλ' οἱ παρακλήσεις του ἀποτελοῦσαν διαταγές, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθοῦν ἀμέσως.

Ὁ Σίλβερ ἄφησε μιὰ βλαστήμια καθὼς σηκωνόταν ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Δὲν τοῦ ἀρκοῦσαν, λοιπόν, οἱ σκοτοῦρες του μὲ τὸ ἔγκλημα ποὺ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει ἀλλ' ἔπρεπε νὰ κάνῃ κι' αὐτὸ τὸν πρωϊνὸ περίπατο ὡς τὸ Ντούτνεϋ Ρόου;

Ἡ μακρυνὴ αὐτὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου φαινόταν σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα κακὸ ὄνειρο, ὅταν ὁ Σίλβερ ἔφτασε ἐκεῖ. Κάτι τὸ ἔκτακτο ἔπρεπε νὰ συμβαίνῃ. Οἱ ἄντρες σχημάτιζαν μικροὺς ὁμίλους στοὺς δρόμους καὶ συζητοῦσαν. Κι' οἱ γυναῖκες στέκονταν στὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους καὶ κύτταζαν ὁλόγυρα μὲ ὕφος ἀνήσυχο καὶ τρομαγμένο.

Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἀριθμοῦ 23 τῆς ὁδοῦ Ράϊτερ βρισκόταν μιὰ πυκνὴ ὁμὰς ἀνθρώπων.

Ὁ Σίλβερ ἀναγκάστηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τοὺς ὤμους καὶ τοὺς ἀγκῶνες του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ. Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἀνοιγόταν ἕνας στενόμακρος διάδρομος.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν ἀκολούθησε κι' ἔφτασε σ' ἕνα μικρὸ ἐπιπλωμένο δωμάτιο, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος. Ἕνας ἀστυνομικὸς μὲ στολὴ κι' ἕνας ἄλλος μὲ πολιτικὰ στέκονταν κοντὰ στὴν πόρτα. Πάνω στὸ κρεββάτι, ἦταν ξαπλωμένος ἕνας ἄνθρωπος. Ἡ ἀκινησία τῶν μελῶν του κι' ἡ ὠχρότητα τοῦ προσώπου του ἔδειχναν πὼς εἶχε πάψει νὰ ζῇ.

Ὁ Σίλβερ ἀναγνώρισε στὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ πολιτικὰ τὸν ἀστυνόμο Πῆρσον.

—Τί τρέχει; τὸν ρώτησε.

—Ἕνα ἔγκλημα, ἀπάντησε αὐτός. Ὁ νέος ποὺ βλέπεις βρέθηκε στραγγαλισμένος.

—Ξέρεις τίποτε γιὰ τὸν δολοφόνο;

—Γιὰ τὴ στιγμὴ τίποτε.

—Πῶς λέγεται τὸ θῦμα;

—Ἡ γυναῖκα ποὺ νοικιάζει αὐτὰ τὰ ἐπιπλωμένα δωμάτια τὸν ἤξερε γιὰ Κάρτερ, ἀπάντησε ὁ Πῆρσον. Ἔμενε ἐδῶ ἀπὸ τρεῖς βδομάδες... Ἀλλὰ κάμε μου τὴ χάρι νὰ τὸν προσέξῃς...

Ὁ Σίλβερ πῆγε κοντὰ στὸ πτῶμα. Ὁ νεκρὸς ἦταν μετρίου ἀναστήματος καὶ δὲν φαινόταν μεγαλύτερος ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρόνων. Εἶχε κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ σαγονιοῦ του ξεχώριζε μιὰ οὐλὴ σὲ σχῆμα τόξου.

—Εἶχε δίκηο ὁ Μπριάν, εἶπε ὁ Σίλβερ, τελειώνοντας τὴν ἐξέτασί του. Αὐτὸς ὁ νέος δὲν μοῦ εἶνε ἄγνωστος... Ἀλλά, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν πιάσαμε, δὲν λεγόταν Κάρτερ... Στάσου νὰ θυμηθῶ τὸ ὄνομά του... Ἄ, ναί, λεγόταν Φόξυ Χάκετ... Νομίζω ὅτι βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ πρὶν ἀπὸ ἕξη βδομάδες.

—Βλέπω ὅτι συμφωνοῦμε, εἶπε ὁ Πῆρσον. Κι' ἐγὼ ἔχω τὴ γνώμη ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν Φόξυ Χάκετ... Ξέρεις, ἐγὼ παρακάλεσα τὸν Μπριὰν νὰ σὲ στείλῃ ἐδῶ, γιατὶ σκέφτηκα πὼς σὺ μόνο θὰ μποροῦσες νὰ μὲ βεβαιώσῃς ἂν εἶνε ἢ ὄχι ὁ Φόξυ Χάκετ... Δὲν πιστεύω νὰ θυμώσῃς γιατὶ σὲ ξύπνησα τόσο πρωΐ.

—Καὶ βέβαια εἶνε ὁ Φόξυ Χάκετ, συνέχισε ὁ Σίλβερ. Μεταξύ μας, δὲν ἄξιζε καὶ μεγάλα πράγματα... Ἦταν ἕνας μικρολωποδύτακος, χωρὶς ταλέντο... Νομίζω πὼς γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ «Ἀράχνη» τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὴ συμμορία της.

—Ὁ Φόξυ Χάκετ ἀνῆκε στὴ συμμορία τῆς «Ἀράχνης;»

—Ἔχομε σοβαροὺς λόγους νὰ τὸ ὑποθέτουμε.

—Ἀλλὰ τότε δὲν καταλαβαίνω γιατὶ τὸν πιάσατε καὶ τὸν στείλατε στὴ φυλακή;

—Τί θὰ ἔκανες στὴ θέσι μας, Πῆρσον; ρώτησε μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο ὁ Σίλβερ.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ δὲν εἶχαν μεγάλη ἐκτίμησι γιὰ τοὺς συναδέλφους τῆς μητροπολιτικῆς ἀστυνομίας.

—Θὰ ἔκανα κάτι πολὺ καλύτερο, ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμος. Θὰ τὸν παρακολουθοῦσα κι' ἔτσι θὰ κατάφερνα νὰ τυλίξω στὰ δίχτυα μου τὴν «Ἀράχνη».

—Μιλᾶς ἔτσι γιατὶ δὲν ξέρεις τὴν «Ἀράχνη», εἶπε ὁ Σίλβερ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἕνας ἀριστοτέχνης στὸ εἶδος του καὶ κεῖνοι ποὺ ἐργάζονται κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές του τὸν τρέμουν. Ὁ Χάκετ μπορεῖ νὰ τὸν εἶχε ἰδῆ ἱεροκῆς φορές. Ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν ἤξερε ποιὰ ἦταν ἡ ἀληθινὴ του προσωπικότητα ἢ ποῦ ἔμενε. Κι' ἂν τὸ ἤξερε, ὅμως, δὲν θὰ μιλοῦσε ποτέ.

Ὁ Πῆρσον δὲν ἀπάντησε τίποτε.

—Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἀργίζει νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ, εἶπε ὁ Σίλβερ. Βρήκατε τίποτε στὰ ροῦχα τοῦ θύματος;

—Ὄχι σπουδαῖα πράγματα, ἀπάντησε ὁ Πῆρσον.

Καὶ τοῦ ἔδειξε μερικὰ ἀντικείμενα, ποὺ βρίσκονταν πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Ἦταν ἕνα μικρὸ μαχαίρι, ἕνα κομμάτι σύρμα, ἐννέα πέννες, ἕνα προπαγανδιστικὸ βιβλίο ποὺ ἐξυμνοῦσε τὰ ἀγαθὰ τῆς μεταναστεύσεως στὴν Αὐστραλία, ἕνα χαρτὶ ποὺ περιεῖχε τὶς ἀναχωρήσεις μερικῶν ἀτμοπλοίων γιὰ τὸ Σίδνεϋ κι' ἕνα ἄλλο ποὺ ἦταν διπλωμένο στὰ τέσσερα κι' ἐμοιαζε μ' ἐπιστολή. Ὁ Σίλβερ τὸ ξεδίπλωσε καὶ διάβασε:

«Ἀγαπητὲ Νόμπυ,

»Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ. Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφεις εἶνε τρομερό. Ἤλπιζα πάντα πὼς θὰ ξαναγύριζες στὸν καλὸ δρόμο. Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πόσον μὲ λυπεῖ ἡ διαγωγή σου; Ε.»

Ὁ ἐπιθεωρητὴς νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς τὸ πάτωμα ὑποχωροῦσε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ χρειάστηκε νὰ στηριχθῇ στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Ὁ Κάρτερ, ὁ Φόξυ Χάκετ κι' ὁ Νόμπυ ἦσαν, λοιπόν, τὸ ἴδιο πρόσωπο; Χωρὶς ἀμφιβολία ἔπρεπε νὰ εὐγνωμονῇ τὸν Μπριάν, ποὺ τὸν εἶχε στείλει σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Ἀλλὰ τί σήμαινε τὸ καινούργιο αὐτὸ ἔγκλημα; Καὶ ποιὰ σχέσι εἶχε μὲ τὸ θάνατο τοῦ Ἰσμαὶ καὶ τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ;

—Ποιὸς ἀνακάλυψε τὸ πτῶμα; ρώτησε τὸν Πῆρσον.

—Ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ σπιτιοῦ, ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμος. Ὁ Χάκετ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τῆς πλήρωνε σήμερα τὸ πρωῒ τὸ ἐνοίκιο καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ τοῦ τὸ ζητήσῃ...

—Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ γιατροῦ, πότε ἔγινε τὸ ἔγκλημα;

—Κατὰ τὰ ξημερώματα; Ὄχι πρὶν ἀπὸ τὶς πέντε κι' ὄχι ἀργότερα ἀπὸ τὶς ἕξη...

—Ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα μένει ἀνοιχτή;

—Πάντοτε. Τὰ δωμάτια εἶνε ἐπιπλωμένα κι' οἱ ἐνοικιασταὶ γυρίζουν σὲ διαφορετικὲς ὧρες ὁ καθένας.

—Μήπως κατάλαβε κανεὶς τίποτε;

—Τοὺς ἐξέτασα ὅλους. Κανεὶς δὲν κατάλαβε τὸ παραμικρό. Ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ σκοτάδι πρέπει νὰ ἦταν ἀκόμη πολὺ πυκνό.

—Δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτε ἄλλο, ἐδῶ, εἶπε ὁ Σίλβερ. Συνέχισε τὶς ἐρευνές σου κι' ἂν ἀνακαλύψῃς κάτι τὸ ἐνδιαφέρον, εἰδοποίησέ με στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Σίλβερ ἔδινε τὴν ἀναφορὰ του στὸ Μπριάν.

—Ποιὸ εἶνε τὸ μυστήριο ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα; κατέληξε. Ἔσπασα ὅλη τὴ χθεσινὴ νύχτα τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ τὸ βρῶ. Κι' εἶμαι βέβαιος ὅτι πρόκειται γιὰ κάτι τὸ ἀπίστευτα τρομακτικό, ποὺ οὔτε νὰ φαντασθοῦμε μποροῦμε. Ἡ δολοφονία τοῦ Νόμπυ ἐνίσχυσε αὐτὴ τὴν ἀντίληψί μου. Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, βλέπω μιὰ ψυχρὴ κι' ἀλύγιστη θέλησι, ποὺ προχωρεῖ κατ' εὐθεῖαν στὸ σκοπό της καὶ ποὺ συντρίβει ὅλα τὰ ἐμπόδια ποὺ παρουσιάζονται μπροστά της... Καί, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου ἡ τροπὴ ποὺ παίρνει ἡ ὑπόθεσις...

—Τί ἀκριβῶς φοβόσαστε; ρώτησε ὁ Μπριάν.

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ προσδιορίσω, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ. Ἀλλὰ δὲν θὰ δοκίμαζα τὴν παραμικρὴ ἔκπληξι ἂν μάθαινα, ξαφνικά, ὅτι ὁ Λὼρενς Μπρούς βρέθηκε στραγγαλισμένος ἢ ἂν κάποιος ἄλλος, ποὺ δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ ξέρω, ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶνε, εἶχε παρόμοια τύχη...

Ὁ Μπριὰν δὲν ἀπάντησε. Ἀλλ' ὁ Σίλβερ κατάλαβε ἀπὸ τὸ ὕφος του ὅτι ὁ ἀνώτατος αὐτὸς τιτλοῦχος τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ συμμεριζόταν τοὺς φόβους του.

—Συνεχίστε τὶς ἐρευνές σας, εἶπε στὸν ὑφιστάμενό του. Θὰ δώσω ἐντολὴ νὰ κινηθῇ ἀμέσως ὁλόκληρος ὁ μηχανισμὸς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις σας. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ὅλες οἱ ὑπηρεσίες θὰ εἶνε ἑτοιμες νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν σὲ ὅ,τι θελήσετε. Θάρρος, φίλε μου, καὶ καλὴ τύχη.

Ὁ Σίλβερ ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα πῆγε κοντὰ στὸ τραπέζι του καὶ τοῦ ψιθύρισε μερικὲς λέξεις.

—Ἂς περάσῃ, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής.

Ὁ ἐπισκέπτης ἦταν ἕνας νέος μὲ δειλὸ παρουσιαστικό, ποὺ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὰ εἶχε χαμένα.

—Ζητήσατε νὰ μὲ ἰδῆτε; τὸν ρώτησε ὁ Σίλβερ. Καθῆστε...

Ὁ νέος κάθησε στὴν ἄκρη ἑνὸς καθίσματος.

—Ζήτησα νὰ ἰδῶ κάποιον σχετικὰ μὲ τὴν ὑπόθεσι τοῦ τραίνου τοῦ μεσονυχτίου, ἀπάντησε ὁ νέος, παίρνοντας θάρρος. Μοῦ εἶπαν ν' ἀπευθυνθῶ σὲ σᾶς...

Ὁ Σίλβερ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ σφυγμός του χτυποῦσε πιὸ γρήγορα ἀπὸ πρίν.

—Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε; ρώτησε, προσπαθῶντας νὰ φανῇ ἀτάραχος. Καί, πρῶτα-πρῶτα, πῶς λέγεσθε;

—Λέγομαι Τζὼν Μάσσεϋ, κύριε ἐπιθεωρητά, ἀπάντησε ὁ νέος. Ἀπὸ ἕξη χρόνια, ὑπηρετῶ ὡς γκαρσόνι στὸ βαγκὸν - ρεστωράν τῆς τρίτης θέσεως τῆς ταχείας Γόρκης - Λονδίνου. Σήμερα τὸ πρωῒ διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα, εἶδα στὴν πρώτη σελίδα τὴ φωτογραφία τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ.

—Εἴχατε ἰδῆ στὸ τραῖνο αὐτὴ τὴ νέα;

—Μάλιστα, κύριε. Ἤμουν τῆς ὑπηρεσίας ἐκείνο τὸ βράδυ. Δὲν ξέρω τίποτε σχετικὰ μὲ τὸ ἔγκλημα, γιατὶ τὴν ὥρα ποὺ τὸ τραῖνο περνοῦσε ἀπὸ τὸ Κίνγκς Κρός, βρισκόμουν στὴν κουζίνα καὶ τακτοποιοῦσα τὰ πιάτα. Ἀλλὰ εἶδα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ συζητοῦσε μὲ τὴ μὶς Μύλολαντ. Κι' ὅπως μπορῶ νὰ κρίνω ἀπὸ τὶς φωτογραφίες ποὺ δημοσιεύτηκαν στὶς ἐφημερίδες, δὲν ἦταν ὁ Σίλας Ἰσμαί... Ἡ μὶς Μύλολαντ, μόλις τὸ τραῖνο ξεκίνησε ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς Γόρκης, ἤρθε στὸ ἑστιατόριο γιὰ νὰ φᾶῃ καὶ κουβεντιάσαμε μαζί, ἕνα ἢ δυὸ λεπτά. Ἦταν πολὺ ὁμορφη νέα κι' ἐξαιρετικὰ καταδεκτική... Σὲ λίγο, μπῆκε ἕνας ἄνθρωπος στὸ ἑστιατόριο καὶ κάθησε σ' ἕνα τραπέζι πίσω της... Ἔπειτα σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πῆγε νὰ καθήσῃ στὸ ἴδιο τραπέζι μὲ τὴ νέα.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸν περιγράψετε;

—Κεῖνο ποὺ πρόσεξα σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο εἶνε πὼς εἶχε κόκκινα μαλλιά... Ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾶῃ μὲ θέρμη... Ἡ Ἔνιντ Μύλολαντ τοῦ ἀπαντοῦσε κάπου - κάπου... Ἔμειναν στὸ τραπέζι καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ.

—Ἀκουσες τίποτε ἀπὸ τὴ συνομιλία τους;

—Οὔτε λέξι, κύριε.

—Ἔμειναν πολὺ ὥρα μαζί;

—Ὡς μιὰ ὥρα.

—Τοὺς εἶδες ὅταν ἔφυγαν;

—Μάλιστα, κύριε. Ἡ νέα σηκώθηκε μετὰ τὸ σταθμὸ τοῦ Πετερμπορόου καὶ βγῆκε ἀπὸ

στὴν ὡμορφιά σας
• Μὲ τὴν κρέμα KATIA
Φυσικὴ τροφὴ τοῦ δέρματος ποὺ ἀφαιρεῖ τὶς ρυτίδες.
• Μὲ τὴν πούδρα KATIA
ποὺ δίδει ἀδελούδινη ὄψι.
• Μὲ τὸ ροὺζ KATIA
σὲ 10 μοντέρνους χρωματισμούς
• Μὲ τὸ κραγιὸν KATIA
ποὺ δὲν βγαίνει καὶ δὲν σκάζει τὰ χείλη.
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ Katia
ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ἀπὸ τὴν ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΑΝ
Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ
1864

"SOLID"
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΛΙΑΝΙΚΩΣ ΣΤΟ ΚΑΤ/ΜΑ
ΜΙΧ.Ι. ΜΕΤΑΞΑ
ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ 5Α

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
Π. ΡΑΛΛΗ
324
ΝΙΤΣΑ ΛΕΟΝΤΙΑΔΟΥ
ΤΗΛ. 44122
ΝΙΚΑΙΑ
(3η ΣΤΑΣΙΣ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ ΑΜΦΙΑΛΗΣ)

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
Ἐργαστήριον
ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 12 α
ΤΗΛ. 53 - 674
Ριζικὴ ἀποτρίχωσις. Ἐξαφάνισις τανάδων (στιγμάτων), ρυτίδων, οὐλῶν, στιγμάτων εὐλογίας καὶ θεραπεία τριχοπτώσεως.

Τὰ ἕτοιμα φορέματα ΟΡΕ καλέκλιναν τὴν Ἑλληνίδα

ΑΛΜΑ

Τὰ κομψὰ καὶ καλορραμένα ἕτοιμα φορέματα ΟΡΕ κατέκτησαν τὴν Ἑλληνίδα. Στοιχίζουν πάμφθηνα καὶ πωλοῦνται μὲ τὶς ἴδιες τιμὲς τοῖς μετρητοῖς καὶ μὲ δόσεις
ΟΡΕ Περικλέους 44 ΟΡΕ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
Ο ΜΟΝΟΣ ΤΙΜΗΘΕΙΣ ΚΑΤ' ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΝ ΔΙΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΩΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΔΙΑ ΤΑ ΘΕΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Μ. ΓΟΥΔΑ
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
(ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)

τὸ βαγκὸν - ρεστωράν. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ κόκκινα μαλλιὰ μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶχε ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησί της. Ἔπειτα σηκώθηκε κι' αὐτὸς καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς μηχανῆς. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ξαναείδα οὔτε αὐτόν, οὔτε τὴ μὶς Μύλολαντ.

— Τί ἡλικία εἶχε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ἦταν μεταξὺ τῶν τριάντα καὶ σαράντα. Δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω μὲ ἀκρίβεια τὴν ἡλικία του. Εἶχε κανονικὸ ἀνάστημα...

— Σωματώδης;

— Οὔτε πολὺ παχύς, οὔτε πολὺ ἀδύνατος.

— Εὐχαριστῶ, Μάσσεϋ. Ἔχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτε ἄλλο;

— Ὄχι, κύριε ἐπιθεωρητά.

Μόλις ἔφυγε τὸ γκαρσόνι, ὁ Σίλβερ σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ πῆρε τὸ ἀγγλοαμερικανικὸ συνδικάτο θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων. Στὸ τηλέφωνο ἦταν ἡ Σάλλυ.

— Τίποτε νεώτερο; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Τίποτε, ἀπάντησε ἡ νέα. — Ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι: μήπως ἔτυχε νὰ συναντήσετε ἕναν ἄνθρωπο μὲ κόκκινα μαλλιὰ τὸν τελευταῖο καιρό;

Ἡ νέα ἄργησε ν' ἀπαντήσῃ.

— Γιατὶ μὲ ρωτᾶτε; εἶπε τέλος.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω στὸ τηλέφωνο, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἀλλ' ἔχω σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ σᾶς κάνω αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ παράξενο, εἶπε ἡ νέα. Χθὲς τὸ βράδυ, ὅταν ἐφευγα, εἶδα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ στεκόταν στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο κι' εἶχε τὰ μάτια του στηλωμένα στὴν εἴσοδο τοῦ γραφείου. Εἶχε κόκκινα μαλλιὰ καὶ τὸ ὕφος του ἦταν πολὺ ἀνήσυχο... Μόλις μὲ εἶδε νὰ πλησιάζω, ἔστριψε βιαστικὰ κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα. Σὲ λίγο, τὸν ἔχασα.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸν περιγράψετε;

— Ἦταν μετρίου ἀναστήματος, ὄχι πολὺ παχύς. Μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν πολὺ καλοντυμένος.

— Νομίζετε πὼς ἂν τὸν βλέπατε, θὰ μπορούσατε νὰ τὸν ἀναγνωρίσετε;

— Εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιη γι' αὐτό.

— Καλά. Ἐλπίζω νὰ σᾶς ξαναπάρω...

Ἡ μυστηριώδης ἐπιστολὴ

Ὁ Σίλβερ ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ σὲ λίγο ἔφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Ὅταν ξαναγύρισε, κόντευαν τρεῖς. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ζητῶ τὸν ἐπιθεωρητὴ Σίλβερ, ἀκούστηκε μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

— Ὁ ἴδιος, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ. Ποιὸς τηλεφωνεῖ;

— Ἐδῶ Λῶρενς Μπρούς. Σᾶς παρακαλῶ νὰ κάμετε τὸν κόπο νάρθῆτε ἀμέσως στὸ γραφεῖο μου. Εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος...

— Ἔρχομαι ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ. Ἀλλὰ τί συμβαίνει;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ Zinnia παρουσιάζει:

τὰ πλεονεκτήματα τῆς μετάξης

ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ

ΠΟΥΔΡΑ · ΚΡΕΜΑ · ΚΡΑΓΙΟΝ · ΡΟΥΖ

Η «ΚΑΘΑΡΑ ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ» ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ἡ Ἑταιρεία "ZINNIA" COSMETIQUES DE LUXE ἀκολουθήσασα μακροχρονίους ἐρεύνας διακεκριμένων ἐπιστημόνων παρουσιάζει τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῶν πειραμάτων της ἐπὶ τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ΜΕΤΑΞΗΣ διὰ τὴν παρασκευὴν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ. Οὕτω, ἐπετεύχθη ἡ κονιοποίησις τῆς ΚΑΘΑΡΑΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΜΕΤΑΞΗΣ χωρὶς νὰ ἀλλοιωθῇ ἡ χημικὴ αὐτῆς σύνθεσις ἥτις εἶναι ἡ αὐτὴ περίπου μὲ τὴν σύνθεσιν τοῦ δέρματος.

Τὰ πλεονεκτήματα τῆς ΚΟΝΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗΣ ΚΑΘΑΡΑΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΜΕΤΑΞΗΣ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι ἐκπληκτικῶς ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΑ. Ὡς λεπτοτάτη κόνις, περιεχομένη εἰς τὰ ἐκλεκτὰ καλλυντικὰ "ZINNIA", ΚΡΕΜΑ, ΠΟΥΔΡΑ, ΚΡΑΓΙΟΝ, ΡΟΥΖ, ὀχηματίζει ἐπὶ τοῦ δέρματος ἕνα ἀδιαφανὲς στρῶμα ΜΕΤΑΞΗΣ, τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ κλείῃ τοὺς πόρους, προστατεύει τὸ δέρμα ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς. Ἐμποδίζει τὴν εἴσοδον τῶν μικροβίων, ἀπορροφᾷ τὸν ἱδρῶτα καὶ τὰ φθοροποιὰ ὑγρὰ τοῦ δέρματος καὶ δημιουργεῖ ἕνα ΜΑΤ πρόσωπον χωρὶς γυαλάδες. Ἰδιαιτέρως ἐνδείκνυται διὰ τὰ λεπτὰ καὶ εὐαίσθητα δέρματα. Ἀνανεώνει τὰ κουρασμένα καὶ γηρασμένα πρόσωπα, καθότι ἡ ΚΑΘΑΡΑ ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ ἔχει τὴν ἰδιότητα, λόγῳ τῆς ἰδίας χημικῆς συγθέσεως μὲ τὸ δέρμα, νὰ ἀποκαθιστᾷ πᾶσαν βλάβην τοῦ δέρματος καὶ νὰ ἐξασφαλίζῃ τὴν νεανικὴν του ὄψιν καὶ τὴν γοητευτικήν του ἐμφάνισιν.

Ἡ ΚΑΘΑΡΑ ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ ἐπιστημονικῶς κονιοποιημένη περιέχεται ΜΟΝΟΝΕΙΣ τὰ ἐκλεκτὰ καλλυντικὰ "ZINNIA", ΚΡΕΜΑ ΠΟΥΔΡΑ, ΚΡΑΓΙΟΝ, ΡΟΥΖ. (Δίπλωμα εὐρεοτεχνίας)

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. "ΑΛΜΑ" Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ & Μ. ΚΑΡΥΣΤΙΝΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 46ª ΤΗΛ. 52-958

16ον

— Γιατί ἔπειτα ἀπὸ πέντε ὧρες κι' ὄχι ἀμέσως;

Ἡ Χολιντὰιη γέλασε.

— Θέλουν νὰ εἶναι βέβαιοι, ἀπάντησε, πὼς δὲν πρόκειται γιὰ στεῖλης δεύτερο τηλεγράφημα γιὰ ν' ἀνακαλέσῃς τὸ πρωτο. Βρίσκουν, λοιπόν, ὅτι ἕνα περιθώριο πέντε ὡρῶν εἶναι ἀρκετό... Κι' ἄλλωστε, γιατί σὲ στενοχωροῦν αὐτὲς οἱ πέντε ὧρες; Τί ἔχεις νὰ κάμῃς; Θὰ πέσῃς στὸ κρεββάτι σου καὶ θὰ κοιμηθῇς... Ὅταν ξυπνήσῃς, θὰ ἔχω φύγει καὶ μαζί μὲ μένα ὅλο τὸ παρελθόν σου...

Ὁ γκάνγκστερ φάνηκε νὰ διστάζῃ.

— Μὴ βασανίζῃς ἄδικα τὸ μυαλό σου, ξαναεῖπε ἡ Χολιντάιη. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πῆρες τὴν ἀπόφασι ν' ἀλλάξῃς τὴ ζωή σου, ὅλα τὰ ἄλλα δὲν ἔχουν σημασία. Ἀλλὰ πρέπει κι' οἱ ἄλλοι νὰ βροῦν τὴν ἡσυχία τους. Νομίζω πὼς θ' ἀναγνωρίσῃς αὐτὸ τὸ δικαίωμα στὸ Βέμπερ καὶ τὸν Ρῆς, ὅπως καὶ σὲ μένα.

Ἐκεῖνο ποὺ λογάριαζε ὁ Πὰλ δὲν ἦταν ἡ ἡσυχία τοῦ Βέμπερ, τοῦ Ρῆς ἢ τῆς Χολιντάιη. Τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦταν νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ μαζὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη του Μάργκαρετ. Ἀλλά, βέβαια, οὔτε αὐτή, οὔτε ὁ πατέρας της ἔπρεπε νὰ μάθουν ποτὲ ποιὸ ἦταν τὸ παρελθόν του. Ἀπειλώντας τον ὅτι θὰ φανέρωναν στὸν Ἔζρα Ντόμπσον ποιὸς ἦταν, οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ εἶχαν βρῆ τὸ εὐαίσθητο σημεῖο του. Ἔπρεπε τώρα νὰ ὑποκύψῃ στὸν ἐκβιασμό τους. Θὰ ἦταν καλύτερο ἴσως ἂν τοὺς εἶχε ξεπαστρέψει ὅπως τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ τώρα δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸ κάμῃ.

— Χολιντάιη, εἶπε, ποιὰ ἐγγύησι θὰ ἔχῃ ἡ συμφωνία ποὺ θὰ κάμωμε ὅτι θὰ εἶναι εἰλικρινὴς κι' ὅτι κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ μ' ἐνοχλήσῃ πιά;

— Κουτέ! ἀπάντησε ἡ νέα. Τὸ συμφέρον τοῦ Βέμπερ, τοῦ Ρῆς καὶ τὸ δικό μου ἀποτελοῦν τὴν καλύτερη ἐγγύησι γιὰ σένα. Ποῦ ἀποβλέπουν ὁ Βέμπερ κι' ὁ Ρῆς; Στὸ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ μιὰ ἀπειλή, ποὺ τὴ νοιώθουν νὰ κρέμεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους. Τί μποροῦν νὰ κάμουν ὅταν ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτή; Τίποτε. Γιατὶ θὰ φοβοῦνται πάντοτε ὅτι θὰ τοὺς ἐκθέσῃς ἂν τολμήσουν νὰ σ' ἐνοχοποιήσουν σ' ἕνα ἢ περισσότερα ἐγκλήματα. Τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχεις στὰ χέρια σου δὲν εἶναι ἴσως πολὺ σοβαρά, ἀλλά, προκειμένου γιὰ ἕναν ἀστυνομικό, εἶναι ἀρκετὸς κι' ὁ παραμικρὸς ὑπαινιγμὸς γιὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ. Θὰ μπορέσῃς π. χ. νὰ μιλήσῃς γιὰ τὴ συνεργασία σου μαζί τους καὶ νὰ ἰσχυρισθῇς ὅτι ἐνεργοῦσες σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τους. Δὲν θὰ μπορέσῃς ἴσως νὰ τοὺς στείλῃς στὸ δικαστήριο, ἀλλὰ θὰ κλογίσῃς τὴ θέσι τους. Ὄχι, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε ἀπὸ τὸ Βέμπερ καὶ τὸ Ρῆς. Εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνοι κι' οἱ δυὸ καὶ καταλαβαίνουν πὼς τὸ συμφέρον τους εἶναι νὰ ξεχάσουν τὰ πάντα. Μὴν ἀμφιβάλῃς γι' αὐτό, Πώλ... Ὅσο γιὰ μένα, μόλις κανονισθῇ αὐτὸ τὸ ζήτημα, θὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη ἢ τὸ Σικάγο καὶ δὲν θὰ ξανακούσῃς νὰ γίνεται λόγος γιὰ μένα. Τί ἔχεις ν' ἀπαντήσῃς σ' ὅλα αὐτά, Πώλ;

— Σκέφτομαι πὼς ἔχεις δίκηο, ἀπάντησε ὁ γκάγκστερ. Κι' ἐγὼ θέλω νὰ τελειώνωμε.

Τὸ ἐπιθυμοῦσε πραγματικά. Τὸ κάτω - κάτω, σκεφτόταν, ἔπειτα ἀπὸ τὸ γάμο του μὲ τὴ Μάργκαρετ, ὁ δίσκος ποὺ εἶχε στείλει στὸν ἀδελφό του δὲν τοῦ χρειαζόταν πιά. Οὔτε ἦταν δυνατὸν νὰ τοῦ χρειαστῇ στὸ μέλλον. Γιατὶ εἶχε τὴν ἀπόφασι ν' ἀλλάξῃ ζωή. Καί, βέβαια, ὁ καλύτερος τρόπος γι' αὐτὸ δὲν ἦταν νὰ στρώσῃ τὸ δρόμο ἀπὸ ὅπου θὰ περνοῦσε μὲ πτώματα. Μήπως δὲν εἶχε κάμει ἀρκετὰ ἐγκλήματα ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή; Ἔπειτα, εἶχε κι' ἕναν ἄλλο λόγο, πολὺ σοβαρό, γιὰ νὰ ἐπιθυμῇ αὐτὴ τὴ συνεννόησι. Ἂν ὁ Βέμπερ κι' ὁ Ρῆς μιλοῦσαν στὸν Ἔζρα Ντόμπσον γιὰ τὸ παρελθόν του, ὁ γάμος του μὲ τὴ Μάργκαρετ θὰ ματαιωνόταν. Ἔπρεπε, λοιπόν, ν' ἀποκλείσῃ μὲ κάθε θυσία αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο. Τὸ ζήτημα ἦταν ἂν ὁ Βέμπερ κι' ὁ Ρῆς, ἀφοῦ ἔπαιρναν τὸ δίσκο στὰ χέρια τους, θὰ τὸν ἄφηναν ἥσυχο. Ἀλλὰ τί συμφέρον εἶχαν νὰ τὸν ἐνοχλήσουν; Θὰ μποροῦσαν, βέβαια, νὰ τὸν ἐκβιάσουν, ζητώντας του χρήματα. Ἀλλά, στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ Πὰλ ἤξερε τί θὰ ἔκανε. Γιὰ τὴ στιγμή, ἔπρεπε νὰ παραδώσῃ τὸ δίσκο καὶ νὰ ὑποκριθῇ πὼς δὲν εἶχε κακὲς προθέσεις ἀπέναντί τους. Τὴν κατοπινὴ στάσι του θὰ τὴν ρύθμιζε ἀνάλογα μὲ τὴ δική τους. Τὸ ὅτι θὰ τοὺς ἔδινε τὸ δίσκο, αὐτὸ δὲν σήμαινε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς σκοτώσῃ ἂν τὸν στενοχωροῦσαν. Δὲν θὰ παρατείνετο τελειωτικὰ ἀπὸ τὰ σχέδιά του. Θὰ τὶς παραμέριζε μόνο προσωρινά, γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ ἕναν κίνδυνο ποὺ ἦταν ἄμεσος κι' ἐξαιρετικὰ σοβαρός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

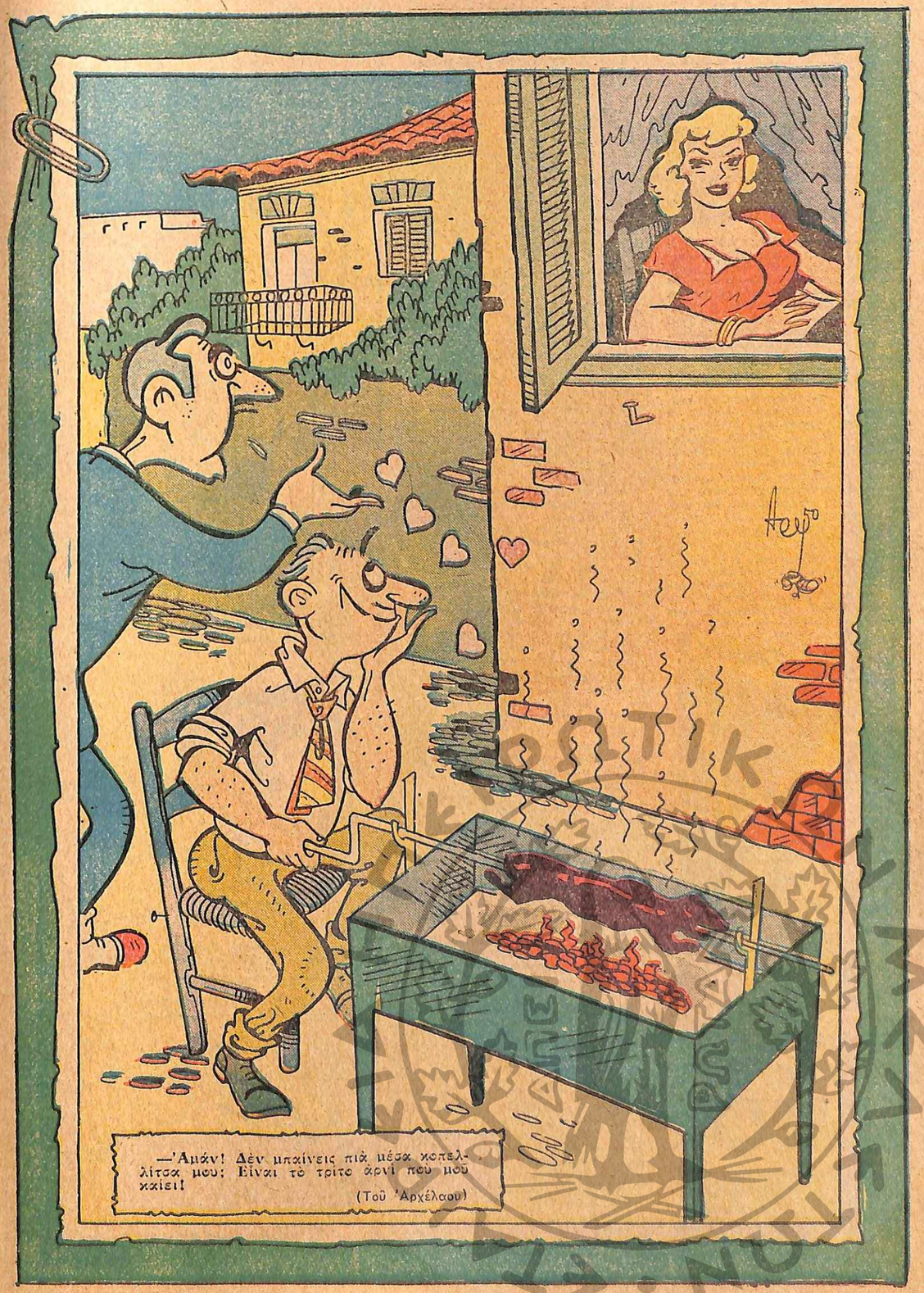

Τὸ «Ἐγχειρίδιον τοῦ ΔΙΑΡΡΗΚΤΟΥ»

Δάσκαλος πεὺ δίδασκε...

Γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸν κατάλογο τῶν... διδακτικῶν καὶ ὠφελίμων βιβλίων, ἕνας κάποιος Στέφαν Ράμροκ φρόντισε νὰ συγγράψῃ τὸ «Ἐγχειρίδιον τοῦ διαρρήκτου»! Δὲν ἀκολούθησε ὅμως ὁ ἴδιος πιστὰ τοὺς κανόνες του, κι' ἔτσι ἡ ἀστυνομία τὸν γράπωσε — γιὰ πέμπτη φορὰ — δυὸ μέρες μόνον ἀφοῦ εἶχε τελειώσει μιὰ ποινὴ φυλακίσεως 3 ἐτῶν.

Ὁ Ράμροκ εἶνε ἕνας νέος 35 ἐτῶν, ἀληθινὸς... ἄσσος τῆς διαρρηκτικῆς τέχνης. Σ' ὅλη του τὴ ζωή, δὲν ἤξερε ποτὲ ἄλλη δουλειά... Ὅταν λοιπὸν ἀπολύθηκε τελευταίως ἀπ' τὶς φυλακὲς τῆς Ἀϊόβα, βιάστηκε πολὺ νὰ κάμῃ μιὰ καινούργια διάρρηξι. Ὅστόσο, ὁ ἴδιος τονίζει, στὸ βιβλίο του : «Οἱ κλέφτες τὴν παθαίνουν συχνὰ ἀπ' τὴν ἀνυπομονησία ἢ τὴν ἀπροσεξία τους».

Πῶς ὅμως νὰ κάνῃ ὑπομονή, ἀφοῦ ἄλλη του ἡ περιουσία ἦταν 11 δολάρια μόνο; Κατέστρωσε λοιπὸν τὸ σχέδιο τῆς διαρρήξεως ἑνὸς μεγάλου ρεστωράν καὶ τόβαλε ἀμέσως σ' ἐφαρμογή, τὴν ἑπομένη νύχτα. Κανόνισε δὲ ἔτσι τὰ πράγματα, ὥστε ὁ θόρυβος ἑνὸς περαστικοῦ καμιονιοῦ νὰ σκεπάσῃ τὸν κρότο τῶν γυαλιῶν ποὺ ἔσπασε, γιὰ νὰ μπῇ στὸ κατάστημα.

Τὴν ἄλλη μέρα, εἶχε στὴν τσέπη του 430 δολάρια. Ξόδεψε τὰ 350, γιὰ ν' ἀγοράσῃ ροῦχα, κοσμήματα καὶ μιὰ κομψὴ πέτσινη δαλίτσα. Στὸ δρόμο ὅμως τὸν σταμάτησαν δυὸ ντέτεκτιβ καὶ τοῦ ζήτησαν ταυτότητα. Αὐτὸς δὲν εἶχε (δεύτερη παράβασις τῶν κανόνων τοῦ βιβλίου του!). Τὸν πῆγαν τότε στὴν ἀστυνομία, βρῆκαν τὸ περασμένο ποινικὸ μητρῶο του, τὸν ὑποπτεύθηκαν γιὰ τὴ διάρρηξι τοῦ ρεστωρὰν κι' ἄρχισαν τὴ συστηματικὴ ἀνάκρισι.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Ράμροκ τήρησε μιὰ ἀπ' τὶς συμβουλές του : Ὡμολόγησε δηλαδὴ τὴν πρᾶξι του, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπιείκεια τοῦ δικαστηρίου.

Ὡστόσο, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν συγκινήθηκαν καθόλου ἀπ' τὴν τόση... εἰλικρίνειά του, γιατὶ εἶχαν βρῆ ἤδη στὴν τσέπη του τὸ «Ἐγχειρίδιον τοῦ διαρρήκτου» καὶ κατάλαβαν πὼς εἶχαν νὰ κάνουν μὲ ἄνθρωπο διαβολεμένο καὶ παμπόνηρο... Ἴσως νὰ τοὺς κολάκευσε μόνον ἡ ἐξῆς περικοπὴ τοῦ βιβλίου του :

«Τὴν ἡμέρα ποὺ ἕνας ἐγκληματίας θὰ πιστέψῃ πὼς εἶνε ἐξυπνότερος ἀπ' τὴν ἀστυνομία, κάνει ἕνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεώς του».

Νὰ καὶ μερικὰ ἄλλα ἀπ' τὰ περιεχόμενα τοῦ πρωτοτύπου «ἐγχειριδίου» :

«Νὰ εἶσαι καλὸς ψεύτης στὴ δουλειά σου.

» Μὲ τὴν τόλμη, μπορεῖ κανεὶς νὰ κλέψῃ εὔκολα ὁλόκληρη περιουσία.

» Ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι ἀνοίγει εὔκολα τὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα.

» Τὰ σκυλιὰ ἀγαποῦν τὴ μυρωδιὰ καὶ τὴ γεῦσι τῆς κανέλλας.

» Ὅταν βγαίνῃς γιὰ ἀνίχνευσι, ἀργὰ τὸ βράδυ, νὰ κρατᾶς πάντα μιὰ ἐφημερίδα, ὥστε νὰ φαίνεσαι σὰν ἕνας τίμιος ἄνθρωπος ποὺ γυρίζει ἀπ' τὸ γραφεῖο στὸ σπίτι του. Φρόνιμο εἶνε ἐπίσης, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, νὰ παριστάνῃς τὸν τυφλό, μ' ἕνα σκυλὶ κι' ἕνα ζευγάρι σκοῦρα ματογυάλια.

» Νὰ μπαίνῃς στὰ σπίτια ὅταν λείπουν οἱ ἐνοικιοι καὶ νὰ περιμένῃς ὡς ὅτου γυρίσουν καὶ πέσουν νὰ κοιμηθοῦν. Ὕστερα ἀρχίζεις τὴ λεηλασία.

» Διάβαζε τὶς ἀστυνομικὲς εἰδήσεις τῶν παληῶν ἐφημερίδων (πρὶν ἀπὸ μιὰ πενταετία) γιὰ νὰ βρίσκῃς καινούργιους τρόπους δράσεως.

» Οἱ στῆλες τῆς κοσμικῆς κινήσεως τῶν ἐφημερίδων θὰ σοῦ ὑποδείξουν ποιὰ εἶνε τὰ καλλίτερα σπίτια γιὰ διάρρηξι.

» Γιὰ νὰ διαθέσῃς κλεμμένα μικρὰ διαμάντια, κοπάνισέ τα σὲ χοντρὴ σκόνη καὶ πούλησέ την σὲ ἐργοστάσια ποὺ χρειάζονται διαμαντόσκονη γιὰ τὴ δουλειά τους. Ὅσο γιὰ τὰ μεγαλείτερα, φρόντισε ν' ἀγοράσῃς ἕνα διαμάντι τοῦ ἰδίου μεγέθους καὶ σχήματος καὶ χρησιμοποίησε ἔπειτα τὴν ἀπόδειξι τῆς ἀγορᾶς του γιὰ νὰ πουλήσῃς ἕνα - ἕνα τὰ κλεμμένα».

Τέλος, τὸ «Ἐγχειρίδιον τοῦ διαρρήκτου» περιέχει λεπτομερεῖς ὁδηγίες γιὰ νὰ παίρνῃ κανεὶς ἀποτυπώματα ἀπὸ κλειδαριές, γιὰ νὰ σπάζῃ τζάμια χωρὶς πολὺ θόρυβο, γιὰ νὰ μεταβάλλῃ διάφορα κοινὰ ἐργαλεῖα σὲ διαρρηκτικά, κλπ.

Τώρα ὁ συγγραφεὺς βρίσκεται καὶ πάλι στὴ φυλακή, γιὰ 8 χρόνια.

✪✪

Ἕνας λωποδύτης - τζέντλεμαν

Ἕνας Λονδρέζος λωποδύτης ἔκλεψε ἀπὸ μιὰ λέσχη τὸ παλτὸ τοῦ κυρίου Φρέντ Γκρὺερ καί, βρίσκοντας ἕνα λαχεῖο μέσα σ' αὐτό, ἐθεώρησε ὑποχρέωσί του νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ ταχυδρομικῶς στὸν ἰδιοκτήτη του. «Σᾶς ἔκλεψα τὸ παλτό σας, τοῦ ἔγραψε, γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπάγγελμά μου. Ἀλλὰ θέλω νὰ πιστέψετε ὅτι δὲν εἶχα τὴν πρόθεσι νὰ σᾶς κλέψω καὶ τὴν τύχη σας. Γι' αὐτὸ σᾶς ἐπιστρέφω τὸ λαχεῖο σας καὶ σᾶς εὔχομαι νὰ κερδίσετε τὸν πρῶτο ἀριθμό!»

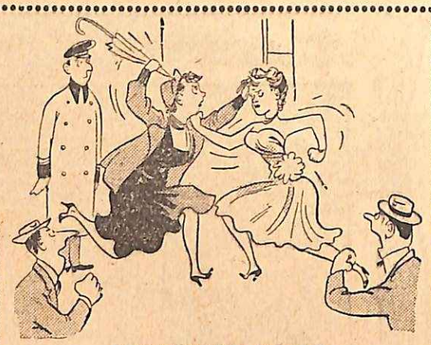

ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ ΜΟΔΑΣ

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, ποιὸ μοντέλο θὰ ἐπικρατήσῃ;...

(Ἀπὸ τὴν «Bataille»)

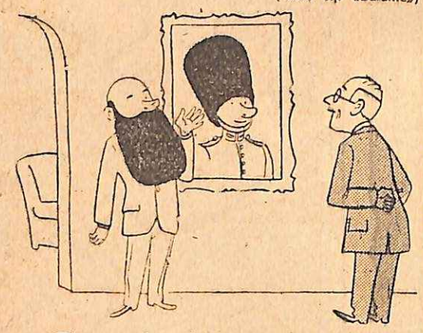

— Τὸ πορτραῖτο αὐτὸ μὲ παρουσιάζει ὅπως ἤμουν στὰ 20 χρόνια μου!...

(Ἀπὸ τὴν «France - Dimanche»)

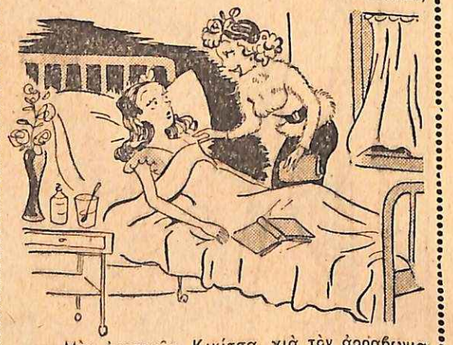

— Μὴν ἀνησυχῆς, Κικίτσα, γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικό σου... Θὰ βγαίνω ἐγὼ κάθε βράδυ μαζί του!

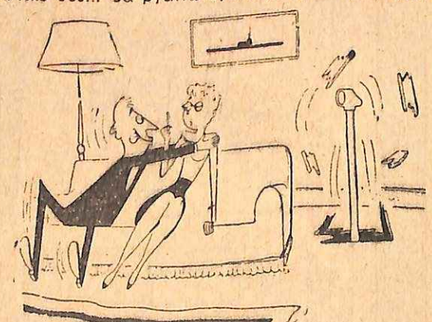

— Πρόσεξε, γιατὶ ὁ ἄντρας μου, ποὺ ὑπηρετεῖ στὰ ὑποβρύχια, εἶνε πολὺ ζηλιάρης...

(Ἀπὸ τὴν «France - Dimanche»)

Ἡ «ψυχικὴ ἀνάκρισις τρίτου βαθμοῦ»

ΚΑΘΩΣ ὁ γερο - Ντέβιντ Χόντελ πήγαινε πρὸς τὸ χωριατόσπιστο, φορτωμένος μὲ καυσόξυλα, τὰ γόνατά του λύγισαν ξαφνικὰ καὶ σωριάστηκε πάνω στὸ χιόνι. Μιὰ νέα κι' ἀδύνατη γυναῖκα μὲ ξανθὰ μαλλιὰ βγῆκε ἀμέσως ἀπ' τὸ σπίτι κι' ἔτρεξε κοντά του.

— Ρόμι!... Ρόμι! φώναξε στὸν ἄντρα της. Κάτι ἔπαθε ὁ πατέρας σου!...

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ὁ γέρος εἶχε ξεψυχήσει... Ἔτσι ἄρχισε μιὰ παράξενη καὶ μυστηριώδης ἱστορία στὸ ἀμερικανικὸ χωριὸ Γκούντουελ, στὶς 24 Φεβρουαρίου 1922. Κι' ἡ τελευταία λέξι της γράφτηκε ἔπειτα ἀπὸ 27 ὁλόκληρα χρόνια: τὸν Αὔγουστο τοῦ 1949, ὅταν ἡ ἄλλοτε νέα καὶ ξανθὴ Μέντα Χόντελ, γερασμένη τώρα καὶ μὲ γκρίζα μαλλιά, βγῆκε ἀπ' τὴ φυλακὴ ὅπου εἶχε μείνει κλεισμένη τόσα χρόνια — δίκαια ἢ ἄδικα ἀραγε;...

Ἕνα χρόνο πρὶν ἀπ' τὸν ξαφνικὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, ὁ νεαρὸς ἀγρότης Ρόμι Χόντελ εἶχε παντρευτῆ τὴ Μέντα Ντούτζιν, μιὰ κοπελλίτσα 19 ἐτῶν. Σὲ λίγο, εἶχε ἔρθει νὰ μείνῃ μαζί τους κι' ὁ γερο - Χόντελ, σ' ἕνα μικρὸ ἀγρόκτημα, ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ κτῆμα τῆς μητέρας καὶ τῶν δυὸ ἀδελφῶν τῆς Μέντα.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ πατέρας τοῦ Ρόμι πέθανε, ὅπως εἴπαμε στὴν ἀρχή. Μιὰ κι' ἦταν γέρος κοὶ ἄρρωστος, ὁ θάνατός του θεωρήθηκε ἀπ' ὅλους φυσικός, καὶ τὸν ἔθαψαν στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ.

Δυόμισυ ὅμως μῆνες ἀργότερα, παίχθηκε ἡ δεύτερη πρᾶξι τοῦ μυστηριώδους δράματος: Ψάχνοντας γιὰ τὸ Ρόμι Χόντελ, ἕνας γείτονας μπῆκε στὸ μισοσκοτεινὸ ἀχυρῶνα του καὶ τὸν βρῆκε κρεμασμένον μ' ἕνα σκοινὶ ἀπὸ ἕνα δοκάρι τῆς ὀροφῆς!

Ἡ ἀστυνομία παραδέχθηκε στὴν ἀρχὴ ὅτι ὁ νέος εἶχε αὐτοκτονήσει, ἀπὸ τὴν θλῖψι του γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του. Μὰ οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἄρχισαν νὰ βρίσκουν παράξενους τοὺς δυὸ ἐκείνους θανάτους μέσα σὲ τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα. Οἱ ἀόριστες ὑπόνοιες πῆραν γρήγορα συγκεκριμένη μορφὴ καὶ κατέληξαν σὲ μιὰ τρομερὴ βεβαιότητα: ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ δυὸ ἐγκλήματα, ποὺ εἶχαν γίνει ἀπ' τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Μέντα. Ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἐξαγριωμένους χωριατόσπιστους

Ο "ΤΑΡΑΞΙΑΣ" ΑΠ' ΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ

Ἱστορικὸ διήγημα

Ὁ νέος αὐτὸς ξυλουργὸς ἀπ' τὴ Γαλιλαία, ποὺ εἶχε καταλύσει κάπου ἔξω ἀπ' τὴν Ἁγία Πόλι, μαζὶ μὲ τοὺς δώδεκα φτωχοντυμένους φίλους του — ψαράδες τοὺς πιὸ πολλοὺς— ἐμοιαζε σὰν ἕνας ἀπ' τοὺς ἀμέτρητους κοινοὺς προσκυνητὲς ποὺ εἶχαν μαζευτῆ γιὰ τὴ μεγάλη γιορτὴ τοῦ Πάσχα. Κι' ὅμως εἶχε ἀναστατώσει τοὺς ἰσχυροὺς αὐτῆς τῆς πόλεως, εἶχε γεμίσει τὶς καρδιές τους μὲ φόβο καὶ μῖσος.

Κι' οἱ ἐχθροί του ἐξύφαιναν μιὰ συνωμοσία ἐναντίον του, τὸ βράδυ αὐτὸ τῆς Πέμπτης, λίγες μέρες μετὰ τὸ φτάσιμό του στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Ἄννας, ὁ γέρος ἀρχηγὸς τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόμματος κι' ἕνας ἀπ' τοὺς πλουσιώτερους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του, ἀποτραβηγμένος στὸ ἰδιαίτερο δωμάτιό του, ἄκουγε μὲ προσοχὴ τὸ γαμπρό του Καϊάφα, ποὺ τοῦ πρότεινε νὰ συλληφθῆ ἀμέσως ὁ ἐπικίνδυνος ἐκεῖνος ξένος, νὰ δικασθῆ τὴν ἴδια νύχτα καὶ νὰ καταδικασθῆ εἰς θάνατο.

Ποτὲ δὲν ἐκτιμοῦσε πολὺ τὸ γαμπρό του ὁ Ἄννας. Τὸν θεωροῦσε πάντα ἄμυαλο κι' ἐπιπόλαιο. Κι' ἂν τὸν εἶχε κάμει, μὲ τὴν ὑποστήριξί του, ἀρχιερέα τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἦταν γιὰ τὸ συμφέρον του: γιὰ νάχη ἕνα δικό του ἄνθρωπο σ' αὐτὴ τὴ σπουδαία θέσι.

— Μὰ γιατὶ φοβᾶσαι τόσο ἕνα φτωχο - μαραγκὸ ἀπ' τὴ Γαλιλαία; τοῦ εἶπε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Ξέρω, βέβαια, ὅτι στὰ τρία τελευταῖα χρόνια γυρίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ διδάσκει τὸ λαό. Μερικοὶ μάλιστα τὸν πιστεύουν γιὰ Μεσσία... Μήπως ὅμως εἶνε ὁ μόνος ψευτομεσσίας ποὺ φύτρωσε στὴ χώρα μας; Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ τόσοι ἄλλοι, πρὶν ἀπ' αὐτόν... Εἶνε ἐνοχλητικός, τὸ καταλαβαίνω, ὄχι ὅμως κι' ἐπικίνδυνος.

Ὁ Καϊάφας χάϊδεψε τὰ γένεια του μὲ τὸ ἄσπρο καὶ παχουλό του χέρι.

Μπῆκε θριαμβευτικὰ στὰ Ἱεροσόλυμα, πάνω σ' ἕνα ἄσπρο γαϊδουράκι καὶ τὸν ὑποδέχτηκαν μ' ἐπευφημίες στρώνοντας κλαδιὰ βαΐων κάτω ἀπ' τὰ πόδια του...

— Φαίνεται πὼς δὲν ἀκούσατε τί ἔγινε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες... ἀπάντησε. Ὁ «ἀκίνδυνος» αὐτός, μαραγκὸς ἔκαμε μιὰ θριαμβευτικὴ εἴσοδο στὴν Ἱερουσαλήμ, πάνω σ' ἕνα ἄσπρο γαϊδουράκι. Καθὼς ξέρετε, τὸ ζῶο αὐτὸ εἶνε τὸ πατροπαράδοτο ὑποζύγιο τοῦ Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων... Τὸν ὑποδέχθηκαν ἕνα ἑκατομμύριο ἄνθρωποι, μ' ἐπευφημίες, στρώνοντας κλαδιὰ βαΐων κάτω ἀπ' τὰ πόδια του... Ὁ λαὸς τὸν ἀγαπάει κι' εἶνε ἕτοιμος νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἀκόμη καὶ στὸ θάνατο!

Ὁ Ἄννας ξαπλώθηκε πιὸ ἄνετα στὴν πολυθρόνα του μὲ τὰ πορφυρᾶ μαξιλάρια.

— Παραδέχομαι, εἶπε, ὅτι εἶνε φρόνιμο ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' αὐτόν. Ἂς τὸν πιάσουμε κι' ἂς τὸν ρίξουμε στὴ φυλακή... Δὲν βλέπω γιατὶ νὰ τὸν δικάσουμε ἔτσι βιαστικά, στὶς παραμονὲς τοῦ Πάσχα...

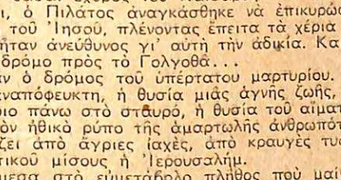

—Ἀπόψε πρέπει νὰ τελειώνουμε! ἐπέμεινε ὁ Καϊάφας. Ἂν δὲν τὸν θανατώσουμε τὸ ταχύτερο, ὁ λαὸς θὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπ' τὰ χέρια μας καὶ θὰ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ κηρύξῃ ἐπανάστασι καὶ νὰ γίνῃ ἀρχηγός της!... Ξέρετε τί ἔγινε σήμερα τὸ πρωῒ στὸ Ναό; Ὁ «ἀκίνδυνος μαραγκὸς» σύστησε στοὺς προσκυνητὲς νὰ μὴν ἀγοράζουν πιὰ περιστέρια καὶ ἁρνιὰ γιὰ θυσία. Τοὺς εἶπε ὅτι εἶνε ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ θ' ἀποπλύνῃ τὰ ἁμαρτήματα τοῦ κόσμου, κι' ὅτι δὲν χρειάζονται ἐπομένως ἄλλες θυσίες!

»Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἅρπαξε ἕνα μαστίγιο κι' ἔδιωξε κακὴν - κακῶς τοὺς ὑπαίθριους πωλητὰς καὶ τοὺς ἀργυραμοιβούς, φωνάζοντάς τους πὼς ἐμόλυναν «τὸν Οἶκον τοῦ Πατρός του». Μ' αὐτὰ τὰ λόγια του, μᾶς δίνει τὸν τρόπο νὰ τὸν συντρίψουμε! Παρέστησε τὸν ἑαυτό του γιὰ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Εἶνε μιὰ βλασφημία ποὺ τὴν τιμωροῦν μὲ θάνατο οἱ νόμοι μας!

»Ὁ λαὸς πιστεύει σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο! Ἂν δὲν ἐνεργήσουμε ἀμέσως θὰ καταστραφοῦμε καὶ σεῖς κι' ἐγὼ κι' ὅλες οἱ μεγαλείτερες οἰκογένειες τῆς Ἱερουσαλήμ!

Τώρα ὁ Ἄννας εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχῆ στὰ σοβαρά.... Μ' ὅλο ποὺ εἶχε τὸ ἕνα του πόδι στὸν τάφο, δὲν ἐννοοῦσε νὰ χάσῃ τὴ δύναμι καὶ τὰ πλούτη ποὺ κρατοῦσε ἐπὶ 60 χρόνια στὰ λεπτὰ κι' ἀριστοκρατικά του χέρια...

Ὅταν εἶχε φτάσει στὴν ὑπόδουλη Παλαιστίνη, ὁ Πιλᾶτος, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Τιβερίου, ὁ Ἄννας εἶχε κλείσει μιὰ μυστικὴ συμφωνία μαζί του.

— Τί θέλετε ἀπ' τὴ χώρα μας; τὸν εἶχε ρωτήσει.

— Φόρους! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Φόρους καὶ ἡσυχία.

— Σᾶς ἐγγυώμεθα λοιπὸν καὶ γιὰ τὰ δυό. Ἀρκεῖ μόνο ν' ἀφίσετε ἐμένα καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματούχους τοῦ Ναοῦ νὰ εἰσπράττουμε τοὺς φόρους.

Καὶ πραγματικά, οἱ φορεισπράκτορες τοῦ Ἄννα εἶχαν ἀρχίσει νὰ ρουφοῦν τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ. Ἔπαιρναν φόρους διπλάσιους ἀπ' ὅσους ζητοῦσαν οἱ Ρωμαῖοι, καὶ κρατοῦσαν τὰ μισὰ γιὰ τὸν ἀφέντη τους.

Μὰ εἶχε κι' ἄλλες πηγὲς ἄνομου πλουτισμοῦ ὁ Ἄννας. Τὸ μόνο νόμισμα ποὺ κυκλοφοροῦσε στὴν Ἰουδαία, ἦταν τὸ ρωμαϊκό. Μέσα ὅμως στὸν περίβολο τοῦ Ναοῦ, οἱ πιστοὶ ἔπρεπε νάχουν παληὰ ἑβραϊκὰ νομίσματα. Τὰ προμηθεύονταν, λοιπὸν ἀπ' τοὺς ἀργυραμοιβοὺς ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν αὐλή του καὶ ποὺ εἰσέπρατταν γιὰ ἀμοιβή τους ἕνα ποσοστὸ 50 τοὶς 100.

Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ Ἄννα. Τὸ ἴδιο κι' ἐκεῖνοι ποὺ πουλοῦσαν ἀρνιὰ καὶ περιστέρια γιὰ τὶς θυσίες, τρεῖς φορὲς ἀκριβώτερα ἀπ' τὴν πραγματικὴ τιμή τους.

Καὶ τώρα αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ζητοῦσε νὰ καταστρέψῃ τέτοιες ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις!... Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, ὁ Ἄννας παραδέχθηκε ὅτι εἶχε δίκηο ὁ γαμπρός του.

— Ποῦ μποροῦμε νὰ συλλάβουμε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο; τὸν ρώτησε ζωηρά.

—Ἕνας ἀπ' τοὺς καλλίτερους φίλους του μᾶς προτείνει νὰ μᾶς τὸν παραδώσῃ ὁποτε θέλουμε, μὲ μικρὴ ἀμοιβή. Περιμένει τώρα ἀπ' ἔξω...

Κι' ὁ Καϊάφας πῆγε ὡς τὴν πόρτα, παραμέρισε τὴ βαρύτιμη κουρτίνα καὶ φώναξε:

—Ἔλα μέσα, Ἰούδα!

★

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του. Οἱ μαθηταί του εἶχαν φύγει, φοβισμένοι, τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει, ὅταν εἶδαν τοὺς ὡπλισμένους στρατιῶτες.

Ὁ Ἄννας κι' ὁ Καϊάφας παρουσίασαν τοὺς πληρωμένους ψευτομάρτυρές τους στὸ δικαστήριο ποὺ εἶχε συγκληθῆ βιαστικά, μέσα στὴ νύχτα. Ἀπ' ἔξω, τὰ ὄργανά τους, ὅλοι κακοποιοὶ καὶ μαχαιροβγάλτες, οὐρλιαζαν λυσασμένα καὶ ζητοῦσαν τὴν καταδίκη τοῦ κατηγορουμένου.

Προσπαθῶντας νὰ βρῇ μιὰ διέξοδο σ' αὐτὴ τὴν ἐνοχλητικὴ ἱστορία, ὁ Πιλᾶτος ἔστειλε τὸν Ἰησοῦ στὸν Ἡρῴδη, τὸν τετράρχη τῆς Γαλιλαίας, ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκεται τότε στὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ τοῦ παράγγειλε ὅτι ἦταν δική του δικαιοδοσία τὸ νὰ καταδικάσῃ ἕνα ὑπήκοό του. Μὰ ὁ Ἡρῴδης δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι ν' ἀναλάβῃ τέτοιες εὐθύνες, κι' ἔτσι ὁ Ἰησοῦς ξαναγύρισε στὸν Πιλᾶτο.

Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ καταπραΰνῃ τὸν ὄχλο, διψασμένο γιὰ αἷμα, ὁ Πιλᾶτος διέταξε νὰ μαστιγώσουν ἀλύπητα τὸν κατάδικο. Τοῦ φόρεσαν ἔπειτα ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια, τὸν ἔφτυσαν, τὸν ἐξευτέλισαν... Μά, ὅταν ὁ Πιλάτος παρατήρησε ὅτι εἶχε πιὰ ἀρκετὰ τιμωρηθῆ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἄννα καὶ τοῦ Καϊάφα τὸν ἔφεραν σ' αἰσχύνη μὲ τὶς φωνές τους:

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος λέει πὼς εἶνε βασιλιὰς μας! Ἐμεῖς δὲν ἔχομε ἄλλο βασιλιὰ ἀπ' τὸν Καίσαρα! Ἂν τὸν ἀφίσῃς ἐλεύθερο, θᾶσαι ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος!

Ἔτσι, ὁ Πιλάτος ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπικυρώσῃ τὴ θανατικὴ καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ, πλένοντας ἔπειτα τὰ χέρια του γιὰ νὰ δείξῃ πὼς ἦταν ἀνεύθυνος γι' αὐτὴ τὴν ἀδικία. Καὶ τὸ ἀθῶο θῦμα πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὸ Γολγοθᾶ...

Ἦταν ὁ δρόμος τοῦ ὑπέρτατου μαρτυρίου. Ἡ μεγάλη θυσία, ἡ ἀναπόφευκτη, ἡ θυσία μιᾶς ἀγνῆς ζωῆς, τὸ σκληρὸ βασανιστήριο πάνω στὸ σταυρό, ἡ θυσία τοῦ αἵματος τὸ ὁποῖο θὰ ἔπλενε τὸν ἠθικὸ ρύπο τῆς ἁμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος.

Βουΐζει ἀπὸ ἀγριες ἰαχὲς, ἀπὸ κραυγὲς τυφλῆς ὀργῆς καὶ ἐγκληματικοῦ μίσους ἡ Ἱερουσαλήμ.

Ἀνάμεσα στὸ εὐμετάβολο πλῆθος ποὺ μαίνεται βρίσκεται κι' ὁ Βαραβᾶς. Ἡ χαρά του εἶνε μεγάλη, τὸν μεθάει, τὸν παραφέρει.

Παρακολουθεῖ τὸ Θεάνθρωπο, καθὼς ἀνεβαίνει τὴν ἀνηφοριὰ τοῦ Γολγοθᾶ φορτωμένος τὸ ὄργανο τοῦ μαρτυρίου του, μὲ λυγισμένο τὸ ἀδύνατο σῶμα του ἀπ' τὸ βάρος του καὶ οὐρλιάζει:

— Στὸ σταυρό!... Στὸ σταυρό!...

Ὁ Κύριος γυρίζει μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν βλέπει. Ἕνα πονεμένο χαμόγελο ἀνθίζει στὰ στεγνά του χείλη. Τὸν ἀναγνωρίζει. Εἶνε ὁ ληστὴς ποὺ γλύτωσε γιὰ νὰ πεθάνῃ αὐτός... Καμμιὰ κακία στὴν ἀγνὴ καρδιὰ τοῦ Γιοῦ τῆς Μαρίας.

Ἔτσι καρτερικὸς θ' ἀντιμετωπίση τὸ μαρτύριο ὡς τὴν τελευταία στιγμή, πρόθυμος νὰ συγχωρήσῃ κι' αὐτοὺς τοὺς βασανιστάς του.

Καρφωμένος ψηλὰ στὸ σταυρό, λαχανιάζοντας ἀπ' τὸν πόνο κυττάζει τώρα κάτω, ἀντίκρυ του, τὴν ἀμαστωλὴ Ἱερουσαλήμ. Τὸ πλῆθος μαυρολογάει πάνω στὸ λόφο. Καὶ στὴ ρίζα τοῦ σταυροῦ ἡ μητέρα του ποὺ ποτίζει τὸ χῶμα μὲ τὰ δάκρυά της...

Νοιώθει τὸ στόμα του στεγνό, ξερὰ τὰ χείλη του, τρομερή, ἀνυπόφορη δίψα τὸν βασανίζει. Τὰ φρυγμένα χείλη του σαλεύουν. Μιὰ λέξι ἀκούγεται:

— Διψῶ!...

Κι' οἱ ἀπάνθρωποι βασανισταί του τὸν ποτίζουν χολὴ καὶ ξύδι.

Μὰ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κάμῃ νὰ προφέρῃ τὸ παραμικρὸ παράπονο καὶ μιὰ λέξι ἐστω μίσους καὶ κακίας.

Οἱ δυὸ ληστάι, δεξιὰ κι' ἀριστερά του, δὲν μιλοῦν πειά. Ἔχουν πεθάνει;

Οἱ Ρωμαῖοι, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, τοὺς συντρίβουν τὰ σκέλη μὲ βαρειὲς σφῦρες. Τὸν Θεάνθρωπο θὰ τὸν λογχίσουν γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν γιὰ τὸ τέλος του.

Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ τὸν εἰρωνεύεται γύρω στὸ σταυρό, πλάϊ στοὺς σκληροὺς κι' ἀδυσώπητους Ρωμαίους στρατιῶτες βρίσκονται καὶ μερικοὶ πιστοὶ φίλοι τοῦ Κυρίου. Δὲν τολμοῦν ὅμως νὰ δείξουν τὸν πόνο ποὺ πλημμυρίζει τὶς καρδιές τους. Σκύβουν κρυφὰ καὶ φοβισμένα τὰ κεφάλια τους γιὰ νὰ κρύψουν τὰ δάκρυα ποὺ ἀνεβαίνουν στὰ μάτια τους.

Ὁ Χριστὸς νοιώθει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπικαλεσθῆ τὸν Οὐράνιο Πατέρα του:

— Κύριε, Κύριε, γιατί μ' ἐγκατέλειψες;

Μὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁλοκληρωθῆ τὸ μαρτύριο γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὁ Υἱὸς τῆς Μαρίας κλείνει τὰ μάτια του μ' ἐγκαρτέρησι.

Πλησιάζει τὸ τέλος.

Μιὰ λέξι θὰ προσθέρουν ἀκόμα τὰ χείλη του ἀπ' τὰ ὁποῖα βγῆκαν τὰ πιὸ ὑπέροχα λόγια:

— Τετέλεσται!...

Καὶ νὰ τώρα ξεσπάει ἡ ὀργὴ τῆς φύσεως, τὸ ἀνατρίχιασμα τῆς γῆς, τὸ σκοτείνιασμα τῆς οἰκουμένης.

Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπέθανε. Τὸ θεϊκὸ δράμα, ποὺ θἄχη τερράστιο ἠθικὸ ἀντίχτυπο στοὺς αἰῶνες, τελείωσε. Ἡ μεγάλη θυσία ὁλοκληρώθηκε. Ἡ ὄψις τοῦ κόσμου πρόκειται ν' ἀλλάξῃ.

★

Ἄγρυπνα φρουροῦν τὸ μνῆμα τοῦ Θεανθρώπου οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες.

Μὰ τίποτε δὲν μπορεῖ ν' ἀποτρέψῃ τὴ θεϊκὴ θέλησι.

Ὁ Κύριος θ' ἀναστηθῆ ἐκ νεκρῶν, θὰ συντρίψῃ τὶς πύλες τοῦ Ἄλλου Κόσμου, θὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ στὸν Οὐράνιο Πατέρα του, ἀφοῦ ἡ ἀποστολή του στὴ γῆ τελείωσε.

Φῶς ὑπερκόσμιο λάμπει στὸ μνῆμα, καταυγάζει τὰ πάντα γύρω, μέσα στὴ σιωπηλὴ νύχτα, θαμπώνει, τυφλώνει, τρομάζει τοὺς φύλακες τοῦ τάφου.

Ἕνας ἄγγελος μὲ χρυσοφλόγινα φτερὰ καὶ χιτῶνα ποὺ εἶνε, θαρρεῖς, ὑφασμένος ἀπὸ φῶς, σέρνει τὴ βαρειὰ πλάκα ποὺ φράζει τὸ μνῆμα. Τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν συντελεῖται. Οἱ ἴδιοι οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες θὰ τὸ διακηρύξουν παντοῦ.

Σαράντα μέρες ἀργότερα, ὁ Ἄννας κι' ὁ Καϊάφας βρίσκονταν καὶ πάλι στὸ δωμάτιο τοῦ πρώτου.

—Ἔμαθες ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ χάθηκε μέσα ἀπ' τὸν τάφο του; εἶπε ὁ Ἄννας. Πῶς ἔγινε αὐτό;

— Σίγουρα, θὰ τὄκλεψαν οἱ φίλοι του.

— Μὴ ξεχνᾶς ὅτι φρουροῦσαν τὸν τάφο του Ρωμαῖοι στρατιῶτες... Οἱ ὁπαδοί του λένε ὅτι ἀναστήθηκε, ὅτι ἄγγελος Κυρίου τράβηξε τὴν πλάκα τοῦ τάφου του, ὅτι τὸν εἶδαν, ὅτι μίλησαν μαζί του...

— Ψευτιές!

— Γιατί νὰ ποῦν τέτοιες ψευτιὲς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;... Ὅταν συλλάβαμε τὸν ἀρχηγό τους, ἔφυγαν ὅλοι, γιὰ νὰ μὴ συμμερισθοῦν τὴν τύχη του. Κι' ὅμως τώρα ξαναγύρισαν καί, ἀψηφώντας κάθε κίνδυνο, διακηρύσσουν παντοῦ τὴν ἀνάστασί του.

Τὸ ἀθῶο θῦμα πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὸ Γολγοθᾶ...

Τί τοὺς ἔδωσε αὐτὸ τὸ θάρρος;... Πρέπει νὰ συνέβη κάτι τι, ποὺ τοὺς ἄλλαξε τόσο. Ἴσως, μολονότι τὸν ἀκολουθοῦσαν, ἐπὶ τρία χρόνια, δὲν πίστεψαν πραγματικὰ σ' αὐτόν, στὴν κρίσιμη στιγμή. Τί τοὺς ἔπεισε κατόπιν;... Μήπως ἀληθινὰ τὸν εἶδαν ζωντανὸ καὶ πάλι, νεκραναστημένο;

Ὁ Καϊάφας χαμογέλασε εἰρωνικά. Μὰ ὁ Ἄννας ἐξακολούθησε:

— Εἶμαι βέβαιος τώρα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ θανατώσαμε, δὲν ἦταν ἕνας κοινὸς βλάσφημος καὶ ταραξίας, ὅπως κάναμε τὸ δικαστήριο νὰ πιστέψῃ! Δίδασκε τὴν καλωσύνη, τὴ συγγνώμη, τὸν οἶκτο... ἕνα τρόπο ζωῆς ποὺ θὰ μετέβαλλε τὸν κόσμο σὲ παράδεισο. Ναί, δίδασκε μιὰ ἐπανάστασι, ἀλλὰ ὄχι μὲ ὅπλα κι' αἱματοχυσία... μιὰ ἐπανάστασι κοινωνικὴ καὶ ἠθική! Ἀκόμη κι' ἀπάνω στὸ σταυρό, προσευχόταν γιὰ μᾶς: «Ἄφες αὐτοῖς — ἔλεγε — οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι».

Ἡ σημασία τοῦ θανάτου του ἦταν ὅτι σὲ κάθε ζωὴ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ μιὰ ἀνάστασις. Κάποτε, ὁ κόσμος θ' ἀκολουθήσῃ τὴ διδασκαλία του... καὶ τότε μόνο θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ εἰρήνη στὴ γῆ!

Ὁ Καϊάφας γύρισε νὰ φύγῃ. Πρὶν περάσῃ, τὸ κατῶφλι, ἄκουσε νὰ τοῦ λέῃ ἀκόμη ὁ γέρος πεθερός του:

— Πήγαινε στὸ Ναὸ καὶ προσευχήσου... Παρακάλεσε νὰ ξεκαθαρίσῃ ἡ ἱστορία τὶς ἀτομικές μας εὐθύνες. Ἀλλοιῶς, οἱ μελλοντικὲς γενεὲς θὰ κατηγορήσουν ὁλόκληρο τὸ λαό μας γι' αὐτὸ ποὺ κάναμε ἐμεῖς γιὰ νὰ προστατέψουμε τὰ πλούτη μας!

Κι' ὁ γέρος σώπασε. Ἐξακολουθησε ὅμως νὰ κουνάῃ ἐλαφρὰ τὰ λεπτά του χεῖλη, σὰν νὰ προσευχόταν...

Ὁ Καϊάφας τὸν κύτταξε περίεργα, σαστισμένος γιὰ τὰ λόγια του.

— Ναί, ἔτσι ὅπως σοῦ τὸ λέω εἶναι, τοῦ εἶπε ὁ πεθερός του. Τὸ λάθος μας ἦταν μεγάλο. Ἁμαρτήσαμε, σὰν ἄνθρωποι ποὺ εἴμαστε, ἀθῦματοι καὶ χωρὶς θέλησι, μὰ μποροῦμε νὰ ξελεωθοῦμε μὲ τὴ μετάνοια, μὲ τὴν προσευχή...

— Μιλᾶς, λοιπὸν σοβαρά; φώναξε ἐκνευρισμένος τώρα ὁ Καϊάφας. Πές μου μιλᾶς σοβαρά;

— Πολὺ σοβαρὰ μάλιστα. Ποτὲ τὰ λόγια μου δὲν ἦσαν τόσο σοβαρὰ καὶ βαρυσήμαντα ὅσο σήμερα, ἀπάντησε ὁ Ἄννας.

Κι' ὁ Καϊάφας ἔφυγε μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι...

ΦΟΥΛΤΟΝ ΑΟΥΡΣΛΕΡ

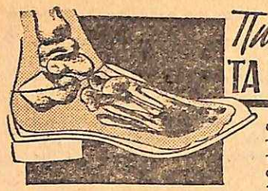

Πῶς νὰ διαλέγετε ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΣΑΣ

Οἱ ὑγιεινοὶ ἔροι ποὺ πρέπει νὰ ἐκπληρώνουν

Οἱ κομψὲς μαρκησίες τῶν Βερσαλλιῶν συνηθίζαν ν' ἀποκαλοῦν τὰ πόδια τους «ἀγαπητοὺς ἀρρώστους». Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο. Τὸ πόδι εἶναι τὸ μέλος τοῦ σώματος, πού, ἄμεσα ἢ ἔμμεσα, ἐργάζεται περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα καὶ ποὺ ὑποφέρει σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ ἀπ' αὐτά. Βρίσκεται, ἄλλωστε, ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ τὴν καρδιά, σὲ τρόπον ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατὸν νὰ τροφοδοτηθῇ ἐπαρκῶς μὲ αἷμα (γι' αὐτὸ τὸ λόγο κρυώνει περισσότερο ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα). Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἶναι προικισμένο μὲ μεγάλο ἀριθμὸ ἰδρωτοποιῶν ἀδένων, ποὺ τὸ κάνουν, ἔπειτα ἀπὸ λίγη προσπάθεια, νὰ κολυμπάῃ κυριολεκτικῶς στὸ νερό. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλα αὐτά, τὸ πόδι εἶναι γεμᾶτο μὲ διακλαδώσεις νευριδίων, ποὺ τὸ κάνουν ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητο καὶ ποὺ μεταφέρουν ἀντανακλαστικὰ τὶς παθήσεις του στὸ σύνολο τοῦ ὀργανισμοῦ.

Τὸ πόδι, ὅμως, στοὺς πολιτισμένους λαούς, βρίσκεται σὲ στενὴ σχέσι μὲ τὸ ὑπόδημα, ποὺ τὸ προστατεύει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἀλλὰ καὶ τὸ φυλακίζει ἀπὸ τ' ἄλλο. Γιὰ τὸ λογο αὐτὸ τὸ παπούτσι ἔχει τεραστία σημασία γιὰ τὴν ὑγιεινὴ τοῦ ποδιοῦ καὶ γιὰ τὴν ὑγεία μας γενικώτερα. Ἀλλὰ πότε ἕνα παπούτσι εἶνε σύμφωνο μὲ τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς; Ἰδοὺ τί λένε οἱ ὑγιεινολόγοι:

1) Τὸ παπούτσι πρέπει νὰ ἔχη ἀρκετὸ μάκρος καὶ φάρδος, σὲ τρόπον ὥστε τὸ πόδι νὰ μὴν στενοχωρῆται.

2) Νὰ εἶναι ἀρκετὰ ἐλαστικό, ὥστε νὰ μὴ δυσχεραίνῃ τὸ πόδι κατὰ τὸ βάδισμα. Γι' αὐτό, ὅταν δοκιμάζετε καινούργια παπούτσια, νὰ κάνετε μερικὰ βήματα, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν σᾶς ἐνοχλοῦν.

3) Νὰ μὴν εἶναι πολὺ φαρδύ, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐξέθετε τὸ πόδι στὸ κίνδυνο ἀνωφελῶν προστριβῶν.

4) Νὰ μὴν εἶναι, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, πολὺ ἐλαστικό, γιατὶ τότε θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ παρασύρῃ τὸ πόδι σὲ ὀλισθήματα.

5) Νὰ εἶναι ἀρκετὰ ἀδιάβροχο, γιὰ νὰ διατηρῇ στὸ πόδι τὴ φυσικὴ του θερμοκρασία καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέπῃ τὴ διείσδυσι τῆς ἐξωτερικῆς ὑγρασίας. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ εἶναι τελείως ἀδιαπέραστο, γιατί, στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ παρεμπόδιζε τὴν ἄδηλη ἀναπνοὴ τοῦ δέρματος τοῦ ποδιοῦ.

6) Νὰ «πιάνῃ» ἡ σόλα του στὸ ἔδαφος, γιατί, διαφορετικά, θὰ διατρέχαμε τὸν κίνδυνο νὰ γλυστρήσωμε. Ἡ σόλα τοῦ παπουτσιοῦ δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε πολὺ ἐλαστικὴ οὔτε πολὺ ἄκαμπτη.

Γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν ὑποδημάτων οἱ ἄνθρωποι κατέφυγαν ἀνέκαθεν στὰ δέρματα τῶν ζώων, ποὺ ἀνταποκρίνονται ὅσο τὸ δυνατὸν πληρέστερα στὶς προϋποθέσεις ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω. Εἰδικώτερα, προκειμένου γιὰ τὶς σόλες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δέρματα, δυὸ ἄλλα προϊόντα ἔκαμαν ἀπὸ μερικὰ χρόνια τὴν ἐμφάνισί των: τὸ καουτσοὺκ καὶ τὰ παράγωγά του («κρέπ», «μοὺς») καὶ ὁ φελλός.

Τὸ καουτσοὺκ παρουσιάζει τὸ ἐξῆς πλεονεκτήματα: τῆς μεγάλης ἐλαστικότητος καὶ τοῦ ἀδιαπεράστου. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, σφίγγεται σὲ μεγάλο βαθμὸ πάνω στὸ πόδι καὶ παρεμποδίζει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἄλλα μειονεκτήματά του, τὸ ἴδιο σοβαρά, εἶναι ὅτι δὲν παρουσιάζει ἀντίστασι στὶς κινήσεις τῶν μυῶν καὶ τῶν τενόντων καὶ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ σὲ ἐξαρθρώσεις, ὅτι θερμαίνει σὲ ὑπερβολικὸ βαθμὸ τὸ πόδι κατὰ τὸ καλοκαίρι καὶ ὅτι παρεμποδίζει τὴν ἄδηλη ἀναπνοὴ τοῦ δέρματος καὶ τὴν ἐξάτμισι τοῦ ἱδρῶτος, πρᾶγμα ποὺ ἔχει ὡς συνέπεια ὅτι τὸ πόδι διατηρεῖται πάντοτε ὑγρό. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ δυὸ παράγωγά του, τὸ «κρὲπ» καὶ τὸ «μούς». Τὸ Ἀνώτατο Ὑγειονομικὸ Συμβούλιο τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ἀπαντῶντας σ' ἕνα ἐρώτημα τῶν κατασκευαστῶν ὑποδημάτων τῆς Νεμπράσκα, καταδίκασε ἀνεπιφύλακτα τὸ καουτσοὺκ καὶ τὰ παράγωγά του, ἐκτὸς ἂν παρεντίθεται σ' αὐτὰ μιὰ σόλα ἀπὸ δέρμα, γιὰ ν' ἀποφεύγεται ἡ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ πόδι.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες καταδίκασαν ἐπίσης τὸ φελλὸ γιὰ τὸ λόγο ὅτι εἶναι σὲ μεγάλο βαθμὸ μονωτικὸς καὶ ὅτι ἡ μεγάλη του ἀκαμψία προκαλεῖ ἐρεθισμούς, κάλους, κλπ.

Οἱ σόλες ἀπὸ δέρμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα πλεονεκτήματά τους, διατηροῦν τὴ θερμότητα τοῦ ποδιοῦ ὅταν κάνῃ κρύο κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν τὸ θερμαίνουν ὑπερβολικὰ κατὰ τὸ καλοκαίρι. Τὰ πειράματα ποὺ ἔκαμε σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁ δόκτωρ Βὰν Βόνο, τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Κιέλου, ἀπέδειξαν ὅτι οἱ σόλες ἀπὸ δέρμα ἔχουν σὲ μεγάλο βαθμὸ αὐτὲς τὶς ἰδιότητες, νὰ κρατάνε, δηλαδή, ζεστὰ τὰ πόδια κατὰ τὸ χειμώνα καὶ δροσερὰ κατὰ τὸ καλοκαίρι. Τὰ ἴδια πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι οἱ σόλες ἀπὸ καουτσοὺκ ὁδηγοῦν στὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα: κάνουν, δηλαδή, πιὸ κρύο τὸ πόδι κατὰ τὸ χειμώνα (τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι πιέζουν τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα καὶ παρεμποδίζουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος) καὶ τὸ θερμαίνουν σὲ ὑπερβολικὸ βαθμὸ κατὰ τὸ καλοκαίρι.

Μόνον ἡ σόλα ἀπὸ δέρμα παρέχει, ἀσφάλεια καὶ σταθερότητα στὸ πάδι.

—Ἀπρόσεχτε, πάλι σοῦσβυσε τὸ κερί!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

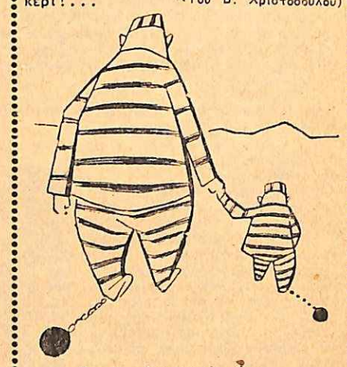

Κατὰ μάνα κατὰ κύρη...

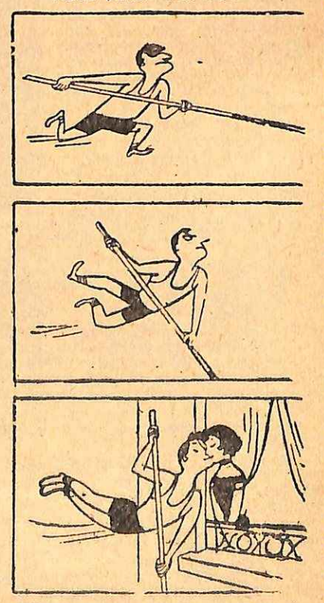

Πῶς πραγματοποιοῦνται οἱ μεγάλες ἐπιδόσεις. (Ἀπὸ τὸ «Rouge et Noir»)

Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ

Τὸ τρομερὸ ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ τοὺς ἐπιστήμονας

Πρέπει νὰ σκοτώνῃ ὁ γιατρὸς ἕναν ἄρρωστο ποὺ ὑποφέρει φρικτὰ καὶ εἶναι καταδικασμένος σ' ἕναν ἀργὸ καὶ μαρτυρικὸ θάνατο;

Τὸ τρομερὸ αὐτὸ ἐρώτημα ἀπασχόλησε καὶ πάλι τελευταία τοὺς ἐπιστήμονας καὶ τὴν παγκόσμιο κοινὴ γνώμη. Ἀφορμὴ ἔδωσε ὁ Γάλλος ἰατρὸς Σάντερ, ποὺ μὲ μιὰ ἔνεσι ἀέρος ἀπήλλαξε τὴν καρκινοπαθῆ πελάτισσά του Ἄμπι Μπορότο, ἀπὸ τὰ φρικτὰ μαρτύρια, ποὺ ὑπέφερε ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας της.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε μερικὰ παρόμοια συντρακτικὰ περιστατικὰ ποὺ συνέβησαν στὸ πρόσφατο παρελθὸν σὲ διάφορα μέρη.

Μιὰ Ἀγγλίδα, ἡ Μαϊὺ Μπράουνχιλ ἡλικίας 63 χρόνων, εἶχε ἀναθρέψει μὲ ἄπειρες φροντίδες καὶ μὲ τρυφερὴ στοργὴ τὸν μοναχογυιό της, ἕνα ἄτυχο παιδί, ἡλίθιο τελείως ἐκ γενετῆς, τὸ ὁποῖο εἶχε κλείσει τελευταία τὰ τριάντα χρόνια.

Ἔξαφνα ὅμως, ἡ Μαϊὺ ἔνοιωσε κάτι παράξενους πόνους στὸ στῆθος καὶ κατέφυγε ἀμέσως στοὺς γιατροὺς ποὺ διαπίστωσαν, ὅτι εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ μιὰ θανατηφόρο ἀρρώστεια. Ἐπὶ πλέον δὲν δίστασαν νὰ τῆς καταστήσουν γνωστό, ὅτι κάθε χειρουργικὴ ἐπέμβασις ἦταν περιττή, γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ περισσότερο ἀπὸ ἕξη μῆνες.

Ἡ ἄρρωστη Ἀγγλίδα, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τί θὰ γινόταν ὁ γυιός της, ὅταν θὰ πέθαινε. Μήπως θὰ μποροῦσε κι' ἐκεῖνος νὰ ζήσῃ περισσότερο, ὅταν δὲν θὰ εἶχε πιὰ τὶς φροντίδες τῆς μητέρας του;

Ἡ Μαϊὺ Μπράουνχιλ, λοιπόν, μιὰ νύχτα ἀγωνίας, πῆρε μιὰ τραγικὴ ἀπόφασι. Δηλητηρίασε τὸ ἠλίθιο παιδί της μὲ μιὰ δόσι βερονὰλ καὶ ἐπὶ πλέον γιὰ νὰ εἶναι βέβαιη ὅτι θὰ πέθαινε, ἄνοιξε καὶ τὸ σωλῆνα τοῦ γκαζιοῦ!

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἀναστάτωσε τὴν Ἀγγλία καὶ ἡ παράξενη μητέρα, ποὺ εἶχε δολοφονήσει τὸ ἴδιο τὸ παιδί της, γιὰ νὰ τὸ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ φρικτὰ βάσανα μιᾶς ἀξιοθρήνητης ζωῆς, καταδικάστηκε — ἂν καὶ μελλοθάνατη — σὲ θάνατο ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖο τοῦ Λήντ. Μὰ ὕστερα ἀπὸ τὰ διαβήματα μερικῶν φιλανθρωπικῶν συλλόγων ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου μετετράπη σὲ ἰσόβια δεσμά.

Αὐτὸ τὸ δραματικὸ περιστατικὸ ἔφερε καὶ τότε στὴν ἐπικαιρότητα τὸ ζήτημα τῆς εὐθανασίας. Ἀρκετοὶ ἐπιστήμονες καὶ συγγραφεῖς ὑποστήριξαν, ὅτι ἂν δώσῃ κανεὶς τὸ θάνατο σ' ἕναν ἀγιάτρευτο τρελλὸ ἢ σ' ἕναν ἄρρωστο καταδικασμένον, δὲν ἐγκληματεῖ ἀλλὰ κάνει μιὰ ἀγαθοεργὸ πρᾶξι.

Μὰ οἱ περισσότεροι γιατροὶ εἶναι ἄσπονδοι ἐχθροὶ αὐτῆς τῆς τολμηρῆς θεωρίας, καὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι κανεὶς εὐσυνείδητος ἐπιστήμων δὲν μπορεῖ ν' ἀποκλείσῃ τὴ θεραπεία ἑνὸς ἀρρώστου, ἀκόμα κι' ὅταν βρίσκεται σὲ μιὰ κρίσιμη κατάστασι. Οἱ δυνάμεις καὶ οἱ ἀντιδράσεις τῆς φύσεως εἶναι τόσο πολλές, τόσο ἀνεξήγητες καὶ τόσο ἀπρόοπτες, ὥστε μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ θαύματα κάθε λογικὸς ἐπιστήμων θεωρεῖ καθῆκον του νὰ καταπολεμήσῃ τὴ θεωρία τῆς εὐθανασίας.

Καὶ φέρουν ὡς παράδειγμα τὴ φρικιαστικὴ τραγωδία τοῦ Γάλλου εἰσαγγελέως Μπεγκεριέ, ποὺ ἀναστάτωσε τὴ Γαλλία στὶς ἀρχὲς τοῦ 1912.

Ὁ εἰσαγγελεὺς Μπεγκεριὲ περνοῦσε μιὰ τραγικὴ ζωή, γιατὶ ἔβλεπε τὴν ὁμορφη γυναίκα του νὰ ὑποφέρῃ διαρκῶς ἀπὸ ὁρμιὲς πόνους στὸ στομάχι. Μιὰ νύχτα λοιπόν, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι μπροστὰ στὰ μαρτύρια τῆς γυναίκας του, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ δώσῃ ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴ τραγωδία καὶ τῆς ἐφύτεψε δυὸ σφαῖρες στὸ κεφάλι. Τὸ πτῶμα τῆς ἄτυχης γυναίκας μεταφέρθηκε στὸ νεκροτομεῖο καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς περιφημότερους ἰατροδικαστὰς τοῦ Παρισιοῦ ἔκαναν μιὰ λεπτομερῆ αὐτοψία. Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατάπληξι ὅλου τοῦ κόσμου, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ κ. Μπεγκεριὲ ἦταν τελείως ὑγιής. Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν; Ἁπλούστατα, ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ «κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆ»! Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ὑποχονδριακὴ καὶ ὑστερική. Νόμιζε λοιπὸν πὼς ὑπέφερε ἀπὸ θανατηφόρες ἀρρώστειες, ὅπως ὁ καρκίνος, ὁ ὄγκος στοὺς πνεύμονες, ἡ φθίσι.

Μὰ οἱ ὀπαδοὶ τῆς εὐθανασίας δὲν ἀφοπλίζονται καὶ τόσο εὔκολα. Φέρνουν πολλὰ παραδείγματα τῶν πρωτόγονων λαῶν, τοὺς ὁποίους ὁδηγεῖ τὸ ἀλάνθαστο ἔνστικτο καθὼς καὶ τῶν πολιτισμένων λαῶν τῆς Ἀσίας, στοὺς ὁποίους ὑπῆρχε τὸ ἔθιμο τοῦ «φόνου ἀπὸ συμπόνοια» δηλ. νὰ προκαλοῦν τὸ θάνατο γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ὁ ἄρρωστος ἢ ὁ γέρος.

Οἱ Ἰνδοὶ π. χ. ὅταν ἔβλεπαν ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος ἑνὸς ἀρρώστου ἢ ἑνὸς ἡλικιωμένου, τὸν μεταφέρανε στὶς ὄχθες τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ Γάγη καὶ τὸν ἔκαναν νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξία φράζοντας τὰ ρουθούνια του μὲ τὴ λάσπη τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ!...

Κατὰ τὸν μεσαιωνα, πάλι, οἱ ἱππότες καὶ οἱ στρατιωτικοὶ εἶχαν ἕνα ἐγχειρίδιο λεπτό, μακρὺ καὶ καλοακονισμένο ποὺ τὸ ἔλεγαν «μαχαίρι τοῦ οἴκτου». Μ' αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιο λοιπὸν ἀποτελείωναν τὸν ἀντίπαλό τους, μ' ἕνα σταθερὸ χτύπημα... ἀπὸ συμπόνοια, γιὰ νὰ συντομεύουν τὸ τραγικὸ ψυχορράγημά του μὲ τοὺς τρομεροὺς πόνους.

Νὰ τώρα καὶ ἡ περίπτωσις τοῦ περίφημου μαύρου δόκτορος τῆς Νέας Ὑόρκης Οὐίλλιαμ Σούλλιβαν, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καλλίτερους γιατροὺς τοῦ Νέου Κόσμου καὶ εἰδώλου τῶν μαύρων τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Σούλλιβαν θανάτωσε μὲ μιὰ ἰσχυρὴ ἔνεσι μορφίνης τὸν ἐπίσης μαῦρο ἔμπορο Σὰμ Μάρτιν, ποὺ ὑπόφερε ἀπειρογραπτα μαρτύρια ἀπὸ ἕνα τρομερὸ ἀφροδίσιο νόσημα. Ὁ φόνος αὐτὸς θεωρήθηκε ἀμέσως ὡς «ἰατρικὸ ἔγκλημα» ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη καὶ διάφοροι σύλλογοι ζήτησαν τὴν καταδίκη σὲ θάνατο καὶ τὴν ἐκτέλεσι πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα τοῦ μαύρου δόκτορος γιὰ τὴν πρᾶξι ποὺ εἶχε κάμει.

Πραγματικὰ ὁ περίφημος αὐτὸς γιατρὸς συνελήφθη καὶ κλείστηκε στὴ φυλακή. Μὰ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ δίκη του, ὁ Ἰατρικὸς Σύλλογος τῆς πολιτείας τῆς Ν. Ὑόρκης ἔκανε ἕνα εἶδος δημοψηφίσματος μεταξὺ ὅλων τῶν γιατρῶν τοῦ Νέου Κόσμου μὲ τὴν ἑξῆς ἐρώτησι: «Ποιὸ εἶναι τὸ καθῆκον τοῦ γιατροῦ μπροστὰ σ' ἕναν ἀγιάτρευτο ἄρρωστο;»

Σ' αὐτὸ τὸ δημοψήφισμα ἔλαβαν μέρος ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὰ 90% ἀπάντησαν ὡς ἑξῆς: «Τὸ καθῆκον μας εἶναι ἕνα: Νὰ καταπολεμοῦμε τὸν θάνατο μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις».

Ἔτσι ὁ μαῦρος δόκτωρ καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια δεσμὰ καὶ τὸ ζήτημα τῆς εὐθανασίας ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἄλυτο.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρὸς Γυναικολόγος — Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 4—6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλεφ. 63-685.

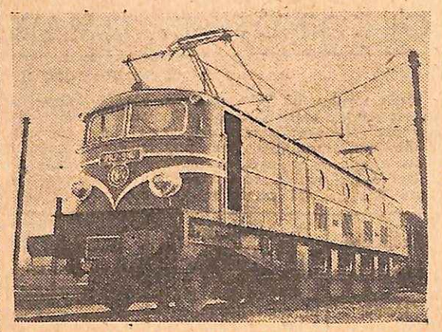

160 ΧΑΜ. ΤΗΝ ΩΡΑ ΧΑΡΙΣ ΣΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

Ἡ νέα ἠλεκτρικὴ μηχανὴ «9001» ποὺ χρησιμοποιεῖται ἤδη στὴ γραμμὴ Παρίσι — Μπορντὼ εἶνε ἡ πρώτη ἀπὸ τὶς 35 ποὺ θὰ ἐξυπηρετήσουν συντόμως διάφορες γραμμές. Ζυγίζει 148 τόννους καὶ ἔχει δύναμι 4.800 ἵππων. Μπορεῖ νὰ σύρῃ ἕνα τραῖνο τῶν 1.500 τόννων μὲ ταχύτητα 120 χιλιομέτρων καὶ μιὰ κανονικὴ ταχυδρομικὴ ἀμαξοστοιχία μὲ 160 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ στὶς μεταφορὲς θὰ προκαλέσῃ ἐπανάστασι σ' ὅλα τὰ μεταφορικὰ μέσα ποὺ κινοῦνται μὲ ἀτμὸ ἢ μὲ βενζίνη. Ἡ μετατροπὴ ὅμως τῶν μηχανῶν σὲ ἠλεκτρικές, θὰ ἀπαιτήσῃ καὶ χρόνο πολὺ καὶ χρήμα.

(Φωτογραφία Keystone)

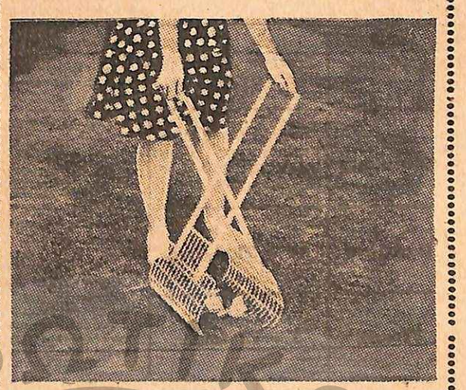

ΤΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

Ἡ διπλὴ αὐτὴ «τσουγκράνα» ποὺ εἶνε κατασκευασμένη ἀπὸ ἀλουμίνιο, χρησιμεύει γιὰ νὰ μαζεύῃ τὰ ξερὰ φύλλα καὶ τὰ χαρτιὰ ἀπ' τοὺς κήπους καὶ τὶς βεραντες. Ἀνοιγοκλείνει σὰν τανάλια καὶ κοστίζει 5 δολλάρια. Ἡ τεχνικὴ προσπαθεῖ νὰ βελτιώσῃ ὅλα τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ στὶς πιὸ μικρὲς ἐργασίες.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΙΑΤΟ ΤΟΥ ΜΩΡΟΥ

Χάρις σ' ἕνα εἰδικὸ κυκλικὸ ἐλατήριο, τὸ πιάτο τοῦ μωροῦ, θὰ συγκρατῆται γερὰ ἐπάνω στὴν καρέκλα του. Ἔτσι θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀναποδογυρίσῃ ἀπ' τὸ μωρό, πρᾶγμα ποὺ συνέβαινε πολὺ συχνὰ ὡς σήμερα. Οἱ μητέρες θὰ μένουν πιὰ ἥσυχες ὅτι τὸ παιδί δὲν θὰ πασαλειφθῇ καὶ δὲν θὰ καῇ.

ΟΙ ΚΟΙΝΟΤΕΡΕΣ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ

Γιὰ νὰ κατατοπισθῆ ἡ μητέρα

Κάθε μητέρα θὰ θέλη, βέβαια, νὰ ξέρη τὰ πρῶτα συμπτώματα τῶν κυριωτέρων ἀπ' τὶς μεταδοτικὲς ἀσθένειες τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Θὰ τὰ βρῆ λοιπὸν στὸν παρακάτω πίνακα, ὀφειλόμενο στὴν Ἀμερικανίδα παιδίατρο δοκτορέσσα Τζοζεφὶν Κένναν. Ἡ περίοδος τῆς ἐπωάσεως, ποὺ ἀναφέρεται στὴ δεύτερη στήλη τοῦ πίνακος, εἶνε τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ μεσολαβεῖ ἀφ' ὅτου τὸ παιδὶ μολυνθῆ ἀπ' τὸ μικρόβιο τῆς ἀσθενείας, ὡς τὴν ἐκδήλωσι τῶν πρώτων συμπτωμάτων. Ἡ ἀρρώστεια δὲν μεταδίδεται κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐπωάσεως.

Ἀσθένεια	Περίοδος ἐπωάσεως	Πρῶτα συμπτώματα
Ἰλαρὰ	Συνήθως 9 - 12 ἡμέρας· Κάποτε, φτάνει τὶς 18 - 25.	Τὰ ἴδια μὲ τοῦ κρυολογήματος ἐπὶ 3 - 4 ἡμέρες. Κοκκινισμένα μάτια, φωτοφοβία. Χαρακτηριστικὲς ἄσπρες κηλῖδες μέσα στὸ στόμα, καὶ μετὰ 2 - 4 ἡμέρες ἐξάνθημα.
Ἐρυθρὰ	14 - 21 ἡμέρες.	Ἀκαθόριστα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πονοκέφαλος, συνάχι, μικρὸς πυρετός, πιθανὴ ναυτία. Διόγκωσις τῶν ἀδένων ἰδίως στὸ πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ. Ἐμφάνισις ἐξανθήματος μετὰ 1 - 2 ἡμέρες. Συνηθέστερη στὰ μεγάλα παιδιὰ καὶ στοὺς νέους. Οἱ ἔγκυες γυναῖκες πρέπει νὰ τὴν ἀποφεύγουν.
Ἀνεμοβλογιὰ	14 - 21 ἡμέρες.	Πυρετὸς (μᾶλλον ἐλαφρός), γενικὴ κακοδιαθεσία, νευρικότης, πιθανὸν πονοκέφαλοι. Τὸ ἐξάνθημα μπορεῖ νάναι τὸ πρῶτο σύμπτωμα, ἔχει δὲ τὴ μορφὴ φυσαλλίδων.
Ὀστρακιὰ	Σύντομη, 2 - 5 ἡμέρες, κάποτε ὅμως ἕως 7.	Ξαφνικὴ ἐκδήλωσις Μπορεῖ ν' ἀρχίση μὲ πονόλαιμο, πυρετό, ἐμετούς, πονοκέφαλο. Τὸ ἐξάνθημα μπορεῖ νὰ ἐφανισθῆ 12 - 36 ὧρες μετὰ τὸ πρῶτο σύμπτωμα.
Διφθερῖτις	Σύντομη, 2 - 5 ἡμέρες.	Πονόλαιμος, πυρετὸς (συνήθως χαμηλός), γενικὴ ἀδυναμία. Βραχνὴ φωνή, δυσκολία στὴν ἀναπνοή. Συχνά, αἱμορραγίες ἀπ' τὴ μύτη. Ἐξάνθημα δὲν ὑπάρχει (ἐκτὸς ἂν ὁ ἀντιδιφθεριτικὸς ὀρρὸς προκαλέση ἀλλεργικὰ φαινόμενα).
Κοκκύτης	Συνήθως 5 - 8 ἡμέρες, μπορεῖ ὅμως νάναι καὶ ἀπὸ 2 ὡς 25 ἡμέρες.	Τὶς πρῶτες 7 - 10 ἡμέρες, καταρροϊκὰ συμπτώματα. Ἔπειτα ἀρχίζει ὁ βήχας, καὶ σιγὰ - σιγὰ χειροτερεύει τὴ νύχτα. Ὁ λυγμὸς ποὺ ἀκούγεται στὸ τέλος κάθε παροξυσμοῦ, ἀρχίζει συνήθως τὴ δεύτερη βδομάδα. Συχνά, ὁ βήχας προκαλεῖ ἐμετό. Ἐξάνθημα δὲν ὑπάρχει. Πολὺ μεταδοτικὴ στὴν ἀρχή της.
Παρωτῖτις	17 - 21 ἡμέρες.	Γενικὴ κακοδιαθεσία. Συχνὰ πυρετός, πονοκέφαλος, ἐμετός, ναυτία. Συνήθως στεγνὸ στόμα. Κατάποσις δύσκολη κι' ὀδυνηρή. Οἱ σιελογόνοι ἀδένες πονοῦν, κι' ὕστερα πρήσκονται. Τὸ στόμα ἀνοίγει δύσκολα. Δὲν ὑπάρχει ἐξάνθημα. Μεταδοτικὴ ἀπ' τὴν ἀρχή.
Τέτανος	5 - 12 ἡμέρες.	Μυϊκὴ ἀκαμψία, ἰδίως στὸ πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ. Σπασμοί, τὸ σῶμα γίνεται σὰν τόξο. Τὸ ἀντιτετανικὸ ἐμβόλιο προφυλάσσει τὰ παιδιὰ ἀπ' τὴν ἀρρώστεια αὐτή, συνδυάζεται δὲ συχνὰ μαζὶ μ' ἄλλους ἐμβολιασμούς.

Οἱ γιατροὶ συνιστοῦν νὰ ἐμβολιάζωνται τὰ παιδιὰ ἀπὸ μικρὰ κατὰ τῆς διφθερίτιδος, τοῦ κοκκύτη καὶ τοῦ τετάνου. Ἕνας εἰδικὸς ὀρρός, μὲ «γάμμα γλοβουλίνη», κάνει ἐλαφρότερη τὴ μορφὴ τῆς ἰλαρᾶς, ἢ καὶ τὴν προλαμβάνει.

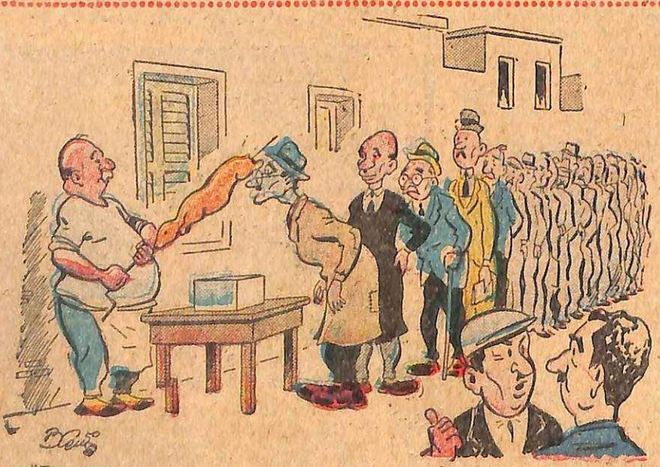

—Ἔχει βάλει ἕνα πεντακοσάρικο τὸ μύρισμα τοῦ ψημένου ἀρνιοῦ καὶ κάνει χρυσὲς δουλειὲς μὲ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ

Πῶς τιμωρήθηκε ἕνας βλάστημος

Μεγάλη Πέμπτη.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν Πευκακίων εἶνε ἀσφυκτικὰ γεμάτη ἀπὸ τοὺς πιστούς.

Ἔχει ἀρχίσει ἡ ἀνάγνωσις τῶν Δώδεκα Εὐαγγελίων, κι' ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία δὲν χωράει ἄλλον κόσμο, πλήθη πιστῶν, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἔχουν καταλάβει τὰ προπύλαια καὶ τὸν γύρω χῶρο.

Ἡ ὥρα εἶνε περασμένη.

Διαβάζεται τώρα τὸ ἕκτο Εὐαγγέλιο, ὅταν, ξαφνικά, τὰ πλήθη τῶν πιστῶν ποὺ κατακλύζουν τὴν ἐκκλησία ἀναστατώνονται.

Κραυγὲς ἐκστάσεως καὶ θρησκευτικοῦ τρόμου ἀντηχοῦν. Οἱ γυναῖκες σταυροκοπιοῦνται, μερικὲς γριοῦλες τοῦ λαοῦ γονατίζουν, μὲ τὸ μέτωπο πάνω στὶς πλάκες, ἄλλες λιποθυμοῦν, κι' ἄλλες καταλαμβάνονται ἀπὸ ἀπερίγραπτο δέος καὶ τρέμουν, τραυλίζοντας προσευχὲς καὶ ἱκεσίες στὸ Θεάνθρωπο.

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Εὐαγγελίου διακόπτεται.

Τὰ πλήθη τῶν πιστῶν συνωθοῦνται, πατεῖς με, πατῶ σε, πρὸς ἕνα σημεῖο τῆς ἐκκλησίας. Καὶ δὲν ἀκούει κανεὶς παρὰ ξεφωνητά, γεμάτα φόβο, εὐλάβεια, συντριβή, κατάπληξι :

—Μεγάλη ἡ δύναμί σου, Ἄϊ Νικόλα μου!...

—Παναγία Παρθένα, ἐλέησέ μας τοὺς ἁμαρτωλούς!...

—Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν!...

Ἀλλὰ τί συνέβη καὶ συνταράχθηκε ἔτσι τὸ πιστὸ ἐκκλησίασμα;

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὁ Ἅγιος τῆς θαλάσσης καὶ τῶν κυμάτων, ἔκανε τὸ θαῦμα του : Τιμώρησε, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἐκκλησιαζομένων ἕναν βλάστημο.

Καὶ νὰ πῶς συνέβη τὸ συνταρακτικὸ γεγονός :

Μεταξὺ τῶν πιστῶν βρισκόταν κι' ὁ ἐργατικὸς καὶ γνωστὸς στὴν ἐνορία Μιχαὴλ Λαγούδης.

Ὁ Λαγούδης παρακολουθοῦσε ἡσυχος τὴν ἀνάγνωσι τῶν Εὐαγγελίων, ὅταν, ξαφνικά, μέσα στὸν τόσο συνωστισμό, κάποιος τὸν πάτησε στὸ πόδι.

Πόνεσε φαίνεται πολὺ ὁ κακότυχος ἄνθρωπος καὶ πάνω στὸν ξαφνικό του θυμό του, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγη μιὰ τρομερὴ βλαστήμια κατὰ τοῦ Τι ἰου Σταυροῦ!

Ἀμέσως τότε ἔγινε τὸ θαῦμα.

Νὰ πῶς τὸ περιγράφει ἕνας αὐτόπτης μάρτυς :

«Ἀμέσως πρὶν ἐλειώση τὴ βλαστήμια του ὁ Λαγούδης, ἐξετράπη ἡ σιαγόν του καὶ ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμός του πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς κεφαλῆς, ἡ ὄψις του διεστράφη τερατωδῶς καὶ παραμένει ἔκτοτε ἐν φρικώδει καταστάσει!...».

Τὸ θαῦμα διαδόθηκε ἀστραπιαία σ' ὅλη τὴ συνοικία, στὶς γειτονιὲς καὶ τὰ κέντρα.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου πολιορκήθηκε ἀπὸ χιλιάδες κόσμου.

Τὰ πλήθη τῶν πιστῶν ἔτρεχαν πρὸς τὰ Πευκάκια ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐκκλησίες τῆς πρωτευούσης γιὰ νὰ δοῦν τὸ βλάστημο ποὺ τιμώρησε ὁ Ἅγιος.

Ὁ δυστυχισμένος Λαγούδης, μετανοημένος φρικτὰ κι' ἔντρομος γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔπαθε, γονάτισε πρὸ τῆς Ἁγίας Πύλης καὶ ἱκέτευε τοὺς παπάδες τῆς ἐκκλησίας νὰ τὸν σώσουν μὲ προσευχὲς καὶ παρακλήσεις στὸν Ἅγιο.

Συγκινημένοι οἱ παπάδες ἔκαναν παρακλήσεις ἐπὶ παρακλήσεων καὶ μετὰ τὸ θαῦμα καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσι τῆς ἐκκλησίας.

Μάταια ὅμως ἔγιναν παρακλήσεις καὶ τὶς ἄλλες ἡμέρες, μάταια προσευχόταν ὁ Λαγούδης, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, καθημερινῶς, μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα.

Τὸ πρόσωπό του παρέμεινε παραμορφωμένο «σὰν νὰ εἶνε δεχτῆ ἕνα τρομερὸ χτύπημα ἀπὸ ἀόρατο χέρι, ἕνα τέτοιο χτύπημα ποὺ τοῦ μετατόπισε κόκκαλα, νεῦρα καὶ μῦς!...».

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ποὺ ἀναστάτωσε τὴν Ἀθήνα, συνέβη πρὸ πενῆντα ἐτῶν, τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα τοῦ 1900.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΠΕΡΟΥΣΙΑΣ

Πῶς λειτουργεῖ ἡ νέα μηχανὴ «Χ-50»

Ἡ νέα μηχανὴ «Χ — 50». Τ' ἀέρια ποὺ παράγονται ἀπ' τὴν καῦσι μέσα στὸ μοτέρ της βγαίνουν ἀπὸ ἕνα σωλῆνα ἐξατμίσεως, ποὺ καταλήγει στὴ σκεπὴ τῆς μηχανῆς.

ΑΠΟ ξῆμ μῆνες τώρα, κυκλοφορεῖ σὲ μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τῆς Καλιφόρνιας μιὰ μηχανὴ τραίνου ποὺ κινεῖται μὲ σύστημα ρουκέτας, σὰν τὰ νέα «ἀεριοπροωθούμενα» ἀεροπλάνα. Ὀνομάζεται «Χ - 50» κι' ἀποτελεῖ μιὰ ἔξυπνη ἐφαρμογὴ μιᾶς παληᾶς τεχνικῆς ἰδέας: Τὰ ἀέρια ποὺ παράγονται ἀπ' τὴν καῦσι μέσα στὸ μοτέρ της, κινοῦν τουρμπίνες, κι' αὐτὲς μὲ τὴν σειρὰ τους κινοῦν μιὰ γεννήτρια ἡλεκτρικοῦ ρεύματος. Παράγεται ἔτσι ἠλεκτρισμός, διοχετεύεται στὰ μοτὲρ ποὺ ὑπάρχουν στοὺς ὀκτὼ ἄξονες τῶν τροχῶν καὶ κινεῖ τὴ μηχανὴ μὲ σταθερὴ καὶ μεγάλη ταχύτητα. Ἀφοῦ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμό τους, τὰ ἀέρια βγαίνουν ἀπὸ ἕνα σωλῆνα ἐξατμίσεως, ποὺ καταλήγει στὴ σκεπὴ τῆς μηχανῆς. Ἡ θερμοκρασία τους εἶνε τότε 450 βαθμῶν περίπου, κι' ἡ ποσότης τους 6.000 κυβικὰ μέτρα στὸ λεπτό.

Πρὶν ἀρχίση νὰ χρησιμοποιῆται τακτικά, ἡ ἐπαναστατικὴ αὐτὴ μηχανὴ δοκιμάσθηκε σ' ὁλόκληρο τὸ σιδηροδρομικὸ δίκτυο τῆς ἑταιρείας «Γιούνιον Πάσιφικ», σὲ πεδιάδες καὶ σὲ ψηλὰ βουνά, μὲ χιόνι, μὲ βροχὴ καὶ μὲ ἀσφυκτικὴ ζέστη... Λειτούργησε λοιπὸν κανονικὰ παντοῦ καὶ πάντοτε (εἶχε ὅμως καλλιτέρη ἀπόδοσι σὲ ψυχρὰ μέρη, παρὰ σὲ θερμά).

Εἶνε ἡ δεύτερη τοῦ κόσμου, στὸ εἶδος της. Πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο, εἶχαν φτιάσει μιὰ τέτοια μηχανὴ οἱ Ἕλβετοι, ποὺ ἔκανε πολλὴν ἐντύπωσι στοὺς Ἀμερικανοὺς τεχνικούς. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ κοινὲς ὠτομοτρὶς μὲ μηχανὲς Ντήζελ εἶχαν φτάσει στὸ ἀνώτατο ὅριον τῆς ἀποδόσεώς τους. Λόγοι τεχνικοὶ δὲν ἐπέτρεπαν ν' αὐξηθῆ περισσότερο τὸ βάρος τους, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὸ μῆκος τους γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσαν πιὰ ν' ἀκολουθήσουν τὶς στροφὲς τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Ὁ τύπος λοιπὸν τῆς ἑλβετικῆς μηχανῆς ἀποτελοῦσε μιὰ σημαντικώτατη πρόοδο.

Στὸν πόλεμο, οἱ Ἀμερικανοὶ μηχανικοὶ ἀπέκτησαν εἰδικὴ πεῖρα στὸ σύστημα τῶν ἀεριοπροωθουμένων ἀεροπλάνων. Τὸ 1946 λοιπόν, ἄρχισαν τὶς ἐρευνες γιὰ τὴν κατασκευὴ μιᾶς σιδηροδρομικῆς μηχανῆς αὐτοῦ τοῦ τύπου. Καὶ πραγματικά, μπόρεσαν νὰ τὴ φτιάσουν ἐπειτα ἀπὸ 3½ χρόνια, καλλίτερη μάλιστα ἀπ' ὅ,τι περίμεναν.

Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀποδόσεως τῶν σιδηροδρομικῶν μηχανῶν γίνεται σὲ ἵππους, ἀναλόγως ὅμως καὶ τοῦ βάρους τῆς μηχανῆς. Πρέπει δηλαδὴ ν' ἀποδίδουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρους ἵππους, μὲ λιγώτερο βάρος. Οἱ ὠτομοτρὶς — πολὺ ἀποδοτικώτερες ἀπ' τὶς ἀτμομηχανὲς — παράγουν 1 ἵππο γιὰ κάθε 80 κιλὰ βάρους των. Στὴ νέα λοιπὸν μηχανή, τὴ «Χ - 50», ἀναλογεῖ 1 ἵππος σὲ κάθε 50 κιλὰ βάρους. Ἡ συνολική της δύναμις φτάνει τοὺς 4.500 ἵππους.

Ἐξ ἄλλου, ἡ μηχανὴ αὐτὴ καίει ἕνα βαρὺ ὑπόλειμμα τῆς ἀποστάξεως τοῦ πετρελαίου, ποὺ κοστίζει τρεῖς φορὲς φθηνότερα ἀπ' τὴν καύσιμη ὕλη τῶν ὠτομοτρίς.

Ὡστόσο, ἡ καινούργια μηχανὴ παρουσιάζει ἀκόμη ὡρισμένα τεχνικὰ προβλήματα καὶ μειονεκτήματα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε ὁ μεγάλος θόρυβος ποὺ κάνει. Σ' ἀπόστασι 15 μέτρων, εἶνε ἀδύνατον νὰ μιλήση κανείς. Ἰδίως ὁ μηχανικὸς ξεκουφαίνεται ἀπ' τὸ σφύριγμα κι' ἀπ' τὸ βουητὸ τοῦ ἀέρος ποὺ ἀπορροφᾶται γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ μοτέρ... Φαντασθῆτε τώρα τὶ πανδαιμόνιο θὰ γίνεται σ' ἕνα σταθμό, ἂν τύχη νὰ βρεθοῦν ἐκεῖ 5 - 6 τέτοιες μηχανὲς μαζί!...

Ἔπειτα, στοιχίζουν πολὺ οἱ στάσεις ἑνὸς τραίνου μὲ τέτοια μηχανή, γιατὶ τὸ μοτὲρ της ἐξακολουθεῖ νὰ καταναλίσκη μεγάλη ποσότητα καυσίμου ὕλης (τὸ ἕνα τρίτον ἐκείνης ποὺ χρειάζεται ὅταν τὸ τραῖνο τρέχη ὁλοταχῶς).

Τὸ βαρὺ πετρέλαιο αὐτῆς τῆς μηχανῆς δὲν μπορεῖ νὰ καῆ, ἂν δὲν ἐχη θερμανθῆ προηγουμένως σὲ 90 βαθμοὺς περίπου. Ἑπομένως, πρέπει νὰ ὑπάρχουν μέσα στὸ τεπόζιτό του σωλῆνες ὅπου νὰ κυκλοφορῆ ζεστὸς ἀτμός.

Ἐξ ἄλλου, τὸ μοτὲρ αὐτὸ δὲν μπορεῖ ν' ἀρχίση νὰ λειτουργῆ μόνο του. Χρειάζεται στὴν ἀρχὴ μιὰ μικρὴ βοηθητικὴ μηχανὴ Ντήζελ 250 ἵππων, γιὰ τὸ ξεκίνημά του. Ἔπειτα σταματᾶται ἡ βοηθητικὴ αὐτὴ μηχανή.

Τὰ δύο τρίτα τῆς ἐνεργείας ποὺ ἀποδίδει τὸ μοτέρ, καταναλίσκονται γιὰ τὴν λειτουργία ἑνὸς ἀεροσυμπιεστοῦ ποὺ τὸ τροφοδοτεῖ μὲ τὸ ἀπαραίτητο ἰσχυρὸ ρεῦμα ἀέρος. Καὶ μένει μόνο τὸ ἕνα τρίτον γιὰ τὴν κίνησι τοῦ τραίνου. Τὸ ποσοστὸν αὐτὸ τῆς «ὠφελίμου δυνάμεως» ἐλπίζεται ν' αὐξηθῆ, μὲ διάφορες τελειοποιήσεις τοῦ μοτέρ.

Ὅσο καταναλίσκονται οἱ 25 τόννοι καυσίμου ὕλης, ἡ μηχανὴ χάνει βάρος. Δεδομένου δὲ ὅτι ἦταν ἐξ ἀρχῆς σχετικῶς ἐλαφρεία, οἱ τροχοὶ της ἀρχίζουν νὰ μὴν ἔχουν ἀσκετὴ τριβὴ μὲ τὶς σιδηροτροχιὲς καὶ νὰ γλυστροῦν λίγο ἀπάνω τους — πρᾶγμα ποὺ ἐλαττώνει τὴν ἐλκτικὴ δύναμι τῆς μηχανῆς.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ τεχνικὰ προβλήματα, ὑπάρχει καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀντοχῆς τῶν μετάλλων τοῦ μοτὲρ στὸ ἰσχυρὸ ρεῦμα τῶν θερμῶν ἀερίων. Οἱ εἰδικοὶ ὑπολογίζουν ὅτι, ἀφοῦ λειτουργήσουν ἐπὶ 15.000 ὧρες, οἱ τουρμπίνες θὰ χρειάζωνται γενικὴ ἐπισκευή.

Πάντως ὅμως, ὁ πρόεδρος τῆς σιδηροδρομικῆς ἑταιρείας ποὺ χρησιμοποιεῖ ἤδη αὐτὴ τὴ μηχανή, τὴ θεωρεῖ ἀληθινὴ «ἐπανάστασι γιὰ τὸ σιδηρόδρομο».

Μόνον ἂν ἐφαρμοσθοῦν τέτοιοι ἀξιόλογοι νεωτερισμοὶ στὶς σιδηροδρομικὲς συγκοινωνίες, ὄχι μόνο τῆς Ἀμερικῆς ἀλλὰ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, θὰ μπορέση ὁ σιδηρόδρομος ν' ἀντιμετωπίση ἀποτελεσματικὰ τὸν ἐπικίνδυνο ἀνταγωνισμὸ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοῦ ἀεροπλάνου, ποὺ ἀπειλοῦν νὰ τὸν ἐκτοπίσουν γιατὶ συνδυάζουν ἄνεσι, ταχύτητα, κι' ἄλλα σπουδαῖα πλεονεκτήματα.

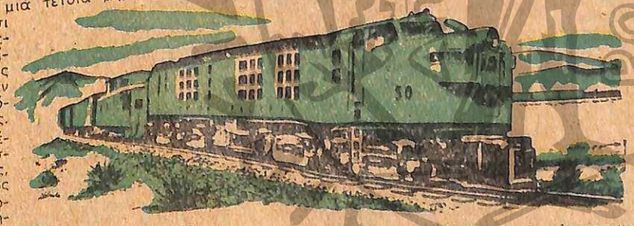

Ἡ νέα μηχανὴ «Χ — 50» ποὺ κινεῖται μὲ σύστημα ρουκέτας σὰν τὰ νέα «ἀεριοπροωθούμενα» ἀεροπλανα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ βάλετε ἕνα μόνο γράμμα μέσα στὸ κάθε μικρὸ τετραγωνίδιο, θὰ βάλετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πόλις τῆς Ἀραβίας ὅπου πέθανε ὁ Μωάμεθ — Φορεσιὲς κατάλληλες γιὰ τοὺς παληατζῆδες (καθ.).
2) Ἀπολίτιστοι.
3) Ναυτικὸ παράγγελμα. — Μᾶς εἶνε περισσότερο γνωστὴ ὡς μιμόζα.
4) Τὴν ἐρωτεύθηκε ὁ Ζεύς. — Καρπὸς ἀκατάλληλος γιὰ φάγωμα (καθ.).
5) Ρήτωρ τῶν Ἀθηνῶν, ὄργανο τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.
6) Μιὰ τέτοια ἰδέα, μᾶς βασανίζει ἀδιάκοπα — Μερικά.
7) Μέρος ἑνὸς συνόλου — Βρίσκεται στὸ κεφάλι μας.
8) Χωριὸ τῆς Ἀττικῆς, γνωστὸ γιὰ τὸ κρασί του.
9) Ἀτομικότης, ἱκανότης πρὸς ἀνάπτυξιν πρωτοβουλίας. — Γάλλος φιλέλλην, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Κοραῆ, ἐκδότης τῶν 50 τόμων τῆς συλλογῆς ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων «Θησαυρός».

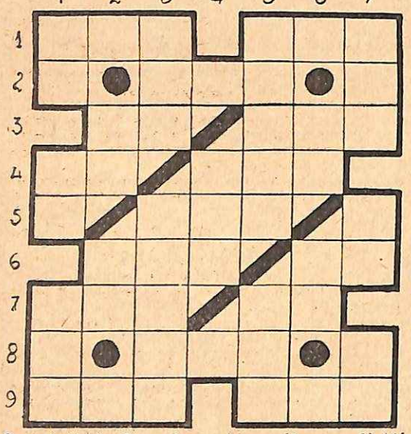

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Γνωστὸς ἀκαδημαϊκός. — Ποταμὸς τοῦ Ἅδου. — Ἀπαραίτητο σ' ἕνα σακκάκι (καθ.).
2) Ἡ συμβολή της εἶνε ἀπαραίτητη στὴ συναρμολόγησι. — Γυναικεῖο ὄνομα (ξεν.).
3) Νομὸς τῆς Δ. Ἱσπανίας ἄλλοτε βασίλειο. — Τὸ νὰ εἶναι κάποιος συμπαθὴς στὸ λαό.
4) Ὀροσειρὰ στὰ Β.Δ. σύνορα τῆς Συρίας.
5) Ἀλησμόνητος, περίφημος. — Χρησιμοποιεῖται στὴν κατασκευὴ ἑνὸς καραγκιόζη.
6) Μέρος τοῦ ποδιοῦ μας — Ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ χρήματα.
7) Καπνιά, φοῦμος (καθ). —... Ἄντριους: κινηματογραφικὸ ἀστέρι. — Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ.

Σ. ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ

Σωστὸ — Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ ποὺ ἀκολουθοῦν καθεμιὰ τῶν κατωτέρω φράσεων, διαγράψετε ἐκείνη ποὺ δὲν ταιριάζει:

1) Τὸ αἷμα περνᾶ ἀπ' τὴν καρδιὰ μας μὲ ταχύτητα δέκα χιλιομέτρων τὴν ὥρα;
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

2) Τὸ κρινολίνον λανσαρίστηκε ἀπὸ τὴν Ἰωσηφίνα ντὲ Μπωαρναί;
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

3) Ὁ Ἔντισον εἶναι ὁ ἐφευρέτης τοῦ τηλεφώνου;
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

4) Ἡ συνήθεια τοῦ Χριστουγεννιάτικου δέντρου εἶναι ἀγγλικῆς προελεύσεως;
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

5) Ἡ Γουατεμάλα ἀνήκει στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς;
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

6) Ὁ Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ ὑπῆρξε πραγματικά;
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

7) Οἱ γάτες βλέπουν μέσα στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι;
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

8) Ἡ παλαιοτέρα δημοκρατία τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ Ἀργεντινή;
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

Μὲ 6 ποτήρια

Τοποθετῆστε πάνω σ' ἕνα τραπέζι ἕξη ποτήρια, τρία ἄδεια καὶ τρία κατὰ τὸ ἥμισυ γεμᾶτα μὲ νερό, ἀκριβῶς ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα μας.

Καὶ τώρα, προσπαθῆστε μετακινῶντας ἕνα μόνο ποτήρι, νὰ ἐπιτύχετε μιὰ σειρὰ στὴν ὁποία θὰ ἐναλλάσσωνται ἕνα ἄδειο ποτῆρι κι' ἕνα ποτῆρι μὲ νερό. Σᾶς προειδοποιοῦμε πὼς τὸ πρόβλημα αὐτό, γιὰ νὰ λυθῇ, ἀπαιτεῖ λίγη σκέψι κι' ἕνα μικρὸ τέχνασμα.

Γεωγραφικὲς νῆσοι

Ποιὰ εἶναι τὰ 7 εὐρωπαϊκὰ κράτη ποὺ καταλλήλως τοποθετούμενα θὰ σχηματίσουν μὲ τὰ ἀρχικά τους τὸ ὄνομα ἑνὸς μικροῦ κρατιδίου ποὺ βρίσκεται κι' αὐτὸ χαμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ εὐρωπαϊκὲς χῶρες;

Μιὰ πρόσθεσις

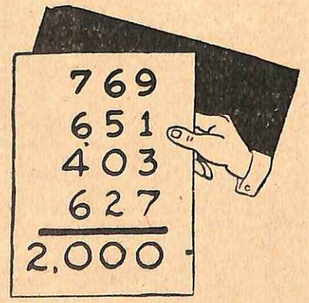

Ποιοὶ εἶναι οἱ δυὸ ἀριθμοὶ ποὺ πρέπει ν' ἀφαιρεθοῦν ἀπὸ τὴν πρόσθεσι αὐτὴ γιὰ νὰ εἶναι σωστὸ τὸ σύνολο: 2.000;

Τὰ ἀντίθετα

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν λέξεων ποὺ δημοσιεύονται πιὸ κάτω πρέπει νὰ σχηματίσουν ἕνα κράτος τῆς Εὐρώπης:

Ἀργία, Μέλας, Τραχύς, Ὠραῖος, Ἀγυάλιστος.

Δημῶδες αἴνιγμα

Ψηλή, λιγνὴ καὶ μυτερή,
σέρνω τὴν οὐρά μου πίσω.
Ὅπου διαβῶ, μικρὴ πληγὴ
στὸ πέρασμα θ' ἀφήσω.
Μὰ πάλι κείνη τὴ πληγὴ
μὲ τὴν οὐρὰ θὰ κλείσω.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 92

Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς

Μ' αὐτὴν πρωτεύει ἡ Ἐπιστήμη

Ὑπάρχουν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι σ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ πιστεύουν ὅτι μιὰ ἀνωτέρα Δύναμις διευθύνει τὶς τύχες τους, κι' ὅμως δὲν κάνουν τίποτε γιὰ νὰ δείξουν πὼς χρειάζονται τὴ βοήθειά της. Μόνον ὅταν τοὺς χτυπήσῃ κάποια ἀπρόβλεπτη συμφορὰ ἢ ὅταν τοὺς ἀπειλῇ κάποιος μεγάλος κίνδυνος, ἱκετεύουν μ' ἀγωνία τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συνδράμῃ. Μόνο τότε σκέπτονται νὰ καταφύγουν στὴ δύναμι τῆς προσευχῆς...

Τὸ ν' ἀρνηθῇ κανεὶς ὅτι ὁ Θεὸς εἰσακούει τὴν προσευχή, εἶναι σὰν ν' ἀρνῆται τὴν ὕπαρξι τοῦ Θεοῦ. Κι' ὅταν ἀκόμη δὲν κάνῃ αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦμε μέσα ἀπ' τὴν ψυχή μας — π. χ. νὰ σώσῃ ἕνα ἀγαπημένο μας πρόσωπο ποὺ κινδυνεύει — δὲν τὸ κάνει ἀπὸ ἀδιαφορία γιὰ τὴν προσευχή μας, ἀλλὰ γιατί, μὲ τὴν ἀπέραντη σοφία Του, ἔχει κάποιον ἄλλο σκοπὸ ποὺ δὲν μποροῦμε ἀκόμη νὰ τὸν ἀντιληφθοῦμε... Ἂς μὴν ξεχνοῦμε ὅτι κι' ὁ Χριστὸς ἀκόμη, ὅταν προσευχήθηκε στὸν Κῆπο τῆς Γεθσημανῆ καὶ ζήτησε ν' ἀποφύγῃ τὸ πικρὸ ποτήρι τῆς Σταυρώσεως, πρόσθεσε κατόπιν: «Ἂς γίνῃ ὅμως ὅπως θέλεις Ἐσύ, Πατέρα μου...». Αὐτὸ λοιπὸν τὸν τύπο πρέπει νάχῃ πάντα ἡ προσευχὴ τοῦ καλοῦ Χριστιανοῦ.

Ἕνα ἀπ' τὰ ὡραιότερα παραδείγματα τῆς δυνάμεως, τῆς πίστεως καὶ τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Ἀμερικανοῦ πάστορος Φράνκ Γκαουσάουλους, ποὺ θέλησε πρὸ ἐτῶν νὰ δημιουργήσῃ ἕνα καινούργιο ἵδρυμα γιὰ τὴν ἀνωτέρα μόρφωσι τῶν νέων καὶ τὴν πρόοδο τῆς Ἐπιστήμης. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του, χρειαζόταν γιὰ τὸ σκοπό του 1 ἑκατομμύριο δολλάρια. Ποῦ νὰ βρῇ ἕνα τέτοιο τεράστιο ποσόν;...

Δίχως ν' ἀπελπισθῇ ὡστόσο, προσευχόταν στὸ Θεὸ ἐπὶ δυὸ χρόνια γιὰ νὰ τοῦ τὸ στείλῃ. Τέλος, μιὰ νύχτα, τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς του, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε μέσα στὸ νοῦ του μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦλεγε:

«Προσπάθησα πολλὲς φορὲς νὰ σοῦ δώσω αὐτὸ ποὺ ζητᾶς. Τώρα θὰ τοχῃς ἐπιτέλους, μέσα σὲ μιὰ βδομάδα!».

Βέβαιος πιὰ ὅτι ἡ προσευχή του εἶχε εἰσακουσθῇ, διάλεξε τὸ ἑξῆς θέμα γιὰ τὸ κήρυγμά του στὴν ἐκκλησία, τὴν ἑπομένη Κυριακή: «Τί θἄκανα ἂν εἶχα 1 ἑκατομμύριο δολλάρια». Δημοσίευσε σχετικὲς ἀγγελίες στὶς ἐφημερίδες, κατὰ τὴν ἀμερικανικὴ συνήθεια. Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ, πρὶν ἀπ' τὴ λειτουργία, προσευχήθηκε καὶ πάλι.

Τὸ κήρυγμά του ἦταν γεμᾶτο φλόγα κι' αὐτοπεποίθησι. Μίλησε γιὰ τὸ ἵδρυμα ποὺ ὀνειρευόταν νὰ δημιουργήσῃ. Ὅταν τέλειωσε, τὸν πλησίασε κάποιος ἀπ' τὸ ἐκκλησίασμα καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τὰ λόγια του τοῦ εἶχαν κάμει βαθεῖα ἐντύπωσι.

—Ἐλᾶτε αὔριο τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο μου, πρόσθεσε, νὰ σᾶς δώσω ἕνα τσὲκ 1 ἑκατομμυρίου δολλαρίων.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ βαθύπλουτος Φίλιπ Ἄρμορ. Κι' ἔτσι, χάρις στὶς προσευχὲς τοῦ πάστορος, ἱδρύθηκε τὸ μεγάλο «Ἰνστιτοῦτον Ἄρμορ», ποὺ ἔχει προσφέρει πολύτιμες ἐξυπηρετήσεις στὴν πρόοδο τῆς Ἐπιστήμης καὶ στοὺς ἐπιστήμονας.

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐπιστήμονος Τζὼρτζ Κάρβερ ἀποτελεῖ μιὰ τρανὴ διάψευσι τῆς ἰδέας ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴ θρησκεία. Ὁ Κάρβερ παρήγαγε περισσότερα ἀπὸ 400 βιομηχανικὰ προϊόντα ἀπ' τὶς γλυκοπατάτες καὶ τὰ ἀράπικα φυστίκια. Ἀπέδιδε λοιπὸν τὶς πολυάριθμες ἐφευρέσεις του στὴν πίστι καὶ στὴν προσευχή. Πρὶν ἀπὸ κάθε καινούργια ἔρευνα, ζητοῦσε ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ, καὶ πάντα σχεδὸν κατέληγε σ' ἐπιτυχία.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν θέλησε ποτὲ νὰ πάρῃ προνόμια εὐρεσιτεχνίας γιὰ τὶς ἐφευρέσεις του, ποὺ θὰ μποροῦσαν ὡστόσο νὰ τὸν κάνουν βαθύπλουτο. Τὶς χάρισε σ' ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ὁ Θεὸς εἰσάκουσε πάντα τὶς προσευχές του: γιατὶ δὲν ζητοῦσε κάτι γιὰ δικό του ὄφελος, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

✪✪✪

Δὲν θὰ ἔγινε τίποτα!

Τελευταίως, κάποιος Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ρώτησε τὸν Ἀϊνστάϊν, μὲ τὶ εἴδους ὅπλα, προέβλεπε ὅτι θὰ γίνῃ ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος. Κι' ὁ περίφημος μαθηματικὸς ἀπάντησε:

— Δὲν ἔχω ἰδέα... Ξέρω ὅμως μὲ τὶ εἴδους ὅπλα θὰ γίνῃ ὁ τέταρτος παγκόσμιος πόλεμος...
— Μὲ τί ὅπλα;
— Μέ... πέτρες!...

Στὸ Γολγοθᾶ

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ὁ γέρο Βάγιας, ἡ γυναῖκα του, καὶ τὰ τρία του κορίτσια: ἡ Βαγιώ, ἡ Βαγίτσα, κι' ἡ Βαγιούλα. Ἦσαν πολὺ φτωχοὶ καὶ ζούσανε σ' ἕνα ἐρειπωμένο σπίτι.

Μιὰ μέρα ὁ γέρο - Βάγιας πῆρε κατὰ μέρος τὴ γρηᾶ του καὶ τῆς εἶπε:

—Ἡ φτώχεια μᾶς λυώνει ζωντανούς. Ἐγὼ λοιπὸν θὰ φύγω μακρυὰ νὰ βρῶ τὴ τύχη μου. Ἂν βρῶ τὴ Μοῖρα μου, θὰ γυρίσω πλούσιος, ἂν βρῶ τὸ Χάρο θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ στείλῃ τὴ ψυχή μου στὸ Θεό, γιὰ νὰ τὸν παρακαλῶ γιὰ τὴ ζωὴ τὴ δική σου καὶ τῶν κοριτσιῶν μας.

Ἔτσι ὁ γέρος ἔφυγε καὶ οὔτε ξαναφάνηκε πειά... Φαίνεται πὼς οὔτε τὴ Μοῖρα του βρῆκε, οὔτε καὶ τὸ Χάρο γιατὶ οἱ δικοί του δὲν εἶδαν οὔτε μιὰ καλὴ μέρα.

Πέρασε καιρὸς κι' οἱ γυναῖκες ἀδυνάτισαν τόσο ἀπ' τὶς στερήσεις ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ στρῶμα τους. Τὰ μυρμήγκια τοὺς κουβαλοῦσαν τροφὴ καὶ τὰ χελιδόνια ἄχυρα γιὰ τὴ φωτιά τους.

Μιὰ μέρα ὁ γερο - χελιδονος τοὺς εἶπε:

—Ἐμεῖς θὰ φύγουμε μακρυὰ γιατὶ θἄρθῃ ὁ χειμώνας, τὰ μυρμήγκια θὰ χωθοῦν μέσα στὴ γῆ. Σεῖς τὶ θὰ γίνετε μοναχές;

Τότε ἡ γρηᾶ κι' οἱ κόρες της ἑκαναν κουράγιο, σηκώθηκαν καὶ τράβηξαν νὰ βροῦν τὴν τύχη τους. Δρόμο παίρνουν, δρόμο ἀφήνουν πρὸς τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου ὡς ποὺ ἔφτασαν σὲ μιὰ πολιτεία. Κόσμος ἔτρεχε στοὺς δρόμους καὶ φώναζε δυνατά:

—Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν!...

Τότε εἶδαν τὸν ὄχλο ἐκεῖνο νὰ σέρνῃ ἕναν ἄνθρωπο χλωμὸ σὰν τὸ κερί, μὲ γλυκύτατο πρόσωπο. Τὸν βλαστημοῦσαν, τὸν χτυποῦσαν, τὸν ἔσπρωχναν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγριανθρώπους αὐτοὺς ἔσκυψε σὲ κάτι καλαμιὲς ποὺ ἦσαν ἐκεῖ κοντὰ καὶ προσπάθησε νὰ κόψῃ ἕνα χοντρὸ καλάμι γιὰ νὰ χτυπήσῃ μ' αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἄνθρωπο. Ἡ καλαμιὰ ὅμως ἀρνήθηκε νὰ τοῦ δώσῃ καὶ τοῦκοψε τὸ χέρι. Ἐκεῖνος ὅμως ἔκοψε μὲ τ' ἄλλο χέρι τὸ καλάμι καὶ χτύπησε μ' αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἄνθρωπο ποὺ βάδιζε ἀλλιμένος.

Ἔφριξε τότε ἡ καλαμιὰ καὶ τὰ λευκὰ ἄνθη της ἐγίναν γκρίζα ἀπὸ τὴν τρομάρα τους.

— Οἱ ἄνθρωποι σκοτώνουν τὸ Θεό τους, εἶπε ἕνα χελιδόνι, ἡ φύσις ὅλη κλονίζεται, οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν κακοί.

Ἡ Βάγια, ἡ Βαγιώ, ἡ Βαγίτσα κι' ἡ Βαγιούλα ἀκολούθησαν ὀπίσω τὸν ὄχλο.

Ἀνέβηκαν πάνω σ' ἕνα λόφο καὶ εἶδαν μὲ τρόμο νὰ καρφώνουν σ' ἕνα σταυρὸ ἀπάνω τὸ χλωμὸ ἄνθρωπο. Τὸ πρόσωπό του ἦταν λυπημένο κι' ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸ τρυπημένο τ' ἀγκάθια, στάλαζε αἷμα, ποὺ μόλις ἔπεφτε στὴ γῆ φύτρωνε παπαροῦνες!

Ξαφνικὰ ὁ χλωμὸς ἄνθρωπος ζήτησε λίγο νερό. Οἱ βασανιστὲς του τοῦ ἔδωσαν ξύδι καὶ χολή, μὰ τὰ πουλάκια τοῦ ἔφεραν μὲ τὸ ράμφος τους δροσιὰ καὶ τὴ στάλαζαν στὰ χείλη του. Σὲ λίγο ἔγινε ἕνας τρομερὸς σεισμός, σκοτείνιασε ἡ πλάσι καὶ ὁ κόσμος τρομαγμένος ἔφυγε. Μονάχα ἡ Βάγια μὲ τὰ κορίτσια της ἔμεινε στὸ λόφο. Σὲ μιὰ ἄκρη, μιὰ μάνα πονεμένη θρηνοῦσε.

Ἡ γρηᾶ ἡ Βάγια τότε φώναξε:

— Δῶσε μου, Θεέ μου, φτερὰ νὰ τρέξω στὴν οἰκουμένη καὶ νὰ πῶ τὴ μεγάλη ἀδικία ποὺ ἔγινε.

Κι' ἀμέσως ἔγινε ἕνα νελιδόνι μὲ μαῦρα, πένθιμα φτερά.

Οἱ τρεῖς κόρες της ἔμειναν στὴ ρίζα τοῦ σταυροῦ γιὰ νὰ παρηγορήσουν τὴν πονεμένη μητέρα τοῦ θρηνοῦσε.

Μὲ τὰ χρυσόξανθα μαλλιά τους, σφογγίζανε τὰ δάκρυά της ποὺτρεχαν στὰ μαραμένα της μάγουλα καὶ τὶς λέγανε:

— Μὴν κλαῖς, Μητέρα τοῦ Σπαραγμοῦ!

Μὰ ὁ πόνος τῆς Θεοτόκου ἦταν μεγάλος. Σήκωνε τὰ μεγάλα της μάτια στὸ γυιό της, τὸν θωροῦσε χλωμό, αἱματωμένο, βασανισμένο κι' ἡ καρδιὰ της σπαραζόταν.

— Παιδάκι μου, φιθύριζε, γλυκό μου παιδί, δὲν θὰ ξεχάσω τὸ μαρτύριό σου, παιδί μου!...

Οἱ τρεῖς κόρες ἔκλαιγαν κι' αὐτές.

Ἔξαφνα ἔνοιωσαν κάτι νὰ στάζῃ στὰ κεφάλι τους. Ἦταν τὸ αἷμα τοῦ Σταυρωμένου ποὺ στάλαζε ἀπ' τὶς πληγές του.

Ἡ Βαγιώ, ἡ Βαγίτσα κι' ἡ Βαγιούλα ἀνατρίχιασαν.

— Θεέ μου Παντοδύναμε, παρακάλεσαν, ἡ μάνα μας ἔγινε πουλί, εἴμαστε ἔρημες κι' ὀρφανὲς πιὰ στὸν κόσμο. Μεταμόρφωσέ μας, Κύριε καὶ μᾶς γιὰ νὰ μὴ νοιώθουμε τόσο πόνο γιὰ τὴν ἀδικία ποὺγινε στὸ μονογενή σου...

Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκλησί τους. Καὶ τὶς μεταμόρφωσε σὲ ροδοδάφνες. Ἀπὸ τότε ἡ ροδοδάφνη ἔχει κοκκινα ἄνθη, ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου κι' εἶναι πικρὰ τὰ φύλλα της, γιατὶ ποτίστηκαν μὲ τὸ φαρμάκι τοῦ πόνου ποὺ εἶχαν στὴν καρδιά τους οἱ τρεῖς κοπέλλες.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ἀνάστασις

Τὸ ποιηματάκι σας

Ἡ Ἀνάστασι!... καὶ γέμισε χαρά,
λουλούδισε ἡ ψυχή μου σὰν τὸ κρίνο.
κι' ἀνοίγω τῆς λαχτάρας τὰ φτερά,
ψηλὰ μὲς στῆς αὐγῆς τὰ φωτερὰ
γαλάζιο ἕνα φῶς κι' ἐγὼ νὰ γίνω.

Ἀνάστασι!... Τὰ σήμαντρα χτυποῦν
κι' ὅλα τὰ δέντρα ἀνθίζουν πέρα ὡς πέρα.
Στὸν κόσμο αὐτὸν ἂς μάθουν ν' ἀγαποῦν
ὅσοι τὸ μῖσος ἔσπειραν, κι' ἂς ποῦν:
«Χριστὸς Ἀνέστη!» ἐτούτη τὴν ἡμέρα.

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

— Μπαμπᾶ, πὲς δυὸ λόγια καὶ στὸ Σικό μας τὸ τηλέφωνο!...

Γρήγορα!..

Ἡ ἱστορειούλα σας

Ὁ Κωστάκης εἶναι ὁ πιὸ ἀμελὴς μαθητὴς τῆς τάξεώς του. Τὸ σχολεῖο τοῦ κάθεται στὸ στομάχι, τὸ συλλογίζεται καὶ χάνει τὸ κέφι του.

Ἕνα μεσημέρι φτάνει λαχανιασμένος σ' ἕνα γκαράζ τῆς γειτονιᾶς καὶ λέει στὸ γκαραζιέρη:

— Γρήγορα... Μὰ γρήγορα... Δῶσε μου ἕναν τενεκὲ βενζίνα.

Ὁ γκαραζιέρης ξαφνιάζεται.

— Τί σοῦ συμβαίνει, Κωστάκη;

—Ἔπιασε φωτιὰ τὸ σχολεῖο μας καί.. κοντεύει νὰ σβύσῃ!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ὁ δάσκαλος συλλαμβάνει τὸν Τάκη νὰ κάνῃ ἀταξίες. Τὸν πιάνει τότε ἀπ' τὸ αὐτὶ καὶ τοῦ λέει:

— Νὰ τὸ ξερριζώσω τώρα αὐτὸ τὸ αὐτί; Ἐσὺ στὴ θέσι μου τί θὰ ἔκανες;

— Θἄδινα τόπο τῆς ὀργῆς, δάσκαλε.

★

Ὁ θεῖος τοῦ Τάκη, συνταγματάρχης, τὸν ρωτάει:

— Πότε, παιδί μου, γίνεται ἔφοδος;

—"Οταν λείπει ἡ μαμὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, θεῖε!

★

Ἡ μητέρα: Παλιόπαιδο!... Πάλι ἔφαγες τὸ μῆλο μὲ τὰ φλούδια!...

Τοτός: Μὴ φοβᾶσαι, μαμά. Τὸ ἔγλυψα πρῶτα γιὰ νὰ τὸ καθαρίσω!...

★

— Κοκό, ἔχεις ἕνα μῆλο καὶ πρόκειται νὰ τὸ μοιραστῇς μὲ δυὸ συμμαθητάς σου ποὺ ἦρθαν νὰ σὲ ἰδοῦν. Τί θὰ κάνῃς;

— Θὰ περιμένω νὰ φύγουν γιὰ νὰ τὸ φάω μονάχος μου!

★

Δάσκαλος: Πόσους μαθητὰς εἶχε ὁ Χριστός;

Τοτός:...

Δάσκαλος: Τί; Δὲν τὸ ξέρεις; Ὅσες ὧρες ἔχει καὶ τὸ ρολόϊ.

Τοτὸς (στρεφόμενος πρὸς τὸ ρολόϊ): Δέκα καὶ τέταρτο, δάσκαλε!...

★

Μεταξὺ ἀδελφῶν.

Ὁ πρῶτος: Α, Κωστάκη, αὐτὸ ποὺ ἔκανες ἀποδεικνύει πὼς εἶσαι ὁ μεγαλύτερος γαϊδαρος τοῦ κόσμου!

Ὁ δεύτερος: Ἤθελα κάτι νὰ σοῦ ἀπαντήσω, μὰ συλλογίεμαι πὼς εἶσαι... μεγαλύτερός μου!...

★

Ἡ μικρὴ Μαρίκα κυττάζει περίεργα τὴ γρηᾶ θεία της στὸ στόμα.

— Τί κυττάζεις μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴ θείτσα σου; ρώταει ἡ μαμά της.

— Βλέπω, μαμά, πὼς ἡ θείτσα μοιάζει τὶς μπεμπέκας μας. Ἀκόμα δὲν τὶς φύτρωσαν ὅλα τὰ δόντια της!...

★

Ὁ μικρὸς Νῖκος εἶναι ἀνοιχτοχέρης κι' ὁ μπαμπᾶς του τοῦ λέει ταχτικά:

— Παιδί μου, πρέπει νὰ κάνῃς οἰκονομίες.

Προχθὲς ὁ Νῖκος καθόταν στὸ τραπέζι κι' ἔνραφε. Ὁ μπαμπᾶς του ζύγωσε κοντὰ καὶ βλέπει νὰ γράφῃ τὴ λέξι γλῶσσα μ' ἕνα σίγμα.

— Γιατί, Νῖκο, μ' ἕνα σίγμα; τὸν ρωτάει.

— Δὲν μοῦ εἶπες, μπαμπᾶ, νὰ κάνω οἰκονομίες;

Οἱ παιδάδες τῆς Ἐφταλίας

Χριστος 'Ανέστη

'Η 'Εφταλία ἀνήμερα τὸ Πάσχα, ὅπως τόχε ἀντέτι, θάκανε κούνια σπίτι τση, καὶ προσκαλοῦσε δεξιὰ ζερβὰ καὶ φώναζε:

— Νὰ κοπιάστε... θὰ σᾶς περιμένω... ἐλάτε νὰ κάντε σεῖρι. Κάλεσα κάτι ντόπιες, καὶ μιὰ μικρούλα σὰν τὸ κρύο νερό, ποὺ τὴν παντρέψανε μ' ἕνα γεροξούρα.

Κι' ἔτσι πρὶν τὴ δεύτερη 'Ανάστασι ἡ 'Εφταλία χαζίρεχε τὴν κούνια, κι' ἤτρεχε μέσ' τὴν αὐλὴ τση νὰ ρετσιβάρῃ, καὶ νὰ τσιριμονιάρῃ, τὸ σοῦ καὶ τὸ συγγενολοΐ τση.

Σὲ λίγο ἀρριβάρανε ἡ νύφη, ὁ γαμπρός, ἕνας γέρος σὰν τὴν ζαρωμένη μπάμια, οἱ δυὸ συμπεθέρες, κουμπάρες, κουνιάδες, ξαδερφάδες, καὶ φιλινάδες, οὔλες ντόπιες. Κι' εὐτὺς ξυνίσανε ἄσκημα τὰ μοῦτρα καὶ μουρμουρίσανε:

— "Ολες ἐδῶ μέσα εἶνε 'Ογλοῦδες! Αἰωνίως οἱ Σμυρνιὲς ἐνώνονται σὰν τὶς σάπιες σταφίδες!

Τότε ἀπ' τὸ ταράφι τσ' 'Εφταλίας πικαριστήκανε ἀλλὰ κάνανε μάξους πὼς δὲν τσ' ἀκούσανε, καὶ γιὰ νὰ δώσουνε τόπο τσ' ὀργῆς φωνάξανε:

— Τώρα πρέπει ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ νὰ κάτσῃ πρώτη στὴν κούνια.

— "Οχι, ὄχι, εἴπανε οἱ ντόπιες. 'Εμεῖς θὰ κάτσουμε γιὰ νὰ ποῦμε καὶ τὸ Χριστὸς 'Ανέστη τουρκικά!

— Τούρκικα; Καλὲ καὶ ποῦ μάθατε σεῖς τὰ τούρκικα;

— Εἴχαμε δοῦλες πρόσφυγες! φωνάξανε μὲ ὕφος ποὺ σταζε περιφρόνησι εἴκοσι τεσσάρων καρατιῶν.

'Έπειτα ἀπ' αὐτὸ Σμυρνιὲς καὶ ντόπιες χωριστήκανε σὲ δυὸ στρατόπεδα.

Κι' ἡ 'Εφταλία, μεγάλη ἀλεποῦ, σὰν εἶδε ποὺ μὲ τ' ἀβραντινί τους κάτσανε στὴν κούνια οἱ ντόπιες, καὶ βάλανε στὴ μέση τὴ νύφη καὶ τὸ γαμπρό, γύρισε κι' εἶπε σὲ μιὰ Μπουρνοβαλιὰ κακαβρακάτη:

— 'Ελα νὰ λέμψουμε, νὰ ποῦμε κι' ἕνα τραγουδάκι σ' τσοὶ νιόνυφοι.

Κι' ὅπως βιαζούντανε νὰ τσοὶ σκυλοβρίσῃ, ἄρχισε ἕνα ρεμπέτικο:

Χάρου μάνα μου τὸ γυιό σου
κι' ἀδερφὴ τὸν ἀδερφό σου
γιατὶ ἤρθε ἡ κιουρκιουρίστρα
ἡ κρεββάτομουρμουρίστρα.

Καὶ βλέπει μιὰ τὴ νύφη, καὶ μιὰ τὸ γαμπρό, καὶ συνεχίζει, καὶ τὸ γυρίζει ἡ πανοῦργα σ' ἀνταμαμάν:

Τέτοιος γάμος τὸ θάνατο βλέπει
(μόνο σωτῆρά
κι' ἡ νύφη συλλογίζεται πότε θὰ
(γίνῃ χήρα!

— Μωρὴ Φταλία ντροπή σου! "Ωσαμ' αὐτοῦ καὶ μὴ παρέκει, φωνάξανε, καὶ γυρέψανε νὰ πηδήξουνε ἀπ' τὴν κούνια οἱ παληολαδίτισσες, νὰ τσὶ βγάλουνε τὰ μάτια.

Μὰ ἡ 'Εφταλία μὲ τὴν Μπουρνοβαλιὰ κλωτσάνε, ἀναποδογυρίζουν τὴν πινακωτή, καὶ τσοὶ κάνανε σκορπιδόχορτο!

Κι' ἔτσι ἡ μιὰ συμπεθέρα βρέθηκε μέσ' τὸ κορκουγιοῦ, ἡ ἄλλη σ' ἕνα κεσίκι, ἡ νύφη ἀνάσκελα στὸ ντερέ, κι' ὁ γαμπρὸς πλάϊ τση μὲ τὰ κανιὰ πάνω σὰν ἀναποδο λάμδα!

— Τί εἶνε καλέ; ρωτοῦσε περίεργη ἡ γυναικογειτονιά.

Κι' ἡ 'Εφταλία σκασμένη στὰ γέλια φώναζε:

— Τὸ Χριστὸς 'Ανέστη τούρκικα.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΑΝΟΙΞΙΣ

"Αμα ἄνοιξις ἔρχεται, ἄλλο ἄντρωπο ἴνουμαι, κούζουμ! Οὐράνος ὡραιος εἶναι, λιακαος ὡραία εἶνε, ἀερακι φυσάει, λουλουδία - μουλούδια μυρίζουνε, καρντιά μου πατ - κιοὺτ κάνει, κάτι θέλει... Τί θέλει, γιαθρουμ; Πουλάκια τσιου τσίου κάνουνε, ψυχή μου κάτι θέλει... Τι θέλει γιάθρουμ; "Ερωτα θέλει! "Ολο τὸ χρόνο, καρντας, μὲ τὸ χειμωνα, μὲ τὸ κρύα, μὲ το βροχές, καρντιά μου ἔρωτα θέλει... "Αμα ἄνοιξι ἔρχεται, ὅμως, ἄλλο πραμμα ἐνεται μέσα στο ψυχη μου! "Ολα μου πὰτ - κιοὺτ κάνουνε. Γιατρὸς μοῦ εἶπε θεριμὸ ἄντρωπο εἰμαι. Τί νὰ κάνω γιαχο; Κράσι μου - θράσι μου τέτοια εἶνε!...

'Αμμμμμάν!

Τί ὡραια ἡμέρα! Δουλειά μου ἀφίνω, Ζάππειο πηαίνω. 'Αέρας ζεστὸς εἶνε, λιακάδα εἶνε, ὑναίκες παγκάκια - μαγκάκια, τιραπεζάκια κάθονται, παιδιὰ - μαιδιὰ ἀφιμένα ἔχουνε, γύρω τριγύρω παίζουνε. Κι' ἐγὼ ἕνα παιδάκι εἶμαι, μα τὸ Θεος σοῦ λέω! "Αμα μὲ μιὰ ὥμορφη, στιρουμπουλὴ ὑναῖκα θέλω νὰ παίξω. Δέντρα πιράσιμα εἶνε, πουλάκια τσίου - τσίου κάνουνε. Κι' ἐγὼ τσίου - τσίου κάνω! Μὰ τὸ Θεὸς σοῦ λέω!

Κυττάζω, βιλέπω, ἰξετάζω καλὰ - καλά, σ' ἕνα παγκάκι μία στιρουμπουλὴ εἶνε. Κοντά της παιδάκι παίζει. Τιρεχω, καραμέλλες ἀγοράζω, λεμπλεμπί, φουντούκι - μουντούκι τσέπη μου γεμίζω. "Υστερα σιγὰ - σιγὰ παιδάκι πλησιάζω Παιδάκι μὲ κυττάζει, κιφάλι του χαϊδεύω.

— "Ωμορφο παιδάκι! λέω.

— Τί θέλετε; τὸ παιδάκι λέει

— Πᾶς σχολεῖο; ρωτάω.

Μαμὰ του μὲ κυττάζει, μάτια της ἀμάν! Τί ὡραῖα εἶνε!...

— Τόσο μικρὸ παιδάκι, λέει, ντὲν πηαίνει στὸ σχολεῖο. "Αμα μεγαλώσῃ θὰ πάῃ.

Καὶ σκύβει τὸ κιφάλι της, κέντημα πλέκει. 'Ανοίγω ἐγὼ τὸ μάτι μου, μέσα στὸ καρρέ της κυττάω, βαί - βαί, τί πιράματα εἶνε τοῦτα! Μωρὲ νέτουρ μποῦ, μπέ; 'Αμάν, ἀμάν, καρντιά μου πὰτ - κιοὺτ κάνει, χέρια μου τιρέμουνε, παιδάκι με βιλέπει, φοβᾶται, φωνὴ βάζει, κλαίει.

— Σούς, σούς, κούζουμ, τοῦ λέω, ἐσὺ καλὸ παιδάκι εἶσαι, ἄμα μεγαλώσῃς σκολεῖο νὰ πηαίνῃς! Νά, πάρε καραμέλλες.

Παιδάκι μόλις τὸ καραμέλες βιλέπει, κλάματα σταματάει.

— Πὲς ηὐχαριστῶ, πουλάκι μου, λέει τὸ μαμάκα του (νὰ τὴ χαρῶ).

— Εὐχαριστῶ, λέει τὸ παιδάκι.

— Πάρε φουντούκια, κούζουμ, πάρε λεπλεμπιά, πάρε νὰ φᾶς, κοιλίτσα σου γεμίσῃς.

Τὸ παιδάκι ὅλα τὰ παίρνει, μαμάκα του «πὲς ηὐχαριστῶ πουλάκι μου», λέει, ἐγὼ σιγὰ - σιγὰ στο παγκάκι, πιλάϊ στὸ μαμάκα κάθομαι. 'Αμμμάν! Λεβάντα μυρίζει; Τί μυρσυδιὰ εἶνε τοῦτο, κούζουμ! Μάτια μου πάνω της πεσμένα ἔνονται, μυαλό μου ζαλισμένο ἔνεται.

— 'Αρμένης εἶστε; μοῦ λέει.

— Βουϊ μανδάμ, τῆς λέω.

— 'Αγαπᾶτε τὰ παιδάκια;

— Τιριλλαίνομαι! τῆς λέω.

—Παντρεμένος εἶστε;

— Ναί. Καὶ ἐσύ; Παντιρεμενη εἶστε;

Κούκλα μοῦ ἐλάει καὶ ἀπαντημένο μὲ κάνει :

— 'Αφοῦ ἔχω παιδάκι! Παντιρεμένη εἶμαι.

— Τί ὡραῖα ποὺ ἐλᾶτε!

— Τί κάνω;

— 'Ελᾶτε - γελᾶτε, πῶς τὸ λέτε!

— 'Ωραῖα ἐλάω;

Καὶ ξανασκάζει στὰ γέλια, στῆθος της κουνημένο ἔνεται, ἀμμμμάν! "Ανοιξι εἶνε, ἀέρας ζεσταμένος εἶνε, λιακάδα εἶνε, πουλάκια τσίου τσίου κάνουνε, χέρι μου ἀπιλώνω, χέρι της πιασμένο κανω. Χίτς, μπέ, ντὲν ἱκατάλαβα πῶς εἶνε! 'Γναῖκα θυμώνει, ἀπάνω τινάζεται, τσάντα της σηκώνει, γκὰπ - γκοὺπ στὸ κιφάλι βαράει :

— Φτοῦ νὰ χαθῇς παληάνθρωπε! φωνάζει.

Παιδάκι τσιρίζει, ὑναῖκα φωνάζει, σαματᾶς ἔνεται, κόσμος τιρέχει, ἄντιρες, ὑναῖκες ἀπὸ τὸ γιακᾶ μὲ ἠπάζουνε, γροθιὲς βαροῦνε, τσαντιὲς βαροῦνε, στὸ κιφάλι μου καρπαζὲς πέφτουνε!

"Αμα στὸ γιουχὰ μὲ παίρνουνε καὶ κάμποσοι ἄντιρες — ἐσὺ γλου ἐσεκλέρ! — ζηλέψανε καὶ κολοτσὲς μοῦ δίνουνε. Μασκαρᾶ μὲ ἠκάνουνε καὶ φεύγω νὰ γλυτώσω. "Οταν διρέθηκα μακρυὰ, κιφάλι μου ζαλισμένο ἤτανε ἀπὸ τὸ ξύλο. 'Αμμμα σα, πόδι της πισσμένο ἐκανα, καλὰ ἔκανα. Καὶ τὸ ξύλο; Χαλὰλ ὁλσούν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πεπρωτοῦ

Κατόρθωμα

"Ωστε ἔτσι, αἴ; Μὰ αὐτό, ἀγαπητέ μου, εἶνε καταπληκτικό. Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτο! Αὐτὸ πρέπει νὰ προκαλέσῃ τὸν παγκόσμιο θαυμασμό, γιατὶ εἶνε γεγονὸς ὑψίστης σημασίας. "Ωστε τέσσερις ἀνθρωποι μονάχα, ἤπιατε ἕννεα καραφάκια οὔζο καὶ ὀχτὼ ὁκάδες κραϊπιδόρπιο νὰ ποῦμε, καὶ ἀπὸ τρία λικὲρ ἕκαστος! Γιὰ φαντάσου!

Κι' αὐτὸ τὸ κατόρθωμα, λοιπόν, μᾶς τὸ διηγεῖσαι ἀπὸ τὸ πρωῒ μὲ ὕφος θριάμβου καὶ φαίνεσαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου καὶ ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ παρέα σου. Καὶ περιμένεις νὰ εἰσπράξῃς θερμὰ συγχαρητήρια ἀπὸ τὸ κεχνὸς ἀκροατήριο καὶ ἀπὸ μένα, φυσικά!

'Αλλὰ ἐγὼ γιατὶ νὰ σὲ θαυμάσω, ἀγαπητέ μου; Τί εἴδους κατόρθωμα, δηλαδή, εἶνε αὐτό; Γιὰ πές μου νὰ τὸ καταλάβω. 'Επήγατε καὶ κατεβάσατε σὰν ζῶα μισὸ βαρέλι οἰνόπνευμα. Καὶ ὅσο πίνατε, τόσο θαυμάζατε τὸν ἑαυτό σας, πῶς κάτι τὸ πολὺ σπουδαῖο κάνατε δηλαδὴ πὼς εἴσαστε μεγάλα παλληκάρια νὰ ποῦμε καὶ δὸς του παραγγέλνατε κι' ἄλλο καὶ τὸ κατεβάζατε μονορροῦφι, πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ δόξα σας! Οὔ νὰ μοῦ χαθῆτε!

Πῶς; "Αν μπορῶ ἐγὼ νὰ πιῶ δυὸ καραφάκια οὔζο καὶ δυὸ ὁκάδες κρασί; Πρῶτα - πρῶτα γιατὶ νὰ τὰ πιῶ; Μὲ ὑποχρεώνει κανείς; "Η γιὰ νὰ σπάσω ρεκόρ; "Οχι, κύριε! Εἶτε μπορῶ, εἴτε δὲν μπορῶ, ἐγὼ δὲν τὰ πίνω. Διότι θεωρῶ ἠλιθιότητα νὰ ποτίζω τὸν ἑαυτό μου μὲ οἰνόπνευμα καὶ νὰ φθάνω στὴν κατάστασι τῆς πλήρους ἀποκτηνώσεως, ὅπως τοῦ λόγου σας, ἁπλῶς καὶ χάριν γούστου. "Οχι, κτῆνος ἐγὼ δὲν γίνομαι. Ὑπάρχουν πολὺ σοβαρώτερες ἀσχολίες γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ νὰ πιάνῃ ἕνα τραπέζι στὰ κατηλεῖα καὶ ν' ἀδειάζῃ τὶς μισὲς καὶ τὰ ποτήρια, γιὰ νὰ κοκορεύεται ὅτι πίνει. Ἐγὼ πίνω ἕνα ποτηράκι μὲ τὸ φαΐ μου κι' αὐτὸ εἶνε ὅλο. Τόσο μοῦ χρειάζεται. Δὲν ἔβαλα ὑποψηφιότητα νὰ λάβω μέρος σὲ κρασοδιαγωνισμοὺς καὶ νὰ καταντήσω σὰν κι' ἐκείνους τοὺς ἀξιοθρήνητους τύπους, ποὺ γίνονται γελοιογραφίες στὸ «Θησαυρό». Δὲν σᾶς μοιάζω, κύριοι!

'Εσεῖς ὅμως ἀλλοίαν ἔχετε ἀντίληψιν περὶ τῶν καθηκόντων σας ὡς ἀνθρώπων καὶ ὡς πολιτῶν. 'Εσεῖς νομίζετε ὅτι, μὲ τὸ νὰ πίνετε ἀναισχύντως καὶ ἀναισθήτως, διαπράττετε ἔνδοξον κατόρθωμα καὶ λαμβάνετε κατόπιν ὕφος θριαμβευτοῦ, σὰν νὰ καταλάβατε κανένα ἐχθρικὸ ὀχυρό, ἢ σὰν ν' ἀνακαλύψατε τὴν πενικιλλίνη. "Ηπιατε ἀπὸ δυὸ καραφάκια οὔζο καὶ δυὸ ὁκάδες κρασί. Λοιπόν; Γιατὶ τάχα νὰ μὴν ὑπερηφανεύεται κι' ἐκεῖνος ποὺ πίνει τρεῖς ὁκάδες γάλα, ἢ δέκα λεμονάδες, ἢ δέκα πέντε ποτήρια νερό; Μήπως ἐπειδὴ τὸ γάλα καὶ ἡ λεμονάδα ὠφελοῦν τὸν ὀργανισμό, ἐνῶ τὸ οἰνόπνευμα τὸν καταστρέφει καὶ ἀποκτηνώνει τὸν ἄνθρωπο; Καὶ ξέρασεσε σήμερα καὶ θριαμβολογεῖτε, ἐπειδὴ ἀποκτηνωθήκατε;

Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι βρὲ μπεκρούλια; Δὲν σ' ἀρέσουν αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω; "Αντε χάσου ἀπὸ μπροστά μου, ἀπεχθὲς ὑποκείμενον! Ποὺ μοῦ ἤπιες τρεῖς ὁκάδες οἰνόπνευμα καὶ ἤρθες νὰ σὲ θαυμάσω, ἀντὶ νὰ ντρέπεσαι γιὰ τὸ κατάντημά σου. Βδέλυγμα τῆς κοινωνίας! Οὐ, νὰ μοῦ χαθῆς!..

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ἐσωτερικὸ Γραμματοκιβώτιο

'Αμφιβολίες

Μέσα στὸ ἤρεμο, χριστιανικὸ περιβάλλον ποὺ ζοῦσε ἡ Εὐδοξία, μέσα στὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔτρεφαν γι' αὐτὴ οἱ γονεῖς της, κάποιος ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ ἐργοστασίου τοῦ πατέρα της σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας ὅταν ἤμειναν μόνοι μιὰ μέρα ποὺ τὸν κάλεσαν σπίτι νὰ τοῦ κάνουν τραπέζι — ἐπιφελήθηκε κι' ἀγκάλιασε τὴν κοπέλλα καὶ τὴ φίλησε. Φαντασθῆτε τώρα τὸ ἀγνὸ αὐτὸ κορίτσι τοῦ Καληχτικοῦ τί ἐνοιωσε ὅταν εἶδε νὰ προσβάλουν τὴν ἀξιοπρέπειά του! Βέβαια δὲν μίλησε καὶ ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό του.

Στὸ τραπέζι ὅμως ὁ νέος αὐτὸς ἔκανε πρότασι γάμου. 'Η Εὐδοξία ὅμως ἀρνήθηκε μιὰ τέτοια πρότασι ὅταν τὴν ἄκουσε ἀπ' τοὺς γονεῖς της. Θεωρεῖ τὸν ἑαυτό της προσβεβλημένο καὶ νομίζει ὅτι ὁ νέος τὴν φίλησε πρῶτα γιὰ νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ ὕστερα νὰ δεχτῇ.

"Ενα φιλί, τέλος πάντων, ἀγαπητή μου Εὐδοξία, δὲν εἶνε καὶ τόσο τρομερό, καὶ μπορεῖτε νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασι τοῦ νέου μιὰ καὶ σᾶς θέλει γιὰ γυναίκα του κι' ἀφοῦ, ὅπως μοῦ γράφετε, τὸν συμπαθεῖτε.

Φ. Χ., 31 : Προτιμώτερο εἶνε νὰ σταματήσετε τὴν ἀλληλογραφία, γιατὶ ἂν τώρα φάνηκε ἀπερίσκεπτος καὶ δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψι του τὶς συνέπειες ἀφοῦ ἤξερε τὴν οἰκονομικὴ του κατάστασι, φανταστῆτε ἀργότερα ἂν σᾶς παντρευτῇ πόσο μεγάλη θὰ εἶνε ἡ ἐπιπολαιότητά του.

Μαρμένην Αἰγυπτιώτη: Νὰ κυττάξετε τὸ σπίτι σας καὶ τὰ παιδιά σας καὶ νὰ εἶστε στοργικὴ καὶ τρυφερὴ στὸν ἄντρα σας. Αὐτὰ εἶνε τὰ ὅπλα σας. Θάρθῃ ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ κουραστῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ μετανοιωμένος θὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά σας. Γιὰ ὅλα αὐτά, ὅμως, χρειάζεται θάρρος, ὑπομονή, καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ τὸν ἐκθέτετε στοὺς ἄλλους.

Α. Α. Γολγοθᾶ ἀνάβασις Μ. Κ.: Νὰ συνεχίσετε νὰ εἶσθε ἀπέναντί της πρόθυμος καὶ περιποιητικὸς κάνοντάς της ἐμικρὰ δῶρα. Νὰ τῆς μιλᾶτε ποὺ καὶ ποῦ γιὰ τὰ ὄνειρά σας, τὰ σχέδιά σας στὴ ζωή. "Ετσι θὰ ἀντιληφθῆτε τὶς ἰδέες της καὶ θὰ πάρετε τελικὰ μιὰ ἀπόφασι.

'Αναποφάσιστον 'Αχαΐαν Σ.Τ.Γ. 914γ: Δὲν μπορῶ, βέβαια, νὰ σᾶς συμβουλεύσω νὰ πάρετε καὶ τὶς δυό! "Η τὴ μία, ἐκείνη δηλαδὴ ποὺ ἔχει τὰ μεγαλύτερα προσόντα καὶ τὰ ὀλιγώτερα ἐλαττώματα ἢ τὴν ἄλλην. Φοβᾶμαι, ὅμως, ὅτι, δὲν ἀγαπᾶτε οὔτε τὴν μία, οὔτε τὴν ἄλλη. Κι' ἔτσι ὅπαια κι' ἂν παντρευθῆτε, θὰ νομίζετε ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν ἄλλη καὶ θὰ κάνετε τὴ ζωή σας δυστυχισμένη!

Ερωτευμένο φαντάρακι Ν.Ν.Φ.: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Διακρίνω, ὅμως, ἀπὸ τὶς λίγες γραμμὲς ποὺ μοῦ γράφετε πὼς ἔχετε ἄστατο χαρακτῆρα! Βρίσκετε ὅτι δὲν σᾶς συγκινεῖ πιὰ καὶ ὅμως τὴν ξελογιάσατε καὶ σᾶς ἀγάπησε. Ἀκοῦστε, ἀγαπητέ μου, ὅταν ἀγαπᾶ κανεὶς μιὰ νέα μὲ τόσα πολλὰ χαρίσματα, ἀδιαφορεῖ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Τὰ τρία γιατί: Μὲ συγκινεῖ ἡ ειλικρίνειά σας. Εἴσαστε τρία καλά, ἠθικὰ καὶ σοβαρὰ κορίτσια καὶ πρέπει νὰ συνεχίσετε νὰ ἀδιαφορῆτε γιὰ ὅσα κάνουν οἱ ἄλλες. Στὴν κάθε μιὰ σας θάρθῃ ἡ στιγμὴ νὰ γνωρίσετε ἐκεῖνον ποὺ θὰ γίνῃ ὁ σύντροφος τῆς ζωῆς της χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ τὴν οἰκογένειά της, τὸ ὄνομά της, τὴν ἀξιοπρέπειά της.

Μαραμένην Αἰγυπτιώτη: Λυπήθηκα κι' ἐγὼ πολὺ γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ σᾶς συμβαίνουν. Σᾶς συμβουλεύω λοιπὸν ν' ἀνακύψετε τὰ λόγια του. Κάνετε ὑπομονὴ καὶ μὴ δημιουργῆτε ἐπεισόδια σπίτι σας. "Ετσι μόλις ἐνηλικιωθῆτε, τὸν ἀκολουθεῖτε τότε στὴν 'Ελβετία.

Μαραμένην λουλουδένια ὑπερηφάνεια, Θεσ)νίκη: Μὲ συγκίνησε πάρα πολὺ τὸ γράμμα σας. Μέσα στὰ σπουδαῖα κι' ἀγνὰ αὐτὰ αἰσθήματα ποὺ σᾶς πλημμυρίζουν, βρῆκα καὶ τὴ μεγάλη φρόνησι. Κρατῆστε καὶ τὰ δυὸ καὶ μὴν παρασυρῆθῆτε σὲ περιπέτειες. Μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι τὸ βασιλόπουλο θάρθῃ κι' αὐτὸ στὴν κατάλληλη στιγμή. Πρὸς τὸ παρὸν ἔχετε μιὰ καλὴ φίλη, τὴ μητέρα σας καὶ νὰ ἐμπιστεύεσθε σ' αὐτὴ ὅλα σας τὰ μυστικά. Αὐτὴ θὰ σᾶς βοηθήσῃ.

Χρήσταρον Σαμ. Καταρμένον: Δὲν φταίτε ἐσεῖς, φταίει ἡ ἐξαδέλφη. Σᾶς συμβουλεύω, πρὸς συμβὴ τίποτα τὸ δυσάρεστο νὰ φανῆτε εἰλικρινεῖς στὴν γυναῖκα σας, νὰ τὴν παρακαλέσετε νὰ σᾶς βοηθήσῃ, ἀφοῦ τὴν πείσετε γιὰ τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς ἔχετε.

Λιμενικὸν Δ.Ε.Τ.Σ.: Νὰ μὴν τῆς ζητήσετε συγγνώμην, γιατὶ ἡ ἴδια συμπεριφορά της ἦταν συμφεροντολογική. Ἀπομακρύνατέ την, λοιπόν, ἀπὸ κοντά σας.

«Σ.Ο.Σ» — «Σ.Ρ.Γ.Α.Γ.Ρ.»: Μὲ συγχωρῆτε ποὺ θὰ σᾶς στενοχωρήσω μὲ τὰ λόγια μου, ἀλλὰ δὲν φερθήκατε καθόλου τίμια οὔτε μὲ τὸν ἕνα, οὔτε μὲ τὸν ἄλλο. Κι' ἐνῷ δίνετε ἐλπίδες στὸ δεύτερο λέτε ὅτι ἀγαπᾶτε τὸν πρῶτο! Τί συμβουλὴ νὰ σᾶς δώσω; Τὸ μόνο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶνε νὰ τοὺς δηλώσετε ὅτι δὲν ἐννοεῖτε νὰ συνεχίσετε σχέσεις ἐπιπόλαιες μὲ κανένα, παρὰ μόνο ἂν ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ σᾶς ζητήσῃ σὲ γάμο.

"Εφη": Θὰ ἔπρεπε βέβαια νὰ τοῦ ζητοῦσατε στὶς τουλάχιστον τὴ διεύθυνσί του καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσετε καὶ τὶς ἀρχὲς τοῦ πατέρα σας. Θὰ ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὴν αὐτύχια σας νὰ κάνῃ πρότασι γάμου στοὺς γονεῖς σας.

Σουλτάνα τοῦ Ἐρωτος Τζούλια: Νὰ πάψετε νὰ ρωτᾶτε τὸν ἑαυτό σας καὶ τοὺς ἄλλους γιατὶ οἱ ἄντρες προτιμοῦν ἐσᾶς καὶ ὄχι τὴ φίλη σας. "Ετσι ὅπως πάτε θὰ δημιουργηθῇ μέσα σας μιὰ κούφια φιλαρέσκεια ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ δυσάρεστες συνέπειες.

'Ερωτευμένον φυματικὸν 1414: Γιατὶ ξεμυαλίσατε τὸν κοπέλλα καὶ τῆς ὑποσχεθήκατε «πίστιν καὶ γάμον»; "Ετσι δημιουργήσατε στενοχώριες καὶ σ' αὐτὴ καὶ στὸν ἑαυτό σας. Μὴ τὴν ἀποφύγετε, λοιπόν, ἀλλὰ φανῆτε τολάχιστον, αὐτὴ τὴ φορά. Εἰλικρινὴς μαζί της.

Μικρὴν ἀπελπισμένην Α.Β.Γ.: Τὸ δράμα σας εἶνε μεγάλο καὶ ὅπως λέτε καὶ σεῖς δὲν διορθώνεται. Τὸ διαζύγιο βέβαια εἶνε ὁ καλύτερος τρόπος, μὰ τότε πῶς θὰ ζήσετε; Νὰ εἴχατε τολάχιστον ἕνα συγγενῆ, κάποιον ἄλλο προστάτη; "Αλλο δὲν ὑπάρχει παρὰ ὑπομονή. Στὸ μεταξὺ ἢ θὰ τελειώσῃ τὸ σχολεῖο καὶ θὰ προσπαθήσετε νὰ διορισθῆτε πουθενὰ ἢ θὰ παντρευθῆτε γιὰ νὰ ὑποστηρίξετε τὴν οἰκογένειά.

Ραγισμένην καρδούλαν Κ.Μ. 59 : Πρὸς τὸ παρὸν νὰ μὴν ἀκολουθήσετε οὔτε τὸν ἕνα, οὔτε τὸν ἄλλον. "Αν συνεχίζῃ νὰ σᾶς ἐνοχλῇ νὰ καταφύγετε στὸν πατέρα σας καὶ νὰ τοῦ τὰ πῆτε ὅλα.

Παραπονεμένον 'Ιππότην: 'Επληροφορήθηκα ὅτι ἡ διεύθυνσίς της εἶνε ψεύτικη κι' ὅλα τὰ γράμματα ἐπιστρέφονται ἀνεπίδοτα. Ἴσως νὰ μὴ θέλῃ ἀλληλογραφία μὲ κανένα καὶ γι' αὐτὸ νὰ τὸ ἔκανε.

Μέσ' στὴ ζωὴ 3.2: "Αν σᾶς ἀγαποῦσε καὶ εἶχε καλὸ σκοπὸ θὰ σᾶς ἔγραφε τακτικὰ καὶ δὲν θὰ σᾶς ἄφηνε νὰ στενοχωριόσαστε. Καλλίτερα, λοιπόν, εἶνε νὰ διακόψετε.

Θύματις ἀγάπης 3Ξ. Κ.: Τὸ κορίτσι σᾶς μίλησε πολὺ σωστά. "Θέλε νὰ σᾶς πῇ ὅτι δὲν ἦταν ὀρθὸ τόσο σεῖς, ὅσο κι' ἐκείνη σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν νὰ χάσετε τὴν ἀξιοπρέπειά σας, ἀφοῦ εἶνε ἀδύνατον πρὸς τὸ παρὸν νὰ παντρευθῆτε.

Τὸ λουλουδιὸ τοῦ Πεκίνου: Τί νὰ σᾶς γράψω καὶ τί νὰ σᾶς συμβουλεύσω; Μὲ ὅσα καὶ ἂν τοῦ εἴπατε δὲν σᾶς πίστεψε, λοιπόν, νομίζετε ὅτι ἂν τὸν παντρευθῆτε ἡ ζωή σας θάνε καλλίτερη; Λοιπόν, ὅσο εἶνε καιρὸς ξεκόψετε ἀπὸ κοντά του.

Καὶ ἐγὼ δὲν ἔρωπος ἀγαπῶ, Τρίκκαλα: Δὲν ἀγαπᾶτε οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλο. Φροντίστετε, λοιπόν, πρὶν κλάψετε πικρὰ νὰ βρῆτε ἕνα σύζυγο καὶ ὄχι ἕνα φίλο ποὺ νὰ δίνῃ ὑποσχέσεις!

Καταδικασμένην Ξ. Παρ. ξιν 1928: Ωραῖα καὶ ἄγια ὅσα λέει, ἀλλὰ γιατὶ δὲν ἔρχεστε νὰ τὰ πῇ καὶ στὸ σπίτι σας; Θέλετε νὰ σᾶς ἐκθέσῃ κι' ἐπειτα νὰ καταλάβετε ὅτι ὅσα σᾶς λέγει ἦταν προφάσεις;

Ντιάνα Ν.Τ.: 'Υπάρχει ἕνας τρόπος, φτάνει νἄχετε λίγο θάρρος. Θὰ τὸν βρῆτε καὶ θὰ τοῦ πῆτε ὁ τάδε μοῦ εἶπε αὐτὸ κι' αὐτὸ καὶ ἡ τάδε αὐτὰ κι' αὐτά. Εἶνε ἀλήθεια; 'Επειτα θ' ἀποκτήσετε τὴν ἐμπιστοσύνη του.

Τ. Φ. 2-3, Πειραιά: Σᾶς συμβουλεύω, μιὰ καὶ σᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ συναντήσετε τὴν κοπέλλα κι' ἀφοῦ πρῶτα τῆς ζητήσετε συγγνώμη γιὰ τὸ ἄθλιο σας πείραγμα, ποὺ τόσο ἄσχημα τὸ παρεξήγησε, ὕστερα ἤσυχα, τίμια καὶ εἰλικρινὰ νὰ τῆς πῆτε γιὰ τὸ αἴσθημά σας καὶ γιὰ τοὺς σκοποὺς σας — ἂν βέβαια ἔχετε σοβαροὺς σκοπούς. Καὶ νὰ τῆς ζητήσετε νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ πὼς κρίνει κι' ἡ ἴδια τὶς ἀπόψεις σας. "Αν δὲν γίνῃ ἔτσι, τότε σφίξτε τὴν καρδιά σας καὶ ξεχάστε την.

Α. Χ. Π., Πονεμένον ἀστυφύλακα: "Εχω ἀπαντήσει στὸ προηγούμενο γράμμα σας. "Οπως καταλαβαίνετε ἡ κοπέλλα ἔχει δίκηο. Δὲν ἔχομε δικαίωμα νὰ ἐξευτελίζωμε μιὰ νέα. Πάντως ὅλα μπορεῖ νὰ διορθωθοῦν, ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶτε τόσο πολύ. Ζητήστε τὴν ἐπισημους ἀπ' τοὺς γονεῖς της, ἐκθέτοντας σ' αὐτοὺς τὴν ἀγάπη σας καὶ τὰ σχέδιά σας.

Ξανθὸ ἀραπάκι: Οὔτε σᾶς ἀγαπᾷ, οὔτε πρόκειται νὰ σᾶς παντρευτῇ. "Αν συνέβαινε αὐτὸ δὲν θὰ ἐμολογοῦσε τόσο ὠμὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴν ἄλλη. Μὴ λαβαίνετε, λοιπόν, ὑπ' ὄψι τὰ λόγια του, γιατὶ οἱ σχέσεις σας θὰ ἔχουν ἄσχημα ἀποτελέσματα.

Δύστυχην ἀγάπην ἐνὸς νέου: Δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ τὴν κάνετε νὰ «ὑποτασσῇ» στὸν ἐρωτό σας. Εἶνε ἐλεύθερη νὰ ζήσῃ χωρὶς τὶς ἐνοχλήσεις σ

ἀνακοῦφισι καὶ νὰ περιορίσετε τὴν ἀγάπη σας σὲ μιὰ ἀδελφικὴ φιλία.

Δυὸ ματωμένες καρδιὲς ἀγιάτρευτες στὴ ζωή: Ἐκείνη ἔκανε τόσες θυσίες γιὰ σᾶς, καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη σας, ἐπομένως πρέπει νὰ φανῆτε καὶ σεῖς ἄντρας καὶ νὰ τὴν παντρευτῆτε. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον σας.

Ἄσπρην καμέλιαν, Κ. Α. Γ.: Ἔχετε ἐκτεθῆ καὶ στοὺς δύο. Ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὴν παρέα τους.

Τρελλὴν μικροῦλα Ν.: Ἀφοῦ πρῶτα τὸν ξετρελλάνατε τώρα τὸν ἐγκαταλείφατε. Δικαίωμά σας. Πρέπει ὅμως νὰ τοῦ τὸ πῆτε μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια. Προσέχετε δὲ στὸ μέλλον νὰ μὴν εἶστε τόσο ἐπιπόλαιη.

Οἱ θρασύδειλοι ἀπογυχάνουν Π. Κ. 8: Ἂν νομίζετε ὅτι σὰν ἀδημιούργητος δὲν θὰ τῆς χαρίσετε τὴν εὐτυχία, τότε πρέπει ν' ἀποσυρθῆτε ἀπὸ τὸ δοῦμο της. Ἂν πάλι οἱ γονεῖς της σᾶς θέλουν τότε τί σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ φτώχεια, σφοῦ μ' ἕνα γάμο θ' ἀποκαταστα-θῆτε;

Κόκκινο ντόμινο: Σᾶς συμβουλεύω νὰ τὸν παντρευτῆτε. Σᾶς ἀγαπᾶ καὶ θὰ σᾶς κάνῃ εὐτυχισμένη. Τὸ μέλλον εἶνε στὰ χέρια σας.

Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω, Θ. Τ.: Ἔγραψα τὴν ἀπάντησί μου, πιθανὸν νὰ σᾶς διέφυγε. Σᾶς συμβουλεύω ὅμως νὰ μὴν παίζετε διπλὸ ποιχνίδι γιατὶ θὰ σᾶς βγῇ σὲ κακό. Φανῆτε πιὸ εἰλικρινῆς.

Πληγωμένο γιὰ πάντα προσκοπάκι, Σ.Τ.Γ. 926: Φανήκατε εὐγενικός, καλὸς καὶ τίμιος περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε. Σᾶς συμβουλεύω ὅμως ἂν ποτὲ σᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ πόρετε διαζύγιο νὰ τὸ κάνετε γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴ συνεχῆ αὐτὴ στενοχώρια, καὶ ν' ἀδιαφορήσετε γιὰ τὸ τί θὰ ποῦν οἱ συγγενεῖς.

Στέφαν-Αἰσύμην: Ἂν εἶστε σὲ ἡλικία ποὺ μπορεῖτε νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι μόνος σας, τότε μὴ λάβετε τίποτα ὑπ' ὄψι σας. Ἂν ὄχι, τότε κάνετε ὑπομονή, ὡσότου ἔρθῃ ἡ στιγμὴ νὰ παντρευθῆτε.

Ἀνεπιθύμητην Α. Ι. Τ. Μ. 39: Εἶστε πολὺ λογικὴ καὶ ὅσα σκεφθῆκατε εἶνε ὅλα σωστά. Δὲν εἶνε πάντα ἡ εἰλικρινὴς ἀγάπη ποὺ τοὺς κάνει νὰ πλησιάζουν ἕνα κορίτσι. Τοὺς σπρώχνει συχνὰ ἡ ἐπιθυμία νὰ διασκεδάσουν μαζί του. Κρατῆστε λοιπόν, τὴν ἴδια πάντοτε στάσι καὶ ἐπιφυλακτικότητα καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ ζημιωθῆτε.

Μιὰ μαραμένη καρδιὰ ἀπὸ τὴν Ἄρτα Σ.Θ.Σ.Α.Φ.: Ἂν αὐτὸ εὐχαριστῇ καὶ τὶς δύο, συνεχίσετε. Ἂν συνεχίσουν τὴ γκρινια, τότε φύγετε γιὰ κάμποσο καιρὸ καὶ ἀφῆστε τὶς νὰ τὰ ξεκαθαρίσουν μόνες τους.

Μαραμένο μπουμπούκι Σ. Κ. Β.: Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο γιὰ ἕνα τόσο κοινὸ ἐπεισόδιο ν' ἀρρωσταίνετε καὶ νὰ θέλετε νὰ θέσετε τέρμα στὴ ζωή σας. Ἔχετε τὰ νειάτα, καὶ ὅλο τὸν καιρὸ μπροστά σας νὰ διαλέξετε ἕνα τίμιο παλληκάρι ποὺ θὰ γίνῃ τελικῶς ὁ σύντροφος τῆς ζωῆς σας, καὶ θὰ σᾶς δώσῃ τὴν εὐτυχία.

Μαύρην τουλίπαν Α. Μ. Λ. Χ. Ἀρίτσου: Ἔχω ἀπαντήσει ἀλλὰ πιθανὸν νὰ μὴ δημοσιεύτηκε ἀκόμα ἡ ἀπάντησις. Πάντως πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὅλοι οἱ ἔρωτες ποὺ ἀρχίζουν σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία μὲ τὸν καιρὸ ξεφτίζουν, γιατὶ ἔρχεται ἐπειτα ἀπὸ τὸ νεανικὸ ἐνθουσιασμὸ ἡ λογική. Αὐτὸς τώρα ἄρχισε νὰ κάνῃ ἄλλες σκέψεις. Ἂν σᾶς ἀγαποῦσε ἀληθινά, θὰ ἦταν πιὸ σταθερὸς καὶ θὰ σᾶς παντρευόταν.

Μικρὴν Ε. Δραμιανήν: Ἐκεῖνο ποὺ αἰσθάνεται γιὰ σᾶς εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ φιλία. Δὲν σᾶς ξέρει ἀκόμα καὶ δὲν πρέπει νὰ ζητᾶτε περισσότερα.

Ἐρωτευμένον μελέτη: Θὰ σᾶς ἔχω ἀπαντήσει. Πιθανὸν νὰ μὴν τὸ προσέξατε. Πάντως πολὺ σωστὰ σκεφθῆκατε νὰ ἐξηγηθῆτε μαζί της, γιὰ νὰ πάρετε καὶ σεῖς μιὰ ἀπόφασι.

Ἐρωτευμένον Ε. Κ.: Ἀφοῦ πέρασαν δυὸ χρόνια, γιατὶ νὰ ξαναρχίσετε; Εἶστε ἄραγε σὲ θέσι μὲ τὴ νέα αὐτὴ νὰ παντρευθῆτε;...

Σερενάτα Π. Γ. Τ.: Δὲν ὑπάρχει τρόπος ἰδιαίτερος, οὔτε φυλαχτὸ! γιὰ νὰ κρατήσετε τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄντρα. Ἐξηγηθῆτε εἰλικρινὰ μαζί του γιὰ νὰ δῆτε τοὺς πραγματικούς σκοπούς του.

Γαλάζιο πουλί (Ι.Π.Ε.Ι.): Δὲν εἶνε καθόλου σωστὸ νὰ φερθῆτε μὲ ἀγένεια σὲ μιὰ παληά, καλὴ σας φίλη καὶ συμμαθήτρια. Νὰ διατηρήσετε τὴ φιλία σας, νὰ εἶσθε εὐγενικὸς ἀπέναντί της, νὰ τὴ θυμώσαστε μὲ εὐχαρίστησι, ἀλλὰ νὰ μὴ τὴν ταπεινώνετε μὲ τρόπο ποὺ δὲν ἁρμόζει οὔτε στὴν κοινωνικὴ σας θέσι, οὔτε στὸ χαρακτῆρα σας.

Πονεμένον Ἀστυφύλακα Α.Χ.Π.: Ἔλαβα καὶ τὸ ἄλλο γράμμα σας. Ἀπαντῶ παραπάνω.

Μίαν Βολιωτοπούλαν στὸ Ρέθυμνον: Νὰ εἶστε εὐγενικὴ μαζί του καὶ νὰ μὴ τὸ στενοχωρῆτε.

Δι' ἕνα Μολυδιάτην ἀστυφύλακα Α. Ι. Μ.: Λησμονοῦμε τὴν φιλία μας καὶ τὰ πλούτη μας: Νὰ μὴν κάνετε τίποτα ποὺ νὰ τοῦ φέρετε ἐμπόδια στὴ σταδιοδρομία του. Ἐξ ἄλλου σᾶς τὸ εἶπε καθαρὰ καὶ φάνηκε πολὺ εἰλικρινὴς μαζί σας. Βλέπετε, ἀγαπητές μου ὅτι τὰ πλούτη καὶ ἡ ἀριστοκρατία ἐξευτελίζονται μπροστὰ στὸ ἀγνὸ καὶ πηγαῖο αἴσθημα.

Ν. Φ. Γόησσαν τῆς Ἑλβετίας: Τὸ μόνο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, ὅσο εἶνε ἀκόμα καιρὸς ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ κοντά του, γιατὶ θὰ δυστυχήσετε. Αὐτὸ δὲν λέγεται ἀγάπη!

Ἐρωτευμένην χωριατοπούλαν τῆς Κρήτης: Γιατὶ βιάζεστε τόσο πολύ; Ἀφῆστε τον ἐκεῖνον νὰ ἐκδηλωθῇ πρῶτος.

Κάποια ποὺ ἀγαπᾶ χωρὶς ἐλπίδα Δ. Μ. Κρήτη: Νὰ μείνετε πάντοτε ὡς φίλη. Αὐτὸ σᾶς ἐξυφώνει στὰ μάτια του. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀγνὴ φιλία σας καὶ θὰ ἐκδηλωθῇ. Κάνετε ὑπομονὴ καὶ φερθῆτε τίμια μαζί του.

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

Σ' ἕνα στοχαστικὸ κορίτσι

Στὴν ἀγαπητή μου Δυστυχισμένη τῆς Καβάλλας ἔχω νὰ πῶ μὲ εἰλικρίνεια, συμπάθεια κι' ἐνδιαφέρον αὐτὰ τὰ λόγια:

Διάβασα τὸ γράμμα σας μὲ πολλὴ προσοχή, χωρὶς νὰ μὲ τρομάξουν οἱ πολλὲς του σελίδες, γιατὶ ὑπῆρχε σ' αὐτὲς διάχυτη ἡ εὐγενικὴ σας ψυχή. Σᾶς συμπονῶ γιὰ τὸν χαμὸ τοῦ πατέρα σας. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ σᾶς ρωτήσω σὲ τί ἐλπίζετε. Βασίζεσθε μάλλον σὲ ὡρισμένες πληροφορίες; Γιατί, ὅπως ξέρουμε, ὅμηροι τῆς κατηγορίας αὐτῆς δὲν πρόκειται, ἀλλοίμονο, νὰ γυρίσουν ποτὲ πίσω. Ἀπαιτεῖται συνετὸς ἡ ψύχραιμη ἀντιμετώπισις τῆς πραγματικότητος, ὅσο σκληρὴ κι' ἂν εἶνε. Καὶ πρῶτον: Περιουσιακῶς: Μὴν προβῆτε σὲ καμμιὰ ἀπόφασι χωρὶς νὰ σκεφθῆτε πολὺ προηγουμένως καὶ χωρὶς νὰ συμβουλευθῆτε ἀνθρώπους ποὺ σᾶς ἀγαποῦν εἰλικρινὰ καὶ ποὺ γνωρίζουν καλὸς τὰ πράγματα. Αἰσθηματικῶς: Μὴν προβῆτε, προσωπικὸς σεῖς σ' ἄλλο διάβημα μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ σιωπᾶ. Συγχρόνως ὅμως προσπαθῆστε μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐξακριβώσετε τί συμβαίνει στὴν καρδιά του. Ποῦ βρίσκεται τώρα; Εἶναι τέτοιες οἱ σχέσεις σας ποὺ νὰ μπορῇ νὰ τοῦ γράψῃ ἡ μαμά σας; Τὸ ἐλάττωμα ποὺ ἀναφέρετε, ἐγὼ — εἰλικρινὰς σᾶς μιλῶ — δὲν τὸ θεωρῶ... θανάσιμον. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ὑπάρχουν «ἐλλείψεις» ποὺ χάνονται ἐμπρὸς στὴν ψυχικὴ ὁμορφιά. Μὴν ἀπογοητεύεστε λοιπὸν καὶ διατηρῆστε τὴν ψυχραιμία σας, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ κανονίσετε τὴ μεγάλη αὐτὴ ὑπόθεσι τῆς ζωῆς σας.

Γιὰ τὸν τελευταῖον ὑποψήφιο, δὲν βρίσκω καθόλου ὑπερβολικὲς τὶς κρίσεις σας. Εἴμαστε λιγάκι συγγενεῖς ψυχικῶς. Τὶς ἴδιες ἐπιφυλάξεις ἔχει καὶ ἡ ὑποφαινομένη γιὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, τὸ τόσο τίμιο κατὰ τὰ ἄλλα... ὅταν εἶνε τίμιο. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ πάντως ἕνας καὶ μόνος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς δώσῃ τὴν πιὸ σοφὴ συμβουλή: ὁ ἑαυτός σας. Ρωτῆστε τὴν ψυχή σας, τὴν καρδιά σας τὸ πνεῦμα σας. Εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ σᾶς χαρίσῃ ἐκεῖνο τὸ σπάνιο καὶ ὑπέροχο «κάτι»; Θὰ ὑπάρχῃ ἀμοιβαία κατανόησις; Ἡ θὰ βρεθῆτε στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἀνθρώπου ξένου γιὰ σᾶς, ὅπως γίνεται μὲ τὰ ζευγάρια τῶν ἁλυσσοδεμένων καταδίκων στὰ κάτεργα;

Μ' αὐτὰ ὅλα δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι ἕνα τίμιο παλληκάρι τοῦ λαοῦ εἶνε κακὸς σύζυγος. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Φτάνει, ἐπαναλαμβάνω, νὰ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος καὶ νὰ ἐνσαρκώνῃ, ἂν ὄχι ἀπόλυτα, ἐν μέρει τουλάχιστον, τὰ ὀνειρά σας. Αὐτὰ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τὴ στήλη αὐτή. Ἂν ζητᾶτε περισσότερα, πρέπει νὰ μοῦ δώσετε καὶ περισσότερες πληροφορίες καὶ τὸ μέσον νὰ σᾶς γράψω ἰδιαιτέρως, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸ κάνω πρὸς χάριν σας μὲ μεγάλη προθυμία.

Πονεμένην ψυχήν, Α. Ε. Μ.: Ἀγαπήσατε ἕνα νέον, ποὺ αὐτὸς δὲν τὸ ξέρει, ἔτσι μοῦ γράφετε, καὶ ἀκόμα σεῖς δὲν τολμᾶτε νὰ τοῦ τὸ ἐξομολογηθῆτε. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ νοιώσατε ἕνα τέτοιο αἴσθημα δὲν τρώτε κι' ἔχετε χάσει τὸν ὕπνο σας! Μὰ πῶς θέλετε νὰ σᾶς δώσω σημασία, ἀφοῦ σεῖς ἡ ἰδια δὲν τοῦ φανερώσατε τὸ μυστικό; Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βρῆτε ἕνα μέσον καὶ μὲ τρόπο εὐγενικὸ νὰ τὸν προσεγγίσετε καὶ νὰ τοῦ δείξετε ὅτι ἐνδιαφέρεστε γι' αὐτόν. Ὁ νέος φυσικά, ἂν δὲν ἔχῃ δώσει ἀλλοῦ τὴν καρδιά του, θὰ ἀνταποκριθῇ στὸ αἴσθημά σας. Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο, αὐτὸν θὰ τὸν διαλέξετε μόνη σας.

Φωτιὰ ποὺ δὲν σβύνει, Σ. Δ. Ε.: Ἂν πραγματικὰ θέλετε νὰ σᾶς δώσω τὴ συμβουλή μου, ἀκοῦστε με: Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσατε τὰ κατάφερε μέσα σὲ πέντε μέρες ν' ἀρραβωνιασθῇ ἄλλον καὶ νὰ σᾶς ἀφήσῃ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀπὸ τὴν ὀρχὴ δὲν ἦταν εἰλικρινὴς μαζί σας καὶ δὲν σᾶς συμπαθοῦσε ἠλιθίνα. Δὲν ἄξιζε λοιπὸν νὰ στενοχωρῆσθε γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ μόνο ὑποκρισία καὶ φευτιὰ ἔδειξε ἀπέναντί σας καὶ δὲν ἐξετίμησε τὸ αἴσθημα καὶ τὴν καλωσύνη σας.

Δυὸ ἀγαπημένες φίλες, Ζ.: Ἀπορῶ γιὰ τὴν ἁπλοϊκότητά σας, ποὺ χωρὶς νὰ σκεφθῆτε, χωρὶς νὰ διστάσετε, χωρὶς νὰ ἐξασφαλισθῆτε, μπερδευτήκατε σ' ἕνα παράνομο δεσμό, μὲ ἀποτέλεσμα ν' ἀποκτήσετε ἕνα παιδί. Ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν προκειται νὰ τηρήσῃ τὴν ὑποσχεσί του καὶ νὰ κάμῃ τὸ καθήκον του. Ὅσο γιὰ νὰ καταφύγετε στὰ δικαστήρια, αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ σκεφθῆτε σοβαρά, ἀφοῦ θὰ ἀναλάβετε καὶτὴ συντήρησι τοῦ παιδιοῦ. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἐφτασαν τὰ πράγματα καλύτερα θἄταν νὰ πῆτε τὸ μυστικὸ στοὺς δικούς σας, ὥστε νὰ συννενοηθοῦν, καὶ μὲ τὸν ἴδιο καὶ μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ νὰ τους πείσουν, ὅτι σᾶς ὀφείλει ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀποκατάστασι. Καὶ τώρα ἀπαντῶ στὴ φίλη σας: Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ νέου μπορεῖ νάχῃ κάποια λογικὴ βάσι, ἀλλὰ φοβᾶμαι, ὅτι δημιουργεῖ τὴν εὐκαιρία ν' ἀποτραβηχτῇ ἀπὸ κοντά σας. Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνετε σεῖς ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα του ἂν εἶνε εἰλικρινὴς καὶ τίμιος καὶ ἀπὸ τὴ συμπεριφορά του ἀπέναντί σας.

Κάλτσι, Θεσσαλονίκην: Ἀντὶ νὰ ζηλεύετε τὸν ἄλλον καὶ τὴν ἄλλην καλύτερα εἶνε νὰ περιμένετε νὰ σημάνῃ καὶ ἡ δική σας αἰσθηματικὴ ὥρα καὶ νὰ συνδεθῆτε μὲ κάποια καλὴ καὶ ἄξια κοπέλλα. Ἂν πάλι θέλετε περιπέτειες, γιὰ νὰ περνᾶτε τὴν ὥρα σας, κι' ἂν αὐτὸ σᾶς τὸ ἐπιτρέπῃ ἡ σοβαρότης καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά σας, τότε δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο παρὰ τόλμη καὶ εὐκαιρία νὰ τὰ μιλήσετε μὲ τὴ γειτονοπούλα σας, ἂν φυσικὰ εἶνε κι' αὐτὴ διατεθειμένη ν' ἀνταποκριθῇ στὴν περιπέτειά σας...

Ξανθὴν ἀμαζόνα: Ἀφοῦ, ἀγαπητή μου, τὸν εἴδατε μὲ ἄλλη κοπέλλα, θὰ πῇ ὅτι ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὴ καὶ δὲν πρέπει σεῖς νὰ ἐπιμείνετε. Ἀλλὰ ἂν ὁ νέος εἶνε ἐλεύθερος αἰσθηματικῶς, τότε μὲ τρόπο ἀξιοπρεπῆ καὶ διακριτικὸ μπορεῖτε νὰ τοῦ δείξετε, ὅτι τὸν συμπαθεῖτε. Αὐτὰ ὅμως μὲ τὴν προϋπόθεσι, ὅτι καὶ σεῖς σκέπτεσθε σοβαρὰ κι' ὁ νέος ἔχει σοβαροὺς σκοπούς.

Κορίνθιον ἐπαρχιώτην, Σ. Σ.: Εἴσθε ἄδικος καὶ κάνετε λάθος, ὅπως μοῦ γράφετε, ὅτι δὲν σᾶς ἀπαντήσαμε σκόπιμα. Δὲν ἔχουμε κανένα λόγο καὶ οὔτε προτιμήσεις κάνουμε. Γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἀπαντήσωμε ὡς τώρα σημαίνει ἢ ὅτι δὲν πήραμε τὸ γράμμα σας ἢ ὅτι δὲν ἤρθε ἀκόμη ἡ σειρά του. Σκεφθῆτε ὅτι παίρνουμε ἑκατοντάδες γράμματα τὴν ἡμέρα καὶ εἶνε δύσκολο ν' ἀπαντάμε σὲ ὅλους ἀμέσως μὲ ἕνα ναὶ ἢ ἕνα ὄχι. Γι' αὐτὸ χωρὶς νὰ θυμώνετε καὶ νὰ στενοχωρῆσθε γράψτε μας ἕνα δεύτερο γραμματάκι σύντομο, γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσουμε.

Ἀθώαν καρδιὰν... κ.τ.λ., Πύργον: Δὲν ἀρκεῖ τὸ ὅτι εἶσθε εὐτυχισμένος μὲ τὴ νέα ποὺ συνδέεσθε, ἀλλὰ πρέπει νὰ σκεφθῆτε καὶ γιὰ τὸ μέλλον σας. Τὸ γράμμα σας δείχνει νέο φρόνιμο καὶ σεμνό, ὥστε δὲν πρόκειται νὰ ἐκτεθῆτε ἀπὸ τώρα σὲ ὑποχρεώσεις ποὺ αὔριο ἴσως νὰ μὴ μπορέσετε νὰ τὶς ἐκπληρώσετε. Καὶ τότε τί γίνεται;

Ἀπερίσκεπτην, Δ. Δ.: Μιὰ συμπάθεια χωρὶς συνέπειες δὲν εἶνε τίποτε τὸ κακό. Ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ξέρῃ πότε πρέπει ν' ἀρχίσῃ καὶ πότε καὶ πῶς νὰ σταματήσῃ μιὰ τέτοια σχέσι. Αὐτὸ φαίνεται ἐσεῖς δὲν τὸ σκεφθῆκατε καὶ τώρα καλεισθε ν' ἀντιμετωπίσετε τὸν καλό σας, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργηθῇ καὶ τοὺς γονεῖς σας ποὺ εἶνε δικαιολογημένοι νὰ φροντίζουν στὸ μεταξὺ γιὰ τὴν ἀποκατάστασί σας. Μὲ τὴν ἀναθολὴ τὴν ἀναμονή, τὴν ὑπομονὴ δὲν μπορεῖ νὰ σχεδιάζεται γάμος. Κι' ὅφοῦ ὁ νέος τὸ ἀντιλαμβάνεται κι' αὐτός, καλὸν εἶνε νὰ παρῃ τὸ βάρος καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ, γιὰ νὰ μὴ δημιουργήσετε στὸ τέλος μιὰ δυστυχία...

Γυιὸν τοῦ Ψηλορείτη, Φ. Β.: Ἐπιτρέψτε μου, μὲ τὴν αὐστηρότητα μάννας, νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι ντροπιάζετε τὸ περήφανο ψευδώνυμό σας μὲ τὴ συμπεριφορὰ σας ποὺ εἶνε ἀξιοκατάκριτη. Φερθῆκατε πολὺ ἀπερίσκεπτα. Ἀγαπητέ μου, ἀφοῦ συνδεόσατε κι' ἀγαπιάσατε μὲ μιὰ κοπέλλα, πιάσατε ἀλληλογραφία μὲ ἄλλη ἀγνωστη, ποιζοντας τῆς τὸ ρόλο τοῦ ἐρωτευμένου, ἐνῶ δὲν αἰσθανόσαστε τίποτε σοβαρὸ γι' αὐτή. Καὶ τώρα ποὺ τῆς φανερώσατε τὸ ἀσχημο παιγνίδι σας, δημιουργήσατε μιὰ κατάστασι ποὺ θέτει τραγικὴ λύσι γιὰ τὴ φτωχούλα!.... Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλ' αὐτά, σᾶς προτείνουν οἱ γονεῖς σας νὰ σᾶς παντρέψουν μὲ κάποια τρίτη κοπέλλα καὶ σεῖς ἀσπάζεσθε τὴ γνώμη τους!... Καὶ τώρα, πέστε μου ἀληθινά, τὰ θεωρεῖτε τίμια πράγματα αὐτά, νὰ ξεγελᾶτε τὰ ἐπιπόλαια κορίτσια καὶ νὰ παίζετε εἰς βάρος τῆς εὐαισθησίας τους καὶ τῆς ζωῆς τους; Τί νὰ σᾶς συμβουλέψω λοιπὸν ἐγώ; "Ἐχω τὴν ἰδέα, ἂν θέλετε, νὰ περισώσετε τὴν ἀξιοπρέπειά σας, νὰ τιμήσετε τὸ λόγο καὶ τὸ αἴσθημά σας μὲ τὴν πρώτη κοπέλλα, ποὺ σᾶς ἐμπιστεύθηκε μὲ ἀγαθότητα καὶ εἰλικρίνεια τὴν καρδιά της...

Μικρὴν ποὺ πονᾶ, κ.τ.λ.: Εἶσθε πολὺ τολμηρή, ἀγαπητή μου. Ἀγανακτῶ, ὅταν μοῦ γράφετε πῶς μὲ τὴν πρώτη βραδυὰ ποὺ γνωριστήκατε μ' ἕνα νέο, τοῦ δώσατε ἕνα ἀγνὸ φιλὶ καὶ σεῖς πρωτη ποῦ ζητήσατε ραντεβοῦ. Φαδοῦμαι πως αὐτὰ δὲν θὰ σᾶς βγοῦν σὲ καλό!

Κακόμοιρο παιδί, Ἀμαλιάδα: Ὅπως βλέπω ἀπὸ τὸ γράμμα σας, εἶσθε μυαλωμένο καὶ φλότιμο παιδί. Γι' αὐτό, κι' ἐλπίζω νὰ τὸ καταλαβαίνετε καὶ μόνος σας ἔεν πρέπει ν' ἀφίνετε νὰ ἐεχειλίζουν τα αἰσθήματα. Αὐτὴ ἡ θυμίσι μπορεῖ νὰ σᾶς γίνῃ πάθος. Ἐξ ἄλλου, δὲν μπορεῖ νὰ προδώσετε τὸ τίμιο χρέος, ποὺ ἔχετε, ὄχι μόνον ἀπέναντι τοῦ συγγενοῦς σας, ποὺ σᾶς ἐνίσχυσε γιὰ νὰ πάρετε μιὰ θέσι στὴ ζωή, ἀλλὰ κι' ἀπέναντι στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σας, ἀφοῦ τοξατε μιὰ εὐγενικὴ φιλοδοξία στὸ βίο σας κι' ὀφείλετε καὶ μπορεῖτε νὰ τὴν ἱκανοποιήσετε.

Λουλοῦδι στὸ βοῦρκο: Κινδυνεύετε νὰ πέσετε στὸ βοῦρκο — ἂν δὲν πέσατε κιόλας — ἀπὸ τὴν ἐπιπολαιότητά σας! Γιὰ νὰ δικαιολογήσετε τὴν ἀνήσυχη ἰδιοσυγκρασία σας, μοῦ παρασταίνετε ὑπερβολικὰ τραγικὴ τὴ συζυγικὴ σας ζωή, ποὺ τὴ δημιουργήσατε ἀπὸ αἴσθημα καὶ νομίζετε ὅτι μὲ τὴν ἀπάτη ποὺ κάνετε στὸν ἄντρα σας—καὶ μαλιστὰ μὲ τὸν ἐξάδελφό του — ἱκανοποιεῖσθε. Ἐνῶ, δυστυχῶς, δὲν κάνετε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παρεκκλίνετε ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο... Καὶ σ' αὐτὸ φταῖτε σεῖς, ποὺ ἐπιμένετε τόσο νὰ παρασύρετε καὶ τὸ φίλο σας. Τώρα τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ; Ἂν σᾶς μένῃ καιρὸς καὶ νοῦς νὰ σκεφθῆτε τὸ ἠθικό σας χρέος καὶ τὴ στοιχειώδη σας ἀξιοπρέπεια. Εὐχομαι ν' ἀντιληφθῆτε τὴν κατάστασι, ποὺ σᾶς ὁδηγεῖ στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ. Τοὐλάχιστο γιὰ τὸ παιδάκι θἄπρεπε νὰ μὴ φτάσετε ὡς ἐκεῖ καὶ δημιουργήσετε σκάνδαλο.

ΕΡΗ

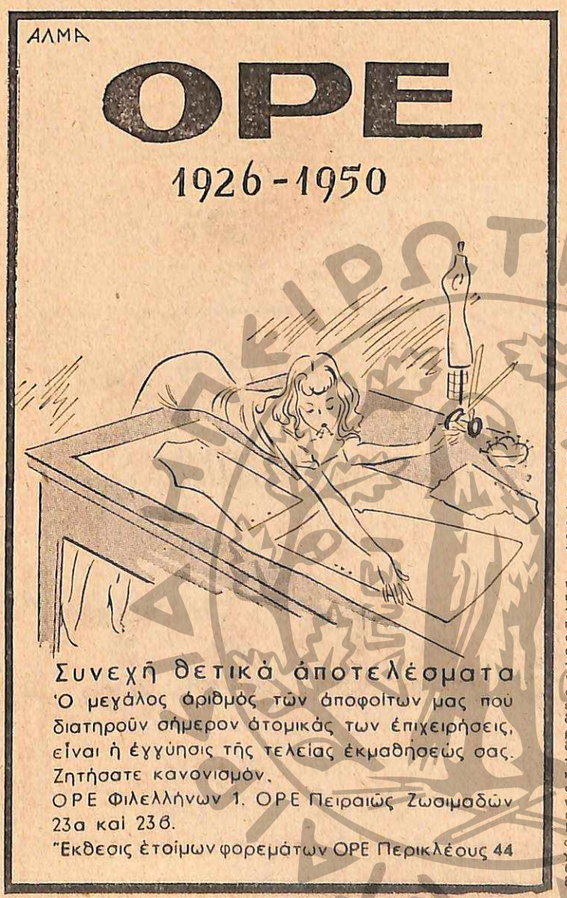

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀ π ε λ π ι σ μ έ ν ο ν ν έ ο ν, Ἀγρίνιον: Δὲν πρέπει νὰ παραπονῆσθε ὅτι δὲν σᾶς ἀπάντησα ἰδιαιτέρως. Για τὴν ὑπερλιπαρότητα τῶν μαλλιῶν καὶ τὴν θεραπείαν της ἔγραψα τὰ εἰδικὰ λεπτομερῆ σημειώματα «Σμηγματόρροια τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς» καὶ ἡ «Ὑγιεινὴ περιποίησις τῶν μαλλιῶν», ὅπου καὶ παρέπεμψα ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας ποὺ μὲ γράμματα τους μοῦ ἐζητοῦσαν σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Δυστυχῶς, λόγῳ ἐλλείψεως χώρου καὶ πληθώρας ἐπιστολῶν, ἀδυνατῶ για γενικὰ ζητήματα ν' ἀπαντῶ στὸν καθένα ἰδιαιτέρως.

Κ. Λ. 21, Καβάλλα: Νὰ κάνετε μιὰ σειρὰ ἀπὸ 10 ἐνέσεις καλσιοβρωμιούχους ἐνδοφλεβίους ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἀπὸ μία. Νὰ τηρῆτε ἀπόλυτη καθημερινὴ καθαριότητα τῶν μασχαλῶν μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ σαπούνι. Νὰ ἀπαλείφετε κάθε βράδυ ἐλαφρὰ τὶς μασχάλες μ' ἕνα βαμβάκι καὶ τὴν ἑξῆς λοσιόν: Formaline 1 gr. Teinture de belladone 10 gr. Eau de cologne 100 gr. καὶ κατόπιν πουδράρισμα μὲ πούδρα Fêt. Τὸ πουδράρισμα νὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε πρωΐ. Ἐὰν παρατηρήσετε ἐρεθισμὸ τοῦ δέρματος μὲ τὴν λοσιὸν τότε ν' ἀραιώσετε τὴν χρῆσιν της βραδυὰ παρὰ βραδυά. Τὸ καλοκαίρι τὰ θαλάσσια λουτρὰ ἢ τὰ γενικὰ θειοῦχα εἶνε πολὺ ἀποτελεσματικά.

Φ. Χρ. Μ α θ η τ ή ν, Βόλον: Πιθανὸν νὰ πρόκειται περὶ λιπωματώσεως ἢ περὶ γυναικομαστίας, ποὺ ὀφείλεται σὲ διαταραχὲς τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Χρειάζεται προσωπικὴ ἐξέτασις. Ἀποταθῆτε ἐκεῖ σ' ἕνα χειρουργὸ συνάδελφο, πρὸς ἀκριβῆ διαπίστωσιν τῆς καταστάσεως.

Ἄ γ ν ω σ τ ο ν Λ α κ ή ν, Σωτηρίαν: Ἡ ἀπόλυτη ἀποχὴ καὶ μάλιστα ἔως αὐτὴν τὴν ἡλικία, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατάστασι ποὺ τόσο λεπτομερῶς μοῦ περιγράφετε. Ἀσφαλῶς ἡ λοιμώδης πάθησίς σας συνέβαλε καὶ αὐτὴ κατὰ ἕνα μέρος σ' αὐτό. Μὴν ἀνησυχῆτε καὶ ὅλα θὰ περάσουν μόλις ἀρχίσῃ ἡ χρῆσις. Παίρνετε πρὸς τὸ παρὸν καὶ ἐπὶ 4 ἑβδομάδες ἀπὸ ἕνα μόνο χάπι ἡμερησίως Orétan-M τῶν 25 Mg. ἢ Testosanforte. Μετὰ παύσιν μηνὸς ἐπαναλάβετε τὴ δόσι. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνετε ἱκανοποιημένος.

Σ. Π. Πεντέλην: Παρομοία περίπτωσις πρὸς «Ἄγνωστον Λάκην, Σωτηρίαν». Ἐφαρμόσατε καὶ σεῖς τὴν ἴδια θεραπεία καὶ μοῦ ξαναγράφετε.

Σ τ ε β ὰ ς θ ά λ α σ σ α σ ί ν ο ν B N.: Καὶ σεῖς νὰ πάρετε τὸ ἴδιο φάρμακο καὶ στὶς ἴδιες δόσεις. Δὲν ὀφείλεται σὲ λειτουργικὴ ἀνικανότητα, ἀλλὰ μόνο σὲ ψυχικὴ κατάστασι καὶ προκατάληψι. Ξαναγράψτε μου ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε ἱκανοποιητικά. Ν' ἀποφεύγετε μόνο τὶς συχνὲς ἐπαναλήψεις.

Ρ. Φ. Θεσ)νίκη: Ν' ἀποφεύγετε τὶς ἐρεθιστικὲς τροφὲς: Χοιρινά, πικάντικα, τουρσιά, τὸ ξύδι καὶ τὰ οἰνοπνευματούχα. Ὡσαύτως τὰ πολὺ θερμὰ φαγητὰ καὶ ἰδιαιτέρως τὸ κεφαλίσιο τυρί. Νὰ πλένετε καθημερινῶς τὸ στόμα μὲ ὀλίγο χλιαρὸ χαμομηλόνερο καὶ ἰδίως μετὰ τὸ φαγητό. Ὅταν ὑπάρχῃ πολὺς ἐρεθισμός, τότε νὰ κάνετε πλύσι τοῦ στόματος μὲ χλιαρὴ διάλυσι Chlorate de potasse 2 %. Νὰ ἐπισκέπτεσθε τὸν ὀδοντογιατρό σας γιὰ τὴν οὐλίτιδα. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχικὴ αἰτία τῆς χρονιζούσης παθήσεώς σας.

Σ π υ ρ. Π α ν τ. Π έ λ ε κ α ς, Κέρκυρας: Δὲν ἤλθαν αὐτὰ τὰ φάρμακα ἀκόμα ἐδῶ. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχαν ἔλθει δὲν θὰ σᾶς τὰ συνεβούλευα, γιατὶ εὑρίσκονται ἀκόμα στὸ στάδιο τῶν δοκιμῶν. Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, γιατὶ ἡ πάθησίς σας εἶνε ξένη τῆς εἰδικότητός μου. Ἕνα μόνο σᾶς συμβουλεύω: ἀφῆστε τοὺς πειραματισμοὺς καὶ χρησιμοποιήσατε τὰ δεδοκιμασμένα για τὴν πάθησί σας φάρμακα.

Κ α θ υ σ τ ε ρ η μ έ ν ο υ Σ.: Ἡ κατάστασις ποὺ μοῦ περιγράφετε ὀφείλεται σ' ἐλάττωσι τῆς εἰδικῆς ὁρμόνης ποὺ χρησιμεύει για τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὀργάνων καὶ τῶν δευτερογενῶν γεννητικῶν χαρακτήρων τῆς τριχοφυΐας τοῦ προσώπου καὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος. Νὰ κάνετε τὴν ἑξῆς θεραπεία: Ἐπὶ 4 ἑβδομάδες ἀπὸ 2 ἐνέσεις ἑβδομαδιαίως καὶ ἐνδομυϊκῶς Testosanforte ἢ Teston τῶν 25 mg. καὶ κατόπιν ἐπὶ ἕνα μήνα θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν θεραπεία παίρνοντας ἕνα δισκίο καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω φάρμακα. Μετὰ δίμηνον διακοπὴν καὶ ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων, μπορεῖτε νὰ ἐπαναλάβετε τὴν θεραπείαν.

Ἕ ν α ἀ γ ω ν ι ώ δ η δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν ο ν, Μελιγαλᾶ: Παρομοία περίπτωσις πρὸς «Καθυστερημένον Σ.». Ν' ἀκολουθήσετε καὶ σεῖς τὴν ἴδια θεραπεια.

Μ α θ η τ ή ν, Βόλον: Δὲν εἶνε καθόλου περίεργο φαινόμενο. Πάντως σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴν τὶς ἀφαιρῆτε γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ πλησιάνουν ἀκόμα περισσότερο. Ὅπως παρουσιάσθηκαν, ἔτσι μποροῦν καὶ νὰ ἐξαφανισθοῦν. Πολλὲς φορὲς τοῦτο ὀφείλεται σὲ κληρονομικότητα καὶ σὲ ὑπερευαισθησία τοῦ ἀτόμου.

Φ α β ι ό λ α Κ. Κ.: Παρομοία ἐπακριβὼς περίπτωσις πρὸς «Μαθητὴν Βόλου». Βλέπετε αὐτὸ παρατηρεῖται καμμιὰ φορὰ καὶ σὲ πολὺ μικρότερη ἡλικία, ὅπως συμβαίνει μ' ἐκεῖνον. Πάντως, μὴν ἀνησυχῆτε, γιατὶ τὰ νεῖατα φαίνονται.

Μ ι κ ρ ὸ ν φ ι λ ά σ θ ε ν ο ν 135 Κ. Γ.: Ἀπαγορεύονται ἀπολύτως τὰ θαλάσσια λουτρὰ στὴν κατάστασί σας. Χρειάζεσθε μεγάλη προφύλαξι ἀπὸ παντὸς εἴδους ὑπερκοπώσεις καὶ κρυολογήματα. Ἐὰν δὲν εἴχατε κάνει τὰ μπάνια, ἴσως νὰ μὴν παρουσιάζετο ἡ ὑποτροπὴ τῆς παθήσεώς σας. Πρέπει νὰ βρίσκεσθε σὲ διαρκῆ ἰατρικὴ παρακολούθησι, ἀπὸ ἕνα καλὸ παθολόγο γιατρὸ για νὰ προλάβετε τυχὸν παρουσιασθησομένη ἐπιδείνωσιν.

Ἀ τ υ χ ο ν σ τ ρ α τ ι ώ τ η ν 9026: Αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε νὰ ἐπιτύχετε δὲν εἶνε καθόλου φυσικό, ἀλλὰ καταστρεπτικὸ τόσο για τὶς σωματικές, ὅσο καὶ για τὶς πνευματικές σας δυνάμεις. Ἡ ποσότης φυσιολογικῶς ἐλαττοῦται μετ' ἐπανειλημμένην χρῆσιν, καὶ δὲν ὀφείλεται τοῦτο σὲ παθολογικὴ αἰτία. Ἡ κατάχρησις αὐτὴ δὲν ἠγεῖ στὴν κατάστασι ποὺ φοβᾶσθε καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἴδια ἡ φύσις μᾶς προφυλάσσει ἀπ' τὸ κακό. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ δεύτερο ζήτημα ποὺ μοῦ γράφετε, τοῦτο ὀφείλεται σὲ καθαρῶς ψυχικοὺς λόγους καὶ ὄχι σὲ λειτουργικὴ ἀνικανότητα.

Π ε λ ο π ο ν ν ή σ ι ο ν - Α ἰ θ ι ο π ί α: Δὲν ἔχω λάβει ἄλλο γράμμα σας, ἐκτὸς ἂν στὸ ἄλλο δὲν εἴχατε τὸ ἴδιο ψευδώνυμο καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ ἂν σᾶς ἀπάντησα. Ποῦ νὰ θυμᾶμαι μέσα σὲ τόσες ἐπιστολὲς τὰ ἀναφερόμενα ζητήματα; Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω.

Ἄ γ ν ῃ Σ ο ρ έ λ: Τὰ πολὺ ὥριμα φρούτα καὶ ὅταν μάλιστα τρώγονται ἐν ἀφθονίᾳ λόγῳ τοῦ περιεχομένου σακχάρου των παχαίνουν. Τὰ ξυνόμηλα τὸ καρποῦζι καὶ τὰ ροδάκινα εἶνε τὰ καλύτερα για τὴν ἀπισχναντικὴ δίαιτα. Τὸ ποδήλατο ἐνδείκνυται για τὴν ἐκγύμνασι τῶν κάτω ἄκρων. Τὸ σπορ αὐτὸ για τὴν γενικὴ παχυσαρκία δὲν κάνει τίποτα, ὅπως καὶ οἱ πεζοπορίες.

Θ ῦ μ α Σ π ε ι ρ ο χ α ί τ η ς: Ἡ θεραπεία ποὺ εἴχατε ἀρχίσει ἦτο πολὺ καλὴ καὶ τακτική. Ἡ μικρὰ διακοπή της δὲν θὰ εἶχε καὶ τόση σημασία, ἂν ἐπαναλαμβάνατε τὴν θεραπείαν σας ἐγκαίρως. Χρειάζεται νὰ ἔχετε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν θεράποντά σας γιατρὸ καὶ πρὸ πάντων νὰ εἶσθε τακτικὸς στὴν θεραπεία σας. Μὲ τὰ σημερινὰ φαρμακευτικὰ μέσα θεραπεύεται ἀπολύτως.

Λ ε υ κ ὸ ν Μ ε ν ε ξ έ ν: Καὶ ἡ συνταγὴ ποὺ μοῦ γράφετε, ὡς καὶ πάσα ἄλλη βαφὴ εἶνε ἐπιβλαβὴς για τὸν ὀργανισμό. Ἰδιαιτέρως μερικὰ εὐαίσθητα ἄτομα παρουσιάζουν εὐκολώτερα, κατόπιν τῆς χρήσεώς των, διάφορα ὑποκειμενικὰ καὶ ἀντικειμενικὰ συμπτώματα (δερματίτιδα, ἐκζεμα, πανοκεφάλους, ζαλάδες, κλπ.).

Ἀ π ε λ π ι σ μ έ ν ο ν, Ἐνταῦθα: Δὲν πρέπει, ἀγαπητέ μου, ν' ἀπελπίζεσθε γιὰ τὴν ἀναπηρίαν σας αὐτὴν οὔτε εἶνε δυνατὸν ἕνας πολιτισμένος ἄνθρωπος νὰ σᾶς κοροϊδέψῃ γιὰ τὸ πάθημά σας αὐτό. Πρέπει νὰ μὴν αἰσθάνεσθε τὸ αἴσθημα αὐτὸ τῆς κατωτερότητος, καὶ νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι μόνο μὲ συμπόνοια καὶ ἀγάπη θὰ σᾶς περιβάλλουν οἱ οἰκεῖοί καὶ οἱ φίλοι σας. Καὶ βεβαία μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε τεχνητό, τὸ ὁποῖον ἐλάχιστα διακρίνεται. Ἐφ' ὅσον εἶσθε ἄποορος δύνασθε ν' ἀποταθῆτε στὸ Ὀφθαλμολογικὸν τμῆμα ἑνὸς τῶν Δημοσίων Νοσοκομείων. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν κατώρθωσα νὰ σᾶς ἀπαντήσω γρηγορώτερα.

Ὀ ν ί κ, Θεσ)νίκην: Νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν θεραπείαν σας μὲ τὴν κλασσικὴ καὶ βεβαίᾳ μέθοδο, καθὼς πολὺ καλὰ τὴν ἀρχίσατε. Μὴ δίνετε πίστι σὲ θαύματα, οὔτε σὲ πειράματα, γιατὶ δὲν πρόκειται περὶ ἐλαφρᾶς παθήσεως καὶ ἐφ' ὅσον μάλιστα πρόκειται καὶ για γάμο. Ὁ γιατρός σας ποὺ θὰ ἐφαρμόσῃ τὴν κατάλληλη θεραπεία θὰ κρίνῃ καὶ τὴν κατάλληλη στιγμή. Ἀρκεῖ νὰ εἶσθε τακτικὴ καὶ νὰ μὴν παραμελῆτε τὴν θεραπείαν σας. Ἰδιαίτερα ἀπαντήσεις δὲν ἀποστέλλονται, ἀλλὰ μόνον μέσω τῆς στήλης αὐτῆς.

Π. Π. Χ. Μ ι κ ρ ὴ Π ε τ α λ ο υ δ ί τ σ α: Νὰ πάρετε τρία σωληνάρια κατὰ σειρὰν Tablettes Vitamine E. Νὰ παίρνετε ἀπ' αὐτὰ τρία ἡμερησίως, ἀνὰ ἓν πρὸ ἑκάστου φαγητοῦ. Μετὰ διακοπὴν μηνὸς νὰ ἐπαναλάβετε τὴν δόσιν δύο σωληναρίων καὶ κατόπιν ξαναγράψτε μου ἀποτελέσματα. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω γρηγορώτερα.

Κ. Μ. Δ. 12, Ὑμηττός: Ν' ἀκολουθήσῃ ἡ σύζυγός σας ἐπακριβῶς τὰς δόσεις τοῦ φαρμάκου ποὺ συμβουλεύω πρὸς «Π. Π. Χ. Μικρὴ Πεταλουδίτσα». Παρομοία ἐπακριβῶς περίπτωσις. Ξαναγράψτε μου καὶ σεῖς ἂν δὲν βελτιωθῇ ἡ κατάστασις, ἄλλως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπαναλαμβάνετε τὸ φαρμακον.

Π ρ ὸ ς ὅ λ ε ς τ ὶ ς ἀ ν α γ ν ώ σ τ ρ ι ε ς: Πολλὲς μοῦ στέλλουν γράμματα ζητώντας συμβουλήν μου ἐπὶ ζητημάτων ποὺ πολλάκις καὶ λεπτομερῶς ἔχω ἀναπτύξει δι' ἐκλαϊκευτικῶν σημειωμάτων ἀπὸ τῆς εἰδικῆς στήλης μου, δηλαδὴ τί νὰ κάνουν για τὴν ξηρα ἢ τὴν λιπαρὴ ἐπιδερμίδα των, για τὰ μπιμπίκια, για τὶς ρυτίδες, για τὶν πανάδες, κ.τ.λ. Ἂν τακτικῶς παρακολουθοῦσαν τὴ στήλη μου, θὰ εἶχαν βρῆ τὴν περίπτωσίν των. Ξεχωρίζω ἀπὸ τὰ γράμματα τὰ μάλλον ἐνδιαφέροντα καὶ ἐπειγοντα περιστατικὰ καὶ σ' αὐτὰ καὶ μόνον ἀπαντῶ. Παρ' ὅλον τοῦτο, λόγῳ τῆς πληθώρας τῶν ἐπιστολῶν, δὲν κατορθώνει καὶ πάλιν πρὸς τοῦ τριμήνου νὰ δημοσιεύωνται οἱ ἀπαντήσεις μου. Ὥστε παρακαλῶ, ἂς μὴ μὲ παρεξηγοῦν ὅσοι ἀργοῦν νὰ ἰδοῦν δημοσιευομένην τὴν ἀπάντησίν των.

Μ α ρ ι - Ἄ ν ν α ν, Κύπρον: Κάθε βράδυ νὰ τὶς ἐπιτρίβετε μὲ τὸν βολὸν τοῦ δακτύλου ἐλαφρὰς μὲ ὀλίγην ἀπὸ τὴν ἑξῆς ὁμάδα: Oxyde de zinc 10 gr. Resorcine 1,50 gr. Vaseline 10 gr. Lanoline 10 gr. Ἐὰν παρατηρηθῇ ἐρεθισμὸς τῆς ἐπιδερμίδος τότε νὰ παύσετε για λίγες μέρες τὴν χρῆσιν της.

Ν α ύ τ η ν, Ἐνταῦθα: Τὸ ζήτημά σας ἐκφεύγει τῆς εἰδικότητός μου. Ν' ἀποταθῆτε σ' ἕνα ἐντεροστομαχολόγο γιατρό, γιατὶ ἡ κατάστασις ποὺ τόσον λεπτομερῶς μοῦ περιγράφετε, συντελεῖ καὶ εἰς τοὺς παροξυσμούς τῆς σκωληκοειδίτιδος. Δὲν ὠφελεῖ για τὴν θεραπεία της ἡ δίαιτα μόνον καὶ ἡ χορτοφαγία. Χρειάζεται καὶ εἰδικὴ φαρμακοθεραπεία. Ὅσον ἀφορᾶ για τὸ μολλιά σας ἀκολουθῆστε τὴν συνταγὴν ποὺ γράφω, παρακάτω, πρὸς «Νικόλαον Δολιώτ., Πάτρας».

Ν ι κ ό λ. Δ ο λ ι ώ τ., Πάτρας καὶ πρὸς Ἕ ν α ν Ἀ π ε λ π ι σ μ έ ν ο ν Ζ. Τ. Λαμία: Κάθε βράδυ νὰ ραντίζετε τὸ τριχωτὸν δέρμα τῆς κεφαλῆς μ' ὀλίγες σταγόνες ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακον καὶ νὰ τοῦ κάνετε μιὰ ἐλαφρὰ φρίξιον μὲ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων σας: Alcool pur 150 gr. Resorcine 2 gr. Acide sallcylique 1 gr. Teinture de quinquina 15 gr. Teinture de cassia 15 gr. Huile de ricin 2 gr. Λούσιμο κατ' ἑβδομάδα μὲ λευκὸ κοινὸ σαπούνι.

Ἀ μ ο ι β α δ ο π α θ ὴ ν έ ο ν: Για τὶς ἀμοιβάδες ἔγραψα λεπτομερὲς ἐκλαϊκευτικὸ ἄρθρο, τὸ ὁποῖον θὰ ἐδιαβάσατε ἤδη. Κακῶς ἐκάνατε καὶ δὲν εἴπατε στὸ γιατρὸ ὅτι εἶστε συγχρόνως καὶ φυματικός. Τὸ διαιτολόγιον καὶ ἡ κατὰ τῶν ἀμοιβάδων φαρμακοθεραπεία πρέπει νὰ καναγνισθῇ ἐν συσχετισμῷ μὲ τὴν ἀποδραμοῦσαν φυματίωσιν, διότι σεῖς ἔχετε ἀνάγκην συγχρόνως καὶ ὑπερσιτισμοῦ. Ἐφ' ὅσον ἀνέχεσθε ὡρισμένες τροφὲς δίχως νὰ σᾶς προκαλοῦν ἐντερικὲς ἐνοχλήσεις μπορεῖτε ἄφοβα νὰ τὶς παίρνετε. Για τὰ φάρμακα συνεννοηθῆτε μὲ τὸν κουράντε γιατρό σας, ὑπενθυμίζοντας τὴν πάθησίν σας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς-Δερματολόγος

ΔΕΚΟ.

Ἡ Μοδίστρα σας
Δὲν εὐδύνεται πάντα
Καὶ ἡ καλλίτερη μοδίστρα δὲν ἐγγυᾶται ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν τῶν
ΤΑΓΙΕΡ & ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Ἂν τὸ σῶμα σας δὲν εἶναι
Φορμαρισμένο
μὲ τὰ παγκοσμίου φήμης
ΛΑΣΤΕΞ-ΚΟΡΣΕ & ΣΟΥΤΙΕΝ
Flex-Form
ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΤΑ
• ΦΛΕΞ ΦΟΡΜ •
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΚΟΝΤΩΣΗΣ ΕΡΜΟΥ 50

Ὁ Διεθνὴς ΣΤΙΒΟΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ μὲ σιδερένια θέλησι

Ὀλυμπιονίκης καὶ κινηματογραφικὸς ἀστέρας

Σὲ μιὰ κολυμβητικὴ δεξαμενὴ τοῦ Χόλλυγουντ, διηγεῖται ὁ Τζόννυ Κάμμινγκς, εἶχαν μαζευθῆ μερικοὶ ἀθλητικοὶ συντάκτες καὶ ἀρκετοὶ φωτορεπόρτερ γιὰ νὰ θαυμάσουν καὶ ἀποθανατίσουν ἄσσους τῶν καταδύσεων, ποὺ ἔκαναν μιὰ θαυμασία ἐπίδειξι τῶν ἱκανοτήτων τους. Ξαφνικὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της μιὰ χαριτωμένη 'Αμερικανίδα μ' ἕνα ἀγαλματένιο κορμὶ καὶ μ' ἕνα σαγηνευτικὸ χαμόγελο. Ἦταν ἡ Βίκυ Ντρέϊβς, ὁ ἄσσος τῶν ἄσσων τῶν καταδύσεων καὶ ἀπὸ τὸν «ὠστικὸ βάτῆρα» τῶν 3 μ.καὶ ἀπὸ τὸν πύργο τῶν 5 μ. Ψίθυροι θαυμασμοῦ ἀκούστηκαν στὸ πέρασμά της: «Ἡ Ντρέϊβς!!!, ἡ Ντρέϊβς!!!, ἡ 'Ολυμπιονίκης τοῦ Λονδίνου!!»

Πρόσχαρα ἀνέβηκε τὶς σκάλες τοῦ βατήρας στάθηκε μὲ χάρι γιὰ μιὰ στιγμή, ζυγίστηκε μὲ τὰ χέρια της ρυθμικὰ καὶ ἐνῶ οἱ θεαταὶ κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους ἡ Βίκυ πήδησε στὸν ἀέρα καὶ μὲ μιὰ εὐκολία καὶ ἕνα ἁρμονικὸ ρυθμό, ποὺ θὰ τὴ ζήλευαν καὶ τὰ πουλιὰ ἀκόμη, πέταξε ἐκτελῶντας τὴν περίφημη κατάδυσι «κατευθεῖαν τοῦ ἐντ γουὰν χὰφ σόμερσολντ» δηλ. μιὰ κατάδυσι πολὺ δύσκολη μὲ μισὴ στροφὴ στὸν ἀέρα, ποὺ καμμιὰ ἄλλη γυναίκα στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ.

Θυελλώδη χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίες ἀκούστηκαν ἀπ' τοὺς ἐνθουσιώδεις θεατάς. Οἱ ἀθλητικοὶ συντάκτες, ποὺ μυρίστηκαν ἕνα δημοσιογραφικὸ λαυράκι πρώτου μεγέθους ἔτρεξαν ἀμέσως κοντὰ νὰ τὴν συγχαροῦν, νὰ τῆς... ἐπιτεθοῦν μὲ ἐρωτήσεις, νὰ τὴν ...πολιορκήσουν.

— Εἶναι ἀλήθεια, Βίκυ, πὼς ἐγκαταλείπεις πειὰ τὸν ἐρασιτεχνισμὸ καὶ γίνεσαι καὶ σὺ ἐπαγγελματίας; τὴ ρώτησε ὁ ἀθλητικὸς συντάκτης Τζίμμυ Ντουράντε.

— Μὲ τὴν 'Ολυμπιακή μου νίκη στὸ Λονδίνο τὸ 1948 πρόσφερα στὴν πατρίδα μου καὶ τὸν ἀθλητισμό τὶς μικρές μου ὑπηρεσίες. Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ καὶ ὁ ἀθλητισμὸς θαρραλέα καὶ εἰλικρινὰ ἡ Ντρέϊβς.

—"Ωστε σὲ τράβηξε καὶ σένα τὸ Χόλλυγουντ; τόλμησε νὰ ρωτήσῃ ἕνας νεαρὸς ρεπόρτερ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ.

— Ποὶν καταλήξω νὰ δεχθῶ προτάσεις ἀπὸ κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες ἐργάστηκα σκληρά. Δούλευα ὡς στενογράφος ὀχτὼ ὧρες τὴν ἡμέρα. Μετὰ ἀπὸ τέτοια κούρασι ἔπρεπε καθημερινὰ νὰ τρέξω στὸ κολυμβητήριο νὰ γυμναστῶ δυὸ - τρεῖς ὧρες σκληρὰ γιὰ τὸ ἀγαπημένο μου ἀγώνισμα. "Ετσι ἔκανα κάτι στὴ ζωή μου. Τώρα ποὺ μοῦ χαμογέλασε ἡ τύχη εἶπα ν' ἀφήσω τὴ στενογραφία καὶ νὰ προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου στὴν ἀθλητικὴ ψυχαγωγία τοῦ λαοῦ μας. Δὲν πιστεύω νὰ διαφωνῆ κανείς; ρώτησε ἡ Βίκυ χαμογελῶντας.

★

'Η Βικτώρια Ντρέϊβς, τὸ γένος Μανάλο, ἐγεννήθηκε στὸ Μανάος στὶς 31 Δεκεμβρίου τοῦ 1924 μὲ τὴ δίδυμη ἀδελφή της Κόννυ. Εἶναι ἑπομένως Φιλιππίνα τὴν καταγωγή. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς εἶχαν τὸ σπὸρ μέσα στὸ αἷμα τους καὶ γρήγορα διακρίθηκαν στὸ κολύμπι. 'Η Κόννυ, ποὺ ἦταν λίγο ψηλότερη ἀπὸ τὴν ἀδελφή της ἔγινε πρωταθλήτρια τοῦ ὑπτίου. 'Η Βίκυ προτίμησε τὶς καταδύσεις. 'Εκεῖ γνώρισε τὸν Λάϊλ Ντρέϊβς, πρωταθλητὴ τῶν καταδύσεων καὶ μηχανικό. 'Αγαπήθηκαν καὶ παντρεύτηκαν τὸ 1946 καὶ ζοῦν εὐτυχισμένοι γιὰ τὴν ὥρα φυσικά...

Κάποτε,ὁ πατέρας τῆς Βίκυ πῆγε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κόρη του σ' ἕνα κολυμβητικὸ σύλλογο τοῦ Σὰν Φραντζίσκο, ὅπου θἄκανε ἐπιδείξεις. Δυστυχῶς δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ καθήσῃ, ἀλλ' ἀναγκάστηκε ὄρθιος νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα. Δὲν ἦταν βλέπετε λευκὸς καὶ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα. 'Η Βίκυ στὴν παραξάλη τοῦ ἀγῶνος της δὲν τὸν εἶδε. "Οταν ὅμως ἔμαθε τὴν προσβολὴ πρὸς τὸν πατέρα της ἔκλαψε ἀπ' τὴ φιλοτιμία της καὶ ἀπὸ τότε ὑποσχέθηκε νὰ μὴν πατήσῃ τὸ πόδι της σὲ συλλόγους, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τέτοιες ἀναχρονιστικὲς ἰδέες. Καὶ τὴν ὑπόσχεσί της τὴν τήρησε μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια ὡς τὰ σήμερα.

'Η Βίκυ τὸ 1941 στὸ Σὰν Φραντσίσκο ἔκανε τὴν πρώτη ἐπίσημη καὶ ἐπιτυχημένη ἐμφάνισί της σ' ἀγῶνες καταδύσεων. Ὑπέφερε πολὺ γιὰ τὴ φιλιππινέζικη καταγωγή της,ἀλλ' ἀγόγγυστα ὑπέμενε. Δὲν τῆς ἐπέτρεπαν ν' ἀγωνίζεται μὲ τ' ὄνομα Μανάλο. Τὸ 1943 ἀναγκάστηκε νὰ δηλώσῃ στοὺς ἀγῶνες τὸ ὄνομα Βίκυ Τέϊλορ. Νίκησε στὸ Παναμερικανικὸ Πρωτάθλημα τοῦ 1943 τὴν τρίτη θέσι στὶς καταδύσεις τῶν 3 μ. μετὰ τὴν "Αν Ρὸς καὶ τὴν Τζόε "Αν "Ολσεν. Τὸ 1944 ἦταν καὶ πάλι τρίτη. Τὸ 1945 ἦλθε δεύτερη, μὲ πρώτη τὴν "Ολσεν. Καὶ τέλος τὸ 1948 ἐστέφθη 'Ολυμπιονίκης στὶς καταδύσεις.

—'Η Τζόε "Αν ἦταν ἐξαιρετική, διηγεῖται ἡ Βίκυ. "Ετσι ἀποφάσισα νὰ ἐπιδοθῶ καὶ στὶς καταδύσεις ἀπὸ πύργο 5 μ. καὶ 10 μ.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

"Ενα χαριτωμένο γκρούπ ἀπὸ κολυμβήτριες, ποὺ ἀπολαμβάνει τὴ χαρὰ τοῦ νεροῦ, φιλοδοξῶντας ν' ἀκολουθήσῃ τὴ θέσι τῆς Βίκυ Ντρέϊβς, τῆς γυναίκας μὲ τὴ μεγάλη θέλησι.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΕΔΙΝΑ - ΠΑΛΑΙΑΙ. 2) ΒΑΡΒΑΡΟΙ. 3) ΒΙΡΑ - ΜΙΜΗΛΗ. 4) ΛΗΔΑ - ΑΩΡΟΣ. 5) ΔΗΜΑΔΗΣ. 6) ΕΜΜΟΝΟΣ - ΤΙΝΑ. 7) ΚΟΜΜΑΤΙ - ΚΟΜΗ. 8) ΚΟΡΩΠΙ. 9) ΟΝΤΟΤΗΣ - ΔΙΔΟΤΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΕΛΑΣ - ΛΗΘΗ - ΚΟΜΒΙΟΝ. 2) ΒΙΔΑ - ΕΜΜΑ. 3) ΝΑΒΑΡΡΑ - ΔΗΜΟΤΙΚΟΤΗΣ. 4) ΑΜΑΝΟΣ. 5) ΠΑΡΟΙΜΙΩΔΗΣ - ΚΟΠΙΔΙ. 6) ΜΗΡΟΣ - ΤΙΜΗ. 7) ΑΙΘΑΛΗ - ΝΤΑΝΑ - ΤΙΤΟΣ.

Σωστὸ — Λάθος

1) Σωστό. 2) Λάθος (ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα Εὐγενία). 3) Λάθος (ὁ Γκράχαμ Μπέλ). 4) Λάθος (εἶναι γερμανικῆς προελεύσεως). 5) Λάθος. 6) Σωστό. 7) Λάθος. 8) Λάθος (οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες).

Μὲ 6 ποτήρια

Τὸ ποτῆρι ποὺ θὰ μετακινηθῆ εἶναι τὸ ὑπ' ἀριθ. 3. Θὰ ἀδειάσετε τὸ νερό του μέσα στὸ ὑπ' ἀριθ. 6 καὶ θὰ τὸ ἐπαναφέρετε στὴ θέσι του ἄδειο. "Ετσι μόνο θὰ ἐπιτύχετε τὸ ζητουμένη σειρὰ τῶν ἐναλλασσομένων ποτηριῶν.

Γεωγραφικὲς γρῖφος

Τὰ ἑπτὰ κράτη εἶναι: 1) Αὐστρία. 2) Νορβηγία. 3) Δανία. 4) Οὐγγαρία. 5) Ρουμανία. 6) Ρωσία καὶ 7) Ἀγγλία. Μὲ τὰ ἀρχικὰ αὐτῶν σχηματίζεται τὸ ὄνομα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κρατιδίου «ΑΝΔΟΡΡΑ».

Μιὰ πρόσθεσις

Οἱ δυὸ ἀριθμοὶ ποὺ πρέπει ν' ἀφαιρεθοῦν εἶναι τὸ 5 ἀπ' τὴ δεύτερη σειρὰ καὶ τὸ 4 ἀπ' τὴ τρίτη. "Ετσι τὸ σύνολο μένει 2.000.

Τὰ ἀντίθετα

1. Ἐργασία, 2. Λευκός, 3. Λεῖος, 4. Ἄσχημος, 5. Στιλπνός. Μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων αὐτῶν σχηματίζεται ἡ ΕΛΛΑΣ.

Δημῶδες αἴνιγμα

'Η βελόνα.

ΟΟΟ

Ἡ λύσις τοῦ 270 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΜΠΑΛΖΑΚ — ΣΠΕΤΣΑΙ. 2. ΕΡΩ — ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ — ΑΡΩ. 3. ΔΟΡΑ — ΕΡΑΝ. 4. ΑΖΩΤΟΝ — ΣΤΩΙΚΑ. 5. ΥΠ — ΡΥΑΚΙΟΝ — ΕΚ. 6. ΣΕΙΡΙΟΣ — ΣΙΚΕΛΙΑ. 7. ΑΙ — ΝΑΥΤΙΚΑ — ΣΙ. 8. ΡΑΙΧ — ΙΣΑΑ — ΣΑΛΙ. 9. ΑΣ — ΡΑ. 10. ΙΣΟΝ — ΠΑΡΟΣ — ΝΑΠΗ. 11. ΑΕ — ΒΑΣΑΝΟΣ — ΡΣ. 12. ΣΥΝΕΤΟΣ — ΛΥΓΑΡΙΑ. 13. ΗΣ — ΣΤΡΑΒΩΝ — ΑΜ. 14. ΚΟΠΤΑΙ — ΑΝΟΜΟΣ. 15. ΙΣΟΣ — ΣΤΟΡ. 16. ΚΑΤ — ΕΝΙΑΥΣΙΟΣ — ΟΛΑ. 17. ΑΣΙΑΤΗΣ — ΑΙΣΩΠΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΜΕΔΟΥΣΑ — ΑΣΗΜΙΚΑ. 2. ΠΡΟ — ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — ΣΑΣ. 3. ΑΩΡΑ — ΚΟΤΙ. 4. ΑΖΟΡΑΙ — ΟΧΕΤΟΣ. 5. ΖΑ — ΧΑΝ — ΕΤ. 6. ΑΡΟΤΡΟΝ — ΒΟΣΤΩΝΗ. 7. ΚΙ — ΟΥΣΑΙ — ΠΑΣΤΑ — ΙΣ. 8. ΣΙΝΑ — ΥΣΚΑΣ — ΡΙΤΑ. 9. ΚΑΤΑ — ΡΑΣΑ. 10. ΕΤΣΙ — ΙΛΙΟΝ — ΒΑΛΣ. 11. ΣΙ — ΤΟΣΚΑ — ΣΟΛΩΝ — ΙΑ. 12. ΠΟΛΩΝΙΑ — ΣΥΝΟΔΟΙ. 13. ΕΝ — ΣΑΝ — ΣΣ. 14. ΕΚΘΕΤΑ — ΑΒΑΤΟΣ. 15. ΣΑΡΑ — ΣΤΟΠ. 16. ΑΡΑ — ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ — ΟΛΟ. 17. ΙΩΝΙΚΑΙ — ΣΑΜΑΡΑΣ.

Οἱ πολιτικοὶ πρέπει νὰ ΕΞΕΤΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΘΕ 5 ΕΤΗ!

Μιὰ περίεργη πρότασι πρὸς τὴν Οὐνέσκο

"Ολοι γνωρίζομε τὶς προόδους ποὺ ἔχει κάμει ἡ ψυχοτεχνικὴ ἐπιστήμη στὶς ἡμέρες μας, καθὼς καὶ τὶς διάφορες ἐφαρμογές της. Στὴ Γαλλία π.χ. οἱ ὁδηγοὶ τῶν ταχέων τροχοφόρων (τράμ, αὐτοκινήτων, κλπ.) ὑποβάλλονται ἀπὸ μερικὰ χρόνια σὲ μιὰ ψυχοτεχνικὴ ἐξέτασι, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται σὲ ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα, σύμφωνα μὲ τὸ σύστημα Λαχύ. Αὐτὴ ἡ ἐξέτασις, ποὺ γίνεται ταυτόχρονα μὲ τὴ φυσιολογικὴ (ὑγιεινὴ κατάστασις, λειτουργία τῶν διαφόρων ὀργάνων, κλπ.) ἔχει τὸ σκοπὸ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὁ ὁδηγὸς συγκεντρώνῃ τὶς κατάλληλες διανοητικὲς καὶ ψυχικὲς ἰδιότητες γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐξάσκησι τοῦ ἐπαγγέλματός του. Γιατὶ μπορεῖ π. χ. νὰ βρίσκεται σὲ ἀρίστη κατάστασι ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως. Ἀλλὰ γιὰ ὑστερη πνευματικὰ ἢ ἀκόμη νὰ ἔχῃ χάσει μερικὲς ἰδιότητες ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες στὸ ἐπάγγελμά του, ὅπως ἡ παρατηρητικότης, ἡ ψυχραιμία, ἡ ἑτοιμότης, ἡ πρωτοβουλία, ἡ εὐθυκρισία, κλπ., συνεπεία διαταραχῆς τοῦ νευρικοῦ του συστήματος, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ὀφείλεται στὴν ἡλικία, στὴν κόπωσι, στὶς βιωτικὲς μέριμνες, κλπ.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν τῶν ψυχοτεχνικῶν ἐξετάσεων ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐεργετικά. Οἱ στατιστικὲς ἀπέδειξαν ὅτι, ἀφ' ὅτου ἐφηρμόσθησαν, τὰ ἀτυχήματα ἀπὸ τροχοφόρα ἐμειώθησαν κατὰ 16,5%, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι, κατὰ τὸ ἴδιο διάστημα, ἡ κυκλοφορία τῶν μεταφορικῶν αὐτῶν μέσων αὐξήθηκε σὲ πολὺ μεγάλο βαθμό.

Τὸ ἴδιο γίνεται σήμερα καὶ γιὰ τοὺς εἰδικευμένους ἐργάτες ὅλων τῶν κλάδων. Κάθε τόσο ὑποβάλλονται καὶ αὐτοὶ σὲ μιὰ προσεχτικὴ ψυχοτεχνικὴ ἐξέτασι, ποὺ παρέχει ἀξιόλογες ἐνδείξεις γιὰ τὶς ἱκανότητές τους.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὰ πειράματα κι' οἱ παρατηρήσεις τοῦ δόκτορος Φρόϊς ἀπέδειξαν μὲ τρόπο ἀναμφισβήτητο ὅτι τὰ ἀτυχήματα ἐργασίας προέρχονται μόνο κατὰ 2% ἀπὸ τυχαῖες αἰτίες καὶ ὅτι, ἀντίθετα ἡ εὐθύνη τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος σ' αὐτὰ ἀνέρχεται σὲ ποσοστὸν 43%. "Αλλες στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ εὐθύνη τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος στὰ ἀεροπορικὰ δυστυχήματα ἀνέρχεται σὲ ποσοστὸν 65%. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ μειωθοῦν σὲ σημαντικὸ βαθμὸ ἂν ἡ ψυχοτεχνικὴ ἐξέτασις γινόταν ὑποχρεωτικὴ σ' ὅλους τοὺς κλάδους ἐργασίας καὶ ἂν διεξήγετο μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ μὲ πνεῦμα περισσότερο ἐπιστημονικό.

'Αλλὰ γιατὶ τάχα μόνον οἱ ἐργάται πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται σ' αὐτὴ τὴν ψυχοτεχνικὴ ἐξέτασι κι' ὄχι οἱ πολιτικοὶ ἢ οἱ στρατιωτικοὶ ἡγέται; 'Η εὐθύνη τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ὁδηγῶν εἶναι πολὺ περιωρισμένη, ὅπως περιωρισμένη εἶναι ἐπίσης ἡ ἔκτασις τῆς καταστροφῆς ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν. 'Αλλὰ δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ τοὺς πολιτικοὺς ἢ τοὺς στρατιωτικοὺς ἡγέτας, ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους τὶς τύχες ὁλοκλήρων λαῶν καὶ μποροῦν, μὲ μιὰ λέξι τους, μὲ μιὰ χειρονομία τους, μὲ μιὰ πρᾶξι τους, νὰ σκορπίσουν γύρω τους τὴ συμφορὰ καὶ τὸν ὄλεθρο. Ποιὲς ἐγγυήσεις παρέχουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐκτελέσουν τὰ καθήκοντά τους; ἀναρωτήθηκε ἕνας ὅμιλος 'Αμερικανῶν ἐπιστημόνων, ποὺ σκέφτηκαν ὅτι, ὅπως οἱ ὁδηγοὶ τῶν τραμ ἢ τῶν λεωφορείων, οἱ τεχνῖται καὶ τόσοι ἄλλοι, τὸ ἴδιο καὶ οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ἡγέται πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται κάθε τόσο σὲ μιὰ λεπτομερῆ ψυχοτεχνικὴ ἐξέτασι.

Οἱ ἐν λόγω ἐπιστήμονες κάνουν τὴν ἀκόλουθη σημαντικὴ παρατήρησι: Κατὰ τὴ μεγίστη πλειοψηφία, οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ἀρχηγοὶ ἔχουν κάποια ἡλικία. Δὲν εἶναι ἴσως γέροι, ἀλλ' οὔτε πιὰ νέοι. Ξέρομε, ὅμως, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν ψυχολογία, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ βιολογία, ὅτι ὁ ἄνδρας, ἐπειτὰ ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη ἡλικία, διέρχεται μιὰ φυσιολογικὴ καὶ ψυχολογικὴ κρίσι, ὁμοια μὲ κείνη ποὺ παρατηρεῖται στὶς γυναῖκες κατὰ τὴ διακοπὴ τῆς ἐμηνόρροιας. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ δημιουργοῦνται μέσα στὴν ψυχή του συναισθήματα καὶ παρορμήσεις, ποὺ κι' ὁ ἴδιος θὰ τὰ ἀποδοκίμαζε ἂν μποροῦσε ν' ἀντιληφθῆ τὴν ὕπαρξί τους. 'Αλλὰ δὲν τὶς ἀντιλαμβάνεται. Γιατὶ αὐτὲς οἱ παρορμήσεις καὶ τὰ συναισθήματα βρίσκονται στὸ ὑποσυνείδητό του κι' ἐπηρεάζουν τὶς σκέψεις καὶ τὶς πράξεις του μὲ τρόπο ὕπουλο κι' ἐπίμονο, ποὺ, γιὰ τὸ λόγο ἀκριβῶς αὐτό, τὶς καθιστοῦν περισσότερο ἐπικίνδυνες. Γιὰ ἕναν συνήθη ἄνθρωπο, αὐτὸ τὸ πράγμα δὲν ἔχει μεγάλη σημασία, γιατὶ ὁ κύκλος τῆς δράσεώς του εἶναι περιορισμένος. 'Η ἰδιαίτερη ψυχικὴ κατάστασις ἑνὸς πολιτικοῦ ἢ στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ μπορεῖ, ὅμως, νὰ ἔχῃ ὀλέθριες συνέπειες ὄχι πιὰ γιὰ τὸ ἄμεσο περιβάλλον του μόνον, ἀλλὰ γιὰ μιὰ χώρα κι' ἴσως γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

Κατὰ τοὺς 'Αμερικανοὺς ἐπιστήμονας, ἡ ψυχοτεχνικὴ ἐξέτασις τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχηγῶν θὰ ἔπρεπε νὰ συμπληρώνεται καὶ ἀπὸ μιὰ φυσιολογικὴ ἐξέτασι γιὰ νὰ σχηματισθῆ ἕνα πλήρες δελτίον τῆς προσωπικότητος τοῦ ἐξεταζομένου. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι ὁ στρατιωτικὸς ἡγέτης ποὺ θὰ ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχει βραδεῖα ἀντίληψι ἢ ὅτι στερεῖται ψυχραιμίας, ἑτοιμότητος, κλπ. θἄπρεπε νὰ παραμερίζεται ἀσυζητητεί. Τὸ ἴδιο θἄπρεπε νὰ γίνεται καὶ γιὰ κεῖνον ποὺ ἀδικήθηκε ἀπὸ τὴ φύσι καὶ αἰσθάνεται μιὰ ἀκατανίκητη ἀνάγκη νὰ ἐκδικηθῆ τοὺς ὁμοίους του γι' αὐτὴ τὴν ἀδικία, γιὰ κεῖνον ποὺ εἶναι ἔρμαιο διαφόρων συμπλεγμάτων ὅπως τῆς κατωτερότητος, γιὰ τὸν σωματικὸ καὶ ψυχικὸ ἀνάπηρο, κλπ. 'Ανάλογα κριτήρια θἄπρεπε νὰ ἰσχύσουν καὶ γιὰ τοὺς πολιτικούς.

'Η πρότασις αὐτὴ τῶν 'Αμερικανῶν ἐπιστημόνων ἴσως φανῇ παράξενη καὶ ἀνεφάρμοστη. 'Αλλὰ εἶνε πρωτότυπη.

Τραγικὸ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ μάτι τοῦ θανάτου

"Ηταν ἕνα μάτι χωρὶς σημασία. "Ενα εἶδος εἰσαγωγῆς, ὅπως συνηθίζεται πρὶν ἀπὸ κάθε μεγάλη συνάντησι. 'Εκείνη τὴν ἡμέρα θὰ ἐμφανίζονταν σ' ἕνα σκληρὸ ἀγῶνα δυὸ ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους πυγμάχους τοῦ κόσμου. Τί ἀξία εἶχαν μπροστά τους ὁ Τζόε Μὰκ Μωρὶς κι' ὁ Φρέντι Μίξ; Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θεατὰς ποὺ γέμιζαν τὴν αἴθουσα δὲν ἤξεραν οὔτε τὰ ὀνόματά τους.

'Ο Σήρμαν, ὁ σπὴκερ, τοὺς παρουσίασε, ὡστόσο, μὲ τὰ κολακευτικώτερα λόγια, ὅπως ἦταν σωστό.

Τὴν ἴδια στιγμή, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισί τους.

'Ο Τζόε ἦταν ἕνας πενηντάρης, ποὺ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς διατηροῦσε ἀκόμη τὶς δυνάμεις του. 'Ο σπὴκερ τὸν εἶχε κολακεύσει πολύ, ἀποκαλῶντας τον φημισμένο πρωτοπυγμάχο. "Ηταν στὴν ἐποχή του, ἐδῶ καὶ εἴκοσι πέντε χρόνια, ἕνας καλὸς πυγμάχος. 'Απὸ τότε εἶχε ἀφησει τὸ μπόξ. 'Αλλ' ἐπειδὴ οἱ δουλειές του δὲν πήγαιναν καλά, εἶχε ἐμφανιστῆ ἕνα πρωὶ στὸ Λούβελ, τὸ διευθυντὴ τοῦ «Σπόρτινγκ».

—Θὰ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μὲ χρησιμοποιήσῃς; τὸν παρακάλεσε.

'Ο Λούβελ τὸν κύτταξε μ' ἀπορία. Τί νὰ τὸν ἔκανε τὸ γέρο;

—"Εχεις ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα; τὸν ρώτησε.

—"Εχω ἀνάγκη νὰ δουλέψω, ἀπάντησε.

'Ο Λούβελ ἔξυσε τὸ κεφάλι του.

—Τὸ φαβορί μου αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶπε, εἶνε ὁ Φρέντι Μίξ. "Εχεις ἀντίρρησι νὰ συναντηθῆς μαζί του;

—Καμμιά, ἀπάντησε.

—Θαυμάσια, εἶπε ὁ Λούβελ. 'Η συνάντησις θὰ εἶναι γιὰ ὀχτὼ γύρους τῶν τριῶν λεπτῶν... Θὰ πέσῃς στὸν τρίτο γύρο... Εἶσαι σύμφωνος;

'Ο Τζόε συμφώνησε.

—'Η ἀμοιβή σου θὰ εἶνε τριάντα δολλάρια, συνέχισε ὁ Λούβελ. Θέλεις προκαταβολή;

—Οχι, ἀπάντησε ὁ Τζόε.

—"Οπως θέλεις. Λοιπόν, εἶπαμε : Θὰ πέσῃς στὸν τρίτο γύρο... 'Η συνάντησις θὰ γίνῃ τὴν Κυριακή...

'Η συμφωνία εἶχε κλεισθῆ.

'Ο Φρέντι Μὶξ ἔφερε κάποιες ἀντιρρήσεις, ὅταν ὁ Λούβελ τοῦ ἔκαμε γνωστὸ πὼς θὰ συναντιόταν μὲ τὸν Τζόε. 'Αλλὰ πείσθηκε χωρὶς μεγάλη δυσκολία στὰ λόγια τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Σπόρτινγκ». Τί εἶχε νὰ χάσῃ; Τὸ μάτι ἦταν σκηνοθετημένο. Θὰ κέρδιζε, ἔτσι, μιὰ εὔκολη νίκη, ποὺ θὰ μεγάλωνε τὶς συμπάθειες ποὺ εἶχε μεταξὺ τοῦ κοινοῦ.

Μόλις ἀκούστηκε τὸ χτύπημα τοῦ γκόνγκ, ὁ Φρέντι Μὶξ τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ προχώρησε πρὸς τὰ ἐμπρός. 'Ο Τζόε σηκώθηκε ἀργά, πῆρε τὴν κλασσικὴ στάσι ἀμύνης κι' ἔκαμε δυὸ - τρία βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου του. 'Η ἐκφρασίς του εἶχε κάτι τὸ ἤρεμο καὶ τὸ ἀποφασιστικό. 'Η ἠρεμία του ἦταν, ὡστόσο, ὁμοια μὲ κείνη ποὺ ἀπλώνεται πρὶν ἀπὸ τὴν καταιγίδα. Κι' οἱ θεαταί, ποὺ ἔχουν πάντοτε τὸ χάρισμα τῆς διαισθήσεως σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, κατάλαβαν ἀμέσως πὼς κάτι τὸ ἐξαιρετικό, κάτι τὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ μυστηριῶδες ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ.

'Ο Φρέντι Μὶξ προσπαθοῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἄμυνα στὴν ἐπίθεσι κι' ἀντίστροφα, ἀλλ' ἦταν φανερὸ πὼς δὲν τὰ κατάφερνε. Οἱ κινήσεις του εἶχαν κάτι τὸ σπασμωδικό. 'Αντίθετα, οἱ κινήσεις τοῦ Τζόε ἦσαν ἤρεμες μεθοδικὲς καὶ καλοζυγισμένες. Σὲ μιὰ στιγμή, τὰ χέρια του ἔπεσαν βαρειὰ πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ νέου. Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ γκόνγκ σήμαινε τὸ τέλος τοῦ πρώτου γύρου, ὁ Φρέντι δεχόταν ἕνα νέο χτύπημα στὸ στῆθος.

— Εἶδες, Τζών, ποὺ μᾶς χρειάστηκε κι' ὁ διερμηνέας; (Τοῦ Β. Χριστοδαύλου)

Στὸ διάλειμμα, ὁ Λόουελ ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ Τζόε.

— Μάζεψε τὰ χέρια σου, τοῦ ψιθύρισε. Πῶς διάβολο αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος ὁ Φρέντι θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ νικήσῃ; "Ωσπου νὰ φτάσετε στὸν τρίτο γῦρο θὰ τοῦ ἔχῃς σπάσει τὰ μοῦτρα καὶ τὰ πλευρά...

'Αλλὰ στὸ δεύτερο γῦρο τὰ πράγματα ἔγιναν πολὺ χειρότερα. Δυὸ νέα χτυπήματα ἔκαμαν τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ πάνω στὸ στῆθος τοῦ Φρέντι. "Ενα τρίτο τοῦ ἔσχισε τὸ ἐπάνω χεῖλος. Δυὸ ἄλλα χτυπήματα τὸν βρῆκαν τὸ ἕνα στὸ κάτω σαγόνι καὶ τοῦσπασε τὰ δυὸ μπροστινὰ δόντια καὶ τὸ ἄλλο στὴν καρδιά.

— Τσάκισέ τον, Τζόε! φώναζαν οἱ θεαταὶ ἀπὸ τὴν πλατεία στὸ νικητή.

Στὸ δεύτερο διάλειμμα, ὁ Λόουελ πῆγε κοντὰ στὸ Τζόε μ' ἄγριο ὕφος.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ξέχασες τὴ συμφωνία μας. "Αν δὲν κάμῃς ὅπως εἴπαμε, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς ἀκριβά.

'Ο Τζόε ἄκουσε μ' ἀπάθεια τὰ λόγια του.

'Ο τρίτος γῦρος ἦταν σωστὸ μακελειό. 'Ο Τζόε κανόνιζε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ χτυπήματά του καὶ, σὲ καθένα ἀπ' αὐτά, τὸ αἷμα τοῦ Φρέντι ἀναπηδοῦσε μὲ ὁρμὴ πότε στὸ πρόσωπο, πότε στὸ στέρνο, πότε στὰ πλευρά.

'Εκεῖνο ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι στὸ πλῆθος ἦταν πὼς ὁ Τζόε δὲν διαζόταν νὰ θέσῃ ἐκτὸς μάχης τὸν ἀντίπαλό του. Θἄλεγες, τουναντίον, πὼς ἀπολάμβανε τὰ χτυπήματά του.

Στὸν τέταρτο γῦρο, ὁ Φρέντι σωριάστηκε δυὸ φορὲς κάτω, ἀλλὰ κατάφερε ν' ἀνασκωθῇ γιὰ νὰ δεχτῇ μερικὰ καινούργια χτυπήματα τοῦ ἀντιπάλου του.

Στὸν πέμπτο γῦρο, τὸ αἷμα εἶχε πλημμυρίσει ὅλο τὸ σῶμα του καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε παραμορφωθῇ ἀπὸ τὰ χτυπήματα.

'Η θέα τοῦ αἵματος εἶχε ξυπνήσει τὰ ἄγρια ἐνστικτά τοῦ πλήθους.

— Σκότωσέ τον! φώναζαν οἱ θεαταὶ στὸν Τζόε.

'Αλλ' αὐτὸς δὲν διαζόταν. 'Ο ἕκτος γῦρος ἦταν μιὰ φρικαλέα σκηνή. 'Ο Φρέντι Μίξ, ζαλισμένος ἀπὸ τὰ χτυπήματα, ἔπεφτε διαρκῶς πότε πάνω στὸ πάτωμα, πότε πάνω στὰ σχοινιά. Τὸ στῆθος τοῦ δυστυχισμένου εἶχε γουβιάσει ἀπὸ τὰ χτυπήματα. Καὶ τὸ κεφάλι του ἔγερνε πότε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πότε πρὸς τὰ ἀριστερά, σὰν νὰ ἦταν ἀνίκανος νὰ τὸ κρατήσῃ στὴ θέσι του.

Στὸ διάλειμμα, ὁ Λόουελ, πηγαίνοντας κοντὰ στὸ Τζόε τοῦ εἶπε δυὸ μόνο λέξεις :

— Θὰ λογαριαστοῦμε!

'Αλλ' ὁ Τζόε δὲν φάνηκε πὼς τὶς ἄκουσε

Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἕβδομου γύρου δυὸ καινούργια χτυπήματα στὸ πρόσωπο ἔκαμαν τὸ αἷμα νὰ τιναχτῇ μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Φρέντ. 'Ο δυστυχισμένος ἔχασε τότε τὴν ἰσορροπία του κι' ἔγειρε μὲ τὴ ράχη πάνω στὰ σχοινιά. 'Αλλὰ τὰ πόδια του δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν κρατήσουν κι' ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι κάτω στὴν πίστα.

"Ηταν ἕνα θέαμα ποὺ δὲν εἶχαν ἰδῆ ποτὲ ἄλλοτε οἱ θαμῶνες τῶν αἰθουσῶν πυγμαχίας. Τὸ κεφάλι τοῦ Φρέντι χτύπησε μὲ ὁρμὴ πάνω στὶς πλάκες κι' οἱ θεαταὶ ποὺ ἔσκυψαν γιὰ νὰ τὸν σηκώσουν διέκριναν μιὰ μεγάλη πληγὴ ἀπὸ τὴ βάσι τοῦ κρανίου ὡς ἐπάνω.

'Ο Τζόε ἄκουσε κάποιον νὰ λέῃ πὼς ὁ Φρέντι ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν γλυτώσῃ. 'Αλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν φάνηκε πὼς τοῦ ἔκαμε καμμιὰ ἐντύπωσι. "Ηταν σὰν νὰ τὸ περίμενε ἢ νὰ τὸ ἤξερε. Δὲν ταράχτηκε ἐπίσης ὅταν κάποιος τοῦ φώναξε πὼς ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ ὅ,τι εἶχε γίνει. Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως, δεκαπέντε ἄλλοι τοῦ ἔβωσαν τὶς κάρτες τους, λέγοντάς του πὼς ποτὲ δὲν εἶχαν ἰδῆ πιὸ τεχνικὸ καὶ πιὸ μεθοδικὸ μάτς καὶ πὼς ἦταν πρόθυμοι νὰ τὸ βεβαιώσουν ὁπουδήποτε. "Αν ὁ Φρέντι δὲν ἤξερε τὸ ἐπάγγελμά του, γι' αὐτὸ δὲν ἔφταιγε κανεὶς καὶ λιγώτερο ἀπὸ ὅλους ὁ Τζόε.

'Ο Λόουελ ἦταν ἔξω φρενῶν. Καὶ περίμενε τὸν Τζόε στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ «κανονίσουν τοὺς λογαριασμούς τους».

'Αλλ' ὁ παληὸς πυγμάχος θεώρησε περιττὸ νὰ πάῃ ἐκεῖ. Δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ διάθεσι ν' ἀκούσῃ τὶς φωνὲς καὶ τὶς ἀπειλὲς τοῦ Λόουελ.

"Επειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ Φρέντι Μὶξ πέθανε στὸ νοσοκομεῖο ὅπου τὸν εἶχαν μεταφέρει. Εἶχε πάθει διάσεισι τοῦ ἐγκεφάλου. Οἱ γιατροὶ διεπίστωσαν ἐπίσης μιὰ ἐσωτερικὴ αἱμορραγία ἀπὸ τὰ ἀλλεπάλληλα χτυπήματα ποὺ εἶχε δεχτῇ στὸ στῆθος.

"Εγινε τότε μιὰ ἔρευνα κι οἱ ἐμπειρογνώμονες κατέληξαν στὸ συμπέρασμα πὼς ἔπρεπε νὰ ζητηθοῦν εὐθύνες ἀπὸ τὸν Λόουελ, ποὺ δὲν εἶχε δείξει τὴν ἀπαιτουμένη προσοχὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν δυὸ ἀντιπάλων.

"Οσο γιὰ τὸν Τζόε, δὲν χρειάστηκε ν' ἀποδείξῃ τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι ἡ ἐκλογὴ δὲν ἦταν δική του, ἀλλὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Σπόρτινγκ». Γιὰ τὸν τρόπο τῆς διεξαγωγῆς τοῦ μάτς, κανεὶς δὲν τοῦ εἶπε τὸ παραμικρό. Γιατὶ ὅλοι ἀναγνώρισαν πὼς δὲν εἶχε κάμει τίποτε ποὺ νὰ ἦταν ἀντίθετο μὲ τοὺς κανόνες αὐτοῦ τοῦ στόρ.

'Ο Τζόε δὲν εἶχε τίποτα νὰ κάμῃ στὴ Νέα 'Υόρκη κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Φὶλ Ρίβερ, ὅπου ἔμενε. 'Αλλὰ δὲν πῆγε κατ' εὐθεῖαν ἐκεῖ. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο στὸ Μπρὶτζ - Πόρτ. Καὶ πῆρε τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ νεκροταφεῖο. 'Εκεῖ, σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα νεοσκαμμένο τάφο καὶ γονάτισε πάνω στὸ μαλακὸ χῶμα.

— "Εδιθ, κόρη μου, εἶπε μὲ ραγισμένη φωνή, ὁ ἄνθρωπος ποὺ σ' ἀτίμασε καὶ σ' ἔστειλε στὸν τάφο δὲν βρίσκεται πιὰ στὴ ζωή. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

'Η ἱστορία τῆς "Εδιθ ἦταν πολὺ θλιβερή. Εἶχε ἀγαπήσει μὲ παραφορὰ τὸν Φρέντι Μίξ, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ ναυτικὸ καὶ τοῦ εἶχε δώσει τὰ πάντα. 'Αλλ' αὐτὸς τὴν ἄφησε σὲ λίγο καὶ παντρεύτηκε μιὰ ἄλλη. 'Η δυστυχισμένη νέα πῆρε τότε τὴν ἀπόφασι νὰ τερματίσῃ τὴ ζωή της καί, μιὰ μέρα, ἔπεσε μπροστὰ σ' ἕνα τρὰμ, ποὺ τὴν διαμέλισε...

Εἶχε σκοτεινιάσει πιά, ὅταν ὁ γέρο Τζόε ἔφυγε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο. Τὸ κορμί του ἦταν λυγισμένο τώρα στὰ δύο καὶ πολὺ δύσκολα θ' ἀναγνώριζε κανεὶς σ' αὐτὸν τὸ νικητὴ τοῦ «Σπόρτινγκ»... "Επειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ξαναπῆρε τὸ τροῖνο, ποὺ θὰ τὸν ἔφερνε στὸ Φὶλ Ρίβερ.

ΜΑΚ ΓΚΟΥΕΡΝ

«Constance Bennett»

«Constance Bennett» εἶνε ἡ ὀνομασία ποὺ ἐδόθη εἰς τὰ προϊόντα μιᾶς μεγάλης Βιομηχανίας 'Αμερικανικῶν Καλλυντικῶν.

«Constance Bennett» εἶνε τὰ μόνα ἐξαιρετικὰ Καλλυντικὰ ποὺ ἐπεβλήθησαν διὰ τὴν ἀρίστην ποιότητά των.

«Constance Bennett» εἶνε τὸ ἀπαραίτητον Μακιγιὰζ κάθε γυναίκας ποὺ θέλει νὰ εἶνε ὡραία.

ΠΟΥΔΡΑ ἀσύγκριτος καὶ τελειοτέρα ὅλων, 'Αμερικανικῶν καὶ Εὐρωπαϊκῶν.

ΡΥΤΙΔΩΝ κρέμα ἡ μόνη εἰδικῶς κατασκευασμένη διὰ τὴν ἐξάλειψιν ὅλων τῶν ρυτίδων.

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ - ΝΥΚΤΟΣ - ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΖ

«Constance Bennett»

Πωλοῦνται πανταῦ.

Διαρκὴς παρακαταθήκη 22.707 - 24.362.

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

"ΠΙΤΣΟΣ"

Νο 86Α

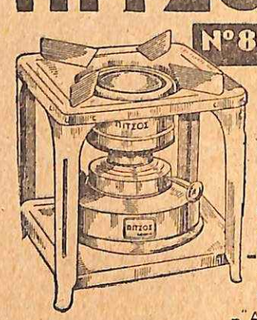

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι:

Οἱ Γκαζιέρες ΠΙΤΣΟΣ κυκλοφοροῦν σὲ 5 τύπους.

- "Αν εἶσθε 2 ἄτομα, ὁ τύπος Νο 86 σᾶς ἐπαρκεῖ πλήρως.
- "Αν εἶσθε 4 ἄτομα, ὁ τύπος Νο 86Α εἶναι ὅ,τι χρειάζεσθε.
- "Αν εἶσθε μία πολυμελὴς οἰκογένεια, τότε πρέπει νὰ προτιμήσετε τὸν τύπο Νο 90, ποὺ εἶναι ἡ Γκαζιέρα μὲ τὴν δυνατότερη φωτιά.
- "Αν ἐπιμένετε σὲ μιὰ Γκαζιέρα πιέσεως, τότε θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν οἱ τύποι Νο 82 καὶ Νο 85.
- Κάθε Γκαζιέρα "ΠΙΤΣΟΣ" προσφέρει ἀσφαλῆ χρῆσιν, σταθερὰν ἐξυπηρέτησιν, μεγαλυτέραν ἀπόδοσιν.
- Καὶ ἂν ἀκόμη ἔχετε κακὲς ἐντυπώσεις ἀπὸ Γκαζιέρες, μὴ διστάσετε ν' ἀγοράσετε μιὰ ΓΚΑΖΙΕΡΑ ΠΙΤΣΟΣ

Τὸ ἔγκλημα τῆς Ντόρας

Στὸ Σανατόριο τῆς Πεντέλης, ποὺ εἶχα πάει νὰ ἐπισκεφθῶ μιὰ γνωστή μου ἄρρωστη, βρῆκα μιὰν ἄλλη κοπέλλα, ὡς εἰκοσιοχτὼ χρονῶν, πολὺ ἀδύνατη, μὲ τὴ χλωμάδα τοῦ θανάτου ἁπλωμένη στὸ ὡραῖο πρόσωπό της. Τὴν ἐλεγαν Ντόρα.

— Σᾶς θυμᾶμαι ἀπὸ τὴν περασμένη φορά, μοῦ εἶπε, ἐνῶ μὲ κυττοῦσε χαμογελώντας μὲ τὰ μενάλα καστανά της μάτια. 'Η φίλη σας δὲν εἶνε πιὰ ἐδῶ. Τὴν μετέφεραν στὸ θάλαμο τῶν ὑπὸ ἀνάρρωσιν.

— 'Ελπίζω πὼς καὶ σᾶς, χρήγορα θὰ σᾶς πάρουν ἀπὸ δῶ, τῆς εἶπα γιὰ νὰ πῶ κάτι.

— 'Εγὼ δὲν περιμένω κανένα νάρθῃ νὰ μὲ πάρῃ, οὔτε ἔρχεται κανεὶς νὰ μὲ δῇ, ψιθύρισε ἀναστενάζοντας καὶ τὰ μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Εἶσθε, λοιπόν, τόσο μόνη;

— 'Ολομόναχη, κι' αὐτὴ τὴ μοναξιὰ τὴν δημιούργησα μόνη μου. 'Ω! ἂν ξέρατε!...

Καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της.

"Ηταν ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα καὶ ὁ πατέρας της εἶχε φύγει γιὰ τὴ Νότιο 'Αφρική, γιὰ δουλειές του, ἀφοῦ τὴν πάντρεψε μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἐκείνη δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ποὺ τὸν ἤπρε ἀπὸ ὑπολογισμό. "Ηταν πολὺ πλούσιος καὶ εἶχε ἀνώτερη θέσι σὲ μιὰ Τράπεζα. Τὸν ἔλεγαν Γιώργο.

— Μέσα σ' ὅλ' αὐτά, ἐξακολούθησε νὰ μοῦ λέῃ ἡ Ντόρα, μοῦ πρόσφερε καὶ μιὰ φλογερὴ ἀγάπη, ἐνῶ ἐγὼ δὲν τοῦ ἔδωσα τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ὁμορφιά μου καὶ τὴ φιλοδοξία μου νὰ δημιουργήσω μιὰ κοσμικὴ ζωὴ ὅπως τὴν ὀνειρευόμουνα ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι... Τοὺς πρώτους μῆνες ζήσαμε μιὰ ζωὴ παραμυθένια : ταξεῖδια, τουαλέττες, γλέντια, τερόστια ἔξοδα.

» "Ενα βράδυ, ὅπως κάθε βράδυ, εἴχαμε πάει σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο. Ἐκεῖ ποὺ χορεύαμε τοῦ ψιθύρισα στ' αὐτὶ πὼς θὰ γινόμουνα μητέρα. "Εκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του. Μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὴ μέση, μ' ἔβαλε σ' ἕνα ταξὶ κι' ἐνῶ μὲ φιλοῦσε, φλυαροῦσε διαρκῶς λέγοντάς μου τὶς ἰδέες του γιὰ τὴν οἰκογένεια καὶ τὰ παιδιά. Φτάσαμε σπίτι, κι' ἐνῶ ἀνοιγε μιὰ σαμπάνια γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὸ γεγονός, δὲν ἔπαυε νὰ μοῦ λέῃ :

» — Αὐτὸ θὰ εἶνε ὁ σκοπός, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Τὰ παιδιά!

» 'Εγὼ τὸν παρακολουθοῦσα ἀποσβολωμένη, νοιώθοντας μέσα μου μιὰ ἀνεξήγητη κακία, ἕνα ἀδυσώπητο μῖσος γιὰ τὴ χαρά του. Κι' ἀποφάσισα... ναί... αὐτὸ τὸ παιδὶ νὰ μὴ γεννηθῇ! Καὶ τὸ κατάφερα μὲ διάφορα μέσα... 'Αλλὰ λίγο ἐλεῖψε νὰ πεθάνω.

» Ἐκεῖνος πικράθηκε περισσότερο γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ παιδιοῦ μας.

» Μιὰ μέρα μοῦ εἶπε '

» — Νὰ προσέχῃς πολὺ τὸν ἑαυτό σου, χρυσῆ μου, νὰ μὴν πάθωμέ τὸ ἴδιο δυστύχημα καὶ στὸ δεύτερο παιδί μας.

» 'Εγὼ δὲν κρατήθηκα τότε καὶ τοῦ φώναξα:

» — "Οχι, ἀγαπητέ μου, δὲν πρόκειται νὰ κάνω παιδιά. Θέλω νὰ γλεντήσω... νὰ ζήσω ἔντονα τὴ ζωή μου... Καὶ μάθε τώρα πὼς μόνη μου τὸ θέλησα νὰ μὴ γεννηθῇ ζωντανό...

» Αὐτὸ ἤτανε... Μὲ κύτταξε σαστισμένος, χλώμιασε, κιτρίνισε καὶ μοῦ φώναξε :

— Εἶσαι μιὰ κακοῦργα! Τί σοῦ ἔφταιχε τὸ ἀθῶο πλασματάκι; Δὲν σκότωνες καλλίτερα ἐμένα;

» 'Απὸ κείνη τὴν ἡμέρα ζούσαμε σὰν δυὸ ξένοι μέσα στὸ σπίτι.

» Στὸ διάστημα αὐτὸ κάτι ἄλλαξε μέσα μου κι' ἄρχισα ν' ἀγαπῶ εἶχα παντρευτῇ ἀπὸ ὑπολογισμό. Τὸν ἀγαποῦσα παράφορα καὶ οἱ τύψεις τῆς τρέλλας μου, τῆς ἁμαρτίας μου, ἄρχιζαν νὰ μὲ βασανίζουν. Δὲν τολμοῦσα ὅμως νὰ ἐκδηλωθῶ... "Ηταν τόσο κλεισμένος στὸν ἑαυτό του, κι' ἐγὼ ἤμουν τόσο ἔνοχη!

» Τέλος, μιὰ μέρα, ἔφυγε ἀπὸ τὰ χαράματα καὶ δὲν ξαναγύρισε πιά. Ἄχ, πόσο τιμωρήθηκα! Τοῦ ἔγραψα πολλὰ γράμματα, τοὺλεψα ἀπελπισμένα γράμματα, τοὺλεψα ἀπελπισμένα γράμματα, τοὺλεψα ἀπελπισμένα

Η ὀπτασία τοῦ ΒΑΣΙΛΕ

Δραματικό διήγημα

ΕΝΑΣ παγωμένος ἄνεμος φυσοῦσε, μέσα στὴ νύχτα ἐκείνη τοῦ 1916. Τ' ἄστρα ἔλαμπαν ἔντονα στὸν οὐρανό, καὶ τὸ παχὺ χιόνι ποὺ σκέπαζε τὴ γῆ, ἀντανακλοῦσε τὶς ἀμυδρὲς ἀχτίδες τους. Τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα εἶχε σταθμεύσει στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, γύρω ἀπὸ μιὰ σχεδὸν σβυσμένη φωτιά. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ δώδεκα Ρουμάνους στρατιῶτες, ποὺ συνώδευαν μιὰ φοῦχτα Γερμανοὺς αἰχμαλώτους, ἄθλιους καὶ κουρελιασμένους. Ὅλοι τους ἔτρεμαν ἀπ' τὴν παγωνιὰ ποὺ τοὺς ἔδερνε ἀλύπητα.

Ἕνας ἀπ' τοὺς στρατιῶτες, ὁ νεαρώτερος — ἕνα παλληκάρι ὡς 19 ἐτῶν, μὲ γαλανὰ ὀνειροπόλα μάτια — προσπαθοῦσε νὰ ξανανάψῃ τὴ φωτιά, σκαλίζοντας τὴ στάχτη.

— Τοῦ κάκου κουράζεσαι, Βασίλε, τοῦπε ἕνας σύντροφός του. Θὰ ψοφήσουμε ἀπ' τὸ κρῦο, ἐδῶ στὴν ἐρημιά... Ἄχ, ὁ καταραμένος ὁ πόλεμος!...

— Λυπᾶμαι αὐτοὺς τοὺς αἰχμαλώτους, μουρμούρισε ὁ νέος. Δὲν φοροῦν ἀπάνω τους, παρὰ λίγα κουρέλια... Εἶνε ἄνθρωποι κι' αὐτοί, σὰν κι' ἐμᾶς... καὶ μακρυὰ ἀπ' τὰ σπίτια τους!

— Αὐτοὶ φταίνε! Τί γύρευαν στὸν τόπο μας;... Μὰ ἄσε τώρα τὶς αἰσθηματολογίες, Βασίλε! Κουνήσου, ψάξε γύρω νὰ βρῇς κάνα ξύλο. Ἐσὺ εἶσαι παιδὶ ἀκόμα βαστᾶνε πιὸ πολὺ τὰ πόδια σου...

— Ναί, ναί! συμφώνησαν κι' οἱ ἄλλοι. Πήγαινε, Βασίλε! Εἶσαι ὁ νεώτερος ἀπ' ὅλους...

Ὁ Βασίλε σηκώθηκε, γκρινιάζοντας, κρέμασε τὸ ὅπλο του στὸν ὦμο του κι' ἀπομακρύνθηκε μέσ' στὸ σκοτάδι, σκοντάφτοντας στὶς πέτρες καὶ στὰ χαντάκια. Προχωροῦσε μὲ κόπο, καθὼς τὸν μαστίγωνε ὁ ἀντίθετος ἄνεμος καὶ τὸ χιόνι τοῦ τρυποῦσε τὸ πρόσωπο μὲ χίλιες καρφίτσες...

— Ποῦ στὸ διάβολο νὰ βρῶ ξύλα, σ' αὐτὸ τὸν ἔρημο κάμπο; μουρμούρισε.

Ξαφνικά, ξεχώρισε κάτι τι, μέσα στὸ σκοτάδι... Πῆγε πιὸ κοντά. Ἦταν τρεῖς σταυροί, ξύλινοι, μεγάλοι χοντροί! Νὰ τὸ ξύλο ποὺ ζητοῦσε... Δὲν θὰ πάθαιναν τίποτε οἱ πεθαμένοι, ἂν οἱ ζωντανοὶ χρησιμοποιοῦσαν τὸ σταυρό τους γιὰ νὰ ζεσταθοῦν καὶ νὰ διατηρηθοῦν στὴ ζωή.

Ἕνας τρομερὸς πειρασμὸς ἔσβυσε τοὺς τελευταίους δισταγμούς του. Ἅρπαξε γερὰ τὸν ἕνα σταυρὸ καὶ τὸν τράβηξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Μὰ κουράστηκε πολὺ γιὰ νὰ τὸν ξεκολλήσῃ ἀπ' τὴ παγωμένη γῆ. Τέλος, νίκησε στὴν παράξενη αὐτὴ πάλη. Λαχανιασμένος κι' ἱδρωμένος ἀκόμη ἀπ' τὴν προσπάθεια, φορτώθηκε στὸν ὦμο του τὸ σταυρὸ καὶ πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς...

Οἱ σύντροφοί του ἔβγαλαν χαρούμενες φωνὲς καὶ πετάχτηκαν ὄρθιοι, ὅταν ἔφτασε κοντά τους. Μόλις ὅμως εἶδαν τί εἶδους ξύλο τοὺς ἔφερνε, ἔσβυσε ὁ ἐνθουσιασμός τους.

— Ἕνας σταυρός! μουρμούρισε ὁ γεροντότερος. Δὲν μποροῦμε νὰ κάψουμε ἕνα σταυρό!

— Βέβαια, θἄναι ἱεροσυλία! Θὰ μᾶς καταραστῇ ὁ Θεός... κι' οἱ πεθαμένοι!

— Μὰ τί θὰ κερδίσουν οἱ πεθαμένοι, ἂν ξεπαγιάσουμε; παρατήρησε ἕνας ἄλλος. Μᾶς χρειάζεται ἡ πατρίδα μας... Κι' ἄλλωστε ὑπάρχουν τόσοι τάφοι χωρὶς σταυρούς! ...

Μόνον ὁ Βασίλε δὲν μιλοῦσε. Εἶχε πέσει σὰν παράλυτος ἀπ' τὴν κούρασι. Ἀκόμα καὶ τὸ μυαλό του εἶχε σταματήσει... Ἔπειτα ντράπηκε κι' ὁ ἴδιος γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει. Ἔπρεπε νὰ ψάξῃ ἀκόμα, νὰ βρῇ ἄλλο ξύλο...

Τέλος, ἐπεκράτησε ἡ γνώμη τῶν περισσότερων, ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ κάψουν τὸ σταυρό.

— Κάλλιο νὰ πεθάνουμε, παρὰ νὰ κάνουμε τέτοια ἁμαρτία... εἶπε ὁ γεροντότερος.

Τυλίχτηκαν ὅλοι ὅσο καλλίτερα μποροῦσαν στοὺς μανδύες τους. Κι' ἀπλώθηκε βαρειὰ σιωπή.

Ὁ Βασίλε εἶχε μείνει λίγο παράμερα, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι του στὸ σταυρό ποὺ εἶχε κουβαλήσει μὲ τόσον κόπο κι' ἀπὸ τόσο μακρυά. Δὲν τὸν κολλοῦσε ὕπνος. Μ' ὅλο ποὺ τὸ κρύο μούδιαζε τὸ ἀργοκίνητο πάντα μυαλό του, σκεπτόταν τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς.

Γιατί νὰ ὑπάρχουν οἱ πόλεμοι, τὸ μῖσος ἀνάμεσα στὶς διάφορες χῶρες; Γιατί ὁ θάνατος, τὸ κρῦο, οἱ θυσίες τῆς ζωῆς; Γιατί; Γιατί;...

Ὁ Βασίλε ἀνακάθισε καὶ κύτταξε γύρω του... Τί ἦταν ἐκείνη ἡ ἀδύνατη λάμψις, ἐκεῖ μακρυά; Ξημέρωνε ἐπιτέλους : Τέλειωνε ἡ φοβερὴ νύχτα;

Ὁ Βασίλε κύτταξε τὸ φῶς αὐτό. Καὶ τοῦ φάνηκε ξαφνικὰ ὅτι κουνιόταν, ὅτι πλησίαζε...

Ὅταν, ἀργότερα, στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὁ Βασίλε θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ διηγηθῇ ὅ,τι εἶχε ἰδῇ, οἱ ἄλλοι θὰ γελοῦσαν καὶ θὰ τοὺλεγαν πὼς εἶχε ὀνειρευτῇ... ἐνῶ κοιμόντουσαν αὐτοί, κι' ὁ Βασίλε ἦταν ξυπνητός. Ἔτσι ἄπιστος εἶνε πάντα ὁ ἄνθρωπος...

Ἐκεῖνο ποὺ εἶδε λοιπὸν ὁ Βασίλε, ἦταν μιὰ λευκὴ μορφή, ποὺ προχωροῦσε πάνω στὸ χιόνι, λουσμένη στὸ φῶς. Ἦταν ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου, ὁ Χριστός, ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὸ Βασίλε... πρὸς τὸ στρατιώτη ποὺ εἶχε κλέψει ἕνα σταυρὸ ἀπ' τοὺς πεθαμένους!

Ὁ νέος ἔπεσε γονατιστός, ἔβγαλε τὸ πηλίκιό του κι' ἔνωσε τὰ μουδιασμένα χέρια του. Τάχε ξεχάσει ὅλα, τὸν πόλεμο, τὸ κρῦο, τὶς ταλαιπωρίες, τὶς ἀμφιβολίες ποὺ βάραιναν πρὶν ἀπὸ λίγο τὴν ψυχή του. Μιὰ ἔκστασι ἀνέκφραστη γέμιζε ὅλο του τὸ εἶναι...

Μὰ τί κρατοῦσε στοὺς ὤμους του ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Κάτι σκοῦρο, βαρὺ καὶ πολὺ μεγάλο...

Τὸ Σταυρό Του! Ἔφερνε τὸ Σταυρό Του! Γιατί;...

Μ' ὅλο τὸ βάρος ποὺ κρατοῦσε, πατοῦσε ἀνάλαφρα στὸ χιόνι. Δὲν σταμάτησε, περνῶντας μπροστὰ ἀπ' τὸ γονατιστὸ Βασίλε, τοὔρριξε ὅμως μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀγγελικὴ συμπόνοια... Τράβηξε πρὸς τὸν κύκλο τῶν κοιμισμένων, κι' ὁ Βασίλε εἶδε μὲ τὰ μάτια του ν' ἀποθέτη τὸ Σταυρό Του πάνω στὴ στάχτη. Μιὰ δυνατὴ φλόγα ξεπετάχτηκε ἀμέσως κι' ἔγλυψε τὸ Σταυρό, ὥς που ἔγινε ὁλόκληρος μιὰ μεγάλη φωτεινὴ λαμπάδα!

Ὁ Χριστὸς εἶχε φέρει ὁ ἴδιος τὸ Σταυρό του, γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν ἀπ' τὸ κρῦο οἱ γενναῖοι ὑπερασπισταὶ τῆς πατρίδας τους!

Ἔπειτα ἀπ' αὐτό, δὲν θυμόταν πιὰ ὁ Βασίλε τί εἶχε συμβῇ... Εἶχε συρθῇ γονατιστὸς πρὸς τὴν ἱερὴ φλόγα... κι' εἶχε πέσει δίπλα της, ἐξαντλημένος...

★

Ὅταν ξημέρωσε, οἱ στρατιῶτες ξύπνησαν ἕνας - ἕνας. Τί θαῦμα! Ἡ στάχτη, ποὺ εἶχε κρυώσει ἀπὸ νωρὶς τὴ νύχτα, ἦταν τώρα πυρωμένη κι' ἀκτινοβολοῦσε μιὰν εὐλογημένη καὶ ζωογόνο ζέστη, ποὺ κανε νὰ φαίνεται τὸ χειμωνιάτικο κρῦο σὰν ἕνας ἐφιάλτης ποὺ πέρασε.

Ἕνας - ἕνας, οἱ στρατιῶτες γύρισαν ἀπ' τὸ βασίλειο τῶν ὀνείρων, μὲ τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε γίνει κάποιο θαῦμα.

Ὁ γεροντότερος ἀπ' τοὺς στρατιῶτες φώναξε στὸ Βασίλε:

— Τί ἔκαμες, δυστυχισμένε; Ἔκαψες τὸ σταυρό, τὴν ὥρα ποὺ κοιμώμαστε;

Μὰ ὄχι! Ὁ σταυρὸς βρισκόταν λίγο πιὸ πέρα, ἄθικτος, κι' ὁ Βασίλε, γονατισμένος δίπλα του, μ' ἑνωμένα τὰ χέρια, ἀτένιζε τὸν ἥλιο ποὺ ἀνέτελλε.

— Ἐ, Βασίλε! τοῦ φώναξαν. Τί κυττᾶς;

Ἐκεῖνος γύρισε πρὸς τὸ μέρος τους, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε. Κι' οἱ σύντροφοί του ἄλλα δὲν ἔμαθαν ποτὲ ποιὰν ὀπτασία παρακολουθοῦσε ὁ νέος. κυττάζοντας τὸ λαμπερὸ ἥλιο...

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

Εἶδε τὴ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ προχωροῦσε πάνω στὸ χιόνι, λουσμένη στὸ φῶς.

Ὁλιποτάκτης λεγεωνάριος ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ!

Οἱ ἆθλοι ἑνὸς καταπληκτικοῦ ἀπατεῶνος

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὴ Γενεύη ἕνας σεβάσμιος κληρικός, κρατῶντας μιὰ μικρὴ βαλίτζα στὸ χέρι. Στὸ βιβλίο τοῦ ξενοδοχείου ὅπου κατέλυσε ἔγραψε μὲ σταθερὸ χέρι τὶς λέξεις:

«Σεβασμιώτατος Μπελλέ, ἐπίσκοπος».

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, δόθηκε στὸ μεγαλύτερο κινηματογράφο τῆς πόλεως ἡ πρώτη μιᾶς καινούργιας ταινίας ποὺ ἀναφερόταν στὴ ζωὴ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἄρς, ἑνὸς Ἐλβετοῦ κληρικοῦ, ποὺ ὑπῆρξε πρότυπο καλωσύνης, ἀγαθότητος καὶ εὐπραγίας. Ὁ σεβασμιώτατος Μπελλὲ παρακολούθησε τὴν προβολὴ ἀπὸ ἕνα θεωρεῖο τῆς πρώτης σειρᾶς καί, στὸ τέλος, χωρὶς νὰ ἔχῃ προειδοποιήσει κανένα γι' αὐτό, ἄρχισε νὰ μιλᾶῃ στὸ κοινὸν τῆς αἰθούσης γιὰ τὰ χριστιανικὰ ἰδανικὰ καὶ τὴν ἀνάγκη συσπειρώσεως τῶν ἀληθινῶν Χριστιανῶν γύρω στὴν ἐκκλησία, γιὰ ν' ἀποτραποῦν οἱ κίνδυνοι ποὺ ἀπειλοῦν σήμερα τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ ὁμιλία του ἦταν ἐμπνευσμένη κι' ἔκαμε πολὺ καλὴ ἐντύπωσι. Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ φάνηκε σ' ὅλους παράξενο ἦταν ὅτι ὁ σεβάσμιος κληρικός, μόλις τελείωσε τὴ διάλεξί του, κατέβηκε ἀπὸ τὸ θεωρεῖο κι' ἄρχισε νὰ περιέρχεται τὰ καθίσματα, ζητῶντας τὴ συνδρομὴ τῶν θεατῶν γιὰ κάποιο εὐαγῆ σκοπό, ποὺ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ποιὸς ἦταν ἀκριβῶς. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μάζεψε περισσότερα ἀπὸ 400 ἑλβετικὰ φράγκα.

Μερικοὶ Ἐλβετοὶ κληρικοὶ ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴν αἴθουσα ἔμειναν κατάπληκτοι γι' αὐτὴ τὴ χειρονομία τοῦ ἐπισκόπου Μπελλὲ κι ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ἔκαμαν λόγο γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ στοὺς ἀνωτέρους των. Ἀποφασίσθηκε τότε νὰ γίνῃ μιὰ διακριτικὴ ἔρευνα. Ἀλλά, στὸ μεταξύ, ὁ σεβασμιώτατος εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ Γενεύη.

Δὲν πρόφτασε, ὡστόσο, νὰ πάῃ μακρυά. Τὸν βρῆκαν στὸ Μπούργκ-ἂν Μπρὲς κι' ἐκεῖ ἐξακριβώθηκε πὼς ὁ ἐπίσκοπος Μπελλὲ ἦταν ἕνας κοινὸς ἀπατεών, ποὺ λεγόταν Λέων Πὰζ καὶ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ αὐτοεχειροτονεῖτο σὲ τιτλοῦχο τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας.

Ἡ ἱστορία του εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Ὁ Λέων Πὰζ ὑπηρετοῦσε στὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων καί, κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, βρέθηκε ἄγνωστο πῶς στὸ Παρίσι. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐπικρατοῦσε ἀπερίγραπτη ἀταξία. Ὁ λεγεωνάριος σκέφτηκε, λοιπόν, νὰ αὐτοχειροτονηθῇ σὲ ἐπίσκοπο. Ἔτρεξε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μιλῶντας γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ εἶχε προσφέρει δῆθεν στὴν ἀντίστασι καὶ κατάφερε νὰ πάρῃ ἀπὸ ἕναν ἀνώτατο κληρικὸ μιὰ ἐγγραφη ἐντολὴ γιὰ ν' ἀσκοληθῇ μὲ τὰ ζητήματα τοῦ κλήρου τῆς Γαλλικῆς Βορείου Ἀφρικῆς. Ἐφοδιασμένος μ' αὐτὸ τὸ ἔγγραφο δὲν δυσκολεύθηκε νὰ πάρῃ κατόπιν καὶ μερικὲς ἄλλες ἐντολὲς ἀπὸ διάφορες διοικητικὲς ὑπηρεσίες.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ὁ Λέων Πὰζ ἢ καλύτερα ὁ σεβασμιώτατος Μπελλέ, φορῶντας στολὴ στρατιωτικοῦ ἀρχιερέως, ἐμφανίστηκε στὸ Ἀλγέριο, ὅπου ἐδήλωσε ὅτι τοῦ εἶχε ἀνατεθῇ τὸ ἔργον τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ βορειοαφρικανικοῦ κλήρου. Στὶς συζητήσεις του ἄφηνε νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι θὰ ἠσχολεῖτο εἰδικώτερα μὲ τοὺς κληρικούς, ποὺ εἶχαν συνεργασθῇ ἄμεσα ἢ ἔμμεσα μὲ τὸν κατακτητή.

Ὁ σεβασμιώτατος σὲ κάθε πόλι ποὺ πήγαινε παρουσιαζόταν στὶς στρατιωτικὲς καὶ πολιτικὲς ἀρχὲς καὶ ἐπεδείκνυε τὰ ἔγγραφά του. Ἀλλὰ δὲν ἐπισκεπτόταν κανένα κληρικό. Κι' εἶχε τὸ λόγο του γι' αὐτό. Ὁ Μπελλὲ ἤθελε νὰ παίξῃ ρόλο ἱεροεξεταστοῦ κι' ἀντὶ νὰ πάῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς συναδέλφους του, περίμενε αὐτὸς τὶς δικές τους ἐπισκέψεις.

Κι' ἔτρεχαν ὅλοι, ἀπὸ τοὺς ἀνώτερους ὡς τοὺς κατώτερους. Ποιὸς δὲν θὰ πήγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ ὑποβάλῃ τὰ σέβη του στὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποὺ κρατοῦσε τὴν τύχη ὅλων τῶν κληρικῶν τῆς Βορείου Ἀφρικῆς στὰ χέρια του;

Ὁ Μπελλὲ ἐπωφελεῖτο ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐπισκέψεις γιὰ νὰ διατάσσῃ τὴ διενέργεια διαφόρων ἐρανων. Ὁ πόλεμος κι' ἡ κατοχή, ἔλεγε, ἔπληξαν ὅλους. Ἀλλ' ὄχι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν πληγῇ λιγώτερο ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ βοηθήσουν τοὺς ἄλλους. Καὶ μιλοῦσε πότε γιὰ τοὺς ἀστέγους τῆς μιᾶς πόλεως, πότε γιὰ τὰ ὀρφανὰ παιδάκια μιᾶς ἄλλης, πότε γιὰ τοὺς κατοίκους ἑνὸς χωριοῦ ποὺ χρειάζονταν κάποια ἐνίσχυσι γιὰ νὰ ἀναστηλώσουν τὴ γκρεμισμένη ἐκκλησία τους, κτλ.

Οἱ κληρικοὶ ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ ἐκπληρώσουν τὶς ἐντολές του, ἀλλὰ ἐκφράζοντας κάποια ἐπιφύλαξι ἀπὸ φόβο λόγω τῆς προηγουμένης δράσεώς των κι' ἄλλοι γιατὶ ἤθελαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐνοια ἑνὸς τόσο σημαντικοῦ προσώπου.

Μὲ τὸν τοόπο αὐτό, τρύγησε τὸ Φραμπάτ, ἔπειτα τὸ Μαρακέζ, ὕστερα τὴ Καζαμπλάνκα, ὅπου, μάλιστα, τοῦ πρότειναν νὰ ἱερουργήσῃ. Ἀλλ' ὁ Μπελλὲ ἀρνήθηκε καὶ περιορίστηκε ν' ἀνεβῇ στὸν ἄμβωνα τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐκφωνήσῃ ἕναν ἐμπνευσμένο λόγο. Ἡ φύσις τὸν εἶχε προικίσει, ἄλλωστε, μὲ μεγάλη εὐφράδεια κι' ὅπως δὲν τοῦ ἔλειπε κάποια σχετικὴ μόρφωσις τὰ κατάφερνε περίφημα.

Ἀλλά, γιὰ κακή του τύχη, ὁ ἀνθυπασπιστὴς τοῦ λόχου, ὅπου ὑπηρετοῦσε ἄλλοτε, τὸν ἀναγνώρισε στὸ Φέζ. Τὸν ἔπιασαν τότε κι' ὁ σεβασμιώτατος Μπελλὲ ξαναγίνε Λέων Πὰζ, λιποτάκτης τῆς Λεγῶνος τῶν Ξένων.

Ἀλλὰ μόνο γι' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα δικάστηκε. Οἱ ἐκκλησιαστικὲς καὶ πολιτικὲς ἀρχὲς ἔκριναν ὅτι γιὰ λόγους σκοπιμότητος ἔπρεπε νὰ σκεπαστῇ τὸ σκάνδαλο. Ὁ «σεβασμιώτατος» Μπελλὲ εἶχε ἀναπτύξει ἐξαιρετικὴ δράσι στὴ Βόρειο Ἀφρική. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κηρύγματά του, εἶχε προεδρεύσει σὲ ἐπίσημες συσκέψεις, εἶχε συστήσει ἀνακριτικὲς ἐπιτροπές, εἶχε μεταθέσει κληρικούς, εἶχε τιμωρήσει ἄλλους μὲ ἀργία, εἶχε μοιράσει συχωροχάρτια σὲ κείνους ποὺ ἐνοιωθαν τὸν ἑαυτό τους ἔνοχο (μὲ τὸ ἀζημίωτο, ἐννοεῖται), κτλ. Ἀποφασίστηκε λοιπόν, νὰ μὴ γίνῃ κανεὶς θόρυβος κι' ὁ Λέων Πὰζ παρεπέσθη σ' ἕνα στρατοδικεῖο, ποὺ τὸν δίκασε μυστικὰ ἐπὶ λιποταξίᾳ καὶ τοῦ ἐπέβαλε τὴν ποινὴ τῆς τριετοῦς φυλακίσεως.

Ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς ἀπατεὼν συμπλήρωσε τὴ μόρφωσί του στὴ βιβλιοθήκη τῆς φυλακῆς κι' ὁ-ταν ἐξέτισε τὴν ποινή του, συνέχισε τὸ προσοδοφόρο ἐπάγγελμά του. Ὁ σκοπὸς του ἦταν, ὅπως ἐδήλωσε, νὰ πάῃ στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ ἱδρύσῃ μιὰ καινούργια θρησκεία, προχειρίζοντας τὸν ἑαυτό του σέ... Θεό!

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάϋλον
Νο 51 δρ. 35.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

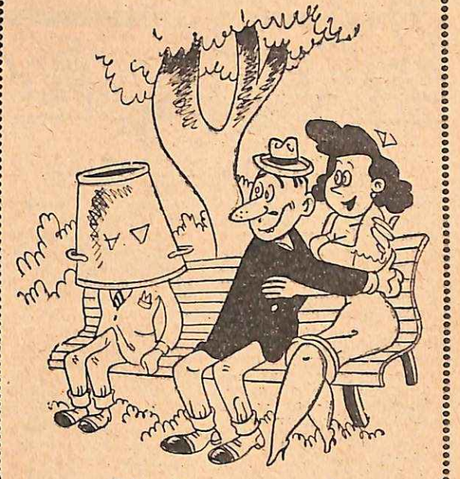

— Πολὺ.., διακριτικὸς κύριος!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Μὰ τί λέτε τώρα, κύριε τελώνη, Ἄλλοι μπάζανε χιλιάδες ρολόγια ἀφορολόγητα κι' ἐγώ, γιὰ ἕνα μονάχα, θὰ πληρώσω τόσα λεφτά;...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Σύμφωνοι, νεαρέ μου, νὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου. Ἀλλὰ ποιὲς εἶναι καὶ οἱ δικές σου οἰκονομικὲς δυνατότητες;...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Η «ΚΥΡΙΑ ΚΕΡΑΣΙΑ»

Στὴν ἄκρη τῆς Σαγκάης, μακρυὰ ἀπ' τὴν ἐμπορικὴ συνοικία κι' ἀπ' τὴ διεθνῆ ζώνη, βρίσκεται ἕνα χωριό. Τὸ ἀποτελοῦν καλύβες ἀπὸ μπαμπού, μὲ κήπους ὁλόγυρα, ὅπου ζῆ καὶ κινεῖται ἕνας ὁλόκληρος κόσμος ἀπὸ «γυναίκες τῆς χαρᾶς». Σ' αὐτὰ λοιπὸν τὰ καλυβόσπιτα ἔνοιωσε τὰ πρῶτα σκιρτήματα τῆς ζωῆς ἡ μικρὴ Λιλαβατί.

Στὰ 12 χρόνια της, ἡ μητέρα της τὴν πάντρεψε, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο, μὲ τὴν κερασιὰ τοῦ κήπου τους, ποὺ τὰ κλαδιά της εἰσχωροῦσαν στὴν κάμαρά της. Ὅλες οἱ συνάδελφοί της — ἡ κυρία Ροδακινιά, ἡ κυρία Δαμασκηνιὰ καὶ πολλὲς ἄλλες ἀκόμη — παρευρέθηκαν στὸ γάμο τῆς «κυρίας Κερασιᾶς» ὅπως λεγόταν ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Λιλαβατί. Κι' ἔπειτα ἀπ' τὴ θρησκευτικὴ τελετὴ τοῦ γάμου, ρίχτηκαν σ' ἕνα τρελλὸ γλέντι.

Τὸ βράδυ, ἡ Λιλαβατὶ ἔμεινε μόνη μὲ τὸ «σύζυγό» της καὶ πέρασε τὴ νύχτα ἀνεβασμένη στὰ κλαδιά του, μεθώντας μὲ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν τους, νοιώθοντας τὸ ἀγκάλιασμά τους, ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἐπίγειο καὶ σαρκικό.

— Σ' ἀγαπῶ, κύριε σύζυγέ μου! μουρμούριζε. Ποτὲ δὲν θὰ προδώσω τὴν ἀγάπη σου!

Ἔτσι πέρασε τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου της ἡ μικρὴ Λιλαβατί...

Ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισε κι' αὐτὴ τὸ ἐπάγγελμα τῆς μητέρας της: χόρευε καὶ τραγουδοῦσε. Οἱ πελάτες δὲν ἔλειπαν. Ἡ κυρία Κερασιὰ τοὺς ὑποδεχόταν ὁλους μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο καὶ μὲ τὶς τρεῖς καθιερωμένες ὑποκλίσεις. Μὰ ἡ σκέψη της ἔμενε πάντα κοντὰ στὸν ἀνθισμένο σύζυγό της, ποὺ τὴν κύτταζε ἀπ' τὸ παράθυρο, ὡραῖος κι' ἀτάραχος... Κάποτε ὡστόσο τύχαινε ν' ἀναταράξῃ τὰ κλαδιά του, καὶ τότε ἡ Λιλαβατὶ σκεπτόταν:

— Εἶναι ζηλιάρης!...

Κι' ἀμέσως σκεπαζόταν μ' ἕνα λεπτὸ σεντόνι ἀπὸ μουσελίνα.

Ἔτσι πέρασαν τρία χρόνια.

Μὰ ἡ ἀνάπη τοῦ συζύγου της δὲν ἱκανοποιοῦσε πιὰ τὴ Λιλαβατί. Ἤξερε πὼς ὅλες οἱ συνάδελφοί της εἶχαν, ἐκτὸς ἀπ' τὸ σύζυγό τους, κι' ἕναν ἀγαπημένο κι' ὡραῖο συνήθως, ποὺ περνοῦσε τὶς ἡμέρες μαζί τους.

— Κι' ἐγώ;... σκεπτόταν ἡ Λιλαβατί. Πότε θαρθῇ ὁ πολυαγαπημένος μου; Ἐπιτέλους, ἕνα βράδυ, ἦρθε!... Ἡ Λιλαβατὶ τὸν εἶχε συναντήσει σ' ἕνα μπὰρ τῆς Σαγκάης, κι' ἀπὸ τότε δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν περιμένῃ...

— Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι! εἶπε αὐτός, ἀνοίγοντας τὸ παράθυρο κι' ἀγγίζοντας τ' ἀνθισμένα κλαδιὰ τῆς κερασιᾶς.

— Τὰ θέλεις; φώναξε ἡ Λιλαβατί.

Ἔκοψε τὰ ἀνθισμένα κλαδιά, τ' ἅπλωσε στὸ κρεββάτι της καὶ χώθηκε ἀνάμεσά τους, γεμάτη πάθος...

Ὅταν ἔφυγε ὁ πολυαγαπημένος της, τοῦ εἶπε μὲ λαχτάρα:

— Πές μου, θὰ ξαναγυρίσῃς;

Ἐκεῖνος τῆς τὸ ὑποσχέθηκε. Τῆς ἐξήγησε μὲ νοήματα πὼς ἦταν Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος, πὼς θὰ πετοῦσε πολὺ μακρυὰ στὸν οὐρανό, καὶ πὼς μιὰ μέρα θὰ γύριζε καὶ θἄπεφτε μὲ τ' ἀεροπλάνο του πάνω στὴν ἀνθισμένη κερασιά...

Πέρασε ἕνας μήνας. Ἡ Λιλαβατὶ τὸν περίμενε μέρα καὶ νύχτα. Κύτταζε τὸν οὐρανό, ἀνασκιρτοῦσε στὸν παραμικρὸ θόρυβο. Μὰ ὁ πολυαγαπημένος της δὲν φαινόταν...

Ἡ Λιλαβατὶ δὲν ἔβλεπε πιὰ κανένα καὶ πρόσφερε θυσίες στὰ πνεύματα ἱκετεύοντάς τα νὰ φυλάνε τὸ λατρευτό της. Στὸ διάστημα αὐτὸ μάθαινε ἀγγλικά. Μὰ ὁ ἀγαπημένος της εἶχε μάθει συγχρόνως ἀρκετὲς κινέζικες λέξεις. Ἔτσι, ὅταν γύρισε ἕνα βράδυ, μπόρεσε νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς βρισκόταν στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀδύνατης κινεζικῆς ἀεροπορίας καὶ πὼς ἐρχόταν ἀπ' τὴ Μαντζουρία, ὅπου εἶχε πολεμήσει τοὺς Γιαπωνέζους.

Τώρα θὰ ὡργάνωνε ἕνα ἀεροδρόμιο στὴ Σαγκάη καὶ θὰ διηύθυνε μιὰ σχολὴ πιλότων. Εἶχε ὅμως τρία μεγάλα καθήκοντα στὴ διάθεσί του, καὶ θὰ τὰ περνοῦσε κοντά της...

Ξανάφυγε σὲ τρεῖς μέρες, μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θαρχόταν πάλι τὴν Κυριακή. Μὰ δὲν φάνηκε. Στὸ μεταξύ, ἀποβιβάζονταν γιαπωνέζικα στρατεύματα κοντὰ στὴ Σαγκάη, κι' ὁ οὐρανὸς εἶχε πλημμυρίσει ἀπ' τ' ἀεροπλάνα τους.

Ἕνα πρωΐ, ἀντήχησαν τὰ κανόνια καὶ τὰ μυδραλλιοβόλα. Ἡ μεγάλη πολιτεία εἶχε γίνει ἕνα ἀπέραντο πεδίο μάχης. Οἱ ὀβίδες γκρέμιζαν τὰ σπίτια. Εἶχε κηρυχθῆ στρατιωτικὸς νόμος, καὶ τὸ «Χωριὸ τοῦ "Ερωτος» ἐμενε κατασκότεινο τὰ βράδυα. Κανεὶς πελάτης δὲν τολμοῦσε νὰ φανῇ. Οἱ ἀγαπημένοι τῶν «γυναικῶν τῆς χαρᾶς» εἶχαν καταταχθῆ στὸ στρατό. Πῆγαν λοιπὸν νὰ καταταχθοῦν κι' αὐτὲς ὡς νοσοκόμες. Μὲ τὶς χαϊδευτικὲς κινήσεις τους καὶ τὴν τρυφερότητά τους, ἦσαν κατόλληλες γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, καθὼς ἡ Λιλαβατὶ πήγαινε στὸ νοσοκομεῖο, εἶδε κοντὰ στὴν πόρτα ἕνα φορεῖο τριγωρισμένο ἀπὸ στρατιῶτες. Δὲν ἐδυσκολεύθηκε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ βρισκόταν πάνω σ' αὐτὸ — παρ' ὅλη τὴν τρομακτικὴ παραμόρφωσί του: Ἦταν ὁ πολυαγαπημένος της... κι' εἶχε ξεψυχήσει!

Τρελλὴ ἀπ' τὴ λύπη της, ἡ Λιλαβατὶ τριγύριζε μερικὲς μέρες γύρω ἀπ' τοὺς στρατῶνες... Ὅταν συνήθε κάπως, θυμήθηκε πὼς μιὰ φιλενάδα ποὺ πεθαίνει ἀπὸ ἀγάπη, ξαναζῇ — ὅπως καὶ μιὰ ἔντιμη σύζυγος — στ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν, ἀντὶ νὰ στενάζῃ αἰώνια στὸν Πύργο τῆς Θλίψεως.

Ναί, ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ, γιὰ νὰ ἑνωθῇ σὰν ἄρωμα μὲ τὸν πολυαγαπημένο της!

Θυμήθηκε ἐπίσης τὸν ἄντρα της... Θὰ πέθαινε μεθυσμένη ἀπ' τὸ ἄρωμά του... καὶ θὰ τὴ λίκνιζαν τὰ κλαδιά του!

Τράβηξε πρὸς τὸ «Χωριὸ τοῦ "Ερωτος». Δυσκολεύτηκε πολὺ ν' ἀναγνωρίσῃ τὰ μέρη, γιατὶ τάχαν ἀνασκάψει ὅλα οἱ ὀβίδες κι' οἱ μπόμπες. Τὰ περισσότερα δέντρα — σύζυγοι εἶχαν πεθάνει... Μόνον ἕνα ζοῦσε ἀκόμη: ἡ κερασιὰ τοῦ κήπου της, ποὺ ὑψωνόταν πανέμορφη ἀνάμεσα στὰ χαλάσματα!

Ἡ Λιλαβατὶ ἀνέβηκε στὸ ψηλότερο κλαδί της. Μακρυὰ ἀντηχοῦσαν τὰ κανόνια κι' οἱ χειροβομβίδες κι' οὐρλιαζαν οἱ πληγωμένοι...

Ὅταν ἔφτασε ἡ νύχτα, σώπασαν ὅλα. Ἡ σελήνη γλύστησε ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ τῆς κερασιᾶς...

— Ἀγαπημένε μου σύζυγε!... Πιστέ μου φίλε! μουρμούρισε ἡ μικρὴ Λιλαβατί, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι της στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

Ἔδεσε ὕστερα τὴ ζώνη της στὸ λαιμό της, τὴν πέρασε ἀπ' τὸ πιὸ χοντρὸ κλαδὶ κι' ἀφέθηκε νὰ πέσῃ στὸ κενό, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια...

ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΓΟΥΣΤΟΥ
ΤΙΜΑΙ ΧΑΜΗΛΑΙ
ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4

Χαμογελαστικό Χιούμορ

Το σκυλὶ τοῦ Μπεη

Στὴν Προῦσσα ζοῦσε ἕνας Μπέης, ὁ Ταχήρ, ποὺ εἶχε ἕνα σκυλί, ποὺ τ' ἀγαποῦσε πολύ.

— Εἶναι πιὸ ἔξυπνο κι' ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο! ἔλεγε συχνά. Δὲν τοῦ λείπει παρὰ ἡ μιλιὰ γιὰ νάνε σ' ὅλα τέλειο.

— Τότε, μπέη μου, γιατὶ δὲν τὸ μαθαίνεις νὰ μιλαῃ; τὸν ρώτησε μιὰ μέρα ὁ Χότζας.

— Νὰ μιλάῃ;... τρελλάθηκες;

— Κάθε ἄλλο, μπέη μου. Δὲν ξέρεις λοιπὸν πὼς στὴν Ἀδριανούπολι εἶνε ἕνας περίφημος σοφὸς ποὺ μαθαίνει στὰ σκυλιὰ τὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων;

Στὴν ἀρχὴ, ὁ Ταχὴρ - μπέης δὲν τὸ πίστεψε, μὰ ἅμα εἶδε τὸ Χότζα νὰ ἐπιμένῃ σοβαρὰ σ' αὐτὸ ποὺ ἔλεγε, τοῦ ἀνέθεσε νὰ πάρῃ τὸ σκυλὶ καὶ νὰ τὸ πάῃ στὴν Ἀδριανούπολι, στὸν περίφημο σοφό. Του ἔδωσε μάλιστα καὶ 50 λίρες γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ του κι' ἄλλα τόσα γιὰ τὰ δίδακτρα τοῦ σκυλιοῦ. Κι' ὁ Ναστραδὶν ἔφυγε.

Μὰ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴν Προῦσσα ὁ πονηρὸς Χότζας ἀμολάει τὸ σκυλὶ καὶ φεύγει γιὰ τὴν Ἀδριανούπολι, ὅπου τὸ ἔρριξε στὸ γλέντι. Μετὰ δεκαπέντε μέρες γύρισε.

— Λοιπόν, Χότζα; τοῦ λέει ὁ Ταχὴρ - μπέης, μόλις τὸν εἶδε.

— Μπέη μου, τοῦ ἀπαντάει ὁ Χότζας, ὁ σκύλος σου σ' ἕνα μήνα θὰ μιλάῃ ὅπως ἐσὺ κι' ἐγώ.

Ὑστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ Ταχὴρ - μπέης καλεῖ τὸν Ναστραδίν, τοῦ δίνει πάλι πενῆντα λίρες καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀλεξανδρούπολι.

Ὁ Ναστραδὶν παίρνει τὶς λίρες καὶ φεύγει. Ἀφοῦ γλέντησε πάλι δεκαπέντε ἡμέρες ξαναγυρίζει.

— Γιατί, Χότζα ἐφέντη, μὲ χέρια ἀδειανά; τοῦ λέει ὁ Ταχήρ.

— Μπέη μου, τί νὰ σοῦ πῶ; Ὁ σκύλος σου μιλάει, μὰ τσεβδίζει λιγάκι κι' ὁ δάσκαλος, μοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀφήσω ἀκόμα ἕνα μῆνα.

— Ἔκανες πολὺ καλά, Χότζα μου.

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὁ Ναστραδὶν γλέντησε πάλι μὲ τὶς λίρες τοῦ Ταχὴρ στὴν Ἀδριανούπολι. Κι' ὕστερα γύρισε πάλι ἀδειανός.

— Μὰ ἀκόμα τὸ σκυλί, Χότζα ἐφέντη; τοῦ λέει ὁ Ταχὴρ - μπέης.

— Ἄχ! Μπέη μου, τί νὰ σοῦ πῶ: Ποτὲ ἡ φύσις δὲν ἔκανε ἐξυπνότερο ζῶο ἀπ' αὐτό. Κουβέντιασα πολὺ μαζί του.

— Μπᾶ! Καὶ τί σοῦπε;

— Μοῦπε: «Ὁ ἀφέντης μου ὁ Ταχὴρ παραβαίνει τὸ Κοράνιο; Πίνει ἀκόμα κρασὶ καὶ τρώει χοιρινὰ σὰν γουρούνι;» Αὐτὸς ὁ λόγος. Μπέη μου, μὲ τρόμαξε πολὺ καὶ μ' ἔρριξε σὲ ἀμηχανία. Εἶπα μέσα μου: «Αὐτὸ τὸ βρωμόσκυλο θὰ πάῃ νὰ τὰ πῇ σ' ὅλη τὴν Προῦσσα». Πῆρα τότε τὸ παλιόσκυλο καὶ τόπνιξα στὸν ποταμό!...

— Νάχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Ἀλλάχ, Χότζα μου! ξεφώνισε ὁ Ταχήρ. Ἔκανες πολὺ καλά!

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.
Ἰδιοκτήτης - Διευθυντὴς: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας, Μενελάου 9, Ἀθῆναι.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία ..... Δρχ. 150.000
» Ἑξάμηνος .... » 75.000
» Τρίμηνος .... » 40.000
Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Παπαγεωργίου.

Ὁ νυχτερινὸς ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Παράξενο διήνημα

Οἱ ὧρες τοῦ σούρουπου κυλοῦσαν μονότονες κι' ἀργές... Καθισμένη στὴν ἄκρη τοῦ μεγάλου ντιβανιοῦ, ἡ νεαρὴ οἰκοδέσποινα ρέμβαζε.

Ἔξω, ἡ θύελλα χαλοῦσε τὸν κόσμο.

Ὁ ἄντρας της ἔλειπε στὸ Λονδῖνο κι' ἡ Ἄννα, ἡ ὑπηρέτρια, ἔλειπε κι' αὐτή.

Ξαφνικά, ἄκουσε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας... Ἔτρεξε ἀνοιξε καὶ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕναν ἄγνωστο ποὺ κρατοῦσε ἕνα μεγάλο δέμα.

—Ἡ κυρία Λύντια ὁὐν Μπύλερ; ρώτησε ὁ ἄγνωστος.

— Κάνετε λάθος, κύριε.

— Συχωρέστε με, εἶπε ὁ ἄγνωστος. Δὲν νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ κάνω λάθος... Λέγομαι Ρόμπερτ Πὴρσον καὶ εἶμαι καμαρῶτος στ' ἀεροπλάνα τῆς Ἑταιρίας Μπράϊτον...

Λέγοντας αὐτά, εἶχε κάμει δυὸ τρία βήματα παρὰ μέσα.

— Κύριε, τοῦ εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα βρισκόσαστε στὸ σπίτι τοῦ σὲρ Τζὼν Οὐίλσων. Δὲν μένει καμμιὰ κυρία φὸν Μπύλερ ἐδῶ. Σᾶς παρακαλῶ, νὰ φύγετε.

— Μὴν φοβόσαστε, κυρία, ἀπάντησε ὁ Πήρσον. "Αν ἤρθα ἀπόψε ἐδῶ, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ σᾶς φέρω αὐτὸ τὸ δέμα...

Εἶχε ἀποθέσει τὸ δέμα πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ χαμογελοῦσε. Ἡ κυρία Κατερίνα Οὐίλσων ξεχώρισε πάνω στὸ σκέπασμα τὸ ὄνομα «Ὀρτανσία καὶ "Εμπερτ». Ἦταν ὁ οἶκος μόδας τοῦ Λονδίνου, ὅπου ραβόταν.

— Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω, κυρία, ἀπάντησε ὁ Πήρσον.

Καὶ πρόσθεσε, ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπή:

— Δὲν θ' ἀγνοῆτε, κυρία, ὅτι καθένας μας ἔχει ζήσει πολλὲς φορὲς στὸ παρελθόν. Ἀλλά, συνήθως, οἱ ἀναμνήσεις μας δὲν προχωροῦν περισσότερο ἀπὸ μερικοὺς αἰῶνες ἢ χιλιετηρίδες. Οἱ δικές μου σταματοῦν στὸ ἔτος 200 π. Χ. Ἤμουν τότε μουσικὸς στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάλου χάνου Κιρμπούκ. Ὁ Τάρταρος ἡγεμὼν εἶχε πολλὲς συζύγους. Μὰ ἡ ὡραιοτέρη ἀπὸ ὅλες ἦταν ἡ μικρὴ Κινέζα πριγκήπισσα Λὶ - Πὰν - Τσίνγκ, ποὺ σημαίνει «ἄνθος τῆς ροδακινιᾶς». Δὲν θὰ σᾶς κουράσω, λέγοντάς σας πὼς τὴν ἀγάπησα καὶ πὼς κι' αὐτὴ ἀνταποκρίθηκε στὴ μεγάλη ἀγάπη μου... Ἤμαστε εὐτυχισμένοι... Μὰ ὁ Κιρμπούκ ἔμαθε, μιὰ μέρα, τὴν ἀλήθεια κι' ἡ ἐκδίκησίς του ἦταν τρομερή. "Ἔβαλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ μὲ ρίξουν στὶς τίγρεις κι' ὑποχρέωσε τὴ μικρὴ πριγκήπισσα νὰ παραστῇ στὸ μαρτύριό μου. Πέθανα μ' ἕνα θάνατο τρομερό, κυρία. "Οσο γιὰ τὴ Λὶ - Πὰν - Τσίνγκ, ὁ Κιρμπούκ τὴν παρέδωσε στὸ δήμιο, ποὺ τὴν στραγγάλισε... Ἡ Λὶ - Πὰν - Τσὶνγκ εἶσαστε σεῖς, κυρία...

Ἡ Κατερίνα ἔνοιωσε ἕνα ρίγος.

— Στὴν ἑπομένη ἐνσάρκωσί σας, συνέχισε ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης, βρισκόσαστε στὴν αὐλὴ τοῦ Καρλομάγνου. "Ησαστε γυναῖκα ἑνὸς ἰσχυροῦ ἄρχοντα κι' ἐγὼ ἤμουν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους του. Σᾶς ἀγάπησα, κυρία καὶ σεῖς ἀνταποκριθῆκατε στὸ αἴσθημά μου. Μά, μιὰ μέρα, ὁ ἄντρας σας ἀνακάλυψε τὶς σχέσεις μας κι' ἔτρεξε στὸ δωμάτιό σας. Τὴν τελευταία στιγμή, προφτάσατε νὰ μὲ κρύψετε σ' ἕνα σεντοῦκι. "Οταν τὸ ξανανοίξατε, ἤμουν νεκρός. Εἶχα πεθάνει ἀπὸ ἀσφυξία. Μετὰ λίγους αἰῶνες, σᾶς ξαναβρήκα στὸν πύργο τοῦ Βαράνου φὸν Μπύλερ. "Ησαστε ἡ κόρη τοῦ Λύντια. Ἐγὼ ἤμουν φύλακας στὸ δάσος, ὅπου ὁ πατέρας σας κυνηγοῦσε. Καὶ σὲ σᾶς ἐπίσης ἄρεσε τὸ κυνήγι κι' ἐρχόσαστε πολλὲς φορὲς στὸ δάσος. Εἴχαμε τὴν ἴδια ἡλικία καί, μιὰ μέρα, ἡ ἀγάπη μίλησε στὶς καρδιές μας. Ζήσαμε πολλοὺς μῆνες εὐτυχισμένοι... Μὰ ἤσαστε σκληρὴ κι' ἐγωϊστρια... Ἡ ἀγάπη σας, λοιπόν, ἔσβυσε κάποτε καὶ νοιώσατε μιὰ μεγάλη ντροπὴ γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ εἴχατε χαρίσει σ' ἕναν ταπεινὸ δασοφύλακα. Ἀποφασίσατε τότε νὰ μὲ σκοτώσετε καί, μιὰ μέρα ποὺ κυνηγούσαμε μαζί, ἤρθατε πίσω μου κι' ἀδειάσατε τὸ ὅπλο σας πάνω μου. Πέθανα στὴ στιγμή... Δὲν σᾶς κράτησα, ὡστόσο, κακία, οὔτε σκέφθηκα ποτὲ νὰ σᾶς ἐκδικηθῶ... Τὸ ὅτι εἴσαστε ἐνσαρκωθῆ καὶ πάλι τὸ ἕμαθα μόλις πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα... Θὰ σᾶς ἐξηγήσω πῶς...

Ἀλλ' ἡ Λύντια δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ τὴ συνέχεια γιατὶ λιποθύμησε καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα.

"Οταν ξαναβρῆκε τὶς αἰσθήσεις της, ἦταν πιὰ ἡμέρα. Ὁ ἄντρας της, ἦταν σκυμμένος πάνω της.

— Γύρισες, Τζών; ρώτησε ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ ἄντρας της. Γύρισα μὲ τὸ πρωϊνὸ τραῖνο... Λογάριαζα νάρθῶ ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ μὲ τὸ ἀεροπλάνο κι' εἶχα βγάλει, μάλιστα, εἰσιτήριο. Ἀλλ' ἡ καλὴ μου τύχη μ' ἔκαμε νὰ καθυστερήσω λίγο καὶ τὸ ἔχασα γιὰ μερικὰ λεπτά. Λέω ἡ καλὴ μου τύχη, γιατὶ τὸ ἀεροπλάνο ἔρτασε ἐδῶ τὴν ὥρα τῆς ἐκρήξεως κι' ὅπως πήγαινε νὰ προσθυέλλης κι' ὅπως πήγαινε νὰ προσγειωθῇ, ἔπεσε πάνω σ' ἕνα δέντρο καὶ τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ σᾶς φέρω αὐτὸ τὸ δέμα...

Εἶχε ἀποθέσει τὸ δέμα πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ χαμογελοῦσε. Ἡ κυρία Κατερίνα Οὐίλσων ξεχώρισε πάνω στὸ σκέπασμα τὸ ὄνομα «Ὀρτανσία καὶ "Εμπερτ». Τὸ φόρεμα ἦταν μέσα...

— Θὰ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, εἶπε, τὴν ὥρα ποὺ στριφογύριζε πάνω ἀπὸ τὴν πόλι.

Ἡ Κατερίνα ἔκαμε μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι. Ἀλλά, μέσα στὸ μυαλό της, σκεφτόταν πὼς αὐτὸ τὸ μεγάλο κουτὶ δὲν εἶχε πέσει τυχαῖα στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Τῆς τὸ εἶχε φέρει ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε σ' ὅλες τὶς ἐνσαρκώσεις της καὶ ποὺ εἶχε βρῇ τώρα τὸ θάνατο στὸ τραγικὸ αὐτὸ ἀεροπορικὸ δυστύχημα.

— Τί σκέφτεσαι, Κατερίνα; τὴ ρώτησε ὁ ἄντρας της.

— Βρίσκω πὼς αὐτὸ τὸ φόρεμα εἶναι πολὺ ὅμορφο, ἀπάντησε.

Καὶ χαμογέλασε στὸ σὲρ Τζών.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΑΙΛΕΡ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἡ ἀμοιβάδωσις

Πολλοὶ ἀναγνῶσται σὲ γράμματά των ποὺ μοῦ ἀποστέλλουν, μὲ παρακαλοῦν ἐπανειλημμένως νὰ γράψω λεπτομερῶς γιὰ τὴν πάθησιν τῆς «ἀμοιβαδώσεως». Κατ' ἀρχὴν ἀποφεύγω νὰ ἐκλαϊκεύω θέματα ξένα τῆς εἰδικότητός μου, ἀλλ' ἐπιθυμῶν ὡστόσο νὰ ἐκπληρώσω τὴν παράκλησιν πλείστων ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς παρούσης στήλης, περιγράφω τὸ ζήτημα ὅπως ἀναφέρεται στὴν τελευταίως ἐκδοθεῖσαν πραγματεῖσαν τοῦ ἐγκρίτου εἰσκοῦ ἐντεροστομαχολόγου καὶ ἀγαπητοῦ συναδέλφου κ. Χρίστου Ζ. Μάμαλη, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ἐσταχυολόγησα τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα γιὰ τὴν ἐκλαϊκευσιν τῆς παθήσεως σημεῖα.

1) Μ ε τ ά δ ο σ ι ς. Ἡ μετάδοσις τῆς ἱστολυτικῆς ἀμοιβάδος, τῶν λαμβλιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐν γένει ἐντερικῶν παρασίτων (ἀμοιβάδες minuta, ἀμοιβάδες κόλου, χειλομάστιγες, κλπ.) γίνεται κυρίως διὰ τῶν μυιῶν ἢ ἐξ ἀφοδευμάτων ἀμοιβαδικῶν, ὁπότε αὐταὶ περιπτάμεναι παντοῦ μεταφέρουν τὶς ἀμοιβάδες ἀπὸ ἀφοδεύματα στὶς τροφὲς ἢ ἐξ ἐστιῶν προσφάτως μολυνθέντων καὶ ἀκαθάρτων ὑδάτων. Ὥστε χρειάζεται προσοχὴ στὶς ἑκδρομὲς καὶ ἡ μὴ παραμονὴ σὲ μέρη ὅπου ὑπάρχουν ἀκάθαρτα νερὰ καὶ ἀφοδεύματα. Στὶς πόλεις καὶ στὰ μέρη, ὅπου ὑπάρχουν τελειοποιημένες ἐγκαταστάσεις ὑγιεινῆς ὡς ὑπόνομοι, βυθοί, ἀποχωρητήρια μὲ ὑδραυλικὲς ἐγκαταστάσεις κλπ., ἡ μετάδοσις τῶν ἀμοιβάδων εἶνε σπανιωτάτη.

Φυσικὰ σφαλερὰ καὶ φαντασιώδης εἶνε ἡ ἄποψις ὅτι φροῦτα, λαχανικὰ ἢ ἄλλες τροφὲς εἰσαγόμενες ἀπὸ τὶς θερμὲς χῶρες καὶ εἰδικῶς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἶναι δυνατὸν νὰ φέρουν ἐπ' αὐτῶν μετὰ πολυήμερον ταξεῖδι καὶ μὲ διαφόρες καιρικὲς συνθῆκες ζῶντα ἢ ἠμιθανῆ παράσιτα ἢ ἀμοιβάδες ἱκανὲς ν' ἀναζωογονηθοῦν στὸ ἔντερο γιὰ νὰ προκαλέσουν τὴν νοσηρὰν κατάστασιν τῆς ἀμοιβαδώσεως. Ἡ πληθώρα τῶν ἀμοιβαδικῶν ποὺ παρατηρεῖται τὰ τελευταῖα 15 — 18 ἔτη στὴν Ἑλλάδα, δὲν ὀφείλεται στὴν εὐκολη μετάδοσι τῆς νόσου, οὔτε οἱ ἀμοιβαδικοὶ εἶναι νεομολυνθέντες, ἀλλ' οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν μολυσμένοι πρὸ 20 καὶ πρὸ 30 ἐτῶν καὶ τώρα ποὺ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη γίνεται συστηματικὰ πλέον ἐξέτασις τῶν κοπράνων, ἀνευρίσκεται ἡ μόλυνσίς των, ἤτις προϋπῆρχε.

Σ ὑ ν α ρ τ ή σ ε ι ς τ ῶ ν μ ο λ ύ ν σ ε ω ν. Στὴν Ἑλλάδα οἱ ἀμοιβαδώσεις καὶ οἱ φευδαμοιβαδώσεις δὲν παρουσιάζονται μὲ βαρέα ἐντεροκολιτικὰ φαινόμενα, ἀλλὰ σχεδὸν κατὰ κανόνα, ἄνευ βαρείας δυσεντερίας ἢ μὲ ἀσήμαντα, τὸ πλεῖστον ἐντεροκολιτικὰ ἐνοχλήματα. Τοῦτο ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἐνδημοῦντα πρωτόζωα δὲν ἔχουν οὔτε τὴν τοξικότητα, οὔτε τὴν ζωτικότητα τῶν τοιούτων τῶν θερμῶν χωρῶν, ὅπου αἱ ἀμοιβαδογενεῖς δυσεντερίαι ἐμφανίζουν βαρύτατες καταστάσεις. Ἡ προκατάληψις ἤτις ὑπάρχει εἰς εὐρείαν κλίμακα ὅτι ἡ ἐκ πρωτοζώων μόλυνσις εἶνε παθησις σοβαρά, δὲν εὐσταθεῖ, ἐκτὸς ἂν μεταταθῇ εἰς ἄλλα ὄργανα πλὴν τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος. Πολλὲς περιπτώσεις ἐν τούτοις ἀμοιβαδώσεως προκαλοῦν βαρέα δευτεροπαθῆ ἐνοχλήματα (σύνδρομα) ἄνευ σημαντικῶν ἐντεροκολιτικῶν τοιούτων. Τοιαῦτα δευτεροπαθῆ ἐνοχλήματα εἶνε : ἔντονοι ἰλίγγοι μεθ' ἐφιδρώσεων καὶ πόνων κατὰ τὸ ἐπιγάστριον, ἄνευ αἰτίας συχνοῦ ἐμετοῦ ἀφροφαγίας μεθ' ὑπερχλωρυδρίας τοῦ στομάχου, ἔντονοι ἐρυγαὶ (ρεψίματα), ἀφθονοι σίελοι ἐν τῷ στόματι ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα καὶ διαθέσεις ἐπίμονος προς ἐμετόν, χρονία δυσκοιλιότης, ἀναφυαλαγία μετὰ δερματικῶν ἐκδηλώσεων, χρόνιον ἔκζεμα.

Ἡ ἀ ξ ι α τ ῶ ν μ ι κ ρ ο β ι ο λ ο γ ι κ ῶ ν ἐ ξ ε τ ά σ ε ω ν. "Οπως εἶνε ἐπιβεβλημένη ἡ ἐξέτασις τῶν οὔρων εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ κόπρανα ὅταν ὑπάρχουν συχνὲς ἀδικαιολογήτως ἐντερικὲς ἐνοχλήσεις ὡς διάρροια ἢ χρονία δυσκοιλιότης, ξυνίλες, φουσκώματα, τάσις πρὸς ἐμετον,

— Ἦταν ἀνάγκη, βρὲ γυναῖκα, νὰ τσουγκρίσῃς μὲ τόση δύναμι;...